Rosamunde

PILCHER

SOLSTIȚIUL DE IARNĂ

EDITURA VIVALDI

IMPRIMERIA

ARTA
GRAFICA

Calea Şerban Vodă 133, S. 4, Cod 70517, BUCUREŞTI
Tel.: 336 29 11 Fax: 337 07 35

ROSAMUNDE PILCHER

SOLSTIŢIUL DE IARNĂ

În românește de:
ILEANA CULCEA

Editura VIVALDI
București, 2002

Ilustraţia copertei: THEODOR PETROŞANU

WINTER SOLSTICE by ROSAMUNDE PILCHER
© Copyright 2000 by ROSAMUNDE PILCHER
Hodder and Stoughton Ltd.
A Division of Hodder Headline

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparţin Editurii Vivaldi.

Au existat momente în timpul scrierii acestei cărți când lipsa mea de cunoștințe în anumite domenii a precipitat o stare supărătoare de blocaj în truda plăsmuirii. Prin urmare, trebuie să le mulțumesc celor care și-au dăruit cu generozitate timpul și priceperea, ajutându-mă să ies din impas și să răzbesc mai departe.

Lui Willie Thomson, care m-a pus în legătură cu James Sugden de la compania Johnston din Elgin și astfel mi-a arătat calea de urmat.

Lui James Sugden, care mi-a împărtășit din bogata-i experiență și vastele cunoștințe despre comerțul cu lână.

Vecinului meu, David Tweedie, pentru consultațiile juridice.

Lui David Anstice, ceasornicarul din Perthshire.

Reverendului dr. James Simpson, pentru sprijinul său constant și călăuzirea înțeleaptă.

Și, în fine, lui Robin, care și-a plătit o datorie de onoare salvându-și mama dintr-o capcană literară.

Elfrida

Înainte de a părăsi Londra pentru totdeauna și a se muta în provincie, Elfrida Phipps făcu o incursiune la adăpostul de câini Battersea și se reîntoarse cu un companion canin. Îi luă o bună jumătate de oră – și, pe deasupra, sfâșietoare – să-l descopere, dar de îndată ce-l remarcă, stând foarte aproape de zăbrelele cuștii, țintă la ea cu ochi negri, blânzi și umezi, care-i înmuiau inima, știu de îndată că acela era alesul. Nu vroia un coș-cogeamite dulău și nici nu-i surâdea ideea unui cățeluș de salon, ținut pentru agrement, care chelălăie pe un ton plângăcios. Acesta se înscria în dimensiunile potrivite. Un câine de talie mijlocie, corespunzând prototipului speciei canine.

Avea păr lung, abundent și moale, cu aspect lățos, franjurat pe grumaz și pe părțile posterioare ale membrelor, smocuri mițoase peste ochii jucăuși, urechi ciulite, fremătătoare, în stare de atenție încordată, dar ușor clăpăugite în repaus, precum și o coadă stufoasă, triumfătoare, ca un mănunchi de pene zburlite.

Culoarea blănii era pestriță, cu pete neregulate maronii și albe. Peticele brun-deschis aduceau a cacao cu lapte. Când Elfrida se interesă de linia lui genealo-

gică, îngrijitoarea de la adăpost îi răspunsese că provenea probabil din încrucișări între Border Collie și Bearded Collie, precum și dintre alte rase neidentificate. De fapt, Elfridei nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Îi plăcea nespus expresia chipului său blajin.

Făcu o donație adăpostului de câini Battersea, iar noul ei companion călători cocoțat pe locul pasagerului, cătând cu satisfacție pe geam, fericit să se familiarizeze cu această viață comodă și lipsită de griji.

A doua zi, Elfrida îl luă la salonul local de înfrumusețare canină pentru o toaletare completă, tuns, spălat cu șampon și uscat cu foenul. După toate tratamentele igienice, se reîntoarse cu părul pufos și vâlvoiat, proaspăt și curat, mirosind plăcut a limonadă. Reacționă la aceste atenții sibaritice printr-o paradă de devotament statornic, recunoscător și afectuos. Era un câine sfios, chiar timid, dar și curajos. Dacă auzea soneria zbârnâind sau adulmeca vreun intrus, lătra cu înverșunare câteva clipe, apoi se refugia în coșul său ori în poala Elfridei.

Dură ceva timp până se hotărî ce nume să-i pună, botezându-l în cele din urmă Horace.

Cu un paner în mână și cu Horace ținut din scurt în lesă, Elfrida închise ușa din față a casei de țară, fără etaj, coborî pe cărarea îngustă, ieși pe poartă și porni la drum de-a lungul caldarâmului către oficiul poștal și magazinul universal.

Era o după-amiază mohorâtă și cenușie la mijlocul lui octombrie care nu promitea mai nimic bun și nu te îmbia să-ți abandonezi căminul. Ultimele frunze de toamnă se scuturau din copaci, plutind în derivă, purtate în voia cu-

rentului; un vânt tăios de rece, nepotrivit pentru anotimpul respectiv, sufla atât de aspru încât nici cei mai pasionați grădinari nu mai roboteau prin curți, renunțând la îndeletnicirile mărunte în jurul gospodăriei; străduțele erau pustii și copiii nu ieșiseră încă de la școală. Sus, pe deasupra capului, cerul devenise apăsător, împânzit de nori ce alunecau încetișor, părând să nu se mai destrame niciodată. Elfrida își iuți pașii, cu Horace mergând repede pe urmele ei, fără tragere de inimă, ghicind că aceasta era mișcarea în aer liber pentru toată ziua și că nu-i rămânea altă soluție decât să se resemneze și să suporte situația cu stoicism.

Satul, situat în comitatul Hampshire, se numea Dibton, și aici se statornicise Elfrida cu optsprezece luni în urmă, părăsind Londra pe vecie și încropindu-și o nouă viață. La început, se simțise puțin însingurată, dar acum nu se putea închipui trăind în altă parte. Vechile ei cunoștințe, din vremea înfloritoare când jucase în spectacole de teatru, se aventurau din timp în timp venind din metropolă să stea aici cu ea, dormind pe divanul plin de cocoloașe în micul dormitor din spatele casei denumit „atelier", unde își ținea mașina de cusut și cu care își câștiga puținii bani de buzunar, lucrând cu migală perne frumoase pentru o firmă de decorațiuni interioare de pe Sloane Street.

Când aceste prietene își luau rămas-bun, stăruiau cu întrebări din nevoia de a se liniști – „Îți merge bine, nu-i așa, Elfrida?". „Nu regreți? Nu vrei să te-ntorci la Londra? Ești fericită?". Însă Elfrida reușea totdeauna să le risipească temerile: „Bineînțeles că sunt. Asta e văgăuna geriatrică în care m-am refugiat. Un fund de țară. Aici o să-mi petrec amurgul vieții."

Astfel că până acum se acomodase destul de lesne cu locurile și mediul rural. Știa cine locuia în acest cămin sau în cutare casă țărănească. Localnicii o strigau deja pe nume. „Dimineață bună, Elfrida" ori „Strașnică zi, doamnă Phipps!". Unii dintre băștinași făceau naveta la serviciu, capii de familie pornind în zori să prindă trenul expres spre Londra și reîntorcându-se târziu în fiecare seară să-și ia mașina parcată la gară, pentru scurta distanță către casă. Unii trăiseră aici de când se născuseră în căsuțe clădite din piatră care aparținuseră taților și bunicilor. Alții stabiliți de curând în sat, sălășluind în cvartalul de locuințe uniformizate, construite pe parcelele primăriei și date cu chirie, care împresurau așezarea, erau angajați la fabrica de produse electronice din orașul învecinat. Nimic ieșit din comun și deci atât de nestresant. În fapt, tocmai ceea ce-i trebuia Elfridei.

Mergând cu pași repezi, trecu pe lângă cârciuma proaspăt renovată și rebotezată acum „Dibton Coach-house", cu fațada înfrumusețată, înzestrată cu firmă din fier forjat și cu o parcare spațioasă. Mai departe, Elfrida înaintă prin preajma bisericii, cu tise îmbrățișate, cu poartă acoperită în cimitir și avizier al veștilor parohiale: un concert de chitară, o excursie pentru mame și copii mici care abia încep să umble cu pași șovăitori. În curtea bisericii, cineva aprinsese un rug răspândind un iz dulceag de frunze pârpălite. Ciorile de câmp croncăneau plesnind din aripi prin văzduh. O pisică ședea cocoțată pe unul din stâlpii porții țintirimului, dar, din fericire, Horace nu o observă.

Străduța se arcuia și, la capătul ei, lângă bungaloul anost care era noul vicariat, zări magazinul sătesc, cu

lungi fanioane fluturând în vânt – reclamă la înghețată și cu rasteluri înțesate de ziare proptite de zid. Doi sau trei flăcăiandri cu biciclete tândăleau prin preajma ușii, iar poștașul, cu furgoneta lui roșie, golea cutia poștală, deșertând scrisorile într-un sac.

Vitrina fusese prevăzută cu zăbrele de fier pentru a-i împiedica pe vandali să spargă panoul de sticlă și să fure cutiile cu biscuiți și conservele de fasole etalate piramidal și trădând gustul doamnei Jennings în arta decorării și a expunerii mărfurilor. Elfrida puse coșul pe caldarâm și legă de unul dintre drugii metalici lesa lui Horace care rămase țintuit locului, cu un aer de resemnare. Îi displăcea să fie lăsat pe trotuar, la cheremul flăcăilor zeflemitori, dar doamna Jennings nu îngăduia să-i intre câini în prăvălie, socotind că se ridicau pe picioarele de dinapoi, țopăiau de colo până acolo și erau niște brute murdare.

Înăuntrul magazinului cu tavan scund, strălucea lumina electrică și dogora o căldură apăsătoare. Zbârnâiau agregate frigorifice și instalații de congelare, pentru uz industrial, pâlpâiau viu filamentele tuburilor de neon și de-a lungul pereților se răsfățau mărfuri aranjate modern, în rafturi care fuseseră montate cu câteva luni în urmă, îmbunătățiri enorme, cum susținea cu tărie doamna Jennings, demne de un mic magazin cu autoservire. Din cauza atâtor obstacole, era greu de sesizat la prima vedere cine se găsea în prăvălie și cine nu, și abia după ce Elfrida dădu colțul – trecând de raionul cu ceaiuri și cafea solubilă – văzu din spate o siluetă familiară lângă casa de marcat unde-și achita costul cumpărăturilor.

Oscar Blundell! Elfrida depășise cu mult vârsta când de bucurie îi sărea inima din loc, dar îi făcea totdeauna plăcere să-l întâlnească pe Oscar. Acesta se număra printe primele persoane pe care le cunoscuse când venise să trăiască în Dibton; mersese la biserică într-o duminică dimineață și, după slujbă, vicarul cu părul său țeapăn în adierea proaspătă de primăvară și sutana-i albă fluturând ca rufele imaculate întinse pe sfoară la uscat, o oprise afară, pe lespedea de piatră în fața ușii. Rostise câteva vorbe de bun venit, debitase niște banalități despre cultivarea florilor și asociația femeilor și apoi, din grația divină și spre ușurarea Elfridei, își îndreptase atenția spre altcineva. „Iată-l și pe organistul nostru. Oscar Blundell. Nu-i organistul nostru permanent, mă-nțelegeți, ci un strălucit instrumentist de rezervă în momente de cumpănă.

Elfrida îl văzu pe omul respectiv ieșind din întunecimea bisericii, în bătaia soarelui, să li se alăture. Îi observă chipul blând, amuzat, ochii tainici, adânciți în orbite, părul care fusese probabil cândva bălan, dar acum îi încărunțise pe de-a-ntregul. Era la fel de înalt ca Elfrida, fapt neobișnuit. Îi întrecea cu mult pe numeroși bărbați, măsurând cinci picioare și unsprezece țoli și, subțire ca o scândură, însă Oscar îi ajungea Elfridei la nivelul ochilor, iar ei îi plăcea ce i se înfățișa privirilor. Întrucât era duminică, purta un costum de tweed și o cravată agreabilă, și când își strânseră mâinile într-un salut uzual, Elfrida încercă o senzație plăcută.

— Ce iscusință! rosti ea. Să cânți la orgă, la asta mă refer. E o pasiune în timpul liber?

Și Oscar îi răspunse cât se poate de serios.

— Nu, e meseria mea. Viața mea. Și apoi surâse, fapt ce risipi prețiozitatea vorbelor. Profesiunea mea, reformulă el.

După o zi sau două, Elfrida primi un telefon.

— Alo! Aici e Gloria Blundell. L-ai cunoscut pe soțul meu duminica trecută la biserică, după slujba religioasă. Organistul. Vino joi să luăm cina împreună. Știi unde locuim. La „Grange". Casa de cărămidă roșie cu turnulețe de la capătul satului.

— Ce invitație amabilă! Îmi face o nespusă plăcere.

— Cum te acomodezi?

— Încet.

— Perfect! Atunci, ne vedem joi. Cam pe la ora șapte și jumătate.

— Îți mulțumesc pentru bunăvoință. Dar receptorul celuilalt aparat fusese deja lăsat în furcă. Doamna Blundell, după cât s-ar părea, nu-și irosea timpul.

Grange era cea mai mare casă din Dibton, la care se ajungea urcând drumul de acces și pătrunzând pe porțile extrem de ostentative. Într-un fel sau altul, nimic din toate acestea nu se potrivea cu Oscar Blundell, însă era interesant să meargă acolo, să-i cunoască soția și să observe atmosfera în care el trăia. Nu ajungi niciodată să-i cunoști cu adevărat și pe de-a-ntregul pe oameni până nu-i vezi în ambianța propriului lor cămin. Până când nu le vezi mobilierul, cărțile și nu le înțelegi stilul de viață.

Joi dimineață, Elfrida se spălă pe cap și culoarea părului căpătă o tușă lunară. Nuanța se numea în mod

oficial blond-roşcat, dar devenea uneori mai mult portocalie decât roşiatică. Era una dintre acele dăţi când se nimerea aşa, dar Elfrida se frământa pentru lucruri mai importante. Hainele reprezentau întrucâtva o problemă greu de rezolvat. În cele din urmă, se înveşmântă cu o fustă înflorată care-i ajungea până la glezne şi cu un cardigan lung, tricotat din lână, deschis în faţă, cu mâneci, tip robă, de culoarea chitrei verzi. Efectul produs de nuanţa părului, fusta imprimată cu desenele florale şi cardigan era cât se poate de bătător la ochi, dar înfăţişarea extravagantă constituia una dintre cele mai eficiente modalităţi ale Elfridei de a-şi insufla încredere în sine.

Porni la drum pe jos, o plimbare de zece minute, de-a lungul satului, pătrunse pe porţile ostentative şi apucă pe aleea de acces. Măcar de această dată, se dovedi a fi de o punctualitate teribilă. Nemaifiind poftită până atunci să vină în acea casă, nu se încumetă să deschidă uşa din faţă, ci se opri în prag strigând: „Alo, alo!" pentru a atrage atenţia cuiva, aşa cum proceda în mod normal, dar descoperi soneria şi apăsă pe buton. O auzi zbârnâind în spatele casei. Aşteptă privind ţintă spre peluza bine îngrijită care arăta proaspăt tunsă în acel sezon. Plutea în aer o mireasmă de iarbă tăiată de curând, se răspândea lin un miros jilav de seară răcoroasă de primăvară.

Zgomot de paşi. Uşa se deschise. Se ivi o femeie de prin partea locului, îmbrăcată într-o rochie albastră, încinsă cu un şorţ înflorat, nefiind în mod evident stăpâna casei.

— Bună seara. Doamna Phipps, nu-i așa? Poftiți înăuntru, doamna Blundell o să vină imediat. Chiar adineauri a urcat să-și aranjeze părul.

— Sunt prima sosită?

— Da, însă exact când trebuie. Și ceilalți or să ajungă aici în curând. Vreți să vă iau haina?

— Nu, mulțumesc, prefer s-o păstrez pe mine. De prisos să se întindă la vorbă, să dezvolte subiectul explicându-i că bluza de mătase de dedesubtul cardiganului avea o gaură la mânecă.

— Să vă conduc în salon...

Dar fură întrerupte.

— Ești Elfrida Phipps... Îmi pare rău că n-am fost aici să te întâmpin... Ridicând privirea, Elfrida o văzu pe gazdă coborând scara lată de pe palierul îngrădit cu un șir de balustrii fasonați în formă de popic. Era o femeie voinică, înaltă, bine legată, învesmântată în pantaloni negri de mătase și într-o jachetă largă, brodată cu motive chinezești. Ținea în mână un pahar mare fără picior pe jumătate plin cu o licoare ce semăna a whisky cu sifon.

— ... Am zăbovit puțin și apoi a sunat telefonul. Bună seara! și-i întinse mâna. Gloria Blundell. Ce drăguț din partea ta că ai venit!

Avea un chip senin, deschis, cu ochi albaștri, iar părul, aidoma cu al Elfridei, fusese pasămite vopsit, dar într-o nuanță cu mult mai discretă de blond palid, nețipător.

— E cât se poate de amabil că m-ai invitat.

— Hai să mergem lângă foc. Îți mulțumesc, doamnă Muswell. Sper că toți ceilalți se vor introduce înăuntru și singuri. Pe aici, te rog...

Elfrida o urmă într-o încăpere spațioasă, lambrisată pe de-a-ntregul în stilul anilor 1930 și înzestrată cu un șemineu imens zidit din cărămidă roșie, în care ardea cu vâlvătăi un foc de lemne. La gura vetrei, se găsea un paravan din țaglă căptușit cu piele, iar camera era mobilată cu canapele și scaune capitonate și imprimate cu desene. Draperiile din catifea de culoarea prunei brumării cădeau în cute bogate, tivite cu franjuri aurii iar pardoseala era așternută cu covoare și presărată cu carpete persane groase, foarte viu colorate. Nimic din jur nu arăta vechi, ponosit sau spălăcit și totul degaja un aer de căldură și de confort masculin plin de voioșie și vigoare.

— Trăiești aici de mult timp? întrebă Elfrida, încercând să nu pară prea iscoditoare.

— De cinci ani. Casa am moștenit-o de la un unchi bătrân. Am adorat-o de când mă știu, obișnuiam să vin aici în copilărie. Gloria își așează paharul pe o măsuță aflată la îndemână și se ridică să arunce încă un butuc în foc. Nu pot să-ți spun în ce stare deplorabilă am găsit-o, totul jerpelit și ros de molii, așa încât a trebuit să curăț și să remobilez în întregime. Am amenajat de asemenea o nouă bucătărie și două băi în plus.

— Unde ai locuit mai înainte?

— Oh, la Londra. Aveam o casă în Elm Park Gardens. Luă paharul, bău o gură fortifiantă și apoi îl puse din nou jos. Chicoti șăgalnic. Asta-i băutura mea întăritoare. Simt nevoia să prind curaj înainte de petreceri. Ce vrei să bei? Vin de Xeres? Gin cu apă tonică? Da, Londra e un loc frumos, în care merită să trăiești și extraordinar

de vast. Iar biserica St. Biddulph, unde Oscar cânta la orgă, se găsea la numai zece minute distanță sau cam așa ceva. Presupun că am fi rămas acolo pentru totdeauna, dar bătrânul meu unchi burlac și-a dat obștescul sfârșit, cum se spune, iar Grange mi-a revenit prin testament. Și pe deasupra, avem o fată, Francesca. A împlinit acum unsprezece ani. Am socotit totdeauna că-i mai bine să-ți crești copilul la țară. Nu pricep însă ce face Oscar. Treaba lui e să toarne băuturile. Probabil că a uitat de asta și s-a cufundat în lectură. Și doar avem invitați dornici să te cunoască. Soții McGearey, de pildă. El lucrează în centrul financiar și comercial al Londrei. Apoi, Joan și Tommy Mills. Tommy e medic consultant la spitalul nostru din Pedbury. Scuză-mă, ce ai spus că preferi, vin de Xeres ori gin cu apă tonică?

Elfrida optă pentru băutura din malț cu boabe de ienupăr și o urmări cu privirea pe Gloria în timp ce se îndreptă spre servanta pe rotile bine aprovizionată, ca să-i toarne în pahar. Își reumplu și ei stacana generos cu whisky scoțian.

— Poftim! zise Gloria revenind la loc. Sper că-i destul de tare. Îți place cu gheață? Acum, instalează-te comod în fotoliu, simte-te ca acasă și povestește-mi despre căsuța ta țărănească.

— Păi... e mică de tot.

Gloria pufni în râs.

— Poulton's Row, nu-i așa? Un rând de căsuțe construite pentru feroviari. Ești grozav de strâmtorată?

— Nu chiar. N-am îngrămădit prea multe mobile, iar Horace și cu mine nu ocupăm cine știe ce spațiu.

Horace e câinele meu. O corcitură, fără rasă definită. Nu-i deosebit de frumos.

— Am și eu doi pechinezi, dar mușcă musafirii, așa că i-am închis în bucătărie cu doamna Muswell. Ce te-a făcut să te stabilești în Dibton?

— Am observat anunțul de vânzare a căsuței în „Sunday Times". Se publica și o fotografie. Arăta destul de drăguță și nu prea costisitoare.

— Trebuie să vin într-o zi și s-o văd. N-am mai intrat în vreuna din aceste căscioare din copilărie, când obișnuiam s-o vizitez pe văduva unui fost hamal în gară.

— Și ce treburi învârtești?

— Pardon? N-am înțeles!

— Grădinărești? Joci golf? Acțiuni de binefacere?

Elfrida se eschivă de la un răspuns precis. Recunoștea o femeie energică și impetuoasă când îi ieșea în cale.

— Încerc să-mi aranjez grădina, dar deocamdată e în cea mai mare parte un maldăr de gunoi mișcător.

— Știi să călărești?

— N-am încălecat pe cal în viața mea.

— Ei lasă, asta-i oricum simplu. Obișnuiam să călăresc când fiii mei erau doar băieței, însă a trecut mult timp de atunci. Francesca are un ponei, dar mă tem că nu prea se dă în vânt după călărie.

— Ai și băieți?

— Oh, da. Acum sunt oameni în toată firea și amândoi însurați, bine așezați la casele lor.

— Dar...?

— Vezi, sunt recăsătorită. Oscar e cel de-al doilea soț.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Nimic important și vrednic de regretat. Fiul meu Giles lucrează în Bristol, iar Crawford are o slubă în centrul comercial al Londrei. Computere sau ceva asemănător, întru totul peste puterea mea de înțelegere. Bineînțeles că-l cunoșteam pe Oscar de ani de zile. St. Biddulph, din Piața Raleigh, era biserica la care mergeam noi sistematic. Oscar a cântat dumnezeiește la funeraliile bărbatului meu. Când ne-am căsătorit, toată lumea a rămas uluită. „Holtei tomnatic ce ești!", îi spuneau unii. „Ai habar în ce belea te bagi de bunăvoie?"

Totul i se părea Elfridei extraordinar de incitant.

— A fost Oscar dintotdeauna muzician? întrebă ea.

— Da, dintotdeauna. Și-a făcut studiile la școala corală de la Westminster Abbey, apoi a plecat să predea muzica la colegiul universitar Glastonbury. A ocupat acolo postul de organist și de dirijor de cor pentru un număr de ani. Și pe urmă a abandonat învățământul, s-a mutat la Londra, a obținut slujba la St. Biddulph. Cred că și-ar fi continuat cariera acolo până când l-ar fi scos cu picioarele înainte, dar unchiul meu a murit de bătrânețe și soarta a hotărât altfel.

Elfrida simți regrete surde pentru Oscar.

— Nu s-a supărat că și-a luat adio de la Londra?

— A fost ca și cum ai fi smuls din pământ cu rădăcini cu tot un copac bătrân. Dar, de dragul Francescăi, a afișat un aer de bravadă. Aici își are camera de muzică, partiturile și cărțile, în plus mai dă uneori lecții particulare doar atât cât să nu-și piardă îndemânarea și să exerseze. Muzica e viața lui. Îi place când se ivește vreo

împrejurare neprevăzută și poate cânta pentru serviciul divin de dimineață la biserica din Dibton. Și, firește, dispare mereu pe furiș ca să studieze în tihnă, de unul singur, și să se mențină în formă. În spatele Gloriei, ușa dinspre hol se deschisese încetișor. Flecărind fără întrerupere și cu volubilitate, nu băgă de seamă acest lucru, dar, observând în cele din urmă că Elfrida își îndreptă atenția în altă direcție, se răsuci în scaun să scruteze peste umăr.

— Ah, iată-te în sfârșit, dragul meu! Tocmai vorbeam despre tine.

*

Toți deodată sosiră și ceilalți invitați, lăsați să intre fără să fie conduși și umplând casa de zgomotul glasurilor. Soții Blundell ieșiră să-i întâmpine și Elfrida rămase singură pentru câteva clipe. Îi trecu brusc prin minte că ar fi într-o oarecare măsură mai plăcut să se întoarcă acasă și să-și petreacă seara în solitudine meditând la toate noutățile de-abia aflate, dar bineînțeles că nu se cuvenea să acționeze sub influența primului imbold. Aproape înainte să-și poată alunga gândul rușinos, gazdele se înapoiară, musafirii lor năvăliră în salon, iar dineul își urmă cursul normal.

Se dovedi a fi o seară protocolară, îmbelșugată tradițional cu feluri de mâncare excelente, udate din abundență cu un vin minunat. Se înfruptară mai întâi din somon afumat și apoi din pulpă de miel, apetisant prezentată și frumos rumenită, se serviră ca desert trei varietăți de budinci, cu frișcă groasă, pusă în mici cupe, iar la urmă brânză de Stilton, moale și smântânoasă, marmo-

rată cu vinişoare verzi-albăstrui de mucegai. Când se aduse vinul de Porto, observă Elfrida cu oarecare amuzament, doamnele nu părăsiră încăperea, ci, dimpotrivă, rămaseră ţintuite pe loc, laolaltă cu bărbaţii; singură Elfrida sorbea întruna pahare cu apă, pe care şi le tot turna dintr-o carafă din sticlă şlefuită, pe când toate celelalte femei îşi savurau licoarea roşie şi dulce, originară din Portugalia, iar Gloria mai abitir ca oricare alta.

Se întrebă dacă Gloria, tronând în fruntea şirului, nu întrecuse puţin măsura cuvenită, depăşindu-şi raţia de alcool şi dacă, atunci când venea timpul ca toţi invitaţii să se ridice de pe scaune, nu i se vor împletici picioarele, gata-gata să se prăbuşească la podea cu faţa în jos. Însă Gloria era plămădită dintr-o materie mai dură şi, când doamna Muswell îşi vârî capul pe uşă să-i anunţe că adusese deja serviciul de cafea în salon, merse în capul coloanei cu paşi siguri, conducându-i pe ceilalţi din sufragerie de-a lungul holului.

Se strânseră în jurul focului, dar Elfrida, ridicându-şi ceaşca de cafea de pe tavă, distinse prin fereastra cu draperia dată la o parte cerul albastru profund cu sclipiri de safir. Deşi ziua de primăvară fusese capricioasă, cu ploi torenţiale şi licăriri trecătoare de soare, pe când savuraseră pe îndelete mâncărurile fine, norii se destrămaseră şi cea dintâi stea răsărită anina în văzduh de bolta cerească peste vârful unui fag îndepărtat, cu ramuri înmugurite. Se găsea în nişa ferestrei o banchetă tapisată şi se duse să se aşeze acolo, legănând uşor în căuşul palmelor ceaşca şi farfurioara, privind ţintă spre stele.

Curând, i se alătură Oscar.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Elfrida se întoarse şi ridică ochii.

— Desigur. Ce seară minunată! Narcisele îşi vor deschide bobocii peste puţin timp.

— Îţi plac grădinile?

— N-am prea multă experienţă. Dar aceasta arată extrem de îmbietoare.

— Vrei să te însoţesc într-o scurtă plimbare? Nu s-a întunecat încă.

Elfrida aruncă o privire spre ceilalţi, instalaţi comod în fotoliile adânci din apropierea şemineului şi captivaţi de o conversaţie aprinsă.

— Da, propunerea îmi surâde, dar n-ar fi o impoliteţe din partea noastră?

— Nici pomeneală! Oscar îi luă ceaşca de cafea din mână şi o puse înapoi pe tavă. Elfrida şi cu mine ieşim să facem o scurtă plimbare prin grădină.

— La ora asta? Gloria rămase uluită. S-a înserat de-a binelea şi e frig.

— Nu-i atât de întuneric. N-o să zăbovim mai mult de zece minute.

— În ordine, însă asigură-te ca biata fată să-şi pună o haină groasă. E răcoare şi umezeală. Nu-l lăsa să te ţină până târziu, draga mea...

— Aşa am să fac.

Ceilalţi reveniră la discuţia lor despre costurile samavolnice şi inechitabile ale învăţământului particular. Elfrida şi cu Oscar părăsiră încăperea. El închise uşa fără zgomot, apoi culese de pe un scaun o scurtă vătuită de piele şi dublată pe dinăuntru cu meşină.

— E a Gloriei. O poți împrumuta, și îi anină cu blândețe veșmântul pe umeri. Pe urmă deschise ușa din față pe jumătate acoperită cu ochiuri de geamlâc și păși afară în amurgul de primăvară răcoros și pur. Arbuști și liziere se conturau nedeslușit în crepuscul, iar pajiștea se simțea sub picioare moale și umezită cu picături de rouă.

Mergeau cu pași măsurați. La capătul îndepărtat al peluzei, se profila un zid de cărămidă, consolidat de borduri din piatră și despicat de o arcadă cu o impunătoare poartă din fier forjat. Oscar o deschise și pătrunseră într-o grădină întinsă, împrejmuită cu ziduri, împărțită cu grijă în forme geometrice de garduri vii din cimișir. Pe o pătrime erau trandafiri, cu tufele curățate de uscături sau de crengile de prisos, iar pământul îngrășat din abundență cu compost. În mod limpede, când sosea vara, se revărsa aici o splendoare de culori și de miresme.

Confruntată cu profesionalismul, Elfrida se simți cam stingheră și nelalocul ei.

— Toate astea-s rodul muncii tale?

— Nici pe departe! Eu întocmesc planul de ansamblu, dar am angajat un muncitor.

— Nu mă pricep prea bine la denumirile florilor. N-am avut niciodată o grădină adevărată.

— Mama mea nu se fâstâcea nicicând în privința numelor. Le descurca în orice împrejurare și găsea mereu răspuns. Dacă cineva o întreba despre denumirea unei flori și habar n-avea ce era, îi spunea pur și simplu cu autoritate „Inapoticum Forgetanamia". Și găselnița asta producea impresie aproape totdeauna.

— Trebuie s-o ţin minte.

Cutreierau unul lângă altul de-a lungul potecii late, presărate cu pietriş.

— Sper că nu te-ai simţit prea străină la cină. Mă tem că suntem într-o oarecare măsură o şleahtă provincială, cu orizont mărginit.

— Nici gând! Am savurat fiecare clipă. Îmi place să stau şi să ascult.

— Viaţa la ţară. Abundă în intrigi.

— Îţi lipseşte Londra?

— Enorm, din când în când. Concertele şi muzica de operă. Şi biserica mea, St. Biddulph.

— Eşti credincios? îl întrebă Elfrida sub impulsul momentului, apoi se căi pentru această lipsă de stăpânire. Era prea devreme să-l incomodeze cu întrebări personale.

Dar Oscar rămase netulburat.

— Nu ştiu, însă mi-am petrecut întreaga viaţă pătruns de muzica sacră, liturghiile şi imnurile închinate fecioarei Maria şi cântate la vecernie în Biserica Anglicană. Şi aş considera incomod şi dezagreabil să trăiesc într-o lume în care n-aş avea cui să-mi exprim recunoştinţa.

— Pentru binefacerile revărsate de divinitate, asta vrei să zici, nu?

— Întocmai!

— Înţeleg, dar chiar şi aşa nu sunt câtuşi de puţin evlavioasă. Am mers la biserică în acea duminică doar pentru că mă simţeam puţin cam izolată şi aveam nevoie de compania altor oameni. Nu mă aşteptam să

ascult o muzică atât de minunată. Și n-am mai auzit niciodată până atunci un asemenea acompaniament muzical scris pentru Te Deum.

— Orga e nouă, plătită din nenumărate vânzări la bazaruri, prin contribuție benevolă, colecte și loterii.

Își urmară drumul în tăcere pentru câteva clipe.

— Socoți asta ca o binecuvântare? Mă refer la noua orgă.

Oscar izbucni într-un hohot de râs.

— Asta cam seamănă cu un cățel care-l mârâie pe cel ce-i întinde un os de ros. Bineînțeles că da.

— Și mai ce altceva?

Nu-i răspunse imediat. Elfrida se gândi la soția lui, la casa extrem de confortabilă și de îmbelșugată, la camera de muzică, la prietenii săi, la evidenta siguranță financiară. Chibzui că ar fi interesant de aflat cum de ajunsese Oscar să se însoare cu Gloria. Întrevăzuse el oare estompat și amenințător la orizont, după ani în șir de burlăcie, coruri de băieți, salarii sărăcăcioase și săli academice de cursuri pline de praf, deșertăciunile bătrâneții unui holtei tomnatic și găsise o cale aparent rapidă și ușoară pentru a ieși din impas, recurgând la un paleativ? Văduva bogată, energică, amfitrioană destoinică, mamă pricepută. Sau pesemne că Gloria însăși vânase stând la pândă pentru a-și prinde prada și hotărâse cu de la sine putere. Poate că se îndrăgostiseră pur și simplu nebunește. Oricum ar fi stat lucrurile, se părea că viața lor conjugală decurgea bine.

Între Elfrida și Oscar se așternuse tăcerea.

— Nu-mi spune, dacă așa preferi, grăi ea în cele din urmă.

— Mă străduiesc doar să-mi limpezesc gândurile și să-ți explic cât mai clar. M-am căsătorit târziu, iar Gloria avea deja băieți mari din căsnicia anterioară. Dintr-un motiv sau altul, nu mi-a trecut niciodată prin minte că aș mai putea avea un copil al meu. Când s-a născut Francesca, m-a cuprins mirarea, nu numai pentru că ea venise pe lume și exista, o făptură micuță și însuflețită, o gâgâlice cu ochi, dar atât de desăvârșită. Și așa de apropiată. De parcă aș fi cunoscut-o dintotdeauna. Un adevărat miracol. A împlinit acum unsprezece ani și încă mă minunez de norocul care a dat peste mine.

— E aici, acasă?

— Nu, ci la o școală cu internat. Mâine seară mă duc după ea s-o aduc pentru a-și petrece cu noi sfârșitul săptămânii.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— O s-o cunoști în mod sigur. Aș vrea să cred că o să te cucerească. Atunci când Gloria a moștenit hărăbaia asta de casă, m-am revoltat împotriva fatalității de a părăsi Londra. Dar din dragoste pentru Francesca, m-am lăsat purtat în voia valurilor vieții și m-am conformat. Aici, are libertate și spațiu larg de manifestare. Copaci și mirosul ierbii. Loc berechet să crească. Loc suficient pentru iepuri de casă, cobai și ponei.

— În ce mă privește, cele mai minunate lucruri sunt cântecul păsărilor în zori și cerul nesfârșit.

— Și tu, după cum se vede, ai fugit din Londra și te-ai ascuns într-un colț de țară?

— Da, era și timpul.

— Cu strângere de inimă?

— Într-un fel. Am trăit acolo toată viața. Chiar din momentul în care am absolvit școala și am plecat de acasă. M-am înscris la Academia regală de artă dramatică. După ce am terminat cursurile, am jucat pe scenă. Spre marea dezaprobare a părinților mei. Însă nu m-am sinchisit de atitudinea lor reprobatoare. Nu mi-a păsat realmente niciodată.

— Actriță, deci! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Și cântăreață. Și dansatoare. În reviste teatrale și-n spectacole de estradă, music-hall american și varieteu. Mă plasau mereu în spatele ansamblului de estradă, fiindcă eram groaznic de înaltă. Și apoi ani în șir de repetiții o dată la două săptămâni și de texte învățate pe de rost și roluri mărunte la televiziune. Nimic prea strălucit.

— Mai profesezi încă?

— Ferească Dumnezeu, nu! Am păsărit scena de multă vreme. M-am măritat cu un actor, ceea ce a fost cea mai teribilă hotărâre din toate punctele de vedere posibile. Și pe urmă, el a plecat ca din pușcă în America și nu l-a mai văzut nimeni de atunci, așa încât m-am întreținut singură făcând orice soi de muncă ocazională ieșită-n cale și apoi m-am recăsătorit. Dar nici de data asta n-au mers lucrurile mai bine. Nu cred că am avut vreodată destul fler să-mi aleg bărbatul potrivit.

— Și cel de-al doilea soț era tot actor? Glasul îi suna amuzat, întocmai cum nădăjduia Elfrida. Vorbea rareori despre soții ei și singurul mod în care putea suporta mai ușor dezastrul era să-i ia în derâdere.

— Oh, nu, se ocupa de afaceri. Vinilin și linoleum pentru acoperirea pardoselelor, materiale îngrozitor de

costisitoare. Oricine şi-ar fi închipuit că aş fi fost nemaipomenit de asigurată şi ferită de grijile vieţii, dar el nutrea acea dezagreabilă convingere victoriană că dacă bărbatul îşi hrăneşte şi-şi adăposteşte nevasta şi-i drămuieşte cu zgârcenie, mai mult ca o pomană, un fel de alocaţie pentru cheltuieli menajere, atunci înseamnă că şi-a respectat cu prisosinţă partea din contractul matrimonial.

— Păi, de ce nu? rosti Oscar. O tradiţie statornicită de demult, datând de secole. Numai că pe atunci se numea sclavie.

— Ce bine că înţelegi! Ziua în care am împlinit şaizeci de ani a fost cea mai fericită din viaţa mea, fiindcă am primit carnetul de pensie şi ştiam că puteam merge până la cel mai apropiat oficiu poştal unde căpătam pe loc bani peşin fără să trudesc. Niciodată în toată viaţa mea nu mi s-a oferit ceva pe gratis. Mi se părea că m-am trezit într-o lume cu totul nouă.

— Ai copii?

— Nu, nici unul.

— Încă nu mi-ai explicat de ce te-ai mutat în satul ăsta.

— Din nevoia stringentă de a schimba locul.

— Un pas uriaş.

Între timp, se întunecase de-a binelea. Întorcând capul, Elfrida privi îndărăt spre casă şi desluşi, prin dantelăria porţilor de fier forjat, scânteieri de lumină iradiată de ferestrele din salon. Cineva trăsese la o parte draperiile.

— N-am mai vorbit până acum despre toate astea. N-am spus nimănui.

— Nu trebuie să mi te destăinui mie.

— Poate că am îndrugat deja vrute şi nevrute. Pesemne că am băut prea mult vin la cină.

— Nu cred.

— A mai existat în viaţa mea un bărbat. Atât de special, atât de seducător, atât de tandru, hazliu şi fără cusur. Alt actor, dar de data aceasta celebru şi plin de succes, însă nu vreau să-i divulg numele. Strălucit! Am trăit împreună timp de trei ani în căsuţa lui din Barnes, apoi a suferit de boala lui Parkinson şi s-a chinuit doi ani până să moară. Casa îi aparţinea. A trebuit să plec. La o săptămână după înmormântare, am văzut anunţul de vânzare pentru căsuţa ţărănească din Poulton's Row. În „Sunday Times". Şi am cumpărat-o săptămâna următoare. Nu mă scald deloc în bani, însă n-a costat prea mult. L-am adus cu mine pe scumpul meu câine Horace să-mi ţină de urât, mă bucur de pensie, mai câştig ceva bani brodând perne pentru un decorator de interioare, cam snob, din Londra. Lucrul de mână nu-i foarte trudnic şi îmi ocupă timpul, mă menţine pe linia de plutire şi pe deasupra mă ajută să o scot la capăt fără datorii. Mi-a plăcut totdeauna să cos, să lucrez cu materiale frumoase, scumpe, iar fiecare model în relief să difere de celelalte. Propriile-i vorbe îi răsunau în urechi extrem de banal. Nu ştiu de ce îţi spun toate astea. Nu-i nimic demn de interes.

— Ba dimpotrivă, găsesc că-i fascinant.

— Nu-nţeleg de ce. Dar eşti foarte amabil. De-acum, întunericul se întindea ca un văl de pânză şi nu putea să-i descifreze chipul sau să-i citească expresia în ochii tainici. Cred că e timpul să ne întoarcem la ceilalţi.

— Desigur.

— Îmi place nespus de mult grădina ta. Îţi mulţumesc că mi-ai arătat-o. Într-una din zile, trebuie s-o văd la lumina soarelui.

Aceste întâmplări mai mult sau mai puţin mărunte se petrecuseră joi. În duminica următoare, începu o ploaie încă de dimineaţă, nu în torente trecătoare şi vijelioase de primăvară, ci mai degrabă o burniţă deasă, cu răpăieli în ferestrele căsuţei cumpărate de Elfrida, întunecându-i cămăruţele, astfel încât se văzu nevoită să aprindă toate luminile. După ce-l scoase pe Horace în grădină pentru necesităţile trupeşti, îşi făcu o ceaşcă de ceai şi o luă în dormitor, să-şi petreacă dimineaţa lenevind la căldură, în tihnă, citind ziarele din ziua precedentă şi dezlegând cuvinte încrucişate.

Dar imediat după ora unsprezece, fu întreruptă de sunetul strident produs de clopoţelul de la uşa din faţă, un dispozitiv zăngănind discordant şi cacofonic, pus în funcţiune de un şnur care atârna liber în aer. Ţiuitul prelung şi metalic se asemăna atât de mult cu semnalul de alarmă în caz de incendiu, că Elfridei îi sări inima din loc. Tolănit la picioarele patului, Horace se ridică pe labele dinapoi şi slobozi câteva lătrături sacadate. Era tot ce simţea să facă pentru cauza protejării stăpânei lui; slab de înger, nu se nărăvise încă să-i mârâie şi să-i muşte pe intruşi. Surprisă, dar netulburată, Elfrida coborî din pat, îşi trase pe umeri halatul, îşi legă eşarfa largă cu nod bufant şi-şi croi drum pe scara îngustă şi abruptă. Treptele duceau către camera de zi, iar uşa principală dădea direct spre grădina în miniatură de la faţadă. Acolo, Elfrida se pomeni cu o

fetișcană îmbrăcată în blugi și într-un hanorac pe care se prelingea apa în șiroaie și încălțată cu pantofi de sport cu talpă de cauciuc. Hanoracul nu avea glugă, așa că părul copilei se udase ciuciulete ca blana unui câine care tocmai se zbenguise înotând în voie. Își împletise în cozi pletele de un castaniu deschis și obrajii pistruiați i se îmbujoraseră de frig și umezeală.

— Doamna Phipps?

Purta aparat dentar, dezvăluind o gură plină de lucrături fine executate în metal.

— Da.

— Sunt Francesca Blundell. Mama zicea că-i o zi îngrozitor de urâtă, dar n-ați vrea să veniți la prânz? Avem o bucată enormă de friptură de vacă și o grămadă de...

— Dar de-abia m-au invitat la cină.

— Chiar spunea mama că o să-mi răspundeți așa.

— E foarte drăguț din partea ei. După cum vezi, nu m-am îmbrăcat încă. Nici măcar nu m-am gândit la masa de prânz.

— Era cât pe ce să vă dea un telefon, însă m-am oferit eu să vin fuga cu bicicleta.

— Ai mers cu bicicleta?!

— Am lăsat-o pe trotuar. Totul e în regulă. O vână de apă țâșnită cu presiune peste marginea unui jgheab de acoperiș se revărsă alături de fetișcană, greșind ținta cu doar câțiva țoli.

— Cred că nu ți-ar strica să intri înainte să te murezi ca un șoarece, spuse Elfrida.

— Oh, mulțumesc. Francesca acceptă invitația cu însuflețire și trecu pragul casei. Auzind glasuri și dumirindu-se

că era cât se poate de sigur să-şi facă apariţia, Horace coborî treptele ţanţoş şi cu un aer de demnitate.

— Iată-l pe câinele meu, Horace.

— E un scump. Pechinezii mamei hămăiesc ore în şir când primim musafiri. Vă supăraţi dacă-mi scot hanoracul?

— Nici gând! Cred că-i o idee grozavă.

Francesca se apucă să-şi lepede haina impermeabilă, deschizând fermoarul şi drapând-o peste pilastrul ce susţinea balustrada scării în spirală la capătul de jos, de unde prinse a picura pe pardoseală.

Francesca privi de jur împrejur.

— Am socotit mereu că astea sunt cele mai drăguţe căsuţe, dar n-am intrat niciodată într-una, rosti ea. Sub genele dese şi întoarse în sus, ochii mari şi cenuşii îi scăpărau viu. Când mami mi-a zis că locuiţi aici, ardeam de nerăbdare să vin şi să arunc o privire. D-aia am gonit cu bicicleta. Vă deranjează?

— Câtuşi de puţin! Mă tem doar că-i destul de mare înghesuială.

— Cred că e perfect.

Ceea ce, firește, nu corespundea realităţii. Spaţiul era strâmt, cu aspect sărăcăcios, ticsit cu bunuri personale şi piese de mobilier aduse de Elfrida de la Londra: canapeaua denivelată şi curbată la mijloc, fotoliul în stil victorian, grilajul căminului, fasonat din bare de alamă, biroul de scris uzat şi tocit, tablouri lipsite de valoare ş prea multe cărţi.

— Aveam de gând să aprind focul şi să mă lungesc pe canapea fiindcă e o zi atât de mohorâtă, dar n-am apucat încă. Vrei o ceaşcă de ceai, de cafea sau altceva?

— Nu, mulțumesc. De-abia am băut o Coca-Cola. Unde duce ușa aia?

— În bucătărie. Hai să-ți arăt!

Elfrida porni în frunte, deschise ușa de lemn prevăzută cu zăvor și o împinse la perete. Bucătăria nu depășea ca mărime o cambuză de vas. Aici, o mică sobă, marca Rayburn, susura mocnit, răspândindu-și căldura în întreaga căsuță; un bufet de lemn cu policioare era înțesat cu porțelanuri, o chiuvetă din faianță smălțuită stătea fixată în perete dedesubtul ferestrei, iar o masă din lemn și două scaune umpleau spațiul rămas. Alături de fereastră, o ușă solidă dădea în grădina din spatele casei. Jumătatea de sus a tăbliei era acoperită cu geamuri mici, pătrate, prin care se puteau vedea curtea pavată cu dale și bordura îngustă, ceea ce arăta clar cât de departe ajunsese Elfrida cu aranjarea brazdelor destinate cultivării florilor. Ferigi înalte cu frunze dințate își croiseră drum printre lespezile de piatră, iar un caprifoi se cățărase pe zidul învecinat.

— Grădina nu-i foarte îmbietoare pe o vreme haină ca asta, dar am destul loc să mă întind pe un șezlong într-o seară de vară.

— Oh, îmi place la nebunie. Francesca iscodea de jur împrejur cu un ochi ager și format de gospodină.

— N-aveți frigider. Și nici mașină de spălat vasele. Și nici congelator.

— Nu, n-am congelator. Dar am frigider și mașină de spălat vasele, însă le țin în magazia din fundul curții. Și-mi spăl toate vasele în chiuvetă fiindcă nu-i suficient spațiu disponibil pentru mașină.

— Cred că mami ar face apoplexie dacă ar trebui să spele toate vasele cu mâna.

— Nu-i prea greu când locuiești de unul singur.

— Îmi plac nespus de mult porțelanurile dumneavoastră. Albe cu albastru. Sunt preferatele mele.

— Și mie-mi plac. Sunt desperecheate, nu se asortează bine, dar cumpăr câte un mic obiect de bucătărie ori de câte ori găsesc ceva într-o prăvălie de vechituri. Acum, s-au adunat atâtea încât abia mai pot să le fac loc.

— Ce-i la etaj?

— La fel ca pretutindeni. Două camere și o baie micuță. Baia e atât de strâmtă încât trebuie să-mi atârn picioarele peste marginea căzii. Deci, se află un dormitor pentru mine și un mic atelier unde îmi brodez pernele decorative. Dacă invit un musafir, e nevoit să doarmă acolo, laolaltă cu mașina de cusut, resturi de materiale și registrul de comenzi.

— Tăticu mi-a spus că lucrați perne. Cred că totu-i perfect pentru o singură persoană. Și câinele, firește. Seamănă cu o căsuță de păpuși.

— Ai o căsuță de păpuși?

— Da, însă nu mă mai joc de mult cu ea. Mă îngrijesc de animale. Un cobai pe nume Happy, dar nu se simte prea bine. Cred că trebuie să mergem la veterinar. Îi cade părul și i-au rămas petice goale care arată oribil. Am iepuri. Și un ponei. Francesca strâmbă nițel din nas. Îl cheamă Prince, dar câteodată e puțin cam neastâmpărat. Aș face mai bine să plec acum. Mami zice că trebuie să-l plimb de colo până colo înainte de prânz și

asta durează o veșnicie, mai ales pe ploaie. Mulțumesc că mi-ați dat voie să văd casa.

— Cu plăcere. Și eu îți mulțumesc că mi-ai transmis amabila invitație.

— Veniți, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— O să mergeți pe jos?

— Nu, fiindcă burnițează, prefer să mă deplasez cu mașina. Și dacă mă întrebi unde o parchez, o să-ți spun. Pe drum.

— E cumva Fordul ăla Fiesta vechi și albastru?

— Da. Și vechi e doar un cuvânt uzual și operativ. Dar nu-mi pasă, cu condiția ca motorul să pornească și roțile să se învârtească.

Francesca zâmbi la aceste vorbe, etalându-și cu dezinvoltură dantura brăzdată de o rețea de sârmulițe.

— Atunci, ne vedem mai târziu, rosti ea. Întinse mâna după hanoracul de pe care se scurgea încă apa, își trase pe mâneci haina udă și scuturâ din cap să-și îndrepte cosițele pe spate. Elfrida îi deschise ușa.

— Mami a fixat ora mesei la unu fără un sfert.

— O să fiu acolo și mersi că ai venit.

— O să mai vin și altă dată, îi promise Francesca, iar Elfrida o petrecu cu privirea cum înainta de-a lungul potecii împroșcând în jur și lipăind prin apă, până ieși pe poartă. Câteva clipe mai târziu, încălecă pe bicicletă și porni fluturând din mână, pedalând într-o goană nebună prin băltoacele adunate în denivelările drumului și pierind încet-încet în depărtare.

*

Elfrida se împrieteni întâi și-ntâi cu Oscar, Gloria și Francesca. Prin mijlocirea lor, îi cunoscu și pe ceilalți. Nu numai pe soții McGearey și Millse, ci și pe cei doi Foubister, care erau statorniciți în sat de multă vreme și organizau sărbătoarea anuală bisericească de vară în parcul conacului lor cu multe ascunzișuri și coridoare, construit în stil georgian. Făcuse cunoștință și cu comandorul Burton-Jones, ofițer în retragere, văduv și extrem de sârguincios, trudind de zor în grădina-i impecabilă, președinte al Asociației publice pentru amatorii de drumeții, solist în corul bisericii. Comandorul Burton-Jones (zis și Bobby, prescurtare familiară și alintătoare a numelui de botez Robert) organiza mici petreceri savuroase, la care se serveau numai băuturi alcoolice și își denumea dormitorul cabina căpitanului de vas. Urma la rând cuplul Dunn, el fiind un om putred de bogat care cumpărase și transformase vechiul prezbiteriu într-o minunăție de spațiu dotat cu toate comoditățile moderne și obiectele de utilitate practică, întregit cu săli pentru jocuri și cu o piscină acoperită și încălzită.

Alții, mai modești, intraseră în viața Elfridei unul câte unul, pe măsură ce-și vedea de treburile zilnice: doamna Jennings, care ținea magazinul sătesc și conducea oficiul poștal; domnul Hodgkins, care își făcea rondul o dată pe săptămână cu furgoneta măcelăriei livrând comenzile la domiciliu; era o sursă de știri și zvonuri demnă de încredere și își susținea cu fermitate părerile politice; Albert Meddows care răspunsese anunțului ei (de fapt, o carte poștală lipită și expusă pe vitrina doamnei Jennings prin care cerea o mână de ajutor pentru

amenajarea grădinii) şi se apucase cu nădejde de muncă, pornind de unul singur o ofensivă îndârjită împotriva neorânduielii jalnice şi a pavajului deformat din grădina Elfridei dindărătul casei. Vicarul şi soţia lui o invitaseră la o cină uşoară cu preparate reci, în cursul căreia i se propusese încă o dată să se asocieze aşezământului de utilitate publică pentru femei. Refuzând în mod politicos – nu gusta excursiile cu autocarul şi nu făcuse niciodată în viaţa ei un borcan de gem – consimţi în cele din urmă să se implice în activităţile şcolii primare şi sfârşi prin a pune în scenă pantomima reprezentată anual de Crăciun.

Cu toţii erau destul de binevoitori şi o făcuseră să se simtă binevenită, dar Elfrida nu-l considera pe nici unul dintre ei la fel de interesant sau de captivant ca familia Blundell. Ospitalitatea Gloriei nu avea limite şi nu trecea cel puţin o săptămână încheiată fără ca Elfrida să nu primească invitaţia de a-şi petrece timpul la Grange pentru a participa la o masă copioasă sau la vreo distracţie în aer liber cum ar fi de pildă un picnic ori o partidă de tenis (Elfrida nu juca tenis, dar se socotea fericită să privească în tăcere). Se mai iviră şi alte ocazii cu totul deosebite: cursa de cai pe teren accidentat, organizată în fiecare primăvară la ferma învecinată, o vizită la grădina Trustului Naţional, o seară mondenă la teatrul din Chichester. Elfrida sărbătorise Crăciunul şi ajunul Anului Nou cu soţii Blundell şi când dădu prima petrecere pentru prietenii de curând dobândiţi (după ce Albert Meddows îi readuse la viaţă grădina, îi nivelase pietrele de pavaj, îi curăţase caprifoiul de uscături şi-i vopsise

magazia), Oscar se oferi în mod voluntar să servească și să prepare băuturile alcoolice, iar Gloria aduse feluri de mâncare alese și îmbelșugate, gătite în bucătăria ei spațioasă.

Cu toate acestea, existau limite și rezerve. Trebuiau să fie, dacă Elfrida nu dorea să se lase subjugată de cuplul Blundell și să i se îndatoreze peste măsură. De la bun început, recunoscuse în Gloria o femeie energică și viguroasă – poate cu o puternică înclinație către duritate, într-atât de dârză se arăta mereu ca lucrurile să urmeze făgașul impus de ea însăși – și Elfrida își dădea pe deplin seama de pericolele la care se expunea într-o atare situație. Părăsise Londra ca să-și făurească o viață independentă și știa că i-ar fi fost prea lesne unei femei singure și destul de împovărate ca ea să fie târâtă (și poate chiar înghițită) în torentul spumegând al mondenităților Gloriei.

Așadar, din când în când, Elfrida se învățase să păstreze distanța, să se țină în umbră, să invoce scuze. Pasămite, o supraîncărcare cu treburile casnice sau un surmenaj ori un angajament anterior care nu putea fi încălcat cu nici un chip, cu vreo persoană inventată, necunoscută Gloriei. Din timp în timp, evada de pe meleagurile Dibton, înghesuindu-l pe Horace în mașină pe locul pasagerului și pornind la plimbare de-a lungul ținutului până departe în alt comitat unde nu o cunoștea lumea și ea cu Horace se cățărau pe o coamă de deal cu turme de oi la păscut iarbă verde ca buraticul, ori mergeau pe vreo cărăruie ce șerpuia pe lângă un pârâu văluros și întunecat și găseau la capătul ei o cârciumă înțesată de

străini în care Elfrida putea să mănânce un sandviș, să bea o ceașcă de cafea și în esență să se delecteze în prețioasa-i solitudine.

În astfel de împrejurări, departe de Dibton și cu percepții ascuțite de simțul perspectivei, devenea un lucru posibil să-și analizeze gradul de implicare afectivă în relațiile cu soții Blundell și să-și catalogheze constatările în mod nepărtinitor și detașat, ca într-o listă de cumpărături.

Prima descoperire era că îi plăcea enorm de Oscar; poate că depășea orice măsură. Trecuse cu mult de vârsta iubirii romantice, dar nevoia de companie reprezenta cu totul altceva. Chiar de la prima lor întâlnire pe pragul bisericii din Dibton, când prinsese numaidecât simpatie pentru Oscar, ajunse să se simtă din ce în ce mai bine în compania lui. Timpul nu dovedise că prima impresie fusese greșită.

Dar se hazarda pe un teren delicat, necunoscut, de parcă s-ar fi încumetat să calce pe ghețuri plutitoare în derivă, gata să se spargă în orice clipă. Elfrida nici nu simula o smerenie și o nevinovăție ipocrită și afectată, nici nu se ghida după principii morale teribil de înalte; într-adevăr, tot timpul cât trăise cu iubitul ei neprețuit și tandru, transformat acum în amintire și neființă, el fusese soțul altei femei. Însă ea nu-i cunoscuse niciodată nevasta, iar căsnicia lor se dusese deja de râpă când ei doi se descoperiră și din acest motiv nu o încercase nicicând sentimentul culpabilității. La urma urmelor, exista și un alt scenariu, câtuși de puțin inofensiv, și-n plus unul la care Elfrida asistase mai mult decât o dată: acela al unei femei singure, văduvă, divorțată sau,

de-altminteri, abandonată, dezolată şi nemângâiată, luată sub aripa ocrotitoare de către o prietenă devotată şi loială, dar, vai, încurcată într-o escapadă amoroasă cu soţul amicei credincioase! O situaţie reprobabilă, pe care o dezaproba cu fermitate.

Dar în cazul Elfridei, o astfel de faptă condamnabilă nu avea să fie săvârşită. Şi ştia că propria-i capacitate de a înţelege profund primejdia şi bunul simţ reprezentau forţa ei morală.

Cea de-a doua latură serioasă a problemei era că Francesca, la vârsta de unsprezece ani, întrupa în imaginaţia ei fiica, pe care, dacă Elfrida ar fi zămislit vreodată un copil, i-ar fi plăcut să-i semene în toate: plămădită pe acelaşi calapod, independentă, totalmente lipsită de făţărnicie, posedând totuşi un simţ al umorului care-i putea stârni şi Elfridei cascade de râs şi o fantezie fecundă hrănită cu lecturi devorante. Francesca devenise pe atunci atât de absorbită de lecturi încât cineva putea să pătrundă în cameră, să deschidă televizorul, să vorbească tare şi fetişcana nici măcar nu catadicsea să-şi ridice privirea din paginile cărţii. În timpul vacanţelor şcolare, sosea deseori pe neaşteptate la Poulton's Row ca să se joace zglobie cu Horace sau ca s-o privească pe Elfrida cum brodează flori ori alte ornamente cu maşina de cusut, bombardând-o în acelaşi timp cu întrebări nesfârşite despre trecutul ei actoricesc, care evident o fascina.

Relaţiile Francescăi cu tatăl ei erau neobişnuit de apropiate şi afectuoase. Oscar ajunsese la o vârstă destul de înaintată la care putea să-i fie bunic, dar marea

încântare pe care o găseau unul în compania celuilalt depăşea cu mult legătura normală dintre părinte şi copil. De dincolo de uşa închisă a salonului de muzică, amândoi puteau fi auziţi cântând în duet la pian şi greşelile strângace nu prilejuiau învinuiri reciproce, ci, dimpotrivă, stârneau explozii de râs prelungit şi sacadat. În serile de iarnă, Oscar îi citea cu voce tare, amândoi stând ghemuiţi pe fotoliul său imens, iar Francesca îşi manifesta afecţiunea pentru el prin dese îmbrăţişări, încolăcindu-şi braţele subţiri mereu mai strâns pe după gâtul lui, şi prin sărutări apăsate pe creştetul încărunţit.

Cât despre Gloria, aceasta îşi manifesta în mod vizibil preferinţa pentru cei doi fii, de-acum adulţi, însuraţi, căpătuiţi, simţindu-se cu mult mai ataşată de ei decât de fiica zămislită şi adusă pe lume mai târziu. Elfrida îi cunoscuse pe aceşti fii, Giles şi Crawford Bellamy, precum şi pe soţiile lor drăguţe, elegant îmbrăcate, când sosiseră pe neaşteptate la Grange să-şi petreacă sfârşitul de săptămână sau când veniseră cu maşina de la Londra pentru prânzul de duminică. Deşi nu se născuseră gemeni, erau ciudat de asemănători, convenţionali şi prezumţioşi. Elfrida avu senzaţia că nici unul dintre fraţi nu o judeca favorabil, dar întrucât nu-l simpatiza pe vreunul din ei, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Gloria îi iubea la nebunie, ceea ce avea o importanţă vitală, şi când sosea timpul să se urnească din loc în maşinile lor luxoase încărcate cu fructe şi legume proaspete, culese din grădina Gloriei, ea rămânea ţintuită locului, fluturând din mână fără încetare ca orice mamă sentimentală. Se vădea că în ochii ei nici unul

dintre fii nu putea greși cu ceva și Elfrida era tot așa de sigură pe cât doi și cu doi fac patru că dacă Gloria nu și-ar fi dat consimțământul la însurătoarea cu miresele alese de ei, atunci și Daphne și Arabella ar fi fost condamnate, acordându-li-se un termen foarte scurt până la executarea sentinței, chiar fără un răgaz să se spovedească.

Dar în privința Francescăi, lucrurile se deosebeau precum cerul de pământ. Profund înrâurită de Oscar, copila își urma calea proprie, își promova numai propriile interese și considera lectura și muzica mult mai ispititoare decât clubul local de echitație și alte sporturi atletice. Chiar și așa, Francesca nu se revolta niciodată, nu se îmbufna și se îngrijea de poneiul ei țâfnos și nărăvaș cu mare bunăvoință, exersându-l cu regularitate, călărind în galop de jur împrejurul padocului amenajat de Gloria pentru echitație și scoțându-l în lungi plimbări la pas de-a lungul potecilor bătute și retrase de lângă pârâu. Adeseori, Oscar o însoțea în aceste preumblări, cocoțat și înfipt bine în șaua unei vechi biciclete, relicvă din zilele de profesorat.

Gloria îi lăsa în toanele lor, pesemne, reflectă Elfrida, fiindcă Francesca nu însemna atât de mult pentru ea; nefiind tot așa de captivantă sau de stimulativă ca propriul ei stil de viață febrilă și tumultuoasă, cu petreceri în lanț și cercul de prieteni. De asemenea, ceea ce prezenta o covârșitoare importanță pentru Gloria era poziția ei ca mentor social monden și câteodată îi evoca Elfridei imaginea unui vânător care suflă în corn să atragă atenția și își adună copoii cu biciul asmuțindu-i pe urmele prăzii.

Numai o singură dată căzuse Elfrida în dizgraţie. I se întâmplase în timpul unei seri festive petrecute la familia Foubister, un banchet cu tot ceremonialul şi mare pompă cu lumânări aprinse, argintărie scânteietoare, cizelată cu artă, şi cu un majordom în vârstă servind mesenii. După dineu, când se retraseră cu toţii în salonul de formă lunguiaţă (destul de friguros pentru că se răcise bine afară), Oscar se îndreptă spre pianul cu coadă să interpreteze o bucată muzicală, şi după ce-şi arătă talentul cu fragmente din Studiile lui Chopin, sugeră că n-ar strica să le cânte ceva şi Elfrida.

Se fâstâcise şi rămase buimacă. Nu cântase nimic de ani încheiaţi, protestă ea, nu prea se simţea în formă, îşi cam pierduse vocea...

Dar bătrânul Sir Edwin Foubister interveni cu putere de convingere. „Te rog, mi-a plăcut totdeauna să ascult o melodie frumoasă".

Era atât de dezarmant, încât Elfrida se pomeni că şovăie. La urma urmelor, ce mai conta dacă îşi pierduse timbrul glasului tineresc şi cristalin, dacă vocea îi tremura, poticnindu-se la registrul notelor muzicale înalte şi dacă era pe punctul să se acopere de ridicol? Chiar în acel moment, surprinse figura Gloriei, congestionată, încremenită într-o expresie rigidă ca de buldog, trădând dezaprobare şi consternare. Şi înţelese că Gloria nu dorea ca ea să cânte. Nu vroia nici în ruptul capului ca ea să dea o reprezentaţie acompaniată de Oscar şi să delecteze micul grup. Nu-i surâdea ideea ca alţii să o eclipseze, să subjuge atenţia celorlalţi, să devieze conversaţia de la temele fixate de ea. Era o percepţie de o

claritate totală și oarecum șocantă, de parcă ar fi văzut-o în treacăt pe Gloria despuiată până la piele.

În împrejurări diferite, s-ar fi putut întâmpla ca Elfrida să nu riște, să refuze cu eleganță, să găsească scuze. Dar se ospătase cum se cuvine, băuse un vin delicios și, stimulată de mâncărurile și băutura alese, o scânteie de autoafirmare prinse viață și se aprinse ca o văpaie. Nu-și îngăduise niciodată să se lase intimidată sau terorizată și nu-și propunea să înceapă acum. Așa încât primi cu un surâs privirile încruntate, tăioase și amenințătoare aruncate de Gloria, apoi întoarse capul și zăbovi cu fața zâmbitoare spre amfitrionul ei. „Dacă doriți, mi-ar face mare plăcere...", spuse Elfrida.

„Minunat!". Sir Edwin se bucură ca un copil, bătând din palme. „Ce prilej de desfătare!"

Elfrida se ridică în picioare și străbătu cei câțiva metri al salonului până în locul unde aștepta Oscar.

„Ce ai de gând să cânți?"

Elfrida îl înștiință. O veche bucată muzicală dintr-un program de estradă, compusă de Rodgers și Hart.

„O știi?"

„Firește."

Un acord sau două în introducere. Se scursese multă vreme de când nu mai cântase. Își îndreptă umerii, trase adânc aer în plămâni...

„Doar o dată te-am privit
Și-i tot ce mi-a trebuit."

Vocea îi îmbătrânise căpătând un timbru mai ascuțit, dar putea încă să intoneze sunetele armonios și să nu le distoneze.

„Inima-n piept mi-a încremenit."

Şi deodată o copleşi o stare de fericire neîntemeiată şi se simţi iarăşi plină de tinereţe, stând alături de Oscar şi, împreună cu el, umplând încăperea cu muzica în vogă pe vremea când fuseseră aşa de tineri.

Gloria nu mai scoase o vorbă tot restul serii, dar nimeni nu se căzni să-i risipească prin măguliri şi laude ipocrite proasta dispoziţie. În timp ce toţi se minunau şi o felicitau pe Elfrida pentru execuţia artistică, Gloria sorbea cu năduf din paharul cu coniac. Când sosi timpul să se retragă, Sir Edwin îi însoţi până în locul unde staţiona, pe pietrişul greblat şi netezit cu grijă, puternicul automobil al Gloriei pentru regiunile rurale sau excursii de familie. Elfrida îi ură stăpânului casei noapte bună şi se urcă în spatele maşinii, iar Oscar se strecură la volan, silind-o pe Gloria să se aşeze pe locul pasagerului.

„Cum te-ai distrat în seara asta?" îşi întrebă Oscar soţia, pornind spre casă.

„Mă doare capul", îi replică tăios Gloria şi tăcu iarăşi mâlc.

Elfrida se gândi că nu era deloc de mirare, dar se abţinu din prudenţă să-şi exteriorizeze gândul. Şi pesemne că acesta reprezenta cel mai trist şi mai tulburător adevăr dintre toate. Gloria Blundell, practică, nesentimentală, încăpăţânată şi cu un stomac cât vadra, bea vârtos, nu se-ncurca. Nu se îmbăta niciodată turtă încât să nu se mai poată ţine pe picioare, nu era nicicând mahmură. Însă făcea exces de băuturi alcoolice. Şi Oscar îi cunoştea slăbiciunea.

*

Oscar. Şi acum, iată-l în magazinul doamnei Jennings într-o după-amiază cenuşie de octombrie, cumpărându-şi ziarele şi plătind o pungă cu hrană solidă pentru câini. Purta pantaloni de catifea reiată, un pulover gros de lână englezească, toarsă de mână, şi bocanci de piele rezistentă, cu talpă groasă, ceea ce părea să indice că până atunci se ocupase cu grădinăritul, amintindu-şi deodată de aceste comisioane necesare şi venind în fugă să le îndeplinească.

Doamna Jennings îşi ridică privirea.

— Bună ziua, doamnă Phipps!

Ţinând în căuşul mâinii mărunţişul, Oscar se întoarse şi o văzu.

— Elfrida! Bună ziua.

— Probabil că ai mers pe jos. Nu ţi-am zărit maşina, spuse ea.

— Am parcat-o după colţ. Cred că asta-i tot, doamnă Jennings.

Se retrase puţin deoparte să-i facă loc Elfridei şi rămase neclintit, nefiind în aparenţă prea grăbit să plece spre casă.

— Nu ne-am văzut de multe zile. Cum o mai duci?

— Oh, supravieţuiesc. Mi s-a cam acrit de vremea asta.

— Îngrozitoare, nu-i aşa? se amestecă în vorbă doamna Jennings. Umedă şi răcoroasă dintr-o dată, te face să te simţi ca o zdreanţă stoarsă, îţi piere cheful de orice. Ce aveţi acolo, doamnă Phipps?

Elfrida îşi goli de conţinut coşul, aşa încât doamna Jennings să poată calcula preţul cumpărăturilor şi le înşiră pe toate pe tejghea. O franzelă, jumătate de duzină

de ouă, un pachet de unt, o bucată de șuncă, două conserve cu carne pentru hrana câinilor și o revistă intitulată „Beautiful Homes".

— Vreți să vi le trec în cont?

— Dacă sunteți amabilă, mi-am lăsat geanta acasă.

Oscar văzu revista.

— Ai de gând să te ocupi cu îmbunătățiri domestice?

— Probabil că nu, dar găsesc un remediu terapeutic în lectura despre căminele altor oameni. Pasămite, fiindcă știu că nu-mi permit extravaganțe, adică să trălesc în mare lux și-n răsfăț. E ca și cum aș privi pe altcineva cum își tunde iarba.

Doamna Jennings consideră această asociație de idei foarte nostimă.

— Jennings și-a pus spre bună păstrare în magazie mașina de tuns iarba încă din septembrie. Îl scoate din sărite s-o folosească, zău așa.

Oscar o urmărea din ochi pe Elfrida în timp ce-și așeza tâguielile în coș.

— Te duc cu mașina până acasă, dacă vrei, spuse el.

— Nu mă deranjează să merg pe jos. În plus, l-am adus cu mine pe Horace.

— E binevenit să ni se alăture. Mulțumesc, doamnă Jennings. La revedere!

— S-auzim de bine, domnule Blundell. Calde salutări soției.

Ieșiră împreună din magazin. Afară, tinerii își pierdeau încă vremea trândăvind pe trotuar. Se asociase grupului o fată cu înfățișare dubioasă, cu părul negru ca pana corbului, purtând o fustă de piele care-i acoperea

cu greu perineul şi pufăind dintr-o ţigară. Prezenţa ei părea să-i fi electrizat pe tineri, antrenându-i într-o pantomimă de feste, afronturi şi râsete explozive, lipsite de noimă. Prins în cursă în toiul unui astfel de comportament necuviincios, Horace căpătase o mutră jalnică. Elfrida îi dezlegă lesa şi câinele clătină din coadă, simţindu-se uşurat. Toţi trei îşi croiră drum pe după colţ şi de-a lungul străduţei înguste unde Oscar îşi lăsase maşina. Elfrida se aşeză pe locul pasagerului, iar Horace sări năpustindu-se înăuntru şi se întinse pe podea, între picioarele ei, cu capul rezemat în poala stăpânei. Pe când Oscar li se alătură, trântind portiera cu zgomot, răsucind cheia în contact şi apoi ambreind, Elfrida spuse:

— Nu mă aştept niciodată să întâlnesc pe cineva după-amiezile în magazin. Dimineţile sunt de obicei rezervate îndatoririlor sociale. Tocmai răstimpul când stai la taifas pe îndelete.

— Ştiu. Dar Gloria e la Londra şi am uitat să-mi iau ziarele.

Oscar întoarse maşina şi apucă pe strada principală. Ziua de şcoală se încheiase şi trotuarele se aglomeraseră cu o procesiune de copii osteniţi şi neglijenţi, târându-şi ghiozdanele şi croindu-şi drum spre casă. Îngrijitorul din curtea bisericii aprinsese un rug de vreascuri şi gunoaie, iar fumul acru şi cenuşiu se răspândea alene în aerul liniştit şi jilav.

— Când a plecat Gloria?

— Ieri. Pentru vreo întâlnire sau alta. Cu operele ei de binefacere pentru protecţia copilului, aşa presupun. A luat trenul. Trebuie s-o întâmpin la gară la şase şi jumătate.

— Vrei să-mi faci o scurtă vizită și să bem ceaiul împreună? Sau peferi să te reapuci de grădinărit?

— De unde știi că am făcut grădinărie?

— Intuiție feminină. Indicii grăitoare. Noroi pe ghete.

Oscar izbucni în râs.

—Absolut corect, domnule Sherlock Holmes. Dar n-aș refuza o ceașcă de ceai pentru nimic în lume. Bacșișul grădinarului.

Trecură pe lângă cârciumă. După câteva clipe, ajunseră pe drumeagul îngust care se deșira la vale spre linia de cale ferată și spre șirul de căsuțe dispuse în terase, alcătuind Poulton's Row. Oscar opri în dreptul porții, descinseră cu toții imediat, Horace, eliberat din lesă, o zbughi în fugă în susul potecii, iar Elfrida, trăgând după sine coșul, îl urmă de aproape. Deschise ușa.

— N-o încui niciodată? întrebă Oscar rămas în spate.

— Nu și pentru o scurtă escapadă după târguieli la magazinul din sat. În orice caz, nu-i nimic de furat aici. Hai, intră și închide ușa. Elfrida se îndreptă direct spre bucătărie și trânti coșul pe masă. Dacă ai fi dispus, ai putea aprinde focul cu niște chibrituri. Într-o zi ca asta, se simte nevoia de puțină căldură și dezmorțire. Umplu ibricul la robinet și-l puse pe mașina de gătit. Apoi, își scoase jacheta, drapând-o pe speteaza scaunului, și începu să adune câteva obiecte de porțelan desperecheate.

— Căni sau cești de ceai?

— Căni pentru grădinari.

— Bem ceaiul lângă foc sau stăm aici?

— Sunt mereu mai fericit să-mi țin genunchii sub masă.

Fără prea mare speranță, Elfrida deschise cutiile de prăjituri. Două erau goale. Cea de-a treia conținea câteva resturi de turtă dulce. Le așează pe masă, cu un cuțit alături. Luă laptele din frigider și îl deșertă din cutia de carton într-un ulcior cu toartă de ceramică smălțuită în galben. Găsi zaharnița. Din cealaltă cameră, răzbăteau acum pârâituri și trosnituri de vreascuri puse pe foc. Se îndreptă spre cadrul ușii și rămase în picioare acolo, rezemată de buiandrug, observându-l cu atenție pe Oscar. Acesta așeza cu oarecare băgare de seamă câțiva bulgări de cărbune deasupra micului rug funerar. Întuind prezența Elfridei, se îndreptă din șale și întoarse capul surâzându-i.

— Arde focul cu vâlvătăi. L-am pregătit așa cum se cuvine, cu surcele din belșug. Ai nevoie de buturugi pentru iarnă? Te pot aproviziona cu o încărcătură, dacă vrei.

— Unde să le depozitez?

— Le-am putea stivui în grădina din fața casei, proptite de zid.

— Ar fi de-a dreptul minunat, dacă-ți prisosesc.

— Avem mai multe decât ne trebuie.

Oscar își șterse funinginea de pe mâini pe cracul pantalonilor și își plimbă privirea prin odaie.

— Știi, ai transformat locșorul ăsta într-unul fermecător.

— E o harababură, hai s-o lăsăm baltă! Nu-i destul spațiu. Bunurile de orice natură adunate în timp te pun în fața unei dileme, nu-i așa? Devin parte din tine și nu te înduri să le azvârli ca nefolositoare. Există crâmpeie sau mărunțișuri pe care le port cu mine dintr-un loc într-altul de ani în șir, datând încă din zilele de succes amețitor,

când jucam pe scenă. Semănam cu un melc care-și cară veșnic cochilia în spinare. De pildă, un șal de mătase sau un bibelou ieftin care făceau cabinele de teatru puțin mai suportabile.

— Îmi plac îndeosebi cei doi mici terieri de Staffordshire.

— Au făcut totdeauna parte din bagajul meu, dar nu formează de fapt o pereche.

— Și ceasornicul de voiaj.

— A călătorit mult la rândul lui.

— Pare să fie destul de uzat.

— Hârbuit și paradit ar fi cuvintele mai apropiate de adevăr. Îl păstrez de mulți ani, mi l-a lăsat moștenire venerabilul și bătrânul meu naș. Mai dețin un lucru despre care cred că s-ar putea să valoreze foarte mult. E vorba de o pictură în ulei de dimensiuni mici.

Tabloul anina pe o latură a șemineului și Oscar își scoase ochelarii, și-i potrivi pe nas ca să-l examineze mai bine.

— De unde l-ai primit?

— Mi l-a dăruit un actor. Am participat împreună la reînvierea veșchii sărbători rustice a strângerii fânului în Chichester și, la sfârșitul petrecerii câmpenești, mi-a zis că dorește să-l am eu. Un dar de despărțire. Îl cumpărase dintr-o prăvălie de vechituri și nu cred că plătise un preț exorbitant, dar se simțea emoționat fiindcă era convins că fusese pictat de David Wilkie.

— Sir David Wilkie? Oscar încruntă din sprâncene. Un obiect valoros. Și de ce ți l-a dat?

Elfrida nu se îndupleca să i se smulgă o mărturisire.

— Pentru a-mi mulțumi că i-am cârpit ciorapii?

Oscar își întoarse privirea spre tablou. Ocupa puțin spațiu, acoperind doar o suprafață de unsprezece pe opt țoli, și înfățișa un cuplu de vârstnici, îmbrăcați după moda din secolul al XVIII-lea, stând la o masă pe care trona o Biblie imensă, legată în piele. Fundalul era sumbru, costumul bărbatului închis la culoare. Dar femeia purta un șal galben-deschis și o rochie roșie, iar boneta albă era împodobită cu horbote și panglici.

— Aș spune că bătrânica se gătise în ținută de gală pentru vreo ceremonie specială, nu crezi?

— Fără îndoială. Elfrida, poate că ar trebui să încui ușa din față.

— Probabil că da.

— Ți-ai asigurat casa?

— Ea e asigurarea mea de bătrânețe. Pentru zile negre. Când mă voi trezi calică lipită pământului, rătăcind pe drumuri cu doar câteva pungi de plastic și cu Horace legat de capătul unei sfori, atunci, și numai atunci, mă voi gândi dacă s-o vând sau nu.

— O baricadă de apărare împotriva dezastrului. Oscar zâmbi și-și luă ochelarii de pe nas. Nu contează! Până la urmă, e vorba de felul în care ți-ai strâns laolaltă toate posesiunile ce se contopesc într-un întreg atât de armonios. Sunt sigur că nu posezi nimic lipsit de frumusețe și de utilitate.

— William Morris, locul esteticului în viața modernă.

— Și, pesemne, măsura bunului gust.

— Oscar, spui lucruri foarte plăcute.

Chiar în acel moment, din bucătărie, ibricul Elfridei slobozi un șuierat prelung și strident, ceea ce însemna

că fierbea în clocot. Elfrida se ridică să-l ia de pe foc. Oscar o urmă îndată și rămase privind cum prepara infuzia prin opărirea frunzelor uscate într-un ceainic pântecos și maroniu, pus pe masa de lemn.

— Dacă-ți place ceaiul tare, n-ar strica să mai aștepți o clipă sau două. Și, dacă preferi, pot să-ți adaug lămâie în loc de lapte. Iar de servit ca gustare, niște turtă dulce, e adevărat, mai veche.

— Un ospăț sărbătoresc. Oscar trase un scaun și se instală comod, vădit ușurat să-și destindă trupul și să-și odihnească picioarele. Se așeză și Elfrida, cu fața spre el, și se ocupă cu tăiatul turtei dulci.

— Oscar, am de gând să plec, spuse ea.

Nu-i răspunse imediat și, privind în sus, Elfrida descifră pe chipul lui o expresie de uimire încremenită.

— Pentru totdeauna? întrebă el cu teamă.

— Bineînțeles că nu.

Despovărarea întipărită pe figura lui era evidentă.

— Slavă Domnului! M-ai băgat în sperieți.

— N-aș părăsi satul ăsta niciodată. Ți-am spus doar. E locul unde o să-mi petrec amurgul zilelor. Dar a sosit timpul să-mi iau o scurtă vacanță.

— Te simți istovită peste măsură?

— Nu, dar toamna mă deprimă totdeauna. E un soi de prag infernal între vară și Crăciun. Un timp mort. Și în curând îmi sărbătoresc ziua de naștere. Împlinesc șaizeci și doi de ani. Cu atât mai deprimant. Așadar, a venit vremea unei schimbări.

— E perfect rezonabil. O să-ți prindă bine. Unde pleci?

— Chiar în extremitatea peninsulei Cornwall. Vorbea aceea, dacă strănuți cu putere, ești în pericol să te prăbușești de pe stânci în Atlantic.

— Cornwall? Acum, Oscar rămase uluit. De ce tocmai în Cornwall?

— Fiindcă am un văr care trăiește acolo. Se numește Jeffrey Sutton și e exact cu doi ani mai tânăr decât mine. Suntem prieteni de când ne știm. E unul dintre acei oameni agreabili și simpatici cărora le poți telefona fără reținere ca să-i întrebi: „Mă primești să stau câtva timp la tine?". Și știi dinainte că acceptă bucuros. Pe deasupra, glasul îi sună încântat. Așa că eu și cu Horace vom călători cu mașina.

Oscar clătină din cap cu oarecare nedumerire.

— Habar n-aveam de existența unui văr. Sau a oricărui fel de rudă, de altminteri.

— Rodul imaculatei concepții, la asta faci aluzie?

— Nu chiar, dar recunoaște că e suprinzător.

— Nu cred în ruptul capului! Doar pentru că nu-mi turuie gura ca o moară stricată despre familia mea. Apoi, Elfrida se domoli. Însă nu greșești întru totul. Sunt cam retrasă și singuratică. Dar Jeffrey e o persoană deosebită și noi am păstrat mereu legătura.

— Are soție?

— De fapt, a avut două. Prima era genul de femeie sâcâitoare care te calcă pe nervi. O chema Dodie. Presupun că l-a cucerit cu înfățișarea ei drăgălașă și cu aerul suav de neajutorare, numai că a descoperit mai târziu cu surprindere, bietul om, că își legase soarta de o nevastă atât de egocentrică și preocupată de sine, încât

întrece orice descriere. Era de asemenea leneșă și nu se îngrijea de treburile casnice, iar cea mai mare parte din salariul lui Jeffrey, câștigat cu trudă, se irosea pentru plata lefurilor bucătăreselor, menajerelor și a altor diverși angajați interni pe casă și masă în speranța slabă că ar menține un soi oarecare de cămin în condiții omenești de dragul celor două fiice.

— Și ce s-a întâmplat până la urmă cu căsnicia lor? Oscar se arăta cât se poate de captivat.

— Jeffrey a rămas statornic și răbdător, însă, în ultimă instanță, când amândouă fetele au crescut, și-au terminat studiile și câștigă atât cât este necesar pentru a se întreține singure, a părăsit-o. Apăruse în viața lui această fată, pe nume Serena, cu mult mai tânără decât Jeffrey și absolut încântătoare. Era grădinăreasă și administra o mică afacere frumușică aranjând buchete de flori pentru petreceri și ocupându-se de plantele decorative etalate de alți oameni pe pervazul ferestrelor. Jeffrey o cunoscuse cu mulți ani în urmă. Când s-a despărțit de soție, și-a abandonat totodată și slujba, a părăsit Londra fără părere de rău și jurând că nu se mai întoarce și s-a mutat împreună cu Serena hăt departe, încotro i-au dus ochii și să li se piardă urma. Când s-a pronunțat divorțul furtunos, Jeffrey s-a căsătorit cu Serena și aproape imediat și-au întemeiat o altă mică familie. Un băiat și o fată. Trăiesc din roadele pământului, cresc găini și oferă găzduire și micul dejun vilegiaturiștilor în timpul verii.

— Își petrec viața fericiți de atunci încoace?

— S-ar putea spune și așa.

— Ce mai ştii despre fetele din prima căsnicie? Ce s-a întâmplat cu ele?

— Am cam pierdut legătura. Pe prima născută o cheamă Nicola. S-a măritat cu un om oarecare şi a făcut un copil, cred. Era mereu îngrozitor de antipatică, nemulţumită, plângându-se fără încetare de nedreptatea vieţii. Socot că o rodea dintotdeauna o gelozie cumplită pe Carrie.

— Carrie fiind sora mai mică.

— Întocmai. Şi adorabilă. Înzestrată cu o personalitate fermecătoare, aidoma cu Jeffrey. Cam acum zece ani, când am suferit o operaţie femeiască grea – subiect despre care, în această clipă, Oscar, nu vreau să vorbesc mai multe – Carrie a venit să mă îngrijească. A rămas cu mine şase săptămâni. Eram de una singură în acea vreme, locuiam într-un mic apartament ca o hrubă, în Putney, dar Carrie a trecut peste toate obstacolele fără sforţare şi ne-am înţeles de minune. Elfrida îşi încreţi fruntea, luptându-se cu calcule mintale. Trebuie să aibă acum aproape treizeci de ani. A trecut de vârsta tinereţii. Ce repede zboară timpul!

— S-a măritat?

— Nu cred. Cum ţi-am spus, am pierduţ contactul. Ultima oară când am primit veşti de la ea, lucra în Austria pentru o mare agenţie de turism. Ştii, instructor de schi şi se asigură că fiecare turist e cazat într-un hotel corespunzător. I-a plăcut totdeauna să schieze mai mult decât orice pe lume. Indiferent cum îi merge, sunt convinsă că-i fericită. Cred că acum ceaiul tău e destul de concentrat. Elfrida i-l turnă în cană – părea să fie sa-

tisfăcător de negru – și-l servi cu o felie de turtă dulce fărâmicioasă. Așadar, după cum vezi, am o familie, chiar dacă nu mi-s toți deosebit de apropiați. Îi surâse. Cum rămâne cu tine? E timpul mărturisirilor. Ai și tu rude presărate ici, colo, cu care te poți lăuda?

Oscar ridică o mână și-și netezi creștetul capului, răsfirându-și în degete părul cărunt.

— Nu știu. Presupun că da. Dar, ca și tine, nu prea am habar unde sunt sau cum își duc viața.

— Povestește-mi câte ceva.

— Ei, bine! Oscar ronțăia gânditor o bucățică de turtă dulce. Una din bunicile mele era de origine scoțiană. Cum ți se pare pentru început?

— Captivant.

— Avea un conac mare în Sutherland, o anumită suprafață de pământ și o fermă.

— O femeie cu proprietate funciară.

— Obișnuiam să-mi petrec vacanțele cu ea, dar a murit când aveam șaisprezece ani și apoi nu m-am mai întors acolo niciodată.

— Cum se numea conacul?

— Corrydale.

— Era grozav de impunător?

— Nu, doar extrem de confortabil. Mese înbelșugate, cizme de cauciuc, vergi de undiță și fel de fel de unelte pentru pescuit zăceau împrăștiate peste tot. Miresme îmbietoare de flori, de ceară de albine pentru lustruit podelele și de friptură de potârniche scoțiană.

— Ah, delicios! Îți lasă gura apă după așa mâncare. Sunt sigură că bunica ta era încântătoare.

— Nu știu precis. Dar nu avea aere de superioritate și pretenții exagerate, și era colosal de talentată.

— În ce sens?

— Presupun că poseda talentul de a trăi din plin. Și pentru muzică. Știa să cânte la pian cu o măiestrie nemaiîntâlnită. Vreau să spun că era cu adevărat o pianistă desăvârșită. Cred că de la ea am moștenit micul meu talent și tot ea mi-a călăuzit pașii spre cariera aleasă. Se cânta totdeauna muzică la Corrydale. Muzica făcea parte din viața mea.

— Ce altceva?

— Poftim?

— Cu ce altceva îți mai umpleai timpul?

— Abia îmi pot aminti. Ieșeam serile și vânam iepuri. Pescuiam păstrăvi. Jucam golf. Bunica era o pasionată jucătoare de golf și se străduia să mă scoată cât mai des pe teren, dar n-o egalam niciodată. Apoi, diverși oameni veneau în vizită și jucam partide de tenis și dacă vremea se încălzea destul de bine, ceea ce, firește, nu se întâmpla în cea mai mare parte a timpului, mergeam cu bicicleta până pe plajă și mă avântam în Marea Nordului. La Corrydale, nu conta ce făceai. Totul era foarte relaxant. Momente de veritabilă deconectare și distracție nemaipomenită.

— Așadar, ce s-a petrecut până la urmă?

— Bunica s-a stins din viață ca o candelă aprinsă. Războiul era în plină desfășurare. Unchiul meu a moștenit conacul și a plecat să se instaleze acolo.

— Nu te-a invitat în vacanțele de vară?

— Acele zile fericite se sfârșiseră. Aveam șaisprezece ani. Mă pasiona muzica. Dădeam examene. Alte interese, alți oameni. O viață diferită.

— Mai locuiește încă acolo? Mă refer la unchiul tău.

— Nu, s-a mutat la Londra într-un imobil de raport cu apartamente de închiriat, în apropiere de Albert Hall.

— Cum îl cheamă?

— Hector McLellan.

— Oh, minunat! Îți evocă fustanelele muntenilor scoțieni și bărbi roșii.

— Nu mai e cazul. A îmbătrânit acum.

— Și Corrydale?

— I-a transferat proprietatea fiului său, Hughie. Vărul meu. Un individ bun de nimic, a cărui marotă este să trăiască pe picior mare, să umble cu nasul pe sus și să facă totul în stil mare. Își umpluse casa cu amici degenerați, care dădeau de dușcă stacane de whisky și se purtau mitocănește spre disperarea tuturor vechilor angajați respectabili ce trudiseră ani de-a rândul în conac și pe moșie. Faptele lor reprobabile iscaseră un soi de scandal. Apoi, Hughie s-a decis că viața la nord de granița dintre Anglia și Scoția nu i se potrivea, așa că a vândut în grabă proprietatea sub preț și a fugit din țară, ascunzându-se în Barbados. După câte știu, se află încă acolo, împreună cu cea de-a treia soție și ducând o viață exuberantă de nabab.

Elfrida era cuprinsă de invidie.

— Oh, pare să fie un tip fascinant.

— Nicidecum. Mai degrabă, plictisitor de previzibil. Obișnuiam să ne suportăm unul pe celălalt, dar n-am fost niciodată prieteni.

— Prin urmare, totu-i lichidat și nu mai ai unde să te-ntorci.

— Nici pomeneală! Oscar se rezemă de spătarul scaunului și-și încrucișă brațele. De fapt, m-aș putea înapoia în locurile copilăriei. Când bunica a murit, Hughie și cu mine am moștenit în comun o casă. Însă e închiriată de mulți ani unui cuplu de bătrâni. În fiecare trimestru, primesc o chirie modică, expediată prin mandat poștal de la oficiul local. Presupun că și Hughie primește aceeași sumă de bani, deși cu greu îți ajunge să plătești din ea câteva pahare de punci.

— E mare casa?

— Nici prea-prea, nici foarte-foarte. E situată în mijlocul orășelului. Pe vremuri, adăpostea între zidurile ei administrația moșiei, însă apoi a fost transformată în casă de locuit.

— Ce captivant! Mi-aș dori să am o casă în Scoția.

— Jumătate de casă.

— Chiar și așa e mai bine decât nimic. Ai putea s-o iei pe Francesca acolo să-și petreacă jumătate de vacanță.

— Sincer să fiu, niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte așa ceva. Nu mă mai gândesc nicicând la locurile acelea. Bănuiesc că într-o bună zi Hughie ori se va oferi să cumpere partea mea de moștenire, ori îmi va propune să cumpăr eu. Dar nu-i o problemă care mă frământă. Și prefer să nu acționez în mod pripit. Cu cât am mai puțin de-a face cu Hughie McLellan, cu atât mai bine.

— Cred că ești îngrozitor de slab.

— Stau doar retras în umbră. Când pleci?

— Miercurea viitoare.

— Pentru cât timp?

— O lună.
— O să ne trimiți o carte poștală?
— Bineînțeles.
— Și o să ne dai de știre când te întorci?
— Negreșit.
— Îți vom simți lipsa, spuse Oscar și Elfrida se entuziasmă.

*

Casa se numea Emblo Cottage. Având fațada de granit orientată către vântul de miazănoapte și către Oceanul Atlantic, pe această latură, ferestrele erau puține, mici și îngropate în zid, cu pervazuri destul de late pentru a adăposti ghivece cu pelargonii, frânturi de lemn plutit, adus de valuri la țărm, cochilii și scoici pe care Serenei îi plăcea să le colecționeze. Odinioară, o fermă prosperă pentru creșterea vacilor de lapte și coliba văcarului făcuseră parte din Emblo Cottage, dar văcarul, obosit de atâta muncă, ceruse ieșirea la pensie și apoi murise, mecanizarea înlocuise mulsul manual, salariile în agricultură urcaseră la culme, iar fermierul își mutase gândul de la pierderile suferite, împăcându-se cu situația de fapt, și vânduse casa țărănească. De atunci, aceasta încăpuse pe mâinile a trei proprietari diferiți și fusese scoasă pe piața imobiliară pentru ultima oară tocmai când Jeffrey luase hotărârea irevocabilă să rupă lanțul care-l lega de Londra, Dodie și slujbă. Văzuse anunțul de vânzare în „The Times", se suise fără șovăire în mașină și conduse încontinuu toată noaptea pentru a inspecta proprietatea, înainte ca să lase timp oricărei alte persoane să propună un preț de cumpă-

rare. Jeffrey descoperise un mic sălaș igrasios și rece, jalnic mobilat pentru închirieri de ocazie, ghemuit într-o grădină neîngrijită și împresurat de sicomori piperniciți, înclinați în unghiuri drepte sub bătaia vântului. Dar se deschidea de acolo o priveliște magnifică spre coasta stâncoasă și mare, iar pe povârnișul sudic se distingea un petic adăpostit de pajiște unde ciorchini viorii de glicină se cățărau pe un zid de piatră și o camelie înflorea încă.

Jeffrey îi telefonase directorului de bancă, obținuse un împrumut și cumpărase proprietatea. Când el și Serena se mutaseră cu toate calabalâcurile, găsiseră cuiburi de păsări în hornurile șemineurilor, tapetele vechi se coșcoveau de pe pereți și un iz de igrasie și de mucegai plutea în fiecare încăpere. Dar pentru ei nu conta prea mult. Destupară o sticlă de șampanie și se cuibăriră peste noapte în saci de dormit. Erau împreună și erau acasă.

Toate acestea se întâmplaseră cu zece ani în urmă. Durase doi ani încheiați să-și pună în bună rânduială căminul, dându-i un aspect plăcut, ceea ce comportase muncă sisifică, murdărie, dărâmături, moloz, inconveniente și o suită neîntreruptă de instalatori, maiștri zidari, țiglari și pietrari, care viermuiau prin toate părțile; călcând în bocanci plini de noroi, își fierbeau nesfârșite căni de ceai și se dedau la lungi conversații despre semnificația vieții.

Din când în când, Jeffrey și Serena se enervau la culme de tărăgăneala și de nestatornicia lor, dar le era imposibil să nu se lase amăgiți de acești filosofi diletanți,

care păreau să nu cunoască simțul datoriei și adevărata accepțiune a cuvântului râvnă, pe deplin mulțumiți să știe că zilele se țineau lanț una după alta și că până mâine se mai schimbă lucrurile.

În ultimă instanță, lucrările se încheiaseră prin mila lui Dumnezeu. Muncitorii plecaseră, lăsând în urma lor o casă mică din piatră, în bună stare, trainică și cochetă, cu bucătăria și camera de primire situate la parter și cu o scară de lemn care scârțâia și ducea la etajul superior.

În spatele bucătăriei, se profila ceea ce fusese odinioară o spălătorie, aerisită și pardosită cu plăci de ardezie, unde se depozitau mantale impermeabile și cizme de cauciuc, iar Serena își ținea mașina de spălat rufe și congelatorul. Se mai găsea de asemenea o covată mare de argilă, pe care Jeffrey o descoperise abandonată într-un șanț. Reparată, era folosită în permanență pentru spălatul ouălor și al câinilor înnămoliți, ca și pentru clătirea găleților de flori sălbatice pe care Serena le culegea de pe câmp și le aranja în oale de lut ars de modă veche. La catul de sus, se aflau trei dormitoare zugrăvite în alb, cu tavane înclinate, și o baie de dimensiuni mici, care avea una dintre cele mai frumoase priveliști de la fereastră: orientată sudic către câmpurile fermei și întreaga întindere a coastei de deal până la ținuturile mlăștinoase întinse acoperite cu vegetație măruntă.

Nu trăiau izolați. Casa de la ferma țărănească, laolaltă cu toate acareturile vaste, se situa la doar o sută și ceva de iarzi față de drum, astfel încât exista un trafic animat, un permanent du-te-vino pe lângă poarta lor: tractoare,

cisterne de transportat lapte, camioane, maşini şi copii mici, care, debarcaţi din autobuzul şcolar la capătul şoselei, mergeau încet acasă, abia târându-şi picioarele. Fermierul avea o familie alcătuită din patru persoane, iar odraslele lui erau prieteni la toartă cu Ben şi Amy. Se plimbau împreună cu bicicletele, mergeau să adune mure, coborau ţărmul stâncos cu rucsacurile atârnate pe umerii firavi, ca să înoate şi să facă un picnic.

Elfrida nu le văzuse niciodată casa, îi vizita abia pentru prima dată. Dar acum venea şi Jeffrey se simţea copleşit de o veche senzaţie, aproape pierită în uitare, însă pe care şi-o recunoscu în sinea sa până la urmă ca fiind emoţie.

Elfrida. Jeffrey avea acum cincizeci şi opt de ani, iar Elfrida...? Şaizeci şi unu, şaizeci şi doi? Nu conta câtuşi de puţin. În copilărie, îşi închipuise mereu că toată lumea gravita în jurul ei fiindcă nu se temea de nimic şi-l făcea pe Jeffrey să se tăvălească de râs. În adolescenţă, prins în capcana disciplinelor studiate la internat şi pătat cu cerneală, Elfrida îi umpluse viaţa de lumină şi de zburdălnicia sănătoasă a tinereţii: teribil de atrăgătoare, admirabil de rebelă, luptând cu înverşunare împotriva rigidităţii părinteşti, şi în cele din urmă apucându-se de teatru şi consacrându-se actoriei. Asemenea hotărâre, bravură şi izbândă deşteptară în Jeffrey un sentiment de admiraţie şi de ataşament înfocat. O dată sau de două ori, Elfrida venise cu adevărat la agasanta lui şcoală cu internat şi-l scosese la plimbare într-o scurtă învoire de sâmbătă ori duminică, iar Jeffrey se fălise puţin cu ea în faţa prietenilor şi o lăsase să-l aştepte un timp la intrarea principală, pseudo-gotică, din cărămidă

roșie și cu aspect sinistru, deoarece dorise ca și alții s-o vadă acolo, stând în mica ei mașină sport, de culoare roșie, cu ochelari de soare fumurii și cu părul în nuanța ananasului, legat cu o eșarfă de voal.

„Verișoară-mea. Joacă într-un spectacol oarecare. La Londra", obișnuia să spună Oscar cu o uimitoare degajare, ca și cum acest lucru i s-ar fi întâmplat oricui în fiecare zi. „E o repunere în scenă a unei piese de succes de pe Broadway în New York".

Și în cele din urmă catadicsea să se arate la locul de întâlnire, cerându-și scuze pentru întârziere, strecurându-se pe scăunașul strâmt din față, scobit ca o copaie, alături de Elfrida, demarând în trombă cu un impresionant duduit de motor și cu împroșcături de pietriș. Când se reîntorcea la școală, Jeffrey persista în blazare. „Oh, am trecut doar pe la Roadhouse. Am înotat puțin în piscină și am luat masa."

Se mândrea enorm cu Elfrida și se îndrăgostise lulea.

Dar timpul se scurgea cu repeziciune, se maturizară și pierdură legătura, fiecare își croi propriul drum în viață. Elfrida se căsătorise cu un actoraș oarecare, căsnicia lor suferise un eșec și se destrămase, apoi se mărită cu un alt personaj obscur și plictisitor, iar în cele din urmă sfârși prin a trăi în concubinaj cu iubitul ei celebru și plin de succes. Totul părea să fie hărăzit unei fericiri care să dureze o viață, dar apoi alianța lor fu lovită fulgerător de tragedie, lupta ibovnicului ei cu maladia lui Parkinson și inevitabila moarte.

Jeffrey o văzuse ultima oară pe Elfrida la Londra, imediat după ce-l întâlnise pe acest om excepțional,

pomenit de ea totdeauna în alint drept Jimbo. „Nu-i numele lui real, dragul meu, ci o poreclă de dezmierdare. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că lucrurile ar putea decurge atât de bine între noi. N-aș fi crezut nicicând că cineva ar putea fi atât de apropiat și totuși atât de diferit de altă ființă umană.El e tot ce n-am fost eu niciodată și totuși îl iubesc mai mult decât orice pe lume sau decât orice altă făptură cunoscută vreodată."

„Și cum rămâne cu cariera ta?", o întrebase Jeffrey.

„Oh, la naiba cu cariera mea, nu face nici cât o ceapă degerată", îi spuse Elfrida și râse cu mare poftă. Jeffrey nu o mai văzuse niciodată așa de fericită, așa de frumoasă, așa de împlinită.

Propria-i căsătorie nefericită se prefăcea iremediabil în ruină, dar Elfrida se afla mereu acolo, la capătul firului de telefon, sunându-l în permanență, gata să-i dea tot soiul de sfaturi, atât bune, cât și proaste, însă, mai important decât orice, îi arăta nesfârșită înțelegere. Odată, o luase pe Serena să i-o prezinte Elfridei și varăsa îl chemase la telefon în seara următoare, spunându-i: „Jeffrey, dragule, este așa de dulce și încântătoare... Nu te mai gândi la decepția suferită și concentrează-te asupra ei.

„Cu fetele mele cum rămâne?"

„Sunt deja adulte și independente. Trebuie să te gândești la tine. Prinde taurul de coarne. Nu ezita. Timpul nu așteaptă, ne macină implacabil zilele. Viața-i trecătoare, deci profită de clipa prezentă cu care nu te mai întâlnești."

„Și Dodie?"

„Las-o să se descurce și singură. O să te exploateze financiar la sânge. N-o să renunțe la plăcerile lumești. Dă-i grosul bunurilor, pleacă și fii fericit."

„Pleacă și fii fericit." Jeffrey procedase întocmai.

*

Ora cinci într-o după-amiază mohorâtă de octombrie. Vântul se înteți se. Jeffrey dăduse de mâncare găinilor, strânsese ouăle din cuibare, închisese creaturile cloncănitoare în cotețele domestice de lemn. Se însera. În Emblo Cottage, Serena aprinsese luminile și ferestrele mici împrăștiau mănunchiuri de raze gălbui în crepusculul muribund. Era joi, zi în care tomberonul montat pe o osie cu două roți trebuia târât de-a lungul potecii pentru a fi golit de dimineață în camionul ce venea săptămânal să ridice gunoiul menajer depozitat în curți și pe străduțe. Vântoasa se dezlănțuise cu violență, suflând dinspre mare în vârtejuri cu gust și miros de sare. În bătaia vântului, arbuștii de grozamă dănțuiau săltăreț și fo șneau pe coama gardurilor de piatră. Peste vaietul vijeliei, Jeffrey deslușea șopotul pârâului ce se rostogolea bulbucind de pe deal și se revărsa înspumat și aburind spre marginile de ciment ale drumeagului. Cum îl pătrunse frigul până la oase, Jeffrey intră în casă să-și ia o jachetă groasă. Serena amesteca ceva într-o oală clocotind pe soba de gătit, iar copiii erau ocupați să-și scrie temele pentru acasă pe masa din bucătărie.

— Tomberonul de gunoi, spuse scurt Jeffrey.

— Ah, grozav de deștept mai ești că ți-ai adus aminte!

— Mă-ntorc în cinci minute.

— O să pândesc sosirea Elfridei.

Jeffrey târșâi de mâner tomberonul pe poteca brăzdată cu făgașe, și-l așeză la locul obișnuit, pe bordura din pietre de granit. Peste drum, se ridica o poartă de lemn, care ducea spre câmpurile altui fermier, și Jeffrey trecu pe partea cealaltă să se rezeme de zăbrelele acesteia ca orice țăran vârstnic, dibui în căutarea pachetului de țigări, scoase una și și-o aprinse cu vechea brichetă metalică. Ziua murea lent. Urmări cu privirea cum se întunecă văzduhul, împânzit de nori. În zare, întinderea mării căpătase culoarea ardeziei, smălțuită cu creste de spumă. O seară vijelioasă. Brizanții se spărgeau bubuind în ecou repetat la intervale scurte, lovindu-se de poalele stâncilor, și Jeffrey simțea pe obraji umezeala burei de stropi.

Își aminti de versurile unui poem, citit cândva, uitat demult.

„Mi-e odaia o cabină de sticlă scânteietoare,
Tot ținutul Cornwall îmi vuiește asurzitor la ușă.
Și dalbele corăbii ale iernii dorm
Departe de făgașurile mării
Priponite de țărm cu odgoane groase."

Rămase pe loc până când își termină de fumat țigara, apoi azvârli cât colo chiștocul și se întoarse ca pentru a porni spre casă. Dar, în acel moment, văzu farurile mașinii apropiindu-se dinspre răsărit, clipind în depărtare pe drumul șerpuitor. Se sprijini iarăși de poartă și aștepta. După puțină vreme, se ivi un vechi automobil Fiesta de culoare albastră, virând cu prudență la ultima curbă îngustă înainte de răspântia de la Emblo Cottage. Știu

instinctiv că sosise Elfrida. Ieși în drum fluturând din mâini și mașina stopă. Deschise portiera și se urcă pe locul pasagerului. Îi simți mirosul binecunoscut, parfumul pe care ea îl folosea dintotdeauna și care devenise o notă distinctivă.

— Nu se poate să parchezi aici, spuse Jeffrey. Ăsta-i drumul principal. O să te izbească vreun tractor sau autocar. Intră pe alee.

Elfrida îi urmă sfatul, apoi opri din nou motorul.

— Bună, îl salută ea.

— Ai reușit să ajungi teafără și nevătămată.

— După cinci ore de drum.

— Te-ai descurcat ușor?

— Mi-ai trasat un itinerar precis.

— Cine-i pe bacheta din spate?

— Horace, câinele meu. Doar te-am anunțat că trebuie să-l aduc cu mine.

— Ce minunat că ești aici! M-a cam încercat teama unui telefon că te-ai fi răzgândit.

— N-aș fi făcut niciodată una ca asta, rosti Elfrida. Și apoi deveni practică: Asta-i calea de acces spre casă?

— Da.

— Îngrozitor de îngustă, dragul meu.

— Suficient de lată.

— Atunci, să mergem înainte.

— Înainte! întări Jeffrey, bufnind în râs.

Elfrida ambreie, cuplă în viteza a doua și aburcară hurducăind pe sub tunelul boltit, țesut din ramurile dese ale copacilor care străjuiau aleea de acces.

— Cum ai călătorit? întrebă el.

— În regulă! Am fost puţin neliniştită. Au trecut mulţi ani de când n-am mai condus atâta; mă cam obosesc autostrăzile necunoscute şi puzderia de camioane care trec cu un zgomot infernal. Maşina asta nu-i chiar un Ferrari.

— Mi se pare destul de bună.

Pe când se apropiau de casa ţărănească, se aprinse lampa de afară. Clar că Serena îi auzise urcând cu duruit şi scrâşnet de roţi pe aleea povârnită. Această lampă ilumina un spaţiu deschis, mărginit de un zid înalt din granit. Drumeagul îngust se continua către ferma profilată în depărtare, dar Jeffrey îi spuse: „Parchează aici!", aşa că se conformă. Numaidecât doi câini ciobăneşti să iviră ca prin farmec de undeva, alergând spre ei şi lătrând cât îi ţinea gura.

— Nu-ţi fie frică, o asigură Jeffrey. Sunt dulăii mei, Tarboy şi Findus şi nu muşcă.

— Nici Horace.

— Cu atât mai bine.

Coborâră din maşină şi-i dădură drumul lui Horace. De îndată ce se întâlniră cei trei câini, începu între ei o scurtă hărţuială obişnuită, rotindu-se în cerc şi amuşinându-se, apoi Horace dispăru în desişul unui tufiş apropiat şi ridică piciorul din spate cu recunoştinţă.

— Ce rasă e Horace? Jeffrey se amuzase de hârjoneala lor.

— Necunoscută. E corcitură, dar credincios, ascultător şi curat. Poate să doarmă în cameră cu mine. I-am adus coşul.

Jeffrey deschise portbagajul şi scoase un geamantan bătucit şi un imens sac de hârtie bombat şi umplut până la refuz.

— Ţi-ai adus şi provizii?

— Hrana pentru Horace, castroanele lui şi alte fleacuri. De pe bancheta din spate, Elfrida smuci coşul de dormit al lui Horace şi apoi se opinti să tragă cu putere un alt sac de hârtie pântecos şi burdusit cu mărunţişuri. Portierele fură trântite cu zgomot şi Jeffrey porni în frunte, urcând poteca pavată cu plăci de ardezie şi cotind pe după colţul casei. Vântul potrivnic dinspre mare se năpustea asupra lor şi prisme de lumină gălbuie, reflectate de ferestre şi de o uşă acoperită pe jumătate cu geamlâcuri de sticlă, se aşterneau tremurător pe pietrele pavajului. Jeffrey aşează jos geamantanul Elfridei, deschise uşa şi îi făcu loc să treacă prima în bucătărie. Cei doi copii îşi ridicară privirile din cărţi şi caiete, iar Serena îşi întoarse faţa de la soba de gătit şi înaintă, cu şorţul prins în jurul mijlocului şi cu braţele întinse, să-i întâmpine cu bucurie.

— Jeffrey, ai găsit-o cu adevărat! E şiret de mama focului, a coborât cu tomberonul şi s-a înapoiat împreună cu tine. Ce sincronizare perfectă! Ai făcut un drum groaznic cu maşina? Vrei o ceaşcă de ceai sau ceva de mâncat? Ah, nu i-ai cunoscut încă pe copii, nu-i aşa? Dă-mi voie să ţi-i prezint pe Ben şi pe Amy. Aceasta-i Elfrida, puişorilor.

— Ştim deja, spuse băiatul. Nu vorbiţi de o veşnicie decât despre sosirea ei. Era o'acheş şi mai mic decât sora lui bălaie. Se ridică în picioare şi veni să-i strângă mâna, ochii săi cercetând cu oarecare curiozitate bagajele Elfridei. Se aştepta să primească un cadou, dar i se atrăsese atenţia că nu se cuvenea să pomenească

despre acest lucru în cazul când nu i se pregătise nici unul. Moștenise de la tată ochii negri și pielea măslinie și avea o claie de păr des și negru ca pana corbului. Elfrida intui că doar peste câțiva ani se va forma un șir de inimi frânte de fetișcane din megieșie.

Jeffrey trecuse pragul ușii în spatele Elfridei și lăsase jos geamantanul cu o bufnitură surdă lângă picioarele scării.

— Bună, tăticule.

— Salutare, Ben. Ți-ai terminat temele?

— Sigur.

— Bravo ție! Și tu, Amy, ți-ai făcut lecțiile pentru școală?

— Le-am isprăvit acum nu știu cât timp, îi răspunse fata cu un aer de suficiență. Era sfioasă. Se repezi spre tatăl ei și-și îngropă fața în cracul pantalonilor, astfel încât tot ce mai rămăsese vizibil erau pletele de culoarea paiului și salopeta de doc albastru spălăcit. Elfrida știuse mereu din auzite despre Ben și Amy, dar, văzându-i acum cu proprii ochi, se minuna că erau realmente copiii lui Jeffrey, măcar că, așa de nevârstnici, puteau să-i fie nepoți. Hotărî că radiau de frumusețe. Însă, la urma urmelor, și Serena era frumoasă în felul ei specific. Părul bălai, asemănător cu inul, semăna ca nuanță cu al lui Amy, dar și-l răsucise la ceafă într-un conci și și-l prinsese cu o clamă confecționată din carapace de broască țestoasă. Ochii îi erau albaștri strălucitori ca limpezimile cerului, iar obrajii presărați cu pistrui bruni, de parcă i-ar fi scuturat cineva în față o bidinea de vopsea. Purta o pereche de blugi foarte ajustați, care făceau ca picioarele să-i pară nesfârșit de lungi, și un

pulover albăstrui. Îşi înnodase o eşarfă de mătase în jurul gâtului. Deoarece gătea, îşi încinsese mijlocul cu un şorţ dungat şi acum nu se sinchisi să şi-l scoată.

— Care-i planul de bătaie? întrebă Jeffrey.

— O să-i fac Elfridei o ceaşcă de ceai, dacă vrea. Sau preferă poate să se aşeze lângă foc. Sau să urce în camera ei şi să-şi despacheteze bagajele. Ori să se îmbăieze. Cum doreşte.

— Când luăm cina?

— La opt, aşa m-am gândit. O să le dau mai întâi de mâncare lui Ben şi Amy.

Fetiţa se dezlipi de tatăl ei.

— Cârnaţi, rosti ea.

— Poftim? Elfrida, nelămurită, încreţi din sprâncene.

— Cârnaţi prăjiţi pentru gustarea noastră de seară la care ne bem ceaiul. Cu piure de cartofi şi cu fasole verde fiartă.

— Ce gustos!

— Dar voi aveţi altceva la masă. Mami a pregătit ceva special.

— Nu-mi spune şi atunci o să am o surpriză minunată.

— Pui şi ciuperci.

— Amy! De ce nu-ţi ţii gura? răcni fratele ei.

Elfrida slobozi un hohot de râs.

— Nu contează, sunt sigură că mâncarea va fi delicioasă.

— Ei, dar mai încetaţi odată, interveni Serena, ridicându-şi uşor glasul pentru a acoperi ciondăneala odraslelor ei. Vrei până la urmă o ceaşcă de ceai?

Însă celelalte tratații pomenite deja erau cu mult mai tentante.

— Ce mi-aș dori cu adevărat este să merg sus, să-mi despachetez lucrurile din geamantan și să mă spăl. Dacă n-am să vă incomodez prea tare?

— Câtuși de puțin! Numai că avem o singură cameră de baie, dar copiii pot face baie după tine. E apă caldă din belșug.

— Fii binecuvântată! Atunci, așa am să fac.

— Cum rămâne cu Horace? întrebă Jeffrey. Trebuie să-i dăm de mâncare?

— Bineînțeles că da. Te oferi să-l hrănești tu în locul meu? Două căușe de biscuiți speciali și jumătate de conservă de carne. Și apoi puțină apă.

— Horace e câinele tău? se interesă Ben.

— Păi, cu siguranță nu-i bărbatul meu.

— Unde e?

— Afară. Se-mprietenește, sper, cu ciobănești voștri.

— Vreau să-l văd...

— Și eu...

— Așteaptă-mă...

Cei doi copii o zbughiră spre grădina întunecată, fără haine călduroase, cizme de cauciuc sau vreun vaiet de protest din partea mamei. Ușa, lăsată larg deschisă, se bălăbănea în țâțâni, înăuntru țâșnind rafale de aer rece. Jeffrey merse încet s-o închidă, apoi culese de pe jos geamantanul Elfridei.

— Hai, vino cu mine! spuse el, conducând-o la etaj pe șirul de trepte din lemn care scârțâiau din toate încheieturile.

Îi arătă odaia pentru musafiri și baia, zicându-i: „Ne vedem cam într-o oră. O să-ți pregătesc ceva de băut", și se retrase închizând ușa binișor. Aceasta se încuia pe dinăuntru cu un zăvor de lemn. Elfrida se trânti îmbrăcată pe patul dublu, dându-și seama dintr-o dată cât se simțea de istovită. Căscă de-i trosniră fălcile, apoi își plimbă privirea de jur împrejur, prin camera fermecător decorată cu strictul necesar până la limita sobrietății, dar minunat de tihnită. În stilul simplu al Serenei, purtând pecetea individualității ei. Pereți văruiți, perdele albe, rogojini împletite din papură, așternute pe podea. Un scrin din lemn de pin, drapat în pânză de in împodobită cu dantelă. Cuiere de lemn fixate în pereți, prevăzute cu polițe și mai multe cârlige de care atârnau mănunchiuri de umerașe colorate și ținând loc de șifonier. Cuvertura de diftină era albastră și cadrilată, cărți și reviste noi stăteau la îndemână pe noptieră și dintr-un vas burduhos de lut se ivea inflorescența globuloasă a unei singure hortensii, roz-aprins ca hârtia sugativă.

Căscă iarăși a somn. Se afla în sfârșit aici. Nu rătăcise drumul, nici nu rămăsese în pană și nici nu-și frânsese gâtul într-un accident fatal. Și Jeffrey îi ieșise în întâmpinare la capătul aleii, sărindu-i brusc înainte ca un hoț de drumul mare și fluturându-și mâna ca semn să se oprească. Dacă nu l-ar fi recunoscut de îndată, s-ar fi putut întâmpla să-și piardă mințile de spaimă, dar i-ar fi fost imposibil să se înșele asupra siluetei înalte și uscățive, încă agilă și dinamică în ciuda înaintării în vârstă și care, după toate probabilitățile, își menținuse forma bună și moralul ridicat numai datorită companiei ne-

vestei tinere și a copiilor. Mai important decât orice, arăta mulțumit. Făcuse exact ceea ce trebuia. Viața lui părea să se fi limpezit intrând pe făgașul firesc și, de altfel, așa îi și dorise Elfrida totdeauna.

După un timp, coborî din pat, își desfăcu bagajul și începu să-și aranjeze cele câteva lucruri personale, transformând camera într-una proprie. Apoi, se dezbrăcă, se înfășură în vechiul halat și se îndreptă spre ușa alăturată a băii mici, unde se cufundă în apa aburindă, lâncezind pentru câtăva vreme lungită pe spate și destinzându-și trupul. Când ieși din cadă, conținise din căscat și nu se mai simțea câtuși de puțin extenuată, ci activă, voioasă și gata să se bucure de seara ce i se așternea înainte. Se îmbrăcă în haine curate, pantaloni de velur și o bluză cu guler și manșete din mătase, înșfăcă sacul de voiaj, plin cu cadouri, și coborî la parter simțindu-se ca un matelot în salt ușor spre puntea inferioară a navei. Intrând în bucătărie, îi găsi pe copii savurându-și cârnații, în timp ce mama lor bătea cu mixerul albușuri de ou într-un castron de plastic. Când Elfrida își făcu apariția, Serena o primi surâzând și-i spuse:

— Du-te și ține-i de urât lui Jeffrey. Te așteaptă în camera de zi. A aprins focul în cămin.

— Cu ce te pot ajuta? Nu sunt expertă în arta culinară, dar mă pricep să frec cratițele.

— Nu-i nici o cratiță de frecat, râse Serena.

— O să-i revăd pe Ben și Amy?

— Bineînțeles. Vor veni, după baie, să-ți ureze noapte bună.

— Am făcut o baie formidabilă, reîntineritoare.

— Ce înseamnă reîntineritoare? întrebă Ben.

— Adică devii din nou tânăr, îi explică Serena.

— Păi, arată la fel ca înainte.

— Fiindcă sunt atât de bătrână, îl lămuri Elfrida. Veniți neapărat să-mi spuneți noapte-bună, deoarece am ceva pentru voi... chiar aici, și Elfrida ridică sacul de voiaj.

— Putem să ne uităm acum?

— Nu, mai târziu, când o să stăm lângă foc. Haideți să ne jucăm puțin, închipuindu-ne că v-ați atârnat de polița căminului ciorapii lungi în care Moș Crăciun lasă darurile.

Elfrida îl găsi pe Jeffrey în salonaș, aciuiat ca orice moșier respectabil și înaintat în vârstă la gura vetrei și citind „The Times". Când vara lui se ivi în prag, azvârli ziarul deoparte și se sculă în picioare cu mare prudență întrucât, în această încăpere, dintr-un motiv obscur sau altul, tavanul era extrem de scund și Jeffrey știa bine că se expune pericolului de a se izbi cu capul de una dintre grinzile vopsite în alb. Era cu atât mai vulnerabil cu cât chelise, pielea de pe creștet fiindu-i pârlită de soare, dar părul rămas pe ceafă și pe lângă urechi, ca o aureolă în jurul grumazului, își păstrase încă aceeași culoare din tinerețe, neagră ca tăciunele. Avea și ochii negri; când râdea cu poftă, riduri brăzdate adânc porneau din coada ochilor și se întindeau în formă de evantai peste obrajii supți. Purta un pulover bleumarin, cu o batistă roșie de bumbac legată cu nod la gât, în loc de cravată. Elfrida recunoscuse totdeauna dintr-o privire fugară un bărbat chipeș și-i făcea nespusă plăcere să constate că vărul ei Jeffrey arăta la fel de seducător ca în zilele lui de glorie.

— Eşti de o eleganţă irezistibilă. Stârneşti senzaţie, spuse el.

— Curată, în fine! Ce baie dumnezeiască! Trânti grămadă pe podea sacul de voiaj, se cufundă în celălalt fotoliu şi privi apreciativ de jur împrejur, remarcând tablouri familiare şi altele necunoscute. Un foc ce ardea cu vâlvătăi, oale cu imortele, fotografii de familie în rame de argint şi câteva piese de mobilier destul de vechi. De fapt, nici nu mai rămânea loc pentru altceva.

— Ţi-ai clădit aici o căsuţă încântătoare, rosti Elfrida.

— N-am nici un merit. Toate lucrurile realizate i se cuvin Serenei. Un pahar de vin?

— Splendid, mersi. E ca o altă lume, nu-i aşa, faţă de cea în care am trăit odinioară? Casa din Camden, zorindu-ne acolo zilnic, parcă mânaţi cu biciul, să ajungem până în centrul comercial al Londrei, petreceri formale şi cultivarea relaţiilor de prietenie cu oamenii potriviţi.

Jeffrey se îndreptase spre cealaltă parte a camerei să-i toarne vinul în pahar. Nu replică imediat la observaţiile ei, dar părea să le cumpănească în minte. Reîntorcându-se, îi întinse băutura şi se instală iarăşi în jilţul mare şi adânc. Privirile li se încrucişară peste covoraşul din faţa căminului.

— Îmi pare rău, se scuză Elfrida.

— De ce?

— Pentru lipsa de tact. Ştii bine că mă ia mereu gura pe dinainte.

— Nu eşti lipsită de tact, ci sinceră. Ai perfectă dreptate. O altă lume dispărută demult, pentru care însă nu merită să jeleşti. O lume convenţională, închistată în ti-

pare, dominată de goana după bani şi de obsesia înscrierii copiilor la şcoli îngrozitor de costisitoare. În care, ca să ţii pasul cu societatea mondenă, ţi se impune să angajezi un majordom de fiecare dată când dai un dineu. Să-ţi redecorezi bucătăria fiindcă nu se cade să rămâi mai prejos decât vecinii de cartier în ce priveşte starea materială şi socială. Iar Dodie nu putea suporta să se lase întrecută de alţii. Sâcâit şi frământat fără încetare de fluctuaţia contului în bancă, de speculaţiile la bursa de valori, de subscrierea unei polițe de asigurare la Lloyd's şi de posibilitatea zădărniciei. Uneori, mă zvârcoleam toată noaptea fără să aţipesc. Şi tot zbuciumul, pentru nimic. Dar a trebuit să întorc spatele acestui mod de viaţă ca să-i descopăr deşertăciunea.

— Îţi merge bine acum?

— În ce sens?

— Din punct de vedere financiar, presupun.

— Da, ducem o viaţă decentă. Chiar stabilă şi echilibrată. Nu dispunem de avuţii, dar nici n-avem nevoie.

— Din ce trăiţi? Din creşterea găinilor?

— Nici vorbă! Jeffrey izbucni în râs. Asta ne asigură o ocupaţie şi un venit foarte mic. Ne mai chivernisim în timpul verii, oferind găzduire şi micul dejun, însă nu putem pune la dispoziţie decât o singură cameră, cea ocupată de tine acum, şi împărţim baia cu eventualul vilegiaturist, aşa încât deocamdată nu ne permitem să schimbăm ceva. Există o aripă de clădire părăsită şi abandonată între noi şi fermă şi ne gândim din când în când să facem o ofertă de cumpărare şi s-o transformăm într-o anexă pentru vizitatorii de sezon, dar e o

întreprindere destul de laborioasă şi tot tergiversăm de pe o zi pe alta. Însă Serena munceşte încă, făcând aranjamente florale pentru nunţi, petreceri şi alte evenimente deosebite, iar Ben şi cu Amy au parte de o educaţie excelentă la şcoala locală. Pentru mine, a fost o revelaţie cât de simplu se poate trăi.

— Şi în fericire?

— Mult mai fericit decât mi-aş fi închipuit vreodată că e cu putinţă!

— Ce se mai aude de Dodie?

— Locuieşte într-un apartament în apropiere de Hurlingham, foarte plăcut şi cochet, cu vedere spre fluviu. Nicola stă împreună cu ea. Mariajul Nicolei s-a destrămat, aşa încât ele două au sfârşit prin a sălăşlui sub acelaşi acoperiş, neîndoielnic călcându-se pe nervi una pe cealaltă.

— Şi copilul Nicolei?

— Lucy, nepoata mea. Are acum paisprezece ani. Biata copilă, locuieşte tot acolo. E o tristă perspectivă pentru ea dar, din păcate, nu pot face nimic. Am încercat s-o invit la noi ca să schimbe ambianţa şi să răsufle în voie pentru o vreme, însă Nicola ne-a etichetat pe mine drept nemernic şi pe Serena drept vrăjitoare şi refuză s-o lase într-o scurtă vizită.

Elfrida scoase un oftat. Înţelegea perfect situaţia încurcată, fără ieşire.

— Ce ştii despre Carrie? întrebă ea.

— Se află încă în Austria sau oriunde ar fi. S-a angajat într-un post bun la o agenţie de voiaj, o slujbă de răspundere.

— Vă vedeți mai des?

— Ultima oară când am mers la Londra, am prânzit împreună, dar drumurile noastre se întretaie arareori.

— Tot necăsătorită?

— Da.

— Vine pe-aici?

— Nu, dar din motive întemeiate, cunoscute numai mie. Nu vrea să ne încalce tihna, să-i incomodeze prin prezența ei pe Serena, Ben și Amy. Oricum, a împlinit treizeci de ani, e în plină maturitate. Își dirijează singură viața. Dacă dorește într-adevăr să vină la Emblo, știe că n-are decât să pună mâna pe telefon. Jeffrey zăbovi un moment să așeze jos paharul, pipăi prin buzunar în căutarea unei țigări și și-o aprinse.

— Nu te-ai lăsat de fumat, îi reproșă Elfrida.

— Nu, nu m-am dezbărat de năravul ăsta și nici n-am de gând. Te deranjează?

— Jeffrey, dragule, nimic în toată viața mea nu m-a deranjat vreodată. Știi foarte bine.

— Arăți minunat. Cum te simți?

— Minunat, să zic la fel.

— Nu trăiești prea singuratică?

— Situația s-a mai îmbunătățit.

— Ai trecut printr-o încercare cumplită.

— Te referi la Jimbo? Scumpul meu! Soarta l-a lovit mai crunt pe el decât pe mine, a îndurat chinurile iadului. O degenerare lentă a unui bărbat strălucit, admirabil. Dar nu regret nimic, Jeffrey. Știu că nu ne era destinat să rămânem împreună la nesfârșit, dar momentele trăite alături de el, realmente speciale, le-am păstrat cu duio-

şie în suflet. Nu le este hărăzit multor oameni să atingă o asemenea stare de fericire deplină, nici măcar pentru un an sau doi.

— Vobeşte-mi despre ascunzătoarea ta din Hampshire.

— Dibton. Satul e destul de banal şi anost. Dar, într-un fel sau altul, exact ce mi-am dorit. Stau într-o căsuţă dintr-un şir de locuinţe-şablon, în stil uniform, clădite odinioară pentru feroviari. Tot ce am nevoie.

— Oameni simpatici prin partea locului?

— Obişnuiţi. Cumsecade şi prietenoşi. S-ar putea spune că m-au făcut să mă simt binevenită. Nu mai suportam să trăiesc în Londra.

— Ai câţiva prieteni mai apropiaţi?

Elfrida începu să-i povestească despre soţii Foubister, despre Bobby Burton-Jones, despre vicar şi nevasta lui şi despre şcoala duminicală de pantomimă. Îi pomeni mai departe de doamna Jennings, de Albert Meddows şi de domnul Dunn, fabulos de bogat, cu piscina sa acoperită şi imensa seră în care cultiva pelargonii roşii ca focul şi ficuşi exotici. Îi istorisi în cele din urmă despre familia Blundell. Oscar, Gloria şi Francesca.

— Sunt cu adevărat extrem de amabili. M-au luat sub aripa lor protectoare, la drept vorbind. Gloria e putred de bogată şi foarte generoasă. Avuţia şi mărinimia nu merg totdeauna împreună, nu-i aşa? Gloria posedă casa în care locuiesc. Se numeşte Grange şi e absolut oribilă, dar grozav de călduroasă şi de confortabilă. Ea a mai fost măritată, aşa că are doi fii, acum adulţi şi aşezaţi la casele lor, însă Francesca, fata din a doua căsătorie, e atât de originală, nostimă şi dulce! Gloriei, amfitrioană

împătimită, îi place să țină casă deschisă – cu greu trece vreo zi în care să nu organizeze o petrecere sau un picnic, ori o reuniune sau o adunare de orice fel. Are pasiunea cailor și a curselor pe traseuri accidentate, dinainte stabilite între borne de hotar, își strânge un cârd de prieteni și pornește în goană peste câmpuri, cu un mic bar amenajat în buduful mașinii de teren și cu cei doi pechinezi legați de bara de protecție, de fac spume la gură lătrând cu furie la oricine se nimerește să le taie calea.

Jeffrey se amuza copios.

— Și Oscar gustă astfel de escapade?

— Nu știu. Dar e un om blând, domol și binevoitor... Un adevărat cuceritor, un hoț de inimi... Și el și Francesca hoinăresc împreună, se distrează pariind pe cai de curse obscuri, fără șanse, și își cumpără cornete cu înghețată.

— Cu ce se ocupă? Sau s-a pensionat?

— E muzician. Organist. Pianist. Și profesor de muzică.

— Ce iscusită ești că ai găsit un cuplu atât de interesant! Te adoră fără îndoială, probabil fiindcă ai produs totdeauna asupra celor din jur efectul unui suflu puternic de aer proaspăt și tonifiant.

Dar Elfrida dădu glas propriilor reticențe.

— Trebuie să fiu grijulie și riguroasă cu mine însămi. Nu am intenția să mă las prinsă în mreje.

— Cine oare nu și-ar dori să te prindă în mreje?

— Nu-i nevoie să te porți părtinitor.

— Eu o să-ți țin mereu partea.

*

În anii ulteriori, privind retrospectiv la acele săptămâni petrecute la Emblo, lucrul de care își reamintea Elfrida cu cea mai mare claritate era vuietul vântului. Acesta suflase vijelios și fără încetare, aci descrescând în intensitate până la o briză însuflețită, aci năpustindu-se cu putere în tumult dinspre mare spre uscat, asupra stâncilor, vuind în ecou prin hornuri și zăngănind ușile și geamurile. După scurt timp, Elfrida se acomodase cu prezența lui constantă, dar îi fusese cu neputință să-l ignore noaptea și se resemnase să zacă lungită și nemișcată în întuneric, ascultând cum înainta nestăvilit dinspre Atlantic și mătura totul în cale, cum potopea ținuturile mlăștinoase, cum izbea în cadență ramurile unui măr bătrân de fereastra ei ca o stafie, bocănind greoi și înspăimântător.

Vara trecuse demult – și acel vânt persistent risipea orice îndoială despre o eventuală toamnă târzie, cu timp cald și prielnic. Octombrie înainta cu repeziciune către noiembrie și zilele se micșorau înnoptându-se din ce în ce mai devreme. Vacile de lapte din cireada fermierului, de rasă aleasă Guernsey, călcau apăsat scoborându-se spre câmpuri pentru mulsul de dimineață și de seară, și frământau pământul sub copite înnămolind drumul îngust printre parcele, deșirat între Emblo și ferma cu acareturi. După ce se isprăvea mulsoarea la ceasul chindiei, vitele mânate din nou la șes, se adăposteau peste noapte pe pajiște, pe lângă îngrăditurile de nuiele sau îndărătul încâlciturilor de mărăcini și al tufărișurilor de grozamă ori de drobiță.

„De ce nu sunt ținute la adăpost într-un grajd?“ dorise Elfrida să știe.

„Nu se obişnuieşte niciodată. Aici, nu există geruri de crapă pietrele şi-n plus acolo, pe imaş, pasc iarbă din belşug".

„Sărmanele creaturi!" Dar trebuia să admită că arătau ca pepenele de grase şi cumva fericite.

Rutina zilnică a micii gospodării o absorbi pe Elfrida şi se lăsă angrenată în ritmul ei lent şi molcomitor. Se găseau mereu rufe de spălat şi de agăţat afară pe frânghie la zvântat în bătaia vântului, cămăşi de călcat cu fierul, cartofi de scos din pământ, găini de hrănit şi ouă de adunat din cuibare. După prima săptămână, Elfrida îşi dădu seama cu oarecare surprindere că, timp de şapte zile încheiate, nici nu citise ziarul, nici nu urmărise programele de televiziune. Tot restul lumii putea să fi sărit în aer prefăcându-se în ţăndări, în vreme ce ea nu se alarma decât dacă nu apuca să strângă cearceafurile întinse la uscat pe frânghie înainte de începerea următoarei ploi torenţiale.

În unele seri, prelua comanda în bucătărie şi se dedica gătitului, preparând cina pentru Ben şi Amy, astfel încât Jeffrey şi Serena să poată profita de şansa unei mese intime luate la restaurant sau a unui film la cel mai apropiat cinematograf. Îi învăţa pe copii să joace rummy şi-i fascina cu poveşti din zilele de odinioară când interpretase roluri în spectacole de teatru.

Într-un sfârşit de săptămână, vremea capricioasă se încălzise ca în toiul primăverii, vântul se domolise şi soarele prinse a străluci pe bolta cerului fără nori. Hotărâtă să folosească la maximum ziua binecuvântată, Serena îi adună pe cei patru băieţandri ai fermierului,

umplu un coș cu merinde pentru picnic și porniră cu toții să străbată câmpurile către țărmul stâncos, un grup de hoinari răzlețit și rătăcitor, alcătuit din șase copii, trei adulți și trei câini. Amy și cu Elfrida, umăr la umăr, încheiau coloana. Cărarea traversa praguri de piatră și șerpuia pe coastă în jos printre tufișuri de dobrișor și de mur.

Elfrida zări mure printre ramurile tufelor.

— Ar trebui să le culegem, i se adresă ea lui Amy. Am putea face jeleu.

Dar Amy se dovedi a fi mai firoscoasă.

— Nu, nici vorbă, ferit-a Sfântul! Nu-i voie pentru nimic în lume să culegi mure după începutul lui octombrie fiindcă tocmai acum e timpul când vrăjitoarele din Cornwall fac pipi pe tufe.

— Nemaipomenit! De unde știi asta?

— Profesoara noastră ne-a spus. Numai că n-a folosit expresia „a face pipi", ci „a urina".

Ajunseră la muchia coastei stâncoase și abrupte, iar întinderea nemărginită a oceanului li se dezvălui privirilor, cu albăstrimi neînchipuite și scânteind în lumina solară. Cărarea se deșira mai departe, un coborâș prăpăstios și amenințător într-un sân al mării ascuns între stânci. Mareea era joasă, așa încât se desenau pe țărm minuscule seceri de nisip și ochiuri de apă formate printre pietre irizau ca nestematele într-o salbă.

Cu chiu, cu vai, târâș-grăpiș, coborâră cu toții încet-încet, mai mult de-a bușilea, câinii avântându-se fără frică și înaintând în salturi. Pe țărmul stâncos, Amy se despărți de Elfrida și plecă să li se alăture celorlalți pe

fâșia de plajă, unde Jeffrey îi îndemnase deja pe toți să clădească un gigantic castel de nisip, iar Serena începuse să caute scoici și pietricele pentru împodobirea acestui edificiu impunător.

La amiază, soarele își revărsa cu mărinimie căldura, așa că Elfrida își lepădă jacheta și-și sumese mânecile puloverului. Pleduri, coșuri și rucsacuri zăceau trântite grămadă pe netezișul unui stei și Elfrida se așeză acolo, contemplând priveliștea spectaculoasă a mării agitate, simțindu-se fascinată de imensitatea și măreția ei. Luminozitatea și jocul de culori și nuanțe variabile ale apei îi tăiau respirația: dungi de albastru, verde, turcoaz, purpuriu, toate dantelate și brăzdate cu brizanți înspumați. O hulă puternică ondula suprafața mării și talazuri se formau departe, în larg, propagându-se cu repeziciune, câștigând în înălțime și-n forță înainte de a se sparge cu un bubuit de linia coastei crestate în granit, împroșcând în sus fântâni arteziene într-un halo de apă pulverizată, bolborositoare. Spre cer, pescărușii se roteau înfoindu-și aripile și, departe de țărm, către orizont, o mică luntre pescărească spinteca valurile, croindu-și drum cu greu prin apele învolburate.

Vrăjită, privind țintă spre peisajul marin impresionant, Elfrida pierduse complet noțiunea timpului, dar, în scurt răstimp, i se alătură Serena, venită să despacheteze lucrurile pregătite pentru picnic. Din rucsacuri și coș, scoase la iveală clondire, căni de plastic, șervețele de hârtie, o pungă cu mere; se degajă și un miros apetisant de plăcinte calde, la care-ți lăsa gura apă.

Elfrida fu cuprinsă de uimire.

— Serena, când ai avut timp să faci plăcinte? Durează o veşnicie să frămânţi aluatul, să-l laşi până dospeşte, să-l coci în cuptor.

— Ţin totdeauna vreo duzină sau mai multe în congelator. Copiilor le plac la nebunie.

— Şi mie.

— Le-am scos la decongelat aseară. Am presimţit că o să fie o zi minunată. Ce-ai zice de un păhărel cu băutură? Te pot servi cu bere blondă slabă sau vin. Sau cu limonadă, dacă te abţii de la alcool.

— Un vin ar merge perfect.

Sticla era cufundată într-o baterie cu gheaţă şi, deşi sorbit dintr-un pahar de plastic, vinul avea o savoare mai fină decât orice alt sort degustat vreodată.

Elfrida se întoarse din nou cu faţa spre mare.

— E raiul pe pământ aici, spuse ea.

— În timpul verii, venim de cele mai multe ori să ne petrecem sfârşitul de săptămână. E mai uşor acum când amândoi copiii pot ţine pasul cu noi.

— Ce familie fericită sunteţi!

— Da, ştiu, încuviinţă Serena zâmbind. Atât de favorizată de soartă. Îmi dau foarte bine seama de asta, Elfrida. Cu adevărat şi în toată puterea cuvântului. Şi în fiecare zi îi mulţumesc din toată inima providenţei.

Din răstimp în răstimp, Elfrida părăsea Emblo Cottage şi pleca de una singură, la volanul micului automobil, lăsându-l pe Horace să zburde în compania câinilor ciobăneşti ai lui Jeffrey. Se pomenea cuprinsă de uluire că un asemenea mic ţinut rural putea fi atât de sălbatic,

atât de singuratic și totuși atât de pestriț. Drumurile degajate de traficul turistic estival erau înguste și sinuoase, dar Elfrida nu se încrucișă decât cu un autobuz ocazional, cu furgoneta măcelăriei sau cu un tractor. Străbătea tărâmul mlăștinos pustiu și drumeagul cobora lunecând într-o vâlcea înțesată de rododendroni, unde grădini demne de invidiat se așterneau încă înverzite și împodobite cu hortensii și cu fucsii, legănându-și inflorescențele de forma jupelor învolte de balerină.

Într-o zi, întreprinse o călătorie până în orașul învecinat, unde își parcă mașina și merse mai departe pe jos prin labirintul de străduțe și ulicioare derutante care dădeau spre port. Pe splai, se înșiruiau restaurante, magazine de cadouri și suveniruri, precum și numeroase mici galerii, etalând în vitrine orice gen de operă de artă, sculpturi, picturi și alte lucrări de decorațiuni interioare. Elfrida găsi o librărie, pătrunse înăuntru și zăbovi să aleagă două cărți pentru Ben și Amy. Se delectă atât de mult cu selecția făcută, încât scotoci în continuare în rafturile pentru cărți, răsfoind din când în când filă cu filă; aducându-și aminte de Francesca, îi cumpără și ei un roman de aventuri. Îl descoperise în raionul exemplarelor rare de anticariat: „Insula oilor" de John Buchan. Ținea minte că-l citise în școală, captivată de șirul peripețiilor, și știa că era o poveste fermecătoare pe care Oscar și cu Francesca o puteau parcurge împreună, amândoi înghesuindu-se în fotoliul mare și adânc, lângă focul de lemne pâlpâitor.

Dădu cărțile la împachetat, le plăti, apoi ieși în stradă, continuându-și drumul. Într-un magazin de obiecte arti-

zanale, descoperi niște pulovere tricotate de mână, cu modele splendide și alese două: unul pentru Jeffrey, celălalt pentru Serena. Cumpără câteva ilustrate și o sticlă cu vin și, de-acum împovărată de-a binelea, își văzu iarăși de drum, depărtându-se de port și afundându-se într-un păienjeniș de ulicioare pavate cu piatră, unde atârnau la vedere rufe întinse la uscat și unde arhitravele ferestrelor străluceau de ghivece cu conduriidoamnei și cu petunii cu corole purpurii. O altă galerie cu obiecte de artă. Incapabilă să reziste tentației, se opri un moment să cerceteze vitrina și observă o mică pictură abstractă, cu rame înălbite ca lemnul plutit, cu toate culorile peninsulei Cornwall așternute în forme care reproduceau cu fidelitate propriile-i impresii și simțăminte legate de acest străvechi tărâm.

Tânjea cu ardoare după micul tablou, nu pentru sine însăși, ci pentru a-l dărui cuiva. Îi încolți în minte gândul că l-ar fi putut cumpăra pentru Jimbo, dacă ar mai fi fost în viață fiindcă era tocmai genul de imagine artistică pe care ar fi adorat-o mai presus de orice. Își închipui cum i l-ar fi dat, aducându-i-l în casa lui situată în Barnes, unde avuseră parte de o fericire inimaginabilă. Privindu-l cum desprinde hârtia de ambalaj, cercetându-i cu atenție chipul, știind că reacția lui ar fi fost una de încântare și de nespusă plăcere...

Pictura tremura în unduiri ușoare și deveni apoasă. Își dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu plânsese niciodată după Jimbo, ci, pur și simplu, se tânguise tainic în adâncul sufletului și jelise în sine, străduindu-se să învețe a supraviețui într-o rece singură-

tate, văduvită de prezența lui. Își imagina că ajunsese la un modus vivendi, dar nu se întâmplase nici pe departe așa. Se întrebă dacă nu cumva era genul de femeie care nu putea trăi fără un bărbat alături, și chiar dacă acest lucru se dovedea adevărat și de netăgăduit, nu-i rămânea oricum nimic de făcut.

Lacrimile îi secară. Se comporta ridicol. Avea șaizeci și doi de ani și totuși se smiorcăia ca o adolescentă care-și pierduse iubitul. Dar nu se clinti din loc, zgâindu-se la tablou, dorindu-l cu ardoare. Tânjind să-și trăiască plăcerea. Jinduind să-l dăruiască.

Îi veni în minte ideea că l-ar putea cumpăra pentru Oscar Blundell. Dar Oscar nu era pur și simplu Oscar. El forma în esență un cuplu cu Gloria, iar Gloria ar fi rămas stupefiată de un asemenea cadou. Elfridei parcă îi și răsuna în minte gladul Gloriei, „Elfrida! E posibil una ca asta? Nu zău, glumești! Pictura asta e doar un talmeș-balmeș de pete colorate și de forme geometrice. Până și un copil de patru ani ar face o ispravă mai bună. Și apropo, care-i menită a fi latura superioară sau trebuie întoarsă cu susul în jos? Să mor dacă te mint, Elfrida, ești o caraghioasă! Ce te-a apucat să arunci banii pe porcăria asta? Ai fost escrocată."

Nu, categoric! Nu era o idee bună. Cu părere de rău, se dezlipi de vitrina galeriei și merse mai departe, lăsând în urmă șirul de străduțe și pornind pe o cărare ce urca în zigzag către culmea promontoriului acoperit cu iarbă și despărțind cele două țărmuri joase de mare. Pe când suia încet spre vârf, vântul deveni năvalnic și, când ajunse pe creasta golașă, se pomeni împresurată

de ocean şi cer, încadrată în chenarul orizontului, albastru, arcuit, şerpuitor. Se simţea ca şi cum ar fi plutit în largul mării, tăind valurile. Poposi pe un colnic de pietriş şi se aşeză cu picioarele cruciş sub ea, înfofolită în canadiană, cu pachetele împrăştiate în jur, ca oricare pensionară vârstnică, extenuată de mersul prin magazine pentru a vedea mărfurile şi preţurile.

Dar nu era o oarecare pensionară vârstnică. Era Elfrida în carne şi oase. Se afla aici, în lumea aceasta. Supravieţuise vicisitudinilor, îşi continua propriul drum. Dar încotro? Un martir-cerchez, scurmător de gunoaie, pornit în căutarea hranei, scotocind după coji de pâine sau după niscaiva rămăşiţe comestibile de la picnicuri, se abătu în picaj din văzduh şi ateriză la picioarele ei. Ochii îi erau glaciali şi hulpavi, iar agresiunea lui îi stârni un zâmbet uşor. Şi se surprinse tânjind după companie. În special după Oscar. Îşi dorea cu pasiune să fie împreună, măcar pentru o singură zi, astfel încât atunci când se va fi reîntors în Dibton, să poată sporovăi mult timp despre vânt, mare şi pescăruşi şi să-şi reamintească şi să se minuneze de vraja unui moment cu totul deosebit.

Pesemne că acesta era cel mai mare rău din câte există pe pământ. Lipsa unei fiinţe apropiate cu care să începi a depăna firul amintirilor.

*

Când sosi în fine ziua ca Elfrida să se întoarcă în Dibton, cu greu îi venea a crede că stătuse la Emblo o lună încheiată, atât de repede trecuseră săptămânile. Firesţe, căutaseră cu toţii s-o convingă să mai rămână.

„Ești binevenită atâta timp cât vrei să stai", îi spuse Serena și Elfrida știa că îi vorbea cu toată sinceritatea. „Ești neîntrecută, fără pereche. Un amestec minunat de mamă, soră și prietenă. O să-ți ducem dorul îngrozitor de mult."

„E foarte drăguț din partea ta. Dar nu, trebuie să mă înapoiez acasă. Să-mi reiau modul de viață obișnuit după o perioadă de întrerupere."

„Ai să mai vii?"

„Încearcă, de-ți dă mâna, să vezi dacă poți să mă oprești."

Elfrida își propusese să purceadă la drum cât mai devreme posibil, astfel încât să ajungă în Dibton înainte de lăsarea serii. La ora opt dimineața, ieși din casă și-l găsi pe Jeffrey încărcându-i bagajele în mașină. Mica familie stătea în preajmă, iar Amy plecă ochii în jos și începu a lăcrima.

— Nu vreau să pleci. Vreau să mai rămâi.

— Amy, scumpa mea, musafirii vin, dar mai și pleacă, nu zăbovesc la infinit. E timpul să-mi caut de drum și să-mi iau rămas-bun.

Chiar și Horace simțea nevoia să se exteriorizeze printr-o îndărătnicie neloială la ideea despărțirii. De fiecare dată când era vârât în mașină, sărea din nou afară și, în cele din urmă, trebui să fie târât cu forța de zgardă, depus pe bancheta din spate, trântindu-i-se cu putere portiera în nas. Proțăpit pe labele dinapoi, rămase încremenit, cu privirea pironită pe geam, cu figura mițoasă plină de jale și cu ochii negri agonici.

— Cred că până și câinele o să verse câteva lacrimi, observă Ben.

Nici Amy şi nici Ben nu se îmbrăcaseră de stradă şi arătau bizar cu jachetele vătuite şi matlasate şi cu cizmele de cauciuc trase la repezeală peste pijamale. Când fratele ei făcu această remarcă, lacrimi izvorâră iarăşi din ochii lui Amy şi i se aninară de gene. Serena se aplecă, o cuprinse în braţe, sprijinind-o pe coapsa ei.

— Fruntea sus, Amy! Horace o să se simtă din nou în elementul lui de îndată ce o să pornească la drum.

— Nu vreau să ne părăsească nimeni.

Despărţirea se prelungise destul de mult. Elfrida se întoarse spre Jeffrey.

— Dragule, îţi mulţumesc de mii de ori. Jeffrey nu apucase încă să se bărbierească şi Elfrida îşi hârşâi obrajii de barba lui neagră şi ţepoasă, nerasă de câteva zile. Şi ţie, Serena... Un sărut dat în grabă, o mână fugară pe creştetul lui Amy, cu păr de culoarea paiului, şi se sui plină de hotărâre la volan, răsuci cheia în contact şi ţâşni înainte ca o săgeată în duduitul sacadat de motor. Cu toţii rămaseră ţintuiţi locului şi îi făceau semn fluturând din mână până când automobilul dispăru din raza lor vizuală, dar Elfridei îi străfulgeră în minte ideea că nu s-au înapoiat în casă până ce maşina Fiesta n-a ieşit în şosea, iar ea împreună cu Horace nu s-au îndreptat cu adevărat către destinaţie.

Nu era timpul potrivit să se simtă singură şi părăsită. Nu-şi luaseră rămas-bun pentru totdeauna; se putea întoarce la Emblo ori de câte ori dorea. Peste un an, sau pesemne, şi mai curând. Jeffrey şi Serena vor sălăşlui mereu acolo, ca şi Ben şi Amy. Acesta era aspectul dureros: Jeffrey şi cu Serena vor rămâne neschimbaţi;

dar Ben şi cu Amy se vor înălţa, vor slăbi sau se vor îngrăşa; înţelpţindu-se pe cărarea vieţii şi pierzându-şi dinţii din faţă. Elfrida nu va mai recunoaşte niciodată în Ben şi Amy copilaşii pe care ajunsese să-i îndrăgească nespus de mult la vârsta nevinovată, crudă şi necoaptă a copilăriei. La fel cu vacanţa care se sfârşise, acei copii plini de candoare vor dispărea pentru totdeauna în hăul vremii.

Pentru a se consola, Elfrida privi înainte în mod pozitiv, convingându-se iar şi iar că aceasta era metoda infallibilă pentru a-şi reprima senzaţia de pierdere ireparabilă. Se îndrepta către căminul ei, cuibuşorul retras şi adăpostit, plin de bunurile personale. Micul şi modestul refugiu pe care-l împărţea cu Horace. Ajunsă acasă, va deschide larg uşile şi ferestrele, îşi va inspecta grădina, va aprinde focul în şemineu.

Mâine, poate, va da un telefon la Grange şi va vorbi cu Gloria. Şi vor urma chicote de încântare că se reîntorsese şi invitaţii grabnice şi stăruitoare să vină şi să-i vadă neîntârziat. Şi când Elfrida va merge în vizită, va lua cu sine şi cartea cumpărată în dar pentru Francesca. „Insula oilor". „Am ales-o special pentru tine, fiindcă mi-a plăcut la nebunie când eram de vârsta ta şi sunt sigură că o s-o îndrăgeşti la fel."

Dar înainte de toate, firește, chiar până să descindă în Poulton's Row, Elfrida ştia că trebuia să târguiască de-ale gurii. Nu mai rămăseseră neam provizii de alimente în căsuţa ţărănească şi golise frigiderul înainte de plecare. Primul liman salvator trebuia să fie micul magazin cu autoservire al doamnei Jennings. Începu

să-şi întocmească mental o listă de cumpărături. Pâine şi lapte. Cârnaţi, ouă şi unt. Cafea. Biscuiţi şi câteva conserve cu carne pentru hrana lui Horace. Poate nişte supe la plic pentru cină. Ceva sătios şi nutritiv, ca de pildă Cullen Skink...

Jumătate de oră mai târziu, se angajă pe autostrada care lega ţinuturile cu ieşire la mare de centrul ţării. Deschise aparatul de radio şi îşi mobiliză forţele pentru lungul drum.

Orologiul bisericii din Dibton prinse a bate ora două şi jumătate tocmai pe când pătrundea pe strada principală a satului. Pe caldarâmul din faţa magazinului doamnei Jennings, îşi petrecea veacul în trândăvie gaşca obişnuită de tineri neciopliţi şi, puţin mai departe, Elfrida îl zări pe Bobby Burton-Jones tunzând vârfurile gardului viu, din tufişuri de lemn-câinesc, cu o pereche de foarfece. Nimic esenţial nu părea să se fi schimbat, atât doar că majoritatea copacilor îşi pierduseră frunzele şi că plutea în aer un zvon hibernal, prelung şi deslușit.

Elfrida îşi parcă maşina, îşi căută poşeta şi intră în magazin. I se păru pustiu. Culese dintr-un teanc un coş de sârmă şi colindă prin raioane luându-şi de pe rafturi tot ce avea nevoie. În cele din urmă, se prezentă la casă, unde doamna Jennings se adâncise în calcule mâzgălite pe dosul unui plic şi nu o auzise intrând.

Dar acum privi în sus, dădu cu ochii de Elfrida, puse deoparte creionul şi-şi scoase ochelarii.

— Doamnă Phipps! Ia te uită, ce surpriză! Nu v-am mai văzut de câteva săptămâni. Aţi petrecut grozav în vacanţă, nu-i aşa?

— Minunat! Abia m-am întors. N-am apucat încă să ajung acasă pentru că trebuia să cumpăr nişte rezerve de hrană.

Elfrida aşează coşul pe tejghea şi întinse mâna după un exemplar din „Daily Telegraph". N-o să vă vină a crede, dar n-am citit un ziar de o lună încheiată. Sinceră să fiu nici n-am simţit lipsa.

Doamna Jennings nu făcu nici un comentariu asupra acestui lucru. Elfrida îşi ridică privirea şi văzu că femeia îşi boldea nedumerită ochii, muşcându-şi buza de jos şi frământându-se din ce în ce mai tare pentru ceva. Elfrida azvârli ziarul în coş. Peste puţin timp, o întrebă:

— Ce se întâmplă, doamnă Jennings?

— Nu ştiţi? rosti în şoaptă negustoreasa.

— Ce anume?

— N-aţi auzit?

— Nu. Pe neaşteptate, Elfridei i se uscă gâtlejul.

— Doamna Blundell.

— Ce-i cu ea?

— E moartă, doamnă Phipps. Un accident grav de circulaţie la intersecţia cu sens giratoriu de la Pudstone. Se întorcea acasă împreună cu fetiţa de la o petrecere cu focuri de artificii. S-a întâmplat pe paisprezece noiembrie. S-a ciocnit de un camion mare cu remorcă. Numai Dumnezeu ştie cum a nimerit tocmai în ditamai hărăbaia. Se poate să n-o fi văzut. Era o seară afurisită, înfiorătoare. Ploua cu băşici. Buimăcită de vestea zguduitoare şi şocată, Elfrida nu scoase o vorbă.

— Îmi pare rău, doamnă Phipps. Mă gândeam că trebuie să fi aflat.

— Cum aș fi putut să aflu? N-am citit deloc ziare. Nimeni nu știa unde eram plecată. Nimeni nu-mi cunoștea adresa.

— O tragedie, doamnă Phipps. Nu ne venea să credem. Nimeni din sat nu putea să creadă.

— Și Francesca? Elfrida se forță să pună întrebarea, înspăimântându-se de eventualul răspuns.

— Și ea a murit, doamnă Phipps. Și cei doi cățeluși care stăteau pe bancheta din spate. Ați fi rămas perplexă dacă ați fi văzut fotografia în ziar. Mașina aia mare distrusă, sfărâmată în bucăți și strivită ca o turtă. N-au avut nici cea mai mică șansă de supraviețuire. Singurul lucru bun a fost când polițiștii de circulație au spus că pasagerele au murit instantaneu, nu s-au zbătut în chinurile agoniei. Nici una dintre ele nu s-a putut dumiri ce se petrece. Doamnei Jennings îi tremura glasul. Îi venea greu să vorbească despre cele întâmplate. Se aude tot timpul de asemenea catastrofe, dar când nenorocirea îi lovește fulgerător pe cei cunoscuți...

— Da, da!

— V-ați albit la față ca varul, doamnă Phipps. Vreți să vă fac un ceai? Haideți cu mine în spatele magazinului.

— Nu, mă simt acceptabil acum. Ceea ce corespundea realității, fiindcă trupul, paralizat de groază, îi anihila orice mișcare, rămânând împietrit într-o stare de calm și de pasivitate. Și ceremoniile funerare?

— S-au oficiat cu două zile în urmă. Aici în sat. Un cortegiu imens le-a însoțit pe ultimul drum. Un adevărat omagiu.

Așadar, Elfrida pierduse până și prilejul să se îmbrace în doliu, să plângă pierderea unor ființe dragi și să aline durerea celor apropiați.

— Și Oscar? Domnul Blundell? o asaltă ea fără întrerupere cu întrebări pe doamna Jennings.

— Abia dacă l-am văzut. Firește, la înmormântare, dar de atunci, nici un pic. Se ferește de lume și trăiește retras. Sărmanul om! Te doare sufletul când te gândești prin ce încercare cumplită a trecut. Și încă îndură chinurile iadului.

Elfrida și-o aminti pe Francesca râzând în hohote și șicanându-și tatăl, cântând frumoase duete la pian, ghemuită în fotoliul adânc și citind pe rând cu voce tare o carte palpitantă. Și apoi își șterse din minte aceste imagini întrucât aducerile-aminte erau de neîndurat.

— Este la Grange? întrebă Elfrida.

— Da, după câte știu. Băiatul de prăvălie îi livrează la domiciliu în fiecare dimineață lapte, alte mărfuri și ziarele. Bănuiesc că s-a închis în propria-i carapace. După cum e și firesc, într-adevăr. Vicarul a trecut pe acolo, dar n-a vrut nici măcar să-l primească. Doamna Muswell urcă din sat pe panta pieptișă până la Grange în fiecare zi, la fel ca totdeauna, însă zice că domnul Blundell stă pur și simplu tot timpul în camera de muzică. Îi lasă o tavă cu mâncare pregătită pentru cină pe masa din bucătărie, dar de cele mai multe ori el nu se atinge de bucate.

— Credeți că ar accepta să mă vadă?

— N-am de unde să știu, doamnă Phipps. Atâta doar că dumneavoastră și cu ei v-ați împrietenit de la bun început.

— N-ar fi trebuit să lipsesc de aici.

— Nu sunteți vinovată de nimic din cele întâmplate, doamnă Phipps. Chiar atunci, altcineva intrase în ma-

gazin. Doamna Jennings își potrivi iarăși pe nas ochelarii, într-o tentativă curajoasă de a afișa o atitudine pragmatică, negustorească.

— Vă trec toate cumpărăturile în cont, nu-i așa? E cât se poate de bine că v-ați întors. V-am regretat absența. Cred că v-am stricat plăcerea întoarcerii acasă. Îmi pare rău.

— Vă mulțumesc că mi-ați spus. Mă bucur că m-ați înștiințat dumneavoastră și nu altcineva.

Elfrida părăsi magazinul, se înapoie în locul unde își parcase mașina și stătu țintuită acolo câteva clipe, simțindu-se ca și cum timpul, întreaga-i viață, s-ar fi frânt în mici bucăți, risipite în mii de direcții, fără a mai putea fi vreodată reîmbinate și recompuse în aceeași formă. Se strămutase din ambianța plină de râsete și fericire de la Emblo într-un sălaș al durerii inimaginabile și al prăpăstuirii. Și ceea ce o întrista cel mai mult era că rămăsese complet străină de această tragedie, nu avusese nici cea mai mică bănuială sau presimțire. Dintr-un motiv sau altul, acest lucru o făcea să se culpabilizeze, de parcă și-ar fi renegat responsabilitățile, îndârjită să rămână la Emblo, când, de fapt, s-ar fi cuvenit să fie aici. În Dibton. Cu Oscar.

După un timp, cu inima grea, porni motorul și-și continuă drumul. Bobby Burton-Jones terminase de tăiat uscăturile din gardul viu și dispăruse în casă, ceea ce-i aduse o oarecare ușurare sufletească fiindcă nu dorea să se oprească și să vorbească fleacuri cu nimeni. Rulă de-a lungul străzii principale din sat, trecând de cotitura în care trebuia să schimbe direcția. Pe măsură ce casele se răreau, ajunse în dreptul porților impunătoare de la

Grange, conacul care-i aparținuse Gloriei. Intră, urcă pe drumul de acces și cârmi cu binișorul pe lângă crângul unde creșteau cedri exotici, veșnic verzi, care ajung la înălțimi gigantice. I se dezvăluiră înaintea ochilor fațada conacului, cu numeroase ornamente lucrate cu migală, și, la intrarea principală, o limuzină neagră, adevărat monstru de oțel, staționată pe aleea presărată cu pietriș.

Elfrida își parcă mașina puțin mai departe, coborî, merse câțiva pași, observând abia atunci că la volanul impozantului vehicul de lux stătea un șofer în uniformă și cu chipiu, citind un ziar. Auzind zgomot în apropiere, aruncă o privire în jur, îi salută prezența printr-o rece înclinare din cap și pe urmă se cufundă iarăși în clasamentele curselor de cai. În mod evident, nu se aștepta să înfiripeze o conversație: Elfrida îl lăsă în toanele lui, urcă treptele și pătrunse prin portalul încadrat de ornamente în veranda familiară, pardosită cu plăci de ceramică. Ușa acoperită până la jumătate cu ochiuri de geamlâc era închisă, dar fără a apăsa pe sonerie, o deschise și trecu pragul casei.

Înăuntru, domnea o liniște străpusă doar de ticăitul vechiului ornic cu carcasă de lemn prețios și limbă lungă de alamă, marcând cu mișcări oscilatorii domoale trecerea clipelor. Elfrida rămase neclintită pentru câtva timp, ascultând, sperând să deslușească zgomote domestice alinătoare dinspre bucătărie sau un susur de muzică de la etajul superior. Nimic. Liniștea era însă ca o pâclă deasă peste pământul amuțit.

În dreapta, ușa salonului stătea larg deschisă. Elfrida traversă holul, covoarele groase înăbușindu-i zgomotul

pașilor, și pătrunse înăuntru. La început, crezu că încăperea era pustie și că se găsea acolo singură. Apoi observă în lumina slabă că un om ședea cufundat într-un fotoliu cu brațe lângă șemineul stins. Pantaloni de tweed, ghete lustruite din piele neargăsită. Nimic altceva nu era vizibil.

— Oscar! șopti Elfrida și înaintă repede să-l cuprindă cu privirea și suferi al doilea șoc ametitor din acea zi îngrozitoare: chiar acolo se afla Oscar, neverosimil de îmbătrânit, ajuns deodată moșneag gubav, cu ochelari, zbârcit, gheboșat în fotoliul capitonat, cu o mână noduroasă încleștată pe măciulia de fildeș a bastonului din abanos. Dintr-un reflex instinctiv, Elfrida își acoperi gura cu podul palmei ca să-și reprime un țipăt de groază sau, poate, ca să-și disimuleze deznădejdea.

Bătrânul privi în sus și exclamă „la te uită!" și, pe neașteptate, o potopi până în fiecare fibră o senzație de imensă despovărare, încât simți cum i se înmoaie genunchii. Cu repeziciune, înainte să i se taie picioarele și să se prăbușească pe podea, Elfrida se prăvăli cu un bufnet între pernele banchetei tapisate în piele, așezată lângă paravanul de țaglă de la gura vetrei. Se fixau din priviri.

— N-am auzit deloc când ai intrat, continuă el. Ai sunat la ușă? Am asurzit puțin, dar aș fi auzit soneria. Ți-aș fi ieșit în întâmpinare...

Nu era totuși Oscar, așa sleit de puteri și gârbovit de bătrânețe cum arăta. Parcă se metamorfozase într-o altă persoană, semănând mult cu Oscar, dar nefiind întruchiparea lui în carne și oase. Poate cu douăzeci și ceva

de ani mai bătrân decât Oscar. Un venerabil gentilom, trecut cu mult de optzeci de ani, și vorbind afabil și curtenitor cu un puternic accent scoțian. Glasul său îi amintea Elfridei de un doctor vârstnic, mult iubit, care o îngrijise cu dragă inimă în copilărie. Dintr-un anume motiv, această imagine păstrată în memorie îi înlesnea să înfrunte greul impas.

— Nu, îi spuse ea. N-am sunat la ușă. Am intrat pur și simplu.

— Iartă-mă că măcar nu m-am ridicat în picioare. Zilele astea, mă simt cam înțepenit și fără vlagă. Dar se cuvine să facem cunoștință. Mă numesc Hector McLellan. Oscar e nepotul meu.

Hector McLellan va să zică, unchiul care stăpânise odinioară Corrydale, dar locuia acum la Londra, și al cărui fiu, Hughie, părăsise revoltat și fără regrete meleagurile britanice, jurându-se că nu se mai întoarce, și se stabilise în Barbados.

— Oscar mi-a vorbit puțin despre dumneata, spuse Elfrida.

— Și tu, draga mea?

— Numele meu e Elfrida Phipps. Am o căsuță în sat. Trăiesc de una singură. Gloria și Oscar s-au arătat nesfârșit de buni cu mine. Îmi pare rău că m-am purtat cu atâta necuviință când am intrat. Mi-am închipuit că sunteți Oscar și apoi, desigur, mi-am dat seama că vă confundasem.

— Oscar, îmbătrânit de adâncă durere?

— Probabil că da, așa cred. Vedeți, n-am apucat încă să dau ochii cu Oscar. Am fost plecată o lună întreagă

în Cornwall la verii mei. De-abia am aflat vestea cutremurătoare de la doamna Jennings, proprietara magazinului din sat. Am intrat să fac niște târguieli, pâine și alte alimente. Ea mi-a spus.

— Da. Un accident îngrozitor.

— Ce s-a întâmplat?

Bătrânul ridică ușor din umeri.

— Gloria conducea mașina spre casă, intrase în intersecția cu sens giratoriu și a nimerit drept în roțile dințate ale acelui uriaș camion cu remorcă.

— Vreți să spuneți că nu l-a văzut venind?

— Se întunecase de-a binelea. Începuse să plouă.

— Doamna Jennings mi-a zis că Gloria se întorcea împreună cu Francesca de la o petrecere. Cu focuri de artificii și alte distracții.

— Așa e.

Elfrida își mușcă buzele, lăsându-și capul în jos. După un timp, se hazardă să remarce:

— Câteodată, la sfârșitul unei petreceri, Gloria nu se putea abține să nu bea ceva tare. Și imediat își dori să-și fi pus lacăt la gură.

Dar venerabilul domn rămase netulburat.

— Știu, draga mea. Știam prea bine cu toții. Uneori, întrecea un piculeț măsura. Îi plăcea să cinstească un păhărel la sfârșitul unui chef. Pesemne, îi venea greu să refuze. Și apoi se suia la volan să se întoarcă acasă. Oscar cunoștea situația mai bine decât noi toți. Îl roade sentimentul de vinovăție că n-a dus-o el însuși pe Francesca la petrecerea cu focuri de artificii. Cred că nici măcar nu i-a trecut prin minte să fie acolo mai mult

decât o petrecere de copii şi că Gloria n-o s-o aducă pe Francesca direct acasă. Dar presupun că veniseră şi alţi părinţi şi totuşi s-a încins un chef de pomină. Ploaia s-a pornit chiar înainte să plece ele la drum. Şi apoi, o lipsă momentană de concentrare, o învălmăşeală de lumini, bâjbâială prin întuneric, un vehicul greu, o turnantă jilavă, fără vizibilitate... Întinse mâna într-un gest care exprima tot. S-a terminat cu ele. S-a sfârşit pentru totdeauna. Două vieţi şterse de pe faţa pământului, nimicite zadarnic într-o clipită.

— N-am apucat măcar să le însoţesc pe ultimul drum, la slujba de înmormântare.

— Nici eu. Am avut un acces de gripă, doctorul meu mi-a interzis categoric. Aceasta este prima mea vizită, deşi se-nţelege că i-am exprimat condoleanţe pentru pierderea suferită într-o scrisoare şi că am ţinut legătura prin telefon. În timp ce vorbeam cu Oscar, am devenit conştient de situaţia lui. Aşa că, de îndată ce m-am simţit iar în putere, m-am încumetat să întreprind călătoria de la Londra până aici ca să disecăm lucrurile pe toate feţele. Oi fi eu gârbovit de bătrâneţe, dar rămân încă unchiul lui. Ai observat fără îndoială maşina şi şoferul meu aşteptând la uşa din faţă.

— Desigur. Elfrida încruntă din sprâncene. Aţi pomenit ceva despre situaţia lui. Implică asta ceva anume?

— Fără doar şi poate.

— Îmi e permis să ştiu despre ce-i vorba?

— Nu-i nici un secret, draga mea. Gloria a lăsat totul moştenire, inclusiv această casă, fiilor ei. Chiar a doua zi după funeralii, ei s-au înfăţişat lui Oscar şi i-au spus

că nu mai poate locui aici, fiindcă și-au pus în gând să vândă proprietatea.

— Și unde își închipuie ei că s-ar putea muta Oscar?

— I-au sugerat un cămin de bătrâni. Cred că se numește „Priory". I-au adus și broșuri să le răsfoiască. În mod cât se poate de limpede, n-au stat cu mâinile în sân, ci s-au gândit la toate, adăugă bătrânul cu fină ironie.

— Înseamnă că-l aruncă pe drumuri? Îl închid într-un azil de bătrâni? Pe Oscar? Trebuie că și-au pierdut mințile.

— Nicidecum. Socot că nu sunt realmente nebuni ci doar avari și lipsiți de suflet. Și, pe deasupra, s-au pricopsit cu neveste nemiloase și pisăloage, care, pesemne, îi împing de la spate să acapareze orice pot înhăța.

— Prin umare, Oscar e nevoit să-și cumpere altă casă.

Hector McLellan își plecă fruntea și o privi cercetător pe Elfrida pe deasupra ochelarilor.

— Oscar nu e un om înstărit.

— Adică, n-are nici o lescaie?

— O pensie, firește, și ceva bani strânși deoparte, dar nu destui ca să-și cumpere un cămin decent, la prețurile umflate din zilele noastre.

— Fiii Gloriei, Giles și Cawford, cunosc bine datele problemei. Un alt gând îi trecu prin minte. Și Gloria trebuie să fi știut cum stau lucrurile. Cu siguranță că i-ar fi putut lăsa ceva moștenire lui Oscar. Era atât de generoasă, așa de culantă și de dezinteresată de bunurile pământești.

— Poate că intenționase. Era o femeie relativ tânără. După toate probabilitățile, nu s-a gândit niciodată că așa

îi va fi fost sortit să moară, înaintea lui Oscar. Sau n-a apucat pur şi simplu să-şi facă un nou testament sau barem să adauge un codicil. Nu vom şti niciodată.

— Dar nu-i cu putinţă să fie azvârlit afară şi trimis să-şi îngroape zilele într-un cămin de bătrâni. Simpla idee i se părea o crasă necuviinţă: Oscar, dintre toţi oamenii de pe pământ, expediat şi îngrămădit laolaltă cu o puzderie de decrepiţi suferinzi de incontinenţă, mâncând budinci cu lapte şi învăţaţi să împletească panere şi coşuri din papură. Imaginea Elfridei despre un cămin de bătrâni era confuză, estompată în negură, fiindcă nu intrase niciodată în vreunul. N-o să las lucrurile la voia întâmplării, adăugă ea cu fermitate.

— Şi ce o să faci?

— Oscar poate veni să locuiască împreună cu mine. Dar tocmai când slobozise aceste cuvinte, îşi dădu seama că sugerase ceva irealizabil. Nu exista suficient spaţiu pentru o singură persoană la Poulton's Row, darămite pentru două. Şi unde urma să-i aşeze pianul cu coadă? Pe acoperiş sau în şopronul din grădină? Ce absurditate! E imposibil.

— Părerea mea e că trebuie să plece de aici, spuse bătrânul. Casa asta, satul ăsta sunt impregnate de amintiri dureroase. Cred că se cuvine să rupă lanţurile şi să se descătuşeze. De-aia am bătut tot drumul azi, ca să-l văd. Doamna Muswell ne-a servit prânzul. I-am făcut o propunere. Însă Oscar pare incapabil să ia vreo hotărâre. Lasă impresia că nu-i pasă nici cât negru sub unghie ce se întâmplă.

— Unde-i acum?

— A fost chemat în grădină. S-a ivit o problemă cu instalația de încălzire a serei. I-am spus că îl aștept până se întoarce, apoi o să pornesc înapoi spre Londra. Tocmai de-aia m-ai găsit cufundat aici în fotoliul nepotului meu și arătând fără îndoială ca un strigoi bătrân.

— Nu arătați deloc așa; și ce i-ați propus?

— Să se înapoieze măcar pentru o vreme în Sutherland. La Corrydale și în micul conac de pe moșie. Oricum, jumătate îi aparține, iar Hughie al meu, care-i coproprietar, trăiește în Barbados și e mai mult decât probabil că o să rămână acolo.

— Știam că e închiriată. La casă mă refer. Ocupată.

— Nu. În acest moment, stă goală. Un cuplu de vârstnici a locuit acolo, dar bătrânul a murit și văduva s-a dus să stea cu fiica ei. Am aflat toate astea de la vechilul nostru de odinioară, maiorul Billicliffe. E pensionat acum, dar locuiește încă pe moșia Corrydale. La vremea când Hughie și-a vândut partea de moștenire, maiorul și-a cumpărat casa. I-am dat un telefon și am vorbit pe îndelete. Mi-a zis că sălașul e în bună stare, poate că-i nevoie de o pojghiță subțire de vopsea sau de un pospai de zugrăveală, dar altminteri trainic și neigrasios.

— E mobilată casa?

— A fost închiriată cu mobile necesare. Nu-i împodobită cu dichisuri, zorzoane ori obiecte de lux, dar lucrurile de strictă necesitate trebuie să se găsesc încă acolo.

Elfrida chibzui serios la cele spuse. Comitatul Sutherland din nordul Scoției. Își închipui ținuturile: turbării părăsite sau secătuite și turme de oi. Îndepărtate și solitare ca luna de pe cer.

— Oscar are de străbătut un drum lung de unul singur.

— E cunoscut în Corrydale și Creagan. Face parte din familie, urmașul bunicii lui, nepotul meu. Oamenii de prin partea locului te copleșesc cu bunătatea lor. Or să-și amintească de el, chiar dacă n-a mai călcat pe acolo de cincizeci de ani.

— Dar e în stare de o asemenea dezrădăcinare? Poate face față unei atare strămutări? De ce nu se întoarce la Londra să fie aproape de biserica în care a cântat la orgă? N-ar fi mai rezonabil?

— Un regres. Și, după cum socot, un loc bântuit de amintirea propriului copil.

— Da, aveți dreptate.

— Și, cel mai trist lucru dintre toate, a abonadonat muzica. E ca și cum cea mai bună parte din ființa lui ar fi murit de-a binelea.

— Cum pot să-l ajut?

— Asta depinde de tine. Puțină putere de convingere cu duhul blândeții, pesemne?

— O să încerc. Dar se întrebă cum avea să-și adune toată forța morală.

Tăcură, privindu-se țintă unul pe celălalt cu tristețe. Liniștea fu întreruptă de zgomot de pași târșâiți și apăsați ai unei persoane care străbătea aleea presărată cu pietriș din fața casei. Elfrida își ridică privirea și-l urmări din ochi pe Oscar cum trece pe lângă ferestrele lunguiețe. Pe neașteptate, o cuprinse o agitație nervoasă. Se sculă în picioare.

— Vine acum, rosti ea.

Ușa principală se deschise și se închise la loc. Așteptau. O lungă pauză. Apoi, butonul de clanță fu răsucit,

ușa salonului se dădu în lături și Oscar se ivi în prag, stând acolo, scrutându-i pe cei doi peste covorul țesut din fire groase de lână, întins pe pardoseală. Purta pantaloni de catifea reiată, puțin cam uzați, și un pulover de lână groasă, tricotat cu ochiuri largi și împestrițat ca postavul englezesc țesut la război țărănesc. Părul des și încărunțit îi atârna peste frunte și ridică mâna să și-l netezească. Elfrida și-l închipuise mai împuținat la trup, doborât de tragedie. Dar durerea sfâșietoare se mistuie în taină, iar Oscar își ascundea gândurile și sentimentele, consumându-se în singurătate.

— Elfrida! Știam că ai venit pentru că ți-am văzut mașina.

Elfrida înaintă câțiva pași să-i iasă în întâmpinare, iar Oscar îi cuprinse mâinile într-ale lui și se înclină să o sărute pe obraz. Îi simți buzele reci ca gheața. Îl privi drept în ochi.

— Dragul meu Oscar. Sunt din nou acasă.

— De cât timp aștepți aici?

— Cam de cincisprezece minute. Am plecat din Cornwall azi dimineață. M-am oprit la magazin și doamna Jennings mi-a spus. Nu știusem nimic. N-am mai citit un ziar de o lună încheiată. Așa că am venit direct aici și am nimerit peste unchiul tău.

— Înțeleg. Îi slobozi mâinile și se întoarse spre Hector care stătea adâncit între pernele fotoliului și urmărea regăsirea lor. Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți atât, Hector. Au apărut niște complicații. Ceva în legătură cu un comutator trifazic. Dar Elfrida ți-a ținut companie.

— Și încă una nespus de plăcută pentru mine. Acum, trebuie să-mi caut de drum. Ceea ce atrase după sine

un soi de sforțare îndârjită, bătrânul rezemându-se în baston și căznindu-se să se salte din fotoliu. Oscar înaintă să-i dea o mână de ajutor și, după câteva opinteli de ambele părți, reuși să-și proptească unchiul pe picioare, sprijinit în baston și pregătit de plecare.

Se urniră cu toții din loc, încet ca melcul, la pas cu bătrânul gentilom, străbătând alene încăperea și apoi vestibulul. Ajunși aici, Oscar îl ajută să-și pună paltonul demodat și-i întinse pălăria moale și cafenie. Hector și-o trânti pe-o ureche, cu un aer dezinvolt.

— E foarte amabil din partea ta că ai venit, Hector. Îți apreciez gestul cu adevărat. E de-a dreptul minunat că ne-am văzut.

— Dragă băiete, îți mulțumesc pentru prânz. Și dacă te abați prin oraș, nu uita să treci pe la mine.

— Bineînțeles.

— Și reflectează la propunerea mea. S-ar putea să fie o schimbare drastică, dar, cel puțin, ți-ar insufla energii noi. Nu trebuie să rămâi aici. Chiar atunci bătrânul își aduse aminte de ceva și începu să bâjbâie în buzunarul paltonului. Cât pe ce să uit. L-am notat pentru tine. Numărul de telefon al lui Billicliffe. N-ai nimic altceva de făcut decât să-l suni la telefon. Billicliffe are cheia casei. Scoase la iveală din fundul buzunarului o bucată de hârtie împăturită în două și i-o înmână. Atâta doar că nu-i indicat să întârzii cu apelul telefonic spre seară. Are tendința să-și înece amarul în sticla de whisky și, după ce s-a turmentat, nu mai pricepe o iotă.

Însă Elfrida era preocupată de alte probleme, mai practice.

— De cât timp stă casa nelocuită?

— De câteva luni. Dar există o anume doamnă Snead care face cu regularitate drumul dus și întors, dereticând și aerisind camerele. Billicliffe a aranjat astfel, iar eu îi plătesc salariile. Nu face să lași o proprietate să se prefacă în ruine.

— Se pare că v-ați gândit la toate, îi spuse Elfrida.

— Nu prea mai am la ce altceva să mă gândesc zi de zi. Destul cu vorba, călătorului îi șade bine cu drumul. La revedere, draga mea. Mă bucur că te-am cunoscut. Sper că într-o bună zi vom putea să reînnoim legătura.

— Și eu. Vă conducem până la mașină.

Oscar își petrecu brațul pe sub cotul lui Hector pentru a-l sprijini și merseră cu toții într-o procesiune spre intrarea principală, ieșiră afară, coborâră agale treptele și poposiră pe aleea așternută cu pietriș. După-amiaza devenise friguroasă și umedă, nori posomorâți amenințau a burniță mărunță și rece. Zărindu-i, șoferul coborî din limuzină, ocoli pe după bord ca să țină deschisă portiera de lângă locul pasagerului. Cu oarecare efort din partea tuturor, Hector fu îmbarcat și i se prinse centura de siguranță.

— La revedere, Oscar, dragul meu băiat. Gândurile mele or să te-nsoțească mereu.

Oscar îl îmbrățișă pe bătrân.

— Îți mulțumesc din nou că te-ai ostenit să vii, Hector.

— Sper doar că ți-am adus măcar nițică mângâiere.

— E adevărat. Se trase câțiva pași îndărăt și închise portiera cu zgomot. Mașina porni. Hector le făcu semn fluturând din mâna încovrigată și zbârcită, iar ei rămase-

ră neclintiți petrecându-l cu privirea, la plecarea spre Londra, cu o viteză potrivită pentru vârsta lui impunătoare. Stătură țintuiți locului până ce limuzina pieri în depărtare și nu mai auziră huruitul motorului.

Tăcerea așternută era tulburată de croncănitul posac și fâlfâitul domol al ciorilor. Aerul rece și jilav inundase împrejurimile. Elfrida tremura din tot trupul ca varga.

— Hai să mergem în casă! spuse Oscar.

— Ești sigur că nu vrei să plec și eu?

— Nu, nu vreau să pleci. Mai stai cu mine.

— Doamna Muswell e încă aici?

— Își termină treburile în fiecare zi imediat după prânz.

— Ne-ar prinde bine să bem câte o ceașcă de ceai, ce zici? Îl fac eu.

— Cred că-i o idee excelentă.

— Pot să-l aduc și pe Horace înăuntru? A stat închis în mașină toată ziua.

— Firește. E în siguranță acum. Nu mai sunt pechinezii să-l atace ori să-l șicaneze.

Elfrida se căină în sine: „Of, Doamne!" Tăie de-a curmezișul aleea presărată cu pietriș până la locul unde își parcase micul automobil și-l eliberă pe Horace. Plin de recunoștință, câinele țâșni afară și o zbughi în fugă peste pajiște până la o tufă de laur din apropiere, sub care se ușură. Când isprăvi, râcâi țărâna dimprejur cu labele posterioare pentru a acoperi urmele, apoi se întoarse la ei. Oscar se aplecă să-l mângâie pe cap și abia pe urmă intrară cu toții în casă. Oscar închise ușa și merse în capul coloanei spre bucătărie, unde domnea

o căldură tihnită. Bucătăria Gloriei, spațioasă și rodnică din care ieșiseră la iveală cantități abundente de delicatese culinare pregătite pentru a potoli apetitul atâtor rude și prieteni. Acum era pustie, dar foarte ordonată și curată, iar Elfrida observă că doamna Muswell lăsase pe masă o tavă cu o singură cană, un ulcior cu lapte și o cutie cu biscuiți. Evident, menajera făcea tot posibilul să-și hrănească și să-și îngrijească stăpânul solitar.

Elfrida găsi ibricul, îl umplu cu apă și-l puse la fiert pe plită. Se întoarse cu fața spre Oscar, rezemându-se cu spatele de grătarul sobei care revărsa o căldură alinătoare.

— Mi-aș dori să fiu clară și strălucită în gândire și în exprimarea sentimentelor, dar, din păcate, nu sunt. Îmi pare rău, Oscar. Măcar de-aș fi știut din timp. M-aș fi întors numaidecât din Cornwall. Cel puțin, aș fi venit la funeralii.

Oscar își trase un scaun și se așeză la masă. Pe când Elfrida vorbea, își sprijini coatele de tăblia de lemn și-și îngropă fața în mâini. Pentru câteva clipe îngrozitoare, Elfrida își închipui că-și descarcă inima plângând. Își auzi propriul ei glas, turuind ca o moară stricată: „Dintr-un motiv sau altul, n-am frunzărit nici măcar o dată vreun ziar, n-am citit ziarele o lună bătută pe muchie. N-am avut nici cea mai vagă idee. Până azi...

Oscar își coborî încet mâinile dezvăluindu-și chipul și Elfrida văzu că nu plângea, însă ochii i se umpluseră de atâta chin sufletesc, mai sfâșietor decât lacrimile.

— Aș fi ținut legătura cu tine, dar habar n-aveam unde te puteam găsi, rosti Oscar.

— Nu mi-am imaginat că e necesar să te anunţ. Elfrida respiră adânc. Oscar, ştiu din propria-mi experienţă ce înseamnă pierderea grea, ireparabilă a unei fiinţe iubite şi suferinţa sfâşietoare pricinuită de moartea ei. Tot timpul cât Jimbo a zăcut în pat răpus de boală, am simţit că sfârşitul lui era inevitabil şi că nu avea să-şi recapete sănătatea niciodată. Însă atunci când a murit, m-am pomenit complet nepregătită pentru durerea cumplit de chinuitoare şi teribila goliciune. Şi ştiu prea bine că tot chinul îndurat de mine atunci nu reprezintă nici o infimă parte din îngrozitoarea caznă prin care treci tu acum. Şi nu pot face nimic să te ajut, să-ţi alin durerea.

— Măcar eşti aici.

— Dacă vrei să vorbim, stau şi-ascult.

— Nu încă.

— Înţeleg. Prea devreme. Prea curând.

— Vicarul a trecut să mă vadă imediat după accident. Prea curând după ce abia mi se spusese că atât Gloria cât şi Francesca muriseră. A încercat să mă consoleze, a pomenit chiar ceva despre Dumnezeu, însă m-am surprins întrebându-mă dacă nu-şi pierduse cumva minţile. M-ai chestionat odată dacă sunt credincios şi nu cred că am fost în stare să-ţi răspund. Ştiam doar că muzica, munca mea, corurile mele însemnau mai mult pentru mine decât orice dogmă religioasă. Acel „Te Deum". Îţi aduci aminte de prima zi în care ne-am întâlnit în faţa bisericii, când mi-ai spus că ţi-a plăcut îndeosebi un anumit acompaniament muzical pentru „Te Deum"? Cânturile, muzica îmi umpleau altădată sufletul de certitudinea pietăţii şi poate chiar a eternităţii.

„Te preamărim pe Tine, oh Domnul Dumnezeul nostru.
Te recunoaștem pe Tine drept Stăpânul nostru Atotputernic.
Tot pământul se închină în fața Ta,
Părinte Nemuritor."

Apăsând cu putere pe claviatură și pedalier, tuburile sonore ale orgii cu ecou prelung și jeluitor, folosindu-mi toate resursele pentru a interpreta cu inflexiuni grave și profunde, ascultând glasurile băieților din corul bisericii înălțate spre culmi. Doar atunci am crezut cu adevărat în existența lui Dumnezeu, atunci am împărtășit o credință pe care socoteam că nimic n-ar putea s-o zdruncine din temelii.

Oscar tăcu. Elfrida așteptă să continue. După un timp, îl întrebă:

— Și acum, Oscar?

— Totul e pierdut. Nu mă mai împac cu Dumnezeu. Și nu cred într-un Dumnezeu care mi-o răpește pe Francesca. L-am expediat pe vicar acasă. A plecat simțindu-se oarecum ofensat, așa cred.

— Bietul om! Elfrida manifesta înțelegere pentru situația ingrată în care fusese pus preotul de țară.

— O să supraviețuiească fără îndoială. Fierbe apa.

Era o întrerupere binevenită. Elfrida se ocupă de găsirea ceainicului, a ceaiului, a linguriței, turnând apa fierbinte peste frunzele uscate pentru a obține infuzia. Scoase din dulap o cană și pentru sine și aduse totul pe tavă, se așeză cu fața spre Oscar, așa cum stătuseră în acea zi, pierdută în veșnicie, înainte să plece în Cornwall, în căsuța ei țărănească din Poulton's Row, cu Oscar mânjit de noroi pe cizmele de cauciuc după grădinărit.

— Îți place ceaiul concentrat, nu-i așa?

— Tare și negru.

Elfrida își umplu cana ei și lăsă restul licorii în ceainic să clocotească înăbușit.

— Hector mi-a povestit câte ceva despre fiii tăi vitregi și despre casă, spuse ea. Cu alte cuvinte, despre intenția lor de a vinde conacul.

— Ei cred că ar trebui să mă internez în căminul Priory, o reședință din epoca victoriană transformată în instituție filantropică pentru îngrijirea bătrânilor de bună condiție, ajunși însă încherciți, atrofiați și veștezi.

— N-o să mergi acolo.

— Recunosc că nu-mi surâde perspectiva.

— Și ce vrei să faci?

— Mi-ar plăcea să fiu lăsat în pace, să-mi ling rănile, să-mi revin din durerea care-mi sfârtecă sufletul. Dar nu pot să-mi târâi restul zilelor în liniște aici pentru că Giles și Crawford vor să se descotorosească de mine ca să scoată proprietatea în vânzare cât mai curând posibil.

— Ce brute! Elfrida îi turnă ceaiul, negru sepie, și împinse ușurel cana în dreptul lui. Oscar întinse mâna, adăugă puțin lapte și începu să soarbă.

— Hector McLellan mi-a pomenit despre propunerea lui, rosti Elfrida.

— Bănuiam eu ceva.

— Ți se pare o idee chiar atât de proastă?

— Elfrida, e o nebunie curată!

— Nu văd de ce.

— Păi, atunci te lămuresc eu. Fiindcă Sutherland e în celălalt capăt al țării și n-am mai pus piciorul acolo de

jumătate de veac. În ciuda optimismului manifestat de Hector, nu mai cunosc un singur suflet de prin partea locului. Iar casa este pustie, rămasă în părăsire de săptămâni în șir. Nu sunt de la natură un animal domestic. N-aș ști cum s-o preschimb într-o locuință plăcută. Și la cine aș putea apela pentru ajutor?

— Doamna Snead, pesemne?

— Elfrida, hai s-o lăsăm moartă!

Era un reproș, dar Elfrida continuă cu perseverență.

— E foarte izolată? Mă refer la casă.

— Nu, e situată în centrul orășelului Creagan.

Elfridei îi suna absolut promițător.

— E sumbră? persistă ea cu întrebările.

— Sumbră, repetă Oscar. Ce cuvinte întrebuințezi. Nu, e pur și simplu o reședință mare, banală, demodată, din perioada victoriană. Nu-i realmente urâtă, dar nici înzestrată cu detalii ornamentale tămăduitoare. Și are o grădină, însă asta nu mă bucură prea mult în toiul iernii.

— Iarna n-o să dureze la nesfârșit.

— Atâta doar că nu-mi închipui cum naiba m-aș descurca de unul singur.

— Ei bine, un lucru-i tot așa de sigur pe cât doi și cu doi fac patru. Nu poți să rămâi aici, Oscar. Și numai peste cadavrul meu o să te internezi la Priory. Așa că trebuie să cumpănești la alternativa viabilă. Ai putea veni să locuiești cu mine la Poulton's Row, dar, după cum știi, nici eu cu Horace nu dispunem de suficient spațiu în căsuța aia. Oscar nu comentă această propunere nebunească. M-am gândit că probabil ți-ar plăcea

să te întorci la Londra, însă Hector a infirmat această posibilitate.

— Are dreptate.

— Scoția, cugetă cu glas tare Elfrida. Comitatul Sutherland. Ar însemna cel puțin un nou început în viață.

— Am șaizeci și șapte de ani și, în acest moment, nu mă simt în stare să pornesc nimic de la zero. Totodată, deși abia dacă suport să vorbesc cu cineva, mă înspăimântă totuși singurătatea. Sentimentul solitudinii. Nu există situație mai cumplită pe lume decât traiul singuratic, departe de alte ființe, izolarea de lume. Încăperile pustii, apăsătoare. Chiar și înainte să mă însor cu Gloria, eram mereu înconjurat de colegi, coriști, băieți de școală, un întreg cerc de companioni însuflețiți. Trăiam viața din plin.

— Poți atinge din nou aceeași plenitudine.

— Niciodată!

— Ba da, Oscar. Știu, nu va mai fi unul și același lucru. Dar ai atâtea de dăruit oamenilor din jur. O generozitate a spiritului. Nu se cuvine s-o irosim.

— Se subînțelege că „noi", zise Oscar, încrutând din sprâncene.

— O greșeală de exprimare. Mă referem de fapt la tine.

Oscar își terminase de băut ceaiul și cana trona goală pe masă. Întinse mâna după ceainic și-și umplu din nou stacana cu licoarea neagră ca smoala și bizar de neapetisantă.

— Presupunând că mă hotărăsc să plec în Scoția. Cum o să călătoresc atât de departe?

— Ei, lasă-mă, de unde ai picat? Există avioane și trenuri.

— Mi-aș dori să merg cu mașina.

— Atunci, n-ai decât să te deplasezi cu mașina. Nu te grăbești. Poți să străbați drumul în tihnă, fără să dai zor...

Elfrida își auzi propriu-i glas pierzându-se treptat în depărtare și se pomeni incapabilă să-și întregească propoziția. Întrucât imaginea lui Oscar pornind de unul singur într-o asemenea călătorie în necunoscut îi umplea inima de durere. S-ar fi cuvenit ca Gloria să-i stea alături, să-i împărtășească impresii despre acest voiaj, iar Francesca instalată pe bancheta din spate, amuzându-se cu jocurile ei electronice și sporovăind cu ingenuitate. Iar sub burduful tras al automobilului de teren, cei doi pechinezi hămăitori, luați în vacanță, laolaltă cu crose de golf și vergi de undiță...

Cu toții pierduți pe veci. Dispăruți pentru totdeauna. Fără putința de a se mai întoarce vreodată, de a fi readuși la viață.

Oscar îi observă tristețea, întinse mâna și-o strânse pe a ei.

— Trebuie să fii curajoasă, Elfrida, altminteri n-o să se aleagă nici praful de mine.

— Mă străduiesc. Dar nu pot suporta povara ta.

— Să presupunem... să presupunem că discutăm despre ideea ta. În ipoteza că aș pleca. Să zicem că aș conduce până în Scoția, până în Sutherland. Dacă m-aș încumeta să întreprind călătoria asta, ai veni cu mine?

Elfridei îi pieri glasul; nu-i trecea prin minte ce ar mai putea spune.

Îl privea cu mirare drept în față, întrebându-se dacă auzul nu-i jucase feste; dacă Oscar îi făcuse cu adevărat această propunere extraordinară, sau dacă, tulburată fiind de șoc și mâhnire, imaginația ei nu o luase razna, plăsmuind așa de la sine putere.

— Să vin cu tine?!

— De ce nu? E o idee chiar așa de proastă? Să mergem împreună? Într-un fel sau altul o să ajungem cu bine acolo. Recuperăm cheia de la maiorul Billicliffe, găsim casa, intrăm în posesia ei și ne petrecem iarna acolo.

— Sărbătorile Crăciunului?

— Nu, fără petreceri de Crăciun. Nu anul ăsta. Te deranjează? Locul se întinde către miazănoapte, așa că zilele sunt scurte, iar nopțile lungi și cufundate în beznă. Probabil că n-o să fiu un companion foarte amuzant și plin de viață. Dar, pesemne, până spre primăvară, o să mă simt mai puternic. Timpul trece repede și le vindecă pe toate. Aici, așa cum mi-ai spus clar, nu m-așteaptă nici un viitor. Giles și Crawford vor casa, așa încât trebuie s-o evacuez. Cât mai curând posibil.

— Și căminul meu, Oscar? Ce o să fac cu căsuța mea țărănească?

— O închiriezi. Sau o încui pur și simplu și tragi obloanele. O să stea în siguranță. Vecinii tăi, sunt convins, or s-o supravegheze.

Vorbea serios, își măsurase cuvintele. O invita să plece cu el, dorea să-l însoțească. Avea nevoie de ea. De ea, Elfrida. Excentrică, dezorganizată, trecută cu mult de vârsta frumuseții; chiar puțin debordantă și nestăpânită. Și, în plus, de șaizeci și doi de ani.

— Oscar, sunt sigură că nu fac prea multe parale.

— Te subestimezi. Te rog, vino cu mine, Elfrida. Ajută-mă!

„Cum pot să ajut?" îl întrebase pe Hector, pe când îl așteptau împreună pe Oscar să se înapoieze de la seră. Și acum chiar Oscar îi răspunse la întrebare.

Acționase toată viața spontan, dintr-un imbold irezistibil, luase hotărâri sub impulsul momentului, fără să chibzuiască adânc la viitor și nu regretase nici una dintre ele, oricât de pripite sau de nesăbuite ar fi fost. Privind retrospectiv, nu se căia decât de prilejurile ratate, fie că se iviseră într-un moment nepotrivit, fie că fusese prea timidă să nu le lase să-i scape printre degete.

Elfrida răsuflă ușurată până în adâncul plămânilor.

— În ordine! O să vin.

— Scumpă fată!

— Merg cu tine, Oscar, dar îi datorez recunoștință și Gloriei. Nu voi uita niciodată bunătatea și generozitatea arătate față de mine, o străină, și pentru asta îi rămân profund îndatorată pe viață. Tu, Gloria și Francesca ați devenit primii mei prieteni când m-am stabilit în Dibton...

— Nu te opri, continuă.

— Mi-e rușine. Vorbim întruna, verzi și uscate, și asta-i prima oară când mă încumet să le rostesc numele în fața ta. În Cornwall, v-am pomenit de atâtea ori. I-am povestit lui Jeffrey despre voi, i-am spus cât de frumos vă purtați cu mine. Am pornit într-o zi după târguieli, să casc gura la vitrine, i-am cumpărat Francescăi o carte și n-a lipsit mult să cumpăr un tablou pentru tine și Gloria, dar, pe urmă, m-am gândit că Gloriei n-o să-i placă deloc.

— Mie mi-ar fi plăcut?

— Nu știu. I se așeză un nod în gât și, de emoție, glasul îi secă, neputincios să mai articuleze vreun cuvânt, de parcă vorbele ar fi avut greutăți de plumb. Izbucni în plâns și-și simțea buzele tremurând, însă lacrimile, oricât ar părea de ciudat, calde și jilave, prelinse pe obraji, îi aduseră o oarecare despovărare. Bătrânii, își spuse în sinea ei, arată ca niște năluci hidoase, înfiorător de pocite, când se smiorcăie. Încercă să-și șteargă lacrimile cu degetele. Am... am mers în Scoția doar o singură dată. La Glasgow, acum un car de ani, cu o trupă de teatru în turneu. Am avut parte de un public patetic și a plouat ca din cofă fără întrerupere... Orbecăind după batista îndesată în mânecă, Elfrida o scoase la iveală și-și suflă nasul... și nu pricepeam nici măcar un cuvânt rostit de cineva.

— Iată aici, special pentru tine, un vorbitor al dialectului scoțián.

— N-am văzut latura comică pe vremea aceea.

— Nu-i nimic caraghios nici acum, dar mă faci mereu să zâmbesc.

— Ca un soi de clovn sau o paiață pestriță manevrată de sfori pe o scenă de lemn?

— Nici pomeneală! Ci întocmai ca o prietenă dragă și hazlie.

Sam

La ora șapte, într-o dimineață de vineri, în prima zi de decembrie mohorâtă, cu cerul căptușit de nori, Sam Howard își împingea căruciorul cu roțile pentru bagaje de-a lungul pasajului de trecere către sala de sosire din incinta aeroportului Heathrow. Dincolo de barieră, se îmbulzeau în obișnuita zarvă droaie de oameni veniți să-i întâmpine pe pasagerii avionului de linie, aterizat cu puțină vreme în urmă: perechi de vârstnici, tineri spilcuiți, cu părul uns cu pomezi, educați în colegii universitare sau călițiți în școli speciale militare cu internat, și mame istovite, aduse de spate, trăgând binișor după ele copii mici care abia încep să umble șontâc-șontâc; de asemenea, șoferi îmbrăcați în uniforme pentru persoane din tagma sus-pusă, puternicii zilei – din rândul cărora însă, Sam nu făcea parte – și oameni anonimi ridicând la vedere placarde misterioase, însemnate cu majuscule. „Domnul Wilson" cum stătea scris pe una, iar pe alta „Abdul Aziz, trust de comerț angro".

Nu venise nimeni în întâmpinarea lui Sam. Nici soție, nici șofer. Nici o urare de bun venit, oricât de rezervată și protocolară. Știa că în afara clădirilor aerogării terminus, bine încălzite, se lăsase un ger de crăpau pietrele:

stewardesa își avertizase pasagerii în legătură cu temperaturile foarte scăzute din Londra chiar înainte de aterizarea avionului, dovadă că toți localnicii erau înfofoliți în haine vătuite, canadiene matlasate, fulare, șaluri și căciuli de lână. Se răcorise simțitor vremea și în New York, dar, când decolase aeronava lui Sam, domnea un aer rece, proaspăt, lipsit de umezeală, care reconfortează și stimulează energiile, cu un vânt înțepător care sufla în vârteje peste East River despărțind Insula Manhattan de Long Island, cu toate steagurile înălțate în vârfurile catargelor, fluturând în falduri largi și grele sub bătaia rafalelor.

Căruciorul pe rotile pentru bagaje devenise incomod, încărcat cu două geamantane, un imens sac de golf confecționat în America și o servietă-diplomat. Sam îl manevră către ușile de ieșire automate și se strecură afară pe pavaj, învăluit în frigul dimineții de iarnă, întunecate, jilave și cu cer opac, tipic englezească. Li se alătură celor care stăteau la coadă pentru un taxi. Trebui să aștepte doar vreo cinci minute, dar îndeajuns ca să-i înghețe sângele în vine și măduva în oase. Taxiul era acoperit cu o capotă pliabilă de piele care, dintr-un motiv sau altul, imita hârtia de ziar, iar șoferul lăsa impresia unui om ursuz, cu o mustață stufoasă, cu vârfurile sure, încârligate, atârnându-i în jurul gurii. Sam nădăjduia că nu nimerise peste vreun flecar, fiindcă nu-i ardea de conversație.

— Încotro, șefule?

— În cartierul Wandsworth, vă rog. SW 17. Pe Beauly Road, numărul 14.

— Urcă.

Șoferul de taxi nu se urni să-l ajute la încărcarea bagajelor, socotind, după cât se părea, că Sam era tânăr și destul de viguros să se descurce singur. Așa că procedă în consecință, le săltă cu oarecare efort așezându-le în portbagaj, stivui crosele de golf pe planșeu, împinse cu un brânci căruciorul gol dincolo de bordură și se sui în vehicul, trântind cu putere portiera. Taximetrul demară în trombă, cu ștergătoarele de parbriz pendulând dintr-o parte în alta cu toată forța.

Așteptarea, deși scurtă, îl amorțise de frig. Sam își răsfrânse peste țeasta capului gulerul hainei bleumarin și se rezemă cu spatele de bancheta capitonată cu un material plastic mucezit și demodat. Căscă de somn. Se simțea obosit și soios. Călătorise la clasa întâi cu un număr de oameni de afaceri, dar, înainte de aterizare, ceilalți pasageri străbătuseră cu pași mărunți și cu discreție culoarul spre toaletă să se spele, să se bărbierească, să-și lege nod la cravată și, în general vorbind, să se învioreze. Probabil, sărmanii indivizi, își fixaseră întâlniri matinale. În schimb, Sam nu avea nici o întrevedere stabilită în acea dimineață și se simțea recunoscător pentru acest simț de prevedere. Își aranjase prima întâlnire pentru luni la ora douăsprezece și jumătate, când trebuia să se înfățișeze la White's ca să ia masa de prânz cu Sir David Swinfield, președintele companiei Sturrock & Swinfield și ultimul patron al lui Sam. Până atunci, dispunea de timp după bunul său plac.

Căscă din nou și-și trecu mâna peste bărbia acoperită de țepi aspri ca raspelul. Desigur, s-ar fi cuvenit să se

radă. Atunci, nu s-ar mai fi simţit ca un vagabond. Îi trecu prin minte că, aşa şi arăta, ca un hoinar sau derbedeu, îmbrăcat în haine sport, cam lăbărţate şi ponosite: un tricou gros de flanelă, o pereche de blugi roşi şi pantofi trotteuri. Ochii îi erau secaţi, nisipoşi, congestionaţi de nesomn şi epuizare fizică, pricinuite de faptul că-şi petrecuse noaptea scurtă citind o carte. Şi stomacul îi bolborosea uşor, îl încerca o senzaţie de greaţă, fără îndoială drept consecinţă a ingurgitării unei mese coploase la ora două dimineaţa, după fusul orar din Marea Britanie.

Taxiul se opri cu scrâşnet de frâne la lumina roşie a semaforului electric pentru dirijarea circulaţiei aflat la întretăierea unor străzi. Pe neaşteptate, şoferul prinse grai, o întrebare peste umăr.

— Vii din vacanţă?

— Nu, îi răspunse Sam.

— De fapt... ştii ce vreau să spun... crosele de golf.

— Nu, n-am fost în vacanţă.

— Cu afaceri, atunci, plecat cu treburi?

— Se poate spune şi aşa. Lucrez în New York de şase ani.

— Ei drăcie! Şi cum rezişti departe de casă?

— E-n regulă! Foarte bine. Te obişnuieşti cu timpul. Ploaia curgea în şiroaie, perdeluind, când mai gros, când mai subţire, lumina ostenită a zilei.

— O dimineaţă cam câinoasă pentru o întoarcere acasă.

Semnalul verde tăie şuvoaiele de ploaie. Îşi continuară drumul.

— Adevărat, încuviință Sam. Dar se abținu să adauge: „Nu mă-ntorc acasă".

În acel moment nu avea un cămin, ceea ce părea să-i întregească imaginea de vagabond. Pentru prima dată în viața lui, și împlinise deja treizeci și opt de ani, se trezise lipsit de o zidire din cărămizi și mortar, stil de construcție păstrat prin tradiție în arhitectonica engleză, care să-i aparțină în întregime.

Cu un aer melancolic, înfășurat în haină, închis și protejat ca într-un cocon în spatele mașinii, Sam se gândi la vatra părintească, amintindu-și de la bun început de Yorkshire și Radley Hill unde, ca singur și unic copil, se născuse și crescuse înconjurat de dragoste și grijă. O casă părintească mare, trainică, bine construită, tihnită, exalând mirosuri de lemne arse înăbușit în vatră, de flori de primăvară, de prăjituri proaspăt coapte. Conacul era împrejmuit de patru acri de pământ, pe care se aflau un teren de tenis și o pădurice, unde, în serile de toamnă, obișnuia să stea la pândă cu pușca de vânătoare țintind după porumbeii care își luau zborul în toate direcțiile bătând iute din aripi și înălțându-se dintre tulpinile țepoase rămase pe miriști după seceriș. Acasă, la Radley Hill, se întorsese după fiecare zi de școală și apoi, după internat, de obicei însoțit de un prieten, să-și petreacă vacanțele. Era un sălaș plăcut și confortabil, ca o veche jachetă din tweed pe care nu te înduri s-o arunci, despre care își închipuise că nu se va schimba niciodată, dar, firește, nu se întâmplase așa. În timpul ultimului an de studiu la Universitatea Newcastle, mama lui se stinse din viață și, după moartea ei, nimic nu mai rămase la fel.

Afacerea familiei începuse într-o mică filatură de lână, situată într-un orăşel din comitatul Yorkshire. După ce absolvise facultatea, Sam intenţionase să-şi întindă aripile şi să ţâşnească în sus, pesemne să-şi găsească o slujbă undeva în străinătate, însă, o dată cu pierderea mamei, nu-l lăsase inima să-şi abandoneze tatăl şi, pricopsit cu o diplomă în inginerie, se întoarse acasă în Yorkshire, la Radley Hill şi la filatura de lână. Timp de câţiva ani, tatăl şi fiul trudiseră fericiţi împreună şi afacerile prosperau. Însă, pe urmă, i-a lovit în plin recesiunea, iar mica torcătorie, specializată în fire fine de lână pieptănată şi în postavuri uşoare, se confruntă cu o concurenţă sofisticată din partea firmelor rivale europene, sufocată de afluxul de importuri şi de problema lipsei de bani peşin. În ultimă instanţă, Sturrock & Swinfield, un imens concern în industria textilă, înghiţi mica filatură, salvând-o de la faliment şi preluându-i datoriile. Lui Sam i se oferi o slujbă sub noua umbrelă, dar tatăl lui, învins şi prea înaintat în vârstă ca să mai înveţe la bătrâneţe ce nu învăţase în tinereţe, se retrăsese din afaceri. Grădinăritul şi partidele ocazionale de golf nu fuseseră de ajuns să-l apere de stresul singurătăţii, de plictiseală şi inactivitate silită, şi murise un an mai târziu din pricina unui atac de cord.

Radley Hill îi rămase moştenire lui Sam. După remuşcări sufleteşti, scoase în vânzare conacul şi moşia. I se păruse a fi singurul lucru rezonabil de făcut, întrucât, pe atunci, locuia la Londra, lucrând încă pentru Sturrock & Swinfield şi cunoştea ca pe propriul buzunar toate sporirile şi coborârile de preţuri pe pieţele fluctuante şi toate detali-

ile despre samsarlâcul între producătorii de lână şi marii comercianţi. Cu banii primiţi pentru Radley Hill, îşi cumpără prima proprietate, un apartament cu terasă în Eel Park Common, atât de aproape de staţia de metrou încât, în tot cursul nopţii, auzea huruitul trenurilor care goneau trepidant. Dar dispunea de un crâmpei de grădină, un surogat în care putea contempla apusul soarelui şi, de îndată ce-şi mobilă camerele cu câteva piese mai mici aduse din vechiul cămin situat în Yorkshire, se simţi în elementul său, ca acasă. Fusese fericit acolo, ducând o viaţă de burlac lipsit de griji, gustând din plin toate plăcerile, şi, în memoria lui, apartamentul în care holteise i se întipări luminat permanent de soare şi înţesat de prieteni. Acolo, se desfăşuraseră nenumărate petreceri improvizate, când încăperile se umpleau până la refuz, iar invitaţii sfârşeau prin a sta pe mica terasă, şi se aglomerau la sfârşitul săptămânii în timpul iernii, când se abăteau în sud să asiste la meciurile de rugbi de pe Twickenham. Şi, bineînţeles, avusese un număr de aventuri sentimentale picante.

Tocmai se implicase într-o astfel de escapadă amoroasă când, din senin, primi o convocare urgentă la Sir David Swinfield. Acolo, în prestigiosul birou cocoţat la mare înălţime, cu mult deasupra nivelului pământului, peste labirintul din centrul comercial şi financiar al Londrei, lui Sam i se comunică fără ocolişuri că era transferat în Statele Unite, la New York.

Directorul filialei din New York, Mike Passano, îl ceruse pe el în mod special pentru a fi numit în acel post vacant. Erau o promovare, un post de răspundere şi, desigur, o creştere a salariului.

— Nu există nici un motiv să nu pleci, nu-i aşa, Sam? Tocmai la New York!

— Nu, domnule, îi răspunse el, ceea ce era adevărat. Nici legături de familie, nici soţie, nici copii. Nimic din ce n-ar fi putut abandona.

— Absolut nici un motiv! I se oferea pe tavă prilejul după care tânjise în subconştient atât amar de vreme chiar din perioada studenţiei. O nouă slujbă, un nou oraş, o nouă ţară. O nouă viaţă.

Îşi invită iubita de atunci să dejuneze la restaurant şi încercă să-i explice, însă ea plânse puţin şi-i spuse că, dacă dorea, îl însoţea în călătoria la New York. Dar Sam ştia prea bine că nu primea cu plăcere propunerea ei. Simţindu-se cam ticălos, îi vorbi deschis şi fără artificii de gândire, ea bufni iarăşi în plâns şi când sosi timpul să plece, îi chemă un taxi, o îmbarcă şi, ţintuit locului, urmări din priviri până ce maşina se pierdu în coloana de vehicule în marş. Nu o mai revăzu niciodată.

Era tot atât de neîndurător cu bunurile materiale. O otapă de viaţă se isprăvise şi nu avea nici cea mai vagă idee când, şi dacă se va mai înapoia la Londra. În consecinţă, îşi vându maşina şi apartamentul, punând spre păstrare într-un depozit doar câteva piese de mobilier preferate, niscai tablouri şi cărţi. La birou, îşi strânse toate catrafusele. Cineva organiză o petrecere de rămas-bun şi se despărţi de toţi prietenii cu urări şi cuvinte de afecţiune.

— Nu sta prea mult, îi spuseră ei. Întoarce-te cât mai curând posibil.

Dar New York-ul îl aştepta şi, odată sosit în Lumea Nouă, îl seduse tot ce descoperi acolo. Se acomodă

perfect cu mediul ca peștele în apă, savurând fiecare aspect al melanjului de oameni, de rase și culturi diferite, stimulator și cosmopolit, care populau metropola americană. Acolo, acasă însemna o plimbare pe jos în Greenwich Village, cartier pitoresc din Manhattan frecventat de artiști, scriitori și studenți, dar după ce se însură cu Deborah, ea îl convinse să se mute și sfârșiră prin a se instala într-un apartament duplex de lux pe East 70th Street. Îl stimulaseră dintotdeauna provocările suscitate de un nou cămin, de împrejurimi necunoscute, când te ocupi cu lucrări de zugrăveală și vopsitorie, cu aranjarea mobilelor și cu aninatul tablourilor pe pereți. Însă Deborah nu dorea câtuși de puțin să-și pavoazeze noua locuință luxoasă cu vechiturile din Greenwich Village și, oricum, angajase un decorator de interioare care ar fi murit subit dacă ponosita canapea de piele, curbată la mijloc, ar fi fost integrată în ambianța creată prin îmbinarea artistică a culorilor. Avuseseră câteva altercații, dar nu prea multe, fiindcă Sam renunța de obicei în favoarea ei și se arătă destul de fericit să-și mute vechea canapea de piele în bârlogul lui, micul cabinet de lucru izolat, unde-și ținea computerul și faxul. Își încropise un cadru intim, familial acolo și, câteodată, la sfârșitul săptămânii, când Deborah credea că el lucra peste orele obișnuite de muncă, se tupila în cuibul lui, se întindea pe canapeaua de piele și urmărea la televizor meciuri de fotbal.

După casa părintească și căminele prin care se perindase, apartamentul din East 70th Street fusese ultimul și îl pierduse și pe acesta. Laolaltă cu Deborah.

Deborah nu săvârşise niciodată laşităţi morale. Îi spuse verde în faţă că-l părăsea. Se săturase să fie manta de vreme rea, să joace un rol secundar în viaţa lui în comparaţie cu Sturrock & Swinfield, ostenise să fie măritată cu un împătimit de muncă în detrimentul legăturilor personale. Exista, desigur, un alt bărbat şi când îi pomeni numele, Sam se îngrozi şi se umplu de nelinişte pentru viitorul ei. Îi explică motivele îngrijorării lui, însă Deborah nu se lăsă înduplecată. Era prea târziu. Se hotărâse. Sam nu putea s-o convingă nici în ruptul capului.

Se înfurie, dar se simţea şi jignit, nedumerit şi umilit. Îşi aminti de acel cuvânt demodat, ieşit din uz, „încornorat". „Sunt un bărbat încornorat. Mi s-au pus coarne."

Şi totuşi, într-un fel sau altul, o înţelegea.

În dimineaţa plecării ei, păşi în birou şi se trezi întâmpinat cu priviri furişe şi manifestări pline de compasiune. Unii colegi se arătară extrem de amicali, bătându-l prieteneşte pe umăr, dându-i de înţeles că-i împărtăşeau necazul, că-i stăteau alături dacă avea nevoie de ei.

Alţii, care nu-l agreaseră niciodată pe Sam, poreclindu-l „corsarul englez", schiţară semne de fals amuzament, hlizindu-se parşiv şi semănând cu pisicile care-şi bagă botul în oala cu smântână. Îşi dădu seama atunci că, probabil, cu toţii ştiuseră dinainte ce se petrecea, iar el, Sam, soţul înşelat, actorul principal în această dramă aflase ultimul ca întotdeauna.

În cursul acelei zile, îşi făcu apariţia şi şeful său, Mike Passano, năvălind pe uşa deschisă şi cocoţându-se pe marginea biroului lui Sam. Preţ de câteva minute discutară despre chestiunile la ordinea zilei, apoi Mike îi spuse:

— Îmi pare rău. Mă refer la despărţirea de Debbie. Am vrut doar să te asigur de înţelegerea mea pentru acest moment de cumpănă.

— Mulţumesc.

— Slabă mângâiere, dar cel puţin nu aveţi copii să vă complice situaţia.

— Aşa-i.

— Dacă vrei să vii la cină într-o seară...

— Sunt O.K., Mike.

— Foarte bine! În regulă! Invitaţia rămâne valabilă oricând îţi convine.

Trase chiulul de la serviciu şase săptămâni. Când se apucă de muncă, găsea scuze să stea neclintit la biroul său mult timp după plecarea celorlalţi, reîntorcându-se târziu într-un apartament pustiu în care n-avea nici ce mânca. Uneori, se oprea în drum la un bar şi comanda un sandviş şi un whisky scoţian. Sau două. Pentru prima dată în viaţa lui, suferea de insomnie, iar în timpul zilei se pomeni cuprins de o nervozitate nemaiîncercată, ca şi cum nu numai căsnicia lui, ci şi totul în jur s-ar fi dus de râpă.

Mike Passano îl sfătuise: „la-ţi o scurtă vacanţă", dar acesta era ultimul lucru de pe lume pe care şi-l dorea Sam. În schimb, pe nesimţite, i se strecură în minte ideea că se săturase de New York. Tânjea după Anglia. Îşi dorea să se întoarcă acasă. Jinduia după cerul învăluit în ceaţă şi câmpurile verzi din regiunile temperate, după berea neagră şi tare englezească şi după autobuzele roşii cu imperială.

Şi mai apoi, într-o seară, la apogeul disperării sale, telefonul prinse a zbârnâi lung în apartamentul său şi se

dovedi a fi nimeni altul decât Sir David Swinfield care-l suna din Londra.

— E momentul potrivit să stăm de vorbă, Sam?

— Mai potrivit nici că se poate.

— Aud că lucrurile nu-ţi merg prea bine.

— Veştile proaste circulă cu iuţeala fulgerului.

— Mike Passano m-a informat. Am discutat azi dimineaţă. Îmi pare rău.

— Mulţumesc.

— Simţi nevoia unei schimbări?

Sam se arătă prudent.

— La ce vă gândiţi?

— La o nouă idee. Un nou proiect. Pe gustul tău şi pe măsura preocupărilor tale. S-ar putea să te intereseze.

— Unde?

— În U.K.

— Asta înseamnă să plec din New York?

— Ai stat şase ani. O să rezolv chestiunea cu Mike.

— Cine o să preia postul?

— Lowell Oldberg.

— E lipsit de experienţă.

— La fel erai şi tu.

Trebuia să limpezească situaţia.

— E o retrogradare?

— Nu, doar o manevră. În sus şi mai departe. Zăbovi câteva clipe. Vreau să te-ntorci, Sam. Am nevoie de tine aici. Cred că e timpul.

*

Casa de pe Beauly Road era o vilă cu trei etaje, construită în stilul caracteristic perioadei victoriene, lipită de o

alta printr-unul din ziduri și cu care forma o clădire cu aspect unitar, depărtată de trotuar, împrejmuită la față de un loc pentru grădinărit, transformat acum în garaj improvizat, pavat cu granit. De-a lungul drumului din cartierul rezidențial liniștit, se înșiruiau pe ambele margini mașini cu droaia, semn al traiului îmbelșugat. Trotuarele erau mărginite de arbori, golași și sterpi în plină iarnă, dar care înfrunziți în toiul verii dădeau iluzia plaiurilor și vieții câmpenești, sugerând o suburbie plăcută, departe de agitația din centrul bursei și al marilor bănci londoneze.

În acea dimineață mohorâtă, domnea încă întunericul. Pe când Sam, împresurat de bagaje, plătea taxiul, ușa din față a vilei se deschise larg, lăsând să treacă valuri de lumină și o formă corporală masculină, voluminoasă și zdravănă ca o matahală, se profilă în prag. „Sam! Iată-te în sfârșit!" Aproape pregătit pentru începerea unei zile de muncă în centrul comercial londonez, Neil Philip purta pantalonii de la costumul de croială clasică, sobră, și un pulover larg, cu guler răsfrânt, de culoare bleumarin. Coborî repede pe alee și ieși pe poartă.

— Bine că a dat Dumnezeu, mă bucur că te văd!

Și Sam se simți săltat în sus într-o îmbrățișare, întrucât Neil nu fusese niciodată genul de om care se sfia să-și exteriorizeze sentimentele. Era ca și când l-ar fi înșfăcat și strâns în brațe un urs masiv, zdrobindu-i corpul. Șoferul de taxi, cu aceeași figură lipsită de expresivitate, porni în viteză, iar Neil se aplecă să culeagă de pe jos cele două valize îngrozitor de grele; apoi se îndreptă spre ușa deschisă, lăsându-l pe Sam să-și salte în spinare crosele de golf și să-și care servieta-diplomat.

— Janey tocmai îi pregătește de plecare pe copii. O să apară într-o clipă. Ai călătorit bine? Probabil că ești al naibii de obosit. Trânti cu un bufnet surd valizele la picioarele scării. Ibricul e pe foc, vrei să bei o cafea?

— Mai e vorbă!

— Atunci, hai cu mine.

Sam își lepădă haina și o drapă peste baluștrii scării, lasonați în formă de popic. De la etajul superior, auzi un glas de copil plângăreț, vărsându-și nemulțumirea. O pereche de cizme mici de cauciuc și un camion de jucărie erau aruncate pe una dintre trepte. Îl urmă îndeaproape pe Neil de-a lungul coridorului până în bucătăria spațioasă cu luminator și ferestre deasupra chiuvetei. Perdelele acopereau încă geamurile, dar, pe deasupra marginilor, văzu norii întunecați, spicați cu raze de lumină. Se găseau acolo dulapuri din lemn de pin cu etajere și un frigider zumzăitor, iar masa era aranjată pentru micul dejun: acoperită cu o față din pânză cadrilată, cutii de cereale, o cană cu lapte și păhărușe cu picior pentru ouă fierte.

Neil puse cu linguriță cafea solubilă într-o cană cu toartă și turnă apă fierbinte.

Aroma proaspătă, îmbietoare, umplu încăperea.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mersi, doar cafea.

Sam își trase un scaun și se așeză, atenuându-și senzația de greutate în picioare. Nu-și putea imagina de ce se simțea frânt de oboseală, ținând seama că stătuse cufundat în fotoliu cel puțin șapte ore în timpul zborului.

— Arăți grozav, Neil.

— Ah, binișor! Supraviețuiesc grijilor de familie. Scoase pâinea din coș și băgă două felii în prăjitorul electric.

— N-ai văzut niciodată casa, nu-i așa? Am cumpărat-o la vreo doi ani după ce-ai plecat la New York. Urcând tot mai sus pe treptele ierarhiei sociale, așa spune Janey. Și aveam nevoie de o grădină pentru copii.

— Apropo!

— Poftim?

— Fiindcă veni vorba de Daisy și Leo. A trecut o veșnicie. Pierzi ușor noțiunea timpului.

— Daisy are zece ani și Leo șase. Sunt emoționați la culme de venirea ta. Vorbesc întruna despre asta, de când ai dat telefon. Cât o să rămâi în Londra?

— Nu-i o vacanță, Neil. Interese de afaceri. M-a chemat de urgență președintele companiei. În legătură cu un nou proiect.

— Atunci, adio New York?

— Deocamdată.

— Sam, îmi pare foarte rău că te-ai despărțit de Deborah.

— O să discutăm pe îndelete despre asta, dar nu acum. Sunt prea multe de spus.

— Hai să ne croim drum încet astă-seară către crâșmă și acolo poți să-ți verși tot amarul la o pintă de bere. Dar ține minte, ești binevenit aici atât cât vrei să stai.

— Ești mai mult decât amabil.

— Așa-mi stă în fire, bătrâne, ăsta mi-e felul.

Feliile de pâine săriră cu un pocnet surd și sec din aparatul electric, Neil le scoase, apoi puse alte două la prăjit. Sam îl urmărea minunându-se de mișcările pre-

cise și îndemânatice făcute de acest om robust, în aparență greoi și stângaci. Neil avea încă o claie de păr negru și des, însă îi apăruseră câteva fire cărunte. Începuse să se îngrașe, așa cum au tendința bărbații cu o constituție atletică, dar altminteri nimic esențial nu părea să se fi schimbat în înfățișarea lui.

Neil Philip făcea parte din viața lui Sam. Rămăseseră prieteni buni chiar de când se întâlniseră în prima zi la școala cu internat, doi băiețandri nou-sosiți, boboci, oarecum temători, tatonând terenul și dibuindu-și drumul în sistem. Neil fusese invitat cu regularitate să-și petreacă vacanțele la Radley Hill, iar mama lui Sam sfârșise prin a-l considera al doilea fiu. Când Sam se înscrise la Universitatea Newcastle, Neil deveni student la Universitatea Edinburgh, unde jucase rugbi cu fanatism și se remarcase într-un sezon sportiv strălucit ca mijlocaș la deschidere în echipa Scoției. După universitate, reîntâlnindu-se la Londra în zilele fericite din Eel Park Common, se regăsiră ca și cum ar fi făcut pur și simplu o pauză în conversație. Când Neil se cununase cu Janey, la Catedrala Sfântul Paul, Knightsbridge, Sam fusese cavaler de onoare. Și când Sam se căsători cu Deborah, ceremonialul și petrecerea fiind organizate în grădina din fața casei bunicilor ei în East Hampton, Neil și Janey traversară oceanul în zbor cu avionul pentru ca Neil să-l însoțească pe mire la cununie. Sam îi rămăsese profund recunoscător, întrucât, altminteri, el, proaspătul însurățel, ar fi fost văduvit de familie, prieteni sau rude.

Neil umplu ceștile cu cafea și puse câteva ouă la fiert. De la catul de sus, vocile răsunau mai puternic, apoi răzbătu tropot de pași mărunți și repezi alergând pe

trepte și cei doi copii țâșniră în bucătărie, Daisy îmbrăcată în uniforma de școală, iar Leo purtând blugi și un pulover. Rămaseră țintuiți locului în ușă, zgâindu-se la necunoscut.

— Bună! îi salută Sam.

Amuțiseră amândoi, dintr-o dată copleșiți de emoție.

— Spuneți și voi bună ziua, le sări în ajutor Neil.

— Credeam că porți o pălărie de cowboy, prinse glas Leo.

— Nu se poartă pălării de cowboy la New York, prostule, îl zdrobi cu răspunsul sora lui.

— Păi, atunci ce se poartă?

— Probabil că nimic.

— Cine nu poartă nimic? Janey pătrunse înăuntru, înveșmântată în haine sport, lejere, la fel ca fiul ei, și întinzându-și larg brațele, gata să-l întâmpine cu bucurie. Oh, Sam, a trecut prea mult timp. Ce încântare că te văd! Sam se ridică în picioare, ea îl îmbrățișă, sărutându-l pe obraz. Dumnezeule, nu te-ai bărbierit, brută ce ești!

— Mi-a fost lene.

— S-a scurs o veșnicie de când nu ne-am văzut. Sper că poți să rămâi aici pentru totdeauna. Daisy, doar n-ai de gând să mănânci toți fulgii de porumb din cutie, pune câțiva și-n castronul lui Leo.

Casa se cufundase în liniște, proprietarii plecaseră: Neil la hamalâcul său zilnic, monoton și obositor, Janey cu copiii la școală. Sam fusese condus în dormitorul de oaspeți. Făcu o baie reconfortantă, își rase barba, apoi,

Înfăşurat într-un halat de bumbac găsit în cuierul fixat pe uşa băii, se prăvăli în pat. Afară se luminase. Privi pe fereastră spre crengile dantelate ale platanului. Maşinile treceau de-a lungul drumului, spintecând aerul şuierător. În înaltul cerului, un avion turboreactor vâjâia înăbuşit printre norii groşi. Adormi.

*

O ploaie măruntă şi rece ţârâise aproape fără contenire în acel sfârşit de săptămână, dar luni dimineaţa încetă şi chiar câteva crâmpeie de cer senin începură a clipi molatic din când în când dincolo de pânzele de nori lunecând încet spre miazănoapte. După ce urmărise sâmbătă la televizor un meci de fotbal jucat pe o vreme saturată de umiditate, după ce organizase duminică o lungă plimbare sub bătaia ploii prin Parcul Richmond şi-i antrenase pe ceilalţi într-o partidă-maraton de Monopoly după ora ceaiului, Neil scrută cu privirea în zarea seninei dimineţi, comentând cu uşoară amărăciune: „Ei, fir-ar să fie, legea naturii!" şi porni spre serviciu.

Veni rândul copiilor să plece, luaţi cu maşina de un vecin şi duşi la şcoală. O menajeră jamaicană se ivi să şteargă praful şi să cureţe cu aspiratorul prin casă, iar Janey se pregăti să colinde prin magazine după cumpărături.

— Vrei o cheie? îl întrebă pe Sam. O să ajung acasă după ora patru.

— În cazul ăsta, n-am nevoie.

— Când te întorci?

— Habar n-am.

— Ei bine, mult noroc! îi ură surâzându-i şi dându-i un sărut în grabă.

Sam nu întârzie prea mult după plecarea ei, îmbrăcat cu îngrijire pentru ocazia importantă, încheiat cu nasturii la haină până-n gât și înarmat cu umbrela lui Neil în eventualitatea unei ploi torențiale neașteptate. Închise ușa din față pe strunele unui imn religios cântat de menajera jamaicană în timp ce freca prin baie cu soluție de curățat petele. La ora douăsprezece și douăzeci și cinci de minute, urcă pe St. James's Street și se prezentă în fața portarului de la White's, întrebându-l de Sir David Swinfield. Sir David se găsea la bar, i se spuse, așteptând un invitat.

Se făcuse trei și jumătate până ce părăsiră clubul cu acces limitat, coborând treptele până la marginea trotuarului unde staționa automobilul de lux al lui Sir David, cu șoferul pregătit de plecare. Sir David se oferi să-l ia în mașină, dar Sam îl refuză politicos. Se despărțiră cu o curtoazie larg gesticulată și Sam rămase pe loc, urmărind cum limuzina neagră se strecoară în șuvoiul circulației intense și dispare în direcția Piccadilly Circus.

Se întoarse și porni pe jos, cel puțin o parte din drum, înapoi spre cartierul rezidențial Wandsworth. Se îndreptă spre Green Park, ocoli pe lângă Belgrave Square, străbătu Sloane Street și merse în lungul King's Road. Ziua murise și felinarele de stradă se aprinseră, iar vitrinele magazinelor scânteiau și luceau cu toate zorzoanele, podoabele și mărunțișurile pavoazării festive de Crăciun și consum seducător. Se trezi uimit de această irezistibilă avalanșă de mărfuri de sezon: absorbit numai de propriile-i necazuri, se închisese atât de mult în sine, căutând cu tristețe o oarecare consolare, încât uitase cu

desăvârșire de sărbătorile Crăciunului. Lunile, târându-se egale în anumite privințe, se perindară una după alta. Sărbătoarea creștină a Crăciunului! Nu avusese nici cea mai mică idee unde urma să-și petreacă sărbătorile de Crăciun și nu-și putea imagina cine ar aștepta vreun cadou din partea lui, ceea ce era adevărul gol-goluț, dar care nu-i servea spre laudă. Totuși, gândul la daruri îl îmboldi la acțiune, așa că intră într-o florărie și cumpără un buchet enorm de crini albi pentru Janey; puțin mai departe, zăbovi câteva clipe într-un magazin de băuturi, alegând un coniac și o sticlă de șampanie pentru Neil. Deja împovărat cu pungi de hârtie pentru târguieli, se gândi la copii, la Daisy și Leo. Și ei trebuiau să primească daruri, dar nu-și închipuia ce anume le-ar plăcea. I se părea mai nimerit să-i întrebe. Petrecându-și deja două zile în compania lor, era aproape sigur că știau cu precizie ce vor. Străbătând câteva mile, își cheltuise toată energia. Și începuse să plouă din nou. Ceasul arăta aproape ora cinci și circulația se animase pe arterele principale, coloanele de mașini devenind o masă compactă, târându-se înainte cu viteza melcului, dar după vreo cinci minute, Sam opri un taxi și-i dădu șoferului adresa. Dură incredibil de mult să traverseze podul Wandsworth și când rulau în lungul Beauly Road, Sam zări lumini scânteind pe după draperiile trase la ferestrele casei cu numărul paisprezece și se simți binevenit, de parcă s-ar fi întors acasă.

Când apăsă pe butonul soneriei, Janey se grăbi să-i deschidă ușa.

— Iată-te în sfârșit! Credeam că te-ai rătăcit.

Purta aceeași pereche de blugi și un pulover roșu, își strânsese părul lung și negru, răsucindu-l la ceafă și prinzându-și-l cu o clamă din carapace de broască țestoasă.

— Am făcut puțină mișcare în aer liber.

Janey închise ușa.

— Oricine s-ar fi gândit că plimbarea lungă de duminică, pe timp ploios, prin Parcul Richmond ar fi trebuit să-ți ajungă pentru o săptămână încheiată. Cum ți-au mers treburile? Mă refer la prânzul cu președintele companiei.

— Cum nu se poate mai bine. O să-ți povestesc pe îndelete, dar nu chiar în clipa asta. Astea-s pentru tine. Un cadou pentru o gazdă amabilă.

— Mersi. Nu trebuia să-mi aduci flori, dar mă bucur nespus. Și, pe deasupra, crini. Or să răspândească în toată casa un parfum divin. Vino în bucătărie, îți fac o ceașcă de ceai.

Zăbovind un moment să-și scoată haina și s-o atârne într-un cuier cu picior și cu mai multe brațe, laolaltă cu o puzderie de mantale impermeabile și hanorace, Sam o urmă îndată, ridicând de jos punga de hârtie cu sticle. Puse coniacul în dulapul de sufragerie cu geamuri în care Neil își păstra băuturile, iar sticla de șampanie în frigider.

— Șampanie! Janey umplu cu apă ceainicul electric, băgându-l în priză. Asta înseamnă că sărbătorim ceva?

— Poate. Sam își trase un scaun și se așeză cu coatele rezemate pe masă. Unde sunt Daisy și Leo?

— Sus, se uită la televizor sau se joacă pe calculator. Le dau voie de îndată ce-și termină temele pentru școală.

— Miroase apetisant în bucătărie.

— E cina. Însă îți împătășesc o veste deprimantă. Avem un alt musafir.

— Ce-i așa de deprimant în legătură cu sosirea unui alt oaspete?

— Ăsta-i un om care te calcă pe nervi.

— Atunci, de ce l-ai invitat?

— Nu eu. S-a autoinvitat. E o veche cunoștință a părinților mei, a venit la Londra de capul lui și nu are nimic de lucru pentru moment, taie frunză la câini. Mi-a dat telefon și glasul îi suna patetic, așa că m-am simțit obligată să-l chem în vizită. Îmi pare foarte rău pentru că vroiam să cinăm în liniște, doar noi trei. I-am spus deja lui Neil, i-am telefonat la birou, e livid de furie, dar o să-ncerce să ajungă acasă puțin mai devreme ca să prepare băuturile, să așeze masa și să aprindă focul în șemineu.

— Te ajut eu la treburile casnice.

— Tu ești musafir. N-ai altceva de făcut decât să mergi sus, să te-nviorezi cu un duș, să te odihnești și să te ferchezuiești.

— Să-l impresionez pe prietenul tău nedorit, presupun. Janey se schimonosi într-un rânjet silit. Ei hai, zi-mi deschis, de ce te îngrozește prezența lui?

Janey scoase dintr-un dulap un ulcior mare, smălțuit și ornamentat cu motive florale, îl umpluse cu apă și se ocupa acum cu aranjarea crinilor.

— Nu-ți inspiră chiar groază. E doar plicticos și agasant. Îi place să treacă drept un șmecher bătrân, uns cu toate alifiile. Când se află prin preajmă, te îndepărtezi

repede din instinct și te ferești din calea lui, scuturându-te ca de o atingere murdară.

— Un gen de libidinos, grăi Sam râzând.

— Se poate spune și așa. A fost căsătorit de trei ori, dar acum trăiește singur.

— De unde a picat?

— Cred că a fost coleg de școală cu tata; își duce viața însă acum în Bahamas sau în Barbados sau undeva aiurea prin lumea largă. S-a stabilit acolo de un car de ani.

— Și ce caută la Londra?

— Nu sunt sigură. În drum spre Franța, bănuiesc. Intenționează să-și petreacă sărbătorile Crăciunului la Nisa.

— Pare să fie un tip interesant.

— Nici vorbă! Gata, ia te uită! Crinii arată minunat. Îți mulțumesc din nou. O să-i așez la loc de onoare în salon. Apa începuse să bolborosească în vasul de inox, aburi fierbinți ieșeau șuierând prin valva cu supapă, și Janey întinse mâna după ceainic.

— Ard de nerăbdare să-mi povestești despre ziua de azi, dar nu mă pot concentra când gătesc și mai am încă de pregătit o budincă.

— Nu-i nici o grabă.

— Totul a decurs bine, nu, Sam? Cum trebuie?

— Da, așa cred.

— Captivant! Sunt bucuroasă să aflu această veste.

Sam își sorbi ceaiul și apoi, gonit din bucătărie de Janey, urcă pe scară la etajul superior. Îi găsi pe Daisy și pe Leo în camera copiilor. Închiseseră televizorul și

stăteau la o măsuţă şubredă, uzată, împânzită cu coli de hârtie, pe care tocmai se apucaseră să le decupeze după conturul unui model. Pe lângă foarfece, îşi îngrămădiseră alături tuburi de lipici, truse de creioane pentru desen, un ghem de sfoară, un şir de mărgele colorate şi câteva fâşii de panglică subţire, transparentă. În mod limpede, erau pe punctul să meşteşugească nişte obiecte în miniatură, demonstrându-şi îndemânarea artistică.

— Bună, Sam! îl salutară copiii, privind în sus.

— Bună! Ce puneţi la cale?

— Facem felicitări de Crăciun, îi răspunse Daisy pe un ton plin de importanţă. Profesoara mea de desen ne-a arătat azi la şcoală şi eu îl învăţ pe Leo. Acoperi cu un strat subţire de clei, apoi împrăştii puţin sclipici care se lipeşte. Dar trebuie să desenăm ceva mai întâi.

— Ca de pildă, ce?

— Păi, un pom de Crăciun. Sau un ciorap pentru daruri. Sau o casă cu ferestre luminate. Singurul lucru oste că o să ne mânjim din cap până-n picioare. Sclipiciul se împrăştie peste tot. Leo îi spune praf de argint. Acum, Leo, îndoi hârtia aşa ca mine, cu mare grijă... Nu trebuie să fie strâmbă sau mototolită...

Se dovedea că nu aveau nevoie de ajutorul lui. Aşadar, Sam îi lăsă să se descurce cum îi tăia capul, se îndreptă spre camera sa, se dezbrăcă până la piele şi-şi făcu un duş.

„Înviorează-te cu un duş, odihneşte-te şi ferchezuleşte-te." Îşi adusese de jos cu sine ziarul „The Times", şi după ce se spălă, îşi puse halatul de baie şi se trânti

în pat, intenționând să-l răsfoiască. Dar puterea de concentrare i se risipi în moliciune, lăsă ziarul să-i alunece pe podea și zăcu pur și simplu nemișcat ca un butuc, tolănit cu fața în sus, holbându-se în tavan. Zgomote de tot felul răzbăteau dincolo de ușa închisă. Glasuri de copii; zbârnâit strident de telefon, pașii lui Janey repezindu-se să răspundă. „Alo!" o auzi. Se strecurau până la el miresmele bucatelor alese pregătite pentru cină care făceau să-i lase gura apă și, mai târziu, desluși șiroiul robinetelor curgând din plin pentru baia de seară a copiilor.

Se scursese mult timp de când nu mai fusese primit cu bucurie în sânul unei familii adevărate, de când nu se mai simțise atât de îndrăgit, răsfățat și îmbrățișat cu afecțiune. Sondând în această înlănțuire năvalnică de gânduri, își dădu limpede seama că înstrăinarea lui Deborah începuse cu multe luni înainte să-l anunțe că-l părăsea pentru totodeauna, dar Sam fusese prea absorbit ca să observe erodarea treptată a relațiilor dintre ei. Distrugerea și eșecul unei căsnicii, știa prea bine acum, nu cădeau niciodată numai în vina unuia dintre parteneri. Cealaltă jumătate, într-un fel sau altul, trebuia să poarte măcar o parte din culpă.

Se pomeni amintindu-și de Radley Hill, întrucât atmosfera din această casă londoneză obișnuită, unde Neil și Janey își creșteau copiii, îi readucea în minte reminiscențe liniștitoare, consolante, ale locului în care-și petrecuse copilăria. Un cămin părintesc unde fusese totdeauna întâmpinat cu nesfârșită bucurie, cu focul arzând vesel în șemineu, învăluit în arome îmbietoare de

mâncăruri delicioase, consistente, gătite în bucătărie. Cizme de cauciuc înșiruite pe verandă, rachete de tenis împrăștiate ici-colo în vestibul, murmurul glasurilor de bărbați care-i erau prieteni; tropot de pași răsunând pe trepte. Se întrebă dacă îi va fi hărăzit vreodată să atingă limanul unei vieți de familie fericite și tihnite. Până în acel moment, din acest punct de vedere, toate eforturile lui se soldaseră cu un eșec lamentabil. El și Deborah ar fi putut să aibă copii, dar ei nu-i surâse ideea, iar lui Sam îi repugna să exercite presiuni sau să-și impună voința. Ceea ce, după cum evoluară lucrurile și se încurcară ițele, se dovedi a fi cea mai bună alegere. Dar apartamentul din East 70th Street, cu doar doi locatari, nu fusese niciodată nimic altceva decât un simplu adăpost pentru noapte, un domiciliu inert, searbăd, lipsit de însuflețire. Adevărat, salonul lor stârnise invidia tuturor prietenilor, ireproșabil decorat în tonuri de crem și bej, împodobit cu sculpturi moderne și cu picturi abstracte aninate pe pereți, luminate încântător de mici proiectoare orientabile. Și bucătăria putea fi etichetată drept o minunăție a confortului modern, dotată cu toate obiectele de utilitate practică, dar nimic realemente apetisant nu ieșise vreodată de acolo, decât o felie de pepene galben sau o pizza cumpărată de gata și încălzită în cuptorul cu microunde. Când organiza petreceri, Deborah prefera să-și invite oaspeții la restaurant.

Radley Hill. Privind retrospectiv la anii frenetici, presurizați, trăiți în mediul citadin – un spațiu trepidant și neobosit al unui uriaș furnicar pestriț cu oameni care cred că pot înfrânge timpul, nu-și cruță eforturile și încearcă

orice mijloace să-şi atingă scopurile – i se contură în faţa ochilor ca un reflex venit din altă viaţă comitatul Yorkshire, văzu aievea conacul din piatră, trainic şi modest, terasele, pajiştile şi tufele de trandafir plantate de mama lui. Îşi aduse aminte de micul oraş în care se găsea filatura de lână a tatălui său, unde vântul spulbera pieziş fumul ce ieşea alene pe hornuri, iar râul, curgând lin la vale dinspre coamele deluroase, se unduia într-o revărsare uşoară de-a lungul străduţelor umbrite de pomi şi pe sub podurile arcuite. Clipocitul apei, prelinsă peste colţurile de stânci, îi era atât de familiar, parte integrantă din viaţa lui, încât încetase pur şi simplu să-l mai perceapă cu simţul auzului. Se gândi la ţinuturile împrejmuitoare şi la lungile excursii pe jos de duminică făcute împreună cu tatăl său; îşi reaminti de partidele de pescuit în iezerele îndepărtate, străpunse de umbre fugare, care se încuibau luând forma unor potire în tărâmurile mlăştinoase, unde aerul era rece, străveziu şi curat, iar întinderile pustii tresăreau sfredelite de ţipetele lungi ale ploierilor mari...

Afară pe stradă, o maşină se opri chiar sub fereastra camerei lui. Uşa din faţă se deschise şi apoi se închise cu zgomot. Desluşi glasul lui Janey. „Neil? Bună, iubitule!" Şi ştiu că prietenul său cel mai bun sosise acasă.

*

Se ridică anevoie din pat, îşi lepădă halatul de bumbac şi se apucă să se îmbrace în ţinută de gală potrivită pentru seara mondenă care-l aştepta: o pereche de pantaloni din stofă de bumbac cu ţesătură în diagonală şi cu urzeală în patru iţe, bine călcaţi la dungă, o căma-

şă curată, un pulover bleumarin de caşmir, fără cravată, pantofi mocasin, lustruiţi. Îşi perie părul, îşi umezi faţa cu câţiva stropi de apă de colonie, fricţionându-se să se impregneze în piele, şi coborî la parter. Uşa salonului stătea larg deschisă, intră şi dădu peste Neil, în cămaşă şi vestă, fără haină, ocupat să lustruiască nişte pahare pe care le aşează apoi pe servanta cu rotile pentru băuturi. Încăperea căpătase un aer sărbătoresc, pregătită pentru primirea oaspeţilor: revistele şi cărţile strânse în teancuri, pernele decorative de canapea înfoiate şi rezemate de spetează, focul aprins în cămin. Crinii pe care Sam îi dăruise lui Janey se răsfirau în ulcior pe o măsuţă rotundă, lucioasă, înconjuraţi de mici casete, cumpărate din cartierul londonez Battersea, renumit pentru tehnica picturii pe email. Parfumul lor, revărsat în ambianţa însulfeţită de căldură, plutea deja în încăpere. Ceasornicul aşezat la mijlocul poliţei de deasupra şemineului arăta ora şapte fără un sfert.

— Salut! spuse Sam.

Neil se abătu de la preocupările domestice, îndreptându-şi privirea către el.

— În fine, bine c-ai apărut! Ai tras un pui de somn?

— Ar fi trebuit să ies din bârlog mai devreme ca să-ţi dau o mână de ajutor.

— Nici pomeneală! M-am fofilat de la serviciu spre casă special ca să-mi îndeplinesc datoria de amfitrion.

— Da, am înţeles că avem companie la cină.

Neil strâmbă din nas cu dispreţ.

— Depravat bătrân şi prost! S-ar fi cuvenit ca Janey să-i taie pofta de vizită, dar e prea bună la suflet. Dădu

lustru și ultimului pahar, îl alinie cu grijă alături de celelalte și azvârli cât colo șervetul de olandă. Ei bine, asta-i tot. Toate sunt pregătite și șterse lună. Hai să ne punem ceva de băut și să ne odihnim oasele pentru câteva clipe de liniște. Vreau să-mi povestești totul de-a fir a păr înainte ca musafirul nostru să sosească pentru că, după aia, o să-l ascultăm numai pe el cum îi turuie gura verzi și uscate. Whisky scoțian? Cu sifon sau apă minerală? Sau cu cuburi de gheață? Vezi, stăpânesc toată frazeologia meșteșugită, în caz că ai uitat să vorbești aceeași limbă.

— Prefer cu sifon. Unde-i Janey?

— Bate frișca la mixer.

— Și copiii?

— În pat, sper. Citindu-și cărțile. Dacă nu, o să iasă bucluc. Neil turnă băutura, adăugă gheață și-i aduse un pahar lui Sam. Apoi, cu un oftat de ușurare, se prăbuși într-unul dintre cele două fotolii confortabile, dispuse de-o parte și de alta a șemineului. Așadar, spune-mi, cum ți-a mers la dejun?

Sam se instalase deja în fotoliul de vizavi.

— În toată regula, presupun.

— Nimic groaznic? Nici o propunere binevoitoare de căpătuire?

Sam izbucni în hohote de râs. Încerca un sentiment plăcut de siguranță să aibă în preajmă pe cineva care ataca direct fondul problemei, să fie cu un om pe care-l cunoștea de o viață și față de care nu păstrase niciodată nici măcar cel mai mic secret.

— Dimpotrivă, exact pe dos.

— Zău? Un nou post, atunci?

— Da.

— În America?

— Nu. Aici, în Anglia.

— Prin ce parte?

Sam nu-i răspunse numaidecât. Luă o înghițitură de whisky, simțindu-l rece, aspru și înțepător pe limbă, apoi puse la loc paharul pe măsuța scundă așezată alături. Ai auzit vreodată de fabrica de postavuri McTaggart din Buckly?

— Ce, producătorii de tweed în comitatul Sutherland din nordul Scoției?

— Exact!

— Păi, bineînțeles. Orice nobil de țară care se respectă, care-și merită pâinea și banii câștigați, poartă un costum de vânătoare confecționat din tweed Buckly. Și tata avea unul sau ar trebui să spun mai degrabă, are încă. Stofele astea de lână sunt țesute ca o armură de zale al naibii de rezistentă. Chicoti cu gândul la această comparație inspirată. Să nu-mi zici că se află la anaghie.

— Cât pe ce să ajungă în stare de faliment. Dar Sturrock & Swinfield a cumpărat fabrica la licitație cu câteva luni în urmă, oferind un preț mai mare decât concurenții. Sunt surprins că n-ai aflat vestea, dar probabil că nu citești „Financial Times".

— Ba cum să nu, în fiecare zi, însă bag seamă că am sărit peste articolul cu pricina. Industria textilă nu prea se încadrează în interesele mele de afaceri. Extraordinar, fabrica McTaggart s-a dus pe apa sâmbetei. Își strâmbă gura într-un rânjet sarcastic. Ascultă-mă pe

mine, probabil eternul scenariu de pe vremea lui tata Noe. Nu te poți aștepta să câștigi bani cu stofe de lână care rezistă o veșnicie.

— Asta, firește, era una dintre probleme. Și, în plus, nu-și diversificase niciodată producția. Bănuiesc că era o fabrică demodată, iar proprietarul nu considerase că-i necesar. Dar chiar și în cazul postavurilor englezești clasice, piața de desfacere s-a îngustat simțitor. O dată cu scoaterea la licitație a marilor moșii și cu abandonarea cabanelor de vânătoare, nu mai au căutare stofele de lână pentru paznicii terenurilor de vânătoare împotriva braconierilor și pentru pădurari. Însă familia McTaggart s-a confruntat și cu alte eșecuri. Bătrânul McTaggart a murit cu vreo doi ani în urmă, iar cei doi fii nu s-au arătat deloc interesați să continue afacerea. Unul dintre ei se apucase deja de comerțul cu computere, iar celălalt administrează un imens atelier de întreținere și reparații auto în suburbia orașului Glasgow. Nu vor câtuși de puțin să se-ntoarcă în locurile natale. Bănuiesc că viața în extremitatea nordică a țării și-a pierdut farmecul de odinioară.

— Nemaipomenit! Neil slobozi un oftat. Oh, ca să vezi! Presupun că toată lumea are aspirații diferite. Și ce s-a mai întâmplat apoi?

— Ei bine, mai întâi, fiii au lichidat o parte din bunurile patrimoniale, vânzând sub preț toate clădirile țesătoriei, corpul de casă, apoi au scos pe piață întreaga proprietate. Când aceasta nu mai trezi prea mare interes, muncitorii apelară la Agenția locală pentru întreprinderile industriale și, împreună, și-au asumat preluarea

conducerii afacerilor răscumpărând toate bunurile înstrăinate. Problema e că nu există în zonă o sursă inepuizabilă de plasare a forței de muncă, după cum îți poți imagina cu ușurință. Oricum, muncitorii angajați acolo sunt cu toții calificați, fac aceeași meserie din tată în fiu, țesători, filatori, vopsitori, ca să-ți numesc doar câteva. Sam bău paharul de whisky până la ultimul strop. Așa că, se descurcau destul de bine, deschiseră credite, primiră câteva comenzi noi, exportau în Statele Unite, ceva în genul ăsta, când, bang, dezastrul s-a abătut pe capul lor! A plouat fără încetare două luni bătute pe muchie, râul s-a umflat, s-a revărsat din matcă și a inundat fabrica până la înălțimea unui om. Au pierdut absolut totul – materie primă, computere, unelte, majoritatea utilajelor. Și nenorocirea, când vine pe capul omului, nu vine singură. Băncile le-au anulat dreptul de răscumpărare a ipotecii, Agenția pentru întreprinderile industriale s-a fript și s-a ales cu paguba, iar muncitorii înfruntă un viitor sumbru, fără pâinea cea de toate zilele.

Neil se ridică în picioare, înaintă spre Sam și-i luă paharul.

— Dumnezeule, ce ghinion afurisit!

— Știu. Astfel că, ajunși în culmea disperării, muncitorii s-au adresat consorțiului Sturrock & Swinfield. Sir David Swinfield a hotărât să se efectueze un studiu de fezabilitate la fața locului și fabrica a fost salvată la timp de la faliment. Totuși, filatura n-a scăpat încă din încurcătură. Nu funcționează de la inundații și toți muncitorii, în afară de trei, sunt concediați.

Neil îi întinse paharul umplut din nou cu whisky.

— Aşadar, care-i rolul tău?

— Să repun fabrica pe picioare. Să organizez şi să conduc afacerile.

— Chiar aşa? Pe moment?

— Nu tocmai. Şi înainte de inundaţii, filatura era într-o stare jalnică. Majoritatea utilajelor datau probabil din vremea când era bunica fată. O să treacă un an până când o să reintre în funcţiune, gata înzestrată cu toate utilajele necesare.

— Sunt surprins că studiul de fezabilitate comandat de Sir David Swinfield a arătat că există o cât de mică viabilitate financiară într-o astfel de regiune. Cu alte cuvinte, crezi că-i totuşi posibil să rentabilizezi o industrie într-un loc atât de retras şi îndepărtat? Sincer vorbind, mă întreb dacă merită într-adevăr atâta osteneală.

— Ah, socot că da. Firește, trebuie să lărgim gama de produse, dar marca de fabrică McTaggart are încă vad bun în toată lumea. Valorează al naibii de mult dacă este să ţintim spre piaţa articolelor de lux.

— Ce? Doar nu le-a sunat ceasul vechilor şi durabilelor postavuri, groase şi grele, rezistente până şi la mărăcini, pentru confecţionarea „straielor ţărăneşti"? Asta ar fi tragic. Trebuie să continui cu meşteşugul ţesutului stofelor de lână.

— Bineînţeles că da, şi cu ţesăturile ecosez. Stofele de lână în carouri sunt un capital de bază pentru mărfurile McTaggart. O tradiţie scoţiană. Dar acest sortiment o să reprezinte doar o parte din producţia noastră. O să ne concentrăm mai mult asupra textilelor mai subţiri, elegante şi viu colorate. Materiale şi ţesături pen-

tru confecţii destinate pieţei italieneşti, de exemplu. Şaluri, eşarfe, flanele de lână, pleduri şi altele. Mă-nţelegi, tot ce ţine de industria modei. Produse de bun gust, luxoase dar şi utile.

— Şi caşmir?

— Bineînţeles.

— Aşadar, incursiunile în îndepărtata Chină sunt incluse pe agenda de lucru?

— Sir David Swinfield şi-a trimis deja comisionarii în Manciuria, în vederea încheierii unor contracte.

— Şi cum rămâne cu utilajele?

— Probabil că o să le importăm din Elveţia.

— Ceea ce înseamnă un program de perfecţionare pentru muncitori?

— Da, însă această recalificare se va desfăşura la locul de muncă, fiind asigurată de o echipă de delegaţi speciali ai furnizorului. Din nefericire, modernizarea o să atragă după sine o reducere a forţei de muncă.

Neil păstră tăcerea pentru câteva clipe, cântărind în minte toate câte se spuseseră. Apoi, oftă, dădu din cap în semn de aprobare, arătând puţin buimăcit.

— Sună captivant, dar îmi vine realmente greu să te văd încropindu-ţi o viaţă nouă într-o turbărie, după ce-ai trăit la Londra şi apoi la New York. Se poate compara cu numirea în funcţia de vice-consul britanic în insulele Andaman. Seamănă foarte bine cu trasul pe sfoară sau cu praful în ochi, dându-ţi iluzia că lucrurile sunt altfel decât în realitate.

— E vorba de ce ştiu şi ce mă pricep să fac.

— Şi salariul?

— Mi s-a mărit.

— Asta-i mituire.

Sam surâse uşor.

— Da de unde! Pur şi simplu, o primă.

— Şi cum o să-ţi umpli timpul? În orele libere, când nu munceşti sârguincios şi pe brânci în fabrică sau când nu te strădui să verifici registrele de conturi. Nu-mi vine a crede că Buckly e un centru de viaţă activă şi de distracţii. S-ar putea să fii forţat să joci bingo.

— O să prind peşte. Îţi aduci aminte când mergeam la pescuit cu tatăl meu? Şi o să joc golf. Există cel puţin cinci terenuri de golf în împrejurimi. Mă voi înscrie în cluburi şi mă voi împrieteni cu gentilomi vârstnici îmbrăcaţi în pulovere pătate de supă.

— Mai degrabă i-a furat pe toţi Aghiuţă.

— Orice e posibil.

— Prin urmare, nu consideri că-i un soi de regres?

— Mă întorc la rădăcinile mele, dacă asta înseamnă să regresezi. Şi, în mod ciudat, îmi surâde perspectiva de a fi un depanator, angajat să descopere şi să înlăture defecţiunile tehnice. Ştiu ca pe apă cum se conduce o mică filatură. Am învăţat chiţibuşurile de la tatăl meu: îi plăcea cu adevărat această ocupaţie. Îşi iubea utilajele aşa cum alţi oameni îşi iubesc automobilele. Şi obişnuia să atingă baloturile mari de tweed de parcă le-ar fi dezmierdat, pentru plăcerea de a simţi cu vârful degetelor lâna ţesută. Pesemne că-i calc pe urme. Ştiu doar că m-am săturat de marketing. De-abia aştept să mă-ntorc într-o fabrică, să revin la starea de început. Chiar acum, simt că tocmai de asta am nevoie.

Neil îl cercetă în fugă cu privirea peste grilajul căminului.

— Să nu te simţi ofensat, dar nu sunt sigur că preşedintele companiei tale nu dă dovadă de paternalism.

— Te referi la faptul că viaţa mea personală a eşuat în mod lamentabil?

— Sincer, da.

— Nu te frământa. I-am pus aceeaşi întrebare când ne savuram brânza de Stilton. Dar fusesem desemnat pentru postul de la fabrica din Buckly înainte să afle despre despărţirea mea de Deborah.

— Firește. Realmente, o întrebare stupidă. Sir David Swinfield n-ar fi urcat treptele ierarhiei sociale dacă ar fi fost blândeţea întruchipată. Când trebuie să pleci?

— Cât mai curând posibil. Dar mai am de făcut o groază de pregătiri şi de clarificat nişte probleme înainte să pornesc la drum. S-a convocat o şedinţă pentru mâine dimineaţă cu tipii de la serviciul financiar. O să se discute despre planul eşalonat de reinvestiţii. Ceva în genul ăsta.

— Şi unde ai de gând să locuieşti o dată ce soseşti acolo? Parcă ai pomenit că cei doi fii McTaggart au vândut corpul de case.

— Da, ai dreptate. Dar asta-i o chestiune lipsită de importanţă. Probabil să o să stau într-o pensiune sau o să închiriez un apartament. Nu se ştie niciodată, s-ar putea chiar să hălăduiesc cu vreo fetişcană cu părul negru ca pana corbului într-o căsuţă ţărănească, fără etaj, cu acoperiş de olane.

Neil râse cu poftă.

— Şi ce mai comedie! Aruncă o privire spre ceasornic, se răsuci în fotoliu, schimbându-şi poziţia şi trecân-

du-şi greutatea de pe un picior pe celălalt; căscă de-i trosniră fălcile, şi-şi trecu degetele prin păr.

— Ei bine, nu pot decât să-ţi urez noroc orb cât roata carului, bătrâne.

— E nevoie să marchezi din prima lovitură ca să-ţi asiguri victoria.

Neil rânji cu gura până la urechi.

— În cazul ăsta, n-ar strica să-ţi cumperi o pereche bună de ghete de fotbal, fiindcă or să-ţi folosească...

Nu apucă să-şi isprăvească vorba deoarece, în acel moment, soneria de la intrare începu să zbârnâie lung.

— Oh, la naiba! exclamă Neil, punând deoparte paharul şi ridicându-se în picioare. A venit pisălogul ăla bătrân. Dar înainte să înainteze măcar câţiva paşi, auziră uşa bucătăriei deschizându-se şi pe Janey străbătând vestibulul cu mersul ei uşor şi iute. Apoi, glasul ei: „Bună seara. Ce mai faci? Mă bucur că te văd" şi nu sugera nimic altceva decât pură încântare, iar Sam se gândi, nu pentru prima oară de altfel, ce femeie minunat de amabilă şi cumsecade era. „Hai, vino cu mine." Murmurul unei voci de bărbat. „Ah, bomboane de ciocolată. Ce drăguţ din partea ta. Trebuie să le ascund din calea copiilor. Ai mers pe jos de la staţia de metrou sau ai reuşit să găseşti un taxi? Dă-mi haina, o agăţ eu în cuier. Neil e aici..."

Uşa salonului se deschise larg. Amândoi ocupanţii încăperii deja stăteau în picioare; Neil ieşi înainte să-şi întâmpine musafirul, însoţit şi introdus în camera de zi de către amfitrioană.

— Salut!

— Neil, ia te uită! Ce bine-mi pare că ne vedem. Cât timp a trecut! E foarte amabil din partea ta că m-ai invitat. Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţă.

— Pentru puţin!

— Şi priveşte ce mi-a adus în dar, spuse Janey. Se schimbase pentru seara festivă în pantaloni din catifea neagră şi-ntr-o bluză de satin alb, dar, pe deasupra, purta încă şorţul de bucătărie dintr-o pânză roşie cu dungi albe. Ţinea în mână o modestă cutie cu bomboane de ciocolată cu mentă „After Eight". Sunt divine!

— Un simplu cadou simbolic în semn de respect. Tocmai încerc să-mi amintesc câţi ani s-au scurs de când nu v-am mai văzut. Când ne-am întâlnit ultima oară? La prânzul luat cu părinţii tăi, Janey. În urmă cu mult timp.

Rezemat cu spatele de poliţa de deasupra căminului, Sam îl măsura cu privirea pe noul-venit. Era un bărbat trecut de şaizeci de ani, dar cu ţinuta şi manierismul unui filfizon de acum jumătate de secol. Atrăsese, probabil, cândva, prin aspectul exterior plăcut, semănând într-o oarecare privinţă cu celebrul actor David Niven, dar, între timp, trăsăturile i se estompaseră, obrajii, buhăiţi, cu pungi sub pleoape, i se împânziseră de vinişoare vineţii şi mustaţă îngrijită, potrivită din foarfeci, îi era îngălbenită de tutunul fumat o viaţă întreagă, ca şi vârfurile degetelor. Părul îi era cărunt, rărit, însă atârnându-i în laţe până la guler, ochii albaştri-deschis îi sticleau şiret, faţa şi mâinile pârlite de soare şi punctate cu pete cafenii de bătrâneţe. Purta pantaloni de flanelă gri, pantofi maro din piele de căprioară, o jachetă sport

cu nasturi de alamă și o cămașă împestrițată cu dungi albe și albastre. De la gulerul înalt și tare, se revărsa o lavalieră de mătase, flamboaiantă, învrăstată cu nuanțe stridente de roșu, galben și verde, răsfirată în evantai ca o coadă de păun. Avea la încheietura mâinii un ceas de aur și manșetele lungi ale cămășii erau prinse cu butoni filigranați în aur. În mod limpede, nu-și cruțase nici un efort să-și poleiască înfățișarea și mirosea puternic a Eau Sauvage.

— Da, așa e, a trecut o veșnicie de atunci. Trebuie să fie șapte ani. Când părinții mei locuiau încă în Wiltshire. Acum, dați-mi voie să fac cunoștință. Acesta e Sam Howard, care stă la noi pentru câteva zile. Și, Sam, ți-l prezint pe Hughie McLellan.

— Am onoarea!

— Încântat de cunoștință! Își strânseră mâinile.

— Sam și Neil sunt prieteni de totdeauna, chiar de când au urmat aceeași școală cu internat.

— Prietenii vechi nu se uită niciodată. Dumnezeule, circulația în Londra este de-a dreptul groaznică! N-am văzut în viața mea ceva atât de „choc-à-bloc".* Mi-a luat un sfert de oră să găsesc un taxi liber.

— Unde stai? îl întrebă Neil.

— Oh, la clubul meu, firește, dar nu mai e ce-a fost odată. L-am îmbuibat pe portar, însă aș fi putut la fel de bine să economisesc o monedă de aur de o liră. Nu merită osteneala.

— Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut, Hughie.

Hughie se învioră în mod vizibil.

* choc-à-bloc (lb. fr.) – plin până la refuz, ticsit, înțesat.

— Bună sugestie! Aruncă o privire spre servanta pe rotile pe care erau înșiruite sticlele și paharele. Gin cu apă tonică, dacă se poate. Bătu ușor cu palma peste buzunar. Nu te superi dacă fumez, nu-i așa, Janey?

— Nu, bineînțeles că nu. E o scrumieră pe aici pe undeva. Porni în căutarea ei, găsi una pe biroul de scris, o goli de agrafele pentru prins hârtii și o așeză pe măsuța de lângă canapea.

— E iadul pe pământ în zilele noastre, toată lumea s-a lăsat de fumat. În New York, domnește un coșmar. Îndrăznește doar să-ți aprinzi o țigară și un tip îmbrăcat grotesc apare din senin și-ți zboară creierii cu câteva focuri de armă. Hughie dibui în buzunarul jachetei după tabachera de argint, scoase o țigară și și-o aprinse cu bricheta de aur. Începu să pufăie suflând pe gură rotocoale de fum, cu vădite semne de satisfacție, arătând deja cu mult mai relaxat, și întinse mâna să ia paharul adus de Neil.

— Fii binecuvântat, dragă băiete. Noroc și zile fericite!

— Vrei să bei ceva, Janey?

— Nu, mersi. Mi-am sorbit băutura pe când pregăteam cina. Un pahar de vin alb. Fiindcă veni vorba, Neil, ai putea să mă-nsoțești în bucătărie să destupi o sticlă pentru masa de seară?

— Firește. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă ocup de asta mai devreme. Scuză-mă, Hughie, pentru câteva clipe. Stai liniștit, simte-te ca acasă. Sam o să-ți țină companie...

Când părăsiră salonul, închizând ușa în urma lor, Hughie se conformă invitației. Cu paharul și scrumiera

la îndemână, se instală comod într-un colț al canapelei, întinzându-și brusc un braț și rezemându-și-l pe pernele decorative.

— Încântătoare casă. N-am mai fost aici niciodată. Ultima oară când i-am vizitat, locuiau încă în Fulham. O cunosc pe Janey de când era doar o copilă. Părinții ei sunt vechi prieteni de-ai mei.

— Mi-a spus. Ați sosit recent din Barbados, parcă așa am înțeles.

— Da, am o casă în Speightstown. Mă întorc din când în când la Londra și apoi, doar ca să simt în oasele-mi bătrâne pulsul vieții, îmi aranjez frizura la salonul de coafură, merg la croitor și-mi verific agentul de bursă. Lucrul care mă umple de tristețe este că prietenii mi se răresc din ce în ce mai mult; de fiecare dată când revin aici, aflu că un alt fârtat bătrân a dat ortul popii. E într-adevăr foarte trist. Totuși, adevărul e că nimeni în lumea asta largă nu întinerește și cu toții o părăsim, mai devreme sau mai târziu, cu ochii peste cap și cu picioarele înainte. Își stinse țigara, turtindu-i vârful aprins în scrumieră, trase o dușcă din ginul cu apă tonică și-l fixă pe Sam cu o căutătură pătrunzătoare.

— Ești în vacanță?

— Ca să zicem așa. Numai pentru câteva zile.

— Cu ce afaceri te ocupi?

— Cu comerț cu lână. Și apoi, fiindcă nu dorea să vorbească despre sine însuși, Sam continuă: De cât timp trăiți în Barbados?

— De aproape treizeci de ani. Am administrat acolo The Beach Club cincisprezece ani, dar m-am retras

înainte să devin un alcoolic înrăit. Mai demult, am avut o proprietate în Scoția. Mi-a fost transferată cu acte-n regulă de tatăl meu parcimonios care nu intenționa să plătească taxa de moștenire.

Aceste cuvinte îi stârniră lui Sam un interes temperat.

— Ce fel de proprietate? îl întrebă el.

— Oh, o moșie de mărime considerabilă. Cu ferme, pământ, acareturi și tot felul de lucruri în genul ăsta. Și cu un corp de case în stil victorian. Un loc potrivit pentru partide de vânătoare și de pescuit.

— Ați locuit acolo toată tinerețea?

— Am încercat, dragă băiete, însă cu iernile la latitudinea aia nu-i de glumit. Și ca să guști viața din plin la capătul lumii, unde și-a dus surdul roata și mutul iapa, e necesar să ai resurse nelimitate spre a-ți întări moralul. Toate mergeau strună pe vremea bunicilor noștri, cu servitori și personal, bucătărese și îngrijitori și paznici, spetindu-se ca robii pentru salarii incredibil de modeste. Când am ajuns acolo, mă costa o groază de bani doar să încălzesc conacul ăla afurisit. Ca să nu mai spun... ridică din sprânceană și-i aruncă un zâmbet șiret... ca să nu mai spun că nu ne distram nemaipomenit. Prima mea soție era o amfitrioană înveterată și se asigura maniacal ca sălașul nostru Corrydale să fie ticsit de musafiri. Obișnuiam să-i zic că-n casa noastră mișună oaspeții la fel cum la alții mișună șoarecii prin toate cotloanele. Mâncare să îndestulezi o armată întreagă și băutură gârlă pentru un detașament de soldați suge-bute. Ce zile memorabile! Pe măsură ce vorbea, amintindu-și de trecutul aparent luminos, își mângâia lavaliera de mătase,

netezindu-şi-o şi lăsând-o să-i alunece printre degete. Bineînţeles că nu puteau să dureze la nesfârşit. Apoi, Elaine a fugit cu un negustor de mărfuri şi, după aceea, nu mi s-a părut că mai avea sens să rămân cu încăpăţânare în locul ăla. De asemenea, jumătate din personalul de serviciu plecase, iar directorul de bancă devenise pisălog, făcându-mi mare tărăboi...

Sam îi asculta cuvintele cu un bizar amestec de iritare şi compasiune. Iată un om căruia i se înmânase o comoară pe tavă de argint şi o risipise fără chibzuială în întregime, dar bravada lui Hughie îl transforma într-un personaj tragic.

... aşa că am vândut la licitaţie şi cu asta am încheiat socotelile. M-am mutat în Barbados. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viaţa mea.

— Aţi lichidat totul? Chiar aşa? Cu toptanul, până-ntr-un capăt de aţă?

— Ei bine, nu tocmai. Proprietatea a fost fracţionată în loturi. Arendaşul de atunci a cumpărat ferma, una sau două căsuţe ţărăneşti au intrat în posesia vechilor servitori credincioşi care locuiau acolo. Ceea ce a rămas – conacul, grajdurile, pământul – s-a vândut la licitaţie unei reţele de firme care conduce hoteluri de provincie şi pensiuni rustice. Înţelegi la ce mă refer. Distrându-şi turiştii cu pescuitul şi cu mese vânătoreşti cu fazani sau potârnichi scoţiene.

Hughie gâlgâi din pahar până la fund, apoi stătu nemişcat, privind lung şi contemplativ spre micul recipient de sticlă cu marginile rotunjite.

— Îmi permiteţi să vă mai prepar un gin?

Hughie se lumină.

— Ce idee grozavă! Nu-mi pune prea multă apă tonică. Sam îi luă paharul din mână, iar Hughie întinse mâna după tabacheră.

— Cât timp stați în Londra? îl întrebă Sam în timp ce-i pregătea băutura.

— Cât mai puțin cu putință. Am sosit în aeroport cu patru zile în urmă. Plec miercuri. Merg spre Nisa. Am o veche prietenă acolo, Maudie Peabody, poate o cunoști? Nu? Oh, mersi, dragă băiete. Ce amabil ești. Mandie e o cunoștință de demult, chiar de la începutul șederii mele în Barbados. Americancă de origine. Și bogată ca Cresus. Are o vilă superbă cocoțată pe dealurile care împrejmuiesc orașul Cannes. Îmi petrec Crăciunul cu ea și Anul Nou. Apoi, mă-ntorc în Barbados.

Sam reveni la fotoliul său de lângă șemineu.

— Păreți a fi foarte organizat.

— Ah, e loc și de mai bine. Mă străduiesc. Mă simt oarecum trist și părăsit acum, trăiesc de unul singur. Am eșuat în toate căsniciile mele, la fel ca jucătorii care-și mizează tot avutul pe un cal sau pe o carte. Și divorțurile m-au costat al naibii de scump. Toate fostele mele soții vor cota lor parte din parale. Sau, mă rog, din ce mi-a mai rămas.

— Aveți copii?

— Nu, nici unul. M-am îmbolnăvit de oreion când învățam la colegiul Eton și asta a pus punct funcției de procreare. Un păcat și o pată rușinoasă, într-adevăr. Mi-ar fi plăcut să am copii și să mă îngrijească la bătrânețe. Drept să-ți spun, nu prea mai am multe rude. Tatăl meu trăiește încă, dar nu ne înțelegem deloc, păstrăm doar

relaţii de bună-ziua. S-a dezlănţuit ca artileria cerească atunci când am vândut proprietatea, dar nu-i mai stătea în putinţă să facă nimic oricât s-ar fi străduit. Mai am un văr, un tip plicticos. Trăieşte în Hampshire. Am încercat să vorbesc cu el la telefon, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Unde locuieşte tatăl dumneavoastră?

— Într-un apartament dintr-o vilă în apropiere de Albert Hall, într-o stare de solitudine şi confort. N-am luat încă legătura cu el. Tot amân de pe o zi pe alta. Probabil că o să-i fac o scurtă vizită după ce mă-ntorc din Franţa. O simplă vizită de curtoazie. Nu prea găsim subiecte de conversaţie.

Sam răsuflă uşurat când li se alăturară din nou Janey şi Neil. Isprăvind cu pregătitul bucatelor, Janey îşi scosese şorţul de bucătărie. Arăta minunat, cu faţa îmbujorată de plăcere, şi parcurse în grabă cei câţiva metri ai salonului ca să-l înlănţuie pe Sam cu braţele pe după gât, sărutându-l cu zgomot pe obraz.

— Neil mi-a povestit. Despre noua slujbă. Sunt emoţionată. Nu te superi că mi-a spus, nu-i aşa? Atât de palpitant, o adevărată provocare. Sunt realmente fericită să aflu această veste. Nu pot să-mi imaginez că există vreun alt post mai incitant.

Pe deasupra creştetului ei, Sam îl ţintui cu privirea pe Neil. Neil se simţea puţin stânjenit.

— Nu te deranjează că te-am deconspirat?

— Sigur că nu. Sam o îmbrăţişă cu afecţiune pe Janey. M-ai scutit de osteneala unor explicaţii.

— Ce se-ntâmplă? Hughie îşi ciulise urechile. Mi-e permis să aflu despre ce-i vorba?

Janey se întoarse spre el.

— Despre noua slujbă a lui Sam. I s-a adus la cunoștință chiar azi. Pleacă în extremitatea nordică a Scoției ca să repună în funcțiune o veche filatură de lână.

— Serios? Pentru prima oară, atenția și curiozitatea lui Hughie erau stârnite de lucruri care nu se raportau exclusiv la propria-i persoană. Scoția, zici? Și pe unde anume?

— În Buckly, Comitatul Sutherland, îi răspunse Sam.

Hughie îi privea cu gura căscată.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar în Buckly. Doar nu-i vorba de fabrica familiei McTaggart?

— Îi cunoașteți?

— Dragă băiete, îi cunosc cum mă cunosc pe mine însumi. Buckly e doar la câteva mile distanță de Corrydale. Pe vremuri, croitorul îmi confecționa toate costumele de vânătoare din tweed țesut în Buckly. Iar dădaca mea obișnuia să-mi tricoteze ciorapi din fire de lână răsucite produse de fabrica McTaggart. O veche afacere de familie. Dăinuie de cel puțin o sută și cincizeci de ani. Ce naiba s-a întâmplat?

— Bătrânul McTaggart a murit. Fiii nu s-au arătat interesați că continue tradiția familiei. Și-au risipit banii și fabrica a fost distrusă în cele din urmă de inundații.

— Ce poveste tragică! De parcă aș fi auzit că un vechi prieten s-a stins din viață. Și ce responsabilitate imensă îți asumi! Când pleci spre nord?

— În curând.

— Ai unde să stai?

— Nu. Toate proprietățile domestice au fost vândute. O să mă încartiruiesc temporar într-o pensiune și apoi o să caut prin împrejurimi o căsuță de vânzare.

— Interesant! exclamă Hughie. Cu toţii îl cercetară cu privirea, însă el nu dezvoltă acest subiect, ci îşi concentră pur şi simplu atenţia asupra mucului de ţigară pe care-l strivea cu grijă de buza scrumierei.

— De ce-i interesant? întrebă Janey într-un târziu.

— Fiindcă eu am o casă.

— Unde?

— Nu în Corrydale, ci în Creagan. Chiar mai aproape de Buckly.

— Cum de se-ntâmplă că ai o casă în Creagan?

— Erau acolo birourile administraţiei de moşie şi un apartament spaţios pentru familia vechilului. O clădire mare, solidă, construită în stilul epocii victoriene. Cu o grădină în spate. Dar bunica mea a hotărât că era prea departe de Corrydale pentru deplasările ei zilnice, aşa că i-a instalat pe administratorul moşiei şi pe membrii familiei lui într-o locuinţă confortabilă, aflată chiar între zidurile care împrejmuiau parcul. Vechea clădire a administraţiei mi-a rămas moştenire mie. Şi vărului meu. Suntem coproprietari, avem un bun imobil în indiviziune.

Neil încruntă din sprâncene.

— Şi cine locuieşte acolo acum?

— Stă goală şi părăsită. Un cuplu de bătrâni, pe nume Cochrane, au închiriat-o în ultimii douăzeci de ani, dar soţul a murit şi soţia s-a mutat la o rudă. La drept vorbind, unul dintre motivele pentru care mă găsesc în Londra este să scot casa în vânzare. Mi-ar prinde bine nişte bani peşin. Am încercat să-l sun pe Oscar – el e celălalt proprietar – ca să discutăm pe îndelete, dar n-am reuşit să-l găsesc. Probabil că a murit. De plictiseală şi melancolie, neîndoielnic.

Janey ignoră această scurtă izbucnire de maliţiozitate.

— Crezi c-ar fi dispus să vândă cota-parte care-i aparţine?

— Nu-mi închipui de ce nu. Nu-i foloseşte la nimic pe lumea asta. Mi-am fixat de fapt o întâlnire mâine dimineaţă la agenţia imobiliară Hurst & Fieldmore, deşi i-am descusut cu prudenţă mai înainte să le aflu părerile, ca să văd dacă vor să se ocupe de vânzarea proprietăţii.

— Dar vărul tău...

— Oh, o să lămuresc lucrurile cu el când mă-ntorc din Franţa.

— Ce vrei să spui de fapt, Hughie?

— Că prietenul vostru Sam are nevoie de o casă, iar eu am una de vânzare. Aranjamentul ăsta i-ar conveni perfect, aşa socot. Face o scurtă navetă la serviciu, e aproape de magazine şi de terenurile de golf. Nimeni n-ar putea pretinde mai mult. Îşi întoarse privirea spre Neil. Nu plăteşti nimic dacă te duci să arunci o privire rapidă prin casă. Poate ajungem la o înţelegere şi batem palma. O tranzacţie discretă s-ar potrivi de minune.

— Cât cereţi? îl întrebă Sam cu prudenţă.

— Ei bine, nu s-a făcut nici o evaluare din motive evidente. Dar... Hughie plecă privirea, înlăturând cu vârful degetelor puţin scrum de ţigară căzut pe pantaloni... o sută şi cincizeci de mii de lire, ţi se pare mult?

— Împărţiţi între dumneavoastră şi vărul dumneavoastră?

— Exact, şaptezeci şi cinci de mii fiecare.

— Cât de repede puteţi lua legătura cu el?

— Habar n-am, dragă băiete. E un om pe care nu te

poți bizui. Poate fi plecat oriunde. Dar nu există nici un motiv să nu treci pe acolo și să inspectezi locul.

— E vreun agent sau vreo persoană cu care trebuie să intru în contact?

— Nu-i nevoie. Hughie se înclină într-o parte și caută pe dibuite în buzunarul pantalonilor. De acolo, scoase la iveală o cheie mare, demodată, cu o etichetă roșie legată pe care stătea scris cu majuscule „CLĂDIREA ADMINISTRAȚIEI". O etală ostentativ ca pe un trofeu care merita cu prisosință să fie admirat.

— O porți cu tine tot timpul? Janey era copleșită de uimire.

— Fetiță prostuță, sigur că nu. Ți-am spus doar, mi-am aranjat o întâlnire mâine dimineață la Hurst & Fieldmore și aveam de gând să le-o predau lor.

Sam luă cheia.

— Și cum ține legătura cu dumneavoastră?

— Îți dau o carte de vizită, dragă băiete. Poți să trimiți un fax în Barbados. Și iată și numărul de telefon al lui Maudie în sudul Franței, în caz că te hotărăști repede.

— O să cercetez casa cu siguranță și vă mulțumesc. Dar, firește, nu se poate oficializa nimic fără asentimentul vărului dumneavoastră.

— Bineînțeles că nu. Nici o escrocherie pe sub mână. Totul cu cărțile pe față, deschis și aranjat cinstit. Dar rămâne o propunere viabilă.

Se lăsară câteva clipe de liniște. Apoi Janey rosti:

— Ce coincidență extraordinară! Sunt convinsă că-i de bun augur. Un semn minunat. Ceea ce înseamnă că toate lucrurile vor merge strună și se vor sfârși cu bine.

N-ar trebui să sărbătorim? Sam ne-a dăruit o sticlă de șampanie. Ce-ar fi s-o destupăm și să toastăm pentru Sam, fabrica McTaggart și zile pline de fericire în noua casă?

— O idee splendidă! spuse Hughie. Dar dacă nu te superi, eu aș prefera încă un gin cu apă tonică.

Carrie

În acea noapte, Carrie visă despre Austria și Oberbeuren. În înlănțuirea de imagini din timpul somnului, cerul era albastru profund, iar zăpada orbitor de strălucitoare, astfel încât fiecare fulg de nea, înghețat și sticlos, scânteia ca un mic giuvaier, împrăștiind irizări de culorile curcubeului. Schia. Pe o pârtie pustie. Plutea la vale printre câmpuri albe care se întindeau spre infinit. Zări în coborâșul ei planat pini înalți și negri, pârtia unduind printre acești arbori, și era singură. Și apoi, ieșind din umbra pinilor la lumină, își dădu seama că nu mai era singură, fiindcă, drept înainte, în depărtare, deslușì un alt schior solitar, o siluetă neagră profilată pe fondul alb, zburând lin de-a lungul pantei, dănțuind pe zăpadă, făcând fel de fel de figuri și piruete în aer. Știa că schiorul era Andreas și își dorea să-l înștiințeze de prezența ei acolo, ca el s-o aștepte până-l ajungea din urmă. Îl strigă pe nume. „Andreas! Oprește-te și lasă-mă să te însoțesc. Hai să schiem împreună." Își auzea glasul, purtat de adierea vântului, și scârțâitul schiurilor pe suprafața bătucită a pârtiei. „Andreas!" Dar el dispăruse. Trecu peste un povârniș de nămeți și observă că o auzise și adăsta, sprijinit în bețele de aluminiu, pândind să

parâ, cu fruntea ridicată, cu ochelarii de protecție lumurii împinși pe creștetul capului.

Îi surâdea. Arătându-și dinții albi care contrastau puternic cu fața bronzată de soare și pârlită de vânt. Poate că goana lui pe zăpadă nu fusese decât o șicană. Ajunse alături și se opri în loc, însă abia atunci descoperi că nu era Andreas, ci un alt bărbat, cu un rânjet crunt de lup și cu ochi necruțători ca de piatră. Și cerul se învolburase, întunecat de nori prevestitori de furtună și începu să tremure înspăimântată...

Senzația de groază paralizantă o deșteptă brusc din somn, căscând ochii în întuneric. Își auzea limpede bătăile sacadate ale inimii, zvâcnindu-i repede în piept din pricina emoției. Buimăcită, deslușì o fâșie de fereastră neacoperită de draperie, și, prin crâmpeiul de geam, lumina felinarelor de stradă pâlpâind în depărtare. Nu se găsea în Austria, nici în Oberbeuren, ci la Londra. Nici în apartamentul ei parfumat cu arome de pin, cu balcon dincolo de ferestre, ci în Putney, în dormitorul pentru oaspeți din locuința prietenilor ei, Sara și Davis Lumley.

Văzduhul nu era înghețat, presărat de stele, ci pâclișit, cernând din înalturi o ploaie deasă și cenușie. Visul se spulberase. Andreas, care nu-i aparținuse niciodată cu adevărat, pierise fără urmă. Totul se sfârșise.

Întinse mâna și dibui ceasul așezat pe noptieră. Ora șase în zorii unei zile posomorâte de decembrie.

Patul gol îi insufla un sentiment de dezolare. Se pomeni copleșită de o dorință fizică, de dorul disperat și mistuitor după Andreas, tânjind să fie acolo, cu trupu-i neted și musculos lipit de-al ei. Să se reîntoarcă în tre-

cutul care le unise destinele, în baldachinul imens sculptat în lemn, așezat sub grinzile tavanului înclinat; o pereche de îndrăgostiți, învăluiți în beatitudine. Se întoarse pe-o parte, ghemuindu-se la căldură sub plapuma de puf. Totul va merge bine, timpul face minuni. Zăcea atinsă parcă de o boală; dar se va vindeca! Închise ochii, răsucind capul pe pernă, și ațipi din nou.

La ora nouă, se trezi iarăși din somn și văzu că dimineața mohorâtă de iarnă prinsese a se lumina. David și Sara trebuie să fi plecat deja la serviciu și știa că rămăsese singură în casa lor. Stătea acolo de o săptămână și, în tot acest interval de timp, nu realizase nimic; nu se întâlnise cu nimeni, nu se urnise din loc ca să-și găsească o nouă slujbă. Nesfârșit de înțelegători, David și Sara o lăsaseră să-și mistuie durerea în singurătate și Carrie stabili un singur contact cu familia ei, telefonându-i tatălui în Cornwall și purtând împreună o conversație lungă și alinătoare, care durase aproape o oră. „O să iei legătura cu mama ta, nu-i așa?" o întrebase el îngrijorat, iar Carrie îi promisese, dar nu contenise să caute tot felul de pretexte spre a amâna la maximum apelul telefonic. Dar o săptămână reprezenta un răgaz destul de lung și-și dădea seama că nu mai putea tergiversa. Astăzi, chiar în această dimineață, urma să-i dea telefon lui Dodie. „Ți-am făcut o surpriză!" avea să-i spună, străduindu-se să-i sune glasul a veselie. „M-am întors. Aici. În Londra."

Și se vor înlănțui momente de uimire, explicații și scuze, iar apoi vor ajunge la o înțelegere pentru reuniunea familială. Nu privea cu groază apropiata întâlnire,

dar nici nu se bucura la gândul că se va revedea cu mama sau cu sora ei, Nicola. Știa că amândouă aveau să-i depene o droaie de lucruri, însă nici unul ca vești bune, ci mai degrabă neplăcute. Totuși, sângele apă nu se face și cu cât isprăvea și se achita de obligație mai curând, cu atât mai bine.

Coborî din pat, își trase pe umeri halatul de casă și porni în jos pe trepte spre parter. Bucătăria era ordonată și îngrijită, strălucind de curățenie. Sara se dovedea a fi o gospodină exemplară, în pofida faptului că lucra din greu toată ziua. Își găsise timp să-i lase un bilețel lui Carrie, proptit de un ghiveci cu o plantă ornamentală care trona în mijlocul mesei.

„Îți doresc o zi cât se poate de bună. Găsești în frigider șuncă și suc de portocale. David e convocat la o ședință și o să întârzie, însă eu voi ajunge acasă la ora obișnuită. Dacă mergi la supermarket, poți, te rog, să cumperi ceva trufandale pentru cină? O conopidă mare e de ajuns. Și niște pliculețe de ceai «Lapsang Souchong». Te sărut cu drag, Sara."

Carrie puse apă la fiert într-un ibric, își prepară o cafea, băgă două felii de pâine în prăjitorul electric. Își sorbi cafeaua dar nu mâncă pâinea prăjită. Până când bău pe îndelete trei cești de cafea se făcu ora zece fără un sfert. Aparatul de telefon, așezat pe o servantă cu policioare pentru veselă, parcă o scruta a dojană ca o conștiință încărcată. Cu siguranță, Dodie Sutton, căreia nu-i dăduse nici un semn de viață, se va fi sculat din pat și-și va fi schițat un plan de acțiune. Întinse mâna după receptor, îl ridică și formă numărul apăsând cu putere

pe taste. Auzi semnalul de apel la celălalt capăt al firului. Aşteptă.

— Alo!

— Mamă!

— Cine e?

— Carrie.

— Carrie? Suni din Austria?

— Nu, din Londra. Sunt aici. M-am întors acasă.

— Pe Ranfurly Road?

— Nu, apartamentul de pe Ranfurly Road e închiriat de trei luni. Cu un preaviz de trei luni pentru ambele părţi. Am rămas fără adăpost.

— Şi atunci, unde eşti?

— În Putney. În locuinţa unor prieteni. Chiar pe malul celălalt al Tamisei, vizavi de tine.

— De cât timp ai venit?

— Cam de o săptămână. Dar am avut de făcut o grămadă de lucruri, altminteri te-aş fi sunat mai curând.

— O săptămână? Eşti în vacanţă? Glasul lui Dodie era plângăreţ, de parcă, într-un fel sau altul, fiica ei ar fi păcălit-o, îndrugându-i bazaconii.

— Nu, nu-i o vacanţă. Mi-am lăsat baltă slujba. Am decis că am lucrat acolo destul timp.

— Mi-am închipuit totdeauna că o să rămâi acolo pentru toată viaţa. Nu te-am văzut de un car de ani. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. E doar un capriciu.

— O să-ţi cauţi altă slujbă?

— Trebuie. Ascultă mamă, mă gândeam să trec pe la tine, să ne vedem. Stai acasă azi?

— Numai dimineața. După-amiază, trebuie să plec. Joc bridge cu bătrâna Leila Maxwell. Are cataractă, sărmana de ea, și de-abia mai poate să distingă cărțile, dar cu măcar atâta lucru o ajut, îi țin de urât.

— Atunci, ce-ai zice să luăm prânzul împreună? insistă Carrie.

— Aici, vrei să spui?

— Te invit în oraș, dacă preferi așa?

— Nu, mă descurc. Supă, plăcintă umplută cu carne și ceva la desert. Îți convine?

— Perfect! Ce mai face Nicola?

— Oh, draga mea copilă, se petrec drame adevărate.

— Drame? Lui Carrie i se strânse inima în piept.

— Cred că și-a pierdut mințile. O să-ți povestesc totul pe îndelete când sosești aici. Făcu o pauză, apoi Dodie își continuă vorba, trecându-i fără îndoială prin minte vreo idee strălucită. De fapt, întâmplarea asta neprevăzută ar putea să fie favorizată de soartă. Mă refer la întoarcerea ta acasă. Nicola se înapoiază pe la prânz, dar pesemne că o să te străduiești să ajungi aici puțin mai devreme și atunci o să stăm la taifas între patru ochi.

Carrie se căi deodată că-i telefonase.

— Și cum o mai duce Lucy? întrebă ea.

— Lucy e aici. Li s-a permis să lipsească de la școală azi dimineață, pe motiv să se înlocuiește boilerul. Acum, s-a retras în camera ei, buchisește mereu ceva pentru examenul de sfârșit de an. Își petrece cea mai mare parte a timpului închisă acolo, așa că n-o să ne deranjeze.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— Oh, fii fără grijă, n-o să ratezi ocazia. La ce oră ajungi aici?

— Pe la unsprezece și jumătate, e bine? Probabil că o să vin pe jos.

— Nu mai ai mașină?

— Ba da, însă nu-mi strică puțină mișcare în aer liber.

— E o vreme respingătoare.

— O să supraviețuiesc. Atunci, pe curând, mamă.

— Te aștept. Și Dodie încheie convorbirea telefonică. După scurt timp, Carrie lăsă receptorul în furcă, rămase nemișcată, cu privirea pironită asupra aparatului, apoi se pomeni că râde în hohote. Nu de bucurie, ci de dezamăgire, cu o ironică grimasă de durere, fiindcă urarea de bun venit a mamei, glacială și ambiguă, se dovedi exact ceea ce anticipase și presimțise cu groază.

Astfel, decurseră dintotdeauna relațiile lor. Caracterizate printr-o lipsă de comunicare, printr-o antipatie pesemne, așa încât Carrie ajunsese la un modus vivendi și învățase să accepte situația de voie, de nevoie, chiar înainte să intre în perioada adolescenței. Fiind împreună cu alte familii, văzând cum se comportau unii cu ceilalți, își nuanțase percepția și, dacă n-ar fi beneficiat de prezența tatălui, s-ar fi putut să crească și să se maturizeze fără cunoașterea emotivității, a inimii, fără să știe ce înseamnă să iubești și să fii iubită.

În primul rând, nu elucidase niciodată destul de bine motivul enigmatic pentru care Jeffrey Sutton se căsătorise cu Dodie. Era frumușică, atrăgătoare, cochetă, îi plăcea să flirteze, dar ca tânără femeie avea abilitatea să se metamorfozeze în exact genul de companioană

cu care orice potenţial soţ şi-ar fi dorit să-şi petreacă toată viaţa. Şi descoperea, prea târziu, că totul nu fusese decât un act calculat, o stratagemă ingenioasă, un vicleşug menit să-l prindă în mreje. Căci Dodie văzuse în Jeffrey nu numai un bărbat atrăgător şi viril, dar şi siguranţă, întrucât slujba lui de agent de bursă în centrul financiar al Londrei era bănoasă, cariera îi sălta neîntrerupt pe drumul măririlor, iar colegii săi erau blagosloviţi cu rangul social după care ea tânjise mereu.

Nicola se născuse prima şi apoi, după cinci ani, apăruse pe lume şi Carrie. Cele două surori se deosebeau ca cerul de pământ, având în comun atât de puţine lucruri, încât se părea că fiecare aparţinea exclusiv unui singur părinte. De parcă Dodie ar fi zămislit-o pe Nicola fără aportul lui Jeffrey, iar Jeffrey ar fi conceput-o miraculos pe Carrie, prin propriile-i forţe.

Jeffrey era tatăl, prietenul şi aliatul ei... partenerul puternic într-o căsnicie care nu putea fi etichetată decât drept o mezalianţă. Jeffrey le ducea pe fete cu maşina la şcoală, în timp ce mama lor zăcea lungită în pat, savurându-şi ceaiul chinezesc şi citind romane. Carrie şi-l reamintea reîntorcându-se acasă de la serviciu, răsunându-i parcă şi acum în urechi declicul cheii răsucite în yala uşii şi alerga într-un suflet pe scări până la parter să-l întâmpine fiindcă Dodie nu se înapoiase de la partida de bridge şi doar menajera zăngănea vasele în bucătărie. Răvăşit şi extenuat după o zi de muncă solicitantă, îşi trântea pe podea servieta-diplomat, îşi lepăda haina şi urcau împreună la etajul superior s-o ajute pe Carrie la temele pentru şcoală sau s-o asculte

când exersa la pian. Jeffrey era cel care înveselea viața de familie, pregătit mereu cu o idee spontană pentru un picnic, o excursie, o vacanță. El o luase pe Carrie pentru prima oară să practice schiul la Val d'Isère când deabia împlinise zece ani, când stătură într-o vilă închiriată și făcură parte dintr-un grup vesel alcătuit din membrii altor două familii. Fusese cea mai fericită vacanță din viața lui Carrie și marcase începutul unei pasiuni care nu se stinsese niciodată. Nicola îi refuzase invitația, în parte pentru că nu avea o constituție atletică, în parte pentru că își dorea să rămână singură cu Dodie, astfel încât mama și fiica preferată să poată colinda împreună prin magazine, cumpărând rochii noi pentru Nicola pe care să le etaleze la toate petrecerile de Crăciun unde fusese invitată și fără a intenționa să le rateze.

Hainele elegante după ultima modă, băieții și seratele mondene erau pasiunile Nicolei și absolut nimeni nu se mirase când se logodise, măritându-se după scurtă vreme, abia la douăzeci și unu de ani. Tânărul în cauză se numea Miles Wesley și era întruchiparea vie a tot ceea ce visase vreodată Dodie pentru fiica ei mai mare. Proaspătul însurățel avea o bunică posesoare a titlului de noblețe de „Lady" Burfield cu toate privilegiile și avantajele cuvenite acestui rang aristocratic, părinți cu o proprietate demnă de invidiat în Hampshire; primise cea mai aleasă educație la colegiul cu internat pentru băieți Harrow și deținea o slujbă respectabilă la Hurst & Fieldmore, o agenție privată pentru proprietăți imobiliare cu sucursale pe tot cuprinsul țării. Miles lucra în sediul central al societății, situat pe Davies Street, însușindu-și

cu perseverenţă rosturile şi dedesubturile meseriei de a vinde cu profit maxim imense terenuri de vânătoare, moşii, domenii şi întinderi de pământ de-a lungul eleşteelor rezervate pentru sezonul de pescuit, unde dreptul de a prinde peşte se plătea cu bani grei. Nici o altă mamă n-ar fi putut să-şi dorească mai mult pentru odrasla ei şi Dodie se delectă cu pregătirile pentru nunta care trebuia să orbească prin splendoare, stârnind invidia tuturor prietenelor ei, şi să devină subiect de conversaţie în societatea mondenă, avidă de senzaţii, măcar în anii imediat următori.

Carrie nu o însoţi pe mireasă la cununie ca domnişoară de onoare deoarece refuză oferta. La cincisprezece ani, era înaltă, deşirată şi slabă, preocupându-se cu pasiune numai de învăţătură, întrucât râvnea, mai presus de orice, să urmeze cursurile unei universităţi. Aspectul ei exterior general o aducea la disperare pe Dodie, care-i detesta blugii roşi, bocancii butucănoşi, tricourile sport lăbărţate şi aproape leşină de oripilare când fiica ei mai mică îşi aduse cu sine dintr-un magazin Oxfam o geacă de piele care arăta şi mirosea, nici mai mult nici mai puţin, a oaie moartă.

Când i se pomeni despre rolul de domnişoară de onoare, Carrie îşi precizâ poziţia cu claritate numaidecât.

„Nu!", refuză ea categoric.

Se iscară certuri aprinse.

— Cum poţi fi atât de egoistă? îi impută Dodie.

— Cu uşurinţă.

— N-ai decât o singură soră, s-ar cuveni să te gândeşti la ea.

— Notează bine ce-ți spun, mamă, n-aș face asta nici măcar pentru Maiestatea Sa, Regina. Am înălțimea de cinci picioare și nouă țoli și nu sunt deloc potrivită în postura de domnișoară de onoare. Nu-s dispusă să defilez de-a lungul naosului, printre strane, arătând ca o uriașă prăjitură merengue în tafta roz-bombon. Aș părea complet idioată.

— Știi perfect de bine că rochia nu-i din tafta roz. Nicola și cu mine am ales un șifon trandafiriu-închis.

— Și mai rău.

— Nu-ți pasă de nimeni altcineva decât de propria-ți persoană.

— De data asta, mi-am pus în gând să nu mă sinchisesc de alții. Nicola n-o să se supere. Are o grămadă de prietene drăguțe care mor de nerăbdare să-i fie domnișoare de onoare. Oricum, Carrie căscă, nu mă-nnebunesc după cununiile religioase. Găsea amuzant, uneori, să-și întărâte mama până o scotea din sărite. De ce nu pot să se repeadă după colț la oficiul de stare civilă? Gândește-te numai la banii economisiți. Pe de altă parte, toți invitații își vor cruța punga, scutiți de daruri de nuntă și de cecuri grase.

— Ți-a ieșit din gură cea mai mare răutate posibilă.

— Pur și simplu, n-ai idee de partea practică a vieții.

Dodie respiră adânc și-și puse frâu limbii, păstrându-și stăpânirea de sine și tonul cumpănit.

— Dacă oamenii vor să-i dea Nicolei un cec în loc de dar de nuntă, atunci știu că va fi primit cu recunoștință. La urma urmei, trebuie să-și mobileze noul apartament. Să-și cumpere frigider, covoare, lămpi. Nimic nu-i ieftin pe lume, vezi doar.

— Sau vor putea să-și deschidă cu toți biștarii un cont special și să-l folosească mai târziu ca să-și achite taxele pentru procesul de divorț.

Dodie se năpusti afară din încăpere, trântind ușa cu violență în urma ei. Subiectul referitor la atribuția de domnișoară de onoare fu abandonat pentru totdeauna.

Carrie deveni cu timpul singura persoană căreia i se confesa Jeffrey. Împlinise nouăsprezece ani, intrase la Universitatea Oxford, studiind pentru a-și obține licența în limba engleză și filosofie, și savurând fiecare clipă a noii vieți. Într-o dimineață de duminică, Jeffrey îi telefonă din Londra.

— Ți-ai fixat vreun program pentru azi?

— Nimic special.

— Mă gândeam să luăm prânzul împreună.

— Ce tratație împărătească!

— Mama e cu Nicola. Lucy a făcut febră și sora ta a chemat-o repede în ajutor. O să ajung acolo pe la ora douăsprezece.

— Te aștept gata-pregătită. Carrie trepida de bucurie.

Era o zi minunată de octombrie și, după ce o luă cu mașina din fața căminului studențesc, se deplasară spre zona rurală din apropiere și-i oferi un ospăț bogat la „La Manoir aux Quat' Saisons". Un adevărat regal, un festin pantagruelic și exorbitant în același timp. După prânz, cutreierară prin grădina hanului rustic și se prigoriră în razele blândei toamne văratice; păsările ciripeau vesel și frunzele argintii, tremurătoare în lumină, se risipeau pe iarbă ca monedele de un penny.

Atunci îi mărturisi Jeffrey despre Serena, despre momentul când o întâlnise pentru prima oară, când îi apăruse în fața ochilor, îndrăgostindu-se de ea la prima vedere.

— Se împlinesc acum cinci ani de când o cunosc. E destul de tânără ca să-mi fie fiică, dar înseamnă totul pentru mine și nu cred că pot să mai trăiesc fără ea.

Tatăl ei avea o iubită! O altă femeie. Și Carrie nu bănuise absolut nimic. Nu-i venea în minte ce ar fi putut să spună.

— Ești șocată, Carrie?

— Bineînțeles că nu. Atâta doar că m-ai luat prin surprindere.

— Am de gând să vă părăsesc și să-mi încropesc viața alături de ea. Carrie îl cercetă cu privirea și-i citi tristețea în ochii negri. Îmi dau foarte bine seama ce faptă cumplită săvârșesc.

— Nu. Spune-mi fără teamă tot adevărul.

— Aș fi plecat cu mult înainte, luând-o pe Serena cu mine. Dar nu m-am simțit în stare să fac acest pas decisiv până ce nu m-am încredințat că tu și Nicola sunteți... rostuite, așa presupun. Ajunse la vârsta maturității. Trebuia să vă stau alături cât timp aveați nevoie de mine, atât cât vă puteam fi de folos cu ceva. Acum, lucrurile s-au schimbat. Tu, sunt aproape convins, stai pe propriile-ți picioare, îți mențiii independența. Iar Nicola e femeie măritată, are deja la rândul ei o fetiță. Nu pot decât să sper că-i fericită. Miles mi s-a părut dintotdeauna un tip cumsecade, chiar dacă-i puțin cam nătâng. Socot că Nicola îl învârte pe degete, dar asta nu mă privește la urma-urmei.

— Sărmanul de el! Carrie se gândi la propria lui căsnicie cu Dodie. Toți anii ăștia ai fost foarte nefericit? îl întrebă ea.

— Nu, îi răspunse Jeffrey, dând din cap. Au existat și momente de mare bucurie, în special când ne-am petrecut timpul împreună. Însă am ostenit să salvez aparențele și să mă resemnez într-o situație nedorită, suportând bărbățește tot răul. M-am extenuat trudind fără întrerupere ca să câștig destui bani, necruțându-mi nici un efort, spetindu-mă până la vlăguire. Simt nevoia unei alte vieți. Am nevoie de dragoste împărtășită și de comuniune sufletească și de râsete, iar Dodie nu-i capabilă să împartă cu mine astfel de trăiri. Așa cum probabil ți-ai dat seama deja, nu mai dormim în același pat de ani de zile. Și-mi doresc un cămin în care prietenii apropiați să treacă în vizită, să stăm împreună la masa din bucătărie și să ne ospătăm cu spaghete și cu o sticlă de vin. Vreau să deschid larg ușa casei la sfârșitul unei zile de muncă și să aud pe cineva strigându-mă pe nume. În zorii zilei, jinduiesc să mă bărbieresc în aroma îmbietoare a unei cafele proaspăt preparate și să miroasă a ochiuri cu slănină. Și nu-i vorba doar de andropauză, ci, mai presus de toate, de o nevoie profundă care mocnește în mine de mulți ani.

— Nici nu intenționam să spun că ai intrat în andropauză.

— Știu.

O altă familie ieșise din han, hoinărind fără țintă în după-amiaza caldă, scăldată în razele soarelui. O mamă tânără, un tată și un băiețel. Băiețașul găsise o crosă de

lemn cu coadă lungă şi o bilă de plastic, opintindu-se să joace crochet pe pajişte şi să lovească bila strecurând-o printr-o serie de mici arcade înfipte în pământ. După trei lovituri ratate, tatăl îi sări în ajutor, înlănţuindu-l cu braţele şi arătându-i cum să ţintească.

— Ai făcut tot ce se poate pentru noi, îi spuse Carrie. Nici un alt tată nu ne-ar fi purtat mai mult de grijă. Dacă aşa simţi, trebuie să pleci.

— Şi cum rămâne cu mama ta?

— O să fie distrusă, firește, va fi rănită în mândria ei. Dar ştiu că n-a pus prea mult suflet în această căsnicie şi, pesemne, în ceasul al doisprezecelea, o să devină mai bună de una singură. Carrie oftă cu mâhnire. Trebuie să fii realist, tată. O să-şi angajeze un avocat specializat în divorţuri şi probabil că o să te cureţe de bani.

— Ştiu. E un preţ pe care sunt obligat să-l plătesc.

— Şi ce faci cu serviciul?

— Îmi voi da demisia.

— N-or să-ţi lipsească agitaţia şi competiţia de fiecare zi?

— Nici pomeneală!

— M-am ridicat foarte sus pe scara ierarhiei sociale, am ajuns departe în profesie. Şi m-am săturat de cursa pentru supremaţie şi de rutină, de anxietate şi de goana perpetuă să mă menţin în frunte şi să nu rămân mai prejos în ce priveşte starea materială şi socială. Pasămite, n-am fost niciodată o creatură mânată de ambiţie. Şi acum, am devenit egoist. Crezi că greşesc, la vârsta mea destul de înaintată, dacă râvnesc după fericire?

— Ştii prea bine ce cred eu.

Pentru un timp, nu scoaseră o vorbă, stătură pur și simplu într-o armonie deplină, în care cuvintele prisosesc, iar tăcerea așternută e încărcată de sensuri. Apoi, Jeffrey prinse iar a grăi:

— Acum, hai să discutăm despre tine. Există un fond depus în bancă pe numele tău, administrat prin procură de mine în calitate de tutore. Ți l-am deschis când te-ai născut. La fel am procedat și cu Nicola, dar banii ei s-au risipit aproape în întregime cu nunta aia ridicolă. Esențialul e că, păstrați în bancă, banii produc dobândă și socot că ar fi cel mai rațional lucru să încasezi dobânzile și să profiți de pe urma lor cumpărându-ți o casă. În Londra sau oriunde în altă parte. Proprietățile sunt totdeauna cele mai bune investiții. Mi-ar plăcea să te știu independentă din punct de vedere material, cu rostul tău... Nu-i o sumă de bani foarte mare, dar de-ajuns să-ți cumperi o casă mai modestă. Ce părere ai?

— Îmi surâde ideea. Carrie se aplecă într-o parte și-l sărută pe obraz. Ești un scump. Îți mulțumesc. N-o să ne îndepărtăm sufletește unul de celălalt, nu-i așa? Ne vom trimite scrisori, mesaje, ne vom telefona oriunde vei ajunge să te stabilești. O să păstrăm legătura.

Jeffrey îi zâmbi, arătând cu mult mai destins decât îl văzuse ea în ultimul timp. În mod cât se poate de limpede, își frământase mintea cu tot felul de gânduri neliniștitoare și acum își mai descărcase oarecum cugetul. Duminica viitoare, dacă vin iarăși la Oxford, aducând-o și pe Serena cu mine, ai avea ceva împotrivă s-o cunoști?

— Sigur că nu. Dar nu trebuie să creadă că prezint atâta importanță sau că o să mă amestec în problemele

voastre personale. Nu vreau câtuşi de puţin să fiu motivul pentru care Serena s-ar simţi vinovată şi plină de remuşcări. Ăsta trebuie să fie un moment de cotitură, în care vechile responsabilităţi se sfârşesc şi noua ta viaţă începe. Asigură-te de astă-dată că ţi se împlineşte fericirea mult visată.

— Şi tu, draga mea? Cum o mai duci cu viaţa? Ai vreo poveste de dragoste?

— Cu droaia, îl tachină Carrie. Le-am pierdut numărul.

— Nici un fel de perspectivă pentru o nuntă somptuoasă?

— Fii pe pace, nici un pericol! Pentru mulţi ani de-acum încolo. Am prea multe scopuri de atins în viaţă. Şi unde mai pui că trebuie să-mi cumpăr o casă. Ce de planuri ne-am făcut şi ce de lucruri am discutat!

— Nu fi aşa de bine dispusă. Ne putem aştepta la o perioadă de timp traumatizantă.

Carrie îl prinse de mână.

— Suntem prieteni la toartă, tată. Umăr la umăr.

Jeffrey avusese dreptate. Trecură printr-o experienţă dureroasă, aproape cutremurătoare, iar ecourile resentimentelor şi recriminărilor nu se stinseră vreme îndelungată. Totuşi, în ultimă instanţă, majoritatea oamenilor căzură de acord că Dodie îşi aranjase viaţa foarte bine şi nu-şi pierduse cumpătul la ananghie. Aşa cum prevăzuse Carrie, îl lăsase pe Jeffrey să plece cu mâinile goale şi se alesese cu căminul conjugal din Campden Hill, cu maşina şi cu cea mai mare parte din banii şi bu-

nurile pământeşti ale lui Jeffrey. Acesta nu se cramponă nici de-un capăt de aţă şi se învoi omeneşte cu tot ce i se ceru ca să repare nedreptatea şi s-o compenseze.

De îndată ce auzi că mezina, Carrie, îşi cumpărase o casă cu o mică terasă pe Ranfurly Road, Dodie scoase în vânzare proprietatea din Campden Hill, jurându-se în mod dramatic că era prea impregnată de amintiri nefericite ca să mai poată sălăşlui acolo, o vându cu un profit uriaş şi se mută într-un apartament încântător, de modă veche, situat în Fulham, orientat spre sud, cu vedere spre întreaga panoramă a fluviului Tamisa până în Putney, cu grădină particulară, retrasă, care se mărginea cu Hurlingham.

„Cuibuşorul meu însingurat" obişnuia Dodie să le spună prietenelor, mlădiindu-şi glasul melancolic şi curajos, şi toată lumea susţinea la unison că era o femeie minunată, care suportase cu stoicism toate greutăţile. În realitate, Dodie nu-şi mai încăpea în piele de mulţumire, cu partidele de bridge, cu micile petreceri la un pahar de băutură şi cu panaceul nedezminţit şi infailibil al târguielilor, întorcându-se acasă cu pungi de hârtie lucioasă, cu ornamente viu colorate, pline cu delicatese şi cofeturi, şi cutii de carton cu bomboane acoperite cu foiţă. Împreună cu prietenele, începu să-şi petreacă vacanţele în străinătate, zburând cu avionul spre Paris, cuibărită în fotoliul comod şi capitonat de la clasa întâi, sau făcând croaziere pe Mediterana pe pacheboturi de lux care navigau lin şi la bordul cărora profita de prilej să orbească prin eleganţa garderobei de curând achiziţionată. Într-una dintre aceste călătorii de plăcere pe mare, îl cunoscu pe

Johnnie Struthers, un ofițer de aviație în retragere, rămas văduv. Colonelul se simțea astras de Dodie și, din răstimp și răstimp, când poposea în Londra, îi dădea telefon și o invita să cineze împreună la restaurant.

Dodie era în culmea fericirii. Și apoi la șapte ani după propriu-i divorț, Nicola Wesley descoperi că blajinul și manieratul Miles avea o aventură amoroasă cu altă femeie și nu rată ocazia să se descătușeze dintr-o căsnicie care devenise agasantă și previzibilă. Firește că o zbughi în fugă spre mama ei, aciuindu-se în apartamentul spațios și cochet. Toate acestea ar fi însemnat o oarecare destindere a atmosferei într-o companie agreabilă, dacă Nicola n-ar fi adus-o cu sine pe fiica în vârstă de nouă ani, Lucy, iar Dodie își dădu seama că zilele ei fericite, liniștite, apuseră pentru totdeauna.

*

Cafetiera era goală, ceea ce mai rămăsese în ceașcă se răcise demult. Carrie se ridică în picioare, aruncă feliile de pâine prăjită, nemâncate, în coșul de gunoi, clăti cafetiera și puse ceașca și farfurioara în mașina de spălat vase. Urcă la etaj, își făcu un duș, spălându-și cu șampon părul tuns scurt și începu să se îmbrace. În ultima vreme, nu se sinchisise prea mult de aspectul exterior, umbla pur și simplu neschimbată, într-o pereche de blugi ponosiți, fără să se fardeze, dar, în această dimineață, știa că sosise timpul să-și dea puțin silința măcar pentru curajul nebunului.

Astfel încât, se înveșmântă cu pantaloni strâmți, mulați pe trup, de culoare cafenie, cu un pulover de cașmir, cu guler răsfrânt, își puse o pereche de botine lus-

truite, cerceii de aur, rotunzi ca niște bănuți și lănțișoarele de aur în jurul gâtului. Își pulverizează o ploaie măruntă de parfum, își orândui mărunțișurile în sacul din piele, de purtat pe umăr, își scoase haina din șifonier și coborî la parter.

Cheile de la ușa din față zăceau într-un pocal de bronz așezat pe scrinul din vestibul, laolaltă cu o vază de porțelan înaltă, cu motive decorative albastre pe fond alb, plină de zambile aranjate în ciorchine. Deasupra scrinului, se găsea fixată în perete o oglindă de formă alungită, și, în vreme ce Carrie își trăgea haina pe umeri și-și încheia nasturii, propria-i imagine reflectată pe suprafața lucie o iscodea sfredelitor. Văzu o tânără înaltă, zveltă, cu părul negru... sau mai aproape de adevăr, o femeie deșirată și subțire, oacheșă. La urma urmelor, împlinea în curând treizeci de ani. Părul ca pana corbului, tuns băiețește, îi strălucea de curățenie, o șuviță ca aripa unei păsări îi cădea totdeauna rebel peste frunte, nesupusă de pieptene. Ochii, reliefați prin fard și rimel, umbriți de gene lungi, erau căprui-închis, iar fața mai păstra încă stratul de bronz căpătat în lumina solară reflectată de pantele muntoase acoperite cu zăpadă sclipitoare. Arăta bine. Încrezătoare în propriile-i puteri. Nu asemeni unei persoane căreia trebuia să-i plângi de milă.

Își perie haina, un loden din postav pufos de culoare verde-oliv, tivit cu un chenar verde ca iarba, pe care-l cumpărase cu un an în urmă la Viena. Andreas o însoțise la târguieli prin magazine, o ajutase să-și aleagă haina, apoi insistase să i-o dăruiască. „O vei purta pen-

tru totdeauna și vei arăta mereu de milioane", îi spuseso el.

Fusese o zi cu un frig aspru și cu ninsoare deasă, și, după ce cumpărară haina, hoinăriră pe străzi, ținându-se de mână, până la Sacher's și acolo se regalară în stil mare cu un dejun copios...

„Nu te mai gândi acum."

Luă cheile, puse în funcțiune sistemul de alarmă și ieși din casă; coborî pe alee, apoi coti spre Putney High Street și înaintă cu pași mari pe trotuarul destul de aglomerat, îndreptându-se către malul fluviului. Traversând podul, simți o pală rece de vânt suflând dinspre răsărit, furișată în susul apei din direcția mării. Ajunsă în celălalt capăt al podului, nu-i mai rămânea de străbătut decât o porțiune scurtă de drum până la Farnham Court, corpul de case construite în stilul epocii edwardiene, unde, la etajul al patrulea, se situa apartamentul lui Dodie. Carrie urcă în fugă treptele, pătrunse prin ușile masive, batante, intră în lift și apăsă pe buton. Ascensorul porni în sus clătinându-se puțin într-o parte și-n alta, apoi se opri în cele din urmă într-un tremur sacadat, nervos. Carrie deschise ușile liftului cu un răsunet puternic și persistent, străbătu holul și apăsă pe sonerie.

Dodie o aștepta. Ajunse aproape imediat la ușă, întorcând de două ori cheia în yală și apărând brusc în prag.

— Carrie!

Arăta la fel ca întotdeauna, nici mai bătrână, nici mai slabă, nici mai grasă, ca și cum n-ar fi fost însemnată cu pecetea timpului. Măruntă și subțire, cu înfățișare foarte îngrijită, cu părul negru, coafat impecabil, înspicat cu câ-

lova fire albe care-i confereau o naturalețe, demnă de invidiat. Purta o jachetă tricotată de lână, deschisă în față, cu o fustă scurtă, croită după ultima modă, și pantofi escarpen, foarte decupați, ornați cu mici catarame aurii. O femeie încă atrăgătoare și cochetă, scoasă ca din cutie, căreia, în aparență, toate îi mergeau strună. Numai colțurile gurii îi trădau vârsta, arcuite în jos, străbătute de trecerea anilor într-o expresie de veșnică nemulțumire. Lui Carrie i se citase totdeauna că ochii sunt oglinda sufletului, dar hotărâse cu multă vreme în urmă că gura unei persoane reprezintă adevărata trăsătură care-i dezvăluie caracterul.

Trecu pragul casei și Dodie încuie cu grijă ușa.

Nu se scoaseră din panoplie armele obișnuite, nu urmară avalanșe de cuvinte, nici îmbrățișări afectuoase, nici exclamații de încântare și înduioșare maternă.

— Bună, mamă. Cum te simți? o întrebă Carrie, lepădându-și lodenul. Arăți minunat.

— Mersi, draga mea. Și tu arăți bine. Ești atât de bronzată. De parcă abia te-ai fi întors dintr-o vacanță petrecută pe plajă, sub bătaia razelor de soare. Pune-ți haina pe scaun. Vrei o cafea?

— Nu, tocmai am luat micul dejun. Acum, se sărutară din fugă, formal, atingându-și obrajii și schițând din vârful buzelor pupături în aer. Pielea lui Dodie era moale și plăcut mirositoare. M-am trezit din somn târziu, pe la ora nouă.

— E grozav să lenevești în pat, fără nici o treabă. Hai, vino cu mine...

Dodie se întoarse și merse în frunte spre salon. Norii care învăluiau cerul în acea zi înghețată de iarnă se des-

trămară ca prin farmec și, pentru câteva clipite, lumina orbitoare a soarelui hibernal inundă încăperea. Era o cameră de ședere cu aspect plăcut, cu ferestre-ușă mari, cu canaturi de sticlă, orientate către sud și dând într-un balcon, dincolo de care se desfășura panorama fluviului. Alături, despărțită printr-o ușă dublă pliantă, cu glasvanduri, care stătea totdeauna larg deschisă, se găsea sufrageria lui Dodie. Carrie văzu masa de mahon, bufetul cu vitrină, părți integrante din copilăria ei, strămutate din căminul familial situat odinioară în Campden Hill. Vaze cu flori pavoazau toată încăperea și-n aer plutea un parfum amețitor de crini albi.

— Unde-i toată lumea? întrebă Carrie.

— Ți-am spus doar la telefon, Lucy s-a închis în camera ei și...

— Nu-i prea sociabilă?

— Nu se observă. Se simte destul de fericită aici. Are biroul ei de scris, computerul și un mic televizor portabil.

În șemineul de marmură albă, pâlpâia un simulacru de foc mocnit pe jar de cărbune, întreținut altmineri printr-o instalație electrică. Dodie se instală comod în fotoliul ei obișnuit, așezat lângă vatra larg deschisă, joasă. Citise ziarul până când sunase Carrie și acum întinse mâna delicată, cu degete fin manichiurate, cu unghii lăcuite cu sidef roz, după jurnal, îl împături și-l puse pe măsuța scundă pentru cafea.

O pânză de nori se rostogoli în văzduh, înnegurând razele de soare.

— Drăguț din partea ta că ai venit fără întârziere. Vreau să-ți povestesc totul de-a fir a păr despre drama asta ridicolă dezlănțuită pe neașteptate.

— Şi Nicola?

— Trebuie să se-ntoarcă în curând.

Carrie se cufundă într-un jilţ tras lângă carpeta de lână aşternută în faţa căminului.

— Unde a plecat?

— La o agenţie de voiaj.

— Intenţionează să facă o călătorie?

— Cred că a înnebunit de-a binelea. Ţi-am mai spus nsta la telefon, nu-i aşa? A cunoscut un bărbat, american de origine. L-a întâlnit la o petrecere acum câteva săptămâni şi de-atunci se văd în fiecare zi.

Carrie se gândi că toată povestea suna destul de îmbucurător şi deloc ca şi cum sora ei mai mare şi-ar fi pierdut minţile.

— Ce fel de om e americanul ăsta? întrebă ea cu prudenţă.

— Ah, foarte prezentabil. Om de afaceri. Se ocupă de comunicaţiile feroviare sau de construcţii de oţel, ceva de genul ăsta. Locuieşte în Cleveland, Ohio, oriunde s-ar fi găsind. Îl cheamă Randall Fischer. Şi, acum, s-a întors în America şi a invitat-o pe Nicola să meargă acolo şi să petreacă împreună Crăciunul.

— În Cleveland, Ohio?

— Nu, are o vilă în Florida, unde, după cât se pare, îşi sărbătoreşte totdeauna zilele de Crăciun.

Toate acestea îi sugerau o stare de lucruri atât de rezonabile, încât Carrie nu-şi putea închipui în ce anume constă drama.

— E însurat?

— Spune că-i divorţat.

— În cazul ăsta, e foarte plauzibil. L-ai cunoscut?

— Bineînțeles. Nicola l-a adus aici o dată sau de două ori să-i ofere ceva de băut și, într-o seară, el ne-a invitat pe amândouă să cinăm în oraș. La Claridges. Stătea acolo.

— În cazul ăsta, înseamnă că are punga doldora de gologani. Carrie își încruntă fruntea. Nu-l agreezi, mamă?

— Oh, e un bărbat cumsecade, așa presupun. Puțin cam tomnatic, în jur de cincizeci de ani. Și nu foarte atrăgător.

— Nicola îl găsește pe gustul ei?

— Cred că da.

— Atunci, ce-i cu presimțirile astea funeste?

— Consider că-i imprudentă și nesăbuită. Nu știe realmente nimic despre individul ăsta.

— Mamă, fii serioasă, are deja treizeci și cinci de ani. Cu siguranță că până acum a învățat cum să-și poarte singură de grijă. N-o mai dădăci, las-o să greșească dacă așa vrea.

— Nu-i asta problema esențială.

— Atunci, care e problema? Deschide-mi ochii, luminează-mă!

— Nu înțelegi, Carrie? E vorba de Lucy.

— Vrei să spui că Lucy nu e invitată?

— Ba da, cum să nu, dar refuză cu încăpățânare să plece. Susține că n-are chef să meargă în Florida, că nu cunoaște pe nimeni acolo, că o să se plictisească de moarte și că Randall nu ține neapărat să vină ea. A chemat-o doar din obligație.

Carrie îi împărtășea sentimentele.

— O înțeleg, sunt de acord cu punctul ei de vedere. Câți ani are? Paisprezece. Probabil că se simte ca peștele pe uscat și, recunoaște, e oarecum jenant s-o privești pe propria-ți mamă absorbită în vâltoarea unei aventuri sentimentale.

O roșeață ușoară se ridica târându-se și lățindu-se pe gâtul lui Dodie, semn evident că se enervase. Îi displăcea profund orice formă de disensiune și nu putea suferi să se situeze pe o poziție opusă în care trebuia să combată pe cineva cu argumente.

— Dar gândește-te puțin, Lucy ar profita de o ocazie extraordinară. Ar avea prilejul să călătorească. Să vadă un alt colț de lume.

— Nu și dacă nu-și dorește asta.

— Dar ce va face altminteri?

„Acum, reflectă Carrie, am ajuns în sfârșit la miezul chestiunii."

— Te referi la Crăciun? Rămâne cu tine, bănuiesc. La urma urmelor, aici pare să fie căminul ei de o bună bucată de vreme. Locuiește cu tine de când au divorțat părinții ei. Unde altundeva s-ar putea duce?

Dodie nu-i răspunse numaidecât. În schimb, cuprinsă de agitație, se ridică în picioare, depărtându-se de Carrie spre ușile-ferestre, pironindu-și privirea în jos, către brâul lat al fluviului. Carrie aștepta în tăcere. Apoi, mama ei se întoarse.

— Nu pot să mă ocup de ea de una singură. Trebuie să-mi trăiesc și eu viața. Mi-am făcut planuri... am primit multe invitații... S-ar putea să plec tocmai în Bourne-

mouth şi să stau acolo cu soţii Freeman. Ei merg în fiecare an la Hotelul Palace. M-au invitat să-i însoţesc. Inflexiunile vocii ei arătau cât se poate de clar că Lucy nu era inclusă în acest proiect năucitor. Nu mai sunt la fel de tânără ca odinioară, Carrie. Zilele dedicate în întregime îngrijirii copiilor s-au încheiat o dată pentru totdeauna. Şi n-am de gând să-mi schimb programul pentru o fetiţă încăpăţânată.

„Cu nici un preţ şi pentru nimic în lume, gândi în sinea ei Carrie, şi presupun că n-ai cugetat nici măcar o clipă la un asemenea lucru." Într-un târziu, prinse a grăi:

— Cum rămâne cu tatăl ei, Miles? Nu-i cu putinţă să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului împreună cu el şi cu noua soţie? Sau acum nici nu se mai văd?

— Oh, ba da, mai încape vorbă! Dodie reveni la locul ei, şi încordată, se cocoţă ţeapănă în toate încheieturile pe marginea fotoliului. Din când în când îşi petrece sfârşitul de săptămână în casa lor, dar fără un entuziasm perceptibil.

— Nu au copii, nu-i aşa?

— Nu şi mă îndoiesc că vor avea vreodată. Ea e o femeie cu carieră. Dodie rosti cuvintele strâmbând din gură cu dispreţ. Ţâncii sunt excluşi cu desăvârşire din viaţa ei.

— Prin urmare, nu intenţionează s-o primească pe Lucy de Crăciun?

— De fapt, în disperare de cauză, i-am telefonat lui Miles şi i-am formulat această pretenţie îndreptăţită. Trebuia să procedez aşa fiindcă Nicole refuză să-i vorbească şi cu atât mai mult să-i pomenească măcar

numele. Dar Miles și soția lui pleacă să schieze la St. Moritz în vacanța de Crăciun, împreună cu un grup de adulți. Lucy n-a schiat niciodată și-i inspiră groază să aibă de-a face cu oameni necunoscuți. Miles mi-a spus că nici vorbă nu poate fi despre una ca asta, pentru că Lucy o să le strice cheful tuturor.

Carrie începu să simtă regrete amare pentru soarta bietei copile, lăsată uitării și abandonată de doi părinți indiferenți și învrăjbiți de moarte.

— În cazul ăsta, se pare că ai ajuns într-un impas, spuse, străduindu-se să nu-i sune glasul prea rece și nepăsător.

— Nicola e ferm hotărâtă să plece în Florida. Știi foarte bine, cât de egoistă e uneori. Și după tot ce am făcut pentru ea...

— Pesemne că nu vrea să scape printre degete o ocazie favorabilă pentru puțină distracție.

— Puțină distracție! Dodie repetă cuvintele cu amărăciune, pronunțându-le aproape de parcă ar fi sugerat un atentat la bunele moravuri. Carrie o urmărea din ochi. Dintr-o dată, Dodie evită să-i întâlnească privirea. Își plecă fruntea, frământând în mână manșeta jachetei, potrivindu-și nasturii aurii.

— Chiar la asta am făcut aluzie când am vorbit cu tine la telefon. Dacă-ți amintești, atunci când ți-am spus că întoarcerea ta neprevăzută din Austria e de bun augur.

— La mine te referi?! Să te scap de prezența lui Lucy, s-o iau de pe capul tău?

Dodie se încumetă să ridice privirea.

— Ce planuri ai?

— Mamă, de-abia m-am înapoiat din Austria. N-am avut timp să-mi stabilesc nici un plan. Nu dispun nici măcar de o casă și nu pot să mă reinstalez în apartamentul de pe Ranfurly Road până la sfârșitul lui februarie; umblu cu traista-n băț și-mi port toată averea într-un geamantan. Nu sunt realmente în situația să găzduiesc pe cineva.

— N-am vrut să spun asta... Mă gândeam că poate... tatăl tău... Dodie se exprimă cu șovăire.

— Jeffrey?

— Acum, îi zici pe numele de botez, Jeffrey?

— Îl numesc așa chiar de când ați divorțat. E tatăl meu, știu prea bine, dar și soțul Serenei și prietenul meu.

Pe când rostea aceste cuvinte, Dodie tresări ușor, aproape involuntar, dar Carrie îi ignoră reacția de neplăcere, cunoscând pe propria-i piele cu câtă cruzime se comporta uneori.

— Și nu cred că-i o idee viabilă.

— Dar e și bunicul lui Lucy. Cu siguranță că...

— Ascultă, mamă! Am vorbit deja cu Jeffrey. L-am sunat la telefon a doua zi după ce m-am întors. Am avut o conversație lungă. Am discutat atunci despre Crăciun și mi-a spus că fratele Serenei, cu soția și copilul vin în vizită să-și petreacă sărbătorile cu ei. Emblo o să se umple până la refuz, nemairămânând loc pentru încă alte două persoane.

— I-ai putea sugera...

— Nu. Și nu-i cinstit față de Serena. Nu poate să ne primească și o va chinui sentimentul de vinovăție din cauza asta. N-am de gând să-l rog.

— Of! Dodie slobozi un oftat lung şi se prăbuşi pe spetează fotoliului, de parcă ar fi ajuns la capătul puterilor. Arăta ca un balon dezumflat brusc cu o înţepătură de ac, dintr-o dată împuţinată la trup, zbârcită şi îmbătrânită. Realmente nu mai suport situaţia asta. E prea mare zbuciumul. Şi n-am nici un ajutor, cu atât mai puţin de la propria-mi familie.

— Dar, mamă...

Carrie nu apucă să încheie vorba. Se auzi declicul cheii răsucite în yală, apoi uşa deschizându-se şi închizându-se cu zgomot.

— S-a întors Nicola, spuse Dodie inutil şi se săltă cu avânt pe picioare, îşi netezi părul şi rămase neclintită, aşteptând cu încordare nervoasă până când Nicola pătrunse în salon. Carrie se sculă din jilţ şi se-ntoarse cu faţa spre sora ei.

— Bună, o salută ea.

— Carrie! I se lungi obrazul de uimire. Ce naiba cauţi aici? Credeam că eşti în Austria.

— Acolo am fost, dar acum am revenit acasă, îi răspunse Carrie.

Surorile se măsurau cu privirea. Nu fuseseră niciodată în relaţii foarte apropiate, prietene intime, nu-şi împărtăşiseră nicicând secrete. Şi lui Carrie îi fulgeră prin minte ideea că Nicola, pe măsură ce se maturiza, începea să semene din ce în ce mai mult cu mama lor: aceeaşi statură, aceeaşi înfăţişare extrem de dichisită, cu părul negru şi coafat fără cusur. Aceeaşi gură mică, trădând un temperament meschin. Aşezate una lângă cealaltă, ar fi putut fi lesne luate drept gemene univiteline.

Ori de câte ori se gândea la Nicola, Carrie își proiecta totdeauna în minte imaginea ei tipică în ținută de maro gală. Fuste și bluze armonizate de minune și cu rafinament. Pantofi asortați la culoare cu gențile, o eșarfă de mătase, potrivită perfect în nuanța rujului de buze. Aducând puțin cu profilurile de păpuși decupate din mucava pe care obișnuiau în copilărie să le îmbrace în diverse toalete confecționate din hârtie, pliate pe margini și fixate pe conturul de carton; o rochie decoltată cu bretele, pentru plajă, un palton cu guler îmblănit pentru o plimbare pe timp iarnă, o crinolină și o bonetă cu bor pentru balurile mascate și costumate. Acum, Nicola nu dezmințea așteptările, întrucât era înveșmântată într-un costum de damă, compus din pantaloni și jachetă, croit impecabil, mulat pe corp, purtat pe sub o scurtă călduroasă pentru plimbări cu automobilul, imitând blana de leopard. Poșeta ei din piele de căprioară era ciocolatie și se asorta perfect ca nuanță cu cizmele cu tocuri înalte.

Nicola își lăsă poșeta pe un scaun rezemat de perete. Începu să-și descheie nasturii jachetei de blană artificială.

— Te-ai întors pentru totdeauna? întrebă ea.

— Nu știu. Rămâne de văzut. Carrie înaintă câțiva pași și-și sărută sora pe obraz, Nicola catadicsind să-i răspundă de formă.

— Dar când ai sosit acasă? Își scoase haina, azvârlind-o cu neglijență deasupra poșetei.

— Acum o săptămână. Dar am fost foarte ocupată, așa că i-am telefonat mamei abia azi dimineață.

— Ei bine, atâta pagubă! Îi aruncă lui Dodie o privire glacială. Bănuiesc că mama ți-a înșirat totul despre

situaţia dramatică. Te-a atras de partea ei. În mod limpede, Dodie şi Nicola ajunseseră în relaţii încordate. Carrie îşi dădea seama că Lucy, prinsă la strâmtoare între cele două, trebuie să fi nimerit într-un adevărat infern.

Dodie arăta îndurerată şi jignită.

— Nicola, nu procedezi corect, protestă ea.

— Nu, dar pun pariu pe ce vrei că am dreptate. Nicola se prăbuşi cu un bufnet surd în mijlocul canapelei. Oricum, e prea târziu. Mi-am rezervat biletul de avion. Plec pe optsprezece decembrie. Pentru două săptămâni.

O tăcere sugestivă se aşternu după acest anunţ sfidător. Dodie întoarse capul într-o parte, privind încremenită spre pâlpâirea flăcărilor electrice în şemineu. Sentimentul de profundă reprobare îi emana prin toţi porii trupului. Nicola îşi încrucişă privirea cu Carrie şi făcu o grimasă de dispreţ, ca şi când ele două, surorile, s-ar fi coalizat împotriva mamei. Carrie nu-i răspunse cu nici un gest deoarece, în acel moment, le detesta pe amândouă în egală măsură.

Dar n-avea nici un sens să se lase antrenată în gâlceava iscată.

— Se pare că e o problemă cu Lucy, spuse ea pe un ton cât mai cumpătat cu putinţă.

— A fost invitată în Florida, dar refuză cu obstinaţie să meargă cu mine.

— Îi înţeleg punctul de vedere.

— Ah, nici nu se putea altfel, ăsta-i genul tău!

— Mama mi-a sugerat să am grijă de ea în vacanţa de Crăciun.

— Tu? Nicola afișă o atitudine insultătoare. Și apoi, cumpăni în minte câteva clipe și repetă cuvântul, dar de data aceasta nu mai sună a ofensă, ci cu totul diferit. O idee strălucită care nu i-ar fi străfulgerat niciodată prin gând. Tu!

— Însă nu pot.

— De ce?

— N-am unde s-o găzduiesc. Nici un cămin.

— Și apartamentul tău de pe Ranfurly Road?

— E închiriat încă.

Dodie își alese exact acel moment să se amestece în conversație.

— Mă gândeam că Carrie ar putea s-o ducă pe Lucy cu mașina în Cornwall ca să stea cu tatăl vostru. Dar, după câte s-ar părea, varianta asta iese din discuție.

— De ce? întrebă Nicola.

— Din lipsă de spațiu, îi răspunse Dodie.

— Și blestematul de Miles cu afurisita de nevastă-sa nu vor s-o ia cu ei în Elveția, egoiștii dracului. Pardon, scuzați-mă amândouă de vorba rușinoasă. Nicola își rodea nervos unghia degetului mare. Oricum, eu plec. Voi călători cu avionul spre Florida, să fiu împreună cu Randall și nimeni nu mă poate opri. N-am mai avut vacanță de o veșnicie și m-am hotărât să plec cu orice preț.

Împărtășindu-i necazul într-un fel, dar gândindu-se la Lucy, Carrie încercă s-o convingă pe cale rațională.

— Totuși, Nicola.

Nu reuși să-și continue vorba. Sora ei se repezi ca vulturul pe pradă.

— Ţie-ţi convine de minune! Carrie se întrebă de câte mii de ori în viaţă auzise această văicăreală familială. „Ţie îţi convine." N-ai avut niciodată o familie, nu ştii ce-nseamnă să fii legată de un copil zile în şir. În perioada anului şcolar şi în vacanţe. Constrânsă să-mi consacru tot timpul lui Lucy, s-o amuz, să mă ocup cu problemele ei de şcoală. Şi toate de una singură, fără nici un ajutor. După câte observ, viaţa ta reprezintă o lungă vacanţă, nimic altceva decât schiat şi distracţii pe cinste. Munţi şi oameni tineri şi petreceri cu vin fiert. Şi te-a uitat Dumnezeu în Austria. Au trecut ani de când nu te-am văzut la faţă. Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie, îţi trăieşti viaţa din plin, fără nici o grijă pe lume, ca-n sânul lui Avram.

Cu oarecare greutate, Carrie se forţă să-şi stăpânească tonul vocii.

— Nicola, se vede clar că n-ai nici cea mai vagă idee cu ce m-am ocupat eu acolo. Slujba mea era de funcţionar superior în departamentul de relaţii cu publicul pentru o prestigioasă agenţie de turism şi, în fiecare dimineaţă, nouă subordonaţi trebuiau să se prezinte la raport în biroul meu. Aveam o secretară personală şi un apartament propriu, iar, în sezonul turistic de vârf, lucram adeseori fără întrerupere şapte zile pe săptămână. Aşa că hai să lăsăm baltă subiectul iresponsabilităţii.

— Nu-i acelaşi lucru. Cu îndărătnicie de catâr, Nicola persevera cu ranchiună pe aceeaşi poziţie. Nici nu se compară măcar cu creşterea unui copil.

Carrie se dădu bătută.

— Uite ce e, în felul ăsta nu ajungem nicăieri.

Nicola o ignoră.

— Totul depinde de tine, mamă. Trebuie să-ţi iasă din minte plecarea la Bournemouth.

Contrar naturii, Dodie explodă cu o irascibilitate împinsă până la ultima limită.

— Scuteşte-mă de prostiile tale, cum îndrăzneşti să-mi ceri mie una ca asta!

— Nu poţi s-o laşi pe Lucy să se descurce singură aici, cum o taie capul.

— Şi de ce îmi impui să mă sacrific eu?

Subit, Carrie înţelese că nu mai suporta să asculte aluziile înţepătoare, lipsite de noimă. Cele două, Dodie şi Nicola, dezlănţuiseră atacul, plasate pe poziţii de forţă, adăpostite în tranşee, şi toate argumentele pro şi contra din lume nu puteau să ducă la o rezolvare raţională a conflictului.

— Încetaţi odată, pentru numele lui Dumnezeu! le spuse ea cu glas tăios.

În mod destul de surprinzător, amândouă conteniră cu ciondăneala. După scurt timp, Nicola întrebă:

— Aşadar, ai vreo propunere strălucită, Carrie?

— Nu ştiu. Atâta pricep că vorbim despre fiica ta, şi nu despre un câine de pripas care trebuie să fie adăpostit într-o cuşcă. Dacă nu te deranjează, aş vrea să discut puţin cu Lucy. Probabil că dă dovadă de mai multă judecată decât mama şi bunica ei laolaltă.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

— Unde-i camera ei?

— Lângă bucătărie. Nicola îi semnală direcţia printr-o înclinare din cap. Prin spatele casei.

Carrie se îndreptă spre ușă. Pe când o deschidea, Dodie prinse glas:

— Vezi dacă poți s-o convingi să fie fată ascultătoare și să plece, pur și simplu, cu Nicola...

Carrie nu-i răspunse. Ieși din salon, închizând ușa încetișor în urma ei.

Lucy

Clădirea impunătoare Farnham Court fusese construită în vremea când regulile etichetei impuneau categoric ca familiile din clasa de mijloc să angajeze servitori interni. Prin urmare, fiecare apartament fusese dotat cu o cameră mică modestă pentru găzduirea menajerei sau a fetei în casă, pricepută la toate, care știa să și gătească. Când venise să locuiască împreună cu bunica ei, după divorțul părinților, lui Lucy Wesley i se repartizase această odaie de serviciu și nu se sinchisea câtuși de puțin că dispunea de un spațiu restrâns, neluminat de soare, întrucât îi aparținea în întregime.

Fereastra dădea spre fântâna arteziană din mijlocul curții interioare, la baza căreia se întindeau pavele cu câteva ciubere conținând arbuști și bulbi pe care portarul trebuia să-i ude și să-i curețe de crengile uscate cu un foarfece de grădină; de fapt, nu se înfățișa nici o priveliște deosebită, iar fereastra stătea învăluită în faldurile voalului alb. Dar pereții erau zugrăviți în galben-pai, ceea ce conferea iluzia luminii solare, draperiile învrâstate cu gălbui și alb, și Lucy își avea patul ei, încărcat cu ursuleți din pluș, și un birou de lucru cu sertare pentru temele de școală și o grămadă de rafturi și polițe pentru colecția impresionantă de cărți. Computerul era

așezat pe masa de scris, decorul întregit de veioze și lămpi, cu un mic televizor, iar o blană de oaie se așternea peste covorul albastru-deschis. Când prietenele de școală veniră în vizită, perorară gălăgioase cu invidie și admirație, în special pentru că modestul spațiu îi aparținea numai lui Lucy; nu trebuia să-l împartă cu vreo soră mai mică agasantă sau să trăiască într-o învălmășeală de bunuri personale aruncate claie peste grămadă de frați sau surori având un singur părinte comun.

Era o odaie foarte ordonată și îngrijită, lui Lucy plăcându-i să deretice și să aranjeze toate lucrurile la locul lor. Pe rafturi, cărțile se înșiruiau în linie dreaptă, rânduite cu meticulozitate, hainele împăturite cu grijă, patul netezit impecabil. La școală, pupitrul ei arăta la fel de rânduit, cu creioanele bine ascuțite și caietele de exerciții aliniate în unghi drept și stivuite ireproșabil. O dată pe săptămână, doamna Burgess care curăța prin casă, scuturând așternutul, ștergând praful și dând cu aspiratorul, pentru bunica ei, trecea și prin camera lui Lucy cu ustensilele de curățenie, lăsând în urmă un miros puternic de ceară de lustruit cu aromă de lavandă; dar, din când în când, mânată de un impuls gospodăresc de nestăpânit, Lucy deretica și ea din nou prin toate cotloanele, lustruind oglinda mesei de toaletă și rama de argint care încadra fotografia tatălui ei.

Îi simțea lipsa îngrozitor de tare, nu pur și simplu ca persoană în carne și oase, ci mai ales fiindcă, asemeni unei piese de mobilier stil care-și pierduse un picior, o dată cu separarea de el, spiritul de familie închegată se năruise pieziș, strâmb, încovoiat și inutil, iar Lucy știa că

era o pierdere ireparabilă și că orice strădanie de restaurare nu-l mai putea readuce la forma inițială. Avusese nouă ani când părinții ei divorțaseră. O vârstă dezagreabilă, ingrată (deși ar putea să existe oare și vârste plăcute, prielnice?). Fiind copilă, însă destul de mare că să perceapă cu exactitate ce se întâmpla. Ceea ce însemna că întregul eșafodaj al existenței pocnise pe la încheieturi, dezmembrându-se în bucăți într-un târziu, și că ea și mama ei rămaseră să culeagă de pe jos și să reînsufletească resturile provenite din fărâmarea ansamblului. Se mutaseră în casa bunicii și Lucy își închipuise la început că era vorba doar de un aranjament temporar, însă se resemnă încetul cu încetul că avea să dăinuie pentru totdeauna. Dintr-un motiv sau altul, în ciuda disensiunilor și a certurilor ocazionale, se părea că acea stare de lucruri le convine ambelor femei și cum niciuna dintre ele nu se ostenea măcar să-i ceară părerea, Lucy păstra tăcere, evitându-le și trăind retrasă.

Din timp în timp, își vedea tatăl, dar noua lui soție, pe nume Marilyn, se ferea să se implice emoțional, circumspectă din fire, și, de bună seamă, nu manifesta nici un interes pentru copii sau fiice vitrege, sau pentru orice altceva, cu excepția carierei captivante, fiindcă altminteri, cu siguranță că ar fi dat naștere până acum unui prunc. Marilyn și Miles nici măcar nu locuiau într-o casă decentă, cu grădină, ci într-un apartament cu locațiune de servicii, exact genul de cămin în care dacă nu catadicsești să pregătești mâncarea pentru prânz sau cină, dai un telefon scurt și, după câteva minute, gustări, mizilicuri și aperitive ți se livrează la ușă aduse pe o măsuță cu rotile.

Marilyn nu era cu certitudine genul de persoană căreia cineva îi putea destăinui gândurile intime, ascunse în ungherele minţii, şi Lucy nu-i mai încredinţa tainele nici tatălui ei din pricina sentimentului de loialitate scindată între cei doi părinţi despărţiţi. Uneori, simţea că explodează datorită presiunii interioare dacă nu se confesează unui adult. Directoarea şcolii ei, domnişoara Maxwell – Brown întruchipa exact acest fel de persoană şi, din când în când, în cursul unui interviu particular, lăsase să se înţeleagă clar că era mai mult decât fericită s-o asculte, dacă Lucy vroia să-şi deschidă sufletul. Dar reticenţa lui Lucy şi acea exasperantă lealitate îi înfrânau impulsul de moment. Se îngrozea la gândul că cineva ar putea s-o compătimească, de parcă ar fi rămas orfană, lipsită de sfaturile şi mângâierile părinteşti. Aşa că îi spuse: „Nu, totul îmi merge bine", iar domnişoara Maxwell – Brown insistă. „Realmente, e-n ordine". Şi împotriva propriei voinţe, fără tragere de inimă, domnişoara Maxwell – Brown îi îngădui să se retragă.

Acum, la ora douăsprezece fără un sfert, într-o dimineaţă de vineri, îşi terminase temele pentru acasă (chiar după micul dejun, îşi consacrase timpul pregătirii lecţiilor pentru şcoală) şi se apucase să noteze cu pixul câteva gânduri în jurnalul ei de însemnări, gros cât Biblia, legat în piele şi prevăzut cu un mic lacăt cu cheiţă. Avea foi de hârtie velină, netedă şi lucioasă, de culoare crem, pe care scrisul devenea o adevărată plăcere şi-l primise în dar din Cornwall. „Crăciun fericit, Lucy, îţi urează bunicul, Serena, Amy şi Ben" stătea scris în semn de afecţiune pe fila liberă, albă, de la începutul jurnalului.

Ei nu uitau niciodată sărbătorile Crăciunului și zilele de naștere, ceea ce demonstra o mare generozitate a sufletului, întrucât Lucy fusese doar un țânc de-o șchioapă când acel mariaj se destrămase, așa că nu-și aducea aminte de Jeffrey Sutton și bineînțeles că nu-l cunoștea pe Serena, pe Amy sau pe Ben. Câteodată, când viața îi producea cu adevărat o stare de deprimare, se lungea în pat și broda fantezii despre cei din Cornwall, despre cum o invitau să meargă și să stea un timp acolo și – chiar puțin probabil – despre cum mama și bunica îi îngăduiau să întreprindă această călătorie. Își întocmea cu minuțiozitate planuri mental. Un taxi până în Paddington, apoi îmbarcarea în tren, întâmpinarea într-un loc oarecare cu palmieri înalți și mare limpede și albastră, găzduirea într-o casă primitoare cu o grădină minunată, situată eventual aproape de plajă și unde briza adia lin cu miros dulceag de alge, pătrunzând pe fereastra deschisă a dormitorului ei. Și alături de Ben și de Amy s-ar fi simțit ca și cum ar fi avut frați și surori de sânge.

Lucy își ținuse jurnalul în care-și consemna cu sfințenie întâmplările cotidiene începând chiar din ziua când îl primise. Nu semăna prea mult cu o agendă, prevăzută cu foi ca de calendar, ci mai degrabă cu un carnet de notițe cu frumoase pagini curate, nedatate, ceea ce însemna că posesorul trebuia să scrie cu mâna lui datele calendaristice și, dedesubt, notele zilnice despre fapte sau evenimente trăite. Uneori, se petreceau prea puține lucruri demne de înregistrat, dar în alte zile, dacă mergea la cinema sau la un concert cu restul clasei, îi

răsăreau în memorie o groază de întâmplări şi putea să aştearnă două sau trei pagini. Găsea un motiv de imensă satisfacţie să scrie într-o formă îngrijită cu cel mai bun pix pe hârtia lucioasă, de culoare crem. O pasionau carnetele de notiţe, colile de hârtie, rechizitele pentru scris, trusele de creioane şi pixuri, mirosul de cerneală. Papetăriile erau magazinele ei preferate şi rareori părăsea vreuna fără o cutiuţă cu agrafe de birou viu colorate, fără un pachetel de cărţi poştale sau fără o sticluţă cu cerneală roşie.

Lucy începu să aştearnă pe pagina jurnalului câteva gânduri:

„Mama a plecat azi dimineaţă să se intereseze la o agenţie de turism. A ieşit din casă imediat după micul dejun. Ea şi bunica aproape nu mai vorbesc deloc una cu cealaltă din cauza certurilor iscate în legătură cu Crăciunul, Bournemouth şi Florida. Mi-aş dori să înţeleagă cât de tare urăsc Florida. Nu poţi înota toată ziua în piscină şi apoi nu-l agreez deloc pe Randall, nu-mi place îngheţata şi nu mă atrage deloc să urmăresc casete video."

Jurnalul îi suplinea nevoia de confesiune, dar ar fi preferat să aibă alături o persoană de încredere, în carne şi oase, căreia să-i destănuie simţămintele intime. Lăsă deoparte pixul şi contemplă dimineaţa cenuşie, dincolo de perdelele din voal alb, transparent şi plutitor. Se gândi la Carrie, soră mai mică a mamei şi mătuşă superbă. Carrie ar fi îndeplinit la perfecţie rolul de confidentă pentru că o trata ca pe un adult şi totuşi era mereu dispusă să se angreneze în lucruri captivante, inova-

toare. Înainte să dispară în Austria spre a nu se mai întoarce niciodată acasă, Carrie fusese salvatoarea lui Lucy, persoana care o regala cu momente de desfătare, ca de pildă spectacole de operă cu „La Fille Mal Gardée" și alte reprezentații memorabile sau faimoasa grădină botanică Kew Gardens în primele zile însorite de primăvară. Carrie se străduise ca și Muzeul de Istorie Naturală să-i devină amuzant și interesant și, odată, se plimbaseră împreună cu un vaporaș de agrement, plutind de-a lungul Tamisei până la Tower Bridge, și prânziseră la bordul navei pentru excursii turistice; astfel, întreaga Londră, văzută din largul apei, se metamorfozase ca prin farmec într-un oraș străin, necunoscut, împodobit cu turnuri monumentale, fleșe și vârfuri de clopotniță, înalte și ascuțite, în formă de săgeată, scăldate în lumina solară.

Lucy ridică pixul de pe birou și continuă să scrie.

„Nu mi-ar fi displăcut să-mi petrec Crăciunul cu tata și cu Marilyn, dar ei pleacă în străinătate la schi. Marilyn spune că-i un aranjament vechi, de lungă durată. Sunt sigură că tata și-ar fi contramandat planul, dar firește că Marilyn n-ar fi fost de acord. Nu pricep cu nici un chip de ce sărbătorile de iarnă sunt considerate atât de speciale și de ce toată lumea se agită fără rost, făcând mare tapaj din cauza petrecerii Crăciunului. Oricum, în această după-amiază, merg la film cu Emma și apoi mă întorc acasă să beau ceaiul împreună cu ea."

Pe când Lucy stătuse închisă în dormitorul ei, pregătindu-și lecțiile pentru școală și acum scriind în jurnal, dincolo de ușă, bunica își rostuia propria-i viață. În tot

cursul dimineții, Lucy auzise în răstimpuri telefonul sunând, apoi vocea slabă a bunicii, sporovăind de una și de alta, punând țara la cale. Cam cu o oră în urmă, cineva, venit de bună seamă în vizită, apăsase pe sonerie și, în timp ce Lucy își termina temele la franceză, prinse cu urechea un murmur nedeslușit de glasuri, absorbite în conversație, răzbătând din salonul situat la capătul culoarului. Nu avea nici cea mai mică idee cine putea fi și, de fapt, nu-i păsa câtuși de puțin. Probabil vreo prietenă plicticoasă de-a bunicii. Dar, pe urmă, auzi liftul scârțâind în urcare, zornăit de cheie răsucită în yala ușii din față și știu că mama ei se înapoiase de la agenția de voiaj.

În pofida stăruințelor de a nu merge în Florida, lui Lucy îi stârnea totuși spaimă gândul că, în disperare de cauză, mama ei rezervase două bilete de călătorie cu avionul, așa că, vrând-nevrând, urma să fie târâtă, remorcată de mânecă, tot drumul până în America. În definitiv, la paisprezece ani, nu-i rămâneau prea multe de făcut, decât să stea îmbufnată două săptămâni și să deteste fiecare clipă a ședерii în Lumea Nouă, stricându-le eventual tuturor buna dispoziție.

Se simțea în stare să le dejoace planurile, iar mama ei știa perfect de bine acest lucru, și totuși, descurajanta posibilitate persista. Pândi cu urechile ciulite ca un câine în alertă, încordat, să prindă zvonuri ușoare, confuze, din depărtare. Dar cadența slabă a pașilor trecu pe lângă camera ei, de-a lungul culoarului către salon. Susur de șoapte tainice. Lucy închise ochii, dorindu-și să-și poată astupa cumva și urechile.

Tristă consolare, dar cel puțin prezența celei de-a treia persoane, oricine ar fi fost vizitatorul inopinat, va preîntâmpina în orice caz o altă gâlceavă pentru moment. Lucy aștepta să vadă ce-o să se întâmple. Încă nu se petrecu nimic preț de aproape cinci minute. Și, apoi, încă o dată, ușa salonului se deschise și se închise la loc și cineva se apropia cu pași repezi. Lucy își strânse binișor jurnalul, se sprijini cu coatele pe el, întorcând capul să pândească temătoare spre clanța ușii. Mama ei, venită să-i împărtășească ultimele noutăți despre planul de călătorie în Florida? Dintr-o dată, frica instinctivă inspirată de presentimentul unei primejdii ascunse îi provocă o senzație de greață. Dar, aproape imediat, se auziră bătăi ușoare în ușă, și-și dădu seama că nu era mama, fiindcă ea nu se sinchisea să ciocăne, ci pur și simplu dădea buzna înăuntru, tulburându-i intimitatea și tihna, deranjând-o de la îndeletnicirile plăcute în orele de răgaz.

La un ciocănit ușor în ușă, domnișoara Maxwell – Brown obișnuia să strige cu glas puternic: „Intră, te rog!", însă, înainte de a se decide să rostească aceste cuvinte, ușa se întredeschise încetișor și un cap se iți între canaturi.

— Te deranjez? Și-i zâmbea larg. Nu mama. Nici bunica. Nici vreo cunoștință agasantă a bunicii. Ci...

Carrie. Carrie?! Tocmai se gândise la Carrie și acum ea se găsea acolo, în pragul ușii, și nu în Austria, așa cum își imaginase Lucy, ducând o viață mondenă, gustând din plin toate plăcerile vacanțelor petrecute la schiat și cazată în hoteluri de lux. Carrie. Și, pe timpuri,

avusese părul lung, dar și-l tunsese scurt și era foarte subțire și foarte bronzată și la fel de înaltă cum și-o amintea Lucy.

Carrie. Lucy se pomeni amuțită, încremenită de uimire, cu gura căscată. Într-o stare de confuzie, provocată de emoții învălmășite. Uluire și incredibilă încântare că o astfel de întâmplare minunată și neașteptată devenise aievea. Carrie. Simțea cum un val cald de îmbujorare i se ridica în obraji, stârnit de pura plăcere. Asemenea lucruri nu se întâmplau prea des și nu-i trecea prin minte nici un cuvânt să-și exprime imensa bucurie. Instinctul îi dicta să sară în picioare și să se arunce în brațele lui Carrie, dar pesemne că mătușa ei ar fi considerat un atare comportament îngrozitor de copilăresc. Poate...

— Nu mai căsca ochii. Sunt cu adevărat eu, spuse Carrie.

Lucy se ridică încet în picioare.

— Sfinte Sisoie! exclamă ea.

Carrie intră în cameră și închise ușa.

— Ești surprinsă?

— Da. Habar n-am avut. Ai sosit aici de mult timp?

— Cam de o oră. Am stat la taclale cu mama.

— Nu, mă refer la întoarcerea în Londra.

— Am venit de o săptămână.

— N-am știut.

— Nimeni n-a știut. Nu contează, ai aflat acum. Se aplecă și-i dădu un sărut pe obraz. Mirosea superb. Ai crescut. Ce tâmpenie am spus! Înainte vreme, mă încovoiam din genunchi să te sărut. Privi de jur împrejur. Ce

cameră drăguță! Altădată, era foarte întunecoasă. Și cât de ordonată! Ai făcut deja curățenia de primăvară?

— În dimineața asta, nu. Și bunica m-a ajutat s-o renovez. M-a lăsat să-mi aleg culorile.

— E perfectă! Luminoasă și însorită. Lângă pat, se găsea un mic fotoliu capitonat în creton albastru și Carrie se lăsă pe acesta, întinzându-și picioarele, cu gleznele cruciș, afundate în botinele de piele fină. Te apucaseși de lucru?

— Da, îmi făceam lecțiile pentru școală. Lucy își culese jurnalul de pe birou, îl vârî la loc sigur într-un sertar și apoi se așeză din nou, răsucindu-se cu scaunul rotativ spre mătușa ei. Când te-ai întors?

— Ți-am spus deja. Acum o săptămână. V-aș fi dat de știre că vin, dar lucrurile s-au precipitat oarecum.

— Cât timp o să rămâi acasă?

— Nelimitat. Mi-am lăsat baltă serviciul. În prezent, sunt lipsită de adăpost și de un loc de muncă, însă nu contează prea mult. Ție cum îți mai merg treburile?

— În regulă! îi răspunse Lucy, ridicând din umeri.

— S-ar zice că se profilează o anume criză. Sau, pesemne, s-a și conturat amenințător. Biată copilă, trebuie că te-ntrebi ce naiba s-ar mai putea întâmpla de-acum încolo?

Carrie se comporta conform așteptărilor și Lucy se simțea recunoscătoare; fusese dintotdeauna extrem de directă, neevitând niciodată subiectele incomode și atacând fără ocolișuri fondul dilemei. Deodată, Lucy răsuflă ușurată și găsi puterea să întrebe:

— Mama n-a cumpărat două bilete de avion pentru Florida, nu-i așa?

— Ți-ar fi displăcut?

— Îngrozitor de mult.

Carrie bufni în râs.

— Nu te alarma, o să plece de una singură. Așa că ai câștigat de fapt această mică bătălie. Probabil că ai susținut o luptă destul de grea până la victoria finală.

— Crezi că fac într-adevăr o prostie fiindcă nu vreau să merg cu ea?

— Nu, consider că ai perfectă dreptate. I-ai sta ca un ghimpe în coastă, ai fi a treia persoană nedorită în grup, băgându-te în sufletul unei perechi de îndrăgostiți. Nici că se poate mai bine pentru Nicola. Dar se ridică o problemă.

— Te referi la Crăciun?

— Nu, chiar la tine mă refer. Ce ai de gând să faci? Pun capul jos că nimeni nu s-a ostenit măcar să te întrebe.

— Adevărat!

— Ți-aș fi propus să stai cu tatăl tău, însă, chipurile, el și cu Marilyn pleacă să schieze cu o grămadă de prieteni.

— Nu-mi surâde să merg nici cu ei. Marilyn nu mă place deloc și n-am pus niciodată schiurile în picioare, așa că nu m-aș distra nemaipomenit.

— N-ai prietene de școală drăguțe cu mame agreabile împreună cu care să-ți petreci vacanța de Crăciun?

Lucy se simți puțin stânjenită deoarece nu legase prietenii strânse cu camaradele ei. Firește, avea colege de școală, o droaie, dar nu se atașase de nimeni special, de nimeni

cu o mamă cu suflet duios. Emma Forbes îi era cea mai apropiată prietenă, iar mama ei lucra ca redactor-şef de revistă şi se năpustea val-vârtej la diverse întâlniri. Lucy n-o cunoştea aproape deloc, iar Emma trebuia să fie extraordinar de independentă şi-şi organiza viaţa socială cu ajutorul unei chei de yală şi al unei tinere de origine suedeză, angajată în familie pentru a avea grijă de gospodărie. Până acum, în pofida conversaţiilor amicale, a chicotelilor şi a timpului petrecut împreună, Emma nu pomenise nici măcar un cuvânt despre sărbătorile Cărciunului.

Carrie aştepta. Ochii ei negri, plini de bunătate, o urmăreau cu atenţie.

— Mă gândeam că aş putea merge în Cornwall. La bunicu'. Singura problemă e că habar n-am cum să ajung acolo, nici nu-mi prea amintesc de el, iar pe Serena, pe Ben sau pe Amy nu i-am cunoscut niciodată. Şi bunica se scandalizează mereu când aude de el şi refuză să le rostească numele, dar mi-am zis că, neexistând altă soluţie, m-ar lăsa să plec acolo.

— Ţi-ar plăcea asta?

— Da, aşa cred. Singurul lucru e că n-am fost niciodată... Glasul îi scăzu în intensitate. Şi, oricum nu şi-ar dori să vin acolo.

— Socot că-i o idee grozavă şi, într-o bună zi, s-ar cuveni să-i vizităm împreună. Dar nu în vacanţa asta de Crăciun, fiindcă am vorbit la telefon cu Jeffrey imediat după ce m-am întors din Austria şi m-a încunoştinţat că o să li se umple casa de musafiri. În orice caz, căminul lor nu-i prea mare, de fapt chiar neîncăpător, şi o să se ticsească de vizitatori.

Speranţa se spulberase.

— Oh, zău că nu contează...

— Dar o să ajungi cu siguranță acolo într-o zi. La primăvară, poate. Lor le-ar face nespusă plăcere și tu îi vei îndrăgi pe toți. Acum, noi trebuie să luăm în considerare altă soluție.

— Noi? Folosirea pronumelui de persoana întâi plural era încărcată de semnificație.

— Da, tu și cu mine. Devenite parcă orfeline, aruncate de colo până colo în furtuna vieții. Prin urmare, cum o scoatem la capăt?

— La sărbătoarea Crăciunului te referi?

— Bineînțeles că da.

— Să rămânem în Londra?

— Cred că Londra ar fi un loc cam anost, nu ești de aceeași părere? Pesemne că nu ne-ar strica să ne luăm lălpășița la spinare.

— Dar unde?

Se părea că nu găseau cu ușurință răspunsul cuvenit la această întrebare. Se priviră lung una pe cealaltă, apoi Carrie se sculă în picioare, se îndreptă spre fereastră, ridicând puțin perdeaua de voal și zgâindu-se trei caturi mai jos, în curtea interioară posomorâtă.

— Am o idee! exclamă ea. Mi-a fulgerat prin minte chiar în clipa asta. Lăsă perdeaua să cadă, se întoarse și se cocoță pe marginea biroului de scris.

— Ai auzit vreodată de Elfrida Phipps? o întrebă ea.

Lucy dădu din cap în semn de negație, mirându-se ce avea să urmeze.

— E absolut fermecătoare. Verișoara lui Jeffrey. Bunica ta n-a suportat-o niciodată fiindcă era actriță, destul

de extravagantă și dezlănțuită, dându-și frâu liber pornirilor și curtată mereu de o droaie de prieteni și bărbați. Dodie și Elfrida n-au avut niciodată nimic comun, nici în clin, nici în mânecă, și bunica ta o dezaproba cu oarecare prudență. Dar eu o ador dintotdeauna și, când eram studentă la Oxford, am început să ne revedem și ne-am împrietenit la cataramă.

— Câți ani are?

— Oh, e destul de în vârstă. Peste șaizeci de ani. Însă te amuzi cu ea copios, mai bine decât cu toate persoanele pe care le cunoști.

— Unde locuiește?

— A stat cândva în Londra, apoi soțul ei... ei bine, nu erau căsătoriți cu acte, conviețuiau nelegitim, însă Elfrida îl iubea până la adorație... a murit, și ea s-a mutat în provincie. Odată, cu mulți ani în urmă, s-a îmbolnăvit grav după o operație și eu am îngrijit-o până ce s-a însănătoșit. Am păstrat mereu legătura. Acum, trăiește într-un mic sat din Hampshire. Îmi spune că noul ei cămin e micuț, dar cred că rămâne oarece spațiu disponibil pentru noi două. Și chiar dacă nu dispune de suficient loc, Elfrida nu va refuza să ne găzduiască la o adică. Ei, nu ți se pare o idee bună, ia s-auzim? Merită să-ncercăm totuși?

— Tu și cu mine?

— Și Elfrida.

— Pentru două săptămâni?

— Se-nțelege.

— N-o s-o incomodăm?

— Pun rămășag pe ce vrei că o să sară în sus de bucurie.

— Cum o întrebăm?

— O sun. Am numărul ei de telefon.

— Chiar acum?

— Nu acum. Când mă înapoiez în Putney. Doar nu vrei să divulgăm planurile până când nu sunt fixate, clar ca lumina zilei. Abia atunci o să ni le dezvăluim ca pe un fapt împlinit.

— Și dacă nu ne primește de Crăciun...?

— Nu trebuie să gândim negativ. Hai să ne păstrăm optimismul. Și, pentru moment, nu sufla nimănui nici o vorbă. O să fie micul nostru secret. Carrie își sumese puțin mâneca puloverului de cașmir și se uită la ceas. Dumnezeule, s-a făcut aproape ora unu! Mor de foame, tu nu? Bunica ta spunea că ne ospătează cu supă și plăcintă cu carne, dar nu sunt sigură să o să mă satur cu atât. Ce-ar fi să vă invit pe toate patru să mâncăm în oraș, la restaurant? Cunoști vreun local ieftin și primitor nu prea departe de casă?

— Există unul în apropiere, se numește Rosetti's. La cinci minute distanță de mers pe jos.

— Italian?

— Da, cu spaghete și alte preparate de felul ăsta.

— Mâncarea mea preferară! Ce părere ai? Mergem să le înștiințăm pe mamele noastre că le facem cinste cu un prânz?

Lucy își aminti de Emma.

— Mi-am programat să mă duc la cinema după-amiază cu o prietenă. Trebuie să ne întâlnim la ora două și jumătate.

— Cum ajungi la locul de întâlnire?

— Cu metroul.

— Nici o problemă. Luăm toate patru masa de prânz și apoi îți plătesc eu taxiul până acolo. N-o să întârzii.

Toate sunau din ce în ce mai promițător. Dejun la restaurant și deplasare cu taximetrul. Lucy se întrebă dacă nu cumva Carrie, reîntoarsă din Austria, se îmbogățise peste noapte. Arăta cu siguranță înstărită, îmbrăcată elegant, cu părul zuluf strălucitor și cu machiajul discret și de efect... întocmai ca manechinele alungite și subțiate care pozau în veșminte din piele și în blănuri scumpe pentru paginile lucioase ale revistei de modă preferate de bunica, „Vogue". Pe neașteptate, se simți ca și cum ar fi scăpat, după mari cazne, dintr-un ungher rece și întunecos, ajungând la liman, sub vâlvătaia razelor de soare. Descătușată cu ușurare în suflet, eliberată de neliniști, regăsind-o pe Carrie, prezență binefăcătoare care schimba ca prin farmec răul în bine, revărsând asupra-i mulțumire și liniște senină. Spre oroarea lui Lucy, emoția o copleși, împăienjenindu-i ochii în lacrimi ridicole și boțindu-i fața ca unui copilaș smiorcăit.

— Oh, Carrie...

— Ei, nu plânge! Nu te-ajută în nici un fel dacă dai apă la șoareci. Ai să vezi că o să ne distrăm de minune. Și-și întinse larg brațele, Lucy găsindu-și refugiu și alinare în îmbrățișarea ei, cu obrazul lipit de puloverul moale și pufos de cașmir, mirosind a parfum. Carrie se afla cu adevărat acolo. Din fericire, înainte să i se prelingă șiroaie, lacrimile prostești îi pieriră și, într-o clipă, își scoase batista și-și suflă nasul, smârcâind de câteva ori cu zgomot.

— Îmi pare rău.

— N-ai pentru ce. O nimica toată. Acum, spală-te pe față și caută-ți o jachetă sau o haină. Eu mă duc să le împărtășesc vestea fericită mamei și bunicii tale.

— Numai despre prânz?

— De bună seamă. N-o să suflăm un cuvânt despre planurile noastre până nu stabilim cele mai mici detalii. Păstrăm totul în secret, între mine și tine.

Carrie o găsi pe Dodie în mica bucătărie, căznindu-se fără tragere de inimă să improvizeze gustarea promisă. Începuse deja să aranjeze masa și se pregătea să desfacă o cutie metalică cu supă.

— N-o deschide, îi spuse Carrie.

Surprinsă, Dodie se întoarse cu fața spre fiica mai mică.

— De ce nu?

Arăta nelalocul ei în bucătărie, îmbrăcată cu pedanterie în haine de mare ținută, cu eleganță impecabilă, fără un fir de păr ciufulit sau ridicat vâlvoi. Nu se ostenise să-și prindă un șorț la brâu și ținea cutia cu supă la distanță de-un braț, de parcă deschizătorul de conserve ar fi pândit s-o sfâșie cu dinții.

— Fiindcă ieșim cu toate în oraș să luăm prânzul. Fac ou cinste. Lucy și cu mine ne-am decis că puțină îngăduință în fața plăcerilor lumești nu strică. Mi-a sugerat un restaurant numit Rosetti's. Ai ceva împotrivă?

— Păi, nu. Dar glasul lui Dodie suna a șovăială. Credeam că am căzut de acord să mâncăm un prânz frugal, compus din supă și plăcintă cu carne. Iată-le aici.

— Ai dreptate. Așa ne-am înțeles. Însă părerile se mai și schimbă.

— E aproape ora unu. Ce facem, rezervăm o masă?

— De ce nu? Vrei să suni tu? Știi numărul de telefon?

— Cred că da.

— Atunci, dă telefon și reține o masă pentru patru persoane. Unde-i Nicola?

— În salon.

— Stă bosumflată?

— Nu, e încântată la culme de sine însăși.

— Hai să încheiem un pact. În timpul prânzului, să nu scoatem o vorbă despre Florida. Lucy s-a săturat până peste cap de atâta ceartă.

— Ei bine, mie mi s-a acrit cu siguranță, îndeajuns scandal ca să-mi iau câmpii.

Carrie o găsi pe Nicola cufundată în fotoliu, răsfoind paginile ultimului exemplar al revistei „Harpens & Queen", cumpărat în drum spre casă de la agenția de voiaj.

— Intenționezi să-ți înnoiești garderoba pentru Florida?

Nicola închise în grabă revista, lăsând-o să alunece pe podea.

— Știu ce gândești, Carrie, și nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

— De ce ți-ar păsa? Și de ce n-ai pleca, dacă ți-o dorești cu tot dinadinsul?

— Vorbești serios?

— Crede-mă pe cuvânt, ți-ar fi mai bine decât să umbli fără rost pe aici, creând dezordine și purtând ranchiună.

— Mersi frumos.

— Oh, Nicola... Carrie se așează pe brațul canapelei. Hai să facem pace, pentru azi e de ajuns. Mergem să

mâncăm în oraș. Asta o să ne descrețească frunțile. Și hai să abandonăm discuția despre Florida, Bournemouth sau despre Crăciun.

— E ideea lui Lucy?

— Nu, a mea. Și trebuie să te felicit. Fiica ta arată încântător, e blândă din fire și cu caracter bun, echilibrat, ceea ce nu se poate spune despre majoritatea fetelor de paisprezece ani. Te-ai descurcat bine cu ea și ai educat-o cum se cuvine.

— Nu zău, îți mulțumesc. Gâdilată în amorul propriu de aceste cuvinte de laudă, Nicola își îngădui să surâdă ironic. Și apoi adăugă în grabă: Însă nu mi-a fost deloc ușor.

— Presupun că un copil se crește cu multă greutate. De fapt, eu n-am cum să știu din proprie experiență. Dar hai să mergem, dă-i zor! Mama sună la restaurant să rețină o masă. Iar Lucy și cu mine de-abia așteptăm să ne înfruptăm dintr-un morman de „carbonara".

Deasupra șemineului, stătea aninată o oglindă venețiană, cu rame poleite în aur, în luciul căreia se răsfrângea tremurător întreaga încăpere dublă, cu farmecul ei tihnit. Nicola se sculă în picioare și se duse să se cerceteze îndeaproape în oglindă, netezindu-și părul și retușându-și cu degetul mic rujul de pe buze. Apoi, pe suprafața lucie, privirile li se încrucișară.

— Rămâne totuși o problemă de rezolvat, nu-i așa?

— O să încerc să găsesc o soluție.

— Carrie, de ce te-ai întors din Austria?

— Oh, o decizie pripită, îi răspunse ea ridicând din umeri.

— Ei bine, oricare-ar fi motivul, îți sunt recunoscătoare. Nicola întinse mâna după jacheta de blană artificială, apoi strică totul cu următoarele vorbe nesocotite: Cel puțin, sosirea ta neprevăzută mă scapă de o povară.

*

Prânzul luat în oraș se dovedi o idee excelentă. Atât Dodie, cât și Nicola se desfătau la gândul unui ospăț la restaurant și moralul li se ridică în mod vizibil chiar pe când micul grup feminin parcurgea pe jos drumul scurt dintre Farnham Court și Rosetti's. Ziua friguroasă și cenușie de decembrie îi servise drept scuză lui Dodie pentru a se înfofoli în noul palton negru împodobit cu blană naturală și păși țanțoș în fruntea coloanei, pătrunzând pe ușile batante cu canaturi de sticlă ale restaurantului călduros și impregnat de mirosuri ademenitoare, în timp ce câțiva chelneri italieni, încântători și cu surâsul pe buze îi ieșiră înainte s-o întâmpine, s-o despovăreze de haină, s-o facă să se simtă importantă, atrăgătoare și în centrul atenției. Localul nu era prea mare și un număr de persoane, venite să se regaleze cu o mâncare aleasă, se instalaseră deja comod în separeuri, ferite de priviri indiscrete, dar lor li se rezervase o masă dosită într-o firidă. De îndată ce se așezară, Carrie nu-și irosi timpul și comandă un rând de băuturi: gin cu apă tonică pentru Dodie și Nicola, Coca-Cola pentru Lucy și un Tio Pepe pentru sine. Apoi, alese o sticlă de vin de sorbit în timpul mesei ca să alunece mâncarea mai ușor pe gâtlej. Relaxate de efectul alcoolului și destinse în atmosfera plăcută din micul restaurant, tensiunile dintre ele se domoliră treptat-treptat și conversația deveni, dacă nu spumoasă și strălucită, atunci rezonabil de lesnicioasă.

Nu mai fuseseră împreună de câțiva ani buni și, la urma urmelor, aveau de recuperat o droaie de șuete și clevetiri pentru a ajunge cu subiectele la zi. Despre vechi prieteni, cunoștințe de demult și rude îndepărtate. Lui Carrie i se povesti despre croazierele făcute de Dodie în Marea Mediterană și, în special, despre o anumită insulă grecească de care se îndrăgostise mama ei. „Visul meu ar fi să-mi construiesc o căsuță acolo." Și iscodită cu întrebări insistente, Carrie le relată puțin despre Oberbeuren și despre vraja munților în toiul verii, când excursioniștii poposeau peste noapte la un hotel și unde pârtiile de schi, acoperite iarna cu zăpadă, se transformau în pășuni verzi pe care pășteau turme de vite, bălăngănind din tălăngi reverberate ca un ecou în aerul limpede și sonor ca cristalul.

Dodie și Nicola își ținură promisiunea și nu pomeniră nici un cuvânt despre Crăciun, Florida și Bournemouth. Până când terminară de sorbit cafeaua, Carrie achită nota de plată, iar Lucy se pregăti de plecare. Unul dintre ospătarii îndatoritori și amabili ieși în stradă și stătu pe pavajul rece, cu șorțul lung și alb fâlfâind în bătaia vântului, până ce zări un taximetru trecând cu viteză moderată și-i făcu semn să oprească. Carrie îi dădu lui Lucy câteva bancnote să-și achite costul călătoriei și o conduseră toate la plecare îmbarcând-o în siguranță. Cocoțată pe scaunul pasagerului, Lucy coborî geamul portierei.

— Carrie, am uitat să-ți mulțumesc. A fost o tratație nemaipomenită.

— Plăcerea e de partea mea. Bucură-te de film. Și o să te sun la telefon.

— Nu lăsa să treacă prea mult timp.

— Cât mai curând posibil. N-o să pierd nici o clipă.

Nicola se dovedi a fi un spirit practic.

— Lucy, când ajungi acasă?

— Cam pe la ora șapte.

— Fii cu băgare de seamă.

— Stai liniștită.

Taxiul demară cu zgomot mare de roți și toate trei rămaseră nemișcate pe trotuar, urmărind cum rulează de-a lungul drumului pierzându-se în depărtare, apoi se întoarseră și începură să meargă agale în direcția fluviului. La colțul cu Farnham Road, zăboviră câteva minute să-și spună la revedere.

— Ne-am binedispus grozav. Încălzită de masa îmbelșugată, stropită cu băutură, Dodie se simțea în stare să fie generoasă. E minunat că te-ai întors acasă. Acum, o să păstrăm legătura. Dă-ne de știre ce plănuiești să faci.

— Ah, bineînțeles. La revedere, mamă. Carrie o sărută în grabă pe obraz. La revedere, Nicola. Ne mai vedem înainte să pleci cu avionul?

— Oh, probabil că da. O să fiu prin preajmă. Îți mulțumesc pentru prânz.

— Dacă nu ne mai întâlnim, îți urez de pe acum distracție plăcută.

— De fapt, chiar mi-am pus în gând să petrec de minune.

Se despărțiră. Carrie le privi cum se îndepărtează, două femei ridicol de identice, fiecare absorbită de propriile-i interese și probleme. Nu se schimbaseră câtuși de puțin. Dădu colțul, își continuă drumul pe jos și

de-abia când traversă pe jumătate Podul Putney, simţind în obraji vântul pişcător, rece şi umed în rafale dinspre răsărit, îşi aminti de biletul lăsat de Sara pe masa din bucătărie, prin care o înştiinţase că-i revenea sarcina să cumpere nişte legume pentru cină şi un pachet cu pliculeţe de ceai Lapsang Souchong. Astfel încât, ajunsă pe Putney High Street, intră într-o băcănie ţinută de un pakistanez şi se împovără cu o conopidă mare, un mănunchi de praz şi cu o pungă de cartofi noi, mici cât nucile. Târgui de asemenea cutia cu pliculeţe de ceai, o pâine neagră cu cereale şi două sticle de vin Jacobs Creek. Tânărul chipeş din spatele tejghelei îi ambală toate cumpărăturile într-o pungă de hârtie şi-i încasă banii. „Mi-e martor Cel-de-Sus că-i o zi friguroasă în toată legea.", remarcă el. „Îi veţi mulţumi lui Dumnezeu când veţi sosi acasă."

Carrie încuviinţă, îi exprimă mulţumiri pentru amabilitatea lui şi ieşi. După-amiaza de miez de iarnă mohorâtă, cu cerul acoperit de nori, se cufunda încet-încet în amurg; maşinile goneau cu farurile aprinse şi vitrinele magazinelor revărsau prisme de lumină strălucitoare pe trotuarele jilave şi reci. Până când ajunse la casa cu terasă a prietenilor ei, familia Lumley, mâinile îi îngheţaseră bocnă şi, în momentul când îşi scoase mănuşile să se opintească cu cheia în yală, încercă o senzaţie de durere chinuitoare. Înăuntru, aprinse luminile din vestibul, decuplă sistemul de alarmă şi se simţi recunoscătoare pentru căldura din interior. Merse în bucătărie, puse punga cu cumpărături pe masă şi, îmbrăcată încă în haină, umplu cu apă ceainicul electric

și-l băgă în priză. Trase perdelele cu dungi albe și albastre, despachetă colonialele și, între timp, așteptând să fiarbă apa, își puse un pliculeț de ceai în cană. În cele din urmă, își scoase haina, drapând-o pe speteaza scaunului, scotoci în geantă după agendă și se așeză lângă telefon.

Elfrida Phipps, Poulton's Row, Dibton. Carrie ridică receptorul și tastă numărul de telefon. Auzi semnalul de apel la celălalt capăt al firului și adăstă. Așteptă mult timp, dar nu-i răspunse nimeni și, de bună seamă, Elfrida nu se înduplecase să-și investească banii într-un robot telefonic. Pesemne că plecase de acasă. Carrie se dădu bătută, își sorbi ceaiul, apoi urcă la etajul superior să-și atârne haina în cuier și să-și schimbe pantofii. Coborând la parter, trase draperiile în salon și aprinse focul în șemineu. Apoi, se întoarse în bucătărie și încercă iarăși s-o găsească pe Elfrida. Încă o dată și tot fără rezultat. După a treia tentativă, răstimp în care curățase de coajă cartofii, spălase și tăiase bucăți conopida și preparase un sos marinat din untdelemn, bulion, puțin oțet și diverse mirodenii pentru pieptul de pui, începu să se neliniștească. În definitiv, trecuse destulă vreme de când nu mai ținuseră legătura. Elfrida nu comunicase niciodată prin scrisori cu prietenele sau rudele mai apropiate, preferând să telefoneze, dar, ori de câte ori o căutase, o găsise mereu acolo. Pasămite, un gând îngrozitor i se năzări: murise. Această posibilitate îi trăsni din senin în cap, însă, apoi biruiră bunul simț și judecata sănătoasă, știind că dacă i s-ar fi întâmplat ceva Elfridei, Jeffrey ar fi încunoștințat-o până acum.

Jeffrey! Se repezi să-i dea telefon tatălui. Cu siguranță că Jeffrey cunoștea locul în care se afla verișoara lui. Carrie învățase pe de rost numărul de telefon de la Emblo Cottage, așa că ridică din nou receptorul și apăsă pe taste să obțină legătura. De data aceasta, încercarea îi fu încununată de succes și Jeffrey îi răspunde aproape imediat.

— Jeffrey Sutton, la telefon!

— Jeffrey, sunt Carrie.

— Scumpa mea, ce faci?

— Bine, doar că tremur de frig.

— Nu-i așa că e o vreme infernală? Pe țărmul ăsta stâncos, aproape ne mătură vântul cu tot cu casă.

— Cum o mai duc Serena, Ben și Amy?

— Mersi de întrebare, sunt cu toții sănătoși. Serena a plecat cu mașina să-i aducă înapoi de la școală, așa că stau singur, completez file de cec pentru notele de plată. Cu ce pot să te-ajut?

— Te întrerupi pentru câteva momente să vorbești cu mine?

— Cât o să dureze discuția asta?

— Cam o oră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se-ntâmplă?

— O caut pe Elfrida. Am tot sunat la numărul ei din Dibton, dar nu răspunde.

— Nu-i acolo.

— Nu-i acasă?!

— E în Scoția.

— Ce face în Scoția?

— A plecat luna trecută. Stă acolo de atunci.

— De ce nu mi-ai spus când ți-am dat telefon acum o săptămână?

— Păreau să fie alte lucruri de discutat, cu mult mai importante. Ca de pildă, despre tine.

— Da. Carrie se simți oarecum stânjenită. Ei bine, îmi cer scuze.

— Nu mi-am dat seama că locul în care se află Elfrida are însemnătate pentru tine.

— Păi, mă interesează acum. De ce a plecat în Scoția?

— E o poveste lungă, spuse Jeffrey și începu să-i istorisească cu de-amănuntul.

Ascultând cu oarecare groază întâmplarea tristă, Carrie se pomeni că devine din ce în ce mai dezorientată. O cunoștea pe Elfrida foarte bine. Știa că era o femeie bună la suflet, impulsivă și înflăcărată, care nu se frământase niciodată prea mult cu gândul la ziua de mâine. Dar, chiar și așa, tot șirul de întâmplări îi suna a precipitare.

Dând glas primei idei care-i trecu prin minte, Carrie întrebă:

— S-a îndrăgostit de acest bărbat?

— Habar n-am, Carrie. Zău că nu pricep nici în ruptul capului ce se petrece. Mi-a înșirat toată tărășenia la telefon și părea să fie mai degrabă îndurerată decât euforică.

— În cazul ăsta, înseamnă cu nu-i amorezată de el. Îi poartă de grijă cu afecțiune și nimic mai mult.

— Mi-a spus că el a rugat-o să meargă împreună pentru ca să-i țină companie și să-și găsească mângâierea, iar Elfrida a acceptat.

— Ce fel de mângâiere, dacă-mi ceri părerea?

— Plănuiau să pornească la drum cu maşina în ziua următoare şi să întreprindă lunga călătorie în tihnă, fără că se omoare cu graba.

— Şi prin ce parte a Scoţiei hălăduiesc?

— În comitatul Sutherland. În extremitatea nordică. Am adresa şi numărul de telefon pe aici, pe undeva. Nu vroiam ca Elfrida să dispară în toiul iernii fără ca nimeni să ştie unde se află.

— Aţi păstrat legătura de când a ajuns acolo?

— Nu, îmi imaginez că are alte treburi care-i absorb timpul şi atenţia.

Lui Carrie i se zădărniciseră speranţele şi i se încurcaseră socotelile.

— Of, la naiba! exclamă ea cu ciudă.

— Ce te frământă?

— Aveam cu adevărat nevoie de Elfrida. Trebuia neapărat să dau de ea. Să vorbesc cu ea.

— S-a ivit vreo problemă?

— Chiar aşa.

— Cu tine?

— Nu, cu nepoata ta, Lucy Wesley.

— Explică-mi, te rog.

Astfel că veni rândul lui Carrie să-i povestească, să-l lămurească pe tatăl ei, în cât mai puţin cuvinte cu putinţă, asupra situaţiei disperate care domnea la Farnham Court; Nicola pe punctul să urce la bordul avionului ca să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului în Florida alături de noul ei iubit american; Lucy refuzând s-o însoţească, Dodie opunându-se să rămână acasă

cu Lucy și plănuind în schimb un sezon monden și festiv la Hotel Palace în eleganta stațiune maritimă Bournemouth. Și atât Nicola, cât și Dodie împotrivindu-se să ajungă la un compromis sau să renunțe la capricii.

— Iată-mă deci în impas, conchise Carrie.

— Ce știi despre tatăl lui Lucy?

— Pleacă la schi. Nu vrea s-o ia cu el. Totu-i îngrozitor de nedrept, Lucy e o copilă atât de drăguță, merită mai mult cu prisosință. Nu mă incomodează să ne petrecem Crăciunul împreună, dar n-am nici cămin, nici slujbă sau altceva, așa că, în ultimă instanță, m-am gândit la Elfrida.

— Ar trebui să veniți la noi. Jeffrey părea chinuit de culpabilitate și Carrie se grăbi să-l liniștească.

— Jeffrey, nu putem cu nici un chip să apărem și noi la Emblo. Nu-i suficient spațiu și n-am proceda cinstit față de Serena.

— Atunci, de ce nu-i dai telefon Elfridei în Scoția? În cel mai rău caz, te refuză, dar, în plus, i-ar plăcea să stea la taifas cu tine. În felul ăsta, ai putea să auzi chiar din gura ei întreaga istorie cu domnul Blundell și astfel ți-ai forma o imagine mai clară a situației.

Carrie șovăia.

— N-aș comite o indiscreție, deranjând-o în intimitatea ei?

— Nu cred.

— N-am văzut-o și n-am mai vorbit cu Elfrida de mult timp.

— Un motiv cu atât mai întemeiat să-i telefonezi. Ascultă, nu închide, mă duc să caut numărul și adresa ei. Le-am pus spre păstrare undeva...

Carrie aşteptă cu receptorul la ureche. Răzbăteau zgomote uşoare, scârţâiturile sertarelor deschise şi închise cu putere, foşnet de hârtii. E o idee stupidă, îşi spuse în sinea ei. Nu ne stă în putinţă să străbatem atâta drum doar ca să ne petrecem Crăciunul acolo. Şi apoi, o altă voce, lăuntrică, îi replică: „La urma urmelor, de ce nu?"

— Carrie? Jeffrey se întoarse. Ai la îndemână un pix şi o bucăţică de hârtie? În grabă, Carrie scotoci în jur, găsi lista de cumpărături lăsată de Sara şi un stilou cu pastă vârât într-o ulcică vărgată cu dungi dalbe şi albastre. Iată numărul de telefon. Carrie îl notă. Şi asta-i adresa, Estate House, Creagan, Sutherland.

— Sună teribil de grandios.

— Mă îndoiesc că-i aşa.

— Cum se scrie corect Creagan?

Jeffrey îi dictă literă cu literă.

— Poate că n-ar strica să-i trimit o scrisoare. Carrie începea să-şi piardă cumpătul.

— E neconvingător şi neavenit. Şi, pe deasupra, durează prea mult, foloseşte timpul cât îl ai. Dă-i telefon. Chiar acum. Vorbeşte cu Elfrida. Şi, Carrie...

— Da.

— Transmite-i salutările mele afectuoase.

Oscar

În miezul iernii, ţinuturile scoţiene căpătaseră un aspect straniu şi ostil, deşirându-se monoton pe sub văzduhul înălbit şi măturat de vânt. Dealurile, descriind o curbă până înspre coasta stâncoasă, erau deja încununate cu sloiuri de gheaţă, iar zăpada se contopea cu tălăzuiri de nouri, astfel încât crestele colinelor se pierdeau în depărtare, voalate şi înceţoşate, parcă absorbite deja de tăriile cereşti tânguioase.

Oscar se trezise într-un tărâm străin, fiindcă nu-şi amintea ca peisajul să fi arătat astfel. Întotdeauna, copil fiind, venise în timpul verii să-şi viziteze bunica la Corrydale şi, în plină vară, în această regiune de miază-noapte atât de îndepărtată, după-amiezele se lungiseră din ce în ce mai mult până la ora zece sau unsprezece seara; când venea timpul de culcare, umbrele copacilor se aşterneau alungite şi tremurătoare peste pajiştile aurite, scăldate de apusul soarelui.

Oscar se plimba cu Horace. Părăsise casa imediat după prânz, pornind la drum înarmat cu un baston solid care să-i servească de reazem şi protejat împotriva frigului de o pufoaică matlasată cu lână tunsă şi cu o veche căciulă de tweed îndesată peste urechi şi frunte.

purta ghete butucănoase și solide, anume confecționate pentru excursii pe jos la țară sau în provincie, și de îndată ce traversă străduțele micului oraș și urcă pe povârnișul dealului până la stâlpii de poartă ce străjuiau terenul de golf, se simți în stare să-și iuțească pașii. După un timp, uită de senzația de rece și deveni conștient de propriu-i trup, încălzit de efort pe sub straturile de lână, și de ritmul accelerat al bătăilor de inimă.

Horace zburda vesel înainte și apucară de-a lungul unei cărări, pe o colină înaltă, mai sus de terenurile de golf, șerpuind printre tufișuri de grozamă. După o milă și ceva, această potecă ducea la o barieră și se unduia mai departe pe lângă șinele unei căi ferate scoase din uz, acolo unde odinioară, venind din Londra, Oscar își croise drum spre Creagan, hurducat în vagonul de tren, pe o mică linie derivată, cu multe halte la pasajele de nivel și bariere la întretăierea șoselei cu calea ferată.

Marea se întindea nesfârșită în partea dreaptă, dincolo de coasta nisipoasă, ondulată de dune, de culoarea oțelului sub cerul hibernal, mohorâtă, cu apele retrase în reflux. Se opri să asculte zvonurile din depărtare și auzi talazurile spărgându-se de țărm, mânate din larg de vânturi, și țipetele stridente scoase de pescărușii. Contemplând martinii-cherchezi în zbor cu fâlfâiri ușoare, observă cu surprindere că pe terenul din vecinătate se găseau câțiva jucători de golf temerari, siluete învesmântate în culori vii, cărându-și crosele în cărucioare cu rotile și mergând cu pași mari pe porțiunile de parcurs cu iarbă întreținute cu grijă unde urmează să cadă mingile bine țintite. Își aducea aminte că, pe vremea când

bunica lui jucase golf, își angajase totdeauna un om de mingi care o însoțea trăgând după sine echipamentul cu bastoane, de fiecare dată aceeași persoană, un bătrân netrebnic pe nume Sandy, care cunoștea ca-n palmă toate curburile și obstacolele de pe porțiunea de pajiște și de pe fâșia de verdeață din jurul unei găuri și o sfătuia în consecință. Pentru o bună bucată de timp, Sandy se aflase în pragul alcoolismului, dar, atunci când aducea și strângea mingile pentru doamna McLellan, afișa o mină de judecător sobru și se comporta cum se cuvine.

Vechiul terasament de cale ferată se pierdea într-un desiș de genistră, și ocolind această porțiune de teren, Oscar se văzu ajuns la capătul traseului plan, în punctul de cotitură, la cel de-al nouălea reper pentru minge la jocul de golf. Acum, i se dezvălui următoarea porțiune a liniei de coastă, un alt sân de mare, larg și puțin adânc, un dig vechi și un mănunchi de colibe pescărești, înghesuite una într-alta, cu un singur cat, chircite la pământ sub bătaia vântului.

Abia atunci, deslușì murmur de glasuri: un bărbat strigând, zvon de conversație. Întoarse capul în direcția aceea și zări, cu mult mai jos, un grup de patru bărbați îndreptându-se către ținta pentru mingea de golf. Oscar deveni imediat prevăzător, temându-se că unul dintre bărbați ar putea fi maiorul Billicliffe, că s-ar putea întâmpla să fie depistat și silit la schimburi de amabilități, prezentări protocolare și discuții joviale. Rămase neclintit, țintuit locului, sperând să devină invizibil, dar temerile lui, din fericire, se dovediră a fi nefondate. Maiorul Billicliffe, înalt ca o prăjină, cu picioarele ciolănoase drapate

în pantaloni de golf bufanţi din tweed, nu făcea parte din grup. În schimb, Oscar văzu patru forme corporale robuste, încotoşmănate în canadiene viu colorate şi în pantaloni impermeabili, purtând pantofi sport albi şi şepci americane cu cozoroc lung, tras peste frunte. Maiorul Billicliffe n-ar fi fost niciodată atât de modern.

*

Maiorul Billicliffe reprezenta principalul motiv pentru care Oscar stătuse retras şi nu scosese capul la lumină chiar de la sosirea în Creagan. Din răstimp în răstimp, îmboldit de Elfrida, trecuse în fugă peste drum la supermarket să se aprovizioneze cu bere, să ia o franzelă, plimbările lui zilnice reducându-se la o scurtă incursiune până la chioşcul de ziare cu „The Times" şi „Telegraph". În aceste împrejurări, căsca bine ochii cu vigilenţă, în eventualitatea că Billicliffe l-ar fi zărit din întâmplare şi s-ar fi năpustit spre el cu un aer afabil, salutându-l gălăgios şi invitându-l în casa-i îngrozitoare.

Elfrida considera că Oscar dădea dovadă de nevolnicie.

— E inofensiv, Oscar, doar un bătrân neghiob. Trebule să fii ferm dacă-l întâlneşti. Politicos, dar ferm.

— Un om îngrozitor de plicticos.

— Nu poţi să te tupilezi în casă, chircit de frică, pentru tot restul vieţii. E ridicol.

— Mă tupilez înăuntru fiindcă vremea-i urâtă, pentru a nu spune decât atât.

— Mofturi! Ţi-ai petrecut toată ziua de sâmbătă adunând cu grebla frunzele căzute în grădină pe o ploaie cu băşici.

— Billicliffe nu poate intra în grădina mea.

— În schimb, nu-i exclus să te vadă întâmplător peste zid. E gogeamite găliganul.

— Pușchea-ți pe limbă!

Această plimbare cu Horace era prima incursiune adevărată în împrejurimile rurale, departe de orășel, și se aventurase la drum deoarece, dintr-o dată, se simțise neliniștit, copleșit de nervozitate, și conștient de nevoia fizică să-și dezmorțească picioarele. Până și perspectiva întâlnirii întâmplătoare cu maiorul Billicliffe nu-l descurajă și, așa cum subliniase Elfrida deseori, nu putea să-și petreacă restul zilelor pitulat în casă și ghemuit în dosul canapelei de fiecare dată când apăsa cineva pe soneria ușii principale.

Totul i se părea nefast: Billicliffe, administratorul pensionat al moșiei Corrydale, era chiar omul care luase în păstrare cheia de la Estate House și, scurta vizită făcută acestuia pentru a intra în posesia cheii cu pricina, fusese prioritatea lor.

Ocazia nu era prielnică. La capătul unei lungi călătorii care durase două zile încheiate, cu mașina din Hampshire în vreme de iarnă, atât Oscar, cât și Elfrida erau extenuați. Circulaseră pe autostrada A1, înfruntând ploaia neîntreruptă, camioanele de cursă lungă și șoferii maniaci care goneau nebunește, depășind limita de viteză, spre rutele îndepărtate. Trecând hotarul dintre Anglia și Scoția, aburcând pe Soutra, burnița se transformase în lapoviță, apoi în ninsoare, iar condițiile deveniseră și mai riscante.

Elfrida îi propusese să se oprească încă o dată pentru o noapte odihnitoare, dar Oscar își dorise pur și sim-

plu să ajungă cât mai repede acolo, aşa că zoriră mai departe, afundându-se tot mai mult în direcţia nordului. Pe piscul muntelui Drumochter, zăpada se aşternuse adânc, în straturi înalte de şase ţoli şi se târâră anevoie, în spatele peretelui protector rabatabil al unui autocamion articulat, nădăjduind că dacă s-ar fi abătut vreo nenorocire, atunci camionul ar fi fost lovit primul.

Întunericul cobora devreme şi străbătură ultimele mile în condiţii nocturne. Totodată, Oscar se pomeni că memoria îi slăbise şi îl derută noul sistem de şosele şi drumuri de centură construite de când îşi întreprinsese el vizitele prelungite, cu atâta vreme în urmă, în perioada copilăriei şi adolescenţei.

— De ce trebuie să se schimbe totul? se căina el arţăgos, sforţându-se să descifreze harta la lumina lanternei.

— Pentru binele tuturor, îi răspunse Elfrida cu fermitate. Cel puţin, nu ne înghesuim pe o şosea cu o singură bandă de circulaţie.

În cele din urmă, traversară noul pod care se arcuia peste estuarul îngust.

— Odinioară, îşi aminti Oscar, trebuia să trecem cu maşina peste dealuri pe o distanţă de cinci mile până ajungeam în interiorul ţării, departe de mare.

— Vezi? Lucrurile s-au îmbunătăţit. Încotro ne îndreptăm acum?

— Virăm la stânga, ne întoarcem pe vechiul drum care merge spre vest.

— Mai există încă vechiul drum?

— Dacă nu, planurile noastre sunt zădărnicite.

Dar drumul dăinuia acolo şi, în întuneric, părăsiră şoseaua cu sensuri de circulaţie separate prin benzi de beton şi pătrunseră în ţinuturile rurale. De-acum, Elfrida se simţea istovită. Descoperirea casei lui Billicliffe reprezenta ultima picătură care varsă paharul. „Locuieşte în căsuţa de ţară ocupată altădată de bătrânul Ferguson", îi spusese Hector lui Oscar, când îi ceruse lămuriri şi îndrumări. „Îţi aminteşti de el, a fost pe timpuri inspectorul-şef silvic. Cârmeşte spre intrarea principală şi lasă-te condus de instinct. O să-i dau telefon şi o să-l anunţ că vii."

Dar, într-un fel sau altul, pe beznă, îşi pierduseră simţul de orientare şi nu nimeriseră porţile. Prea târziu, Oscar văzu reclama luminoasă licărind cu sclipiri uşoare şi intermitente pe când treceau:

CORRYDALE COUNTRY
HOUSE HOTEL
A.A.
R.A.C.
****

Trebuia să găsească un loc permis virajelor şi de-acolo să se înapoieze pe acelaşi drum. Această manevră ceru mult timp şi efort, iar punctul de cotitură se dovedi a fi curtea unei ferme, înglodată în noroi, cu un dulău care lătra feroce. Făcură cale întoarsă cu viteza melcului, dar de această dată cu un părelnic succes; odată pătrunsă maşina pe poartă, Oscar privi cercetător de jur-împrejur, străduindu-se să descopere vreun reper. Sfârşi însă prin a se zăpăci şi mai tare.

— Nu-mi amintesc absolut nimic, se lamentă el pe un ton jalnic, de parcă propria-i amnezie i s-ar fi datorat numai Elfridei.

— Lucrurile se schimbă, Oscar. Timpurile se schimbă.

— Nu văd o singură casă afurisită nicăieri.

— Ei bine, nu putem decât să ne rotim cu mașina în cerc pentru tot restul nopții. Elfrida părea să fi ajuns la disperare. Oscar speră că ea nu-și pierduse cumpătul: se comportase cu un calm imperturbabil timp de două zile și nu credea că ar putea să suporte dacă ea s-ar fi enervat peste măsură.

— Ești sigur că suntem pe drumul cel bun?

Dar de-acum, Oscar se îndoia în sinea lui de toate. Nu mai era convins de nimic.

— Poate că suntem prea bătrâni pentru goana asta după himere, spuse el cu tristețe.

— Oh, nu fi ridicol, bineînțeles că nu. Și nu umblăm după ceva inaccesibil, ci după o simplă cheie. Tot ce-avem de făcut e să găsim căsuța aia stupidă.

Ceea ce reușiră într-un târziu, firește, printr-o pură întâmplare. Apucară la stânga pe drumul, brăzdat de făgașe, care părea să nu ducă nicăieri, dar, dintr-o dată, o luminiță prinse a pâlpâi printre arborii golași, ivindu-li-se înainte o poartă larg deschisă și o cale scurtă de acces la o casă mică și izolată din piatră, cu o singură fereastră acoperită cu o perdea prin care licărea dinăuntru o lumină slabă.

— Asta o fi? întrebă Elfrida pe un ton plin de îndoială.

Oscar o recunoscu ușor. Și-o reaminti. Răsuflă ușurat.

— Asta e, îi răspunse.

— Slavă Ţie, Doamne!

Maşina cârmi spre poartă şi opri în faţa căsuţei, în scrâşnet de roţi pe aleea prunduită. Farurile automobilului iluminau o verandă rustică de lemn şi o uşă închisă. Pe neaşteptate, aproape speriindu-i de moarte, o cacofonie de lătrături răguşite şi furioase, urlete lugubre, sfâşie liniştea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Elfrida.

— Un câine, observă Oscar.

— Un boxer. Un Rottweiler. Un cerber. Câinele din Baskerville. Nu cobor din maşină. Prefer să-mi păstrez nevătămate toate mădularele.

Şi apoi se auziră un glas arţăgos, strigând cu mânie, şi zgomot de uşă trântită. Lătratul înfricoşător conteni. Pe bancheta din spate, bietul şi răbdătorul Horace stătea pe labe şi iscodea sfios cu ochi somnoroşi pe geamul portierei. Era cât se poate de clar că nici el nu dorea să-şi pună pielea la vătămat. Aşteptară.

— Luăm doar cheia şi ne vedem de drum. Fără plezanterii, spuse Oscar.

— Cum vrei.

Uşa căsuţei se deschise. Înăuntru, într-un vestibul, tremura o lumină difuză. O siluetă înaltă şi costelivă se profilă stângace în prag, îndoind din genunchi să străpungă cu privirea pe sub buiandrugul scund şi cu o mână pusă streaşină la ochi pentru a se feri de strălucirea orbitoare a farurilor. Îndatoritori, le stinseră.

— Tu eşti? Blundell? Stăteam în aşteptare...

Nu-şi încheie propoziţia, lăsând-o pur şi simplu să plutească în aer.

Oscar și Elfrida coborâră din mașină, amândoi anchilozați și frânți de oboseală. Oscar își simțea încheieturile pârâind, gata să-i plesnească. Afară, era un ger aspru.

— Îmi pare rău, se scuză el, deși n-am fi putut cu nici un chip să ajungem mai devreme. E greu să conduci mașina prin beznă. Toate împrejurimile mi-au devenit necunoscute. Am venit după cheie și apoi...

Intenționase să spună: „o să ne urmăm calea", dar maiorul Billicliffe îi reteză vorba.

— Desigur. Am pus cheia la îndemână. Haideți cu mine înăuntru. Tocmai mă pregăteam să beau un lichior. Vă invit la un pahar.

— Păi...

— Mă bucur că te văd. Așteptam cu nerăbdare. Intrați, nu mai stați în frig.

Se dădu la o parte, făcându-le loc să treacă, ținând ușa deschisă în mod ospitalier și, după o clipă de ezitare, Oscar capitulă, deși tot ce-și dorea era să nu mai întârzie nici un moment, să încheie această călătorie hidoasă, să ajungă în Creagan și să-și ia casa în stăpânire. Dar se părea că se pricopsiseră, dragă Doamne, cu o ocazie mondenă, cu băuturi și conversație intimă.

— Îți mulțumesc, spuse el și întinse mâna s-o îndrume pe Elfrida în față. Ți-o prezint pe prietena mea, Elfrida Phipps. Am condus mașina pe rând.

— Splendid! Splendid! Ați făcut un drum al naibii de lung. Încântat să vă cunosc, doamnă. Îi luă mâna și, preț de câteva minute exasperante, Oscar crezu că intenționa să i-o sărute, atât de galante și desuete erau manierele maiorului.

— Bună seara, spuse Elfrida.

— Acum, haideți să închidem ușa și să împiedicăm pătrunderea frigului ăstuia blestemat. Veniți cu mine.

Îl urmară într-un salon mic, cu tavan scund, unde un foc minuscul pâlpâind în vatra căminului acoperit cu plăci de ceramică nu prididea să încălzească atmosfera. Totul în jur părea să fie într-o stare jalnică de dezordine. Un talmeș-balmeș, un haos de nedescris: fotolii de piele curbate la mijloc și lăsate într-o parte, un covor uzat și boțit, o carpetă plină de păr de câine, scrumiere umplute până sus cu scrum de pipă.

În spatele camerei se găsea o altă ușă, dincolo de care fusese mazilit câinele furios. Scâncete și răsuflări greoaie răzbăteau de acolo și, din când în când, se auzeau zgomotul unei lovituri puternice și zornăit de zgardă metalică, în timp ce frustrată peste măsură, bruta întemnițată se năpustea cu toată greutatea în tăblia ușii.

În mod destul de natural, Elfrida începu să dea semne de nervozitate.

— Ce rasă e? întrebă ea.

— Labrador, îi răspunse maiorul Billicliffe. O cățea scumpă și bătrână. N-ar face rău nici măcar unei muște.

Deasupra căminului, se găsea o poliță, înțesată cu un sortiment impresionant de obiecte: halbe patinate de vreme, o minge de golf, un ceasornic încremenit la ora douăsprezece fără un sfert, câteva ilustrate și invitații cu colțurile îndoite și o cutie de piele în care maiorul Billicliffe își ținea aparatul auditiv. Înainte de orice altceva, maiorul își recuperă acest aparat acustic pentru cori-

jarea surzeniei şi se apucă să-l potrivească pe urechea clăpăugă şi roşcată. Oscar şi Elfrida urmăreau cu fascinaţie cum şi-l regla producând unele scârţâituri cu vârful arătătorului. Reveni apoi lângă ei, afişând o expresie de deplină satisfacţie ca şi cum o misiune dificilă ar fi fost îndeplinită cu mare succes.

— Aşa-i cu mult mai bine. Îl scot deseori. Câteodată, uit unde l-am spus. Acum, cu ce pot să vă servesc?

Îşi croi drum cu greu spre o măsuţă pe rotile şubredă, încărcată cu sticle şi cu două sau trei pahare pătate aşezate pe etajera de jos.

— Barul e deschis.

Oscar tânjea după o ceaşcă de ceai fierbinte, dar ştia că i-ar fi luat prea mult timp să-l prepare.

— Un whisky scoţian ar merge de minune. Foarte mic. Cu mult sifon.

— Şi doamna?

Elfrida arăta puţin derutată. Şi ea râvnea la o ceaşcă de ceai. Dar spuse cu curaj:

— Un pahar cu vin de Xeres?

— Am pe undeva, pe aici. Unde-i sticla? Maiorul o scoase la iveală, săltând-o în sus ca pe un trofeu. Nu mai conţinea decât o mică parte de lichid. De-ajuns pentru o porţie.

Billicliffe sporovăia întruna în timp ce turna băuturile. Oscar şi Elfrida stăteau lângă focul jalnic, neîncumetându-se să-l întrerupă.

— Mă tem că gospodăria a căzut în paragină în zilele bătrâneţii mele. Nevasta mi-a murit, ştiţi, cu câţiva ani în urmă. Îi simt lipsa al naibii de tare, dar ce pot să fac? Am

o muiere care vine să deretice. Oscar observa cum mânuia neîndemânatic sticlele şi cana cu toartă, murdărind de jur-împrejur, împroşcând sifon pe covor, ridicând un pahar cu mâna tremurândă. Privit cu atenţie, maiorul Billicliffe aducea oarecum cu o epavă hodorogită, bicisnic şi jigărit, cu genunchii întorşi înăuntru, cu picioare strâmbe în formă de x ca o mârţoagă de cal târâtă pe ultimul drum la abator, cu ţurloaiele în ciorapi subţiri care sfârşeau într-o pereche de bocanci grosolani, enormi, negri şi nelustruiţi. Ţeasta îi era pleşuvă, acoperită pe alocuri cu câteva şuviţe de păr încărunţit, iar ochii apătoşi, acoperiţi cu urdori pe marginea pleoapelor. Mustaţa i se pătase de tutun şi dinţii gălbejiţi şi inegali i se strâmbaseră. Îi venea oricui greu să şi-l închipuie ca pe un ofiţer spilcuit şi ţanţoş într-un regiment al armatei britanice.

— Hector m-a sunat la telefon să-mi spună că vii. Sunt încântat. Era şi timpul să împrospătăm locurile cu sânge nou. Cum o mai duce bătrânul? Ciudat că nu ne-am întâlnit până acum, tu şi cu mine, deşi de atunci, au trecut ani... M-am stabilit aici chiar prin anii şaizeci, reformat din serviciul armatei. Ei bine, nu chiar. Am urmat mai întâi un curs de pregătire în Cirencester, trebuia să mă recalific. Pentru administrator de moşie. Nu-i o slujbă care poate fi îndeplinită de orice nătărău. Cu destule foloase şi bănoasă. Nevastă-mea, sărăcuţa, se simţea cam însingurată. Plimba câinii. Şi bătrânul televizor a salvat-o de plictiseală.

Reuşise într-un târziu să le prepare băuturile şi acum, ţinând câte un pahar în fiecare mână, venea târşâind picioarele să le distribuie oaspeţilor.

— Whisky-ul arată cam diluat. Eşti sigur că-i în ordine?

— Perfect! minți Oscar.

Maiorul Billicliffe se întoarse la măsuța cu rotile să-și astâmpere propria-i sete, care părea să se ostoiască doar cu o mare cantitate de whisky turnat într-un pahar fără picior, cu marginile drepte.

— S-ar cuveni să fie pe-aici niște gustări. Biscuiți crocanți sau o pungă cu cartofi pai bine prăjiți. Luați loc, faceți-vă comozi.

— Nu putem să stăm prea mult.

— Nu durează decât cinci minute să ajungeți în Creagan. Fără alternativă, Oscar și Elfrida se așezară unul lângă celălalt pe marginea canapelei. Duhnea a câine. Dincolo de covorașul pus în fața căminului, maiorul Billicliffe se prăvăli de la colosala-i înălțime în singurul fotoliu, cu genunchii noduroși, plini de umflături, îndoiți sub pantalonii bufanți, roși, din tweed.

— Am ieșit la pensie acum, se-nțelege. Amabil din partea lui Hector că mi-a îngăduit să cumpăr căsuța asta, dar ulătea părăsită oricum. Iar lui Hughie nu i-a păsat de proprietate nici cât o ceapă degerată. Zilele cultivării pământului și ale gospodăriilor țărănești îngrijite au apus pentru totdeauna. Nu mai există decât antreprenori acum. Mașinării gigantice, afurisite. Mi-a plăcut să lucrez pentru Hector, dar n-a durat prea mult timp. Hector a plecat, a venit Hughie și, la drept vorbind, a stârnit cu apucăturile lui emoții puternice. Orgii, obișnuia să dea petreceri desfrânate în casa mare. Blestemate dezmățuri în toată regula. Dezonorant pentru ol. A servit drept exemplu de depravare. E bună băutura? Nu mă-nțelegeam deloc cu individul. Otreapă, cum se spune în Marina Regală, dar pe atunci mă săturasem până

peste cap și eram gata să mă retrag. Acum, lucrurile stau cu totul altfel. Hughie a șters-o în Barbados, după ce a vândut la licitație proprietatea. E hotel acum. Probabil că ați văzut firma. Numai geamuri turnate, sticlă de oglinzi și săli de baie. Și prețurile de la bar sunt jaf la drumul mare. Nu trec niciodată pe-acolo. Și tot ce-a mai rămas din moșie e casa arendașului, iar tânărul Thompson – taică-su a fost fermier cu locuință de serviciu – a cumpărat-o când s-a lichidat proprietatea funciară. Se pare că se descurcă bine. Dar eu nu mă apropii niciodată de hotel. V-am spus. Mă delectez la clubul de golf. Jucați golf? Ne-am strânge într-un mic grup strașnic și am petrece minunat acolo. Ar trebui să vă înscrieți. V-aș înregistra eu numele dacă vreți. E la o aruncătură de băț de Estate House. A locuit acolo mulți ani un cuplu de bătrâni cumsecade. Se numeau Cochrane. Apoi, el a căzut bolnav la pat și a dat ortul popii, iar ea s-a mutat în sud la fiică-sa. Pasămite, ați avut noroc. Apoi, e doamna Snead... supraveghează și îngrijește de casă. Vine și pleacă. Socot că Hector îi plătește în avans pentru servicii. Nu v-a spus de ea?

Oscar încuviință din cap.

— O femeie de treabă. O femeie cumsecade. Ne-am întâlnit în măcelărie. Mi-a zis că a pus boilerul în funcțiune. Nu mai e responsabilitatea mea, altminteri m-aș fi strecurat înăuntru pentru o inspecție riguroasă.

Adus în culmea disperării, Oscar îl chestionă:

— Cheia?

Dezorientat, maiorul Billicliffe încruntă din sprâncene.

— Poftim?

— Cheia de la Estate House. Dacă ne-o dați, nu vă

mai reținem.

— Ah, da. Am pus-o în bună păstrare pe undeva. Dădu de dușcă tăria dintr-o singură răsuflare, ca un băutor de forță, lăsă jos paharul gol și se săltă în picioare. Străbătu camera îndreptându-se către o veche masă de scris cu capac-rulou, larg deschis și în care domnea o harababură haotică. Îndoit de șale, cotrobăi cu disperare pentru câteva minute, dibuind prin compartimente și colțișoare retrase, deschizând și trântind sertare. Într-un sfârșit, exclamă: „Evrika!" și ridică ținând strâns o cheie demodată, legată cu o etichetă mototolită.

— Știam c-am pus-o undeva. Cam uit în ultima vreme, mi-a slăbit memoria.

Oscar și Elfrida își terminară băuturile sărăcăcioase și se sculară cu hotărâre în picioare. Oscar luă cheia din mâna maiorului Billicliffe.

— Îți mulțumesc. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Nici un deranj. E excelent să am puțină companie. Și țineți minte, mă găsiți aproape zilnic la club. Nu mai joc așa de mult cum obișnuiam altădată. Dar e bine să-ți încerci din când în când puterile cu câțiva fârtați și să mănânci un sandviș gustos la bar. Oscar și Elfrida porniră spre ușă. Trebuie să repetați vizita. Și poate că o să trec și eu pe la Estate House. Să văd cum v-ați instalat. Elfrida surâse cu un colț al gurii.

— Bineînțeles, spuse ea. Însă nu ne vizitați numaidecât. Oscar nu s-a simțit prea bine și avem nevoie de timp să ne acomodăm.

— Firește, firește. Dar cu siguranță că o să ne vedem prin preajmă.

*

Acum, la mijlocul lungii plimbări, Oscar zăbovi în loc să-i privească pe jucătorii de golf, încredințat și liniștit totodată că temutul maior Billicliffe nu făcea parte din grupul celor patru. Oamenii se plasaseră deja pe poziții, își aleseră crosele și, nevrând să-i inoportuneze sau să le distragă atenția, Oscar rămase nemișcat până când ultimul jucător lovi mingea în ceea ce părea să fie orbita. Lumina murea încet în înaltul văzduhului și lui Oscar îi trecu prin minte că amatorii de golf trebuiau să mărească compasul dacă intenționau să se întoarcă în club înainte de lăsarea întunericului. Unul dintre jucători se aplecă să-și recupereze suportul pentru minge și, pe când stătea încovoiat, îl zări pe Oscar.

Peste porțiunea deluroasă de parcurs cu iarbă, privirile li se încrucișară preț de o secundă. Celălalt bărbat ridică mâna să-l salute sau poate, pur și simplu, ca semn de recunoștință pentru considerația lui Oscar. Oscar îi răspunse la salut. Apoi, jucătorul de golf își vârî crosa în sac, apucă de mâner căruciorul pe rotile și porni după prietenii săi. Oscar îl urmări din ochi cum se îndepărtează, o matahală de om, înalt și zdravăn, îmbrăcat într-o jachetă roșie-intens și pantalon impermeabil, de un albastru strălucitor. Se întrebă dacă era un vizitator în Creagan – venit pesemne din Statele Unite – sau vreun rezident local. După câteva momente, străinul dispăru îndărătul unui obstacol de teren, anume amenajat în formă de moviliță de nisip pentru golf, împânzită de grozamă, iar Oscar și cu Horace își continuară drumul.

Începea să obosească. Mai jos, între terenul de golf și dune, văzu făgașul pietros bătut de tractoarele angajaților

însărcinați cu întreținerea parcursului de iarbă, care ducea înapoi spre oraș. De partea cealaltă, șerpuia țărmul de mare descriind o buclă lungă și înainte, în depărtare, putea deslușI, proiectate în chip de siluete pe fondul norilor cenușii, acoperișurile răzlețe, cu terase, și vârful de clopotniță al bisericii, în formă de săgeată. Efectul era sumbru ca într-o gravură veche. I se părea că i se așternea în față cale lungă și se întrebă dacă nu cumva se înhămase la o treabă mult prea grea. Dar, apoi, observă micul adăpost clădit din bârne de lemn, ridicat pentru refugiul jucătorilor de golf prinși de o ploaie torențială sau simțind nevoia să-și odihnească picioarele pentru câteva clipe. Pe când se apropia, Oscar văzu că era despărțit în patru compartimente, oferind ocrotire în fața oricărei vântoase neîndurătoare și fiece separeu fusese dotat cu o mică bancă de lemn. Hotărât să poposească pe moment acolo, să-și tragă răsuflarea, își alese cel mai potrivit compartiment și se instală cât mai comod posibil.

Se gândi la jucătorii de golf, petrecându-și timpul cu un joc sportiv într-o companie plăcută, târziu în amurg, în lumina crepusculară a unei după-amieze muribunde și încercă o invidie care se întoarse împotriva lor ca un resentiment. Erau împreună. Prieteni. Vorbind, glumind, luându-se la întrecere. Dispuși să se cinstească cu câte o băutură la club, despărțindu-se apoi spre a se reîntoarce la familiile lor. Oameni obișnuiți.

Se întrebă dacă avea să mai fie vreodată un om obișnuit.

Odinioară, cu mult timp în urmă, în copilărie și adolescență, Oscar jucase golf, dar niciodată cu mare dibă-

cie. Pesemne că i-ar prinde bine să se apuce din nou, să-şi cumpere un set de crose scumpe, să-şi angajeze un antrenor corpolent şi să-i uimească pe toţi, inclusiv pe sine însuşi, cu iscusinţa surprinzătoare a loviturilor care trimit mingea în gaură. Perspectiva, deşi amuzantă, nu-i stârni nici un zâmbet. Acum, mai nimic nu reuşea să-i smulgă un surâs.

Era adânc întristat, copleşit de durere. Mâhnit încă până în adâncul sufletului. Întrebuinţase el însuşi adeseori aceste cuvinte banale, scriindu-le unor prieteni îndoliaţi de pierderea soţiei sau chiar a unui copil. Erau cuvinte care acopereau o multitudine de emoţii netrăite. Compasiunea se îngloba în aceeaşi categorie. „Primeşte condoleanţele mele cele mai sincere pentru pierderea suferită, îţi împărtăşesc durerea şi gândurile mele te însoţesc", obişnuia să aştearnă pe hârtie, semnând scrisoarea şi expediind-o prin poştă în timp util, cu convingerea unei îndatoriri îndeplinite după puterile lui.

Pricepea acum limpede că nu întrevăzuse nici pe departe adevărata semnificaţie a acestor vorbe. Mâhnirea adâncă nu era o stare de spirit, ci una fizică, un gol chinuitor, un abis înăbuşitor, de durere insuportabilă excluzând orice consolare. Unica lui protecţie, clădită pentru sine, era o palisadă de necomunicare. Aici, în Creagan, se simţea cruţat de contacte neprevăzute şi întâlniri incidentale cu cunoştinţe întâmplătoare. Menajat de ofensa la adresa mângâierii bisericeşti oferite de vicar, de suferinţa altor impedimente stânjenitoare. Scutit de condoleanţele stângace, dar bine intenţionate, de priviri ferite care-l ocoleau cu jenă.

În timpul plimbării, așa după cum îi intrase în obișnuință, contemplase cerul, norii, dealurile și păsările. Simțise vântul suflându-i în obraji și ascultase vuietul brizanților rostogoliți pe țărm. Sorbise aerul în plămâni, adulmecând mirosul dulceag și puternic de mușchi și buruieni... observând totul fără nici o reacție, fără nici o înălțare a spiritului, fără nici o mirare. Văduvit de inspirație, lipsit de bucurie. Ca și cum ar fi privit cu indiferență un tablou, un peisaj gigantic pictat cu minuțiozitate, dar neînsuflețit de trăire artistică.

Disprețuise totdeauna autocompătimirea și acum, stând ghemuit în micul adăpost de lemn, se lupta cu îndârjire să-și înăbușe mila de sine, străduindu-se să rămână optimist și să pună temei pe atuurile de care dispunea în acel moment. Primul era Estate House. Faptul că stăpânea o parte din casa pustie, un sanctuar oportun în care se refugiase. Cel de-al doilea era Elfrida. Reapariția ei după vacanța petrecută în Cornwall constituise suprema ușurare pentru Oscar. Compania ei îl salvase de la pierderea simțului realității și, cu firea-i lipsită de complicații, îl ajutase să treacă prin cele mai deznădăjduite momente, aducându-i alinare pur și simplu prin acceptarea propriilor sale limite. Când se cufunda în tăcere, Elfrida îl lăsa în pace. Când se simțea îmboldit să vorbească, Elfrida îl asculta.

Cea de-a treia binecuvântare era conștientizarea clară a faptului că, deși nu ar fi să rămână pentru totdeauna în această comunitate nordică îndepărtată, unde, odinioară, copilărise fericit, nu ar exista posibilitatea reîntoarcerii în casa care-i aparținuse Gloriei. Cei doi fii ai ei

intraseră deja în posesia conacului Grange și-l scoaseră în vânzare. Într-un fel, Oscar le rămânea recunoscător pentru că fapta lor pripită, deși nu întru totul meritorie, îl cruțase de calvarul existenței într-un spațiu bântuit de amintirea Francescăi și impreganat numai de tăcere rece, paralizantă.

„Trebuie să merg mai departe", își spuse în sinea lui. „Să înaintez pas cu pas." Dar ajuns la vârsta de șaizeci și șapte de ani, cu cea mai mare parte a vieții lăsată în urmă, i se părea câteodată imposibil să-și încordeze puterile. Acea povară descurajantă, apăsătoare, un amestec de șoc zguduitor și percepția pierderii teribile, nu numai că-i amorțise simțurile, dar îi și impregnase fiecare fibră a trupului cu o sfârșeală îngrozitor de pătrunzătoare.

— Trebuie să mă urnesc din loc. De această dată, rostise cuvintele cu voce tare, iar Horace, care se tolănise alături într-o poziție comodă, se săltă pe labe, privindu-l încrezător și chiar cu un rânjet larg. Era un câine foarte surâzător, cu un aer de blândețe. Oscar se simțea recunoscător că-l însoțise la drum. Se sculă în picioare.

— Ei hai să mergem, băiete. E timpul să purcedem spre casă.

Până când ajunse în cele din urmă la club, se întunecase de-a binelea și Oscar ostenise peste măsură de atâta umblat. Își târșâia cu greu picioarele pe aleea publică străbătând o proprietate particulară, așternută între porțiunile de parcurs cu iarbă, bine întreținută și fără accidente, și văzu sclipiri de lumină vie reflectată

prin ferestrele mari și late, dincolo de care se profilau siluete destinse, desfătându-se parcă în ambianța unei cârciumi plăcute, la mese, cu sandvișuri și sporovăind fără îndoială despre jocul de golf. Între club și reperul unde se așează mingea pentru prima lovitură, se întindea o curte exterioară pavată, cu răzoare înălțate, rânduite pe trepte, care, în toiul verii, pesemne că debordau de begonii și geranium în nuanțe vesele de culori. Pe o latură a clădirii clubului, se găsea parcarea, luminată acum cu proiectoare. Un număr de mașini staționau încă acolo și, pe când Oscar se apropia încet, frânt de oboseală, zări un automobil break destul de hârbuit, cu ușa de la portbagaj deschisă. Deasupra acesteia se apleca un bărbat, sprijinindu-se ușor pe când își schimba, cu o pereche de bocanci solizi, pantofii sport de golf, prevăzuți cu tălpi cu crampoane. Oscar recunoscu canadiana roșu-intens și pantalonii impermeabili de un albastru electric, deși șapca americană cu cozoroc lung fusese lepădată și lumina rece se răsfrângea pe un creștet acoperit cu păr des și încărunțit.

Bărbatul își legase șireturile și se ridică în capul oaselor. Oscar ajunse alături. Preț de câteva clipe, ezită, chibzuind dacă să se oprească și să schimbe câteva vorbe prietenoase. Să-l întrebe, pasămite, cum decursese partida de golf. Dar chiar pe când stătea în cumpănă, celălalt trecu la acțiune din proprie inițiativă, luându-l prin surprindere.

— Salut! Ai făcut o plimbare plăcută?

Oscar zăbovi un moment, apoi se întoarse cu fața spre bărbatul necunoscut.

— Prea lungă, pesemne. Mi-am pierdut antrenamentul. Cum s-a terminat partida de golf?

— Ne-am dat bătuți la cea de-a cincisprezecea țintă. Ne-a pierit elanul. Se lăsase frig și întuneric. Se îndoi din șale să-și culeagă de pe jos pantofii de sport, îi azvârli în protbagaj și trânti portiera rabatabilă. Nu-i vremea potrivită pentru un joc agreabil. Necunoscutul înaintă câțiva pași. Oscar văzu un chip rumen de provincial și o pereche de ochi albaștri, pătrunzători. Iartă-mă, dar nu ești Oscar Blundell?

Oscar păru deconcertat și nu numai pentru că fusese recunoscut, ci și pentru că străinul îl identificase.

— Ba da, murmură el și glasul îi sună a mărturisire.

— Știam că te-ai întors în Creagan. (Ce altceva mai aflase oare?) M-am stabilit aici doar de douăzeci de ani, așa că n-am cunoscut-o niciodată pe bunica ta, doamna McLellan, dar am avut deosebita plăcere să leg o strânsă prietenie cu Hector. Doar pentru o scurtă perioadă de timp, înainte să transfere moșia Corrydale în mâinile lui Hughie și să se mute cu locuința în sud. Apropo, mă numesc Peter Kennedy. Îi întinse mâna și Oscar i-o strânse în semn de salut. Bine ai venit în Creagan.

— Mulțumesc.

— Trebuie să fii extenuat. Ai făcut o lungă excursie pe jos în contra vântului. Intru în club să beau o ceașcă de ceai. Vrei să mergi cu mine?

Oscar se trezi redus la tăcere, șovăind, două sentimente potrivnice luptându-se în sufletul lui. Era adevărat. Extenuarea îl pătrunsese până-n măduva oaselor și-l

tonta gândul să stea puțin pe un scaun la căldură, îngăduindu-și plăcerea unei cești de ceai fierbinte și reconfortant. Pe de altă parte, se îndoia că e destul de curajos să intre în clubul jucătorilor de golf, strălucitor luminat și unde domnea o ambianță de bună dispoziție și jovialitate. Urma pesemne să fie prezentat, trebuia să discute cu străinii și să le răspundă la întrebări indiscrete.

Dar noul său prieten răspândea atâta cordialitate și sinceritate, dezarmante și neafectate, încât nu se putu hotărî să-i refuze invitația. În schimb, căută să invoce un pretext.

— Sunt cu câinele.

— O să-l băgăm în mașina mea. N-o să pățească nimic pentru un scurt răstimp.

— Aș... Trebuia să spună deschis ce gândea. Aș prefera să nu mă întâlnesc întâmplător cu maiorul Billicliffe.

Figura veselă a lui Peter Kennedy se încreți într-un surâs înțelegător.

— Nu te neliniști. Își puse mâna pe brațul lui Oscar. A plecat acasă acum cinci minute. L-am văzut depărtându-se cu mașina.

— O să crezi despre mine că sunt lipsit de caritate, rău sau nedrept.

— Nu, nici pomeneală. Așadar, mă însoțești?

— Da. Da, mi-ar face plăcere. Îți mulțumesc foarte mult.

— Sunt încântat.

Se ocupară întâi de Horace, încarcerându-l în partea din spate a mașinii break, laolaltă cu pantofii și sacul de golf. Bietul animal îi privea lung și dojenitor pe geamul ușii de la portbagaj, însă Oscar își oțeli inima.

— N-o să dureze mult, îi spuse lui Horace. Fii cuminte!

Porniră umăr la umăr, ocoliră colțul clădirii și urcară șirul de trepte late care duceau către intrarea principală. Peter Kennedy deschise larg ușa, lăsându-l pe Oscar să pătrundă în foaierul așternut în întregime cu covoare și mărginit de dulapuri cu rafturi și vitrină etalând trofee de argint, cupe și medalii. Portretele foștilor căpitani de echipă aruncau priviri amenințătoare și încruntate. În partea dreaptă, uși duble cu canaturi de sticlă dădeau spre salonul principal, mobilat cu măsuțe scunde și fotolii confortabile și decorat într-un colț cu un mic bar. Pe când intrau, unul sau doi oameni își ridicară privirea, dar, în general, nimeni nu le acordă prea mare atenție.

— Să mergem să ne așezăm acolo. E o masă liberă și o să stăm liniștiți.

Dar înainte să parcurgă scurta distanță, ușa batantă de pe latura tejghelei înalte sări în țâțâni și o chelneriță în vârstă își făcu apariția. Purta fustă neagră și bluză albă, iar părul cărunt, ondulat, îi era frumos coafat. Observându-i, femeia afișă la comandă un zâmbet larg.

— Ia te uită ce surpriză, domnule Kennedy, nu credeam că o să vă mai văd în seara asta.

— Bună, Jessie. Am sosit prea târziu pentru o ceașcă de ceai?

— Nicicând nu-i prea târziu. Trebuie că ați înghețat bocnă, străbătând în lung și-n lat terenul de golf într-o zi geroasă ca asta. Își îndreptă privirea spre Oscar care-și scosese pălăria de tweed și rămase țintuit locului, încotoșmănat în haina matlasată cu straturi de lână. Ați jucat și dumneavoastră?

— Nu, eu doar m-am plimbat.

— Jessie, ţi-l prezint pe domnul Oscar Blundell. A venit să stea la Estate House.

— Oh, nu mai spune, dumneata eşti care va să zică. Am auzit că v-aţi mutat în vechea casă, însă nu v-am întâlnit prin preajmă. Sunteţi jucător de golf?

— Îmi pare rău, nu.

— E musai să îndreptăm situaţia. Acum, domnule Kennedy, unde doriţi să luaţi loc?

Însă, până să-i răspundă, o intervenţie gălăgioasă îl împiedică să-şi urmeze cursul vorbirii. Din partea cealaltă a salonului lung, răbufni un strigăt, un glas gros răsunând tare şi pătrunzător ca o goarnă, speriind pe toată lumea şi provocând tresăriri şi expresii contrariate din partea unui grup ghemuit în jurul televizorului.

— Peter! Hai dă-i zor până aici să schimbăm o vorbă. Nu te-am văzut de o săptămână şi ceva.

Peter Kennedy se răsuci brusc, iar Oscar, petrecându-l cu privirea, zări în ungherul îndepărtat un om bătrân, cu o constituţie vânjoasă, ţintuit într-un scaun cu rotile, ţinând în mână un pahar cu whisky golit, gata să-l pună pe măsuţa din faţă.

— Peter! Flutura prin aer un baston noduros, ca şi cum s-ar fi putut întâmpla să nu fie nici auzit, nici văzut. Vino şi spune-mi ultimele ştiri.

— Te superi, Oscar, dacă te părăsesc pentru un moment? E bătrânul Charlie Beith şi trebuie să-l salut cu tot respectul cuvenit.

— Sigur că nu.

— Zăbovesc doar câteva clipe. Jessie o să aibă grijă de tine. Se depărtă, croindu-şi drum de-a lungul încăperii.

— Ce surpriză plăcută! spuse Peter. Te-ai încumetat să-ți întrebuințezi bine ziua ieșind din casă, Charlie? Și bătrânul pironit în scaunul cu rotile îl întâmpină cu atâta încântare și afecțiune, încât Oscar socoti că într-un fel sau altul le stingherea intimitatea și se întoarse.

Jessie preluă inițiativa.

— Haideți, așezați-vă aici și făceți-vă comod. Scoateți-vă haina, altminteri n-o să vă priască atunci când o să ieșiți iarăși în frig. Vreți o plăcintă de ovăz cu lapte? Și preferați ceai indian sau chinezesc?

— Îmi pare rău, dar cine e? se interesă Oscar.

— Charlie Beith? E o figură strașnică, vestită pe-aici, are peste nouăzeci de ani, deși nu-și arată vârsta. Pe vremuri, cu mulți ani în urmă, arendase moșia de la Toshlands și administra gospodăria, lucra pământul, creștea animale. Acum, nepotul lui conduce ferma. S-a simțit sănătos tun până când a suferit un atac de apoplexie. E internat în căminul de bătrâni și domnul Kennedy îl vizitează cu regularitate. Una dintre fetele lui l-a adus aici astă-seară, pentru puțină variație și companie veselă. S-a înviorat cu un păhărel și a prins chef de viață.

— De fapt, ezită Oscar, nu mă referem la bătrân. Vorbesc despre Peter Kennedy. De-abia l-am întâlnit în parcare. Îl cunoaște pe unchiul meu. Dar nu țin minte...

— Vreți să spuneți că nu știți cine e sau cu ce se ocupă? Trebuie că ați rămas singurul suflet din Creagan care n-a auzit de domnul Kennedy. E pastorul nostru. Preotul paroh al bisericii.

Pastor. Vicar. Paroh. Oricum s-ar chema. Ceva de genul acesta. Omul a cărui menire era să le aducă ali-

nare nu numai celor schilodiţi trupeşte şi ci celor mutilaţi sufleteşte. Bunăvoinţa spontană manifestată de Peter Kennedy i se păruse a fi sinceră, dar această nouă Informaţie îl determină s-o considere deprimant de suspectă. Oare parohul ştia deja de ce se întorsese Oscar în Creagan? I se povestise despre îngrozitorul accident în care-şi găsiseră moartea soţia şi fata lui Oscar? Şi dacă da, atunci cine...?

„Dar am avut deosebita plăcere să leg o prietenie strânsă cu Hector."

Pasămite, Hector luase legătura cu Peter Kennedy, animat fiind totuşi de cele mai bune intenţii. Îi explicase situaţia. Îi sugerase, probabil, să întreprindă o vizită pastorală. Discuţii de consolare; poveţe şi sprijin, îndemn blând către o biserică în care Oscar nu mai credea.

— Vă simţiţi bine? îl întrebă Jessie.

Îşi îndreptă privirea spre chipul pe care se aşternuse o îngrijorare maternă. Îşi dădu seama că propria-i figură i se aprinsese de căldură, fruntea i se îmbrobodise de sudoare. Un val de fierbinţeală stârnit nu de atmosfera încăperii, nici de hainele groase, vătuite, de stradă, ci de un clocot lăuntric, înspăimântător de înrudit cu panica. Pricepu că nu mai putea rămâne acolo, altminteri, s-ar fi sufocat. Cu un efort uriaş, se căzni să-şi descleştеze gura.

— Îmi pare rău. S-a făcut înăbuşitor de cald. Şi tocmai mi-am amintit. Glasul îi suna ireal, nefiresc, de parcă ar fi răzbit cu greu dintr-un loc imaginar. Am promis. Trebuie să ajung acasă. Aştept un telefon...

— Păi, cum rămâne cu ceaiul?

— Mă tem că nu pot... Retrăgându-se, încercă să se scuze. Îmi cer iertare. Vă rog să-i explicați domnului Kennedy. Poate, altă dată...

Îi întoarse spatele și se îndreptă cu pași înceți, prudenți, spre ieșire. Se opinti anevoie să deschidă ușa dublă, grea, cu sticlă turnată în plăci și o lăsă pivotând în țâțâni până ce se închise din nou. Străbătu foaierul, împinse în lături cel de-al doilea set de uși și păși afară, în aerul geros. Vântul tăios se năpusti în el cu violență și se opri să se proptească pentru a nu cădea, trăgând adânc în piept aerul glacial. Simțea cum îi îngheață broboanele de sudoare pe frunte și-și îndesă vechea pălărie de tweed peste urechi. Se reîntremase. Supraviețuise. Tot ce avea de făcut era să pornească spre casă. În siguranță. La adăpost. Singur cu Elfrida. Coborî șirul de trepte, traversă curtea până în parcare, îl eliberă pe Horace din mașina lui Peter Kennedy. Apoi, purcese la drum, întețindu-și pașii pentru a ajunge cât mai repede, târând câinele după sine. Evadând. Scăpat ca prin urechile acului prin fugă.

Elfrida

În Dibton, Asociația femeilor din comunitate căpătase experiență în organizarea excursiilor și a circuitelor turistice învăluite în mister. Acestea se desfășurau de obicei sâmbăta după-amiaza și impuneau ca doamnele amatoare de drumeții scurte să se strângă grămadă în autocar, umplându-l până la refuz, și să fie transportate val-vârtej către o destinație necunoscută. Destul de des, punctul terminus al călătoriei era un castel impunător care aparținuse unei familii aristocratice, deschis acum publicului larg în zile de vizită, cu parcuri peisagere, pajiști întinse și cărări șerpuitoare, create parcă pentru plimbările unor visători solitari, și cu mici chioșcuri de suveniruri de unde se puteau cumpăra șervete brodate cu flori pentru ștersul vaselor, semne de carte ornate cu desene viu colorate și cutii cu caramele și fondante de ciocolată făcute în casă. După târguieli, doamnele își beau ceaiul la vreun hotel local; un ceai adevărat, servit cu tot dichisul, constând de obicei din gustări ca pește și cartofi pai prăjiți, salate, fructe și brioșe plate care se consumă prăjite puțin și unse cu unt. Apoi, se îngrămădeau din nou în autocar și se întorceau acasă.

Aceste ieșiri la iarbă verde se bucurau de mare popularitate în Dibton.

Plecarea temerară și intempestivă din micul sat, silit fiind de circumstanțe necontrolabile să dispară pe furiș, străbătând drum lung până în extremitatea nordică a Scoției, până în Creagan și până la Estate House, reprezenta, decise Elfrida în sinea ei, cea mai misterioară aventură din toate timpurile. Chiar din momentul în care ea și cu Oscar părăsiră satul Dibton, nu-și imaginaseră câtuși de puțin ce surprize îi rezervase soarta și nu se ivi nici un prilej să se pună în gardă. Atât de rapid se succedaseră lucrurile, atât de repede își împachetaseră bagajele, atât de scurt răgazul pentru a-și lua rămas-bun, încât amănuntele sâcâitoare legate de toate fleacurile destinației lor își pierduseră importanța. Trebuiau pur și simplu să lase totul în plata Domnului și să plece.

Firește, făcuseră pregătirile esențiale. Mașina lui Oscar fusese verificată, reglată, reparată și alimentată cu combustibil la benzinăria cu service auto. Oscar se ocupase de toate. Fiilor lui vitregi, Giles și Crawford, li se adusese la cunoștință iminenta plecare, iar directorului de bancă i se dădură informații despre schimbarea adresei. Cât despre Elfrida, ea îi înmână vecinei cheia căsuței de la Poulton's Row, cu cât mai puține explicații, rugând-o să-i supravegheze bietul Ford Fiesta, abandonat pe caldarâm, chiar în fața intrării principale.

— Când o să vă-ntoarceți, doamnă Phipps?

— Sincer vorbind, habar n-am. Dar o să ținem legătura. Iată și cheile mașinii. Ți le las în păstrare. Folosește-te de ea dacă ai nevoie, să se mai dezmorțească din când în când. Parcă i-ar fi vorbit despre un câine bătrân căruia îi prindeau bine exercițiile zilnice în aer liber.

Am închis apa la conductele principale de alimentare și am zăvorât toate ferestrele.

— Dar unde plecați?

— Cred că în Scoția.

Apoi, Oscar trebui să obțină legătura cu Hector McLellan și să-l pună la curent, în timp ce Elfrida îi telefonă vărului ei Jeffrey în Cornwall, străduindu-se să-l lămurească asupra situației în care se găsea. Nu reuși să descâlcească prea bine încurcătura și dură ceva timp până îi dădu de capăt. Când Jeffrey se dumiri în cele din urmă, îi ură pur și simplu: „Noroc și cale bătută!", și de îndată ce-i dictă adresa și numărul de telefon, o lăsă în treaba ei și întrerupse convorbirea.

Fără o idee clară despre genul de haine necesare acolo, Elfrida își împachetă într-un geamantan diverse sortimente de veșminte groase și pantofi solizi. Pe urmă, își pregăti o sacoșă veche, moale, care se pliază ușor, prevăzută cu fermoar, pentru cele mai prețioase lucruri, bunurile personale care o însoțiseră totdeauna în orice călătorie și de care nu se despărțea pentru nimic în lume. Șalul de mătase, împăturit lângă mica pânză pictată de Sir David Wilkie, cele două bibelouri în formă de terieri de Staffordshire, ceasul și goblenul la care lucra. Așeză deasupra câteva fotografii în rame de argint, o jumătate de duzină de cărți. Terminase cu bagajele. Nici calabalâcurile lui Oscar nu arătau cu mult mai voluminoase: un sac de voiaj din piele, împachetat de doamna Muswell, o servietă burdușită cu mărunțișuri și unelte de pescuit.

— Ți-ai pus în gând să mergi la pescuit, Oscar?

— N-am idee. Dar nu pot să călătoresc spre Scoția fără varga de undiță. Ar echivala aproape cu un sacrilegiu.

Încărcară toate catrafusele în portbagajul mașinii break, marca Volvo, a lui Oscar, după care mai rămase loc suficient pentru Horace, pledul lui, biscuiți și castronul de apă. Horace, la fel ca și Elfrida, nu-și închipuia ce îi va hărăzi întâmplarea, dar sări bucuros în automobil și se tolăni în largul său, vădit ușurat că nu va fi lăsat acasă. Totuși, către valizele așezate alături, căta prudent, chiar temător.

— Nu călătorim încărcați cine știe ce cu bagaje, observă Elfrida, însă Oscar părea prea încordat și absent ca să comenteze ceva asupra remarcei sale.

În schimb, făcu cale întoarsă să-i dea indicații de ultim moment credincioasei doamne Muswell, care îl susținuse de-a lungul zilelor sumbre și stătea acum în pragul ușii exterioare, vizibil îndurerată, gata parcă să izbucnească în lacrimi în orice clipă.

— Doamnă Muswell!

— Trimiteți-mi o vedere, îi spuse ea cu bravură, dar glasul i se înecase de emoție.

— Bineînțeles. Rămâneți cu bine și la revedere. Vă mulțumesc pentru tot. Și Oscar o sărută în fugă pe obraz, ceea ce o făcu pe doamna Muswell să se piardă cu firea. Pe când se depărtau de Grange cu viteză moderată, după cum observă Elfrida în oglinda retrovizoare, silueta încinsă cu un șorț în jurul mijlocului, își ștergea ochii și-și smiorcăia nasul într-o batistă.

— Ce o să se-ntâmple cu ea? întrebă Elfrida, simțindu-se cumva ca o trădătoare.

— Giles mi-a promis că o va ajuta el cum se cuvine. N-ar trebui să întâmpine greutăți în găsirea altei slujbe. E o femeie cu adevărat minunată.

După ce conteniră cu vorba, Elfrida șofă cea mai mare parte a drumului, îngăduindu-i lui Oscar să conducă doar atunci când ajungea să fie periculos de extenuată. „Extenuarea la volan poate ucide." „Întrerupeți-vă puțin călătoria", „Luați o scurtă pauză", îi atenționau ca un strigăt mut plancardele rutiere pe șoferii mașinilor și camioanelor care rulau în șuvoi spre nord pe autostrada A1. Și Elfrida trăgea pe marginea șoselei la următorul pasaj de parcare sau de popas și schimba locul cu Oscar.

În timpul primei zile, Oscar vorbea arareori, iar Elfrida îl lăsa cufundat în tăcere; nu-i sugera nici măcar să asculte postul Classic FM la aparatul de radio de bord. Din când în când, se opreau să-l sloboadă pe Horace, să-și dezmorțească și ei picioarele, să ia câte o gustare, să bea o ceașcă de ceai. Vremea se înăsprise, sufla un vânt tăios și întunericul se lăsa mai devreme, iar șofatul devenise din ce în ce mai stresant. Din pricina acestei tensiuni nervoase, părăsiră autostrada și se îndreptară la o răscruce către un mic orășel din vechiul ținut Northumberland, de care-și amintea Oscar. Acolo, în piața principală, găsiră un străvechi han unde se adăposteau odinioară peste noapte surugiii poștalioanelor de care tot Oscar își adusese aminte și care nu prea părea modernizat sau schimbat. În plus, administratorul se dovedi a fi binevoitor cu Horace, îngăduindu-i să se culcușească înăuntru, cu condiția ca patrupedul și pledul lui să se aștearnă la catul superior.

În cea de-a doua dimineaţă, de îndată ce se deschiseră prăvăliile, Elfrida porni să colinde prin orăşel, descoperi un mic centru comercial şi cumpără câteva provizii pentru eventuala sosire: o conservă de supă, pâine, un pachet de unt, slănină afumată şi ouă; un plic de cafea, o cutie de carton cu lapte. Vânzătorul îi ambală toate produsele într-o lădiţă de băcănie. Apoi, Elfrida observă o sticlă de whisky şi achită şi preţul acesteia.

În cea de-a doua zi a călătoriei, lucrurile decurseră mai bine. Vremea se menţinu la fel de oribilă, dar, cel puţin, Oscar deveni mai comunicativ. Scruta câmpurile şi fermele pe lângă care treceau, îi semnala cu degetul bornele de hotar, se uita cu prudenţă spre văzduh şi se aventura în previziuni meteorologice sumbre. Şi totuşi, nu sosise timpul pentru conversaţii prieteneşti, pentru şuvoiul de întrebări după ale căror răspunsuri tânjea cu nerăbdare Elfrida. Cum ne vom descurca, Oscar? Cât de mare e Estate House, a pus oare cineva în funcţiune instalaţia de încălzire şi vom avea apă caldă? S-a dereticat prin casă, vom găsi aşternuturi curate pe pat? Ne vor primi oamenii cu amabilitate şi te vor recunoaşte? Sau ne vor evita cu ostilitate?

Totul întrecea orice putere de premoniţie. Însă aceasta este curat aventură, îşi spuse în sinea ei Elfrida, apăsând cu greutate pe maneta schimbătorului şi trecând în viteza a doua pe povârnişul alunecos al dealului Soutra, cu ştergătoarele de parbriz basculând încoace şi încolo cu toată forţa, prin albeaţa unui nor de furtună cu lapoviţă.

În tinereţe, ca actriţă, călătorise cu trupa de teatru în lung şi-n latul meleagurilor britanice, fără să fi ştiut vre-

odată ce o aștepta la capătul turneului. Amintirile acelor zile i se conturau difuz în estompări de orașe provinciale, teatre prăfuite și demodate, loje mucezite care duhneau a varză fiartă. Dar fusese tânără și plină de elan, îmbrățișând o profesiune pe care o iubea nespus de mult, și se simțea fericită. Fiecare călătorie cu trenul care gonea zdrăngănind și huruind constituise o provocare, fiece teatru murdar și stătut o nouă descoperire. O fărâmă din vechile emoții și impresii o însufleți acum, reamintindu-și faptul că nu mai era femeia tânără și înflăcărată de odinioară, ci o doamnă în vârstă, ajunsă la șaizeci și doi de ani. „Măcar nu sunt singură. Nici plictisită la culme. Sau moartă."

Întâlnirea cu maiorul Billicliffe reprezentase ultimul obstacol. Odată faptul împlinit și cheia pusă în siguranță în buzunarul lui Oscar, corvoada celor două zile de drum greu și lung rămase în urma lor și parcurseră cu ușurință, aproape nepăsători, cele câteva mile. Oscar conduse mașina. Se lăsase ger, dar ninsoarea încetase și drumul întunecat șerpuia pe panta dealului, către țărmul mării, printre crânguri dese de conifere. Elfrida coborî geamul portierei și auzi foșnetul ascuțit al vântului printre ramuri, simți mirosul de pin și un iz puternic de aer marin, sărat. Apoi, copacii se rărira văzând cu ochii, de jur-împrejur, erau dune, grădiști, colnice de nisip și pini piperniciți, opriți din creștere, iar în față se putea zări linia argintie și învolburată a mării. În depărtare, dincolo de întinderea apei, clipea înfiorată, des și repede, lumina unui far, un punct luminos cât vârful unui ac în întuneric. Pe urmă, tot înainte, scăpărau

felinarele de stradă şi se înşiruiau case cu ferestre licărind slab în dosul draperiilor trase. O stradă cu clădiri masive din piatră, alipite, dispuse în terasă, fiecare construcţie deosebită însă de cea învecinată prin formă şi înălţime. Elfrida observă biserica profilată vag la orizont şi ornicul iluminat, conturat ca o lanternă rotundă în turnul ei înalt. Limbile ceasornicului arătau ora şapte. Acum, se înşirau case mai mari, mai frumoase, împrejmuite de ziduri înalte de piatră. Creagan. Părea pustiu şi abandonat. Nici ţipenie de om pe stradă; nu trecea nici o maşină. Nu răzbătea nici un zgomot, nici măcar ţipetele depărtate ale pescăruşilor. O altă cotitură, o altă stradă. Oscar trase maşina lângă marginea trotuarului. Opri motorul. Preţ de câteva clipe, rămase nemişcat. Elfrida aştepta. Apoi, îşi lăsă binişor braţul peste al ei.

— Dragă fată, am ajuns în sfârşit, spuse el.

Estate House. Elfrida văzu casa pentru prima dată la lumina felinarelor de stradă, solidă, de formă pătrată, îngrădită de un grilaj din fier forjat şi cu o curte exterioară prunduită. Faţada casei arăta ca desenată cu creionul de mâna unui copil, în câteva linii repezi şi superficiale, fără o vedere de ansamblu, cu o uşă şi cinci ferestre. Deasupra acestora, ieşeau în afară două lucarne încastrate în acoperişul înclinat, învelit cu plăci de ardezie. Coborâră din maşină şi Elfrida îl puse în libertate pe Horace. Câinele nu uitase mârâiturile şi urletele scoase de dulăul maiorului Billicliffe şi înainta cu precauţie. Dar, asigurându-se după ce sondă terenul, ţâşni înainte de-a lungul drumului şi începu să adulmece mirosurile necunoscute.

Oscar deszăvorî poarta și urcă pe potecă. Elfrida și cu Horace îl urmară. Descuie ușa. Aceasta se deschise către interior, Oscar căută bâjbâind comutatorul, îl dibui și aprinse lumina.

Intrară și Elfrida simți numaidecât căldura dinăuntru și mireasma de curățenie proaspătă, de interior recent dereticat, de podele frecate și lustruite cu ceară. În fața lor, o scară se înălța în spirală către un semipalier și către o nișă de fereastră descoperită. Pe ambele laturi, canaturile ușilor stăteau închise, dar, la capătul unui coridor, cea de-a treia ușă era întredeschisă și Oscar pătrunse înăuntru și apăsă pe alt comutator.

Elfrida închise ușa principală, stăvilind suflul înghețat al serii de iarnă.

Păși pe urmele lui Oscar și-l găsi în bucătărie, unde se aflau un bufet vopsit, de modă veche, cu policioare pentru veselă și o masă de lemn. Dedesubtul ferestrei, o chiuvetă de argilă smălțuită, cu două cuve, era montată în perete și, într-o parte, trona o sobă de gătit cu gaz, încăpătoare, cu patru plite, datând, probabil, de aproape jumătate de veac.

— Tot ce-ți poftește inima, vorbă să fie! spuse Oscar. Glasul îi suna împăciuitor.

— E-n ordine, îl asigură Elfrida și nu glumea câtuși de puțin. Cineva, iată, ne-a lăsat o scrisoare. Răvașul zăcea în mijlocul mesei, o coală de hârtie liniată, sub un borcan de gem. Oscar îl dădu deoparte și-i întinse scrisoarea Elfridei. Citi cu voce tare.

„Am aprins cazanul cu aburi (e alimentat cu petrol). Trebuie să mai comandați o cisternă cu petrol. Am pre-

gătit paturile în două camere. Apa la baie e fierbinte. Găsiți cărbuni și lemne în magazie. Lapte în frigider (oficiul de lângă bucătărie pentru spălatul vaselor). O să trec mâine pe aici să văd cum vă simțiți. A dumneavoastră, doamna J. Snead."

— Doamna Snead! rosti Oscar.

— Da.

— Elfrida, ești cât pe ce să plângi?

— S-ar putea.

— De ce?

— De ușurare.

*

Toate acestea se întâmplaseră cu trei săptămâni în urmă. Acum, era decembrie, într-o zi de vineri, ora cinci într-o după-amiază întunecată din miezul iernii. Oscar, care pornise la plimbare imediat după prânz, cu Horace umblând coadă după el, nu se întorsese încă. Elfrida se sforța să-și șteargă din minte imagini terifiante cu Oscar răpus de o criză cardiacă și cu trupul lui neînsuflețit căzut cu fața la pământ lângă o dună de nisip. Se încuraja că Oscar pur și simplu nu se grăbea, bucurându-se de prima expediție adevărată în regiunea rurală, întremat de mișcarea în aer liber și cu plămânii reînviorați de aer proaspăt. Hotărârea de a ieși la plimbare ca să-și limpezească creierul îi aparținuse în întregime și Elfrida se străduise să-și înfrâneze entuziasmul de teamă să nu-i lase impresia că ardea de nerăbdare să se descotorosească de el.

Stătea în bucătărie lângă soba de gătit în timp ce aștepta să fiarbă apa în ibric. Își prepară o ceașcă de

ceai, cu un pliculeţ şi două linguriţe de zahăr, adăugă puţin lapte şi o luă cu sine în salonaşul situat la etajul superior. Conveniră să-l numească salonaş, deşi era mai degrabă un salon, protocolar şi spaţios, cu un imens bovindou orientat către stradă şi biserică. Orele de răgaz le putea pur şi simplu irosi stând pe bancheta fixată în perete lângă fereastră şi privind lumea cuprinsă de o agitaţie frenetică: maşini într-un neîntrerupt du-te-vino, îmbulzeală de camionete, furgonete şi camioane cu pietriş; cumpărători opriţi pe trotuar să pălăvrăgească, şiruri de copii limbuţi şi gălăgioşi, mergând spre şcoală sau întorcându-se acasă.

Încăperea era mobilată, ca şi restul casei, cu minimum minimorum de obiecte şi accesorii. Un covor gros turcesc. O canapea şi două fotolii. O măsuţă scundă proptită de perete, o bibliotecă acoperită cu panouri de sticlă în care câteva cărţi vechi se sprijineau într-un echilibru precar una de cealaltă. Fără tablouri, fără ornamente. Nici un indiciu despre pasiunile şi stilurile de viaţă ale locatarilor precedenţi. Într-un fel, Elfrida considera această sărăcie de finisare şi decorare interioară destul de terapeutică. Fără picturi, bibelouri, mici piese de argint, seturi de porţelanuri ornamentale care distrăgeau atenţia, era posibil să preţuiească proporţiile desăvârşite ale camerei, cornişa bogat împodobită şi trandafirul sculptat în ghips din mijlocul tavanului, de unde atârna un încântător candelabru în stil victorian.

După sosire, în timp ce-şi despacheta bagajele, îşi lăsă modesta amprentă asupra locului. Acum, pictura de Sir David Wilkie anina vizavi de şemineu, deasupra

mesei grele de stejar, folosită de Oscar drept birou de scris. Cele două bibelouri în formă de terieri de Staffordshire și ceasornicul umpleau spațiul până atunci gol pe poliţa de marmură deasupra căminului. De la magazinul de fructe și legume ținut de Arthur Snead, cumpărase un buchet de crizanteme, găsise prin casă un ulcior galben și creă un aranjament floral nu foarte ambiţios. Goblenul pe jumătate lucrat zăcea întins pe perna fotoliului. Puţin mai devreme, aprinsese focul. Îl înteți cu cărbuni și lemne, apoi se îndreptă spre bovindou să se aşeze pe bancheta fixată în perete și să pândească apariţia lui Oscar. Dar de-abia se instalase comod, cu cana de ceai în căușul palmelor, că telefonul prinse a zbârnâi prelung. Acest lucru o surprinse pentru că aparatul nu sunase niciodată de când își stabiliseră reședința acolo. Elfrida nădăjduia că nu era maiorul Billicliffe. Puse ceașca pe podea și se grăbi să răspundă. Telefonul să găsea la palierul primului cat, postat pe un mic scrin lângă ușa salonului. Ridică receptorul.

— Alo!

— Elfrida?

— Da.

— Sunt eu, Carrie, Carrie Sutton.

— Carrie, draga mea! Unde eşti?

— În Londra. Ce mai faci?

— În general, bine, sănătoasă.

— Jeffrey mi-a spus că ai plecat în Scoţia. Mi-a dat numărul de telefon. Elfrida, trebuie să te rog ceva. Să-ţi cer o favoare. E o favoare imensă.

— Spune-mi direct.

— E vorba de Crăciun.

În mod inevitabil, convorbirea telefonică se prelungi destul de mult. Într-un târziu, isprăviră de vorbit. Elfrida așează receptorul pe aparat; în același moment, auzi ușa din față deschizându-se și închizându-se la loc și știu că Oscar și cu Horace se înapoiaseră acasă. Se aplecă peste balustradă și îi strigă:

— Ați ajuns teferi și nevătămați?

— Da. Suntem aici.

Coborî la parter. În vestibul, Oscar își lepădă haina vătuită și pălăria, atârnându-le în cuierul curbat din lemn. Horace o zbughise deja spre bucătărie, unde-l așteptau castronul cu apă și coșul așternut cu pled.

— Ați lipsit o veșnicie.

— Am mers mile întregi. Până la celălalt capăt al terenurilor de golf și înapoi. Uitasem că-i atât de departe. Oscar ridică mâna și-și trecu degetele răsfirate prin păr. Arăta istovit, se gândi Elfrida.

— Vrei o ceașcă de ceai? îl întrebă.

— Cred că mi-ar prinde bine ceva mai tare.

— Un whisky scoțian. Du-te sus pe scări. Arde focul în cămin. Îți aduc eu paharul imediat.

În bucătărie, turnă băutura, apoi puse iarăși ibricul pe sobă să-și facă alt ceai, fiindcă primul se răcise. Horace aținise deja, toropit de căldură. Îl lăsă singur și urcă la etaj cu cana într-o mână și cu paharul în cealaltă. Îl găsi pe Oscar proptit cu brațele de polița de deasupra căminului, cu privirile pironite în vâlvoarea focului. Întoarse capul când Elfrida intră, surâzându-i cu recunoștință.

— Cât de bună ești!

Luă paharul cu whisky și se afundă cu grijă într-unul dintre fotolii, întinzându-și picioarele. Elfrida porni în grabă să tragă draperiile, împiedicând pătrunderea nopții.

— Nu le-am tras mai devreme pentru că stăteam la fereastră să observ când vii. Făceam pe sora de caritate.

— Credeai că am murit?

— Imaginația îți joacă uneori feste.

— Am fost reținut. M-am întâlnit cu un om chiar lângă clubul de golf. Am stat de vorbă. M-a invitat înăuntru la o ceașcă de ceai, am acceptat, apoi l-a strigat un bătrân infirm, într-un scaun cu rotile, să tăifăsuiască pentru câteva clipe. Și am întrebat-o pe chelneriță cine e, se numește Peter Kennedy și s-a dovedit a fi nimeni altul decât pastorul bisericii.

Elfrida aștepta.

— Ei, și ce-i cu asta? îl chestionă ea în cele din urmă.

— M-am gândit că aflase cu siguranță despre cele întâmplate. Despre accidentul de mașină. În care au murit Gloria și Francesca. Mi-a trecut prin minte că, pasămite, îl prevenise Hector. Și îl crezusem la început un tip de-a dreptul prietenos și amabil, dar mă tem că se arăta doar milostiv. Mă compătimea. Nu doresc să fiu căinat. Nu vreau să rostesc sau să ascult cuvinte de compătimire. Nu râvnesc decât să fiu lăsat în pace. Așa că n-am rămas. Am dat bir cu fugiții. M-am întors în grabă acasă.

— Of, Oscar.

— Știu. O purtare cam grosolană și lipsită de bunăcuviință.

— Sunt sigură că o să-nțeleagă.

— Sper. Mi-a plăcut înfățișarea lui.

— Nu te pripi, ai răbdare, timpul le rezolvă pe toate.

Răsuflă adânc și greu cu un fel de oftat groaznic.

— Mă detest!

— Oh, dragul meu, nu spune cu ușurință una ca asta.

— Îmi reproșezi?

— Nu, te-nțeleg. Elfrida sorbi ceaiul aromat, cald și alinător. Stătea cu fața spre Oscar, pe micul jilț cu brațe late, tapisat cu stofă ecosez de lână și sculptat cu ornamente minuțioase în stil victorian. Dogoarea focului din cămin îi prigorea gambele și fluierele picioarelor.

— Pesemne că nu-i momentul potrivit, dar trebuie să te-ntreb ceva. E neapărat necesar să-ți spun ceva, grăi Elfrida.

— În nici un caz, sper, că ești pe punctul să mă părăsești.

— Nu, nici pe departe. Cât ai lipsit, am primit un telefon. De la fiica lui Jeffrey, Carrie Sutton. S-a întors din Austria. Vrea să vină să-și petreacă sărbătorile Crăciunului împreună cu noi.

— Dar noi n-o să sărbătorim Crăciunul.

— Oscar, i-am explicat cât se poate de clar, să se aștepte la o masă simplă cu cotlete de miel, fără dichisuri și farafastâcuri. I-am spus că așa am convenit. A priceput cum stau lucrurile. Nici pentru Carrie nu contează. Zice că n-o interesează să intre în atmosfera tradițională de Crăciun.

— Atunci, las-o să vină.

— Există o complicație. Elfrida șovăia.

— Un bărbat?

— Nu. Nepoata lui Jeffrey. Fata surorii lui Carrie. O cheamă Lucy. Dacă vine Carrie, atunci Lucy trebuie s-o însoţească.

Se aşternu o tăcere lungă. Oscar îşi abătu privirea de la chipul Elfridei, aţintindu-şi-o spre focul arzând cu văpăi. Pentru un moment, arătă la fel de bătrân ca unchiul lui, în acea zi îngrozitoare când Elfrida dăduse pe neaşteptate peste venerabilul gentleman şi-l confundase o clipă înspăimântătoare cu Oscar.

— I-am amintit lui Carrie că trebuie să te întreb. Şi să-ţi pomenesc despre copilă.

— Câţi ani are?

— Paisprezece.

— De ce vine şi ea?

— Oh, nu ştiu precis. Elfrida ridică din umeri. E o poveste încurcată. Mama ei pleacă de Crăciun în Florida să stea cu un prieten, iar Lucy refuză s-o însoţească în călătorie. Şi Dodie, bunica, nu vrea să aibă grijă de nepoată. Un soi de zăpăceală, provocată de interese egoiste, care au predominat mereu în familia aceea.

Oscar nu făcu nici un comentariu. Elfrida îşi muşcă buzele.

— Pot să-i telefonez lui Carrie şi s-o refuz, continuă ea. O să-i motivez că-i prea curând. O fetişcană umblând de colo-colo prin casă ţi-ar pricinui prea multă durere. S-ar putea ca suferinţa să fie de nesuportat. Înţeleg şi n-o s-o iau în nume de rău, dacă spui nu.

Oscar o privi drept în ochi, cu trăsăturile feţei înseninate de afecţiune.

— Îmi place la nebunie naturalețea ta, Elfrida.

— Mă comport așa cum îmi e firea.

— Dacă vin...

— Le atrag atenția, fără Crăciun.

— Dar copila?

— O să-și petreacă timpul cu Carrie. Pot să facă tot ce doresc. Să meargă la biserică în seara mare de Ajun, că cânte colinde, să-și dăruiască mici cadouri.

— Sună cam dezolant pentru o adolescentă.

— Și pentru tine, Oscar?

— N-are importanță. Toate astea nu schimbă cu nimic lucrurile. Bag seama că îți dorești să vină. Atunci, dă-le de știre că le primim cum se cuvine.

— Ești sigur? Ești convins? Oscar încuviință din cap. Ești într-adevăr un om scump, bun și brav.

— Avem loc unde să le găzduim?

— Mansarda e goală. Pesemne că n-ar strica să cumpărăm un pat și Lucy o să doarmă atunci acolo.

— Trebuie să cumpărăm mai multe.

— Nu-i mare scofală.

— Asta-ți dorești. E tot ce contează. Spune-le că sunt binevenite. Să vină oricând vor. Or să-ți țină de urât. Mă tem că nu sunt o companie prea plăcută.

— Oscar, nu-i ăsta motivul esențial pentru care ne-am stabilit aici.

Luă o înghițitură din paharul de whisky, părând adâncit în gânduri. Apoi, rosti:

— Dă-i telefon lui Carrie acum. Dacă se hotărăsc să călătorească cu trenul sau cu avionul, putem să trimitem un taxi să le aștepte la Inverness. Dacă merg cu ma-

șina, avertizeaz-o pe Carrie că drumurile sunt înzăpezite.

Pentru generozitatea spiritului său, Elfridei i se umplu inima de recunoștință. Simplul fapt de a-l avea alături, stând acolo în apropiere, cugetând pe îndelete la amănunte și detalii banale o făcea să se simtă în largul el. Se comporta ca un bun amfitrion, de parcă el însuși ar fi lansat invitația și nu ar fi fost obligat să accepte o situație dată. Elfrida își termină de băut ceaiul și se sculă în picioare.

— O să-i telefonez chiar acum. Porni spre ușă, apoi întoarse capul.

— Îți mulțumesc, Oscar.

Lucy

„Tot vineri, 8 decembrie

Am arătat deja în scris toate întâmplările minunate petrecute azi, despre întoarcerea lui Carrie, despre ieșirea în oraș la prânz și despre sugestia ei să plecăm împreună undeva de Crăciun. Filmul de la cinematograf mi-a plăcut foarte mult, mi-a readus buna dispoziție. Acum, e ora 10,30 seara și mă pregătesc de culcare, nu înainte să scriu aceste ultime rânduri în jurnal. Întâmplările grozave de azi s-au ținut lanț. Mi-am făcut baie după cină, m-am spălat pe cap și, în timp ce mi se zvânta părul, am intrat în bucătărie să-mi pregătesc o ciocolată fierbinte. Apoi, a sunat telefonul și mama a venit să mă caute și să mă anunțe că mălușa mea, Carrie, vroia să-mi vorbească. Cred că ele două, mama și Carrie, discutaseră deja. Am ridicat receptorul aparatului din bucătărie și am așteptat puțin până am auzit un scurt țăcănit, semn că mama închisese celălalt telefon, astfel că n-avea de gând să asculte pe furiș. Mai trage cu urechea uneori.

Și atunci, Carrie mi-a spus. Plecăm împreună în Scoția să ne petrecem Crăciunul acolo. Elfrida, vara bunicii, stă cu un prieten și amândoi doresc să venim. E o localitate numită Creagan și ei, Elfrida și prietenul, zic că dispun de o casă

destul de încăpătoare. E atât de palpitant încât aproape că plesnesc de bucurie. Carrie spune că-i prea departe să mergem cu mașina în toiul iernii, așa că o să zburăm cu avionul până la Inverness, unde un taxi o să ne aștepte la aeroport și o să ne deplasăm astfel restul drumului. Plecăm pe 14 decembrie și Carrie a rezervat deja biletele de avion.

Prietenul Elfridei se numește Oscar, dar Carrie nu știe ce fel de om e pentru că nu l-a întâlnit niciodată.

Am întrebat-o pe Carrie dacă le-a înștiințat pe mama și pe bunica și mi-a răspuns negativ. Și atunci m-am interesat dacă n-ar trebui să le dau eu vestea, dar Carrie mi-a răspuns din nou negativ, fiindcă bunica n-a privit-o niciodată cu ochi buni pe Elfrida și ar fi mai bine să-i spună chiar Carrie, așa că ea o să treacă mâine pe aici să-i împărtășească vestea cu tot tactul posibil și s-o calmeze dacă bunica își iese din fire. Mama n-o să sufle o vorbă pentru că nu se gândește decât la Randall și la plecarea în Florida.

Am întrebat-o pe Carrie ce haine să-mi împachetez și mi-a spus că am nevoie de cojoace, șoșoni și schiuri, dar firește că vorbea doar în glumă.

Nu-mi vine să cred că voi pleca în Scoția. Deja am început să număr zilele.

Carrie zice că nu va fi o atmosferă sărbătorească de Crăciun din pricină că Elfrida și Oscar sunt destul de în vârstă. Dar în comparație cu șansa extraordinară de a pleca împreună cu Carrie, Crăciunul nu contează câtuși de puțin și, oricum, nu mi-a plăcut niciodată tradiționala budincă preparată special pentru această sărbătoare. Carrie mi-a mai spus că o să stăm aproape de țărmul Mării Nordului.

Pur și simplu, ard de nerăbdare."

Elfrida

Acum, sâmbătă dimineaţă, Elfrida se trezi din somn prima şi coborî la parter. Se îmbrăcase cu pantaloni groşi din catifea reiată şi cu două pulovere, şi se simţi mulţumită de veşmintele ei călduroase de cum deschise pentru Horace uşa din spate care dădea în grădină. În timpul nopţii se lăsase un ger aspru, tot pământul se acoperise de brumă şi cristale de gheaţă sclipitoare, iar urmele paşilor ei se întipăreau pe mica pajişte cu iarbă măruntă şi sticloasă care-i trosnea sub picioare. Nu se luminase încă de-a binelea, iar ea şi cu Horace se îndreptară către fasciculul de raze strălucitoare împrăştiate de felinarul de stradă care ilumina drumul îngust spre versantul de deal cu terase.

Horace detesta frigul, aşa că ea îl aşteptă în timp ce mişuna încoace şi încolo prin toate ungherele, până când câinele ţâşni ca săgeata spre capătul grădinii unde adulmecase, pasămite, miros de iepure, şi unde zăbovi să-şi găsească exact locul potrivit pentru satisfacerea necesităţilor fizice. Stând neclintită în picioare, înghe-ţând şi străduindu-se să-şi păstreze răbdarea, Elfrida privi în sus spre cer şi văzu un început de înseninare, cu reflexe de safir. Înspre răsărit, deasupra mării, zorii

mijeau tremurător, cu o lumină portocalie-roşiatică, sîl· oasă, întârziată de câţiva norişori, deşi soarele nu so strecurase încă în înaltul bolţii colorând orizontul. Avea să fie o zi frumoasă, decise Elfrida, şi se simţi cuprinsă de gratitudine pentru mărinimia naturii. Se săturase do văzduhuri cenuşii, de vânturi vijelioase şi lugubre, do lapoviţă şi ploaie.

Horace se uşură în sfârşit şi o zbughi înăuntru la căl· dură, iar Elfrida închise uşa. Apoi, puse ibricul pe foc, scoase din dulap tigaia şi slănina din frigider. Aşternu masa cu o faţă în carouri, aşeză ceştile şi farfuriile. Luă ouăle. Lui Oscar îl plăcea un mic dejun gătit şi, deşl Elfrida nu mânca împreună cu el, savura mirosul de slă· nină rumenită.

Cu prudenţă, se apucă să prăjească niscaiva felii de pâine. În bucătăria de modă veche de aici, această în· deletnicire constituia un soi de hazard, întrucât prăjitorul electric era învechit, depăşit, terminat, şi se comporta în consecinţă. Câteodată, azvârlea în sus pe neaşteptate cu un pocnet înfundat două felii rezonabil de rumenii. Alteori, slobozea pâine crudă, insuficient de bine coap· tă. Dar dacă, dintr-o pornire nărăvaşă, nu catadicsea să se oprească automat, bucătăria se umplea cu fum îne· căcios şi cojile cu crustă înnegrită ivite în ultimă instanţă erau atât de dezgustătoare, încât nici măcar pescăruşii de mare nu se îndemnau să le ciugulească.

Din când în când, Elfrida îşi spunea în gând că n-ar strica să cumpere un nou prăjitor de pâine. Se găsea o mică prăvălie pe strada principală, cu firma „William G. Croft, Aparate electrocasnice". Vitrina acestui mic ma-

gazin gemea de cuptoare cu microunde, uscătoare de păr, fiare de călcat cu aburi, super-grill pentru gaufre de Liège, laolaltă cu un număr de alte dispozitive şi accesorii domestice de care Elfrida se putea lipsi cu uşurinţă. Dar un prăjitor electric de pâine devenise lucru vital. Într-o zi, intrase în prăvălia lui Croft, dar dăduse înapoi în faţa preţurilor piperate şi plecase în grabă fără să târguiască nimic.

Situaţia se complicase puţin, întrucât, lipsită fiind de micul venit suplimentar obţinut din meşteşugul de a broda perne decorative, ajunsese în mod cronic cam strâmtorată cu banii: zilele de luni nu se succedau cu destulă repeziciune, când trebuia să meargă la oficiul poştal şi să-şi încaseze pensia. Se gândea că lucrul cel mai rezonabil care-i rămânea de făcut ar fi să găsească un chiriaş, pentru Poulton's Row, pe bază trimestrială, asigurându-şi astfel un minim de bani peşin. Totuşi, logistica organizării acestei acţiuni dificile din Sutherland depăşea puterile Elfridei, aşa încât abandonă ideea în stadiu experimental. Cât despre Oscar, nu ştia dacă se confrunta cu aceeaşi dilemă şi nu intenţiona să-l descoasă. Probabil că strânsese deoparte ceva bani albi pentru zile negre, în hârtii de valoare sau în acţiuni, dar cunoştea faptul că Gloria îi achitase notele de plată pentru cheltuielile cotidiene impuse de stilul de viaţă luxos şi opulent de la Grange.

Prin urmare, luptă mai departe cu prăjitorul moştenit, hotărându-se că, dacă se trezea cu o rezervă de bani gheaţă disponibili, va prefera să-i cheltuiască pe cărţi şi flori.

Astăzi, se afla într-un moment de bună dispoziţie, delectându-se cu mirosul de slănină perpelită, contopit

cu aroma de cafea fierbinte și de pâine proaspăt prăjită. Cafeaua de dimineață reprezenta un tabiet important. Stătea la masă sorbindu-și prima ceașcă atunci când Oscar i se alătură coborând la parter și Elfrida observă dintr-o dată aspectul lui exterior. În mod obișnuit purta o cămașă groasă, cadrilată, peste care își trăgea un pulover călduros. Foarte degajat și neprotocolar. Fără cravată. Dar, în această dimineață, nu numai că se îmbrăcase cu cea mai bună cămașă, dar își pusese și cravată, vestă și sacoul de tweed.

Elfrida îl măsură din cap până-n picioare cu oarecare uimire.

— Arăți foarte șic.

— Mersi. Sunt încântat că ai remarcat.

— De ce te-ai îmbrăcat așa elegant?

Oscar își luă farfuria cu ochiuri și slănină de pe terina pentru ținut mâncarea fierbinte.

— Fiindcă-i sâmbătă?

— Ba deloc, nu-i tocmai motivul exact.

— Pentru că nu se cade să devin o epavă ramolită, ponosită, care-și târșâie anevoios picioarele, și-mi dai o lecție moralizatoare?

— O simplă cravată nu modifică atât de mult situația.

Se așeză pe un scaun și Elfrida îi turnă cafea.

— Îți mulțumesc. Nu, ai dreptate într-o oarecare măsură. M-am ostenit întrucâtva să mă ferchezuiesc pentru că am de gând să fac o vizită.

Elfrida rămase surprinsă, dar se căzni să nu se exteriorizeze. I se atâțase de asemenea curiozitatea.

— Cui?

— Lui Rose Miller.

— Cine e Rose Miller?

— O foarte veche prietenă.

— N-ai pomenit niciodată de ea. Ar trebui cumva să fiu înnebunită de gelozie?

— Nu cred. E trecută de optzeci şi cinci de ani, dacă mai supravieţuieşte. A fost pe vremuri jupânească în casa bunicii mele. Locuieşte într-o colibă cu acoperiş de stuf pe moşia Corrydale. Intenţionez să-i prezint omagiile mele.

— Cum de te-ai hotărât pe neaşteptate să pleci şi s-o vezi pe jupâneasa bunicii tale? Până acum, ai stat atât de retras, fără să scoţi capul la lumină, încât oricine ar putea crede că eşti un fugar evadat.

— Te deranjează?

— Oh, dragă Oscar, sunt absolut încântată. Doar că nu pricep prea bine această schimbare de atitudine.

Oscar puse deoparte ceaşca de cafea. Când grăi din nou, tonul vocii îi sună diferit, grav şi nezeflemitor.

— Evenimentele petrecute ieri. Întâlnirea întâmplătoare cu omul acela Peter Kennedy. Pastorul. Când m-am comportat atât de prostește şi de brutal. Şi s-a mai întâmplat un lucru. În ultimele câteva săptămâni, m-am socotit un anonim, dar firește că nu sunt. Dacă Peter Kennedy mă cunoaşte din auzite, atunci cu siguranţă că şi mulţi alţi oameni ştiu câte ceva despre mine. Sunt pur şi simplu prea politicoşi, atenţi şi modeşti ca să vină şi să ne ciocăne la uşă. Asta e un oraş mic şi veştile se răspândesc cu iuţeala fulgerului. Până acum, Rose Miller trebuie să fi prins de veste că m-am întors aici. Şi

s-ar simți profund jignită dacă n-aș lua legătura cu ea. Așa că m-am decis s-o vizitez. Și o să-i cumpăr un buchet de flori de la Arthur Snead, apoi o să facem împreună o scurtă călătorie la Memory Lane. N-ai nevoie de mașină, nu-i așa?

— Nu. Ăsta-i avantajul șederii aici. Pot să traversez mica piațetă până la centrul comercial sau să merg de-a lungul străzii până la măcelărie și, în drum spre casă, să intru în librărie și să răsfoiesc cărțile. Dacă m-aș simți tentată, m-aș aventura într-o scurtă incursiune prin magazinele de antichități și m-aș cadorisi cu un ceainic din perioada victoriană. Sau chiar mi-aș vopsi părul.

— Vrei să spui că există într-adevăr un coafor în Creagan?

— Bineînțeles. Chiar peste drum de frizerie. Unde altundeva?

Elfrida se aplecă ușor peste masă să strângă vasele și să-și umple cea de-a doua ceașcă de cafea. Draperiile de bumbac cadrilate erau încă trase, așa că le dădu într-o parte și-n alta și văzu cerul înseninat.

Pe neașteptate, se înveseli, cuprinsă de o stare de entuziasm, așa cum nu i se mai întâmplase de mult timp. Încet-încet, lucrurile se îmbunătățeau. Ziua avea să fie minunată. Friguroasă, dar însorită. Oscar pleca în vizită, iar Carrie și cu Lucy trebuiau să sosească săptămâna următoare. Gândindu-se la toate acestea, decise în sinea ei că ziua de ieri marcase momentul de cotitură, deși nu-l percepuse ca atare.

— Ies să mă plimb puțin, o anunță Oscar. Să-mi dezmorțesc picioarele. Să respir aer proaspăt. Îl iau pe Ho-

rațe cu mine. De bună seamă, Elfrida nu se vedea nici îmbiată, nici invitată să li se alăture. Ceea ce nu constitula nici o nenorocire, pentru că nu dorea câtuși de puțin să hoinărească anevoie pe vânt și zloată. Și din nou, izbuti să-și disimuleze surprinderea, sfătuindu-l pur și simplu să se încotoșmăneze bine pentru a se apăra de frigul aspru.

S-ar putea ca în mod norocos Oscar să-l fi întâlnit pe acest Peter Kennedy. Pastorul. Și, dintr-un motiv sau altul, fusese antrenat în conversație și tratat cu bunăvoință și cordialitate. Iar faptul că, precum un câine care mușcă mâna stăpânului ce-l hrănește, Oscar intrase în panică și-l părăsise ostentativ era probabil mai puțin semnificativ pentru Peter Kennedy decât pentru Oscar, care se jena în mod vădit de comportamentul lui. În timpul nopții, stătuse treaz, chinuit de remușcări. Poate că decizia de a-i face o vizită bătrânei jupânese Rose Miller reprezenta un soi de reparație morală, primul pas voluntar din izolarea autoimpusă în compania oamenilor.

— La ce oră pleci, Oscar? Elfrida își aduse ceașca la masă. Ca să te prezinți la întâlnirea de taină cu Rose?

— Nu-i vorba de o întâlnire de taină, fiindcă habar n-are că vin.

— Da, însă expresia asta sună cu mult mai pasionant.

— Mă gândeam să pornesc pe la zece și jumătate. Crezi că-i o oră potrivită?

— Absolut perfectă! O s-o găsești sculată din pat, forfotind încoace și încolo, în plină activitate și o să te servească cu o ceașcă de ceai și biscuiți. Elfrida luă o înghițitură de cafea. Poate, dacă tot ești la Corrydale, n-ar strica să te abați un moment pe la maiorul Billicliffe.

— Speram să nu-mi sugerezi una ca asta.

— Oh, Oscar, te arăți iar slab de înger. E doar un bătrân inofensiv și probabil că se simte îngrozitor de însingurat. E un act de necuviință să trăiești aici prefăcându-te că nu există. La urma urmelor, ne-a așteptat cu cheia și ne-a tratat cu o băutură destul de spălăcită. Oscar, amuțit, nu părea deloc entuziasmat. Ai putea să treci pe la el cu dezinvoltură ca să schimbați câteva cuvinte. Invită-l aici la un pahar și o gustare săptămâna cealaltă, când or să sosească Lucy și Carrie. Spune-i că dăm o mică petrecere.

Cu viclenie, Oscar devie brusc de la subiect, scăpând tangențial cu o digresiune.

— Ele când urmează să sosească?

— Vineri. Te-am anunțat deja. Călătoresc cu avionul până la Inverness și l-am rugat pe taximetrist să meargă la aeroport și să le ia.

— Nu știam că dispunem de un șofer de taxi.

— Alec Dobbs.

— Credeam că e antreprenor de pompe funebre.

— Așa-i, dar se ocupă și cu taximetria.

— Un om cu multe talente.

Elfrida își sorbea cafeaua. Uitase acum de maiorul Billicliffe și se gândea în schimb la venirea lui Carrie și a lui Lucy.

— N-a mai rămas mult timp, nu-i așa? Trebuie să umblu prin magazine după niște piese de mobilier pentru mansardă. Nu se poate să nu găsesc pe undeva prin preajmă vreo prăvălie de vechituri sau care vinde bunuri de mâna a doua. O să mă interesez.

— La cine?

— La măcelar?

— Sau la vânzătorul de ziare?

— Ori, pesemne, la antreprenorul de pompe funebre?

— Ah, firește, doamna Snead. E imposibil să nu știe.

Această discuție fascinantă ar fi putut continua la nesfârșit dacă n-ar fi fost întrerupți de țârâitul strident și pătrunzător al soneriei de la ușa principală, ceea ce-l provocă pe Horace, băgat în sperieți, să sară din coș și să latre cu nervozitate.

Elfrida îl șâșâi să tacă, ieși din bucătărie și străbătu vestibulul. Poștașul sunase la ușă și le lăsase două scrisori pe preșul de șters picioarele. Elfrida se încovoie din șale, le culese de pe jos și i le aduse lui Oscar.

— Una e pentru tine, dactilografiată și expediată, probabil de la directorul băncii tale. Și cealaltă-i pentru mine.

— Acum, e rândul meu să fiu gelos.

— Socot că n-ai de ce. Căută dibuind cu mâinile după ochelari în buzunarul puloverului și și-i potrivi pe nas. Un scris destul de îngrijit, cu caligrafie măruntă și ascuțită. Înșfăcă un cuțit de pe masă, tăie marginea plicului și scoase colile de hârtie. Întoarse paginile să gândească semnătura și zâmbi.

— Oscar, e de la Hector. Scumpul bătrânel ne-a scris. Se așează pe scaun și despături colile de culoare azurie. Și un cec. Un cec de cinci sute de lire!

Lui Oscar i se lungi obrazul.

— Cinci sute de lire? Ești sigură?

— Uită-te cu ochii proprii. Completat pe numele tău. I-l întinse. Oscar se zgâi cu oarecare nedumerire, apoi spuse:

— Mai bine să aflăm despre ce-i vorba.

Astfel că Elfrida începu să citească cu glas tare:

„Dragii mei Oscar și Elfrida,

Nu m-am apucat să vă scriu mai înainte pentru că am vrut să vă las suficient timp de acomodare. Nădăjduiesc că ați călătorit în siguranță, fără probleme, ați ajuns teferi și nevătămați și ați găsit Estate House într-o stare bună. Trebuie să vă mărturisesc că, după plecarea voastră, m-am simțit îndemnat să-i trimit o scrisoare lui Peter Kennedy, parohul din Creagan. Vă cunosc dorința de intimitate și anonimat, îmi dau bine seama că trebuie să profitați de prilej pentru a vă împăca pe îndelete cu tragedia pe care ați suferit-o. Dar n-am putut să mă stăpânesc, să nu mă frământ cu gânduri de tot felul, iar Peter este un om de ispravă, un prieten statornic și știam că pot să mă bizui pe el că va păstra tăcere asupra tristelor împrejurări. Pe vremuri, obișnuia să mă viziteze cu regularitate la Corrydale, înainte să-i transfer proprietatea lui Hughie, și mă delectau compania sa și mintea-i ascuțită și pătrunzătoare. Mă aștept că va intra în legătură cu voi și mi-ar plăcea să-i accepți preocuparea și posibila tentativă de consolare.

Sper că nu v-am ofensat cu acțiunea mea.

Mă neliniștesc de asemenea și nu-mi găsesc astâmpăr din cauză că Estate House este insuficient mobilată și nu dispune de toate înlesnirile moderne. După cum știți, n-am mai stat acolo de foarte mulți ani, deși, de când au dispărut foștii chiriași, soții Cochrane, am aranjat să fie întreținută curat zi de zi. Cum mă consider răspunzător pentru că v-am convins să părăsiți

Hampshire și să vă stabiliți în Creagan, mă simt fericit să completez lipsa eventualelor acesorii și obiecte de utilitate practică și care v-ar putea face viața mai comodă. Astfel că vă trimit alăturat un cec de cinci sute de lire care nădăjduiesc că va fi suficient pentru obiectele de primă necesitate.

Vremea în Londra e încă rece și cenușie. Nu prea ies în oraș, dar contemplu lumea de la fereastră.

Sper că sunteți sănătoși. Aș aprecia dacă mi-ați trimite o scrisoare sau dacă mi-ați da un telefon ca să-mi risipesc grijile. Am citit în „The Times" că Grange e scoasă pe piață la vânzare. Băieții nu și-au irosit timpul.

Cu urări de bine pentru amândoi,

Al vostru devotat,

Hector"

În tăcere, Elfrida împături scrisoarea și o puse înapoi în plic.

— O să-i răspund chiar în dimineața asta, spuse ea.

— E colosal de generos. Dar, de fapt, n-avem nevoie de nimic.

— Oh, ba da, cum să nu, grăi Elfrida cu fermitate.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă un nou prăjitor electric care nu arde pâine, nu sare în aer ori mă electrocutează. Ăsta pe care-l folosim e arhaic. Și trebuie să cumpăr un pat pentru Lucy, ca să nu mai zic că n-ar strica să acoperim cu o perdea nișa de la fereastră de pe casa scării.

— Mi-au scăpat din vedere până acum astfel de lucruri, rosti Oscar oarecum jenat.

— Bărbații nu remarcă niciodată atare amănunte.

— Pesemne că am putea cumpăra o maşină de spălat vase?

— Nu ne e necesară.

— Sau un cuptor cu microunde?

— Nu ne trebuie nici ăsta.

— Ori un televizor?

— N-am urmărit niciodată emisiunile televizate. Dar tu?

— Doar buletinele de ştiri. Şi concertele de muzică de promenadă transmise de la Royal Albert Hall. Şi „cântările de slavă".

— Păi, nu-i aşa că suntem cu adevărat norocoşi că ne mulţumim numai cu cele strict trebuincioase traiului?

— Cu siguranţă favorizaţi de soartă. Ridică mandatul de plată şi-l măsură cu privirea. Din mai multe puncte de vedere. Înainte s-o vizitez pe Rose, o să trec pe la Banca Scoţiei şi o să deschid un cont comun pe numele amândurora. Şi, atunci, o să poţi umbla nebuneşte după mobilă.

— Dar banii nu-s pentru mine.

— Sunt pentru amândoi.

— Şi se va arăta Banca Scoţiei atât de serviabilă?

— Am depus bani acolo de când eram copil. Nu întrevăd nici o dificultate.

— Eşti atât de dinamic, Oscar. Şi n-o să uiţi de buchetul de flori pentru Rose?

— În nici un caz.

*

Ziua căpătă o strălucire orbitoare. Soarele roşu se înălţase încet pe un cer limpede şi străveziu de albastru ca un porţelan subţire chinezesc, şi nu mai adia nici o

boare de vânt. Doamnele, pornite după târguieli, păşeau pe trotuar cu băgare de seamă, îngrijorate să nu alunece pe polei, să nu se prăbuşească la pământ, frângându-şi picioarele ori gâtul; purtau cizme groase, îmblănite, şi se înfofoliseră cu căciuli şi mănuşi de lână. Dar frigul muşcător nu le împiedica să zăbovească în drum pentru obişnuite clevetiri, răsuflarea lor scoţând norişori de aburi pe când sporovăiau fără întrerupere.

Biserica, profilată pe fundalul unei dantelării împletite de crengile arborilor pleşuvi, radia cu o puzderie de reflexe aurii în lumina solară. Sus, pe deasupra turnului înalt şi ascuţit, pescăruşii de mare, cu pene strălucitoare de diferite culori, se roteau fâlfâind alene din aripi şi câteva stăncuţe se cocoţaseră pe girueta din vârful de clopotniţă. Gerul pudrase cu chiciură brazdele de iarbă din vechiul ţintirim, iar maşinile, cârmite la vale dinspre fermele îndepărtate, presărate pe coama dealului, purtau cuşme de zăpadă. Un automobil break căra un pom de Crăciun scos în afara uşii deschise a portbagajului.

Isprăvind cu treburile casnice, aranjatul paturilor, pregătitul focului şi umplutul coşului cu lemne şi cărbuni din magazine, Elfrida se aşează pe bancheta fixată în perete lângă bovindou şi urmări cu atenţie toată această forfotă neîntreruptă de sezon. Oscar plecase deja, după ce se căznise să cureţe de gheaţă parbrizul şi să pună în funcţiune ştergătoarele. Elfrida spera că Rose Miller se va arăta încântată de revederea cu Oscar şi că amândoi vor petrece momente plăcute de aduceri-aminte.

Se îndreptă către masă, strălucirea soarelui cu dinţi scăldând încăperea, şi-şi începu scrisoarea către Hector.

„Estate House
9 decembrie

Dragă Hector,

Ce gest frumos să ne scrii și îți mulțumesc, atât din partea lui Oscar, cât și a mea pentru cecul foarte generos. Este mai mult decât binevenit dintr-o serie de motive. Ne lipsesc într-o oarecare măsură unele lucruri esențiale, dar ne-am descurcat destul de bine și fără acestea. Însă acum, urmează să vină aici de Crăciun verișoara mea mai tânără, pe nume Carrie Sutton, însoțită de nepoata ei, Lucy, care are paisprezece ani, așa încât darul tău ne ajută să înseninăm puțin acest cămin și să-l facem mai primitor. Avem nevoie de un nou prăjitor de pâine, alte ustensile de bucătărie nu ne trebuie, dar intenționez să cumpăr câteva piese de mobilier pentru odaia lui Lucy (m-am gândit să-i amenajez dormitorul în mansardă!) și cecul tău se dovedește folositor din acest motiv. Mă voi interesa să găsesc un magazin care vinde bunuri la mâna a doua.

Oscar se simte binișor de-acum. S-a retras tot mai mult în găoacea lui chiar din clipa când am ajuns aici și, din răstimp în răstimp, izolarea sa m-a deprimat puțin, necontenind să mă întreb dacă se va mai descătușa vreodată din norul de mâhnire și va începe să privească iarăși înainte. Nu dorea să vadă pe nimeni, nici măcar să schimbe o vorbă cu vreo persoană. Ieri, totuși, l-a scos pe Horace, câinele meu, la o lungă plimbare și, lângă clubul de golf, s-a pomenit abordat de Peter Kennedy. L-a plăcut foarte mult și mi-a împărtășit că are

o înfățișare simpatică. Peter Kennedy l-a invitat înăuntru la o ceașcă de ceai și Oscar a consimțit să meargă, dar a aflat mai târziu că Peter este pastorul bisericii, s-a speriat și a șters-o englezește.

S-a supărat înfricoșător de tare din pricină că s-a lăsat cuprins de panică, dar socot că incidentul l-a readus la realitate și și-a dat seama că nu se mai poate ascunde la infinit. Așa că, în dimineața aceasta, s-a urcat în mașină să-i facă o vizită lui Rose Miller la Corrydale. Acesta este primul său pas făcut de bunăvoie, din proprie inițiativă, în lumea oamenilor și sufletul mi se umple de recunoștință și speranță că Peter Kennedy nu va întârzia să reapară. Orice s-ar întâmpla, Oscar nu trebuie să fie împins de la spate, ci, dimpotrivă, e necesar să i se îngăduie să accepte lucrurile pe îndelete și cu împăcare.

Ne simțim cu adevărat bine și zilele se scurg în tihnă. Aici, e un capăt de lume foarte liniștit și îmi scot câinele, pe Horace, la lungi plimbări pe plajă, reîntorcându-ne câteodată după apusul soarelui. Nu avem televizor, dar nici nu-i simțim lipsa. Oscar și-a adus cu sine micul radio portabil și ne petrecem serile jucând canastă și ascultând postul «Classic FM».

Am parcurs cu mașina un drum obositor din Hampshire și...“

Era atât de concentrată asupra scrisorii, așa de nepăsătoare la murmurul de glasuri de pe stradă, încât nu auzi poarta de fier forjat deschizându-se și închizându-se la loc sau zgomotul de pași înaintând spre intrarea principală. Când soneria începu să țârâie, tresări atât de tare, încât scăpă pixul din mână. De la parter, Horace, ca de obicei,

umplu casa cu lătrături chelălăite de panică. Se ridică în picioare, părăsi salonul și coborî în grabă la etajul de jos.

— Of, Horace, încetează odată, taci din gură!

Străbătu vestibulul să deschidă ușa grea, împingând-o în lături, lăsând să pătrundă lumina solară, frigul aspru, și pomenindu-se față în față cu o necunoscută.

— Îmi pare rău c-am alertat câinele.

— Nu contează.

Oaspetele ei inopinat era o femeie, trecută pesemne de treizeci de ani, înaltă și zveltă, fantastic de nonconformistă în înfățișare. Avea părul negru ca pana corbului, tuns cu breton până aproape de sprâncene, iar pletele îi atârnau liber până la umeri, încadrându-i figura ovală cu trăsături blajine. Purta un cojoc vechi, cu pielea ușor bătucită și roasă, peste o fustă lungă din lână roșie și se încălțase cu cizme Doc Marten. Își înfășurase în jurul gâtului un fular ecosez de lână, încercuindu-i fața frumoasă, cu osatură fină, și nefardată. Obrajii îi erau pârliți de soare, îmbujorați de frig în această dimineață, iar ochii, adânciți în orbite, negri ca boabele de cafea. Căra într-o mână o sacoșă de cumpărături din plastic, iar în cealaltă o coșarcă de nuiele împletite cu ouă.

— Bună ziua, îi zâmbi necunoscuta. Ești Elfrida Phipps, nu-i așa? Sper că nu te-am deranjat, mă numesc Tabitha. Elfrida nu se dumiri cu cine avea de-a face și perplexitatea i se citea în priviri. Sunt Tabitha Kennedy, nevasta lui Peter Kennedy.

— Oh! Elfrida se strădui să nu se arate uluită peste măsură. Nu mai văzuse niciodată în viața ei o ființă de sex feminin care să nu semene deloc a soție de pastor.

— Mă bucur cu adevărat să te cunosc. Elfrida se dădu la o parte, ținând ușa deschisă. Intră, te rog.

Dar Tabitha Kennedy șovăia.

— Numai dacă nu ești prea ocupată. Ți-am adus doar niște ouă proaspete. De la găinile mele.

— Nu-s deloc ocupată și ouăle proaspete prind bine oricând. Poftește înăuntru, îți fac o ceașcă de cafea.

Tabitha trecu pragul casei și Elfrida închise ușa.

— Te incomodează dacă mergem în bucătărie? Elfrida porni în frunte, arătându-i drumul. Pun ibricul pe foc și apoi ne bem cafeaua la etaj, în salon. Sau preferi cumva ceai?

— Mor după o ceașcă de cafea fierbinte. Am înghețat ca piatra. Peter a luat mașina, așa că a trebuit să cobor pe jos creasta dealului. Credeam că o să mă lungesc la pământ cu fața-n jos, e un ghețuș grozav. O urmă pe Elfrida în bucătărie, așează coșul cu ouă pe masă și-și atârnă sacoșa de plastic de speteaza scaunului.

— Și Oscar a plecat cu mașina. A pornit spre Corrydale să-i facă o scurtă vizită unei bătrâne pe nume Rose Miller.

— Doamne Sfinte, ce revedere o să fie! Rose l-a adorat dintotdeauna pe Oscar. Nu conteneşte să vorbească despre el. Știi că n-am mai intrat niciodată aici? Dacă veneam la Estate House, era o vizită formală, urcam șirul de trepte de la intrare și pătrundeam în vestibul. Soții Cochrane erau un cuplu ciudat, foarte rezervați. S-ar putea spune că nu le plăcea să-și primească oaspeții cu ospitalitate. O dată pe an, eu și cu Peter eram invitați la ceai și la o conversație politicoasă. Pentru noi, ocazia constituia un soi de calvar. Cum v-ați acomodat?

După ce umpluse ibricul cu apă, punându-l să fiarbă pe plita deja încinsă, Elfrida se apucase să aranjeze pe tavă ceştile cu farfurioare.

— Destul de bine.

Tabitha îşi plimbă privirea de jur-împrejur.

— Bucătăria asta îmi aminteşte de o expoziţie de la Muzeul Patrimoniului Naţional. Şi bunica mea avea o cuhnie identică, de modă veche, aşa cum existau odinioară în marile conace. Presupun că soţii Cochrane nu se omorau după aparatele casnice şi, chiar dacă se mai găseau câteva pe aici, doamna Cochrane s-a descotorosit cu siguranţă de toate. Aveţi maşină de spălat vase?

— Nu, dar nici n-am avut vreodată, aşa că nu contează.

— Şi maşină de spălat rufe?

— Există una arhaică în oficiul de lângă bucătărie, dar durează ore întregi să speli cu ea, deşi funcţionează. Iar uscătoria mea este frânghia de întins rufe din capătul grădinii.

— Un oficiu! Pot să arunc o privire?

— Firește.

— Pe uşa asta? E din ce în ce mai bine. Podele pardosite cu plăci de ceramică, chiuvete de argilă smălţuită, suporturi din lemn în care se pun vasele la scurs. Dar bag seamă că aveţi frigider.

— Aproape că ne prisoseşte pe gerul ăsta.

Tabitha închise binişor uşa oficiului şi se întoarse în bucătărie, trăgându-şi un scaun să se aşeze la masă.

— Folosiţi salonul mare de la etaj?

— Tot timpul. Defilăm toată ziua în sus şi-n jos pe scări.

— Și încăperile de la parter?

— E o sufragerie foarte mohorâtă, mobilată în stil victorian. Cu o puzderie de piese grele, întunecoase, din mahon, cu draperii de catifea și cu o pianină veche, împodobită cu sfeșnice. Cealaltă încăpere, bănuiesc, era biroul originar al administrației moșiei. Nu cred că soții Cochrane l-au întrebuințat vreodată. Există încă acolo o masă demodată de scris cu capac-rulou și un scrin cu sertare speciale pentru depozitarea chiriilor. Mă tem că n-o să intrăm în niciuna dintre încăperi. Mâncăm fie aici, fie sus în salon, lângă focul care arde în șemineu.

— Mult mai simplu.

— Și pe Oscar nu pare să-l deranjeze.

— Mă bucur că Oscar nu-i aici, spuse Tabitha. Unul dintre motivele pentru care am venit este să-mi cer scuze și acum nu mai trebuie s-o fac.

— Să-ți ceri scuze? Pentru ce?

— Peter m-a trimis. E îngrijorat că s-a purtat cam grosolan și cu tupeu ieri după-amiază. Speră atât de mult să nu-l fi supărat pe Oscar.

— Eu știu că Oscar consideră că trebuie să se scuze față de Peter. Comportamentul lui a fost grosolan, pur și simplu, a fugit de-acolo mâncând pământul, dar a intrat în panică. Acum, e plin de remușcări. Își dă seama că s-a comportat nepoliticos.

— Hector ne-a scris și ne-a înștiințat că soția și fata lui au murit în acel groaznic accident de mașină. E nevoie de timp să uiți o asemenea tragedie și să-ți reiei modul de viață obișnuit.

— Se numește suferință adâncă, de neconsolat.

— Știu. Nici pentru tine nu se poate să fi fost tocmai ușor de suportat.

— În fapt, am trecut prin toate chinurile iadului.

Elfrida se auzi destăinuindu-i-se astfel și rămase uimită că rostise aceste cuvinte în mod impulsiv, întrucât nu recunoscuse sau nu admisese nici măcar în sinea ei, în ungherele tainice ale minții, că îndurase momente de infern.

— Socot că sentimentul de frustrare e cel mai chinuitor fiindcă, fatalmente, nu-l poți ajuta cu absolut nimic pe cel în suferință. Și apoi, neastâmpărul, starea de continuă agitație. Urmată de simțământul de culpabilitate pentru că te simți copleșit de nerăbdare. De nenumărate ori, a trebuit să-mi muște limba. Și alt lucru important, sunt o persoană sociabilă. Nu mă refer la petreceri nesfârșite, dar îmi place să-mi fac prieteni noi și să cunosc oameni. Din pricina lui Oscar, m-am văzut nevoită să stau retrasă. Și, probabil, am lăsat impresia că-s o individă gomoasă și cu ifose.

— Mă îndoiesc.

— Doamna Snead a devenit colacul meu de salvare. Am purtat lungi conversații la o ceașcă de ceai.

— Îmi pare bine că lucrează pentru voi.

— Astăzi... Azi am încercat senzația că toate momentele de chin infernal au rămas în urma noastră. De dragul lui Oscar, sper să fie adevărat. E un om atât de cumsecade, nu merită o soartă atât de neîndurătoare. Poate că vizita făcută lui Rose Miller e un pas înainte.

— Noi vă stăm mereu alături, Peter și cu mine, dar ne-am gândit că amândoi aveți nevoie de un răgaz. E dificil uneori să apreciezi cu precizie momentul potrivit.

— Nu-ți mai frământa mintea cu asta. Te rog.

— Dacă Peter ar veni să-l vadă pe Oscar, crezi c-ar fi o idee bună? Ar putea să lămurească lucrurile împreună.

— Cred că-i o idee minunată, dar spune-i să dea un telefon în prealabil.

— Așa am să fac.

Cafeaua fusese pregătită, tava aranjată cu toate cele necesare. Elfrida o ridică de toarte.

— Hai să mergem sus. E mai confortabil.

Porni în frunte, iar Tabitha o urma îndeaproape.

— Sunt mereu impresionată de scara asta frumoasă. Conferă un aspect atât de impozant, o notă de distincție. Peter zice că balustrii sunt ciopliți din pini baltici, aduși ca lest pe bărcile de pescuit heringi. Zăbovi câteva clipe pe semipalier să privească pe fereastră spre grădină. Învăluită încă în promoroacă și posomorâtă, expusă gerului aspru din miez de iarnă, se povârnea pe coasta dealului într-o succesiune de pajiști amenajate în terase, străbătute în mijloc de o potecă și un șir de trepte. În capătul îndepărtat, se zărea un pâlc de pini și în crengile noduroase și desfrunzite se cuibăriseră câteva stăncuțe.

— Am uitat ce întindere mare de pământ e aici. Nu se poate vedea din drum fiindcă zidu-i prea înalt. Iubesc la nebunie grădinile în terasă și înconjurate de ziduri. Bătrânul Cochrane se pricepea la grădinărit. Aproviziona cu lăptuci casele parohiale și prezbiteriile din comitat.

— Și Oscar grădinărește, dar, până acum, a strâns doar câteva frunze căzute.

— Primăvara, răsar narcise galbene și terasele se împurpurează de călini. Și pe undeva, pe-acolo, se găsește și un liliac.

Împovărată cu tava, Elfrida continuă să urce treptele. În spatele ei, Tabitha nu contenea cu comentariile detaliate.

— E o scară impunătoare și dă o senzație de grandoare. Dimensiunile sunt neașteptate, ca-ntr-un castel aristocratic... Razele soarelui pătrund prin ușa deschisă a salonului... Ți se pare că se mărește din ce în ce mai mult... și am socotit dintotdeauna că salonul ăsta e cea mai încântătoare cameră. Oh, ia te uită, vi s-a îngăduit să păstrați candelabrul. Trebuie să fi fost adus de la moșia Corrydale. Tabitha își roti un moment privirea prin încăpere și descoperi micul tablou pe care Elfrida îl purtase cu sine de la Dibton.

— Dumnezeule mare, ce splendoare! Înaintă câțiva pași să-l cerceteze îndeaproape. Nu era aici, nu-i așa?

— Nu, îmi aparține. Elfrida așează tava pe măsuța scundă de lângă bovindou.

— E pictat de David Wilkie. Așa trebuie să fie, ochii nu mă-nșeală.

Elfrida rămase impresionată.

— Da, ai dreptate. L-am primit cu mulți ani în urmă. Îl iau cu mine în fiecare casă în care mă instalez.

— Cum de-ai intrat în posesia unui obiect atât de prețios?

— Ți-am spus, mi-a fost dăruit.

Tabitha chicoti.

— Cineva trebuie să te fi iubit foarte mult.

— Aduce oarecum cu o ștampilă imprimată pe o mapă de birou cu sugativă. E prea mic pentru un perete atât de întins.

— Dar de-a dreptul fermecător.

Elfrida se îndreptă spre șemineu să aprindă focul, pregătit deja cu lemne și cărbuni.

— Chiar avem nevoie de foc? întrebă Tabitha. Pare să fie așa de cald.

— Astea-s cele mai minunate lucruri pe lume, un foc ce arde cu vâlvătăi în șemineu, un boiler alimentat cu petrol și încălzirea centrală. Când am sosit aici, mă temeam că o să deger de frig până-n măduva oaselor, dar stăm confortabil și liniștiți ca puii de găină în cuibar. Boilerul încălzește apa și ne răsfățăm în căldură și cu băi cât suportăm de fierbinți.

— Și, bineînțeles, casele astea vechi, din epoca victoriană, sunt atât de solide și bine clădite. Nu se simte nici pic de curent.

Flăcările se întețiră, în cămin lemnele pârâiau și trosneau prididite de para lacomă. Scăpărară câteva mici scântei. Elfrida mai puse un vătrai cu cărbuni și un butuc.

— Vrei să ne așezăm lângă fereastră?

— Sigur că da. Soarele strălucește minunat azi. Tabitha își desfășură fularul, își descheie cojocul, și-l scoase, aruncându-l pe un scaun, apoi se instală comod pe bancheta capitonată, fixată în perete, lângă bovindou.

— Stai aici de obicei și urmărești toate întâmplările ciudate ori amuzante? Probabil că ai aflat suficient de multe despre noi, localnicii, ca să scrii o carte.

— E destul de fascinant. Elfrida împinse la o parte scrisoarea pe care o compunea pentru Hector. Trăiești aici de mult timp?

— Cam de douăzeci de ani. Ne-am căsătorit cu puțin înainte ca Peter să fie numit paroh în Creagan.

— Câți ani aveai atunci?

— Douăzeci. Tabitha strâmbă din nas. Unii dintre enoriași nu ne-au privit cu ochi buni, dar, până la urmă, neînțelegerile s-au aplanat. Amândoi copiii noștri s-au născut în casa parohială.

— Ce vârste au?

— Rory a împlinit optsprezece. A terminat de curând școala. Ne-am trimis ambele odrasle la liceul din localitate. Rory a trecut cu bine examenul susținut în ultimul an de liceu și a obținut un loc de înscriere la Universitatea Durham, dar nu-l va ocupa până la anu'. Are o perioadă de întrerupere și numai Dumnezeu știe cum o să-și umple timpul. Peter zice că nu-i pasă câtuși de puțin cu condiția ca băiatul să câștige atât cât e necesar pentru a se întreține singur sau să studieze mai departe. Clodagh are doisprezece ani și, dintr-un motiv necunoscut nouă, e înnebunită după cai. Nu ne-am dumirit încă de ce a trebuit să-și aleagă o pasiune atât de costisitoare.

— Mai bine s-ar fi dat în vânt după deltaplanorism.

Pe neașteptate, amândouă bufniră în râs și Elfrida se simțea grozav să flecărească la o ceașcă de cafea cu o prietenă, trăncănind vrute și nevrute despre bărbați și copii, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

O privi drept în față pe Tabitha, stând acolo alături, îmbrăcată într-un pulover negru pe gât, cu părul lăsat lung până la umeri ca o fetișcană, și i se stârni curiozitatea.

— Îți place să fii nevastă de pastor?

— Ador să fiu măritată cu Peter. Și nu-s numai soție de preot paroh, fiindcă predau artele frumoase la școala secundară. Sunt profesoară calificată, cu diplomă uni-

versitară și toate gradele profesionale. Cinci dimineți pe săptămână.

— Ai și preocupări artistice?

— Da, pictez, desenez și țin de asemenea cursuri practice de meșteșuguri – ca de pildă olărit și brodat. Elevele din ultimul an lucrează cu acul toate pernele de înger-nuncheat din biserică. Am inițiat un proiect uriaș. Și fiecare mamă din Creagan are un ghiveci de lut pentru begonii.

— Eu am fost actriță, spuse Elfrida, apoi se fâstâci oarecum și-și dori să nu fi rostit aceste cuvinte întrucât îi răsunară găunos în urechi, ca și cum s-ar fi luat la întrecere cu talentele Tabithei.

În mod agreabil, Tabitha rămase uimită.

— Serios? De fapt, nu sunt câtuși de puțin surprinsă. Mi te pot imagina jucând pe scenă. Te-ai bucurat de celebritate?

— Nu, nici pe departe. Dar am trudit mereu, cu smerenie și devotament, oricât ar fi fost de modest rolul.

— Asta contează, nu-i așa? Să practici profesiunea care-ți place și să-ți câștigi existența. Asta-i și părerea mea. Și te-ajută să capeți simțul propriei demnități și conștiința meritelor personale. Peter mă-nțelege. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care-l iubesc așa de mult. De-abia aștept să-l cunoști. Te-aș pofti la casa parohială, dar mai bine amânăm până când Peter și cu Oscar lămuresc problemele. O dată ce lucrurile-s clarificate, o să vă lansez invitațiile. Ceea ce înseamnă, de fapt, un apel telefonic.

— Mă bucur de pe acum la gândul ăsta.

— Cum vă petreceți Crăciunul?

— Nu cred că o să sărbătorim în nici un fel. Oscar nu vrea să organizăm nimic festiv. Şi-l înţeleg, pentru că perioada asta a sărbătorilor de iarnă poate deveni îngrozitor de emoţionantă, îi redeşteaptă în minte trecutul. Dar e complicat fiindcă sâmbăta viitoare urmează să sosească aici verişoara mea împreună cu nepoata ei. Le-am înştiinţat deja că n-or să aibă parte de o atmosferă sărbătorească, dar s-au hotărât să vină oricum.

— Câţi ani au?

— Carrie treizeci, iar nepoata a împlinit paisprezece. O cheamă Lucy. N-am cunoscut-o niciodată. Sper doar că nu-i prea timidă. Sau prea îndrăzneaţă, de altfel. Şi trag nădejde că n-o să se plictisească la culme.

— De Crăciun, se desfăşoară atâtea evenimente deosebite în Creagan, încât o să se distreze nemaipomenit. Toţi copiii de prin partea locului se strâng laolaltă...

— Nu-i ştie pe copiii de aici...

— O să-i facem cunoştinţă cu Rory şi cu Clodagh şi apoi îi va cunoaşte pe toţi ceilalţi.

Elfrida se îndoia în sinea ei.

— N-or să se supere?

— Să se supere? De ce?

— Păi... o fată necunoscută, străină de grup. Venită din Londra.

— Iată un motiv cu atât mai întemeiat să aibă grijă de ea, spuse Tabitha. Deodată, Elfrida întrezări hotărârea de neclintit a profesoarei, menţinând buna rânduială în toate, şi totodată a soţiei de pastor, crescându-şi şi educându-şi copiii după adevăratele precepte creştineşti. Şi îşi dădu seama că Tabitha Kennedy, în pofida firii boe-

me și a atitudinilor tinerești, era o persoană pe care te puteai bizui. Respectul sporit o determină pe Elfrida s-o agreeze și mai mult.

Un gând îi fulgeră în minte.

— Apropo, mi-am amintit că trebuie să cumpăr niște mobilă. Ne lipsesc mai multe aici deoarece casa a fost închiriată ani de-a rândul cu accesoriile și obiectele strict necesare. Dormitorul pentru Carrie e-n regulă, dar m-am gândit să-i aranjez o cameră lui Lucy la mansardă. E plăcută și plină de lumină, însă... Vocea i se stinse treptat. Vrei să urcăm împreună și să te uiți puțin? Să mă sfătuiești ce-ar trebui să-mi procur?

— Bineînțeles. Îmi face plăcere. Tabitha își terminase de băut cafeaua și-și sumese mâneca puloverului să vadă cât era ceasul. Apoi, o întind repede, Peter are programată o întâlnire după-amiază la Buckly și trebuie să-i pun masa înainte de plecare.

— Dacă n-ai timp...

— Firește că am. Haide, vino să-mi arăți. Sunt foarte pricepută la decorațiuni interioare.

— Cu bani puțini.

— Mai încape vorbă? Doar sunt nevasta pastorului. Ce altceva?

Urcară treptele până la ultimul cat mansardat și pătrunseră în podul casei, cu tavan înclinat, cu pereți oblici, în cele două încăperi de sub acoperiș. Prima, fără ferestre, adăpostea trei cufere vechi, un manechin de croitorie și, prin unghere, păianjenii își țesuseră pânzele străvezii. Cea de-a doua, cu o enormă lucarnă și cu tavanul în creastă, era inundată de lumina soarelui de iarnă.

Tabitha rămase încântată.

— Ce cameră minunată! Orice fată și-ar dori să se instaleze aici. Ai de gând să pui un covor? Scândurile de dușumea se mențin în starte excelentă. Și există un radiator, absolut indispensabil. O să ai nevoie de un pat, desigur, și poate de o comodă cu sertare. Sau de o măsuță de toaletă. Ce-ai zice de un televizor?

— N-avem nici unul.

— Da, însă toți adolescenții capătă apucături ciudate dacă nu se zgâiesc la micul ecran! Rory are unul vechi pe care nu-l mai folosește. O să discut cu el. Și n-ar strica să pui câteva veioze. Și un stor la lucarnă. Altminteri, s-ar putea ca ambianța să devină oarecum stranie.

— Dispun de puțini bani, spuse Elfrida. Hector ne-a trimis un cec, dar nu știu dacă o să acopere toate cheltuielile. Mă gândeam la un magazin care vinde bunuri de mâna a doua...

— Există un bazar plin de mărfuri minunate în Buckly.

— N-am fost niciodată acolo.

— Te duc eu cu mașina. Poți achiziționa la prețuri convenabile tot ce-ți trebuie.

— Și paturi?

— Oh, paturi confortabile. Și așternuturi, tablouri, alte obiecte de artă, haine, dulapuri, covoare, tot ce-ți poftește inima. O să mergem la începutul săptămânii viitoare. Într-o după-amiază. Îți convine marți?

Elfrida, a cărei agendă mondenă conținuse numai spații goale timp de aproape o lună, încuviință.

— N-am putea să ne deplasăm cu mașina voastră? Peter o să aibă nevoie cu siguranță de-a lui.

Elfrida răspunse din nou afirmativ dând din cap.

— O să ne distrăm grozav. Mor de nerăbdare. Se uită la ceas. Atunci, totu-i aranjat. Trebuie acum să-mi iau tălpășița, altminteri Peter o să clocotească de mânie.

După ce plecă Tabitha, Elfrida se înapoie la masa de scris să termine misiva către Hector.

„... am ajuns aici pe la ora șapte seara după două zile de drum. A durat destul de mult să-ți aștern pe hârtie aceste rânduri pentru că m-am întrerupt din scris la sosirea Tabithei Kennedy, venită în vizită. Sunt sigură că, foarte curând, Peter și cu Oscar își vor limpezi neînțelegerile. Tabitha este o femeie fermecătoare și am convenit să mă ducă la un târg din Buckly ca să-mi procur unele lucruri pentru casă.

Îți mulțumesc încă o dată pentru bunăvoință și generozitate. Sper să-ți păstrezi starea bună de sănătate și să ieși la câte o scurtă plimbare, dacă se va îmbunătăți vremea.

Cu multă dragoste din partea amândurora,

Elfrida.“

Reciti scrisoarea, o băgă într-un plic, scrise adresa și lipi un timbru. Apoi, coborî la parter, merse în bucătărie să examineze în fugă proviziile rămase în frigider. Decise că nu trebuia să cumpere decât niște legume și, eventual, ceva fructe. Horace dormita cuibărit în coșul lui și nu se clinti, semn clar că nu dorea să fie deranjat, așa că-l lăsă să picotească la căldură, se înfofoli în haina călduroasă și ieși pe ușă. Nu o încuie pentru că învățase că nimeni din Creagan nu-și zăvora casa.

Frigul rămăsese la fel de pătrunzător, dar soarele cu dinți topise în bună parte gheața și bruma, iar trotuarele erau negre și jilave. Chiar așa fiind, Elfrida pășea cu băgare de seamă, asemeni tuturor celorlalte doamne pornite după târguieli, fiindcă, în acel moment, nu avea nevoie de complicații și nu-i lipsea decât să-și fractureze un picior, sau mai rău, să-și frângă gâtul.

Puse scrisoarea în cutia poștală, apoi traversă strada către prăvălia de fructe și legume ținută de Arthur Snead. De această dată, micul magazin era pustiu, iar Arthur Snead se rezema cu coatele pe tejghea, cercetând cu atenție rezultatele curselor de cai. Văzând-o pe Elfrida, se îndreptă din șale și împături ziarul.

— Ziua bună, doamnă Phipps. Cum vă simțiți în această dimineață frumoasă?

Arthur Snead era cealaltă jumătate a doamnei Snead, care-l alinta mereu cu diminutivul „Arfur". Soții Snead se dovediseră a fi o adevărată mană cerească, un balsam, de când Elfrida se statornicise în Creagan, nu numai pentru că doamna Snead întreținea curățenia la Estate House și era o sursă de informații utile, ci și pentru că erau londonezi de baștină, iar Elfrida, după ce-și trăise aproape întreaga viață în Londra, se delecta cu mlădierile specifice ale glasurilor acestea familiale, ceea ce o ajutase întrucâtva să se simtă mai puțin izolată. Cuplul Snead se strămutase din Hackney în Creagan în urmă cu cinci ani. Întreaga poveste despre această mutare de domiciliu neașteptată Elfrida o ascultase cu prilejul câtorva cești de ceai băute împreună cu doamna Snead. Despre modul în care Arfur își încropise viața cu o tărăboanță încărcată cu

mărfuri vândute pe North End Road şi reuşise în cele din urmă să agonisească destui bani ca să-şi cumpere o prăvălie proprie. Apoi, despre cum veniseră reprezentanţii întreprinzei de construcţii a consiliului orăşenesc şi le trânti în faţă un contract de cumpărare obligatoriu, iar ei se săturaseră până-n gât de aceste constrângeri şi descoperiră un anunţ publicitar într-o revistă de grădinărit – de altfel, cumpărau totdeauna acea revistă pentru micul lot de pământ arendat pe care cultivau o minune de dovlecei – şi Arthur Snead o întrebase pe doamna Snead: „Ce părere ai, nevastă?", iar doamna Snead îi răspunsese: „Prea bine, Arfur" şi se statorniciră în Creagan, cumpărând altă prăvălie şi un mic apartament situat la etaj, fără a mai privi niciodată îndărăt, la faptele trecute. Clienţii care le călcau pragul micului magazin erau oameni cumsecade, iar Arthur Snead se înscrisese în clubul de bowling şi începuse a-şi dărui timpul liber pasiunii pentru pescuit. Cât despre doamnea Snead, devenise membră de nădejde a cinului Bisericii Anglicane, participa la acţiuni de binefacere şi cânta din când în când în cor.

Respectaţi şi acceptaţi de comunitatea locală, erau cunoscuţi încă sub porecla, pusă fără maliţiozitate, de „imigranţii albi".

— E musai să veghezi cu ochii-n patru, draga mea, ca să n-o păţeşti. A trecut pe-aici omul tău azi-dimineaţă şi a cumpărat un buchet de crizanteme pentru altă doamnă. Fii atentă!

— Ştiu. Se numeşte Rose Miller şi mă străduiesc să nu fiu geloasă. Ai primit ceva legume proaspete, varză de Bruxelles, de exemplu?

— Am câteva mănunchiuri de conopidă italienească, aduse de dimineaţă. Camionul cu marfă a urcat cu greu pe panta dealului. Şoferul zice că zăpada s-a aşternut în straturi groase de şase ţoli. Şi-au mai rămas nişte cartofi veniţi din Cipru.

Elfrida târgui broccoli şi cartofi, câteva mandarine, într-o pungă, şi două grepfrut, destul de veştede, pe care Arthur i le vându la jumătate de preţ.

— Te duci direct acasă, nu-i aşa?

— Nu. Elfrida se hotărâse. Mi-am pus în gând să cumpăr un nou prăjitor de pâine. Cel pe care-l avem e terminat.

— Păi, lasă-ţi plasele aici şi ţi le car eu peste drum. Pune-le lângă uşa din faţă.

— Eşti amabil. De ce atârnă cartofii atât de greu? Mulţumesc, Arthur.

Şi astfel, despovărată de sarsanale, Elfrida păşi de-a lungul străzii către magazinul cu firma „William G. Croft, Articole electrocasnice". Când pătrunse înăuntru, clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet subţire, iar domnul Croft, îmbrăcat în salopetă kaki, ieşi la iveală de după tejgheaua unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, reparând aspiratoare sau televizoare. O recunoscu numaidecât din vizita anterioară.

— Bună ziua, doamnă Phipps, aşadar v-aţi întors.

— Da. Pentru un prăjitor. Dar, de data asta, am de gând să nu plec cu mâna goală.

— Şi celălalt a explodat?

— Nu încă, dar s-ar putea în orice clipă.

— Care era modelul care v-a plăcut?

— Cel mai ieftin. Dar cred că mi-aș dori ceva mai... modern.

— Am exact ce căutați.

Îi aduse aparatul ambalat într-o cutie de carton și-l dospachetă pe tejghea. Era extrem de dichisit, cu o formă aerodinamică, de culoare albastru strălucitor. Îi demonstră cum funcționează, ceea ce nu i se păru deloc greu și cum, dacă reglai un buton, puteai să prăjești felii de pâine până se rumeneau mai mult sau mai puțin.

— Și are certificat de garanție pentru un an întreg, publinie domnul Croft, de parcă i-ar fi făcut o ofertă irezistibilă, pe care clienta nu putea s-o refuze în nici un chip. Ceea ce, firește, nu era departe de adevăr.

Elfrida îi spuse că îl cumpără.

— Singurul impediment este că n-am destui bani la mine să vi-l plătesc pe loc. Vreți să fiți așa amabil să mi-l păstrați, o să revin negreșit mâine sau poimâine.

— Nu-i nevoie, doamnă Phipps. Luați-l cu dumneavoastră chiar acum și mi-l achitați data viitoare când mai treceți pe-aici.

— Sunteți sigur?

— Nu mă tem că o să fugiți mâncând pământul.

Elfrida își cără târguielile și prăjitorul electric acasă, îl scoase din ambalaj, îl puse în priză, își prăji două felii de pâine, pe care le unse cu margarină și începu să mănânce. Aruncă vechiul aparat în coșul de gunoi și, tocmai atunci, auzi ușa din față scârțâind și știu că Oscar se întorsese. Ronțăind din pâinea prăjită, ieși în vestibul să-l întâmpine.

— Te-ai înapoiat. Cum îi merge lui Rose Miller?

— E-n formă. Își scoase pălăria și o atârnă pe unul dintre pilaștrii scării în spirală care susțineau balustrada. Ne-am încercat puterile cu câte un pahar de vin din soc.

— S-a terminat cu ceștile de ceai?

— De ce mănânci pâine prăjită?

— M-am dotat cu un nou prăjitor electric și l-am testat. Vino să vezi. Îl conduse în bucătărie. Nu-i șic? Doar tu mi-ai spus să umblu nebunește prin magazine după târguieli, așa că am procedat în consecință. Singurul lucru e că nu l-am plătit încă. M-am înțeles cu domnul Croft să revin mâine.

— O să te-nsoțesc. Își lepădă jacheta groasă, își trase un scaun și se așeză. Elfrida îl scrută cu privirea. Pentru un bărbat care tocmai se înapoiase acasă de la o tratație cu vin de soc cu o veche admiratoare, arăta istovit și preocupat. Pesemne că băutura fusese prea tare pentru ora unsprezece dimineața.

— Te simți bine, Oscar?

— Da, mulțumitor. Am făcut ce m-ai sfătuit, Elfrida. Am trecut să-l văd pe maiorul Billicliffe.

— Oh, bravo ție, ești un om bun!

— Ba nu, nici pomeneală, nu mă simt deloc bine.

— De ce nu? Ce s-a întâmplat?

Și Oscar începu să-i povestească de-a fir a păr.

Bojdeuca bătrânei Rose Miller de la Corrydale era situată pe micul drum, dincolo de căsuța fostului administrator de moșie, pe lângă care trecuse cu mașina, fără să oprească, direct spre vizita plănuită. „În altă zi", își spusese în gând. „Billicliffe poate să mai aștepte". Dar mai târziu, omenit cu vin de soc și în drum spre casă, auzise cățeaua

maiorului urlând. Vaietele prelungi erau la fel de impresionante ca un strigăt disperat de ajutor şi Oscar se alertase numaidecât. Nici nu-şi mai puse problema dacă să ruleze mai departe sau nu. Întoarse pur şi simplu maşina şi viră imediat spre aleea care ducea către micuţa casă de piatră cu verandă rustică. Atunci când oprise motorul, îi răsunară în urechi urletele deznădăjduite scoase de câine.

Elfrida rămase cu gura căscată, copleşită de groază, lomându-se deja de deznodământul acestei poveşti.

— Ce-ai făcut?

— Am coborât din maşină şi m-am dus să sun la uşă. Nu se-ntâmplă nimic, cu singura deosebire că dihania îşi curmă răcnetele şi începu să latre. Atunci, am apăsat pe clanţă şi m-am pomenit că uşa era descuiată. M-am strecurat înăuntru şi l-am strigat pe maiorul Billicliffe. Dar n-am primit nici un răspuns.

— Poate că uitase să-şi pună aparatul acustic.

— Nu era nimeni acolo. Şi căţeaua fusese închisă în aceeaşi odaie dosnică, năpustindu-se cu furie în uşă, întocmai ca la prima noastră vizită.

— N-ai eliberat-o?

— Nu imediat. Am încercat în cealaltă încăpere de la parter. Domnea un haos îngrozitor, mai abitir decât în salon. Cămăşi, care nu trebuie călcate cu fierul şi se usucă pe speteaza scaunelor, ziare vechi în teancuri, cutii de carton strânse grămadă pe o masă, crose de golf împrăştiate pe pardoseală. Însă am zărit o scară, aşa că am urcat treptele de lemn, am deschis uşa de la capătul palierului şi am privit cercetător înăuntru. Şi l-am descoperit pe bătrân zăcând în pat.

— Nu murise?

— Pentru un moment, am crezut că da. Apoi, i-am rostit numele și a tresărit.

— Slavă Domnului!

Maiorul Billicliffe nu se stinsese din viață, dar arăta cadaveric, suferea în mod limpede de vreo boală. Totuși, dându-și seama că avea un vizitator, se sforță să-și revină, se ridică în capul oaselor proptindu-se de perne și chiar afișă un aer de bravadă. Se simțise îngrozitor de slăbit în ultimele două luni, chinuit de crampe înfiorătoare la stomac și de repulsie față de mâncare. Ieri dimineață, menajera lui și-a făcut apariția ca de obicei să deretice prin casă și s-a neliniștit atât de tare din pricina înfățișării lui, încât i-a telefonat medicului generalist din Creagan, doctorul Sinclair. În rezumat, ca să nu mai lungim vorba, doctorul Sinclair și-a abandonat orele de consultații și s-a deplasat imediat cu mașina la Corrydale, unde, după un examen medical minuțios, i-a recomandat maiorului Billicliffe să se interneze câteva zile în spitalul din Inverness pentru analize și tratament sub supraveghere, dacă dorește să se depisteze cauza stării proaste de sănătate. I-a prescris niște sedative și un calmant și i-a spus că sora medicală va veni la domiciliul său în fiecare zi.

— Când trebuie să meargă la Inverness?

— Luni. Doctorul Sinclair l-a înscris deja în registrul de internări.

— Și cum o să ajungă acolo?

Iată într-adevăr o mare problemă. Probabil că o ambulanță va parcurge lungul drum de la Inverness și-l va transporta pe bătrânul bolnav la spital, dar dacă șose-

lolo deveneau impracticabile din pricina troienelor de zăpadă, atunci pesemne că se va apela în ultimă instanță la un elicopter trimis de serviciul de asistență medicală. Alci, vocea slabă a maiorului Billicliffe tremură și Oscar înțelese că venerabilul soldat se înfiora de spaimă atât la gândul zborului cu elicopterul, cât și al spitalizării, analizelor medicale, bolii, durerii, al unei eventuale operații și al cohortei de doctori.

În acest moment de răscruce, începuse Oscar să-și asume răspunderea – în fapt, nu se mai găsea nimeni prin preajmă – și-i sugerase maiorului Billicliffe că el, Oscar, îl va însoți la spital și va veghea să fie instalat în siguranță.

La această propunere neașteptată, maiorul Billicliffe se frământase emoționat de-a dreptul.

— Dar de ce? întrebase el, bâjbâind după batista boioasă și botită să-și șteargă lacrimile firave de invalid. De ce-ți bați capul cu un bătrân nătărău ca mine?

— Fiindcă așa cred de cuviință, îi spusese Oscar. Pentru că reprezinți o parte din Corrydale. Din recunoștință pentru bunica mea și Hector. Maiorul Billicliffe părea neîncrezător. Pentru că-mi ești prieten, conchise Oscar.

Elfrida se înduioșă.

— Ești drăguț. Și ai procedat exact cum trebuie. N-o să se mai îngrozească atât dacă o să-i fii în preajmă.

— Sper din tot sufletul să nu rămânem blocați în viscol.

— Oh, Oscar, despicăm firul în patru, ne avântăm să trecem punți la care nici n-am ajuns încă. Și ce s-a întâmplat cu cățeaua?

— Am coborât la parter și am lăsat-o liberă în grădină. A țâșnit ca din pușcă. Aproape să-i plesnească

băşica udului, sărăcuţa, presată să-şi facă nevoile. Şi nu se arătă agresivă, nu reacţionă cu furie, ci se dovedi a fi o căţeluşă labrador drăguţă, având nevoie de puţină afecţiune, întocmai cum ne spusese şi maiorul Billicliffe. În paranteză fie zis, se numeşte Brandy.

— Interesantă alegere de nume.

— După ce-şi rezolvă micile probleme presante, am băgat-o în maşină şi-am dus-o la Rose Miller, am pus-o pe Rose la curent cu tot ce se petrecuse. Bătrânica inimoasă se mâhni că nu ştia ce se întâmplase, că, uşor picnită de boleşniţă, nu se abătuse pe la casa maiorului să vadă dacă-l putea ajuta cu ceva. Până când am plecat eu, Rose se pregătise deja să purceadă până acolo, să-i deretice puţin prin odaie şi să-i gătească o mâncare hrănitoare. La vârsta de optzeci şi cinci de ani, nimic n-o incită mai mult pe lume decât provocările. În mod destul de bizar, pare să-l îndrăgească pe venerabilul Billicliffe. Nu contenea să repete: „Trage vârtos la măsea, se prăpădeşte după whisky, dar e un om de treabă, bun ca pâinea caldă, prea mândru să ceară ajutor cuiva."

— Şi cum a rămas cu sărmana Brandy?

— Rose o să aranjeze cu nepotul ei, Charlie, să aibă grijă de sufleţelul ei până ce se întoarce Billicliffe de la spital. Charlie lucrează pe fosta moşie, pentru proprietarul hotelului, şi există acolo o magazie în care o poate adăposti pe Brandy. Charlie o s-o hrănească şi o s-o ia peste tot cu el.

— S-ar zice c-ai rânduit toate lucrurile.

— Cred că maiorului o să-i meargă bine. Mai sunt doar două zile până când se internează în spital.

— Of, Oscar, ce mai dimineață agitată am avut!

— Însă mă bucur nespus de mult c-am trecut pe-acolo. Îl surâse. Deci, asta-i tot. Tu cum te mai lauzi? În afară de prăjitor, ce altceva ai mai urzit?

— Am petrecut o dimineață încântătoare. I-am scris lui Hector, iar Tabitha Kennedy a venit să mă vadă. Am întâtea să-ți povestesc.

— Atunci, istorisește-mi pe îndelete la masa de prânz. Hai să ne regalăm, simt nevoia să mă binedispun. Să mergem la bar și să ne ospătăm cu o plăcintă sau poate cu un sandviș enorm, să-ți ofer un gin cu apă tonică și să închinăm... în cinstea noastră?

— Vorbești serios?

— Bineînțeles.

— Oh, Oscar! Pentru o clipă ridicol de lungă, Elfrida simți că o înecă lacrimile, dar ocoli masa și-l îmbrățișă.

Ziua se vădea a fi într-adevăr bună.

Oscar

După un mic dejun luat destul de târziu, Oscar, înfofolit ca de obicei pentru a se feri de ger, pornise duminică per pedes apostolorum de-a lungul străduței către chioșcul de ziare să se doteze cu teancul săptămânal de cotidiane. Orășelul era pustiu și cufundat în liniște: nici o mașină nu rula pe drum la această oră a dimineții și doar țipetele pescărușilor și stăncuțelor sfâșiau tăcerea ca niște chiote răsunătoare, veșnic planând în văzduh, fie în cercuri, fie lansate în picaj pe turla bisericii. Era o altă zi scânteietoare, fără nori și nu fremăta nici o boare de vânt. Gerul de peste noapte împietrise totul în jur și zgomotul pașilor lui Oscar răsuna cadențat pe caldarâmul pustiu.

Reîntors acasă, îi întâlni pe Elfrida și Horace care se pregăteau să plece într-o lungă plimbare pe țărmul mării. Elfrida purta o căciulă groasă de lână, ca o învelitoare vătuită folosită pentru păstratul ceaiului fierbinte în ceainic, trasă bine peste urechi, și haina din stofă aspră, tivită cu franjuri.

— Vino cu noi, îi spuse ea, dar Oscar îi refuză invitația: dorea să se instaleze confortabil în fotoliu și să frunzărească paginile culturale ale ziarelor cu cronici

despre evenimentele artistice, ca să fie la zi cu ultimele noutăți londoneze. Galerii de artă, spectacole de operă, concerte. Îl delecta de asemenea să citească articolele despre grădinărit. Pentru moment, știrile din lumea întreagă se duseseră pe apa sâmbetei.

— Cât timp lipsești? o întrebă Oscar.

— Habar n-am, dar mă întorc acasă la timp să-ți frig repede la grătar cotletul de miel. Și am pus deja la cuptor budinca de orez.

Lui Oscar îi plăcea mult budinca de orez. Elfrida îi mai pregătise o dată acest fel de mâncare și ieșise delicioasă, cremoasă și gustoasă, ușor aromată cu coajă rasă de lămâie.

— Încotro mergi? se interesă el.

— De-a lungul dunelor. De ce?

— Dacă nu te-napoiezi până se-ntunecă, o să chem garda civilă și o să pornim cu toții în căutarea ta.

— Ți-am promis, n-o să mă aventurez pe un teren înșelător și necunoscut.

— Așa să faci.

Se despărțiră. Oscar intră în casă, urcă treptele spre salonul impunător. Elfrida stivuise deja lemnele în vatra șemineului, așa că aprinse focul, apoi coborî la parter, îndreptându-se către magazie să umple un al doilea coș cu buturugi. Dacă focul ardea toată ziua în cămin, o singură coșarniță nu ajungea până la ora culcării. O dată ce flăcările se întețiră binișor, își alese paginile de ziar cu cronici culturale și se adânci comod într-un fotoliu, să citească.

Dăngănitul clopotelor bisericii ca un ecou prelung îi tulbură liniștea. Orologiul din turnul înalt arăta ora zece

și jumătate. Lăsă ziarul să-i alunece pe podea, se ridică în picioare, păși către bancheta de lângă bovindou și se așeză acolo, într-o rână, ca să privească în jos spre stradă. Găsea fascinant, într-o dimineață de duminică, să contemple priveliștea spectaculoasă a orășelului pustiu, care, încet dar constant, începea să se anime.

Biserica prindea viață, pregătindu-se pentru afluxul săptămânal. Ușile principale stăteau larg deschise și slujitori bisericești, purtători ai cârjei, membri influenți, starosti, sindici sau cum s-or mai fi numind, în costume negre sau cu fustanele scoțiene din stofă ecosez de lână, înaintau cu pași mari în susul drumului, trecând de porți și dispărând înăuntru. Oscar îl recunoscu pe domnul W.G. Croft care-i vânduse Elfridei noul prăjitor de pâine. Curând deslușì, ca un zvon destrămat în depărtare, tonurile grave ale orgii. „Fie ca oile Domnului să pască în tihnă." Sunetele erau înăbușite de zidurile groase de piatră, dar ușor de perceput pentru auzul ascuțit de instrumentist de profesie al lui Oscar, care distingea acordurile armonioase și interpretarea cu măiestrie artistică. Adeseori, în bisericile de țară, un organist trebuia să se descurce, gâfâind obosit și discordant, cum îl tăia capul, cu un instrument învechit și cu un cor scârțâitor, simțindu-se obligat, în timp ce apăsa cu piciorul pe manetele de registru, să cânte tare pentru a da congregației măcar o idee vagă despre melodicitate.

La început, Oscar considerase oarecum deconcertant să sălășluiască în imediata apropiere a bisericii, un memento statornic a tot ceea ce pierduse înghiontindu-l în umăr. Cum urmărea cu privirea mașinile care veneau

lângă bordura trotuarului şi grupurile de oameni coborând încet coama dealului către colţul străzii, realiză că n-avea decât să traverseze drumul şi va fi înghiţit în cuvoi şi, ca un înotător prins şi purtat în voia curentului marin, absorbit spre uşile impunătoare şi împins în naosul înalt.

Ferestrele bisericii erau şi ele avântate în sus, boltite în stil gotic. Dinafară, culorile şi desenele vitraliilor rămâneau estompate, nedeslușite, şi ştia că trebuia să le privească dinăuntru ca să le aprecieze frumuseţea de giuvaere lucrate în sticlă, cu lumina zilei prelinsă prin geamurile colorate şi pictate, împrăştiind romburi de rubin, safir şi smarald pe lespezile de piatră tocite.

Pesemne că acesta reprezenta un simbol. Şi, izolat de biserică, ar putea descoperi şi alte bucurii, plăceri şi mângâieri, pe care, din pricina prezentei stări de spirit, şi le tăgăduia în mod deliberat.

Era o supoziţie interesantă, dar şi tulburătoare, asupra căreia însă nu dorea câtuşi de puţin să stăruie. Se depărtă de bovindou, se înapoie lângă foc să-şi lectureze ziarele. Dar când enoriaşii din biserica de peste drum se ridicară în picioare să cânte primul imn religios, lăsă jos ziarul şi ascultă, pironindu-şi privirea în vâlvoarea flăcărilor.

„Ascultaţi! Un glas mişcător răsună,
Hristos e aproape, pare să spună,
Lepădaţi himerele întunericului
O, voi, copii ai zilei."

Un vechi şi clasic imn pentru naşterea lui Hristos, cântat în duminicile din postul Crăciunului. Îşi aducea

aminte de repetiţiile cu corul şcolii, când exersase cu băieţii implorându-i să intoneze ca şi cum ar fi crezut cu adevărat în mesajul de speranţă.

Îi trecu prin minte ca un fulger că trebuia neapărat să ia legătura cu Peter Kennedy. Dar duminica era de bună seamă cea mai aglomerată zi din săptămână pentru pastor. Poate mâine. Sau poimâine.

Între timp... îşi potrivi ochelarii pe nas şi se strădui să se concentreze asupra ziarului „Sunday Times" şi a unei cronici erudite despre reprezentaţia cu opera „Fidelio" de Ludwig van Beethoven, pusă în scenă de regizorul Jonathan Miller la Covent Garden.

*

Luni, 11 decembrie

Lunea era una din zilele când venea să deretice prin casă doamna Snead. Cealaltă era joia. Sosi exact la ora nouă, pe când Elfrida şi cu Oscar îşi sorbeau ultimele picături de cafea, vestindu-şi apariţia cu zgomot de uşă trântită. Se lăsau apoi câteva momente de linişte, în timp ce, în oficiul de lângă bucătărie pentru spălatul vaselor, se dezbrăca de hanorac, îşi scotea baticul şi cizmele, agăţându-şi veştmintele în cuier. Căra totdeauna cu sine o sacoşă de plastic înflorată în care-şi împăturise cu grijă hainele de lucru, un şorţ şi o pereche de adidaşi ultramoderni. Oscar şi Elfrida aşteptau: uşa se izbi de perete şi bang! doamna Snead se ivi acolo.

— 'Neaţa la toată lumea.

O intrare răsunătoare pe scenă, se gândi Oscar, cu care s-ar fi mândrit orice actriţă.

— Bună dimineaţa, doamnă Snead.

— Fir-ar să fie, e un frig de-ți îngheață sângele-n vine. Frecându-și mâinile pentru a se dezmorți, doamna Snead împinse ușa cu piciorul, bușind-o din nou. Bate un vânt năprasnic, parcă te-mpunge cu cuțitu'.

Elfrida își așează pe masă ceașca goală.

— Încălziți-vă cu un ceai fierbinte.

— Da, îmi prinde bine înainte să m-apuc de treabă. Fierbe ibricul, nu-i așa? Observă noul prăjitor de pâine. Ia te uită ce avem aici! Mă prăpădesc după culoarea asta. Ați colindat prin magazine, nu? Era și timpul, hârbul ăla, purtător de moarte, făcea prăpăd. Ce s-a ales de el? L-ați azvârlit direct în lada de gunoi, trag nădejde. Zdrăngănea prin bucătărie, scoțând o cană, un pliculeț de ceai și cutia de carton cu lapte. Își pregăti infuzia copăcelului de China, își trase un scaun aflat la îndemână și se așează alăturându-li-se.

— Ce se aude cu maiorul Billicliffe?

Amândoi o priviră țintă.

— Știrile proaste circulă repede, rosti apoi Oscar.

— Charlie Miller a trecut pe la prăvălia lui Arfur ieri seară să-și cumpere o varză. El i-a spus. Zice că-i poartă de grijă bietei cățelușe. Ne-a înștiințat că maiorul se internează în spitalul de Inverness. Nădăjduiesc că nu suferă de vreo boală gravă.

— Și noi sperăm același lucru, doamnă Snead. Iar Oscar s-a hotărât să-l transporte cu mașina până acolo.

— Parcă a pomenit și Charlie de asta. Doamna Snead îl cercetă cu privirea pe Oscar. Vă înhămați la greu lucru, domnule Blundell. Sunteți în stare? E drum lung.

— Cred că o să mă descurc, doamnă Snead.

— Barem nu ninge. La ce oră trebuie să purcedeți?

— De îndată ce-mi termin micul dejun.

— Aveți telefon mobil, nu-i așa? S-ar cuveni.

— Nu, dar totul o să meargă bine.

— Păi, să ne punem totuși nădejdea că așa o să fie. N-are nici un rost să vedem lucrurile în negru. Acum, doamnă Phipps, înainte să uit, Arfur mi-a zis să vă-ntreb dacă vreți un pom de Crăciun și dacă da, o să vă păstreze unul.

— Un pom de Crăciun? Elfrida părea nehotărâtă. Păi... nu știu.

— Trebuie să împodobiți un brad. Altminteri, nu se simte că-s sărbătorile Crăciunului.

— Da. Probabil. Dar ne-am gândit să nu ne batem capul cu asta.

— Un brad nu-i o bătaie de cap. E o plăcere. Decorativ, însuflețește casa și-ți inspiră o atmosferă sărbătorească.

Elfrida apelă la Oscar.

— Ce părere ai?

Atunci, Oscar se decise că sosise timpul să pună capăt suferințelor ei.

— Câtă amabilitate din partea dumneavoastră, doamnă Snead, dar o să ne procurăm bradul de Crăciun de la Corrydale.

Elfridei i se lungi obrazul a stupoare. Și pentru prima oară în viață, își ieși din sărite.

— O să facem rost de unul de la Corrydale? De ce nu mi-ai spus? Mă perpelesc aici ca pe jăratic zicându-i doamnei Snead că nu vrem pom și apoi îmi trântești în față, așa din senin, vorba că ai reținut unul. Ești imposibil!

— Îmi pare rău.

— Când ai aranjat totul?

— Sâmbătă, când am vizitat-o pe Rose. Ți-am spus, Charlie întreține grădinile de pomi de-acolo. Au o întreagă pădure de brazi stufoși și Rose s-a oferit să vorbească cu Charlie ca să ne taie unul frumos.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Am uitat complet de asta, și-apoi aveam atâtea altele de povestit. Mă gândeam că le-aș face o bucurie lui Carrie și lui Lucy.

Supărarea Elfridei dispăru ca prin farmec.

— Ce idee minunată! Când o să primim pomul?

— Trebuie mai întâi să-i dăm telefon lui Charlie, pe urmă mergem să-l aducem cu mașina.

De-acum, doamna Snead pândea cu urechile ciulite.

Era o femeie măruntă, uscățivă, cu părul cărunt făcut permanent și purta mereu cercei lungi, strălucitori, spânzurați de lobul urechii. Stând acolo, cu capul ridicat, moțat cu zulufi, și ochii scânteietori cărora nu le scăpa nici cel mai neînsemnat amănunt, îi amintea lui Oscar de o vrăbiuță îndrăzneață și impertinentă.

— Primiți musafiri, bag seamă?

— N-am avut timp să vă anunț încă, doamnă Snead, dar vara mea și nepoata ei vin aici de Crăciun. Lucy e nepoata. Are paisprezece ani.

Doamna Snead se entuziasmă peste măsură.

— Asta-i cu adevărat nemaipomenit. O să vă veseliți, având în preajmă persoane tinere. Când sosesc? Și unde or să doarmă? E musai să curățăm lună odăile și să frecăm dușumelele.

— Mă gândeam să-i pregătesc lui Lucy dormitorul în mansardă.

— Dar nu-i nici fărâmă de mobilă acolo.

— O să fie mâine. Tabitha Kennedy o să mă ia cu maşina la bazarul din Buckly. Zice că putem să cumpărăm orice de acolo.

Doamna Snead pufni pe nas, arătându-şi dispreţul.

— Nu-s lucruri noi, o preveni ea. Târg de vechituri.

— Îndeajuns de bune, sunt sigură.

— Şi eu credeam că vă plac garniturile de mobilă frumoase. O decepţionase în mod limpede prostul gust al Elfridei. Am văzut una la Inverness, ultima oară când am fost acolo. Strașnică. Furniruită cu lemn de nuc şi lucrată cu ornamente filigranate în alamă. Şi patul avea tăblie capitonată cu satin piersiciu şi era împodobit cu lambrechine şi volănaşe.

— Sună foarte drăguţ, doamnă Snead, dar mă tem că-i prea somptuos. Şi nu vreau să străbat tot drumul până la Inverness.

Cugetând la noua situaţie domestică, doamna Snead îşi sorbea ceaiul.

— Cam ducem lipsă de aşternuturi şi de alte mărunţişuri pentru casă, remarcă ea. Doar nu vreţi să le cumpăraţi şi pe astea la mâna a doua. Mi-a repugnat totdeauna o pătură folosită deja. Există un magazin de postavuri şi textile în Buckly, n-are îmbrăcăminte de calitate, dar ţine un raion de materiale de tapiserie, draperii şi cearceafuri. Sfătuiţi-vă cu doamna Kennedy şi poate treceţi pe-acolo.

— Aşa o să fac.

— Ei, bine! Doamna Snead își isprăvise de băut ceaiul și se săltă în picioare să azvârle drojdiile negre depuse pe fundul cești în chiuvetă. Sporovăind aici întruna ne pierdem timpul și nu ne-alegem cu nimic. Vorba ceea, copilul cu mai multe moașe moare cu buricul netăiat. De unde vreți să încep curățenia, doamnă Phipps?

— Întâi de toate, să-i dăm zor cu mansarda. Să terminăm cu măturatul, lustruitul podelelor, spălatul lucarnei și, atunci când sosește mobila, putem s-o cărăm direct la etaj și să aranjăm odaia cum se cuvine.

— Și cine o să se opintească în sus pe scări cu așa povară în spinare, aș vrea să știu? Uneori, doamna Snead se arăta destul de vehementă și proteguitoare. Doar nu dumneata și domnul Blundell, sper. Să nu vă apuce surpătura.

— O să comand o furgonetă cu doi, trei cărători pentru transportarea mobilei.

— Vi-l împrumut și pe Arfur, dacă aveți nevoie.

— E foarte drăguț din partea dumitale.

— Se pricepe de minune să mânuiască șurubelnița, e meșter de mama-focului. N-am încotro, trebuie să recunosc. Cu această remarcă oarecum incisivă făcută la plecare, doamna Snead își strânse măturile, cârpele de praf și cutia de ceară și porni să urce scările. Câteva clipe mai târziu, su auzi vâjâitul vechiului aspirator, însoțit de vocea doamnei Snead care fredona: „Cât mi-aș dori să fiu a ta iubită, iar tu, iubitul meu."

Elfrida își înăbuși chicotele.

— Nu numai că doamna Snead ne șterge praful, dar ne și răsfață cu melodii care ne-ntorc în trecut. E într-adevăr o femeie remarcabilă, spuse Oscar.

— Ce amintiri îți evocă melodia ei?

— Anii de școală, sala de gimnastică înăbușitoare și vuietul de muzică pop.

— Nu-i prea romantic.

— Eram pe atunci un biet profesor burlac. Idilele romantice nu mă atrăgeau. Se uită la ceas. Elfrida, trebuie să plec.

— Să conduci cu grijă, da?

— O să-mi dau silința.

— N-are nici o legătură, dar cred că ești un sfânt.

— O s-o rog pe doamna Snead să-mi lustruiască aureola.

— Oscar...

— Ce-i?

— Mult noroc!

*

În acea noapte, vântul își schimbase direcția spre răsărit și, în primele ore ale dimineții, Oscar se deșteptase din somn în gemetele și tânguirile stridente ale iminentei vijelii și în răpăitul de darabane al ploii căzând ca un plesnet pe geamurile ferestrelor. Stătuse treaz câtva timp, destul de îndelungat, purtat cu gândul la Godfrey Billicliffe. În sfârșit, îi știa numele de botez, întrucât îl aflase în timp ce o ajutase pe sora-șefă de salon să completeze nenumărate formulare de internare înainte să-l lase pe bătrânul bolnav la cheremul și pe mâna unor infirmiere care probabil îl vor trata cu atenție și îngăduință.

Inițiativa lui nu fusese atât de solicitantă cum se temuse.

Drumul cu mașina către Inverness decursese lin și fără hopuri, iar bătrânul Billicliffe, încurajat de bună-

voință grijulie, sporovăise fără încetare până la sosire. Oscar descoperise astfel multe despre viața lui: despre cariera militară, perioada scurtă de timp petrecută în Germania cu Armata britanică, în regiunea Rinului, cum își cunoscuse soția în Osnabruck, cum se căsătoriseră în Colchester și cât regreta că nu fusese binecuvântat cu copii. Din fericire, lui Oscar, aflat la volanul automobilului, nu i se putuse pretinde să reacționeze la acest șuvoi de reminiscențe. Tot ce se așteptase de la el, din când în când, erau doar încuviințări ocazionale și semne aprobatoare din cap, după care Godfrey Billicliffe vorbea fără șir mai departe. De-abia când se deplasau cu viteză pe autostradă, de cealaltă parte a peninsulei Black, și orașul Inverness se întrezărea dincolo de întinderea apei, maiorul Billicliffe amuți brusc. Pentru un moment, Oscar se întrebă cu uimire dacă nu cumva aținipise, dar aruncând o privire într-o parte, observă cu surprindere că maiorul nu picotea neam. Pesemne că pur și simplu medita melancolic. După un scurt răgaz, reîncepu să flecărească, deși de data aceasta nu despre trecut, ci despre prezent și viitorul apropiat.

— Mă gândeam, Oscar...

— La ce?

— Ce o să se-ntâmple cu mine... Poate c-o să-mi cânte popa aghiosul.

— N-o să te duci pe cale neîntoarsă, îl asigură Oscar, sperând că glasul îi sună convingător.

— Nu se știe niciodată... Am îmbătrânit... Trebuie să fiu pregătit. Gata și pregătit pentru toate eventualitățile. Am învățat asta în armată. Pregătește-te pentru tot ce-i

mai rău posibil și nu-ți pierde speranța. Se așternură alte momente de tăcere. Mă întrebam...firește... dac-al accepta să fii executorul meu testamentar. Mi-ar prinde bine să știu dinainte... Aș începea pe mâini destoinice...

— Nu sunt atât de sigur de destoinicia mea.

— Fleacuri! Doar ești nepotul lui Hector McLellan. Nu înseamnă că era cine știe ce mare scofală de fiul... Un pârlit, un om fără caracter... Tu, în schimb... Ești un om dintr-o bucată... Alt soi... Prietenii mi-au murit... Mă gândeam c-ai putea... Aș prețui gestul...

Oscar găsi această propoziție lăsată în suspensie înnebunitoare.

— Dacă așa vrei, rosti el cât de calm posibil. Dacă asta ți-ar liniști cugetul, aș fi fericit să-ți fiu executor testamentar. Dar...

— Perfect, s-a făcut! Batem palma. O să-i dau de știre avocatului meu. Grozav individ. S-a ocupat de întocmirea actelor de cesiune când mi-am cumpărat căsuța de pe moșia Corrydale. Pescar pasionat. Îmi place nemaipomenit expresia feței lui.

— Are un nume?

Maiorul Billicliffe fornăi zgomotos pe nări, ceea ce pesemne echivala cu un hohot de râs stârnit de întrebarea superfluă pusă de Oscar.

— Bineînțeles că da. Îl cheamă Murdo McKenzie. Firma de avocatură McKenzie & Strout. South Street, Inverness.

— Deci, Murdo McKenzie.

— Trebuie să-l anunț că ești executorul meu testamentar. S-a aranjat... Îi dau un telefon. Cumpăni pentru câte-

va clipe. Crezi că pot să-i telefonez din spital? Doar au cabine telefonice... nu-i aşa? isprăvi el cu nesiguranţă.

— Desigur, asistenta medicală o să-ţi aducă un aparat la marginea patului.

— Dar acu-i cu totul diferit de zilele de odinioară, spuse maiorul Billicliffe, ca şi cum s-ar fi topit de dorul spitalului militar din Scutari. Examene şi vizite medicale făcute de doctori în uniformă şi ploşti pentru cei grav bolnavi. Şi o soră-şefă care arăta ca un sergent major. Pe atunci, nu erau telefoane la tot pasul. Răscolit de aduceri-aminte, tăcu din nou şi nu mai scoase o vorbă până ce nu ajunseră la destinaţie.

Spitalul se numea Royal Western. Oscar îl găsi fără prea mare dificultate şi, de îndată ce sosiră acolo, nu se mai preocupă personal de rezolvarea lucrurilor. Tot ce-i rămăsese de făcut era să-l însoţească pe maiorul Billicliffe. Un infirmier îşi făcu numaidecât apariţia împingând un scaun cu rotile şi-l preluă pe noul venit, în timp ce Oscar mergea alături, cărând valiza indispensabilă; o piesă de echipament uzată, atârnând îngrozitor de greu şi confecţionată din ceea ce părea a fi piele de elefant. Urcară la etajul superior cu un lift imens, apoi parcurseră lungul coridor aşternut cu linoleum lucios şi pătrunseră în cele din urmă în secţia de spital numărul paisprezece. Sora-şefă era gata, aşteptând să-şi interneze pacientul, cu planşeta cu clamă pentru formularele necesare. Toate formalităţile de rigoare decurseseră bine până ce asistenta medicală ajunse la rubrica rudele cele mai apropiate.

— Rudele cele mai apropiate, maior Billicliffe?

Dintr-o dată, bătrânul arătă dezorientat.

— Poftim?

— Rudele cele mai apropiate. Mă-nțelegeți, soție, copii, frați sau surori.

Maiorul înclină din cap.

— Nu am pe nimeni. Nici o rudă de sânge.

— Ei, haideți, trebuie să mai fie cineva.

Oscar nu se simți în stare să suporte în liniște o atare situație jenantă.

— Eu, interveni el cu hotărâre. Eu sunt singura rudă rămasă în viață a maiorul Billicliffe. Mă numesc Oscar Blundell. Puteți să notați. Locuiesc la Estate House în Creagan.

Infirmiera-șefă completă datele în formular.

— Aveți un număr de telefon?

Oscar i-l dictă.

În ultimă instanță, toate detaliile fură consemnate în scris, înregistrate și parafate. Sosise timpul ca Oscar să plece. Își luară rămas-bun.

— O să mai treci pe-aici?

— Firește. Cu condiția să nu ne-nzăpezim.

— Îți mulțumesc că m-ai adus. Îți sunt foarte îndatorat pentru asta.

— N-ai pentru ce.

Și îl părăsi brusc pe bătrân, spunându-și în gând că nu purta vina pentru toate câte se întâmplau. Nu exista absolut nici un motiv să se simtă ca un trădător infam.

*

Nu i-ar fi stat în putință să facă mai mult. Mai târziu, când aveau să primească vești despre bolnav, el și cu Elfrida se vor încumeta să străbată cu mașina lungul

drum și să-l viziteze în spital pe Godfrey Billicliffe. Elfrida îl va ridica moralul ca nimeni altcineva. Probabil că îi va aduce câțiva ciorchini de struguri.

Vântul vâjâia mânios, gata-gata să smulgă acoperișul de pe casă, rafalele zguduiau cercevelele ferestrelor. Oscar se răsuci în așternut, închise ochii și se pomeni deodată alunecând cu gândul la Francesca. I se întâmpla adeseori în orele întunecate de restriște din nopțile de veghe agitate și se înfiora de consecințele inevitabile, o agonie cumplită redeșteptată de suferința pierderii. Francesca. Pe mutește, buzele îi pronunțară numele. Își strecură mâna sub pernă bâjbâind după batistă, știind că îl vor podidi probabil lacrimile. Dar în loc de plânset înăbușit, deveni conștient de un soi de seninătate, de parcă s-ar fi împăcat cu sine însuși, simțindu-se mai ușurat după tortura care durase săptămâni de-a rândul. Francesca. O văzu aievea, alergând să-i iasă întru întâmpinare pe pajiștea însorită de la Grange. Și imaginea ei persistă sfâșietor, dar totodată duios.

Agățându-se cu disperare de această reprezentare mentală, căzu în atipeala care se succeda totdeauna istovirii sufletești.

Zorii zilei următoare mijiră a vreme mohorâtă. Scăpărarea de ger aspru se înecă în răpăieli de lapoviță, mânate în voia vântului dinspre mare către uscat, iar strada se umplu de umbrele săltărețe, șiroind de apă. La amiază, camionul imens cu nisip de împrăștiat pe drumuri se ivi, târându-se către depozit cu apărătoarele de roți și aripile acoperite cu o crustă de zăpadă și cu ștergătoarele de parbriz pendulând nebunește.

Elfrida își adusese un blocnotes și, în timpul mesei de prânz, destul de frugale, alcătuită din supă și puțină brânză de Stilton cumpărată de la supermarket, se apucă să întocmească liste.

— Trebuie să mă gândesc la toate și să nu uit nimic, îi spuse lui Oscar cu un aer de importanță. Nu-i timp de șovăială. Fetele or să sosească aici vineri. Crezi că lui Lucy i-ar plăcea o măsuță de toaletă?

Oscar, care se străduia să dezlege un joc de cuvinte încrucișate în „The Times", lăsă ziarul deoparte cu un gest de nobleță și-și scoase ochelarii, ca și cum ar fi cumpănit mai bine fără ei.

Dar nu-i trecu prin minte decât un simplu: „Habar n-am."

— Și un pat, firește.

Cu oarecare efort, se sili să se concentreze asupra problemei.

— Poate un șifonier?

— N-am reușit niciodată să băgăm un șifonier sub tavanele alea în creastă. Niște cuiere montate în perete sunt de-ajuns. Și câteva umerașe. Elfrida întocmea o listă pe carnetul de notițe.

Oscar se rezemă de speteaza scaunului și o privi cu amuzament. Nu o văzuse niciodată până atunci pe Elfrida atât de concentrată și de organizată. Preț de câteva clipe, îi aminti de Gloria în cel mai agreabil mod cu putință: urzind planuri, punând țara la cale și acționând energic ca treaba să zbârnâie și lucrurile să prindă viață.

— Când vine doamna Kennedy?

— La două și jumătate, mi-a promis că nu-ntârzie. I-am spus că mergem cu mașina ta. Nu-ți trebuie, nu-i așa?

— Nu.

— Dacă te simți în puteri și plin de vigoare, îl poți scoate pe Horace la plimbare.

— O să văd, se eschivă Oscar și se reapucă de dezlegarea rebusului.

Când Tabitha Kennedy își făcu apariția, Elfrida se găsea la capătul grădinii, desprinzând din cârlige rufele mustind de apă care n-ar fi trebuit întinse pe frânghie sub bătaia lapoviței. Așa că, atunci când zbârnâi soneria, Oscar coborî la parter să-i deschidă ușa.

Purta cizme de cauciuc și un impermeabil, dar capul îl era descoperit și părul negru îi flutura în vânt. Ridică o mână să-și dezvelească obrajii acoperiți de șuvițele rebele.

— Bună ziua. Sunt Tabitha.

— Desigur. Intră, nu mai sta în ploaie. Elfrida vine imediat, strânge niște rufe de pe frânghie. Eu sunt Oscar Blundell.

— Știu. Fața i se lumină într-un zâmbet fermecător. Încântată de cunoștință. Își strânseră mâna. Sper că n-am ajuns prea devreme.

— Nici pomeneală! Hai să urcăm la etaj, e mai confortabil decât aici în vestibul.

Oscar merse în frunte și Tabitha îl urmă, pornind îndată să turuie, de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea.

— Nu-i decepționantă zloata asta păcătoasă, după vremea geroasă, dar însorită? S-au spart conducte și țevi peste tot prin oraș și instalatorii fug zăpăciți de colo-colo și nu mai pridesc cu atâtea treburi deodată. În

salon, focul ardea cu flăcări strălucitoare şi un ulcior cu zambile, cumpărate vrând-nevrând de la prăvălia lui Arthur Snead, umpleau aerul cu mireasma lor. Oh, nu-l aşa că-s minunate! Miros cu adevărat a primăvată, nu? I-am zis Elfridei că ne deplasăm cu maşina voastră, dar Peter a rămas azi acasă, aşa că m-a lăsat s-o iau pe-a noastră. Preferă orice altceva, decât să mă însoţească la cumpărături.

— Îi împărtăşesc punctul de vedere. Ce drăguţ din partea ta că te-ai oferit s-o scoţi pe Elfrida din încurcătură.

— Îmi face plăcere. Ador pur şi simplu să asist cum îşi cheltuiesc alţi oameni banii. Probabil că o să întârziem până spre seară. Bazarul se închide abia la cinci şi, după atâta umblat, o să ne prindă bine o ceaşcă de ceai reconfortant.

La parter se trânti o uşă şi zgomotul paşilor Elfridei răsună pe scări. Apăru în prag, înfofolită în haina de postav şi cu căciula de lână învoaltă ca o învelitoare vătuită pentru ceainic.

— Tabitha, draga mea, îmi pare rău, mă aştepţi de mult? În zile ca astea, tânjesc după un uscător de rufe electric. Dar numai pe vreme urâtă, cu ploaie şi vânt. Acum, trebuie doar să-mi iau poşeta, lista de cumpărături şi cheile maşinii.

— N-ai nevoie de chei, îi spuse Tabitha. Te conduc eu cu maşina.

Plecară în cele din urmă stârnind oarecare freamăt şi agitaţie, amintindu-i lui Oscar de o pereche de fetişcane gureşe pornite la drum să se distreze de pomină. Stătu

la fereastra din nișa ieșită în afara zidului de fațadă, privind cum se suie amândouă în mașina break, destul de uzată, își prind centurile de siguranță, traversează platoul și pier încet-încet în depărtare.

Rămase singur. Horace picotea lângă foc. Conștient de propria-i lâncezeală, se sforță încă o dată să-și termine jocul de cuvinte încrucișate, dar se simți biruit și aruncă ziarul în lături. Existau alte lucruri mai importante, știa prea bine, pe care trebuia cu orice preț să le facă. Se urni din fotoliu și se îndreptă spre masa de stejar masiv, sprijinită de peretele din fața șemineului și care-i servea drept birou de scris. Își rândui în pripă lucrurile, împingând deoparte două-trei dosare și servieta diplomat, apoi se instală comod să aștearnă pe hârtie două misive de mult restante. Una către Hector McLellan, mulțumindu-i pentru generozitate și străduindu-se să găsească tonul optimist și încurajator. Cealaltă, către doamna Maswell, pe care o abandonase atât de brusc. Amintirea ei, stând nemișcată în pragul ușii de la Grange, cu ochii înecați în lacrimi, pe când el și cu Elfrida se depărtau cu mașina, îi apăsase greu pe conștiință încă de atunci. Acum, o asigură că se simțea bine, pierzându-se în expresii de recunoștință pentru loialitatea ei și spunându-i că spera să-și fi găsit un stăpân agreabil. Încheie cu urări de bine și se semnă.

Împături colile de hârtie, scrise adresele pe plicuri și lipi timbrele. Cele două misive erau gata de expediat prin poștă.

„Peter a rămas acasă azi."

Acum!

Ieşi din salon, porni spre vechea comodă de pe palier pe care trona aparatul de telefon. Găsi cartea cu lista abonaţilor din Creagan, căută numărul, îl memoră şi apăsă cu putere pe tastele cu cifre de la zero la nouă. Auzi semnalul de apel sunând foarte scurt, doar de două sau trei ori, de parcă aparatul cu pricina ar fi stat pe biroul de lucru, la îndemâna omului, pregătit să răspundă imediat.

— Casa parohială din Creagan. Vocea caldă şi familiară. Aici Peter Kennedy.

La ora cinci şi jumătate după-amiaza, Oscar, încotoşmănat şi cu pălăria pusă pe cap, părăsi Estate House şi porni de-a lungul potecii în trepte care aburca pe coama dealului. Elfrida şi Tabitha nu se întorseseră încă, aşa că lăsase lumina aprinsă în vestibul, ca semn de bun venit pentru momentul când soseau în cele din urmă acasă, şi un bilet adresat Elfridei pe masa din bucătărie. „Am ieşit la plimbare pentru câtva timp. N-o să întârzii prea mult." Îl lăsase şi pe Horace de capul lui, după ce-şi făcuse datoria şi-l scosese la plimbare, apoi îl ospătase cu biscuiţi speciali pentru hrana canină şi cu o conservă din inimi de miel. Pentru Horace, inimile de miel erau o trataţie cu adevărat de soi; hăpăise pe dată, lingând până la ultima fărâmitură, pe urmă se retrase în coşul său să moţăie.

Oscar mărşăluia printre zidurile înalte şi pometuri. Se întunecase, cerul se acoperise cu nori, dar vântul se domolise şi cernea de sus o bură măruntă. La capătul potecii, după un urcuş greu şi cam râpos, se opri puţin să-şi recapete suflul, apoi îşi continuă drumul pe

cărarea care şerpuia pe panta deluroasă. Orăşelul se alungea la picioarele lui. Privi în jos spre alte grădini, lorase pe acoperişuri şi şiruri de străduţe marcate de felinare. În turnul bisericii, cadranul orologiului strălucea cu o lună plină.

Mergând mai departe – acum ochii i se acomodaseră cu întunericul, putu să distingă linia lungă a coastei îndepărtate, întinsă către mare ca un braţ ţinând în vârful degetelor semnalul luminos al farului, cât gămălia de bold, cu scânteieri intermitente. Nici o stea nu clipea în depărtările înalte.

O portiţă cu zăbrele dădea spre un drum lat, mărginit pe partea dreaptă de clădiri arătoase şi înzorzonate, zidite în piatră în stil victorian, amplasate în grădini întinse. Prima era prezbiteriul. Oscar îşi amintea poziţia casei parohiale din urmă cu aproape şaizeci de ani, când fusese uneori invitat împreună cu bunica lui să bea ceaiul acolo şi să se joace de-a v-aţi ascunselea cu copiii parohului de atunci. Îşi reamintea de casa şi de membrii familiei care sălăşluise acolo, dar le uitase numele.

Un felinar aninat deasupra uşii împrăştia fascicule lungi de raze. Deschise poarta, o închise încetişor şi urcă pe aleea presărată cu pietriş care-i trosnea sub picioare. Intrarea principală fusese vopsită în albastru strălucitor. Apăsă pe butonul soneriei.

Începu pe neaşteptate să dârdâie. Îşi spuse în sinea lui că tremura din cauza frigului şi a umezelii.

Auzi scârţâitul uşii deschise în interior, apoi portalul albastru se dădu brusc în lături şi se pomeni orbit de o

lumină puternică. Peter Kennedy stătea în prag, întâmpinându-l cu căldură. Purta un pulover gros pe gât, o pereche de pantaloni de catifea reiată, destul de tocită, și arăta încurajator de nebisericesc.

— Oscar! Hai, intră, te rog. Aruncă o privire peste umărul lui. N-ai venit cu mașina?

— Nu. Am preferat să merg pe jos.

— Bravo ție!

Păși în antreu. Văzu covorul turcesc, cuierul din lemn de stejar, sipetul vechi pentru unelte sacre pe care erau strânse cu grijă în stog câteva registre parohiale; apoi, agățată de pilastrul de la capătul scării în spirală, o capelă de călărie; pe treapta de jos stăteau o pereche de ghete de fotbal și un morman de rufe curate, împăturite în patru, lăsate acolo, probabil până când o persoană săritoare avea să le culeagă de pe jos și să le care la etajul superior.

— Scoate-ți haina. Copiii sunt plecați, așa că n-o să ne deranjeze nimeni. Am aprins focul în căminul din biroul meu. Mi-am consacrat toată după-amiaza studiului, recuperând unele restanțe cu nasu' băgat în hârtogării și scriind un articol scadent pentru „Sutherland Times". Oscar își lepădă scurta vătuită, mănușile și pălăria, iar Peter Kennedy îl despovără de toate acestea și le depuse pe un impresionant jilț din stejar care arăta să fi fost ocupat odinioară de un episcop. Acum, vino cu mine.

Peter îl conduse în biroul său de lucru, o încăpere din față cu bovindou, destinată poate în planul inițial al casei să servească drept sufragerie. Fereastra boltită era

acoperită cu draperii căzând în cute bogate și nelăsând să se strecoare înăuntru umbrele amurgului; trei lămpi cu abajur luminau molcom, una așezată pe imensul secreter stil, împânzit de hârtii, și celelalte de o parte și de alta a șemineului, unde tronau două fotolii masive, capitonate cu piele. Pereții erau îmbrăcați cu rafturi pentru cărți și, în comparație cu aerul de goliciune de la Estate House, ambianța de aici dădea senzația de siguranță, de clarobscur și căldură proteguitoare. Ca și cum te-ai fi cuibărit din nou în pântecele mamei.

Și plutea de asemenea în atmosferă un miros minunat, pe care Oscar îl deslușì în cele din urmă în bucățile de turbă stivuite cu grijă și mocnind sub cenușă în vatră.

— Un foc de turbă, spuse el. Am uitat cu desăvârșire. Câteodată, când scot câinele afară seara târziu, simt mirosul de fum ieșit pe hornuri. Trebuie neapărat să fac rost de niște turbă pentru mireasma ei deosebită.

— Sunt foarte norocos. Unul dintre enoriașii mei are o mică turbărie și mă aprovizionează cu regularitate. Acum, ia loc te rog și consideră-te ca la tine acasă. Vrei să bei o ceașcă de cafea? Oscar nu-i răspunse numaidecât și Peter se uită la ceasul de mână. E șase fără un sfert. Am putea începe savurând un pahar de Laphroaig. Îl păstrez doar pentru ocazii speciale.

Whisky din malț, Laphroaig. Irezistibil.

— Cred că mi-ar plăcea mai mult decât orice altceva.

— M-am gândit eu, așa că sunt pregătit.

Și Oscar observă pe secreter – laolaltă cu un procesor de text, un vraf de cărți, hârțoage în dezordine și

aparatul de telefon – o mică tavă aşezată la îndemână cu o sticlă de Laphroaig, două pahare fără picior, cu margini drepte, şi o carafă de apă. Pe lângă toate acestea, cafeaua părea searbădă. Oscar se simţea impresionat. Fetele nu s-au întors încă?

— Nu. Oscar se cufundă într-un fotoliu, surprinzător de moale şi confortabil. Deasupra creştetului său, în mijlocul poliţei de deasupra căminului, trona un ceasornic de genul celor înmânate în dar, cu toată pompa cuvenită, pastorilor sau dascălilor ieşiţi la pensie după patruzeci de ani de slujbă îndeplinită cu devotament dus până la sacrificiu. Vechiul ornic ticăia domol, uniform şi cu bătăi la intervale egale, marcând clipele ca un metronom fixat cu grijă.

— Presupun că şi-au propus să se trateze împărtăşeşte cu ceai şi prăjituri, de îndată ce-au isprăvit târguielile.

— Sunt sigur. Sper că incursiunea lor a fost încununată de succes. Ţinând în mână cele două pahare, Peter îi întinse lui Oscar băutura, apoi se instală în celălalt fotoliu, cu faţa către oaspete. Închină, făcând o scurtă urare: „Noroc!".

— Multă sănătate.

Rachiul din malţ semăna cu nectarul zeilor, delicios, curat, perfect rafinat, alunecând uşor pe gâtlej, dogoritor.

— Buckly e un orăşel destul de deprimant în momentul de faţă, interveni Peter. Majoritatea oamenilor au rămas şomeri. Filatura de lână a trecut pe linie moartă şi ţesătorii şi torcătorii calificaţi nu-şi mai găsesc locuri de muncă.

Oscar încruntă din sprâncene.

— Filatura de lână? Doar nu-i vorba de fabrica McTaggart?

— Ba da, chiar așa.

— S-a dus de râpă? Habar n-am avut. Uluitor! Ca și cum mi-ai fi zis că stânca Gibraltar s-a năruit. Ce s-a întâmplat?

Peter se apucă să-i istorisească.

— Bătrânul McTaggart a murit, iar fiii s-au dezinteresat complet de bunul mers al fabricii. Angajații au obținut cu chiu cu vai un ajutor financiar, un soi de subvenție, și nu preluat asupra lor conducerea afacerilor. La început, s-au descurcat destul de bine, dar apoi s-au confruntat cu o perioadă îndelungă de vreme îngrozitoare. Râul umflat de ape și-a dărâmat malurile și a inundat secțiile filaturii. Totul s-a pierdut, distrus de puhoaie.

Oscar era cuprins de groază.

— Și ăsta-i sfârșitul, atunci?

— Circulă zvonuri despre o eventuală preluare de către un mare concern din industria textilă, Sturrock & Swinfield din Londra, dar până acum nu s-a întâmplat nimic și oamenii din Buckly se tem de tot ce poate fi mai rău cu putință. Cu alte cuvinte, că situația nu se va schimba vreodată în bine.

— Ce tragedie! Oscar își încreți fruntea. Nu-mi imaginez cum de n-am auzit până acum de toate astea. Bănuiesc... în acest moment... că nu citesc temeinic ziarele și cu siguranță nu și paginile cu rubrici financiare. Și aici, cumpăr doar „The Times" și „Telegraph", așa că nu-s la curent cu știrile locale. Și n-am discutat cu prea mulți

oameni, cu excepția doamnei Snead. Ăsta-i motivul, îl reșteț, pentru care mă găsesc aici. Să-mi cer scuze. S-ar fi cuvenit să vin mai degrabă, dar nu m-am încumetat.

— Te rog să nu te simți stingherit. Mi-am dat seama că te-am luat prin surprindere, că ar fi trebuit să aștept un prilej mai nimerit ca să mă prezint. Sper că nu te-am supărat prea rău.

— Nu pricep ce m-a apucat atunci. M-am comportat ridicol.

— Te rog, nu te mai gândi. Totul s-a terminat fără consecințe negative și nimeni n-a pățit nimic. Cu altă ocazie, trebuie să mă însoțești la club, la un ceai sau un pahar de băutură sau orice preferi. Ai face bine să te înscrii ca membru și atunci, când vremea o să se încălzească, am putea să ne întrecem într-o partidă de golf. Joci golf, nu-i așa?

— Obișnuiam în copilărie când o întovărășeam pe bunica mea, însă nici chiar pe atunci nu dovedeam destulă iscusință.

— Aș fi încântat să-ți dau posibilitatea să arăți ce poți.

— N-am crose.

— O să împrumutăm de la club. E un teren splendid și ar fi păcat să locuiești aici și să nu încerci măcar o rundă. Bunica ta a fost o jucătoare de golf experimentată. Când m-am stabilit în Creagan, am auzit o sumedenie de laude despre dibăcia ei. A câștigat titlul de campioană doi ani la rând. Mă-ntristează că n-am cunoscut-o niciodată. A murit înainte să sosim noi aici. După toate câte mi s-au povestit, trebuie să fi fost o femeie excepțională.

— Da, absolut adevărat.

— Și cu ureche muzicală.

— Întocmai. Și o grădinăreasă inspirată. Era desăvârșită în toate. Oscar sorbi o gură de whisky, apoi așeză paharul pe măsuța de alături, unde licoarea împrăștia irizări de giuvaer în lumina molatică a lămpii. Și Godfrey Billicliffe m-a invitat să devin membru al clubului de golf, dar mă tem că, în acel moment, și eu și Elfrida ne treziserăm în toiul unei întâlniri destul de traumatizante. Amândoi eram istoviți după o lungă călătorie. Nu ne doream decât să intrăm în posesia cheii și să scăpăm mai repede. Regret că ne-am purtat foarte rece și indiferent.

— Maiorul Billicliffe poate fi uneori extrem de descurajant. Te-nțeleg. Și mai înțeleg că l-ai condus ieri dimineață cu mașina la spital.

— Cum de-ai aflat?

Peter Kennedy surâse.

— Există puține secrete în această comunitate mică. Nu, nu-i cazul să-ți faci griji, nu umblăm cu bârfe răuvoitoare. Doctorul Sinclair mi-a dat telefon să mă informeze. Un gest plin de omenie din partea ta.

— Știai că-i bolnav?

— Nu. Și nu cred că știa cineva. Maiorul Billicliffe reprezintă oarecum o problemă chiar de la moartea soției, starea sănătății lui șubrezindu-se într-un ritm galopant. E însingurat, dar socot prea orgolios să recunoască asta chiar și față de sine însuși, deși unul dintre membrii comunității a cutezat a-i sugera să-și vândă casa și să se interneze într-un cămin de bătrâni.

— Fiii mei vitregi m-au îndemnat să mă retrag într-un azil particular din Hampshire, însă numai fiindcă moștenisră conacul mamei lor și nu-și doreau decât să se descotorosească de mine, ca să-l poată scoate în vânzare. Am considerat ideea de-a dreptul cumplită. Ca și cum ar fi fost începutul sfârșitului.

— Cum de-ai intuit că maiorul pățise ceva?

— M-am dus s-o văd pe Rose Miller. În drum spre casă, am auzit urletele disperate scoase de câțeaua lui Billicliffe. Așa că m-am abătut pe-acolo. Ca să-mi potolesc mustrările de cuget. Atât eu, cât și Elfrida, încercam un sentiment de vinovăție pentru felul în care-l trataserăm pe bătrân. Și l-am găsit la catul superior, zăcând în pat și evident bolind de vreo două zile. Bietul de el se înfricoșa de perspectiva ambulanțelor și elicopterelor sanitare. Părea teribil de părăsit, lăsat în plata Domnului. Mai mult decât să-l duc cu mașina la Inverness nu puteam să fac.

— Trebuie să mă deplasez vineri la Inverness pentru o întrevedere cu pastorul care prezidează întrunirile clerului. O să trec pe la spital să-i fac o vizită. Să văd cum îi merge.

— M-am oferit să-i servesc drept cea mai apropiată rudă, așa că numele și numărul meu de telefon sunt consemnate în puzderia de formulare pe care a trebuit să le completăm. Îmi închipui că dacă s-ar fi ivit vreo noutate aș fi fost informat. Lipsa de vești e semn bun.

— Fie cum spui, dar, te rog, ține-mă la curent.

— Bineînțeles.

— Acum, vorbește-mi puțin despre unchiul tău. Cum o mai duce cu viața Hector?

— Îmbătrânește tot mai mult. Locuiește în Londra. A venit să mă vadă după... după funeralii. N-a participat la înmormântare fiindcă zăcea bolnav de gripă și doctorul l-a interzis pe bună dreptate. Hector mi-a sugerat să părăsesc Hampshire și să mă-ntorc aici.

— Știu, Oscar. Mi-a trimis o lungă scrisoare. M-au mâhnit enorm cele întâmplate. Am vrut să dau fuga imediat; să discutăm, să te ajut cu ceva, să ieși din nenorocire... măcar cu o vorbă de mângâiere... dar instinctul mi-a dictat să te las pentru moment de unul singur. Sper că nu ți-am dar impresia de om nepăsător sau indiferent.

— Nu, n-am crezut asta nici o clipă.

— Uneori... o simplă conversație cu un străin sau cu o persoană necunoscută se-nfiripă mai ușor și ajută mult.

— Ca și cum te-ai confesa unui călător întâlnit în tren, pe care știi că n-o să-l mai revezi niciodată.

— Nu chiar, spuse Peter zâmbind. Pentru că nădăjduiesc că noi o să ne revedem.

— Îmi vine greu să mă dumiresc de unde să-ncep. Toate mi se par petrecute acum o veșnicie.

— Șirul evenimentelor-reper din viață tind să cadă-n uitare.

— N-am crezut niciodată că aveam să mă căsătoresc. Mă gândeam mereu că o să rămân burlac toată viața mea. Îmi alesesem cariera de profesor, predam lecții de pian și pregăteam corul școlii. Îmi țineau companie ceilalți dascăli și soțiile lor. Pasiunea mea era muzica. Lucram la școala particulară gimnazială din Glastenbury, mai puțin cunoscută, dar excelentă. Mă simțeam fericit acolo. Și apoi am început să îmbătrânesc, directorul de

școală s-a pensionat și un om mai tânăr a venit să ocupe postul vacant. Directorul îmi fusese dintotdeauna un prieten apropiat și, deși înlocuirea lui s-a făcut cu competență, în mod agreabil și tradițional, m-am hotărât după un an că sosise timpul pentru o schimbare. Mi se oferise postul de organist și dirijor de cor la St. Biddulph în Londra. Am chibzuit puțin, dar nu prea mult. Muzica la Sfântul Biddulph fusese totdeauna renumită pentru virtuozitate, iar corul avea un viitor asigurat, fiind finanțat dintr-o donație extrem de generoasă făcută cu câțiva ani mai înainte de un enoriaș recunoscător. Astfel că mi-am schimbat direcția și m-am mutat în Londra. M-am instalat într-un apartament spațios, confortabil, situat la etajul al doilea, într-o veche casă cu terasă, doar la cinci minute și ceva distanță de biserică, iar doamnele din parohie se asigurară de îndată că dispuneam de o menajeră pricepută și că eram bine îngrijit.

— Erau zile senine, presupun, ajunsesem la apogeul carierei mele, destul de modeste, între noi fie vorba. Două dintre coriste, înzestrate cu voci extraordinare, erau cântărețe profesioniste în concerte și executau solo, credincioșii veniți să asiste la slujbă se entuziasmau și ne-am simțit în stare să lărgim repertoriul și să interpretăm în ocazii speciale anumite corale mai ambițioase. „Salvete Flores Martyrum" de Haydn, acompaniamentul muzical compus de Schubert pentru Psalmul 23 și „Requiem" de Gabriel Fauré. Cântece religioase cu adevărat magnifice.

— I-am întâlnit pe soții Bellamy curând după sosirea mea la St. Biddulph. Locuiau într-o casă elegantă în Elm

Park Gardens, ducând o viață mondenă și trăind în lux, ei de la bun început s-au arătat extrem de ospitalieri și de amabili. Când George Bellamy s-a îmbolnăvit, obișnuiam să merg în casa lor să-i țin de urât, jucând împreună câte o partidă de table. Când a murit, am pregătit imnurile funebre pentru ceremonia înmormântării destul de fastuoasă.

— După funeralii, am crezut că Gloria n-o să mai dorească să trec pe-acolo, că motivul pentru vizitele mele dispăruse o dată cu George. Dar a continuat să mă invite la diverse reuniuni mondene, petreceri fără ore fixe și nesimandicoase, dineuri sau mese de prânz duminicale. Câteodată, mergeam împreună la cinematograf sau ne petreceam ziua la grădina botanică Kew. Nu dădeam prea mare importanță relației, dar mă simțeam nespus de bine în compania ei. Și apoi, într-o bună zi, într-un mod destul de prozaic, mi-a spus că n-ar strica să ne căsătorim. Mi-a motivat că nu-i plăcea să trăiască fără un bărbat alături și socotea că mie, holtei tomnatic, mi-ar prii o soție care să mă îngrijească. Îmi dau seama, totul sună cam placid, dar adevărul e că o îndrăgeam nespus de mult și ea, așa cred, prinsese drag de mine. Nici unul dintre noi nu mai era în prima strălucire a tinereții, amândoi ajunsesem în plină maturitate și am reușit să încununăm cu succes ceea ce unii socoteau a fi pur și simplu o căsătorie de conveniență.

— Gloria era o soție minunată, generoasă, plină de căldură și bună la suflet. Tocmai din copilărie, când veneam la Corrydale, n-am mai cunoscut astfel de comodități materiale, un trai atât de tihnit și îndestulat.

Gloria şi George aveau doi fii, Giles şi Crawford, însă erau deja adulţi, îşi luaseră zborul din căminul părintesc şi-şi întemeiaseră propriile familii. Iar Gloria se menţinea încă tânără, debordând de vitalitate fizică. Când mi-a dat de veste că rămăsese însărcinată, am încremenit de uimire în mod ridicol. Nu mi-am închipuit niciodată în viaţa mea că-mi era hărăzit să devin tată. Şi când a apărut pe lume Francesca, o gâgâlice scumpă cât pumnul, sufletul mi s-a umplut de un simţământ de uluire pe care nu cred că-l voi mai încerca vreodată. Era parcă un miracol. Şi n-a încetat niciodată să fie minunea minunilor pentru mine.

— Câteodată, pe măsură ce creştea şi alerga zbenguindu-se de colo-colo, turuindu-i gura ca o moară neferecată şi stârnind zarvă ca toţi copiii, o urmăream cu privirea şi totuşi nu-mi venea a crede că se întrupase cu adevărat din mine şi că eu însumi înlesnisem zămislirea acestei făpturi omeneşti miniaturale, frumoase şi fermecătoare.

— Apoi, Gloria a moştenit acest conac de ţară, în Hampshire, ne-am mutat din Londra şi ne-am început noua viaţă în Dibton. Trebuie să recunosc că regretam despărţirea de St. Biddulph, dar muzica făcea încă parte din existenţa mea. Predam uneori lecţii de pian şi, din când în când, cântam la orgă la slujba de dimineaţă de la biserica din sat.

Aici, Oscar zăbovi un moment, întinzând mâna după paharul cu whisky Laphroaig şi luă o sorbitură. Un bulgăre de turbă incandescent se prăbuşi cu un bufnet surd în flăcările ce ardeau în vatră cu un duduit leneş. Ceasornicul ticăia spornic.

— Pe prietena ta, Elfrida, o cunoști de mult? interveni Peter.

— Nu, ne-am întâlnit de-abia când s-a stabilit în satul nostru. Era cam singuratică și Gloria s-a împrietenit de îndată cu ea, în general vorbind, luând-o pe Elfrida sub aripa-i protectoare. E amuzantă, plină de viață și noi toți ne înveseleam în compania ei. O făcea pe Francesca să râdă în hohote. Fetița mea mergea adesea cu bicicleta s-o viziteze în căsuța ei de țară. Plecase în Cornwall să stea la un văr, când s-a petrecut accidentul. S-a reîntors după funeralii fără să fi avut habar de cele întâmplate. Atunci când Hector m-a sfătuit să părăsesc Hampshire și să mă înapoiez în Creagan, mi-am dat seama că nu mă puteam descurca de unul singur. Călătoria mi se părea prea anevoioasă și solitudinea mă îngrozea. Așa că am rugat-o pe Elfrida să mă-nsoțească. E dovada sufletului ei generos că a consimțit fără zăbavă. Îmi ține companie și, în cele mai sumbre clipe, s-a străduit mereu să-mi înseninеze gândurile. Când am întâlnit-o pe Elfrida pentru prima oară, m-a întrebat dacă sunt religios. I-am răspuns atunci că-mi venea greu să nu cred în Dumnezeu, după ce aproape toată viața mă cufundasem în liturghii și mă conformasem tradițiilor Bisericii Anglicane. Și că simțeam nevoia unei divinități căreia să-i mulțumesc cu smerenie.

— Fiindcă eram norocos. Mă simțeam fericit. Căsătoria de conveniență mergea foarte bine și, datorită Francescăi, nu nutream nici o urmă de regret. Dar Gloria era o fire foarte puternică, plină de vigoare. Uneori, trebuia să te porți cu ea cu mănuși, s-o abordezi cu mult tact. Îi

plăceau la nebunie petrecerile, mondenităţile şi compania oamenilor, iar uneori se întrecea cu băutura. Nu vreau să spun că devenise alcoolică, departe de asta, ci pur şi simplu că era o băutoare de forţă în societate. Deseori, după o seară petrecută în cercul de prieteni, o conduceam eu însumi acasă cu propria-i maşină luxoasă şi se înfuria din cauza asta, iar în dimineaţa următoare stătea ursuză şi posomorâtă. Dar îi cunoşteam slăbiciunile, tot la fel de bine cum îi cunoşteam şi tăria de caracter.

— În acea zi fatală, când se sărbătoreşte capturarea militantului catolic Guy Fawkes* şi momâia care-l întruchipează e purtată pe străzi şi arsă pe rug, Gloria mi-a spus că o ducea cu maşina pe Francesca la o petrecere. Atunci, mi-a trecut prin minte că ar trebui să le însoţesc. Dar aşteptam un om care îmi construia un gard din scânduri pentru padoc. Era o treabă pe care vroiam s-o văd isprăvită şi încheiată cât mai repede şi nu eram dispus s-o amân. În plus, era vorba doar de o simplă petrecere pentru copii. Cu gustări, ceai, focuri aprinse în aer liber şi artificii. Urmau să se-ntoarcă acasă cel târziu la şapte seara.

— Şi, binînţeles că distracţia în aer liber a degenerat. Adulţii se strânseseră acolo, majoritatea fiind prietenii Gloriei. Şi după ce s-au terminat focurile de artificii şi în

* Referire la celebrul „complot al prafului de puşcă", Guy Fawkes fiind unul dintre conjuraţii care plănuiseră să arunce în aer Parlamentul englez, în timp ce regele Jacob I şi membrii Camerei Comunelor şi ai Camerei Lorzilor s-ar fi adunat acolo. Complotul a eşuat, iar Guy Fawkes a fost arestat la 5 noiembrie 1605 şi executat. Această zi, marcând eşuarea complotului, se sărbătoreşte în Anglia.

Timp ce copiii alergau încă prin grădină, strecurându-se printre pocnitori și scânteile artificiilor și consumându-și energia prin mișcare, maturii au intrat în casă pentru un pahar de băutură.

— Nu știu cât de mult a băut Gloria. Nu s-a făcut, slavă Domnului, nici o autopsie. Condițiile de drum erau îngrozitoare, ploua cu găleata și șoselele musteau de apă. Începuseră niște reparații la intersecția cu sens giratoriu și luminile de avertizare scăpărau cu intermitențe. Probabil că acestea au derutat-o. Nu vom ști niciodată. Șoferul camionului a declarat că mașina Gloriei i-a ieșit cu oarecare viteză direct în cale și el a smucit iute de volan, virând spre dreapta. Camionagiul avusese, firește, prioritate. S-a străduit să evite impactul dar n-a mai putut face mare lucru. O fracțiune de secundă și automobilul Gloriei s-a sfărâmat în bucăți pe loc, iar Francesca și Gloria au murit subit.

— Un ofițer de poliție mi-a adus la cunoștință vestea cu tot menajamentul posibil. Un sergent tânăr și cumsecade. Sărmanul băiat! Nu pot să-ți descriu reacția mea de atunci fiindcă îmi amorțiseră simțurile. Eram ca paralizat. Pustiit. Lipsit de viață. Devastat. Și apoi, încet-încet, golul imens lăsat de moartea lor se umplu cu o furie înverșunată și resentimente împotriva oricui îngăduise să mi se întâmple o asemenea nenorocire. Lumea, știu prea bine, geme de orori și, uneori, ți se înăsprește inima. Rămâi îngrozit, dar cu simțirea împietrită, să urmărești la televizor imagini cu sate distruse, copii înfometați, dezastre naturale de proporții uriașe. Dar de data asta se nimerise să cadă năpasta pe capul meu. Era vorba de

viața mea, fusesem lovit în adâncul ființei. Moartea îmi răpise copilul. Și soția. Dacă Dumnezeu există cu adevărat și împărățește peste lume din ceruri – și, în fapt, nu m-am încredințat niciodată pe deplin de asta – nu mai vroiam să mă împărtășesc de așa dumnezeire.

— Clericul nostru din Dibton m-a vizitat să mă consoleze. Mă încuraja spunându-mi că Dumnezeu le hărăzește oamenilor numai ceea ce sunt în stare să îndure cu tărie morală. Și l-am repezit spunându-i că mi-aș fi dorit să fiu slab de înger numai să-mi fi supraviețuit copilul. Și apoi l-am trimis să-și caute de treabă. Am ocolit subiectul vinovățiilor. Știam slăbiciunea Gloriei. S-ar fi impus să merg cu ele. A fi trebuit să mă sui eu la volan. Numai dacă... Măcar dacă aș fi putut spulbera acest coșmar.

— Dacă și dacă... Sună a înțelepciune venită prea târziu, grăi Peter. Prea multe necunoscute și presupuneri. Mi se pare că accidentul s-a datorat mai multor împrejurări nefericite. Cine știe? Poate că ți-ai fi pierdut și tu viața, Oscar, și atunci s-ar fi căscat un hău și mai mare în viețile tuturor celor care v-au cunoscut și v-au iubit... Cât despre Dumnezeu, recunosc cu sinceritate, socot cu mult mai ușor să trăiești cu străvechile îndoieli despre suferință decât cu nenumăratele explicații facile și pioase oferite din când în când, unele dintre ele frizând blasfemia. Sper din tot sufletul că nimeni n-a încercat să-ți aline durerea spunându-ți că Dumnezeu trebuie să fi avut nevoie de Francesca mai mult decât tine. Aș considera imposibil să venerez și să mă-nchin divinității care mi-a răpit copilul dinadins. Un astfel de Dumnezeu s-ar transforma într-un monstru moral.

Oscar rămase stupefiat.

— Asta-i ceea ce crezi cu adevărat? întrebă el într-un târziu.

— Da, e credința mea sinceră, încuviință Peter. Cei treizeci de ani de sacerdoțiu m-au învățat că singurul lucru pe care nu se cuvine să-l rostești când se stinge din viață un tânăr este: « Asta-i voința lui Dumnezeu.». Pur și simplu, mintea omenească nu poate pătrunde vrerea Domnului ca să-i atribuim o astfel de lucrare. Sunt convins, de fapt, că atunci când Francesca a pierit în acel accident groaznic, lui Dumnezeu i-a sângerat inima.

— Vreau să merg mai departe, să-mi continuu viața, să mă simt în stare să accept – să pot dărui măcar puțin celor din jur. Nu-mi place să mă disec la nesfârșit. N-am fost niciodată genul ăsta de persoană.

— Oh, Oscar, toate se vor îndrepta încet-încet pe făgașul firesc. Mulțumită profesiei tale, Biserica a jucat un rol atât de însemnat în viața ta ani de-a rândul, încât te vei deprinde la fel ca mine cu marile făgăduințe biblice legate de viață și de moarte. Problema e că durerea traumatizantă le poate face să devină adesea ireale. Pentru un timp, probabil că n-o să ai nevoie de fețe bisericești care să-ți îngâne citate din Biblie, ci de prieteni apropiați care să te susțină moralicește și să-și aplece cu înțelegere urechea când vrei să vorbești despre Francesca.

Oscar se gândi la Elfrida, iar Peter se opri un moment, ca și cum i-ar fi dat răgaz să tăgăduiască prin argumente această nouă idee. Dar Oscar nu suflă o vorbă.

— Viața e dulce, continuă Peter. Dincolo de durerile și suferințe, viața rămâne totuși încântătoare. Aspectele esențiale sunt acolo, sub ochii noștri, dar le pierdem din vedere. Frumusețea, hrana și prietenia, rezervoarele de dragoste, armonie și înțelegere. Mai târziu, poate nu acum încă, vei avea nevoie de alții care să te încurajeze să pornești pe o cale nouă. Te vor primi cu brațele deschise. Te vor ajuta să-ți urmezi drumul, să păstrezi cu duioșie în suflet amintirile plăcute și să le înfrunți pe cele dureroase, nu doar cu amărăciune și furie.

Oscar își aminti de noaptea agitată când i se contura aievea imaginea Francescăi, și cum, pentru prima dată, această întruchipare nu-l înlăcrimase de mâhnire și disperare, ci îi insuflase o liniște mângâietoare. Pesemne că acea viziune îi marcase începutul vindecării. Poate că această conversație, convorbire, spovedanie, confesiune sau oricum s-o fi numind, era continuarea. Nu știa. Își dădea seama doar că se simțea mai împăcat, mai puternic și nu atât de inutil.

Probabil că, la urma urmelor, își revenea în fire treptat-treptat.

— Îți mulțumesc, spuse Oscar.

— O, prietene, mi-aș dori să-ți pot dărui mai mult.

— Nu, n-ai de ce, mi-ai dăruit destul.

Lucy

Lucy călătorise cu avionul doar de două ori în viața ei: prima dată spre Franța, unde fusese invitată să-și petreacă vacanța de vară împreună cu familia unei prietene de școală, iar a doua oară către Insulele Channel, împreună cu mama și bunica ei. Acest ultim zbor la bordul avionului către acele insule din Canalul Mânecii avusese loc cu ocazia sărbătorilor de Paști și stătuseră într-un hotel simandicos, unde se impunea să-și schimbe ținuta pentru masa de prânz sau cină. În ambele împrejurări, considerase voiajele extrem de palpitante, dar, astăzi, se străduia să pară dezinvoltă, astfel încât orice persoană care se nimerea s-o măsoare cu privirea din creștet până-n tălpi să capete senzația că era o călătoare versată, cu o vastă experiență.

Hainele o ajutau: mama ei, probabil ca să-și atenueze tulburările sufletești nemărturisite de culpabilitate, colindase cu ea prin marile magazine și-și înzestrase fata cu un număr de veșminte agreabile. Acum, purta blugii noi, groși, dublați cu bumbac roșu flaușat. Ghetele le avea din antilopă, cu tălpi de cauciuc, jacheta de culoare roșu-aprins, matlasată și vătuită, ca și cum ar fi fost învelită într-o plapumă cu puf. Cumpăraseră de

asemenea două pulovere călduroase cu guler răsfrânt, unul bleumarin, iar celălalt alb, o fustă mini neagră și două perechi de colanți groși negri. Ultimul articol achiziționat era rucsacul din canafas albastru-închis, garnisit cu paspoal roșu, în care Lucy își împachetase jurnalul, portmoneul, peria de păr, pieptenele și un baton de ciocolată. Cu o seară în urmă, se spălase pe cap și dimineața își periase părul îndelung, prinzându-și-l la ceafă într-o coadă de cal cu un elastic circular, răsucit de două ori. Se simțea cochetă și grațioasă. Carrie merita laude pentru aceasta.

Ca de obicei, Carrie arăta irezistibil de elegantă, în cizme lungi, înveșmântată în loden și cu o căciulă din blană de vulpe polară. Lucy remarcă privirile întoarse pentru a o urmări pe Carrie cu cărucior pe rotile încărcat cu bagaje. Singurul inconvenient era că biata Carrie se molipsise de guturai. Nu suferea, din fericire, de genul de gripă subversivă care slutește trăsăturile, ci căpătase pur și simplu o înfățișare plăpândă și fragilă. Carrie spunea că începuse să se simtă rău cu vreo două zile în urmă – de fapt, bântuia prin oraș o epidemie de gripă, dar susținea cu tărie că prinsese doar o răceală, tratabilă cu hapuri amare și că se va întrema de îndată ce va respira aerul curat și rece din Scoția.

Își prezentară biletele de avion la ghișeul de verificare de pe aeroport, trecură prin punctul de control al pasagerilor și, așteptând să li se anunțe cursa, Lucy începu să se simtă în siguranță. Chiar din clipa când își făuriseră planuri de Crăciun, nu numai că numărase zilele cu nerăbdare, dar îi și stăruiseră obsedant în minte o

grămadă de temeri. Ceva, era sigură, urma să zădărnicească plecarea cu Carrie. Cineva avea să se îmbolnăvească pe neașteptate sau bunica se hotăra din senin că nu se cuvenea ca Lucy să stea sub același acoperiș cu Elfrida, cea privită cu ochi răi și pe care Lucy ardea de nerăbdare s-o cunoască. Sau poate, în America, Randall Fischer suferise un atac de cord ori decedase, iar telefonul avea să zbârnâie în Londra din clipă în clipă, înștiințând-o pe Lucy că planul făcut se contramanda.

Dar dezastrul nu căzuse ca trăsnetul și se îmbarcară într-un târziu la bordul avionului, înălțându-se în aer și croindu-și drum spre nord, iar Lucy știa că nici un obstacol nu le-ar mai fi putut opri acum, numai dacă aparatul de zbor s-ar fi prăbușit din înaltul cerului. Stătea cu fruntea lipită de hublou, privind țintă în jos spre ținuturile engleze răsfirate ca o cuvertură vătuită, de culoare verzui-cenușie, și adumbrite de norii rostogoliți în văzduhul împânzit de o ușoară pâclă alburie.

În mod extraordinar, era o dimineață fermecătoare și liniștită, rece dar nu ploioasă, fără vântoase biciuitoare care te pătrund până la oase, înghețându-ți și sângele în vine. Hăt sus, dincolo de pânzele de nori, cerul scăpăra albastru-deschis, orizontul se contura cețos. Lucy se gândi la oamenii de pe pământ, ițindu-se în sus la dâra lungă lăsată de avionul cu reacție și întrebându-se poate încotro se îndrepta. Tocmai pe când căta cu ochii ațintiți în jos spre ceea ce părea a fi o întindere de teren deschis, nelocuit, fără clădiri și păduri, se ivi singurul indiciu al unui gen de industrie, sub forma unor roto-

coale minuscule de fum scoase de câteva turnuri de răcire. Se întrebă care era viaţa reală, cine erau oamenii adevăraţi.

Stewardesa apăru pe culoar cu tăviţe cu gustări: chifle şi pachetele de unt, o aşchie de şuncă, un mic mănunchi de struguri verzi. Li se oferi cafea sau ceai, dar atât Carrie, cât şi Lucy optară pentru un păhărel de plastic cu cafea. Toate mizilicurile erau infime, porţionate mărunt de tot ca pentru păpuşi şi rânduite cu grijă în despărţiturile tăviţelor din material plastic. Lucy avea o foame de lup şi devoră totul imediat, iar când Carrie nu-şi mâncă chifla, Lucy o înghiţi pe nerăsuflate. După ce stewardesa strânse tăvile, Carrie se apucă să răsfoiască ziarul, iar Lucy îşi întoarse iarăşi privirea spre hublou fiindcă nu vroia să piardă nici un crâmpei din ţinuturile muntoase scoţiene.

Chibzui că o dată ajunse acolo vor înfrunta probabil o ploaie potopitoare sau chiar o ninsoare deasă şi învârtejită, dar bolta cerească rămase nemaipomenit de senină. Când avionul începu să coboare, regiunea de dedesubt căpătă formă încet-încet şi Lucy observă cuşmele de zăpadă pe piscurile munţilor şi o puzderie de hlamide întunecate care se dovediră a fi păduri de conifere, apoi licărirea sinilie a mării, bărcile de pescuit ieşite în larg şi podul arcuit peste estuarul lat. Avionul se înclină uşor şi viră înainte de executarea manevrelor pentru aterizare; către vest, se înălţau spre văzduhuri bastioanele vârfurilor stâncoase acoperite de omăt, sclipind în lumina difuză a soarelui. Lucy rămase vrăjită de peisajul magnific, cu brâul muntos răsfirat până la mari

clopărtări, și-și spuse în gând că toate acestea trebuiau să fie de bun augur.

Carrie își împături ziarul și-l îndesă în geantă. Își zâmbiră.

— În regulă? o întrebă Carrie. Lucy încuviință din cap.

Avionul aterizează, pneurile enorme bufnind înăbușit pe pistă, rostogolindu-se încet spre zona de staționare de pe aeroport. Văzu clădirea aerogării care aducea oarecum cu un mare club de golf, cu fanioane fluturând în adierea răcoroasă.

— O să ne-ntâmpine cineva, îi spuse Carrie.

— Cine?

— Un taxi din Creagan. Șoferul de numește Alec Dobbs.

— Și cum o să ne recunoaștem?

— O să țină în mâini o plancardă scrisă cu numele Sutton.

Și, de îndată ce-și recuperară valizele de pe banda rulantă pentru bagaje, îl zăriră acolo, așteptându-le în sala de sosire: un bărbat masiv și viguros, îmbrăcat într-o jachetă căptușită, cu o șapcă de tweed decolorată, trasă peste frunte. O grămadă de alte personaje fascinante se găseau în apropiere: un bătrân deșirat cu o pălărie de pâslă, o matroană în pantaloni, cu părul cărunt și răvășit, cu obrajii pârliți de soare și bătuți de vânt și, cel mai fermecător dintre toți, un om într-o fustanelă scoțiană din tartan, mototolită și ușor zdrențuită. Lucy nu se putu stăpâni să nu se holbeze fiindcă rotulele genunchilor i se înviniseră de frig.

— Ei bine, mă bucur să vă văd, li se adresă Alec Dobbs. Ați avut parte de o călătorie plăcută, sper? Nu le

vorbea în jargonul obişnuit al taximetriştilor, ci, mai degrabă, ca un vechi prieten. Îşi strânseră mâinile, apoi Alec le culese de pe jos valizele, de parcă ar fi cântărit uşor ca fulgul, şi merse în frunte spre ieşire. Soarele, coborât pe cer, lucea palid şi vremea se răcorise mai mult decât în Londra, iar bordurile parcării erau încă mărginite de mormane de zăpadă murdară. Aerul mirosea a pin şi, când Lucy respiră adânc, îl simţi pătrunzându-i atât de rece în nări, încât strănută. Nu fusese niciodată în Elveţia, dar hotărî în sinea ei că aidoma trebuie să fie şi atmosfera în staţiunile montane elvetice, cu raze de soare, zăpadă şi pini, sub bolta cerului imaculat şi fără nori.

Maşina lui Alec Dobbs era marca Subaru, cu tracţiune integrală. Încărcând valizele în portbagaj, Alec începu să le explice:

— Am şi un Land-Rover mare, care ar fi fost mai confortabil, dar trebuie să străbatem ţinutul muntos înspre peninsula Black şi acolo zăpada încă se aşterne în straturi groase.

Carrie se sui în spate, iar Lucy se aşeză lângă Alec.

— Mai e zăpadă în Creagan? îl întrebă fiindcă, în Londra, nu se bucurase niciodată de un Crăciun cu troiene şi tânjea după omăturile adevăratelor sărbători de iarnă. Un Crăciun învăluit în mantie albă ar fi reprezentat pe deplin glazura de pe tort.

— S-a mai topit, au mai rămas pâlcuri pe ici-colo, dar asta nu înseamnă că n-o să mai ningă. Glăsuia domol şi blând. Era pentru prima dată când Lucy auzea mlădierile vocii specifice locuitorilor din comitatul Sutherland.

— Cât durează drumul până acolo?

— Cam o oră și un sfert. Nu mai mult. Lucy se uită la ceas. Era unsprezece și cincisprezece minute. Probabil că vor ajunge pe la douăsprezece și jumătate. La țanc pentru masa de prânz. Spera să se înfrupte cu bucate calde și sățioase. În pofida celor două chifle, flămânzise iarăși.

— E pentru prima dată când veniți în Creagan?

— Eu n-am mai fost niciodată în Scoția.

— Ei poftim, te-așteaptă surprize cu duiumul. O să stați într-o casă frumoasă. A fost părăsită pentru multă vreme. E bine că locuiesc iarăși oameni acolo.

Carrie se aplecă în față.

— Cum se simte Elfrida? Doamna Phipps? întrebă ea.

— Bine. O văd mai mereu prin orășel, umblând după cumpărături și plimbându-și câinele. Doamna Phipps mi-a încredințat comanda pentru mașină. Mi-a dat telefon azi dimineață să se asigure că n-am uitat.

— Locuiți în Creagan? se interesă Lucy.

— De când mă știu. Aici ne-am născut și eu și tatăl meu. După ce-a ieșit la pensie, am preluat afacerea familiei.

— Conducerea taxiului adică?

— Nu numai asta.

Lucy încreți din sprâncene.

— Ce altceva?

— Furgonul mortuar și lințoliul pentru coșciug, îi răspunse el cu glasul ușor înecat într-un hohot de râs. Sunt antreprenor de pompe funebre.

Lucy se văzu pe moment redusă la tăcere.

Priveliștea se desfășura spectaculos înaintea ochilor.

Drumul şerpuia printre terenuri arate, se arcuia peste podeţe, şi, urcând pe creasta dealului, pneurile cu lanţuri antiderapante scrâşniră pe poighiţa de gheaţă. Apoi, şoseaua se deşira de-a lungul ţărmurilor unui braţ de mare îngust, cu valuri în flux, aproape în întregime înconjurat de uscat, şi străbătea sate mici cu căsuţe de piatră cenuşie, cuibărite pe caldarâmuri, şi cu cârciumioare şi prăvălii, cu biserici solide, semeţe, încercuite de vechi ţintirimuri, înţesate de lespezi de mormânt, uşor înclinate şi năpădite de licheni. Apoi, traversară ultimul pod, boltit peste un alt golf de mare îngust, întins ca un braţ lung de ape albăstrii până spre cutele crestelor vestice.

— Mai avem de mers doar zece minute, spuse Alec. Şi ajungem acolo.

Dintr-o dată, entuziasmul lui Lucy se stinse şi începu să o frământe neliniştea. Freamătul interior nu era stârnit numai de apropiata sosire într-un loc necunoscut şi-ntr-o casă străină, ci şi de perspectiva întâlnirii cu gazdele, Elfrida şi Oscar. Nu se îngrijora prea tare din pricina Elfridei, deoarece Carrie îi vorbise îndelung despre mătuşa ei şi şi-o închipuia ca pe o persoană fără vârstă, fantastic de amuzantă şi de sociabilă. Dar altfel stăteau lucrurile cu Oscar, prietenul Elfridei. În primul rând, era bărbat şi Lucy nu se deprinsese cu companii masculine.

Însă nu acesta constituia motivul principal. Întrucât Carrie îi povestise totul despre Oscar şi îi explicase de ce Elfrida îl însoţise în acest orăşel nordic, învoindu-se să-i ţină tovărăşie. Soţia şi fiica lui, în vârstă de douăsprezece ani, pe nume Francesca, îşi pierduseră viaţa

într-un cumplit accident de circulație. Carrie nu-i dăduse detalii despre catastrofă și evitase să răspundă la întrebările ei înfiorate. Îi relatase pur și simplu că fusese o coliziune, că nimeni nu purta vreo vină, dar Oscar încă suferea crunt și se străduia să ajungă la un modus vivendi după cele întâmplate.

Francesca avusese doisprezece ani. Lucy împlinise paisprezece. „Oare o să agreeze prezența mea?" o întrebase pe Carrie. „Nu-i va stârni emoții neplăcute să aibă în preajmă o fată de vârsta mea? Crezi că mă va urî?"

Carrie surâse și o îmbrățișă.

— Am discutat cu Elfrida despre toate astea la telefon. Și ea a vorbit cu Oscar și el s-a arătat ferm hotărât să mergem de Crăciun acolo. Și-i casa lui unde ne găzduiește și ne-a invitat. Iar nimeni niciodată nu te-ar putea antipatiza.

Și totuși, situația părea încâlcită și descurajantă. În acel moment, Lucy se putea lipsi bucuroasă de complicații. Avusese parte de destule încurcături în Londra.

Acum, pe neașteptate, se răspândi lin în aer mireasma fină a mării și-i stăruia în auz foșnetul talazurilor rostogolite: mici coline de nisip se înșirau pe fiecare parte a drumului, unde creșteau pini piperniciți și pâlcuri de iarbă-neagră, și lumina se răsfrângea tremurător în luciul apelor. Coborî geamul portierei și aspiră o dată scurt pe nas, pe urmă încă o dată lung, pătrunzându-se de mirosul de sare marină. Drumul se rostogolea la vale și orășelul, întins la poalele dealului, li se înfățișă vederii. Apucară pe strada principală aproape înainte să se dumirească Lucy. Mica așezare nu era cenușie și

mohorâtă asemeni celorlalte sate pe lângă care trecuseră, ci clădită din gresie aurie ce reflecta lumina discretă a soarelui slab de iarnă. Casele înșiruite pe fiecare latură a drumului stăteau retrase în grădini înconjurate de ziduri și Lucy remarcă unele edificii impunătoare, împrejmuite de arbori înalți, și încercă o senzație neașteptată de prosperitate și spațiu liber.

Carrie nu vorbise aproape deloc în cursul scurtei călătorii, dar acum exclamă:

— Extraordinar! Seamănă cu Cotswolds. Aduce cu un orășel din Cotswolds.

Alec Dobbs surâse.

— Mulți vizitatori au băgat de seamă, dar eu n-am fost niciodată în Cotswolds.

— Ziduri de gresie, străzi largi. Și grădinile...

— Ceea ce nu realizează prea mulți e că avem o climă asemănătoare cu cea din Eastbourne, datorită Golfstromului. Pe crestele dealurilor se pot dezlănțui ploi torențiale însoțite de vijelii, iar noi jucăm golf și ne plimbăm pe plajă sub bătaia soarelui.

— Un soi de micro-climat, remarcă Lucy.

— Exact.

Strada se lăți dând într-o piață, în mijlocul căreia se înălța o biserică mare, frumoasă, cu un cimitir, înconjurată de un zid de piatră. Sălașul de cult avea o turlă încununată cu o sfârlează de vânt aurie, iar pescărușii și stăncuțele se roteau pe deasupra, fâlfâind repede din aripi. Martinii scoteau țipete ascuțite, jucându-se voioși în văzduh. Ceasornicul din turnul bisericii arăta ora douăsprezece fără douăzeci și cinci de minute.

— Am scos un timp bun, observă Alec. Conducea cu viteză moderată, ocolind zidul ce împrejmuia curtea bisericii și trase mașina lângă marginea trotuarului.

— Aici e? întrebă Lucy.

Alec opri motorul.

— Chiar aici.

Coborâră din Subaru și, înainte ca Alec să apuce a deszăvorî poarta, răzbătu larmă de lătrături frenetice și, în următoarea clipă, ușa din față se deschise brusc. Elfrida Phipps se ivi gonind de-a lungul aleii, însoțită de câinele chelălăitor.

— Carrie! Oh, scumpa mea! Sări de gâtul lui Carrie și se strânseră în brațe cu o afecțiune debordantă. Ești aici, ești aici! Așteptam cu bucurie să te revăd – cu atâta emoție – ardeam de nerăbdare!

Retrasă deoparte, Lucy nu le pierdea din ochi. Elfrida era foarte înaltă și foarte subțire, cu o claie de păr rebel de culoarea marmeladei. Purta o pereche de pantaloni din stofă ecosez de lână în nuanțe țipătoare și un pulover gros, lălâu, gri. Își fardase pleoapele cu albastru sclipitor și se rujase din abundență. Lucy înțelese imediat de ce bunica o privea cu ochi dezaprobatori. Sărutându-se cu Carrie, o mânji cu ruj pe obraji.

— Elfrida, arăți grozav! îi spuse Carrie. Îți prieste aerul din Scoția.

— Iubito, e raiul pe pământ. Ger aspru de crapă pietrele, dar un soi de cerească beatitudine.

— Trebuie să-ți fac cunoștință cu Lucy.

— Păi, bineînțeles. Elfrida chicoti în râs. Nu-i ridicol, dragă Lucy? Suntem rude și n-am dat ochii una cu

cealaltă niciodată până acum. Dar bunicul tău e vărul meu preferat și obișnuiam să ne distrăm de pomină împreună. O cuprinse pe Lucy cu brațul de după umeri. Lasă-mă să te privesc. Da, întocmai cum mi te-am închipuit. Frumoasă ca o cadră. Ăsta-i câinele meu, Horace, care, am plăcerea să constat, a contenit cu chelălăiala. Și el aștepta cu bucurie să te cunoască fiindcă speră să-l scoți în lungi plimbări pe plajă. Oh, Alec, ai adus valizele. Asta-i tot? Vrei să fii așa amabil să le cari la etaj? Haideți cu mine, să mergem în casă, să nu mai zăbovim în frig și o să vi-l prezint pe Oscar.

Porniră cu toții în susul cărării, pătrunseră înăuntru în șir indian, cu Elfrida în fruntea micului pluton încolonat, apoi Horace, pe urmă Carrie și Lucy și în ultimă instanță Alec împovărat de valize. Acesta trânti ușa îndărăt cu piciorul și merseră de-a lungul holului lung și urcară scara lată, răsucită în spirală. Lui Lucy îi plăcea ambianța casei: trainică și tihnită, cu pilaștri solizi susținând balustrada scării și cu covor gros, așternut pe trepte. Și mirosul de podele vechi de lemn, lustruite cu ceară și piesele de mobilier demodate și mireasma vagă de mâncăruri delicioase gătite în bucătărie.

Elfrida perora întruna pe un ton însuflețit.

— Cum ați călătorit? Nu cu hopuri și hurducături, sper? N-a fost un zbor cu goluri de aer și cu peripeții, nu? Slavă Domnului că nu s-a stârnit o vijelie năprasnică.

Ajunseră pe palierul de la primul etaj. Scara încântătoare suia către catul superior. În capătul îndepărtat al palierului, o rază de lumină solară se strecura prin crăpătura ușii întredeschise.

Elfrida își ridică glasul să strige.

— Oscar! Iată-le sosite aici! Și apoi vorbi pe tonul obișnuit. E în salon. Voi două intrați, dați-i bineț, iar eu o să-i arăt lui Alec unde să pună valizele. Carrie o să doarmă aici, Alec, iar Lucy sus la mansardă. Mai reziști în urci și restul treptelor?

Carrie o privi pe Lucy drept în ochi și-i surâse liniștitor. O prinse de mână, gest menit s-o încurajeze, și pătrunseră păsind pe pragul însorit în salonul frumos, cu pereți zugrăviți în alb, neîntesat de mobile, dar încălzit de lumină. Focul ardea cu flacără mică în vatra șemineului, iar un bovindou înalt, orientat spre fațadă, oferea privelișteа străzii: biserica părea să fie atât de aproape încât îți lăsa impresia că puteai întinde brațul s-o atingi.

Oscar le aștepta, sprijinit cu spatele de polița de deasupra căminului. Era tot atât de înalt ca Elfrida, dar nu la fel de slab, și avea părul des și argintiu, chipul liniștit și binevoitor, cu trăsături blânde și, în mod surprinzător, cu pielea obrajilor fără zbârcituri. Ochii întredeschiși și lăsați la colțuri. Purta o cămașă în carouri, o cravată confecționată din lână și, deasupra, un pulover albastru de Shetland.

— Oscar, încântată de cunoștiță. Sunt Carrie Sutton.

— Draga mea... Înaintă câțiva pași să le întâmpine și Lucy se gândi că trebuie să fi rămas oarecum uimit primind cu brațele deschise un oaspete formidabil de seducător precum Carrie. Dar și încântat în egală măsură. Cât de bine-mi pare că te văd. Ai avut o călătorie liniștită? Își strânseră mâinile.

— Perfectă! îi spuse Carrie. Nici o problemă.

— Şi Alec v-a găsit repede? Elfrida a fost complet·mente înnebunită de emoţie toată dimineaţa, repezindu-so întruna la fereastră să vă zărească venind.

— E amabil din partea ta că ne-ai primit.

Carrie îşi plimbă un moment privirea de jur-împrejur, Şi ce casă minunată ai.

—Posed numai jumătate din ea.

— Asta nu înseamnă că-i mai puţin deosebită.

Slobozi din strânsoare mâna lui Lucy şi o înlănţui po după umeri. Aceasta e nepoata mea, Lucy Wesley.

Lucy îşi stăpâni nervozitatea.

— Bună ziua. Îmi pare bine.

Oscar îşi plecă ochii spre ea şi Lucy se sili să-i întâlnească privirea. Preţ de câteva clipe care i se părură nesfârşite, Oscar nu scoase o vorbă. Lucy intuia că trebuie să fi alunecat cu gândul la propria-i fiică, moartă la vârsta de doar doisprezece ani. Ştia că o compara cu Francesca şi se simţea probabil copleşit de simţăminte confuze, învălmăşite, inclusiv dureroase. Spera că eventuala asemuire se soldase cu rezultate favorabile. Altminteri, nu-i stătea în putinţă să schimbe cu nimic situaţia. Oscar îi zâmbi cu căldură, îi cuprinse mâna în căuşul palmelor şi strânsoarea îi era prietenoasă şi afectuoasă, iar agitaţia lui Lucy se risipi pe dată ca puful de păpădie în adierea vântului.

— Deci, tu eşti Lucy.

— Da.

— Şi trebuie prin urmare să dormi la mansardă.

Carrie izbucni în râs.

— Oscar, vorbele tale nu sună prea tentant.

— Mansardele nu sunt niciodată atrăgătoare. Ticsite cu cufere vechi și capete împăiate de elani. Nu te alarma, Lucy, Elfrida s-a străduit să-ți aranjeze o cameră încântătoare. Acum, eliberând din strânsoare mâna lui Lucy, privi pe fereastră spre orologiul din turnul bisericii: douăsprezece și jumătate. Ce-ați zice să mergeți să vă vedeți odăile și să vă instalați confortabil? Apoi, o să bem ceva și o să luăm masa de prânz. Elfrida și-a petrecut aproape toată dimineața în bucătărie, pregătind cu multă migăleală o budincă de cartofi cu carne. S-a gândit că v-ar prinde bine o mâncare consistentă, după lunga călătorie.

Lucy se înflăcără. Răul cel mai mare – întâlnirea inițială și greutățile începútului – trecuse. Elfrida era hazlie, iar Oscar se arăta binevoitor. Iar Elfrida o complimentase spunându-i că era frumoasă ca o cadră. Și urmau să se înfrupte la prânz cu budincă de cartofi cu carne. Ce și-ar mai fi putut dori?

Mâncară în bucătărie.

— Avem și o sufragerie, le explică Elfrida, dar e atât de întunecată și sumbră, încât nu luăm niciodată masa acolo. Și nu există nici ferestruică în peretele dintre sufragerie și bucătărie, așa că mi-aș omorî timpul fugind de colo-colo cu farfuriile și tacâmurile.

— E mult mai plăcut aici, spuse Carrie și Lucy consimți.

O masă lungă, așternută cu o față din pânză de bumbac cadrilată, cu scaune de lemn desperecheate, toate confortabil de intime și neprotocolare. Dodie, știa prea

bine Lucy, ar fi sucombat pe loc dacă s-ar fi pomenit poftită să dejuneze în condiții atât de demodate: în primul rând, bucătăria era destul de întunecoasă, cu vedere spre zidul de piatră ce împrejmuia grădina învecinată. Și ferestrele erau acoperite cu gratii pentru a împiedica pătrunderea eventualilor intruși sau, pesemne, pentru a zădărnici evadarea bucătăreselor și spălătoreselor de vase, extenuate de muncă. Și totuși, ca și în restul casei, se degaja aceeași senzație plăcută, tihnită, aici în odaia pavoazată cu un bufet mare, vopsit în verde-închis, cu policioare care etalau diverse sortimente de porțelanuri, și cu cârlige pentru agățat ulcioare, căni, cești și ibrice.

Se înfruptară din musacaua de cartofi cu carne, delicioasă, apoi din budinca de mere fierte înăbușit, garnisită cu bezea și frișcă, după care Carrie și Elfrida își băură cafeaua. Oscar refuză însă tratația cu o cafeluță. În schimb, se uită la ceas și spuse:

— Dacă eu și Horace nu ieșim la plimbare acum, n-o să ne-ntoarcem acasă înainte de lăsarea serii. Își aruncă privirea peste masă spre Lucy. Vrei să vii cu noi?

— La plimbare?

— Am putea colinda pe plajă. Și așa ai învăța drumul spre casă.

Se simți mulțumită să fie invitată.

— Da, mi-ar plăcea nespus.

— Oscar, poate că n-ar strica să dați mai întâi o raită prin oraș și să-i arăți unde sunt magazinele, n-o să dureze mai mult de cinci minute, și apoi vă puteți îndrepta către dune, rosti Elfrida.

— Bineînțeles, dacă vrea. Ai o haină groasă, Lucy?

— Da, jacheta nouă.

— Și o căciulă de lână. Pe țărmul mării, vântul suflă iute și or să-ți înghețe urechile.

— Să v-ajut să strângeți masa? întrebă Lucy.

Elfrida râse.

— Cât de bine crescută ești! Sigur că nu, draga mea. Carrie și cu mine o să rostuim totul când o să ne terminăm cafeaua. Hai, dă-i zor, pleacă mai repede cu Oscar înainte să se lase ger.

Cinci minute mai târziu, porniră la drum împreună, vârstnicul, fata și câinele. Horace purta zgarda prinsă în jurul gâtului, iar Lucy ținea de capătul lesei cu mâna înmănușată. Își îndesase peste urechi o pălărioară de lână și-și încheiase fermoarul jachetei cochete. Oscar se îmbrăcase cu o canadiană groasă împotriva vântului, cu căptușeală ecosez, își trăsese adânc pe cap o pălărioară de tweed, care, chibzui Lucy, îi venea bine, conferindu-i un aer de distincție și noblețe.

Pe când ieșeau pe poartă, Oscar îi spuse:

— Mai întâi de toate, ne abatem puțin prin oraș.

Așa și făcură, apucând de-a lungul străzii, ocolind pe lângă zidul bisericii, reperând magazinul de suveniruri, farmacia, librăria, măcelăria și chioșcul de ziare.

— Aici vin să-mi iau cotidianele de dimineață. Dacă o să lenevesc până mai târziu în pat, o să-mi faci tu serviciul ăsta. Trecură apoi pe lângă benzinărie, o prăvălie plină de pulovere tricotate de mână, un mic hotel, o vitrină înțesată de mingi și jucării pentru plajă, centrul comercial. Ajunsă sub corola unui arbore desfrunzit,

Lucy zăbovi o clipă să se itească printre barele porții do fier forjat în susul aleii pavate cu dale și observă ușa laterală întredeschisă a bisericii.

Dintr-un motiv oarecare, își dorea arzător să intre. Putea deslușI porticul cu preș pentru șters picioarele și intrarea monumentală închisă.

— E deschisă biserica? întrebă Lucy.

— Întotdeauna. Doar ușița laterală. Pentru vizitatori, presupun.

— Cum arată înăuntru?

— Nu știu, Lucy. N-am văzut niciodată.

— Putem să mergem acum? Măcar pentru o clipă.

Oscar șovăia.

— Eu...

— Oh, haideți, vă rog. Bisericile pot fi admirate în voie când sunt goale. Ca și străzile pustii. Prind formă. Numai pentru câteva momente!

Oscar răsuflă adânc și Lucy își închipui că avea s-o refuze, motivându-i: „Nu-i timp acum" sau „În altă zi". Dar lăsă să-i scape din piept un oftat lung, spunându-i: „Bine".

Lucy deschise poarta care scârțâi din țâțâni și aburcară pe alee. Înăuntrul porticului, găsiră o înștiințare: „Vizitatorii sunt bineveniți, dar vă rugăm, fără câini".

Legară lesa lui Horace de mânerul ușii exterioare, lăsându-l să se tolănească pe preș. Nu arăta deloc mulțumit.

Pătrunseră în interior, biserica era pustie. Pașii le răsunau pe lespezile de piatră și cadența lor se repeta în ecou sub înalta boltă a tavanului. Lumina soarelui năvălea prin vitralii; și trei dintre brațele configurației

cruciforme erau mărginite de strane, toate orientate spre naosul central, astfel încât spațiul părea să se fi ramificat în trei bisericuțe. Zidurile erau din piatră și tavanul în formă de cupolă se avânta vertiginos, hăt deasupra crestetelor, tencuiala dintre grinzile arcuite fiind pictată în azuriu ca seninul cerului de vară.

Lucy cutreierase încoace și încolo să cerceteze cu privirea. Descifră inscripțiile dăltuite pe lespezile de piatră comemorative, dedicate amintirii unor oameni din vremuri demult apuse, care fuseseră slujitori loiali ai lui Dumnezeu și drept-credincioși statornici. Erau scobite în piatră o puzderie de nume aristocratice, cu titluri de noblețe, precum și comune în ierarhia socială. Biserica ora cu mult mai spațioasă decât își imaginase Lucy și până când exploră totul, de la cristelnița bogat ornamentată până la pernuțele de îngenuncheat, fiecare tapisată frumos și brodată mărunt de mână cu cusături în relief, Oscar osteni de atât stat în picioare și se instală comod în strana din față, așteptând-o.

Lucy se simți oarecum vinovată și se grăbi să se așeze alături.

— Îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru că am zăbovit prea mult.

— Sunt plăcut impresionat că te interesează astfel de lucruri.

— Carrie mi-a spus că ești organist. Că ai predat lecții de muzică.

— Adevărat. Am fost și dirijor de cor. Își plecă ochii spre ea. Știi să cânți la pian?

— Nu, nu m-am învrednicit să învăţ până acum. Mama zice că mi-ar răpi prea mult din timpul pentru studiu, teme de şcoală, distracţii şi altele. Oricum, nu există nici un pian în apartamentul bunicii mele.

— Ţi-ar plăcea să-nveţi?

— Da, aşa cred.

— Nu-i niciodată prea târziu să începi. Asculţi muzică?

Lucy ridică uşor din umeri.

— Doar pop, rock şi genuri de-astea. Cumpăni în minte câteva clipe. Cu singura deosebire să, uneori, mergem cu şcoala la concerte. Am ascultat astă-vară un concert în aer liber în Regent's Park. Erau o scenă imensă şi o orchestră adevărată.

Oscar surâse.

— N-a plouat?

— Nu, era o seară minunată. Şi, la sfârşitul concertului, s-a cântat imnul regal ca la marile ceremonii şi ţâşneau în acelaşi timp în sus focuri de artificii cu buchete de scântei colorate. Mi-a plăcut la nebunie. Muzica şi pocnetele, lumini şi rachete, toate se potriveau de minune şi te emoţionau de două ori mai mult. Acum, dacă ascult din nou acele melodii, văd în închipuire artificiile multicolore şi cerul de înserat, plin de stele şi scântei.

— O experienţă.

— Da, a fost extraordinar. Îşi cufundă bărbia în moliciunea noii jachete şi-şi aţinti privirea în sus spre vitraliul înalt din faţa lor. Fecioara Maria cu pruncul Iisus în braţe, pictaţi pe bucăţele de sticlă, montate într-o reţea de baghete metalice.

— Nu mi-aş dori să-mi serbez ziua de naştere în mijlocul iernii. Nu mi-ar fi plăcut să mă nasc de Crăciun.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, pentru că probabil n-aş primi decât un singur cadou. Şi, în al doilea rând, n-ai parte de obicei decât de vreme întunecată şi mohorâtă.

— Când e ziua ta de naştere?

— În iulie. Cu mult mai bine. Singurul inconvenient e că nu termin anul şcolar.

— Totuşi, e vară.

— Da.

Oscar reflectă pentru un moment la spusele ei, apoi rosti:

— De fapt, nu cred că Iisus Hristos s-a născut în toiul iernii, ci, mai degrabă, primăvara.

— Chiar aşa? De ce zici asta?

— Păi, păstorii îşi păzeau turmele la păscut, ceea ce înseamnă probabil că era perioada de fătare la oi, şi ciobanii pândeau lupii flămânzi veniţi după pradă la ţarcul cu miei. Şi alt lucru important; dovezile ştiinţifice ne arată să s-a ivit pe cer o stea uimitor de strălucitoare exact în acel moment şi-n acel loc, cu două mii de ani în urmă, vestind lumii naşterea lui Mesia.

— Atunci, de ce nu sărbătorim Crăciunul în timpul primăverii?

— Socot că primii creştini erau un soi de oameni destul de şireţi. Au adaptat pur şi simplu ceea ce le-a rămas moştenire de la păgânii din vechile ţinuturi pe care i-au convertit. S-a celebrat dintotdeauna solstiţiul de iarnă care marchează ziua, şi respectiv noaptea, cea

mai lungă din an. Presupun că acei pre-creştini organizau sărbători şi petreceri să se veselească, aprindeau focuri, chefuiau, ardeau lumânări, rupeau crenguţe de vâsc, coceau turte. Oscar zâmbi. Se îmbătau, se dedau la practici lascive.

— Aşa că primii creştini au împrumutat aceleaşi ritualuri?

— Cam aşa ceva.

— Dar au adăugat şi alte lucruri.

— Credinţa în Fiul lui Dumnezeu.

— Înţeleg. Cântărind în minte, lui Lucy i se păru a fi un aranjament foarte practic. Cum rămâne însă cu brazii de Crăciun?

— Obiceiul împodobirii pomului de Crăciun provine din Germania. L-a adus în Anglia Albert, prinţul consort al reginei Victoria.

— Şi curcanii?

— Reprezintă o tradiţie americană. Înainte vreme, se servea la masa festivă de Crăciun friptura de gâscă.

— Şi colindele?

— Unele sunt vechi, iar altele noi.

— Şi wassailing*? Ce înseamnă? N-am ştiut niciodată.

— O băutură alcoolică. Bere sau vin cu condimente.

— Şi ciorapii?

— Nu cred că am idee de unde provine tradiţia ciorapilor pentru cadouri aninaţi de poliţa şemineului.

* Wassailing – (lb. engl.) – la origine, o străveche formulă de urare, intraductibilă, când se închina un pahar în sănătatea unei persoane, în ocazii festive, cum ar fi de pildă Ajunul Crăciunului sau în seara de Bobotează.

Lucy tăcu câteva clipe. Apoi, îl întrebă:

— Îți place Crăciunul?

— În parte, răspunse Oscar cu prudență.

— Mie nu-mi place prea mult. E o perioadă de pregătiri intense, urmată de un soi... de decepții.

— Ceea ce dovedește că nu trebuie niciodată să ne așteptăm la prea mult.

Deasupra lor, ornicul bisericii bătu ora două și jumătate. Dangătele erau îndepărtate, melodioase, înăbușite.

— Poate că am zăbovit destul.

Lucy păstră tăcere. Biserica se cufundă în liniște. Din depărtări, răzbăteau alte zgomote; o mașină trecând, un glas de om strigând în gura mare, țipătul prelung scos de un pescăruș-de-mare zburând grăbit pe deasupra lurlei. Privi în sus și observă pentru prima oară lămpile discrete, încastrate în buza cornișelor sculptate în piatră. Nu erau aprinse acum, de aceea nici nu le remarcase mai înainte...

— Trebuie să fie minunat aici când se aprind toate luminile, spuse Lucy. Ca niște proiectoare, ca razele de soare strălucind pe tavanul albastru.

— Presupun că le aprind numai duminica la slujba de dimineață.

— Mi-ar plăcea să văd.

— Dacă vrei, poți de bună seamă, rosti Oscar calm. Și apoi se ridică în picioare. Hai să mergem. Doar am plănuit să ne plimbăm și trebuie să ajungem până la țărmul mării. Și în curând o să se întunece.

Carrie

Oscar, Lucy și Horace plecară în preumblare; ușa grea de la Estate House se trânti cu un bufnet răsunător și Elfrida și cu Carrie rămaseră singure, așezate încă la masa din bucătărie, cu rămășițele prânzului și cu restul de cafea. Își zâmbiră. Două femei din generații diferite, dar prietene apropiate, care nu mai stătuseră împreună de mult timp și acum se delectau cu perspectiva intimității tihnite.

— Ce om nemaipomenit de drăguț, spuse Carrie.

Elfrida, gândi ea, în pofida vârstei de șaizeci și doi de ani, arăta la fel de activă, energică și plină de viață ca o tânără. Zvelțețea o avantaja; vâlvătaia ostentativă a părului de culoare îndoielnică, veșmintele excentrice, urmele de ruj, toate exprimau declamator și sănătos o negare a înaintării în vârstă. Însăși prezența ei reprezenta un reazem mângâietor, un balsam liniștitor.

— Nu-i așa? rosti Elfrida cu satisfacție.

— Sunt atât de mulțumită că Oscar și cu Lucy s-au împrietenit. Lucy era neliniștită. I-am povestit, firește, despre soția și fiica lui și se temea că s-ar putea ca lui Oscar să-i displacă venirea ei aici, amintindu-și de Francesca. Se gândea că o va respinge ca pe o prezență supărătoare, că n-ar fi exclus s-o și urască.

Elfrida se arătă plină de înțelegere.

— Biata copilă, mititică, dar perspicace. Și nu cred că Oscar poate detesta vreo făptură omenească. Și chiar dacă i s-ar întâmpla prin absurd, n-ar recunoaște nici în ruptul capului și nici nu s-ar exterioriza vreodată cu dușmănie. Când am sosit aici, ne-am confruntat cu o pacoste de bătrân plicticos și nefericit de la care trebuia să luăm cheia casei. Nu se poate să nu admit, era destul de ingasant, nu contenea să-i spună lui Oscar că o să-l înscrie la clubul de golf și acolo or să se întâlnească la un pahar de băutură. Oscar era îngrozit. Și-a petrecut primele două săptămâni tupilat în casă sau gonind peste drum până la centrul comercial cu pălăria lăsată pe ochi, ca un criminal, de frica paralizantă să nu dea din întâmplare peste maiorul Billicliffe și să se simtă obligat să-l invite la un gin. Dar apoi a descoperit că sărmanul bătrân ora de fapt foarte bolnav. Oscar l-a găsit lâncezind în pat, sub supraveghere medicală, cum se spune. Și, impresionat la culme, s-a oferit imediat să-l ducă cu mașina la spitalul din Inverness, fiindcă-i părea rău pentru bietul bătrân. Maiorul Billicliffe a rămas văduv și trăiește de unul singur. Prin urmare, după cum vezi, Oscar nu-i în stare să urască pe nimeni. Nu l-ai putea eticheta niciodată drept pizmaș înveterat, înrăit, de profesie.

— Cred că-i adorabil. Sper doar să nu vă incomodăm prea mult cu prezența noastră.

— Draga mea, e formidabil c-ați venit, tocmai de asta aveam nevoie.

— Se-nțelege că nu ne-așteptăm să-ncingem joc, voie bună și chef de Crăciun. Lucy și cu mine nu ne

facem prea mari speranțe în legătură cu ceea ce se numește perioada sărbătorilor de iarnă.

— Nici noi. Deși, de îndată ce-a aflat că veniți, Oscar a comandat în ascuns un brad de Crăciun.

— Lucy o să se bucure nespus. Poate să-l împodobească. Sărmana de ea, mama nu s-a priceput niciodată să creeze o atmosferă magică, iar Nicola-i prea leneșă. Dar socot cu adevărat că mama îți rămâne recunoscătoare fiindcă acum poate să-și petreacă vacanța zvăpăiată în Bournemouth, cu conștiința curată.

— Ce mai face?

— La fel cum o știi dintotdeauna. E de prisos să mai spun ceva.

— Și Nicola?

— Idem. Spre deosebire de vin, care învechindu-se se face mai bun, ele nu se desăvârșesc cu vârsta.

— Iar tatăl tău?

— Nu ne-am văzut, dar am vorbit la telefon.

— Am petrecut de minune o lună cu ei la Emblo în octombrie. Și apoi, când m-am înapoiat acasă, am aflat vestea nenorocirii întâmplate lui Oscar. A fost ca și cum mi-aș fi schimbat locul dintr-o lume într-alta. Viața se transformă cu o bruschețe șocantă.

— Da, știu. Lui Carrie îi zbură gândul la Andreas, apoi se sforță să și-l alunge din minte. Știu, repetă ea.

Se așternu un moment de tăcere. Carrie își termină de sorbit cafeaua, așezând ceașca pe masă. Presimțea ce avea să urmeze, ceea ce se și adeveri numaidecât.

— Dar tu, Carrie, cum o mai duci?

— Eu? Bine.

— Nu prea cred. În primul rând, arăți obosită și palidă. Și îngrozitor de slabă.

— Auzi cine vorbește! Recunoaște, Elfrida, că nici una dintre noi n-ar putea câștiga vreodată un premiu pentru voluptate sau senzualitate.

— De ce te-ai întors pe neașteptate din Austria?

Carrie ridică din umeri.

— Oh, varii motive. Mofturi.

— Mă-ndoiesc.

— O să-ți povestesc cândva. Dar nu chiar acum.

— Nu ești bolnavă?

— Nu, mă lupt cu o răceală și mă simt puțin istovită, dar nimic grav.

— Ai renunțat la serviciu?

— Da.

— O să-ți cauți altă slujbă?

— Așa cred. De fapt, cineva de la agenția de turism pentru care am lucrat în străinătate mi-a telefonat alaltăseară și a doua zi m-am prezentat acolo pentru o discuție. Mi s-a oferit un post – foarte bun – la filiala agenției din Londra. N-am acceptat încă, dar probabil că o să-mi iau postul în primire după ce o să mă întorc din vacanța de Crăciun.

— Și casa ta?

— E închiriată până-n februarie. Până atunci, pot să locuiesc temporar pe la prieteni sau să găsesc un apartament de închiriat.

— Simt că ești nefericită. Mi-aș dori să te ajut cumva.

— Dar m-ajuți. Prin faptul că ne găzduiești pe mine și pe Lucy aici.

— Nu-i foarte pasionant.

— Nici n-am nevoie de pasiuni puternice.

Elfrida tăcu îngândurată. Își isprăvi de băut cafeaua, apoi oftă, trecându-și degetele răsfirate prin părul rebel, roșu-aprins.

— În cazul ăsta, nu mai spun nimic. Acum – își schimbă dispoziția, devenind din nou veselă și îndatoritoare – ce ți-ar plăcea să faci după-amiaza asta? Poate să tragi un pui de somn. O să-ți pregătesc o buiotă.

Așternutul cald și un termofor la picioare. Carrie nici nu-și mai aducea aminte de când n-o mai răsfățase cineva, purtându-i de grijă. Spunându-i: „Arăți ostenită" și „Ce-ai zice să te odihnești puțin?". Își petrecuse prea mulți ani, străduindu-se să fie puternică, îngrijindu-se de alții și de problemele lor: rezervări anulate, teleferice defecte, camere de hotel necorespunzătoare, trenuri și autocare sosite cu întârziere, deși fără vină; lipsa de zăpadă sau, dimpotrivă, o cumplită ninsoare căzută în troiene; o formație de jazz sau pop cântând asurzitor până în primele ore ale dimineții; pașapoarte pierdute, bani dispăruți, uscătoare de păr furate... Și apoi, revenită în Londra să se confrunte cu un alt set de complicații, familiale, care trebuiau surmontate.

Își dădu seama că se săturase până peste cap să tot fie puternică. Se lehămetise să fie stâlpul solid de care se sprijinea toată lumea. Sus la etaj, se găseau dormitorul ei și valiza cu lucruri personale. Urcase până acolo să-și lase haina și să-și netezească părul înainte de prânz, și observase cu oarecare satisfacție patul dublu enorm, pufos și moale, acoperit cu o cuvertură albă, și

mobila şi scheletul acestuia din alamă, semănând cu balustradele orizontale, bine lustruite, de pe puntea unei nave de croazieră, întreţinută cu grijă. Tânjise chiar atunci şi acolo să se cuibărească sub plapumă şi să se prăbuşească într-un somn adânc.

„Poate să tragi un pui de somn." I se umplea inima de dragoste şi recunoştinţă pentru Elfrida.

— Nu cred că mi-ar strica să mă odihnesc puţin. Dar, mai întâi, îmi arăţi casa, spre a mă orienta prin spaţiu? Mi se pare enormă, n-ar fi exclus să mă rătăcesc. Mi-am imaginat că locuiţi într-o căsuţă de ţară şi iată-vă, în schimb, într-un veritabil conac.

— Sigur că da. Elfrida se sculă în picioare.

— Şi cum rămâne cu spălatul vaselor?

— O să mă ocup eu de asta mai târziu. N-avem maşină de spălat vase, dar, la urma urmelor, nici n-am avut vreodată, aşa că nu contează. Şi de fapt prefer să lipăi prin apa cu mult clăbuc după obiceiul secular, consfinţit de vreme. Hai, vino cu mine...

Elfrida mergea în frunte, Carrie urmând-o de-a lungul coridorului până la cele două încăperi situate la parter.

— Odinioară, casa asta aparţinea de moşia Corrydale, îi explică Elfrida, de parcă ar fi fost ghid într-o vizită turistică. Fostul vechil şi familia lui au locuit aici, aşa că de aceea e atât de mare. Noi n-am moştenit decât mobilele şi accesoriile strict necesare, şi n-are nici un sens să ne ticsim de bunuri personale. Deschise o uşă. Aici era biroul administraţiei moşiei şi, aşa cum vezi, stă complet nelocuit. Ca o debara cu troace şi vechituri. Şi asta-i sufrageria noastră. Cumplit de sumbră.

Arăta într-adevăr descurajant de mohorâtă, sugerând dineuri lungi, monotone, anoste.

— Dar îmi place masa, spuse Carrie. Și bufetul parcă anume făcut pentru tranșarea ciozvârtelor de cerb sau căprioară. Iată și un pian! O să avem parte de concerte?

— N-aș crede. Numai Dumnezeu știe când a fost acordat ultima oară.

— Dar Oscar cântă la pian.

— Nu și acum. E adevărat, ascultă muzică, dar se abține să interpreteze vreo melodie.

Urcară la etaj.

— Lucy o să doarmă la mansardă. I-am amenajat camera destul de frumos, însă sunt sigură că vrea să ți-o arate chiar ea. Și, deci, ai văzut până acum sufrageria, sălile de baie, iar ăsta-i, deschise altă ușă, cel de-al doilea dormitor pentru oaspeți. Aș fi putut s-o culc pe Lucy aici, dar e foarte mic și puțin cam deprimant. Mansarda mi se pare un spațiu cu mult mai atrăgător pentru ea și-n plus, m-am distrat grozav cu aranjarea ei.

Carrie privi atent în odaia mică, mediocră, deloc remarcabilă, ocupată aproape în întregime de un pat enorm. Se vedea clar că rămăsese liberă și, pentru prima dată, Carrie începu să se simtă oarecum stânjenită, neștiind, dar intuind ce urma să se întâmple. Interesul ei de a i se arăta casa se rezumase doar la atât. Interes. Nu curiozitate. Dar solicitarea ei nevinovată aducea acum într-un fel sau altul cu deschiderea cutiei Pandorei, din care se revarsă daruri ce ascund altceva sub o înfățișare ademenitoare.

— Elfrida...

Elfrida fie nu auzi, fie nu băgă de seamă. În schimb, dădu în lături ultima ușă cu un gest larg, ostentativ, care dogaja un soi de sfidare.

— Și ăsta e dormitorul nostru, spuse Elfrida.

Era o încăpere spațioasă și importantă, dormitorul principal în structura originară a casei, cu ferestre înalte orientate spre stradă și biserică, prin care se strecura lumina diluză a după-amiezei ce murea. Înăuntru, se găseau un dulap estompat, în stil victorian, o frumoasă măsuță de toaletă, executată după moda aceleiași epoci victoriene, și o comodă. Și un pat lat și foarte înalt. Deasupra acestuia, era așternut șalul de mătase roșu-aprins al Elfridei, cu broderiile ușor decolorate, cu franjurii începând să se destrame, dar încă minunat de somptuos și lesne de recunoscut din zilele de odinioară petrecute în casa Elfridei din Putney.

Și alte lucruri personale. Un set de perii bărbătești, cu mâner de fildeș, așezate pe scrin, o pereche de pantofi solizi rânduiți cu grijă sub un scaun, o pijama albastru-închis, împăturită pe pernă. Și un miros plăcut, masculin, un amestec de piele lustruită și esență de laur.

Se lăsară câteva clipe de tăcere. Carrie își întoarse privirea spre Elfrida și-i surprinse pe chip o vagă expresie de jenă. Se amuză pentru că Elfrida nu trădase niciodată nici urmă de rușine în legătură cu multele și diversele aventuri sentimentale.

— Nu ești șocată? o întrebă acum.

— Elfrida, doar ai de-a face cu mine, nu cu Dodie.

— Știu eu asta prea bine.

— Dormiți împreună?

Elfrida dădu din cap în semn de aprobare.

— Sunteți iubiți?

— Da.

Carrie se gândi la bărbatul fermecător și distins, cu părul des și cărunt, cu trăsături pline de blândețe.

— Mă bucur, rosti ea.

— Bucuria ta mă bucură și pe mine. Dar trebuie să-ți povestesc. Să-ți explic.

— Nu-i nevoie să-mi dai mie explicații.

— Nu, dar așa vreau. Am călătorit împreună din Dibton până-n Scoția. Eu am condus mașina cea mai mare parte a drumului, condițiile erau oribile și șoseaua A1 extrem de aglomerată. Înainte de plecare, am avut parte de câteva zile traumatizante, luându-ne rămas bun și făcând pregătiri, și socot că amândoi eram istoviți. Oscar nu scotea aproape nici o vorbă în timpul drumului. Până când să se întunece, ne cam săturasem de mers pe autostradă, așa că am virat la o răspântie și am intrat în comitatul Northumberland. Oscar își amintea de un orășel cu un han vechi situat pe strada principală și, printr-un miracol, am găsit orașul, iar hanul dăinuia încă acolo. Eu am rămas în mașină cu Horace, iar Oscar a coborât să vadă dacă mai existau camere libere.

— După un timp, s-a întors și mi-a spus că nu-i deranja câinele, dar nu aveau decât o singură cameră cu un pat dublu. Însă, de-acum mă simțeam atât de obosită, încât aș fi dormit ghemuită într-un dulap, așa că l-am trimis înapoi pe Oscar să rețină camera și ne-am înregistrat ca domnul și doamna Oscar Blundell. Mă simțeam precum o fetișcană vânturatică, dispărută pe furiș la sfârșit de săptămână cu prietenul ei.

— Ne-am îmbăiat, am băut ceva și am luat cina. Apoi, fiindcă trebuia să pornim la drum dis-de-dimineață, ne-am retras în odaia de la etaj. Acolo, am purtat o conversație ridicolă, Oscar oferindu-se să se chircească pe canapea, iar eu spunând că o să dorm pe podea lalolaltă cu Horace. Și, dintr-o dată, răpuși de oboseală, ne-am curmat discuția în contradictoriu și pur și simplu ne-am suit în pat, adormind ca duși.

— Dar ceea ce nu știam era că Oscar avea niște coșmaruri îngrozitoare. De-abia mai târziu mi-a spus că îl tulburau somnul chiar de când se întâmplase accidentul și că tot tărăgăna seara să meargă la culcare pentru că era copleșit de groază și panică. În noaptea aia, m-a trezit din somn cu țipetele lui și, pentru un moment, am rămas înfricoșată. Apoi, am realizat că trebuia să-l deștept din visele urâte. Așa că l-am zgâlțâit ușor de braț și plângea – era înfiorător pentru el – și i-am dat un pahar cu apă, l-am liniștit într-o oarecare măsură. L-am cuprins în brațe, l-am strâns la piept și, după puțin timp, a adormit din nou. După aceea, nu l-am mai lăsat niciodată singur în timpul nopții. Când am ajuns aici, Oscar s-a frământat cu gânduri de tot felul despre ce o să creadă lumea și ce o să flecărească. Avem o menajeră cumsecade care vine să ne facă curățenie, se numește doamna Snead. Oscar se temea că ea ar putea să ne bârfească, ducându-ni-se buhul prin tot orașul, și oamenii or să ne privească dezaprobator și or să scornească verzi și uscate. Iar eu i-am spus clar și răspicat că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie și că n-aveam de gând să-l părăsesc.

— Cred, scumpă Carrie, că toate astea s-ar putea să-ți sune în urechi cam suspect. A intrigi de oportunistă. Dar parcă din clipa morții Gloriei, m-aș fi insinuat în viața lui Oscar și m-aș fi vârât în patul său. Dar, în realitate, lucrurile nu s-au petrecut deloc așa. Firește, l-am plăcut dintotdeauna enorm, dar era bărbatul Gloriei. Am ținut mult și la Gloria, deși afecțiunea mea față de ea nu se compară nici pe departe cu cea nutrită pentru Oscar. Nu știu dacă mă fac înțeleasă. Mi-e greu să-ți tălmăcesc ceva inexplicabil. Oscar m-a atras de la bun început. Dar toate câte-am săvârșit, alegerea făcută, s-au întemeiat pe cele mai bune intenții. Oscar m-a rugat să merg cu el în Scoția și, pentru că era un om în pragul disperării, am acceptat fără reținere.

— S-ar fi putut întâmpla să fie un dezastru, dar, în loc de asta, avem o relație care, socot, ne aduce alinare amândurora. Am făcut dragoste prima dată cam la o săptămână după ce ne-am instalat aici. Era inevitabil, desigur. E un bărbat atrăgător și, dintr-un motiv necunoscut mie, pare să mă considere fermecătoare, așa băbătie și scorojită cum sunt. De atunci, coșmarurile înfricoșătoare au început să dispară treptat-treptat și câteodată doarme neîntors până dimineața. Mai tresare uneori în somn, străbătut de vise urâte, dar nu așa de des ca înainte. Și dacă vei auzi țipete în toiul nopții, nu te alarma fiindcă eu sunt alături de Oscar.

— N-am ținut nimic secret, n-am mințit. I-am mărturisit și doamnei Snead în taină, cu primul prilej, explicându-i de ce dormim în aceeași cameră. Doamna Snead e londoneză get-beget, nu se scandalizează cu una cu două. Mi-a devenit o bună prietenă și e o mină de infor-

mații utile. După ce-am isprăvit cu explicațiile, tot ce mi-a zis a fost ceva de genul ăsta: «Cred, doamnă Phipps, că ar fi o adevărată cruzime să lăsați un om în suferință, dacă puteți să-i aduceți o picătură de mângâiere în clipele de restriște.» Așa că asta a fost tot. Acum, știi și tu.

Preț de câteva momente, nici una nu scoase o vorbă. Apoi, Carrie oftă.

— Sărmanul Oscar! Ce sărac ar fi fără tine.

— Și Lucy? Cum o să procedăm cu Lucy? Nu pare deloc să fie o copilă prostuță. N-ar trebui să-i spunem?

— Hai să nu facem mare caz de asta. Dacă o să pună întrebări, o să-i dezvăluim adevărul.

— Suntem așa bătrâni, o să rămână încremenită de uimire.

— Nu prea cred. Propriul ei bunic are o soție tânără și doi copii destul de mici. Nu-i nimic nou pentru Lucy. Îl simpatizează în mod limpede pe Oscar și o să se emoționeze la fel de mult ca mine. Carrie își petrecu brațul pe după umerii slăbănogi ai Elfridei și o strânse la piept cu afecțiune.

— Totu-i atât de frumos, ați avut nevoie unul de celălalt și v-ați găsit.

— Oscar n-a ieșit câtuși de puțin din impas. Mai are cale lungă de străbătut până să ajungă la limanul mântuielnic. În unele zile, e atât de deprimat, încât nu suflă o vorbă. Dar m-am învățat să-l las în pace. Trebuie să-și mistuie durerea de unul singur, în felul său.

— Nu se poate să-i fie ușor.

— Oh, dragă Carrie, nimic nu-i ușor pe lume. Și acum, haide să nu ne mai irosim timpul, altminteri ne pierdem toată ziua. Îți caut o buiotă și te duci la culcare.

Lucy

„Vineri, 15 decembrie

Suntem aici și acum s-a făcut deja zece seara și aproape se sfârșește o zi lungă.

Carrie a ajuns la apartamentul bunicii cam pe la ora opt și jumătate dimineața, taxiul ne aștepta în stradă și apoi ne-am deplasat la aeroportul Heathrow. Mama și bunica erau încă în apartament. Mama o să plece cu avionul spre Florida abia marți. Amândouă erau îmbrăcate în halatele de casă și se arătau binevoitoare. Cred că se simțeau vinovate de toate discuțiile și ciorovăielile iscate. Mi-au dăruit cadouri de Crăciun, împachetate în hârtii lucioase, și le-am pus în valiză. Și mami mi-a dat o sută cincizeci de lire, iar buni cincizeci de lire ca să am bani de buzunar. Nu m-am simțit niciodată atât de bogată și mă tem să nu-mi pierd portmoneul, dar totul e în regulă, l-am vârât la loc sigur în noul rucsac.

Călătoria cu avionul a decurs bine, n-a fost un zbor cu turbulențe și pierderi de altitudine. Am luat un mic dejun cam sărăcăcios la bordul avionului. La Inverness, ne-a întâmpinat un om drăguț, pe nume Alec și ne-a condus cu mașina aici. Zăpada se așezase în troiene pe crestele dealurilor și drumul a durat o oră și un sfert.

Creagan este un orășel vechi și plăcut, plin de case mari și cu biserică impunătoare. Noi stăm într-un soi de vilă uimitoare, cu mult mai spațioasă decât pare la prima vedere, și compusă din trei etaje. Mai demult, a fost închiriată și o mulțime de mobile, mi-a spus Oscar, proviin de la Corrydale, conacul în care obișnuia să-și petreacă vacanțele în copilărie când își vizita bunica. Am pomenit de o mulțime de mobile, dar, în realitate, sunt destul de puține și nu există tablouri sau alte obiecte decorative. Salonul și dormitoarele sunt situate la primul etaj, însă eu stau sus, într-o mansardă pe care Elfrida a aranjat-o special pentru mine. N-a trebuit s-o zugrăvească pentru că pereții sunt văruiți proaspăt, dar a fost nevoită să cumpere câteva piese de mobilier, ceea ce-i foarte drăguț din partea ei.

Așadar, am odaia mea. Cu tavan înclinat, lucarnă (fără ferestre) și un stor dungat, dar nu cred că o să-l las vreodată în jos pentru că pot să mă întind în pat și să privesc în sus spre cer. Ca și cum aș dormi în aer liber, sub o boltă de nori cenușii.

Patul e din lemn închis la culoare, cu o pilotă vărgată în alb și albastru și cu o pătură ecosez de lână în caz că mi se face frig. Odaia e aranjată cu o măsuță de toaletă albă, cu oglindă rotundă, batantă și sertărașe, și cu o comodă. Apoi, o noptieră și o veioză, o masă extrem de utilă rezemată de pereții drepți. Presupun că trebuie să fi fost folosită cândva drept masă de bucătărie, fiindcă-i puțin uzată și bătătorită, dar tocmai potrivită pentru mine ca să notez în jurnal sau să compun scrisori etc. Mai există două scaune și niște cuiere fixate în perete ca să-mi

atârn hainele. De fapt, nu mi-am adus prea multe ţoale. Scândurile de duşumea sunt frecate cu peria şi lustruite cu ceară, iar în mijloc e aşternut un covor gros minunat, cu culori strălucitoare. Lângă marginea patului se află o piele de oaie, cu lână cu tot, întinsă special spre a călca pe ea cu picioarele goale în dimineţile reci. Găsesc totul atât de deosebit şi de romantic.

Elfrida şi Oscar sunt realmente cumsecade şi binevoitori. Mi-i imaginasem îngrozitor de bătrâni şi demodaţi. Sunt în vârstă, dar nu-şi trădează anii şi nici nu se poartă ca nişte oameni ajunşi la bătrâneţe. Elfrida e foarte înaltă şi slabă, cu părul de culoare oranj, iar Oscar o egalează în înălţime, dar e destul de solid. Şi are o chică deasă şi cărunţă, glasul foarte domol şi ochi blajini. Înainte să părăsim Londra, Carrie mi-a povestit cum au murit soţia şi fiica lui, Francesca, într-un cumplit accident de maşină. Şi cei doi câini ai lor. Mă temeam să-l întâlnesc pentru că uneori e foarte greu să găseşti cuvintele potrivite când vorbeşti cu o persoană care a trecut printr-o experienţă atât de groaznică. Dar Oscar s-a dovedit a fi cu adevărat agreabil şi n-a părut câtuşi de puţin supărat când ne-a văzut pe mine şi pe Carrie. După ce-am sosit, am mâncat de prânz, apoi Oscar m-a invitat să mergem la plimbare cu Horace. Horace e câinele Elfridei. Aşa că am pornit în peregrinare, nu era prea frig, ne-am uitat la vitrinele magazinelor şi am poposit pentru scurt timp în biserică, apoi ne-am continuat drumul, am străbătut terenurile de golf şi ne-am îndreptat către ţărmul mării. Plaja e minunată, lungă şi curată, fără sticle de plastic sau gunoaie aruncate pe

nisip. Plină de scoici. Am cules două cochilii de melci, crestate pe margini. O să mă întorc acolo și o să-l iau și pe Horace cu mine.

Mă simt cu adevărat fericită. N-am locuit niciodată într-o casă atât de mare, dar îți lasă o senzație plăcută, ca și cum oameni înstăriți și veseli ar fi trăit totdeauna alci. Există și o grădină mare, în spatele casei, dar nu crește mai nimic acolo în anotimpul ăsta geros. Mâine, voi explora prin împrejurimi.“

Oscar

Spre marea-i surprindere, Oscar aprinse un foc în aer liber, mormanul de vreascuri şi frunze veştejite arzând ca nişte ruguri pentru jertfă. În Dibton, la Grange, devenise un grădinar entuziast mai ales pentru că se pensionase, iar puţinele lecţii de pian predate din când în când şi îndatoririle ocazionale de organist la slujbele duminicale în biserica satului îi lăsau destul timp liber la dispoziţie. La început, fusese complet lipsit de experienţă, nu udase niciodată măcar o jardinieră cu ghivece de flori aşezată pe prichiciul ferestrei. Dar, apucându-se de treabă, crâmpeie de înţelepciune demult uitate îi răsăriră în minte lunecând din subconştient, învăţături dobândite din vacanţele petrecute la Corrydale cu bunica lui, o grădinăreasă înnăscută, atât de experimentată şi de desăvârşită încât unii veneau special să-i admire splendorile de la Corrydale şi să-i ceară sfaturi.

Aspectele practice şi le însuşise de unul singur, prin tatonări, procedând pe calea eliminărilor succesive şi studiind cărţi groase de grădinărit. Îl ajutaseră de asemenea doi oameni de prin partea locului care tundeau iarba, tăiau crengile uscate şi săpau gropile pentru plantatul puieţilor. În scurt timp, noua pasiune îl absorbi pe

de-a-ntregul şi savura mişcarea în aer liber, plăcerile cultivării şi întreţinerii grădinii şi simpla satisfacţie de a-şi petrece timpul afară din casă.

O dată cu venirea în Creagan în mijlocul iernii, nu-i rămase din păcate mare lucru de făcut în grădina din spatele Estate House, dispusă în terase ce se povârneau lin pe coama dealului. Strânsese cu mătura frunzele căzute, curăţase canalele de scurgere înfundate, dar se limitase la atât. Totuşi, în această dimineaţă, la micul dejun, Elfrida i se plânse de o tufă de liliac lăsată în paragină, netăiată, năpădită de buruieni care se revărsau peste potecă şi o împiedicau să treacă atunci când căra coşul cu rufe spălate de întins pe frânghie.

Oscar îi spuse că se va ocupa imediat de această problemă.

După gustarea de dimineaţă, luă cheia magaziei cu unelte de grădinărit din cârligul prins de poliţa bufetului de bucătărie şi porni să cerceteze. Era o zi destul de ciudată, cu cer înnorat şi cu o slabă adiere de vânt rece. Din când în când, norii se destrămau dând la iveală frânturi de cer albastru, iar zăpada spulberată potopise crestele dealurilor şi pâcla uşoară împânzită deasupra lor prevestea alte ninsori.

Oscar izbuti să răsucească în broască cheia ruginită şi smuci din ţâţâni uşa de lemn scorojită şi strâmbă, dezvăluind interiorul întunecos, mucegăit, slab luminat de o ferestruică, acoperită de păienjeniş. Se găsea înăuntru o masă înţesată cu pungi de pământ, câteva ghivece ciobite, un vraf de ziare îngălbenite şi niscaiva unelte arhaice, precum cosoare şi cotonoage. Nu se

zărea nici o maşină de tuns iarba ori de cosit, sau vreun alt utilaj modern, dar de jur-împrejurul pereţilor, pe culoarele lungi de zidărie, atârnau furci şi cazmale vechi şi grelo. Existau de asemenea o greblă, o săpăligă, un ferăstrău cu lama ruginită şi o coasă formidabilă. Toate erau într-o stare dezastruoasă de paragină şi abandon, iar Oscar se gândi că trebuia să le cureţe şi să le ungă cu ulei, dar nu găsi nici o canistră în acel haos, aşa că hotărî să amâne această îndeletnicire migăloasă.

Într-o cutie de lemn plină cu piuliţe, bolţuri şi chei franceze, descoperi un secator vechi, deşi încă mai mult sau mai puţin utilizabil. Folosind foarfecele de grădinărit, tăie crengile tufei de liliac, crescute prea mult şi, după ce termină, se alese cu un morman de ramuri de care trebuia să se descotorosească. Nu se afla încă în magazie nici o roabă şi, într-adevăr, o atare tărăboanţă nici nu i-ar fi fost prea folositoare pe petecul de pământ râpos, aşa că găsi un sac zdrenţăros pentru cartofi, îndesă vreascurile în el şi-l târî după sine până-n capătul grădinii, unde, în spatele unui prun bătrân, mai zăcea cenuşa înnegrită, rămasă de la focul precedent, aprins în aer liber.

Apoi, se decise să cureţe puţin prin magazia cu unelte de grădinărit şi, fiindcă tot era o zi liniştită, fără căderi de ploaie sau ninsoare, şi să ardă toate gunoaiele, atâta timp cât se simţea îndemnat la lucru.

Resturile netrebuincioase le adună grămadă şi trebui să facă mai multe drumuri în susul şi-n josul potecii pentru a le căra strângându-le în stog. Îşi răsuci câteva hârtii de ziar, frânse câteva stinghii dintr-o cutie de lemn

pentru seminţe, aproape putrezită, şi aprinse focul. În curând, prinse a arde cu flăcări vii şi Oscar strânse cu grebla frunzele moarte şi se încălzi de efort. Îşi scoase haina, agăţând-o de crengile prunului şi munci mai departe doar în pulover. Fumul gros se înălţa drept în sus, plutind încet şi răspândind de jur-împrejur un iz mutumnal. Apoi, se apucă să taie iedera, care sufocase vechiul zid de piatră, smulgându-i crengile lăsate ca o cortină grea. Lucra cu atâta concentrare încât nu auzi poarta din dos deschizându-se şi închizându-se la loc şi nu-l observă pe omul care urca pe potecă:

— Oscar!

Tresărind, Oscar se întoarse şi se pomeni faţă-n faţă cu Peter Kennedy, care era îmbrăcat pentru golf cu canadiana lui roşie şi cu şapca de baseball, cu cozoroc lung, trasă bine pe frunte.

— Dumnezeule mare, m-ai luat prin suprindere!

— N-am avut de gând să mă apropii pe furiş. Mă îndrept către clubul de golf, mi-am programat o partidă la zece şi jumătate. Am văzut fumăraia ieşind din grădină şi am bănuit că te găsesc aici.

— Cu ce te pot ajuta?

— Cu nimic, realmente. Vroiam să-ţi spun doar că am fost ieri la Inverness şi am trecut pe la spital să-l vizitez pe Godfrey Billicliffe.

— Amabil din partea ta. Cum îi merge?

Peter clătină din cap.

— Mă tem că veştile-s cât se poate de proaste, din păcate. Maiorul e grav bolnav. Are cancer.

Bolnav de cancer.

— Of, Doamne! suspină Oscar.

— Cred că presimțise deja, îl copleșiseră temerile, dar n-a scos un cuvânt. Mi-a spus că se simțea rău de mult timp, dar n-a mers la doctor, preferând să-și administreze singur câte o doză de calmante și să bea o dușcă de whisky. Nu vroia să afle diagnosticul, îl înspăimânta adevărul.

— Era îngrozit și-n ziua când l-am găsit zăcând în pat.

— Știu.

Oscar se gândi la bătrânul bolnav, amintindu-și de lacrimile firave care-i umpluseră ochii urduroși.

— I s-a spus? întrebă el.

— Da. L-a convins pe tânărul medic consultant să-l divulge diagnosticul.

— Cât timp mai are de trăit?

— Foarte puțin. E pe moarte, dar se simte destul de împăcat și liniștit, așa socot, bucurându-se de atenție și bună îngrijire din partea tuturor infirmierelor. Va fi o ușurare când se va sfârși.

— Trebuie să merg până acolo să-l văd.

— Nu. M-a rugat să-ți transmit că nu dorește asta. E dopat cu sedative și foarte șubred, a căpătat deja înfățișarea unui muribund care se zvârcolește să părăsească această lume. Dar mi-a cerut să-ți trimit din partea lui calde salutări și să-ți spun cât de recunoscător îți este pentru fapta bună.

— N-am făcut nimic.

— Ba da, ai fost acolo când a avut nevoie de un prieten.

Oscar izbi cu piciorul într-o smicea mocnită zvârlind-o în vâlvătaia focului. Pentru câteva momente, se detestă

cu tărie pe sine însuși, aducându-și aminte de propria-i repulsie instinctivă de a schimba măcar o vorbă cu bătrânul Billicliffe, fofilat la colț de stradă, înspăimântat de moarte să nu-l întâlnească din întâmplare pe maior.

— Ai discutat cu doctorul la spital? se interesă Oscar.

— Da. Când mi-am luat rămas-bun de la Billicliffe, am dat de urma medicului specialist care mi-a confirmat ce știam deja.

— Ce pot să fac?

— Prea puțin, din nefericire. Poate să-i scrii un bilețel. Sau să-i trimiți o carte de vizită cu câteva rânduri. I-ar plăcea.

— Mi se pare cam insipid.

— E realmente destul de calm. Nu se zbate în chinuri, nu-i abătut și îndurerat. Doarme aproape tot timpul amețit de tranchilizante, dar când a deschis ochii, m-a recunoscut și era perfect lucid cât am stat de vorbă. Cred că-și acceptă soarta.

Oscar oftă din greu.

— Păi, presupun că asta e, atunci. Zbură cu gândul la aspectele practice. Sunt înregistrat în formular ca ruda lui cea mai apropiată.

— Or să te anunțe pe tine sau eventual pe mine. Și noi o să ținem legătura.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Știam că ai vrea să ți se dea de știre. Acum, trebuie să plec și să te las să-ți vezi de foc.

Oscar lăsă jos grebla.

— Te-nsoțesc până la poartă.

Coborâră pe potecă în șir indian. Ajunși la poartă, Peter zăbovi un moment.

— Mai e ceva. Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să duci dorul muzicii. Căută pipăind în buzunarul canadienei roșii și scoase la iveală o cheiță de alamă. Biserica era totdeauna deschisă, dar orga-i încuiată. Am discutat cu Alistair Heggie, organistul nostru, și-i fericit dacă ai cânta când te lasă inima. Iat-o... Înainte ca Oscar să protesteze, Peter îl apucă de încheietura mâinii și-i vârî cheița în palma întinsă, împreunându-i degetele ca-ntr-un clește.

— Oh, nu... exclamă Oscar.

— Nu ești obligat. Și poate nici nu vrei. Dar mi-ar plăcea să știu că poți cânta dacă te îmboldește sufletul și dacă te simți împins.

— Ești prea bun.

— Pune-o undeva la loc sigur. Peter rânji cu gura până la urechi. E singura cheie de rezervă. Dădu să plece, apoi se-ntoarse. Cred că mă lasă memoria. Cât pe ce să uit cu desăvârșire. Un alt motiv pentru care te-am căutat. Tabitha mi-a spus să vă întreb dacă puteți să veniți cu toții marți seara la casa parohială pentru o simplă tratație cu plăcintă cu carne și un pahar de băutură? De-abia așteaptă să te întâlnească pe tine, pe Elfrida și, firește, pe musafirele voastre. Nu vă-mbrăcați la patru ace. Copiii noștri vor sta probabil acasă.

— Marți. Ținând încă strâns în căușul palmei cheița, Oscar se străduia să-și fixeze în minte ziua invitației. Deci, marți seara. Ne face o deosebită plăcere.

— Splendid! Peter ieși pe poartă și trase zăvorul. Ne vedem atunci.

— Îți urez o partidă de golf cât se poate de bună. Și mulțumesc c-ai venit.

Lucy

Luni dimineaţă, când Lucy coborî din cuibul ei de la mansardă, observă, la palierul primului etaj, că uşa dormitorului lui Carrie era închisă. Se gândi că probabil Carrie lenevea încă toropită în pat şi se întrebă dacă nu s-ar cuveni s-o trezească din somn. Apoi, în mod întâmplător, se răzgândi.

Jos la parter, îi găsi pe Oscar şi pe Elfrida în toiul micului dejun. În această dimineaţă, Oscar se înfrupta cu cârnaţi şi Lucy nădăjdui că îi rămăseseră şi ei câţiva. Cârnaţii la micul dejun, fripţi la grătar şi cu muştar, reprezentau una dintre ideile ei despre raiul pe pământ.

— Lucy! Pe când se strecura pe uşă, Oscar lăsă jos cuţitul şi furculiţa, întinse braţul s-o întâmpine, strângând-o aproape de el într-o îmbrăţişare prietenească. Cum te lauzi în dimineaţa asta?

— Toate bune şi frumoase, dar unde-i Carrie?

— Carrie se simte destul de rău. Elfrida se ridică de la masă să ia porţia lui Lucy de pe terina pentru ţinut mâncarea fierbinte. Nu cred că are gripă, dar cu siguranţă că nu i-a trecut răceala asta păcătoasă. Doi cârnaţi sau trei?

— Trei, te rog, dacă sunt suficienţi. E încă în pat?

— Da, am intrat pentru câteva clipe să văd ce-i cu el, mi-a spus că a tușit toată noaptea, n-a putut să doarmă deloc și i s-a acrit complet de sine însăși. I-am dus o ceașcă de ceai, dar n-are poftă de mâncare. Când se deschide dispensarul la ora nouă, îi telefonez imediat doctorului Sinclair și-l rog să treacă pe aici ca s-o consulte.

— Face și vizite la domiciliu?

— Dispensarul e chiar peste drum.

Lucy se așează la masă.

— În Londra, medicii nu-și vizitează niciodată pacienții la domiciliu. Trebuie să mergi la cabinet și să stai în sala de așteptare, laolaltă cu alți oameni bolnavi. Bunica zice mereu că ieși de-acolo mai bolnav decât atunci când ai intrat. Crezi că o să se însănătoșească? Vorbesc despre Carrie. Trebuie să se vindece de răceală până la Crăciun.

— O să vedem ce spune doctorul Sinclair.

— Pot să urc repede s-o văd?

— Nu te-aș sfătui până nu știm precis ce-i în neregulă cu Carrie. S-ar putea să fie vorba de o boală contagioasă și atunci o să te molipsești și tu. Sau o să suferi neîntrerupt cu resemnare. Ca bietul Iov din Biblie.

Lucy se apucă să mănânce din cârnați, care erau delicioși, iar Elfrida îi turnă cafea în ceașcă.

— E realmente decepționant, pentru că plănuisem să facem o lungă plimbare pe plajă cu Horace în dimineața asta, spuse ea.

— N-ai motiv să nu mergi.

— Vii și tu, Oscar?

— Nu pot de dimineață. Am de scris o grămadă de misive, pe urmă mă duc la frizerie să mă tund. Apoi o să trec pe la librărie să comand două cărți. Și, în sfârșit, trebuie să iau în drum spre casă pachetul cu carne de la măcelărie.

— Da, înțeleg. Elfridei îi venea greu să nu se întristeze.

Oscar zâmbi.

— Poți foarte bine să mergi de una singură. De fapt, o însoțește Horace. O să te păzească. Îți închipui că ești un explorator solitar.

La auzul acestor vorbe, Lucy se lumină la față.

— Îl scot eu pe Horace la plimbare, dacă se poate?

— Firește.

Lucy medita la această nouă perspectivă de libertate în timp ce dumica mărunțel cârnații și se pomeni destul de atrasă de ideea unei peregrinări cu câinele, singurică-singurea. Din motive lesne de înțeles, nu i se îngăduia să hoinărească prin Londra de capul ei și dacă se înțelegea cu Emma să cutreiere împreună pe străzi, mama ei trebuia întotdeauna să știe încotro mergea și când se întorcea. Dar aici, în Creagan, era limpede că astfel de precauțiuni deveneau inutile. Elfrida și Oscar nu încuiau niciodată ușa din față.

În orășel, mașinile și camioanele se deplasau cu viteză mică, iar cumpărătorii apucau adesea pe mijlocul drumului, oprindu-se din când în când să stea la taifas, iar străduțele și trotuarele păreau să fie aproape mereu înțesate de copii neînsoțiți, plimbându-se cu skateboard-ul ori, dacă nu, îngrămădindu-se în găști. În ziua în care

Oscar colindase cu ea până la ţărmul mării, văzuse băieţandri căţărându-se pe stânci, pedalând în goană pe biciclete şi nu zărise nici urmă de adult prin preajmă. Cât despre personaje sinistre, dubioase şi ticăloase în impermeabile, beţivi, huligani, capete-rase sau dependenţi de droguri, acestea lipseau cu desăvârşire în acest climat moral şi sănătos. Probabil, asemeni microbilor, bacteriilor şi mucegaiului, nu puteau să se dezvolte în geruială.

Uşa din dos se deschise brusc şi se trânti cu un bubuit.

— Doamnă Snead, spuse Oscar şi menajera se ivi într-o clipită, năvălind în bucătărie, îmbrăcată într-un trening de culoare roz şi încălţată cu o pereche de adidaşi şic.

— Oh, ce vreme oribilă, zise ea. Cu nori negri. Vestesc ninsoare. Dădu cu ochii de Lucy. Bună, ce faci aici? Ai venit în vizită? Unde-i mătuşa ta?

Avea părul sur strâns numai cârlionţi în jurul capului şi purta cercei cu strasuri roz, asortaţi de bună seamă cu treningul.

— E în pat. Nu se simte bine.

— Oh, asta-i rău, a examinat-o doctorul?

— Elfrida o să-i dea telefon şi o să-l roage să vină.

— Ei, bine! Doamna Snead o privi ţintă pe Elfrida. Ce pocinog îngrozitor! Vreau să spun, a dat pe neaşteptate în boleşniţă de-abia sosită aici. Ce ghinion afurisit! Numele tău e Lucy, nu-i aşa? Doamna Phipps mi-a vorbit de tine. Ce zici de camera ta? Ne-am distrat pe cinste cu amenajarea ei. Înainte, era doar o mansardă veche şi goală.

— Te rog, doamnă Snead, bea o ceaşcă de ceai, spuse Elfrida, iar doamna Snead nu se lăsă îmbiată de

două ori și se apucă să-și prepare infuzia din copăcel de China, așezându-se apoi să soarbă în tihnă.

Lucy știa că bunica ei ar fi dezaprobat cu vehemență astfel de familiarități și, din îndărătnicie, o îndrăgi pe doamna Snead cu atât mai mult.

Dimineața se scurse repede. Doamna Snead șterse praful și dădu cu aspiratorul, Lucy și cu Oscar spălară vasele rămase de la micul dejun, iar Elfrida plecă în trombă să-i telefoneze doctorului. La ora zece, țârâi soneria la ușa de la intrare și Lucy coborî în goană scările să deschidă, dar doctorul intrase deja și-l găsi ștergându-și picioarele pe preș.

— Bună, o salută el când se pomeniră față-n față. Avea un puternic accent de muntean scoțian, dar era destul de tânăr, cu chipul pârlit de vânt și cu sprâncene stufoase și roșcate ca niște omizi. Tu cine ești?

— Lucy Wesley. Stau aici.

— Așa da! Acum haide, unde-i bolnava?

— Sus la etaj.

Elfrida scoase capul afară peste balustrada scării.

— Doctore Sinclair, ești un sfânt c-ai venit. Medicul urcă treptele, însă Lucy nu-l urmă. În schimb, intră în bucătărie, unde doamna Snead sorta rufele pentru mașina de spălat.

— Doctorul a sunat la ușă? Sper că nu-i nimic grav.

— Credeam că-i doar răcită. S-a simțit prost și-n timpul călătoriei cu avionul. Ce groaznic pentru Carrie.

— Oh, fruntea sus, o să-i treacă. Ai vrea să-mi faci un serviciu? Du-te fuga sus și adu-mi prosoapele din dormitorul doamnei Phipps. Îți dau altele curate să le pui în loc.

Vizita doctorului Sinclair nu dură prea mult. El şi cu Elfrida intraseră în camera lui Carrie, iar Lucy, pe când strângea prosoapele, le auzi murmurul glasurilor în dosul uşii închise. Era liniştitor să-l ştie aici, dar spera că nu-i va diagnostica vreo maladie sinistră, care să necesite antibiotice şi două săptămâni de repaus la pat. Când termină cu examinarea lui Carrie, nu coborî imediat la parter, ci intră în salon să discute cu Oscar.

Isprăvindu-şi îndatorirea de primenire a lenjeriei, Lucy se foi fără rost prin vestibul, apoi nu mai suportă să aştepte şi se grăbi să li se alăture celorlalţi. Elfrida, doctorul şi Oscar şedeau pe bancheta fixată în perete lângă bovindou, vorbind despre un om pe nume maiorul Billicliffe. Maiorul Billicliffe, grav bolnav, după câte s-ar părea, era internat în spitalul din Inverness. Cu toţii aveau expresii posomorâte. Pe urmă, Elfrida se întoarse, o văzu şovăind în pragul uşii şi-i surâse.

— Nu-ţi face griji, Lucy.

Doctorul se ridică în picioare.

— Cum îi merge lui Carrie? îl întrebă Lucy.

— Bine, se va însănătoşi repede. N-are nevoie decât de odihnă şi de multe lichide. Şi i-am prescris un medicament contra tusei. Las-o să stea liniştită şi o să se pună pe picioare în vreo două zile.

Lucy se simţi uşurată.

— Pot să mă duc s-o văd?

— Las-o să se odihnească deocamdată.

— De ce nu-l scoţi pe Horace la plimbarea de explorare? interveni Elfrida.

— Unde mergi, Lucy? se interesă doctorul.

— Mă gândeam să colind pe plajă.

— Te interesează păsările?

— Nu le cunosc denumirile.

— Sunt păsări foarte frumoase pe țărmul mării. Trec și mâine s-o văd pe mătușa ta și îți aduc atlasul meu ornitologic, așa că o să le poți găsi numele acolo.

— Vă mulțumesc.

— Pentru nimic! N-ai pentru ce! Ei, trebuie să plec. Ținem legătura, domnule Blundell. La revedere, doamnă Phipps.

Și dispăru imediat, alergând pe scări, ieșind în goană din casă și bușind ușa în urmă. Uitându-se pe fereastră, Lucy îl văzu suindu-se în mașină și demarând în trombă către următorul pacient. Observă și un câine pe locul pasagerului, itindu-se pe geamul portierei, un prepelicar mare cu urechi blegi, moi, atârnând pe lângă cap. Hotărî în sinea ei că trebuie să fie plăcut să exerciți profesiunea de medic generalist de provincie, însoțit peste tot de animalul iubit.

Doamna Snead avea dreptate. Mijea a zi descurajantă, deși nu ploua de fapt, ceea ce era ciudat pentru că vremea se domolise la sfârșit de săptămână și Oscar fusese în stare să-și aprindă focul în aer liber. Cu Horace ținut din scurt în lesă, Lucy părăsi Estate House, ieși pe poartă, traversă piața, apoi începu a aburca pe drumul care ducea spre clubul de golf. Nu se zăreau prea mulți jucători prin preajmă și doar câteva mașini staționau în parcare. Aleea publică străbătea de la un capăt la celălalt porțiunea de parcurs cu iarbă bine întreținută, șerpuind peste ondulațiile naturale ale terenului

și, când ajunse pe creasta de deal nu prea înaltă, i se profilă înaintea ochilor întregul orizont, mat, oțeliu, încremenit, ca un imens arc ceresc, întunecat de norl joși. Apele mării erau la limita fluxului și valurile mici spălau nisipul sclipitor și jilăvit. În depărtare, putea zări farul și, când sosi în mica parcare, stoluri de pescărușl coborâseră să ciugulească pe lângă tomberoane, sperând să se înfrupte din firimituri de pâine sau do sandvișuri râncede. Când Horace îi văzu adunați ciopor, începu să latre și pescarii fluturară din aripi, zburând agitați în zigzag, apoi planară iarăși în jos să scormonească prin gunoaie.

Lucy desprinse lesa lui Horace de zgradă și câinelo țâșni înainte, gonind de-a lungul povârnișului înspre plajă. În vecinătatea dunelor, înaintă cu greu printre movilițele nisipoase, modelate de bătaia vântului, așa că Lucy ocoli pe plaja umedă, bătucită și, privind îndărăt, observă urmele pașilor ei și ale labelor lui Horace imprimate de jur-împrejur, ca niște tigheliturl de broderie.

Litoralul, presărat cu stânci, între care se adunaseră mici băltoace, se arcuia către nord. În fața ei, la mare depărtare, crestele dealurilor se înlănțuiau cenușii și amenințătoare, pulverizate cu zăpadă. Dincolo de coamele deluroase, văzduhul se căptușea cu umbre vineții, iar Lucy simțea pe obraji șfichiuirea vântului rece.

Era singură. Nu se zăreau prin preajmă nici țipenie de om, nici un alt câine. Doar păsările treceau în zbor razant peste talazurile înspumate.

În acest univers imens, pustiu și eteric, Lucy se văzu pe sine minusculă ca o furnică, redusă la totală neîn-

nomnătate de imensitatea solemnă a naturii. O non-oxistență. Gusta într-o oarecare măsură senzația de noldentitate, bine încredințată că absolut nimeni n-ar fi putut s-o recunoască și că, dacă s-ar întâmpla să se întâlnească în cale cu cineva, n-ar fi știut cine era. Astfel încât, nu-și aparținea decât sieși. Mergea cu pas întins, încălzită de efort, poposind doar din când în când să culoagă o scoică sau o pietricică deosebită care-i atrăgea privirile sau un ciob de sticlă șlefuit cu finețe de valurile mării. Își vâra aceste comori în buzunar. Horace găsi o algă marină lungă, șerpuitoare, și o târî cu botul ca pe un trofeu. Lucy încercă să i-o desprindă din gură și tentativa ei se transformă într-un joc, Horace alergând de-i sfârâiau picioarele, să scape, iar Lucy pe urmele lui, să-l prindă. Descoperi un băț și-l azvârli în valuri, iar Horace uită de algă, o lăsă să cadă și porni în salturi prin apă, doar ca să constate că era ca gheața, înainte să bată speriat în retragere.

Plaja se sfârșea la un alt afloriment de steiuri de piatră seacă, presărate cu mici bălți adunate în adâncituri și cu prundiș în crăpături; alături, se ridica o claie de alge care exalau un miros urât. Lucy se opri în loc un moment să se orienteze. Șirul de dune despărțea plaja de terenul de golf și, pe când șovăia încercând să se hotărască în ce direcție să apuce, auzi huruitul unui motor și zări deasupra colțurilor de stâncă un tractor târându-se cu greu peste un povârniș. Trăgea după sine o remorcă și înainta de bună seamă cu viteza melcului. În mod limpede, trebuia să fie acolo un soi de drumeag. Lucy se decise să meargă acasă pe acea cale și, cu

oarecare greutate, se căţără pe coasta stâncoasă până la spinările uşoare de colnice nisipoase. Horace ţopăia înainte şi se făcu nevăzut. Dunele conturau o coamă deluroasă, împânzită de păpurişuri şi ierburi şi, odată ajunsă pe culme, Lucy observă poteca.

Horace poposea deja acolo, aşteptând-o dar neabătându-şi privirea în direcţia ei: adulmecase miros de străini. Stătea ţintuit, cu urechile ciulite şi flutura din coada stufoasă, de parcă semnaliza cu un fanion. Lucy căută în zare şi văzu coborând pe coastă din direcţia oraşului o necunoscută; îşi plimba câinele, mergând cu paşi mari. Încălţată cu cizme şi îmbrăcată cu pantaloni groşi şi cu o jachetă din piele de oaie, purta o beretă scoţiană cu ciucure, pusă pieziş peste părul cenuşiu, tuns scurt. Patrupedul ei, alergând slobod, îl observă imediat pe Horace şi se opri brusc. Cele două animale se sfredeliră din priviri timp destul de îndelungat. Lucy împietri de groază: celălalt câine era un Rottweiler.

„Horace!". Intenţionase să-l strige, dar glasul îi secase în gâtlej şi scoase doar un murmur chinuit, agonizant. Horace fie că n-o auzi, fie că rămase surd. Şi apoi, potaie stupidă cum era, se porni pe chelălăit. Rottweiler-ul înaintă încet, cu trupul lucitor arcuit, cu muşchii încordaţi, jucându-i sub pielea întinsă. Mârâia întărâtat şi dogit mai-mai să-şi rupă beregata, arătându-şi ameninţător colţii. Rezistând ferm pe poziţie, Horace scoase alte lătrături timide şi, zădărât la culme de aceste schelălăituri jalnice, Rottweiler-ul se năpusti deodată în atac.

Lucy ţipă de spaimă. Şi Horace scoase câteva urlete ascuţite, prelungi, deznădăjduite, chemând-o parcă în ajutor.

Ce pomeni doborât la pământ, stâlcit în bătaie şi învineţit. Oricât de tare s-ar fi zbătut, nu putea scăpa din încăierare.

Stăpâna Rottweiler-ului nu catadicsi să intervină şi să-i despartă pe câini din încleştare. Ţinea în mână o lesă din verigi de lanţ, dar se vădea că se codea să-şi brutalizeze animalul iubit în această stare agresivă. În schimb, scoase un fluierat ascuţit printre buze şi se apucă să strige cu glas răspicat comenzi ca un sergent-major.

— Brutus! Brutus! Vino aici, băiete! Imediat! La picior!

Rottweiler-ul nu se supuse ordinelor.

— Brutus!

— Prindeţi-l! se văită Lucy înnebunită de groază. Horace, câinele mult iubit al Elfridei, era cât pe ce să fie ucis. Faceţi ceva! Opriţi-l!

Uitase complet de tractorul care se apropia, precum cavaleria într-un film western, scrâşnind exact la momentul potrivit; portiera se deschise brusc, şoferul sări din cabină, sprintă pe distanţa de câţiva iarzi şi, fără să arate nici urmă de teamă sau de ezitare, trecu la acţiune, înfigându-şi bocancul greu în spinarea vânjoasă a Rottweiler-ului.

— Încetează! Dă-i drumul, bestie sângeroasă! Luat prin surprindere, Rottweiler-ul îl abandonă pe Horace şi se întoarse să-l atace pe noul duşman, însă tânărul îl înşfăcă de zgarda bătută cu ţinte şi-l târî cu putere departe de prada lui.

Nici într-o mie de ani, Lucy nu şi-ar fi putut imagina pe cineva atât de cumpătat, de puternic şi de curajos.

— Ce mama dracului crezi că faci? se răsti el la stăpâna câinelui, înhăţându-i lesa din mână şi prinzând-o

strâns de zgarda lată, ţintuită, de la gâtul bestiei mârâitoare care se smucea să scape din strânsoare.

Târî animalul către stăpână, iar aceasta apucă buclu de piele de la capătul lesei cu ambele mâini.

Se declanşă un scandal formidabil.

— Cum îndrăzneşti să înjuri ca un birjar?

— De ce nu-ţi ţii câinele în lesă?

— A fost atacat. Acum că pericolul trecuse, femeia deveni bătăioasă. Nu vorbea cu accentul caracteristic celor de prin partea locului, din comitatul Sutherland; după intonaţiile glasului, părea să fie originară din Liverpool sau Manchester.

— Nici pomeneală! Am văzut totul.

— Brutus nu face nici un rău nimănui decât dacă-l provocat. Se chinuia îngrozitor să-şi stăpânească dulăul şi se aprinsese la faţă de efort.

— E un monstru!

— Ce absurditate!

— Unde locuieşti?

— Şi care-i treaba ta, tinere?

— Dacă ai locui aici, ai avea destul bun-simţ ca să nu te plimbi cu câinele ăsta sălbatic pe aleea publică.

— Nu locuiesc aici, spuse femeia ca şi cum s-ar fi împăunat cu acest lucru. Sunt venită în vizită, stau cu sora mea într-o rulotă.

— Păi, atunci, întoarce-te în rulotă, ia-ţi fiara cu tine şi închide-o în carceră.

— Să nu-mi vorbeşti mie pe tonul ăsta impertinent.

— Vorbesc cum îmi place. Lucrez pentru clubul de golf, sunt unul dintre angajaţi.

— Ah, iaca na, înfumuratule, nu mai spune!

— Ia-ți câinele și pleacă. Dați-i bice. Și dacă-l mai văd alergând liber pe aici, anunț poliția.

— Și eu o să reclam purtarea ta nerușinată.

Dar în acest moment, Brutus preluă controlul. Observase doi jucători de golf nevinovați pășind de-a lungul porțiunii de parcurs cu iarbă unde trebuie să cadă mingile; cu sângele înfierbântat în vine, plesnind de furie și mânat de nevoia disperată să-și înfigă colții în alte mădulare, porni glonț să-și hăituiască următoarea victimă. Stăpâna goni în urma lui vrând-nevrând, târâtă cu putere de lesă, pe picioarele-i scurte în mișcare zvâcnită ca două pistoane.

— N-am fost așa de insultată în viața mea, le aruncă ea peste umăr. Era clar o femeie căreia îi plăcea să aibă ultimul cuvânt. N-o să uit una ca asta...

Nu mai auziră nimic. Ajunsese la o distanță de la care nu-i mai puteau deslușii vorbele și glasul pieri purtat de vânt. Dispăruse.

Lucy se așezase pe ierburile umede și spinoase cu Horace înlănțuit cu brațele, cu capul lipit de noua ei jachetă roșie. Tânărul veni să îngenuncheze alături. Lucy observă atunci că era adolescentin, cu chipul ars de soare și pârlit de vânt, cu ochi albaștri ca floarea de cicoare. Avea părul tuns scurt, foarte bălai, aproape albicios ca nordicii, care arată de parcă și l-ar fi decolorat și purta un cercel rotund de aur în urechea stângă.

— Te simți bine? o întrebă el.

Spre eterna-i rușine, Lucy izbucni în lacrimi.

— Da, dar Horace...

— Ia să vedem. Îl desprinse cu blândețe din strânsoarea ei, îl examină pipăindu-l cu atenție, îi mângâie labele care aproape îi acopereau fața, murmurându-i în urechi câteva vorbe de alinare.

— Cred că n-a pățit nimic grav. Are răni și vânătăi superficiale.

— A lătrat doar, suspină Lucy. Așa latră mereu. E atât de prost. Îmi închipuiam că o să moară.

— Norocul lui că nu s-a întâmplat așa.

Lucy smiorcăia întruna a plâns. Nu-și găsea batista. Își șterse nasul cu dosul mâinii. Nu-i nici măcar câinele meu. E al Elfridei. L-am scos doar la o plimbare.

— De unde vii?

— Din Creagan.

— Te duc înapoi cu tractorul. Pot să te conduc până la clubul de golf. Ești în stare să mergi de acolo pe jos?

— Da, așa cred.

— Bravo! Hai cu mine.

O ajută să se ridice în picioare, apoi se aplecă să-l culeagă de pe jos pe Horace și-l purtă pe brațe până la tractor. Lăsase vehiculul cu portiera deschisă, cu motorul zumzăind. Lucy se cățără în cabină. Nu exista decât un loc, dar se cocoță pe marginea banchetei. Horace fu așezat la picioarele ei, unde se întinse rezemat cu greutate de genunchii ei. Apoi, tânărul sări alături și cuplă viteza a doua. Hurducându-se peste denivelările de teren și cu remorca zdrăngănind în spate, vehiculul se puse în mișcare.

Lucy contenise cu plânsul.

— Crezi că Horace o să se facă bine? îl întrebă ea șovăitoare.

— Când ajungi acasă, spală-l cu dezinfectant. Așa o să poți să-i cercetezi rănile. Dacă-i descoperi mușcături adânci, s-ar putea să fie nevoie să mergi cu el la veterinar ca să-i coasă rănile. O să fie plin de vânătăi, asta-i sigur, și o să se simtă amorțit și țeapăn câteva zile.

— Sunt atât de vinovată. Ar fi trebuit să-i port mai bine de grijă.

— Nu puteai face nimic. Cred că femeia aia e sonată. Dacă-l mai văd pe animalul ăla înfiorător, o să-l împușc.

— Îl cheamă Brutus.

— Da, bruta Brutus.

În ciuda celor întâmplate, Lucy se pomeni zâmbind.

— Mulțumesc că m-ai ajutat, spuse ea.

— Stai la Estate House, nu-i așa, cu Oscar Blundell?

— Îl cunoști?

— Nu, dar tatăl meu îl cunoaște. Pe tata îl cheamă Peter Kennedy, e preotul paroh. Eu sunt Rory Kennedy.

— Îmi pare bine, eu mă numesc Lucy Wesley.

— Ce nume drăguț.

— Consider că-i oribil. Sună a misionar. Încerca o senzație plăcută, cuibărită în cabina tractorului, împărțind același loc cu acest tânăr binevoitor și brav. Îi plăcea atingerea de trupul lui robust, strâns lipit de-al ei, mirosul de petrol răspândit de jacheta sa groasă, căldura contactului fizic cu care nu era deprinsă.

— Păi, se putea și mai rău. Am o soră mai mică, se numește Clodagh. Nici ei nu-i place numele de botez. Și-ar fi dorit s-o cheme Tracey Charlene.

De data aceasta, Lucy bufni în râs.

— Nu te-am văzut ieri la biserică? o întrebă Rory.

— Probabil că da, însă eu nu te-am zărit, poate pentru că erau atâţia oameni. Vroiam să admir reflectoarele aprinse strălucind pe tavanul boltit. E aşa de frumos. Elfrida m-a însoţit. Ar fi venit şi Carrie – e mătuşa mea – dar s-a îmbolnăvit şi a rămas acasă. Azi de dimineaţă a trecut doctorul pe la noi şi i-a recomandat să stea în pat. Nu-i grav bolnavă, trebuie doar să se odihnească. Altminteri, am fi ieşit împreună la plimbare şi probabil că lupta între câini nu s-ar mai fi întâmplat niciodată.

— Nimic nu-i mai rău decât o încăierare între câini. Dar n-aveai cum s-o împiedici.

Vorbele lui îi aduceau alinare.

— Lucrezi pe terenul de golf?

— Da, deocamdată. ăsta-i începutul anului de întrerupere a studiilor. Am absolvit liceul în iulie şi la anul o să merg la Universitatea din Durham. Toată vara trecută, am muncit ca băiat de mingi pentru turiştii americani. A fost cu adevărat profitabil, însă toţi au plecat, aşa că acum îi dau o mână de ajutor omului însărcinat cu întreţinerea terenului de golf.

— Ce ai de gând să faci după aceea?

— Vreau să plec în Nepal. O să-mi găsesc o slujbă acolo, probabil că o se predau într-o şcoală.

Lucy rămase impesionată.

— Ce să predai?

— Citirea şi scrierea, presupun. Şi aritmetica. La copiii din clasele elementare. Şi o să-i învăţ să joace fotbal.

Lucy chibzui la cele spuse.

— Eu mă îngrozesc cu gândul la anul de întrerupere, rosti ea.

— Ce vârstă ai?

— Paisprezece ani.

— Ai timp destul să-ţi faci planuri.

— Singurul lucru e că nu-mi surâde să merg într-un loc ciudat şi înspăimântător. De una singură.

— Înspăimântător?

— Mă-nţelegi. Cu crocodili şi revoluţii.

Rory rânji cu gura până a urechi.

— Te uiţi prea mult la televizor, comentă el.

— Poate că o să rămân pur şi simplu acasă.

— Unde locuieşti?

— În Londra.

— Urmezi şcoala tot acolo?

— Da, o şcoală cu cursuri de zi.

— Îţi petreci aici vacanţa de Crăciun?

— Am venit cu Carrie. Eu stau cu mama şi cu bunica mea. Dar mama pleacă de Crăciun în America. De fapt, o să se îmbarce în avion chiar azi. Şi bunica şi-a aranjat un sejur în Bournemouth. Aşa că eu şi cu Carrie am sosit aici.

— Şi cu tatăl tău cum rămâne?

— Părinţii mei sunt divorţaţi. Nu-l văd prea des.

— Asta-i rău.

Lucy ridică din umeri.

— M-am obişnuit.

— Mama mi-a spus să-ţi împrumut vechiul meu televizor. Îl mai vrei?

— Ai unul disponibil?

— Sigur.

— Păi, ar fi drăguţ din partea ta, dar până acum m-am descurcat foarte bine şi fără nici unul.

— O să-l caut. Pentru un timp, hurducară în tăcere, zdruncinați pe poteca plină de hârtoape.

— Am înțeles că sunteți invitați cu toții mâine seară la casa parohială, la o modestă tratație. Tot mâine seară, la ora șapte, o să se dea un zaiafet în sala de festivități a școlii. Eu și cu Clodagh ne-am pus în gând să mergem. Vrei să vii cu noi?

— Ce-i aia zaiafet?

— Un fel de serată dansantă.

Dintr-o dată, Lucy se neliniști. Detesta să danseze, nu-și putea aminti niciodată care era dreapta și care stânga, se fâstâcea când se vedea înconjurată de multă lume. Participase la petreceri, dar nu fusese nicicând invitată la dans. Și, la petreceri, își pierdea de obicei timpul, chinuită de rușine și redusă la tăcere de timiditate.

— Nu știu, spuse ea.

— Ce nu știi?

— Dacă o să vin la dans.

— De ce nu? E doar o distracție de elevi care exersează învârtitele scoțiene pentru sărbătorirea ultimei zile a anului. O să petrecem pe cinste.

Dansuri populare scoțiene cu mișcări vioaie și multe învârtituri.

— Habar n-am să dansez învârtite. Nu cunosc pașii.

— Așa că-i timpul să-nveți.

Lucy ezita încă, dar apoi Rory întoarse capul și-i zâmbi încurajator și prietenos, iar, spre marea-i surprindere, Lucy se trezi spunând:

— E-n regulă. Da. Mulțumesc de invitație. Trebuie să mă-mbrac elegant?

— Ferit-a sfântul! În blugi și-n adidași.

Între timp, pe când discutau, înserarea coborâse ca un văl de pânză amenințător. Din văzduhul neguros, prinseră să cadă primii fulgi. Se cerneau mărunți și înstelați din trâmba norilor împovărați, se așterneau pe capota și aripile tractorului, se adunau în grămezi pe parbriz. Rory puse în funcțiune ștergătoarele.

— Chiar mă întrebam când o să-nceapă ninsoarea, spuse el. Se vedeau nori grei de zăpadă, purtați în voia vântului dinspre nord. Am ascultat azi dimineață prognoza meteo și s-a anunțat că ne putem aștepta de-acum încolo la căderi serioase de zăpadă.

— O să avem parte de un Crăciun cu zăpadă multă, nu-i așa?

— Ți-ar plăcea.

— N-am petrecut niciodată un Crăciun alb.

— E minunat pentru săniuș. Dar înseamnă trudă pentru lucrătorii care întrețin drumurile și le curăță cu plugurile de zăpadă.

Se apropiau de capătul călătoriei, urcând cu scrâșnete de roți pe panta care ducea spre clubul de golf. Rory vină spre parcare, opri motorul, deschise portiera și coborî.

— Crezi că o să te descurci?

Fulgii de nea i se așternuseră pe păr și pe pufoaică. Lucy sări din cabină, apoi se întinse să-l ia pe Horace în brațe și-l propti pe picioare. Câinele se scutură și chiar clătină din coada stufoasă ca un panaj. Ninsoarea deasă să aluneca dusă de vânt, învârtejită pe deasupra lor, și pământul se acoperise deja cu o glazură de fulgi sticloși.

Lucy simți cum o fulguia încet omătul pe nas și se șterse numaidecât. Scoase iesa din buzunar și Rory o prinse de zgarda lui Horace.

— Asta-i tot, atunci. Îi zâmbea cu gura până la urechi. Du-te repede acasă.

— Îți mulțumesc foarte mult.

— Ne vedem mâine seară.

— Da.

Se depărtă în grabă, apucă pe coasta dealului, înaintând prin zăpada căzută. Horace șontâcăia vitejește alături. O spălătură cu dezinfectant, îi sugerase Rory, și apoi, probabil, o consultație la medicul veterinar. Speră ca Elfrida să nu se supere prea tare, deși era aproape convinsă că nu o va mustra pentru neghiobia ei. Se va arăta simțitoare și va înțelege de bună seamă că ea, Lucy, nu purta nici o vină. În spate, auzi duduitul tractorului pus în mișcare și se întoarse să-i facă semn cu mâna lui Rory, însă probabil că acesta nu observă din cauza ninsorii.

Mergea cu greu, târșâindu-și picioarele, destul de zdrobită de emoție și tulburare. Se dovedise a fi până la urmă o excursie memorabilă. O plimbare lungă plină de peripeții, o luptă de câini, o scurtă călătorie cu tractorul, o furtună cu vârtejuri de zăpadă spulberată și o invitație la dans. De-abia aștepta să ajungă acasă și să le povestească lui Oscar și Elfridei totul de-a fir a păr.

Elfrida

Elfrida simți o imensă ușurare când auzi ușa din față deschizându-se și glasul lui Lucy strigând cât o țineau puterile. Amiaza se apropiase de-acum, dar se întunecase afară ca-n toiul nopții și lumea înconjurătoare, de dincolo de fereastra bucătăriei, se învăluise cu o pătură de nea. Chiar de când începuse ninsoarea, presărată din ce în ce mai des din văzduhul de granit, Elfrida se frământase necontenit cu gândul la Lucy, învinuindu-se pe sine însăși pentru iresponsabilitatea de a fi lăsat-o pe copilă să plece singură, imaginându-și tot soiul de orori. Oscar, oploșit sus la etaj, lângă foc, nu se arăta la fel de îngrijorat. Își citea ziarul și o liniștea pe Elfrida, de fiecare dată când se năpustea pe scări să-și țintuiască privirea pe fereastră, că fata avea o judecată sănătoasă și simț practic, că Horace o însoțea, că nu putea fi cocoloșită pentru tot restul vieții. Toate aceste lucruri erau prea bine știute de Elfrida.

Se întoarse în bucătărie să-și ocupe timpul cu pregătirile pentru masa de prânz, curățând de coajă cartofii, dar pândind cu urechile ciulite. Când o auzi în fine pe Lucy intrând în vestibul, își abandonă toate treburile și se repezi să-i iasă în întâmpinare, ștergându-și mâinile

pe șorț. Lucy și cu Horace stăteau pe preșul de șters pi cioarele, amândoi acoperiți cu o crustă de zăpadă ți având de istorisit o poveste teribilă.

Firul poveștii se depănă în bucătăria caldă, în timp ce Lucy își lepădă jacheta, își scoase căciula și-și trase ghetele.

— Câinele ăla înspăimântător, era un Rottweiler, mergea fără lesă și a tăbărât cu furie pe Horace și l-a mușcat. Apoi, a apărut un tractor, condus de Rory Kennedy, care s-a dovedit nemaipomenit de curajos, s-a certat la cuțite cu stăpâna câinelui Rottweiler, zbierând unul la celălalt. Pe urmă, femeia aia a luat-o la sănătoasa și Rory ne-a adus cu tractorul până la clubul de golf, când s-a pornit ninsoarea. Și, oh, Elfrida, îmi pare așa de rău, dar n-am putut opri lupta câinilor. Și sărmanul Horace s-a ales cu mușcături și vânătăi. Rory spunea că trebuie să-l spăl cu dezinfectant și poate să-l duc la veterinar. Avem vreo soluție dezinfectantă? Dacă nu, dau o fugă la farmacie să cumpăr... A fost așa de înfricoșător. Mă temeam să nu-l omoare pe Horace.

Întregul incident o tulburase în mod limpede pe Lucy, dar, în egală măsură, o îmbărbătase, trecând cu bine de fantastica aventură și aducându-l pe Horace acasă în viață. Obrajii i se împurpuraseră, ochii îi străluceau și arăta mai vioaie și mai plină de energie decât o văzuse Elfrida până atunci. Era o copilă drăgălașă, firește, dar prea sobră, și docilitatea nu i se potrivește unei adolescente de paisprezece ani. Această metamorfoză era dătătoare de speranțe și Elfrida uită ca prin farmec de toate neliniștile anterioare și se încredință că procedase

exact cum trebuia trimițând-o pe Lucy la plimbare de una singură.

Horace se lungise pe podea și-și lingea rănile.

— Ce ți s-a-ntâmplat, Horace? îl întrebă Elfrida. Te-a atacat un dulău sălbatic?

— A lătrat, dar nu foarte mult, trebui să recunoască Lucy.

— Numai câinii proști latră la un Rottweiler.

Elfrida urcă la etaj după sticla cu Dettol, iar Lucy umplu cuva mare din oficiu cu apă caldă. Îl ridicară pe Horace în brațe, îl cufundară în cadă și toată zăpada lipită de labe și pe pieptul lățos se topi de îndată. Nu exista duș, dar Elfrida găsi un vechi ulcior și-l folosi ca să-i toarne apa amestecată cu soluție, mirosind a spital, peste greabăn, peste picioare și peste grumaz. Horace, ud leoarcă, îndura chinul într-o lăcere resemnată, iar la sfârșitul îmbăierii, Elfrida nu descoperi nici o rană serioasă, ci doar o serie de mușcături, ciupituri și înțepături care urmau să se vindece cu timpul de la sine. Burta îi era rău învinețită, iar una dintre urechi puțin sfâșiată pe margine, dar, în linii generale, se părea că scăpase din bătaie fără vătămări prea grave.

Lucy scoase un oftat de ușurare.

— Așadar, nu trebuie să mergem cu el la veterinar?

— Nu cred. Ceea ce-i cât se poate de bine pentru că nu știu unde-i cel mai apropiat cabinet veterinar și, cu zăpada asta, nu ne putem deplasa cu mașina nicăieri.

Lăsă apa să se scurgă, îl scoase pe Horace din cadă, îl cără pe brațe până-n bucătărie, îl înfășură ca pe un beduin într-un prosop de baie gros și curat. Apoi îl șterse cu grijă.

— Acum avem doi bolnavi. Poate n-ar strica să agățăm la ușă un anunț: „Estate House, sanatoriu particular".

Lucy rămase înmărmurită de vinovăție.

— Ce îngrozitor! Am uitat complet de Carrie! Doarmă încă?

— Așa bănuiesc. N-am auzit nici un zgomot.

— Unde-i Oscar?

— În salon.

— Fug să-i povestesc tot ce s-a întâmplat.

— O să te asculte captivat, dar, draga mea, blugii tăi mustesc de apă. Mai întâi cred că s-ar cuveni să urci la mansardă și să te schimbi în haine uscate. Adu-ți lucrurile ude jos și le întindem pe frânghie să se zvânte.

— E-n ordine. Lucy dădu să plece, însă se întoarse în pragul ușii. Elfrida!

— Ce-i, scumpo?

— Rory Kennedy e grozav de drăguț. Și are părul vopsit.

— Vopsit? Elfrida își compuse o expresie de oripilare. Ce-ar zice de una ca asta bunica ta?

Lucy imită glasul lui Dodie.

— Dez-gustător! Rânji cu gura până la urechi, apoi se evaporă, iar Elfrida o auzi alergând pe scări, sărind câte două trepte deodată, până în dormitorul ei din mansardă.

În acea după-amiază, ceasul bătu ora trei până ce apucă Elfrida să verifice cum se mai simțea Carrie. Ninoarea contenise, dar ziua se stingea în amurg, grăbind căderea în negurile serii. Elfrida trebui să aprindă luminile și trase draperiile.

Ciocăni ușurel cu degetul în ușa camerei lui Carrie și o crăpă puțin.

— Carrie?

— Sunt trează.

În lumina difuză, Elfrida deslușì cum își răsucește capul pe perna albă. Înaintă câțiva pași să aprindă veioza de pe noptieră. Carrie se întinse, căscă, apoi îi surâse.

— Cât e ceasul?

— Trei după-amiaza.

— Parcă-i noapte.

— Știu. A nins, zăpada s-a depus într-un strat gros de aproape patru țoli, dar fulguiala s-a oprit pentru moment. Elfrida merse să închidă fereastra și să lase draperiile de catifea și, dintr-o dată, micul dormitor deveni tihnit și izolat, luminat discret de o singură lampă și cu ungherele cufundate în penumbră. Elfrida se cocoță pe marginea patului imens.

— Cum te simți?

— Buimăcită. Cum de am putut oare să dorm așa de mult?

— Erai epuizată. Vrei să mănânci ceva? Sau să bei o ceașcă de ceai?

Carrie se gândi câteva clipe.

— Aș savura un ceai. Și trebuie să merg la toaletă.

Coborî încetișor din pat; picioare lungi și subțiri și o cămașă de noapte din batist. Întinse mâna după halatul de casă și se înfășură legându-și strâns cordonul în jurul taliei înguste. Elfrida o părăsi și se înapoie în bucătărie să pună apa la fiert. Așeză pe tavă două cești, câțiva biscuiți delicioși și scumpi pe o farfurioară, pe care Oscar,

într-una dintre incursiunile lui prin centrul comercial după târguieli, nu rezistase tentației de a-i cumpăra. Când tava încărcată sus pe scări și o găsi pe Carrie vârâtă în pat, după ce se spălase pe față, pe dinți și-și pieptănase părul negru. Își pulverizase câțiva stropi de parfum, parfumul ei special și caracteristic, și se simțea de bună seamă cu mult mai atrăgătoare.

— Elfrida, ești un înger. Îmi pare rău. Îmi cer scuze pentru deranjul pe care ți-l fac.

— Nu-i nici un deranj. Sunt fericită că te-ai odihnit.

— E atâta liniște. Unde-i toată lumea?

— De îndată ce a încetat ninsoarea, Oscar și cu Lucy s-au hotărât să umble prin târg după cumpărături. Au plecat să caute ornamente și globuri pentru bradul de Crăciun.

— Și unde or să le găsească?

— Habar n-am. Probabil la negustorul de fierărie. Lucy l-a scos de dimineață pe Horace la plimbare și a trecut printr-o aventură nemaipomenită... Elfrida îi istorisi lui Carrie saga încăierării dintre Horace și Rottweiler, iar aceasta se îngrozi pe măsura pățaniei, dar rămase și impresionată de stăpânirea de sine a lui Lucy și de felul în care se comportase.

— Ce aventură! Destul de înspăimântătoare, însă, după toate probabilitățile, exact ce avea nevoie ca să iasă din starea de amorțeală. Duce o viață atât de anostă în Londra, cu Dodie și Nicola. Amândouă sunt așa de egoiste și lipsite de imaginație. Nu-mi pot închipui cum ar fi arătat viața mea la vârsta lui Lucy, dacă n-ar fi existat Jeffrey. Și, firește, ea n-are alături un Jeffrey și nici un tată în adevăratul sens al cuvântului. Dodie și Nicola

nu un orizont intelectual extrem de limitat, nu-i oferă absolut nici o stimulare. Ambele nu discută decât despre alte persoane, în special scorpii și femei de moravuri ușoare, sau despre hainele la modă.

— Cu ce se ocupă biata copilă toată ziua?

— În cea mai mare parte a timpului este la școală. Și-a aranjat o cameră drăguță în apartamentul ăla și mai iese prin oraș cu prietena ei, Emma...

— Bănuiesc că nu vede niciodată un bărbat. Sau un băiat.

— Școala e numai de fete și dacă-și vizitează tatăl, îngrozitoarea de Marilyn trebuie să fie mereu prezentă. Din gelozie, probabil, cap de gâscă.

— Cred că se simte atrasă de Rory Kennedy. Lăsând la o parte că a înfruntat situația cu curaj și l-a salvat pe Horace, are părul vopsit. Și un cercel în ureche.

— Extrem de palpitant.

— Am fost invitați cu toții la casa parohială mâine seară, la un pahar de băutură cu soții Kennedy. Mi-ar plăcea să poți veni cu noi fiindcă vreau s-o cunoști pe Tabitha, însă pesemne că nu te simți în formă pentru o astfel de îndatorire mondenă.

— O să vedem.

— Și apoi, după câte s-ar părea, se dă o chermeză în sala de festivități a școlii, toți tinerii se adună acolo să danseze învârtite scoțiene. Rory a întrebat-o pe Lucy dacă vrea să meargă cu el și cu sora lui, iar copilei noastre îi sticlesc ochii în cap de bucurie, tremură de emoție și stă ca pe ghimpi. Mi-a spus că o să se spele pe cap astă-seară.

Carrie sorbi din ceai, care era fierbinte şi cu gust de fum pentru că Elfrida preparase infuzia din plicuţele Lapsang Souchong.

— Am sentimentul groaznic că atunci când o să vină timpul să ne întoarcem la Londra, Lucy o să-şi ia o mină mâhnită şi înlăcrimată, spuse ea cu tristeţe.

— Nu-mi mai zice. Nici nu pot suporta să mă gândesc la asta.

— Am tot reflectat la slujba de la agenţia de turism din Londra. M-am hotărât s-o accept. Poate doar pentru un an. Apoi, am de gând să stau mai mult în preajma lui Lucy, încercând să-i mai înviorez puţin situaţia. O s-o silesc pe Dodie la supunere, forţând-o să mă lase s-o iau cu mine pe Lucy în Cornwall şi să stăm un timp cu Jeffrey şi Serena. Ştii, Lucy nu l-a cunoscut încă pe Jeffrey. Era doar un prunc când ei au divorţat, iar Dodie nu dă nici un semn că şi-ar fi atenuat resentimentele şi ranchiuna.

— Sărmana femeie!

— De ce spui asta?

— Fiindcă n-are cu ce să-şi frământe creierii. Mai vrei ceai?

Carrie îi întinse ceaşca goală şi Elfrida i-o reumplu.

— A sunat Nicola azi?

— Nicola? Aşteptai telefon de la ea?

— Nu. Dar chiar azi pleacă în Florida. Mă gândeam că s-ar putea să telefoneze ca să-şi ia rămas-bun de la Lucy. Însă, evident, nu s-a sinchisit.

— Lucy nici n-a adus vorba de asta. Sinceră să fiu, socot că-i prea absorbită de aventurile canine, de Rory

Kennedy și de cumpărarea podoabelor pentru bradul de Crăciun, împreună cu Oscar.

— Cu atât mai bine pentru Lucy.

Tăcură, sorbindu-și ceaiul într-o companie deosebit de plăcută. În casă domnea liniștea. Elfrida prinse a grăi pe un ton cât mai degajat cu putință, spulberând încercarea.

— E momentul potrivit să discutăm?

Carrie își înălță capul și-și aținti ochii negri spre chipul Elfridei.

— Să discutăm?

— Mi-ai spus că o să-mi povestești. Mai târziu. Într-o bună zi. De ce ai părăsit Austria. De ce te-ai întors acasă pe neașteptate. De ce o să te angajezi în postul din Londra. Poate că acum, când nu ne stinghерește nimeni, e tocmai momentul nimerit. Nu-mi vâr nasul în treburile tale. Vreau doar să știu. Nu atât despre Austria, cât mai degrabă de ce ești așa de doborâtă, sleită de puteri și nefericită.

— Așa arăt?

— Dar nu mai puțin frumoasă.

— Oh, Elfrida, ce bine joci teatru. Nu mă simt deloc frumoasă, ci sfârșită și hârșâită de viață. Am aproape treizeci de ani. E ca un soi de cumpăna apelor, o cotitură crucială. Și nu știu ce mă așteaptă dincolo de răscruce. De când ne-am văzut ultima oară, anii s-au scurs cu iuțeală. Odinioară, vârsta de treizeci de ani mi se părea atât de îndepărtată. Și acum, până să mă dumiresc ce se întâmplă cu mine, voi împlini patruzeci de ani, apoi cincizeci și trebuie să-mi rostuiesc într-un fel

viața. Dar simpla perspectivă de a lua decizii importante, de a cunoaște oameni noi și de a mă regăsi cu vechii prieteni mă secătuiește de puteri.

— Iată de ce te-ai îmbolnăvit și de ce te-a dorborât la pământ răceala asta.

— O tulburare psihosomatică, asta vrei să spui?

— Nu, mă refer la vulnerabilitatea ta din punct de vedere fizic.

— Vulnerabilitate fizică! Nu mi-aș fi închipuit niciodată că cineva m-ar putea caracteriza astfel.

— Toată lumea e vulnerabilă.

— Eu îmi imaginam că sunt puternică. De îndată ce Carrie își isprăvi de băut ceaiul, Elfrida o descotorosi de ceașca goală, o așeză pe tavă, coborî din pat și depuse tava pe podea. Apoi se cocoță iarăși în pat, instalându-se confortabil cu spatele rezemat de tăblia din bare de alamă.

— Ce s-a întâmplat, Carrie?

— Stăteam deja în Oberbeuren de aproape un an, lucrasem în sezonul de iarnă și de vară. Salariul era substanțial, îmi găsisem un apartament și mă ocupam de ceea ce-mi plăcea cel mai mult pe lume. Îmi petreceam timpul cât se poate de bine. Și atunci l-am cunoscut pe Andreas. A sosit în stațiune o dată cu prima ninsoare, însoțit de un grup de prieteni. Își sărbătoreau anual reîntâlnirea, era un soi de petrecere la care participă numai bărbații, intrată în tradiție încă de pe vremea când erau cu toții la universitate. Se cazaseră în cel mai mare hotel și așa ne-am cunoscut. Andreas lucra ca bancher în Frankfurt, provenea dintr-o familie

prestigioasă, cu numeroase afaceri conduse de tatăl lui. Era căsătorit și avea doi copii. Am știut de la bun început de căsnicia lui, dar nu mai eram o tânără naivă și mi-am spus în sinea mea că mă puteam descurca. N-am vrut să mă îndrăgostesc de el și cred că nici Andreas n-a prevăzut că o să se nască iubirea noastră, dar s-a întâmplat. Pur și simplu, așa s-au brodit lucrurile.

— Era cel mai atrăgător bărbat din câți am întâlnit vreodată, un companion generos și amuzant, un schior strălucit, un amant plin de tandrețe, aprins de dragoste și senzual. Nu avea o înfățișare tipic germanică, păr blond și ochi albaștri. De fapt, era foarte brunet, înalt și slab, cu un aspect de intelectual. La prima vedere, l-ai fi putut lua drept scriitor sau drept profesor. Dar, așa cum ți-am spus, era bancher.

— A venit destul de des la Oberbeuren în acea primă iarnă. Călătorea cu avionul companiei până la München și de acolo străbătea cu mașina regiunea muntoasă. Apoi, n-a mai stat la hotel, ci s-a mutat cu mine. Și trăiam parcă într-o lume tainică și izolată în care nu mai putea pătrunde nimeni altcineva. Când s-a topit zăpada, credeam că o să plece, dar iubea munții în plină vară la fel de mult ca și în timpul iernii și colindam pe coclauri zile la rând, înotam în lacuri reci ca gheața și poposeam peste noapte în cabane retrase. Și ne trezeam din somn într-un pat cu pilotă de puf, ascultând tălăngile turmelor pe când coborau la mulsul de dimineață.

— Andreas călătorea cu afaceri prin toată Europa și câteodată îl însoțeam la Viena, Luxemburg sau München. Am mers împreună o dată la Viena când era iarnă

și am umblat prin bazarul amenajat special pentru Crăciun, am cumpărat turtă dulce, steluțe sclipitoare și mici ornamente pentru brad, cioplite în lemn și pictate în culori vii. Și, în acea seară, ne-am delectat cu un spectacol de operă, „Der Rosenkavalier", și după aceea am cinat la un restaurant numit „Cei trei husari".

— Pe urmă, cam acum șase luni, Andreas a venit din nou în Oberbeuren. Arăta obosit și oarecum preocupat. Când l-am întrebat ce era în neregulă cu el, mi-a povestit că-i ceruse soției lui divorțul. Pentru că vroia să ne căsătorim. M-am simțit copleșită de sentimente potrivnice. Mi-am amintit de Jeffrey și Serena; mi-am spus în gând cât de fericiți erau împreună. Dar mi-am adus aminte și amărăciunea și dușmănia provocate de divorțul părinților mei. N-o cunoșteam pe nevasta lui, știam doar atât că o cheamă Inga. Nu-mi puteam închipui ca vreo femeie să nu iubească din tot sufletul, până la adorație, un bărbat ca Andreas. Așa că în inima mea se luptau simțământul de vinovăție și cel de iubire extatică. Însă nu cutezam să privesc în viitor fiindcă n-avea nici un sens. Conviețuiam cu Andreas de atâta vreme, de pe o zi pe alta. Abia dacă-mi mai reaminteam de timpurile când nu-mi fusese alături, cea mai importantă ființă din viața mea.

— N-a mai pomenit niciodată de divorț. Ajungea în munți, eram împreună și, uneori, obișnuia să spună astfel de lucruri, ca de pildă: «Când o să ne căsătorim, o să ne construim o căsuță aici, o să venim în fiecare sfârșit de săptămână și o să-mi aduc și copiii. Îi vei cunoaște pe copiii mei!».

— Dar nu-i dădeam niciodată nici un fel de răspuns pentru că mă temeam: mi se părea ca și cum aș fi sfidat providența divină.

— Apoi, mi-a spus că s-a consultat cu un avocat. Mai târziu, că-și anunțase părinții de hotărârea lui de a divorța, fiindcă mariajul era compromis.

— Cred că trebuie să se fi iscat un scandal monumental. Familia lui Andreas deținea o poziție socială înaltă în Frankfurt, bogată, influentă și cu relații suspuse. Erau catolici. Îmi imaginez cum se va fi simțit. Și totuși nu pot să-l înțeleg. Realizam doar că nu aveam puterea să fiu eu cea care-și ia adio. Astfel încât tot ce mi s-a întâmplat n-a depins decât de el. De Andreas. A fost decizia lui.

— A mai rezistat ferm pe poziție cam trei luni, îngăduindu-mi să sper, se arăta atât de puternic, de sigur și de liniștitor, încât credeam cu adevărat că avea să dovedească tărie de caracter, să nu se dea bătut și să se descătușeze dintr-o căsnicie ratată. Însă, în final, presiunea morală l-a copleșit. În mod limpede, ținea foarte mult la soția lui și-și adora copiii. Își respecta părinții și-i plăcea stilul lui de viață. Cred că probabil familia îl avertizase că terminau cu el dacă-și destrăma căsnicia. Și că-l azvârleau pe scări afară sau îl renegau.

— Totul sună atât de banal, nu-i așa? Ca o placă tocită, ascultată de prea multe ori. Pare să fie o scenă siropoasă desprinsă dintr-o veche melodramă sau dintr-o operă din epoca victoriană. Până când Andreas mi-a spus că trebuia să punem capăt legăturii noastre de dragoste și că se întorcea în Frankfurt, la Inga și la copii,

mă oţelisem să-i accept hotărârea. Dar când a sosit timpul să ne luăm adio, ştiind că nu-l voi mai vedea niciodată, m-am simţit de parcă mi s-ar fi scurs toată viaţa din trup, sângerând până la moarte sau fiind stoarsă de vlagă.

— Credeam că mai pot rămâne în Oberbeuren, încercând să-mi continuu munca, dar n-am rezistat. Nu-mi ţineam atenţia concentrată, gândurile îmi fugeau la el şi era o slujbă prea importantă şi solicitantă ca să se termine cu un eşec ruşinos. Aşa că m-am prezentat la şeful meu, i-am zis că renunţ la serviciu şi că mă-ntorc la Londra. Am mai rămas suficient timp ca să găsească un înlocuitor – o fată competentă care lucrase în subordinea mea – şi apoi am plecat cu avionul spre casă.

— Încă îl visez noaptea pe Andreas. Uneori, visele sunt îngrozitoare, alteori îmi apare în somn să-mi spună că totul n-a fost decât o greşeală şi că Inga nu-l mai doreşte şi deci putem fi iarăşi împreună. În acele clipe, mă trezesc atât de fericită...

Se aşternu o tăcere destul de lungă şi apoi Carrie se foi în aşternut şi surâse.

— Aşa că asta-i tot, conchise ea.

— Scumpa mea, îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Cât se poate de plicticos, realmente. Cum ţi-am pomenit deja, o poveste banală, răsuflată.

— Câtuşi de puţin.

— Îmi voi redobândi cumpătul. O să mă eliberez de obsesia cu Andreas şi o să-mi recapăt judecata limpede. Viaţa merge înainte. Sunt aici, cu tine. Îmi voi redobândi vigoarea şi stăpânirea de sine, voi face tot posibilul să fiu agreabilă.

— Nu trebuie să simulezi nimic.

— O să-i povestești lui Oscar?

— Dacă n-ai ceva împotrivă.

— Doar un scurt rezumat. Aș vrea să afle. Asta ar ușura relația dintre noi.

— E-n ordine. Elfrida oftă din adânc. Carrie, draga mea, nu se cuvine să crezi că s-a sfârșit cu dragostea și buna dispoziție. Viața e atât de extraordinară. Surprize minunate te pândesc în cele mai neprevăzute cotloane. De pe poziția ta, s-ar putea ca lucrurile să ți se înfățișeze într-o lumină sumbră, dezolantă, prevestind un dezastru, dar uită-te la mine. Credeam că o să rămân singură pentru tot restul zilelor, în micuța mea văgăună geriatrică din Hampshire și, în clipa următoare, m-am pomenit aici în nordul Scoției, trăind alături de Oscar.

— Oscar nu-i căsătorit.

— Nu. Elfrida își aminti de Jimbo și suspină din nou, tulburată de meandrele destinului. Așa e, lumea e plină de bărbați însurați, încuviință ea.

— Nu și pentru mine, Elfrida. Cât e hăul!

De la parter răzbătură zgomot de ușă trântită și murmur de glasuri vesele, semn că Oscar și cu Lucy se înapoiaseră de la cumpărături.

Elfrida se ridică în capul oaselor și coborî din patul înalt.

— Trebuie să plec ca să-i pregătesc ceaiul lui Oscar. Să-i zic lui Lucy să vină să te vadă?

— Da, te rog. Vreau să ascult aventura cu lupta de câini direct din gura ei și să-mi povestească despre noul ei prieten.

— N-o s-o șicanezi?

— Oh, Elfrida. De parcă aș putea vreodată. Îmi amintesc încă foarte bine ce înseamnă să ai paisprezece ani.

Sam

Stăteau pe scaunele înalte, în faţa tejghelei, în barul „Duke's Arms" din Buckly, asemănător mai degrabă cu o mică tavernă austeră care nu făcea concesii nici sezonului turistic, nici artei decorative ultramoderne. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri din lemn de pin răşinos, îmbinate cu lambă şi uluc, luminile deprimante, iar podeaua acoperită cu linoleum uzat, de culoare maro-închis. Proprietarul se postase în spatele tejghelei şi nu dădea impresia că i-ar plăcea propria-i îndeletnicire. În încăpere, se înşiruiau câteva măsuţe rotunde cu scaune moatrăgătoare, iar în grătarul de cămin mocnea un foc de turbă.

Deasupra vetrei, anina un enorm peşte împăiat, cu ochi reci şi bleojdiţi, expus într-o cutie de sticlă şi, de jur-împrejur, duhnea a bere stătută şi a whisky.

— Ce vrei să bei? întrebă Fergus Skinner.

— O jumătate de pintă de bere blondă, te rog.

— Nu iei o duşcă de rachiu?

— Conduc maşina.

Fergus îl adusese pe Sam aici, după ce traversaseră drumul acoperit cu zăpadă din faţa bisericii unde se întâlniseră. Era cârciuma lui obişnuită, îi explicase lui

Sam, nefrecventată de femei care vagabondează fără căpătâi, un loc retras unde un bărbat putea să stea în liniște și să-și savureze tihnit cinzeaca de rachiu, fără ca vreo persoană să-l acosteze sau să-l antreneze în conversație.

— Da, da, rosti Fergus acum apăsat, admițând situația lui Sam. Ei bine, mare păcat, dar nu-i nimic de făcut, și-și comandă un whisky mare. Cu ăsta, merg mai departe. Dar dacă intenționase să facă o glumă bună, gândurile nu i se trădară în priviri, nici o licărire de amuzament nu-i învioră ochii.

Era un bărbat înalt, trecut cu puțin peste patruzeci de ani, însă arăta mai vârstnic, cu părul negru ca tăciunele și cu obrajii rumeni ca un adevărat muntean scoțian. Trăsăturile îi erau puternic conturate – ochi adânciți în orbite, nas coroiat, pometii scofâlciți și supți, cu o expresie posomorâtă.

Dar înfățișarea lăsa o impresie falsă, ascunzându-l adevăratul caracter tenace. Fergus Skinner fusese în zilele de odinioară șef de echipă la filatura de lână și, când familia McTaggart se destrămase, el îi raliase pe muncitori, adresându-se Agenției locale pentru întreprinderi și organizase cumpărarea acțiunilor fabricii de către salariați. Aproape în unanimitate, fusese votat în funcția de director general al noii societăți pe acțiuni și resimțise mai greu decât tot restul angajaților urmările cesiunii și dispariției afacerii. Însă rămase de neînfrânt fiindcă, probabil, alternativa era falimentul definitiv, iar Fergus Skinner avea prea multă forță morală ca să accepte un eșec total. Când Sam îi telefonase din Londra,

dlo la sediul companiei Sturrock & Swinfield rugându-l să ıranjeze şi să pregătească o întrunire cu toţi lucrătorii, Fergus Skinner se achitase cu conştiinciozitate de misiunea primită: afişase înştiinţări prevenindu-i pe toţi muncitorii şi inserase diverse anunţuri în ziarele locale. Datorită străduinţei lui, se prezentaseră la întâlnire o droaie de oameni, astfel încât persoanele sosite cu întârziere nu mai găsiră decât locuri de stat în picioare.

Acum, cei doi îşi cărară paharele cu băuturi până la o măsuţă şubredă şi instabilă de lângă cămin. Singurul alt client era un bătrân, aşezat într-un colţ, meditând melancolic în faţa unui rachiu şi pufăind dintr-o ţigară. Nu părea să le acorde atenţie nici unuia dintre ei. Pe perete, un ceasornic rotund, arătând ora cinci şi jumătate, ticăia în ritm uniform. Barmanul, lustruind paharele, se uita ţintă la un mic televizor alb-negru, cu sonorul dat atât de încet, încât nu auzeai aproape nimic.

O bucată de turbă incandescentă alunecă în cenuşa fierbinte. Fergus ridică paharul:

— În sănătatea ta!

— Şi pentru viitor!

Berea era caldă.

— Da, pentru viitor!

Întâlnirea decursese în condiţii bune, în incinta bisericii din Buckly, întrucât filatura se găsea încă într-o stare de dezolare, avariată, umedă şi friguroasă. Sam şi cu Fergus se urcaseră pe platforma ridicată, iar Sam văzuse în masa de oameni nu numai bărbaţi, ci şi femei, şi chiar, pe alocuri, câte un copil răzleţ, prea mic să fie lăsat singur acasă.

La început, atmosfera fusese circumspectă şi nu tocmai prietenoasă. Aceşti oameni, rămaşi fără slujbe de prea mult timp, nu aveau de gând să ia drept sigure la miri ce promisiuni în roz. Sam începuse cu propria-i prezentare ca nou director general al fabricii McTaggart, numit să-şi asume răspunderea pentru reconstrucţia filaturii ajunse în ruină şi pentru relansarea afacerii. Cu răspuns la aceste cuvinte introductive, se lăsă o tăcere împietrită şi Sam intui că asistenţa îl considera probabil drept un simplu capitalist avid de câştig, trimis din Londra de Sturrock & Swinfield, aşa că le vorbi puţin despre originea lui socială: copil născut şi crescut în Yorkshire, iniţiat de timpuriu în secretele industriei confecţiilor din lână, graţie filaturii familiei foarte asemănătoare cu McTaggart din Buckly. Le relată cum şi afacerea tatălui său se confruntase cu dificultăţi financiare, salvată de la faliment tot de concernul Sturrock & Swinfield, motiv pentru care el, Sam, se şi afla astăzi aici.

Atmosfera se mai destinse într-o oarecare măsură. Oamenii se foiau în scaune, îngrămădiţi unii în alţii.

Sam îşi continuă discursul. Explicaţiile durară destul de mult timp. Le expuse amănunţit întregul proces. Se referi pe rând la studiul de fezabilitate şi la măsurile de restructurare. Un plan de afacere construit pe tradiţie, clientelă şi vad comercial, dar ţinând pas cu progresul. Aşadar, noi produse, noi pieţe de desfacere şi noi utilaje.

La începutul întâlnirii, rugase să i se pună întrebări. Acum mâinile erau ridicate.

— Asta o să însemne şi recalificare?

Le răspunse afirmativ. Alte întrebări se succedară cu repeziciune.

— Or să aibă loc reduceri de personal?

Încuviință că se vor face concedieri, pentru început, dar, de îndată ce filatura se reclădea și intra în funcțiune, aveau să urmeze extinderi treptate, precum și crearea unor noi locuri de muncă.

O femeie se ridică în picioare și se interesă dacă i se va asigura și ei o slujbă, ca finisor, sau toate operațiile de finisare și ajustare în filatură vor fi executate de mașinării sofisticate? Sam îi spuse că totdeauna, cu gama de produse de lux pe care intenționau să le manufacturèze, se va găsi de lucru pentru finisori.

Întrebarea vitală era când? Cât de curând se vor întoarce la lucru?

Cel mai curând posibil, în nouă luni. Cel mai târziu, într-un an.

De ce atât de mult?

Erau o grămadă de lucruri de făcut. Dacă vreo persoană vroia să se convingă, planurile fuseseră deja întocmite, iar schițele afișate pe panouri de expunere așezate în capătul sălii.

Aspectul exterior al vechii filaturi va rămâne neschimbat. În interiorul devastat de inundații, se vor face lucrări de reconstrucție și reamenajare. Se va înființa un magazin pentru atragerea turiștilor, iar arhitectul prevăzuse în proiect o ceainărie și un bar cu aperitive și băuturi, ambele localuri oferind posibilitățile de folosire a mâinii de lucru.

Și cine va obține contractele de construcție?

Sam îi lămuri că Sir David Swinfield își exprimase dorința ca toți meseriașii necesari să provină din împrejurimi și ca toți constructorii, instalatorii, electricienii și tâmplarii de prin partea locului să fie angrenați în munca de refacere. După Anul Nou, se vor lansa oferte de servicii și se vor evalua devizele ulterioare pentru compararea costurilor.

În cele din urmă, discuția căpătă un caracter general, întocmai cum plănuise și Sam. Înainte ca întrunirea să se încheie, Sam coborâse de pe platformă în preajma oamenilor; să clarifice unele aspecte legate de proiect, să le asculte problemele și să încerce să-i liniștească. Într-un târziu, simți că, deși nu-și câștigase o grămadă de prieteni, reușise măcar să le inspire un oarecare grad de încredere și, în mod promițător, să le atragă colaborarea.

Fusese un început mai bun decât se așteptase și nu atât de rău pe cât se temuse.

Fergus se aplecă să vâre o altă bucată de turbă în focul care abia mai pâlpâia sub jăratic, gata-gata să se stingă.

— Și când o să te instalezi în Buckly? îl întrebă el.

— Sunt aici acum, Fergus.

— Dar o să te-ntorci la Londra?

— Bineînțeles că da. Probabil că o să mă învârt încoace și încolo ca un titirez, dar deocamdată m-am stabilit aici.

— Și unde stai?

— Pentru moment, în Inverness, la hotel.

— Însă o să te duci acasă de Crăciun?

Sam șovăi. Urma să lucreze îndeaproape cu Fergus, așa că hotărî că ar face mai bine să fie brutal de sincer și să joace cu toate cărțile pe față. În felul acesta, nimic nu va rămâne confuz sau nu va fi interpretat greșit.

— Știi, în prezent, n-am un cămin. Locuiam în New York. N-am nici măcar familie. Eu și soția mea suntem despărțiți. Ea stă încă în Statele Unite.

— Ăsta-i cumplit lucru. Să fii lipsit de adăpost, spuse Fergus.

Sam rânji.

— Nu-i atât de rău. Oricum, cu reconstrucția filaturii, am cu ce să-mi umplu timpul și mintea, așa că n-am apucat să mă gândesc la Crăciun. M-aș putea întoarce la Londra să-mi petrec sărbătorile cu prietenii, dar, deocamdată, prefer să mă concentrez asupra slujbei mele.

— Nu poți să te deplasezi cu mașina de la Inverness până aici în fiecare zi. Chiar și cu noile poduri, drumul e foarte lung.

— O să-mi găsesc ceva pe-aici. Închiriez o cameră sau mă cazez într-o pensiune. O să mă descurc.

— Ai fi binevenit în casa mea. Nevastă-mea te-ar primi cu brațele deschise și avem destul spațiu.

— Ești foarte amabil, dar mă simt mai bine de unul singur. Sam își terminase de sorbit modesta băutură. Se uită la ceas. Cred că trebuie să plec. Așa cum ai zis, am de străbătut drum lung.

— Păi, ești dotat cu o mașină grozavă. Un Land Rover Discovery. Și încă ultimul tip, așa mi se pare.

— Da, e nouă. Mi-am cumpărat-o la Londra când am aflat că o să mă mut. Am circulat până aici, în nordul

ţării, în condiţii excelente. Am ajuns acum trei zile. E un autovehicul de teren excepţional.

— Da, da, într-adevăr. Şi fiu-meu are un Land Rover.

— Cu ce se ocupă?

— E pădurar. Nu l-a interesat industria confecţiilor din lână, a preferat să stea în aer liber. S-a pasionat dintotdeauna de natură. În copilărie, obişnuia să aducă acasă păsări rănite sau veverite bolnave, le ţinea în cuşti şi le îngrijea până se vindecau. Se găsea mereu câte un biet animal sălbatic într-un colţ al bucătăriei noastre. Nevastă-mea chiar a afirmat odată că avem mare noroc că nu trăim în Kenya.

Pe când Fergus grăia cu atâta seriozitate, Sam se dumiri abia după câteva clipe că glumea.

Ieşiră în stradă şi văzură că începuse iar să ningă. Peste drum, în faţa bisericii, Land Rover-ul lui Sam, de culoare verde-închis, era acoperit cu un strat de zăpadă.

— Înainte să porneşti spre Inverness, n-ar strica să dai un telefon la Asociaţia Automobiliştilor. Să verifici condiţiile de drum. Peninsula Black îţi poate pune viaţa în pericol într-o seară ca asta.

— Poate. O să conduc cu grijă.

— O să ne mai vedem înainte de Anul Nou?

— Obligat. Te sun. Ţinem legătura.

— Mi-a făcut o adevărată plăcere să te cunosc.

— Plăcerea e de partea mea, Fergus.

Îşi luară rămas-bun, strângându-şi mâinile. Fergus se depărtă grăbit de-a lungul străduţei înguste, aşternută cu o pătură de fulgi mari şi deşi, lăsând în urmă un zigzag de paşi proaspăt întipăriţi. Sam îl urmări cu privirea până

pieri în depărtare, apoi se sui în automobilul de teren, căută bâjbâind în buzunarul jachetei şi scoase la iveală două chei: pe cea a autovehiculului, şi cealaltă, o cheie de modă veche, cu o etichetă legată de sfoara înnodată, de la proprietatea lui Hughie McLellan, Estate House.

Preţ de câteva clipe, Sam cumpăni lucrurile în minte. Întâlnirea se asemuise întrucâtva cu un calvar, secătuindu-l de energie, dar se sfârşise cu bine şi se simţea mai degrabă entuziasmat şi bucuros decât epuizat. I-ar prii să se întoarcă la hotel, să facă un duş, să bea ceva la bar şi să cineze. Dar, pe de altă parte, aflându-se atât de aproape de Creagan, ar merita cu siguranţă să facă un scurt ocol până în orăşelul învecinat şi să-şi arunce rapid privirea asupra proprietăţii lui Hughie; să se orienteze şi să repereze casa. Nu era nevoie să o cerceteze pe dinăuntru; ci doar să descopere cum arăta, să evalueze posibilităţile, să decidă dacă se impunea să o examineze cu un ochi atent, la o ulterioară înapoiere, în vederea unei eventuale cumpărări.

Stătu în cumpănă, oscilând între cele două posibilităţi, apoi se hotărî să tragă la sorţi prin aruncarea cu banul. Dacă se întâmpla să pice cu efigia în sus, însemna să pornească direct spre Inverness. Iar cu pajura, să se abată prin Creagan. Găsi o monedă de zece penny, o azvârli şi-şi retrase repede mâna. Pajură! Vârî moneda în buzunar şi cheia de la Estate House în torpedoul de la bord, porni motorul şi aprinse farurile.

Fasciculele de raze lungi şi scânteietoare dănţuiau cu fulgii mari de zăpadă ce zburau lin în aer, duşi de-o pală de vânt.

Se simţea aţâţat de aventură.

„Creagan, iată-mă că sosesc."

În mod ciudat, şoseaua era deosebit de animată, coloane de vehicule circulând în marş. Mijloace de transport se târau către nord prin zăpadă, cu ştergătoarele de parbriz balansate încoace şi încolo în forţă. Camioane imense, stivuite cu cherestea, cisterne cu petrol, autocamioane încărcate cu vite. Maşini îndreptându-se spre casă la sfârşitul unei zile de muncă; un tractor, cu luminile de semnalizare clipind ca o steluţă. Sam se pomeni blocat în spatele acestuia pe distanţa de o jumătate de milă sau mai mult, până ce autovehiculul cu remorcă vira spre curtea unei ferme şi putu să prindă viteză.

Ninsoarea conteni brusc, rafala de fulgi fiind spulberată şi purtată în derivă de vânt. Un crâmpei de cer limpede dezvălui o semilună scânteietoare. Traversă un pod lung arcuit peste un golf de mare îngust şi, după vreo câteva mile, farurile îşi reflectară lumina pe un indicator rutier fosforescent: „Rută turistică. Creagan. 2 mile".

Schimbă direcţia şi drumul cu o singură bandă de circulaţie ce şerpuia de-a lungul unui braţ de mare. Fluxul creştea şi Sam văzu pâlpâirea tremurată a apelor întunecate. Porţiunile de plajă erau acoperite cu zăpadă şi peisajul marin îţi pricinuia impresia de feeric şi de ireal. La mare depărtare, un vârf de lumină, de la o căsuţă aşezată pe malul celălalt, străpungea întunericul cu unghiul ei ascuţit. În scurt timp, drumul coti spre dreapta şi Sam urcă un deal împădurit cu conifere, apoi câmpul deschis se deşiră fără sfârşit şi de la mare distanţă luminile oraşelului licăreau între cer şi pământ.

Cerul se învolburase şi ninsoarea se porni iarăşi. Intră în oraş pe drumul brăzdat de plugurile de zăpadă în trei linii frânte şi, în razele felinarelor de stradă, observă biserica, piaţeta şi cimitirul înconjurat de un zid de piatră. Gândul îi zbură la imaginile imprimate pe felicitările de Crăciun. Tot ce lipsea era o tânără doamnă în crinolină, purtând în braţe pachete ambalate festiv şi legate cu fundă. Mergea foarte încet, ocoli pe lângă biserică, încercând să se uite împrejur, întrebându-se care era casa pustie, nelocuită, care-i aparţinea lui Hughie McLellan. După ce dădu roată fără nici un rezultat mulţumitor, se hotărî să ceară îndrumări şi trase maşina lângă marginea trotuarului. Un cuplu, braţ la braţ, se îndrepta către el, ţinând strâns în mâinile libere un număr de pungi şi sacoşe. Coborî geamul portierei.

— Scuzaţi-mă.

Cei doi se opriră.

— Da, vă rog? întrebă bărbatul îndatoritor.

— Caut Estate House.

— Pe acolo. Amuzat, necunoscutul rânji cu gura până la urechi. Eşti chiar aici. Clătină din cap indicându-i casa din spate.

— Ah, înţeleg. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Prechea îşi continuă drumul.

— Noapte bună, le strigă Sam.

— Salut!

Dispărură şi Sam rămase nemişcat în maşină şi se zgâia la clădirea pe care o remarcase, dar trecuse mai departe pentru că ştia prea bine că nu putea în nici un chip să-i fi aparţinut lui Hughie. Casa lui Hughie era

goală, fără locatari sau chiriași. Cel puțin, așa îi spusese Hughie. Iar dinlăuntrul acestui edificiu, prin draperiile trase cu grijă, străbătea o lumină slabă.

Casa era ocupată, locuită, Sam își spuse în sinea lui că ar trebui pur și simplu să conducă mai departe. Să lase totul baltă. Întâmplă-se ce s-o întâmpla. Dar nu-i plăceau misterele și știa că asta avea să-l sâcâie necontenit dacă nu descoperea ce se petrecea. Întinse mâna după cheia pusă în torpedou, stinse farurile și coborî din Land-Rover în bătaia ninsorii. Traversă strada, deschise poarta grea din fier forjat și o închise la loc. Urcă pe alee până la ușa din față. Bâjbâi cu mâna după sonerie. Apăsă pe buton și, undeva în interiorul casei, răspunse apăsării un țârâit lung și metalic.

Așteptă un timp, fulgii de zăpadă i se prelingeau pe ceafă, pe lângă gulerul hainei, apoi sună din nou. Dintr-o dată, felinarul de afară se aprinse, și se pomeni stând acolo, pe prag, ca și cum ar fi fost prins în flagrant delict în conul de raze împrăștiate de un reflector. Apoi, răzbătu zgomot de pași și ușa se deschise.

Nu era foarte sigur ce sau pe cine aștepta. Poate pe vreo doamnă vârstnică, încinsă la brâu cu un șorț. Sau pe un bărbat cu un pulover anchior și în papuci, indignat că un musafir nedorit îi tulburase vizionarea programului de televiziune preferat. Dar nu-și închipuise nici în ruptul capului că o să dea ochi cu o tânără înaltă și brunetă, în blugi și cu un pulover gros. O fată formidabil de atrăgătoare după care mulți și-ar fi întors privirile pe Fifth Avenue.

Se holbau de mirare unul la celălalt. Apoi ea rosti fără prea mare entuziasm:

— Da, vă rog?

— Îmi pare rău de deranj, dar aici e Estate House?

— Da.

— Reședința lui Hughie McLellan?

— Nu. Reședința lui Oscar Blundell.

În bătaia razelor de lumină, înecat de ninsoare, ud și înghețat, Sam îndreptă în sus cheia cu etichetă.

— Poate că am făcut o greșeală, spuse el.

Fata își zgâi ochii la cheie. Pe urmă, se dădu la o parte, deschizând larg ușa.

— Cred că e mai bine să intrați.

Carrie

În acea dimineață, doctorul trecu pe la Estate House, așa cum promisese, sosind cu obrajii înroșiți de frig și cu paltonul gros din tweed jilăvit de căderea zăpezii și mirosind a turbă. Îi aduse lui Lucy atlasul cu păsări, i-l înmână, apoi urcă în grabă la etaj, câte două trepte deodată – fiind un om presat de timp – ca să verifice starea bolnavei. Proptită în perne, Carrie îi spuse că se mai întremase, dormise zdravăn în acea noapte și se simțea deja altă persoană. Însă, cu prudența-i nativă, doctorul o sfătui să mai stea în pat încă o zi, iar Carrie știu că dacă ar fi refuzat, ar fi declanșat o discuție în contradictoriu cu Elfrida, așa că se conformă cu grație.

După ce doctorul plecă, iute ca glonțul, la fel cum venise, Elfrida poposi la etaj, vărându-și capul pe crăpătura ușii.

— Ce ți-a zis?

— Totul merge bine, dar trebuie să mai zac aici încă o zi. Îmi pare rău.

— De ce?

— Sunt o pacoste.

— Nu fi prostuță. Nici vorbă! Vrei să-ți aduc buiota?

— Nu, mersi. M-am încălzit prea tare.

— Ce păcat că o să ratezi mica noastră petrecere de seară cu familia Kennedy, dar o să-i cunoști altă dată. Mă simt destul de exaltată. Ce stupiditate din partea mea, însă e prima dată când Oscar și cu mine suntem invitați undeva. Am mai ieșit într-o zi să luăm prânzul la Birt, dar la atât s-a redus viața noastră mondenă.

— Nu-i nimic, o să rămân aici ca să supraveghez pregătirea cinei.

— Nu e necesar. Am făcut un fel de mâncare din orez, pește, ouă și ceapă, pe care o s-o rumenesc mai târziu în cuptor, și dacă nu ne înfruptăm din ea diseară, o păstrăm pentru prânzul de mâine. E un soi de budincă gustoasă.

— Elfrida, observ că răsfoiești prea multe cărți de bucate.

— Doamne ferește!

Ziua înainta lent și Carrie urmărea cu privirea ațintită spre fereastră mersul vremii, bucuroasă că nu trebuia să iasă din casă. Ninsoarea se dezlănțuia în rafale, apoi contenea brusc; văzduhul era cenușiu. Din când în când, auzea cum se tânguie vântul afară, învârtejit pe deasupra vechii case. Culcușită la căldură, se simțea cufundată într-o binecuvântată tihnă. Își amintea din copilărie că, ori de câte ori cădea bolnavă la pat, ceilalți din jur își urmau rosturile vieții de zi cu zi fără ca ea să fie nevoită să se implice în vreun fel. Telefonul sună și altcineva se zori să răspundă. Zgomote de pași grăbiți răzbăteau din răstimp în răstimp; murmur de glasuri, scârțâit de uși deschise și închise. Îl auzi pe Oscar umblând apăsat, șontâc-șontâc, pe scări în sus și apoi în jos și își

dădu seama că se opintea să care coşurile umplute cu lemne de foc. Mai târziu, către miezul zilei, simţi miros de mâncare gătită – ceapă prăjită sau poate o oală cu supă clocotind pe plita încinsă. Deliciile, voluptatea şi savoarea autoindulgenţei, trândăviei şi totalei irresponsabilităţi erau lucruri pe care Carrie le uitase de multă vreme.

Lucy venea adesea să o vadă.

— Carrie, uite! Nu-i aşa că doctorul Sinclair e cumsecade? Mi-a împrumutat atlasul lui cu păsări ca să le învăţ denumirile până când o să mă plimb iarăşi pe plajă.

— Ce drăguţ din partea lui.

— Nu mi-ar displăcea să am un asemenea doctor la Londra. Al nostru-i atât de neprietenos, ne lasă să aşteptăm la nesfârşit. Lucy puse cartea deoparte. Carrie, nu ştiu cum să mă-mbrac diseară pentru petrecerea aia cu dans. Pe moment, se vădea că se preocupa mai mult de ceea ce urma să se întâmple seara decât de numele păsărilor de mare.

— Care sunt opţiunile tale?

— Păi, am blugii cei noi, dar s-ar putea să fie cam fistichii pentru dans. Îi am pe cei vechi, sunt curaţi şi Elfrida mi i-a călcat cu fierul. Sau crezi c-ar trebui să-mi pun fusta mini şi colanţii negri?

— Ţi-a zis cumva Rory ce să porţi?

— Blugi şi adidaşi.

— Atunci, aşa rămâne. Blugii vechi şi tricoul de bumbac cu dungi roşii şi albe. Îmi place la nebunie cum îţi stă aşa. Arăţi a franţuzoaică, plină de şic. Şi e totdeauna mai bine să fii îmbrăcat mai simplu, decât să epatezi

cu o ținută extravagantă. În locul tău, mi-aș păstra fusta mini pentru Crăciun.

— Ah, da, de Crăciun! E ciudat, mi-a ieșit complet din minte, deși n-au mai rămas decât șase zile. Nimeni nu pare să se agite câtuși de puțin cu obișnuitele pregătiri de sărbătoare. Până acum, bunica ar fi răpusă de migrenă, văitându-se că e copleșită de treburi.

— Ei bine, Oscar a comandat un brad și tu și cu el ați cumpărat ornamentele.

—Știu, dar trebuie să mai umblu prin magazine și să caut niște cadouri. Pentru Oscar și Elfrida. Habar n-am ce să le dăruiesc. Și mai sunt și alte lucruri. Mâncarea, de pildă. Crezi că o să avem parte de o adevărată masă festivă de Crăciun?

— Mi-e la fel de greu de ghicit. Presupun că da. Probabil. Elfrida păstrează mereu un calm imperturbabil. Toate pregătirile vor fi duse la bun sfârșit în ultima clipă.

— Cum rămâne cu ciorapii pentru pus darurile?

— Socot că o să ne lipsim de data asta. Te superi? Nu mai crezi de mult în Moș Crăciun care aduce daruri în sania trasă de reni, coboară pe hornuri, se strecoară în case, îi răsplătește pe copiii ascultători și așa mai departe.

— Bineînțeles că nu. Și, oricum, obiceiul ăsta cu ciorapii agățați de polița șemineului mi se pare o prostie. În afară de punguțele cu mandarine și cu bani de ciocolată în poleială aurie.

— O să ți le atârn chiar eu în brad.

— Adevărat, Carrie? Știi, e destul de drăguț, nu-i așa, să petrecem un Crăciun diferit? Neștiind dinainte cum o să fie.

— Sper să te distrezi totuși... cu trei adulți în preajmă.

— O să mă consider și eu adultă. Tocmai de astă-l atât de deosebit.

La ora șase fără un sfert, Oscar, Elfrida și Lucy plecară în cele din urmă la mica petrecere dată în casa parohială. Ninsoarea nu contenise toată ziua și drumurile erau troienite și destul de riscante.

Întrucât nici lui Oscar și nici Elfridei nu le surâdea perspectiva să conducă mașina până la prezbiteriu, pe panta dealului, de teama derapajelor sau a mormanelor de zăpadă, se hotărâră să pornească pe jos pe potecă povârnită. Înfofoliți bine din cap până-n picioare, se porniră unul după altul să-i spună la revedere lui Carrie, iar ea le ură distracție plăcută, zicându-le că aștepta cu nerăbdare să-i povestească totul mai târziu când se reîntorceau.

— Probabil că n-o să avem o groază de povestit, decât dacă au invitat și alți musafiri și vreunul dintre ei se îmbată într-atât, încât se dă în spectacol, admise Elfrida.

— Poți să speri totuși.

Lucy veni ultima. Carrie gândi că arăta extrem de fermecătoare, cu ochii scânteietori și zâmbetul luminos. Purta noua jachetă roșie, căptușită, ghetele de antilopă, căciula de lână și-și atârnase pe umeri micul rucsac.

— Ce ți-ai pus acolo?

— Adidașii și pieptenul. Și un baton de ciocolată.

— O să te distrezi grozav.

— Nu știu când mă întorc acasă.

— Nu contează. Nimic altceva n-are importanță. Pro-

Imbil că Rory o să te conducă. Dacă vrei, poți să-l inviți înăuntru la un pahar de bere sau altceva. Orice-ți face plăcere. O să fim în preajmă.

— Vorbești serios? Păi, ... Lucy chibzui câteva clipe. O să văd.

— Mai gândește-te. Acum hai, ia-ți tălpășița!

— Pa, Carrie.

— La revedere, scumpa mea. Se îmbrățișară și Lucy o sărută pe obraji. Distracție plăcută!

Porniră la drum în cele din urmă și Carrie auzi zgomot de ușă trântită răsunător. Așteptă cinci minute și ceva, în caz că uitaseră ceva și mărșuluiau grămadă înapoi, dar nu se întâmplă, așa că se sculă din pat, se îmbăie, stând cufundată în apă la nesfârșit, apoi se îmbrăcă în blugi și cu cel mai gros pulover, își netezi părul, își pulverizâ câteva picături de parfum și se simți dintr-o dată cu mult mai bine. „M-am restabilit", spuse propriei imagini reflectate în oglindă.

Ieși din camera ei și coborî la parter să verifice mâncarea lăsată să se rumenească în cuptor și să vadă ce făcea Horace. Atât budinca, precum și câinele păreau să fie în stare bună, deși Horace suferea în tăcere de pe urma rănilor căpătate. Pentru a compensa vătămările, fusese hrănit regește, cu inimi de miel și supă de carne, neimpunându-i-se să se aventureze mai departe de ușa din dos.

Carrie se aplecă să-l mângâie pe creștet.

— Vrei să vii cu mine sus lângă foc? îl întrebă, dar Horace refuză cu o clătinare a capului în timpul picotelii. Închise ochii și continuă să moțăie la căldură, culcușit în coșul căptușit cu pledul ecosez de lână.

Carrie găsi o sticlă de vin pe jumătate plină, își turnă puțin într-un pahar și urcă în salon. Aici, draperiile erau trase, focul ardea cu flacără vie în cămin și o singură lampă fusese lăsată aprinsă lângă fotoliul din fața șemineului. Puse un butuc pe rug și se instală comod în fotoliu, cu ziarul de dimineață al lui Oscar.

Afară, în stradă, câteva mașini spintecau încet aerul șuierând încoace și încolo, dar zăpada groasă înăbușea toate zgomotele și neîndoios cei mai mulți oameni se adăpostiseră la gura vetrei. Citea un articol special despre o renumită actriță între două vârste care filmase pentru un serial de televiziune în Londra; acesta se bucurase de o imensă popularitate, iar vedeta cu pricina cucerise admirația tuturor. Carrie tocmai trecuse la rubrica ultimelor realizări cinematografice de la Hollywood, când țârâitul îngrozitor al soneriei de la ușa din față sfredeli liniștea casei, făcând-o să-i sară inima din loc.

În împrejurări normale, aceste zbârnâituri stridente ar fi fost urmate de lătrăturile nebunești scoase de Horace. Dar pesemne că nu uitase experiența din ziua precedentă cu Rottweiler-ul și acest lucru nu se întâmplă.

Carrie exclamă în gând: „La naiba!" Lăsă ziarul deoparte și așteptă. Poate că era cineva a cărui mașină rămăsese în pană, dorind să folosească telefonul. Sau vreun comerciant local care distribuia la domiciliu vreo notă de plată ori vreo felicitare de Crăciun. Sau câțiva copii mici strânși într-un grup, porniți cu toții să cânte colinde din casă în casă: „Departe, într-o iesle, pruncul sfânt se născu".

Dacă stătea nemișcată, poate că vor pleca.

Soneria zbârnâi din nou. Inutil, trebuia să coboare. Cuprinsă de exasperare, azvârli ziarul cât colo, țâșni în picioare, alergă pe scări, apăsă pe comutatoare, astfel încât vestibulul se inundă de lumină. Ușa era descuiată și o deschise brusc, pomenindu-se cu un bărbat solitar care stătea acolo, în prag, învăluit în zăpadă și-n frig, cu un mănunchi de raze revărsate asupră-i de felinarul de afară. Avea părul negru, tuns foarte scurt, și purta o haină groasă, bleumarin, cu gulerul răsfrânt peste urechi. Părul și scurta îi erau literalmente presărate cu fulgi de nea, de parcă cineva l-ar fi pudrat cu zahăr farin.

Carrie aruncă o privire peste umărul lui și văzu autovehiculul mare de teren parcat pe drum. Prin urmare, nu era vorba de un om în căutare de ajutor, nici de vreun comerciant, sau de vreun colindător.

— Da, vă rog? întrebă ea.

— Îmi pare rău de deranj. Dar aici e Estate House?

Glasul îi suna plăcut, domol, iar accentul, mai degrabă o intonație decât un accent propriu-zis, familial. Să fie oare american?

— Da.

— Reședința lui Hughie McLellan?

Carrie încruntă din sprâncene. Nu auzise niciodată de cineva cu numele Hughie McLellan.

— Nu. Reședința lui Oscar Blundell.

Venise rândul lui să șovăie. Și apoi, ridică în mâna înmănușată o cheie mare, cu o etichetă înnodată cu sfoară. Pe care scria cu majuscule negre „Estate House". La fel de nesubtil ca indiciul unei enigme într-un film polițist de modă veche. Dar cum oare căpătase...?

Firește, trebuiau să existe niște explicații, dar era prea frig să stea acolo, pe treapta din fața intrării și să le asculte. Carrie se dădu la o parte, pentru a-l lăsa să treacă, deschizând ușa larg.

— Cred că-i mai bine să intrați, spuse ea.

— Sunteți sigură? o întrebă el șovăitor.

— Bineînțeles. Ei hai, poftiți înăuntru!

Pătrunse în casă și Carrie închise ușa, apoi se întoarse cu fața spre necunoscut.

Acesta arăta oarecum stânjenit.

— Îmi cer scuze. Sper că nu v-am deranjat.

— Câtuși de puțin. N-ar strica să vă scoateți haina. O s-o agățăm aici lângă calorifer și o să se usuce repede.

Străinul își vârî cheia în buzunar, își lepădă mănușile de piele, își descheie nasturii scurtei și se dezbrăcă. Carrie observă că era îmbrăcat clasic, chiar protocolar, într-un costum de flanelă fină, gri-închis, cu cravată. Îi luă haina grea și o atârnă în cuierul de lemn cu picioare curbe.

— Poate că s-ar cuveni să mă prezint. Mă numesc Sam Howard.

— Carrie Sutton. Nu-și strânseră mâinile. Haideți să urcăm în salon. Arde focul în cămin și e mai confortabil acolo decât aici în hol.

Carrie îi arătă drumul, mergând în frunte, iar el o urmă îndeaproape, în sus, pe trepte, străbătând palierul și intrând în imensa cameră de ședere. De cum pătrunse, remarcă în mod invariabil ca toți nou-veniții:

— Ce încăpere uimitoare!

— E surpinzătoare, nu-i așa? Carrie se repezi să culeagă de pe jos ziarul abandonat. Și încântătoare în tim-

pul zilei, fiindcă-i plină de lumină. Carrie așează jurnalul pe măsuța de lângă fotoliu. Doriți să beți ceva?

— Sunteți mult prea amabilă. Mi-ar plăcea, dar conduc mașina.

— Încotro mergeți?

— Spre Inverness.

— Inverness? Chiar acum? Pe vremea asta?

— E-n regulă. Mă descurc.

Carrie se cam îndoia, dar schiță un gest de nepăsare, reprimându-și în minte orice interes. În definitiv, nu era treaba ei.

— Atunci, ce-ați zice să luăm loc și să-mi spuneți cum de aveți cheia de la casa lui Oscar? grăi ea.

Expresia chipului său era plină de regrete.

— Sincer să fiu, zău că nu știu. Dar se apropie și se prăbuși în fotoliul lui Oscar, simțindu-se deodată mai relaxat și în largul său, deloc stânjenit că ar fi tulburat liniștea casei, apărut din zăpadă ca un oaspete nedorit și neașteptat. Carrie se gândi că avea o înfățișare interesantă, nici chipeșă, dar nici lipsită de distincție. Neepatantă, însă interesantă. Ochii, vârâți în fundul capului, adânciți în orbite, erau neobișnuiți. Se rezemă de speteaza jilțului, încrucișându-și picioarele lungi. Dar sunt sigur că putem lămuri confuzia. Spune-mi te rog, domnul Blundell a locuit cândva în Hampshire?

— Da, adevărat.

— Și are un unchi bătrân care trăiește la Londra?

— Habar n-am.

— Și un văr pe nume Hughie McLellan?

— Mă tem că nu întrebi persoana nimerită. Eu stau

pur și simplu aici. Ca invitată. Nu știu absolut nimic dom pre familia lui Oscar. Ne-am întâlnit pentru prima oară săptămâna trecută și eu am zăcut în pat bolnavă de gripă până acum, așa că n-am avut prilejul să descoperim prea multe lucruri unul despre celălalt.

— Înțeleg.

— Iar Oscar și cu Elfrida – un fel de verișoară dom mea și totodată prietena lui Oscar – sunt plecați la o pr trecere. N-or să se întoarcă decât după ora opt. Arunc o privire grăbită spre micul ceasornic așezat în mijlocul poliței de deasupra șemineului. Acum, e aproape șapto Dacă vrei să-i aștepți...

— Nu, nu pot. Trebuie să-mi văd de drum.

— Dar tot n-am priceput de ce ai cheia casei.

— Mi-a fost dată de Hughie. Are de gând să plasez proprietatea pe piață. Să o scoată în vânzare.

— În vânzare? Carrie se holba nedumerită. Îi căzus obrazul de uimire. Păi e casa lui Oscar.

— Cred că sunt coproprietari, dacă raționez corect.

— Coproprietari! Vrei să spui că nu-i aparține lui Oscar?

— Doar jumătate.

— Dar Hughie McLellan, oricine ar fi, nu are dreptul să vândă o casă pe care nici măcar n-o deține în întregime.

— Așa-i, încuviință Sam. Și mie mi se pare oarecum dubios.

— Și de ce ai venit? Ca să vezi cum arată? Vrei s-o cumperi?

— Mă gândeam că aș putea.

— Pentru ce?

— Să mă instalez aici. Am primit o nouă slujbă în Buckly. Pun pe picioare vechea filatură de lână McTaggart. Îți am nevoie de o locuință. Acum, m-am stabilit aici.

— Unde-i Buckly?

— Cam la vreo douăsprezece mile distanță, spre nord. Tocmai de-acolo vin. Mi-am petrecut toată după-amiaza într-o întâlnire cu muncitorii.

— N-ar fi mai bine să locuiești chiar în Buckly?

— Toate spațiile de cazare ale filaturii au fost lichidate. Probabil că un asemenea aranjament m-ar fi avantajat, dar mi s-a spus despre casa asta, mi s-a dat cheia și m-am gândit să mă reped cu mașina, să dau roată prin oraș și să mă uit împrejur. La drept vorbind, credeam că această casă e goală. Dar, apoi, am zărit luminile aprinse și m-am hotărât să sun la ușă ca să elucidez misterul.

— Păi, n-am elucidat împreună nimic.

— Nu, într-adevăr, și nici n-o să reușim până nu vorbesc cu domnul Blundell. dar mă tem că nu-i timpul acum. Poate în altă zi. În acest moment, trebuie să o întind la drum.

— Și eu cred că-i important să discuți cu Oscar. E cât se poate de cinstit să afle ce s-a întâmplat, ce se întâmplă.

— Sunt realmente nevoit s-o iau din loc. Se sculă în picioare. Se ridică și Carrie, se îndreptă spre bovindou și trase deoparte draperia grea. Afară, domnea un decor hibernal. Ninsoarea cădea grea și statornică, iar Land-Rover-ul lui, parcat lângă marginea trotuarului, se acoperise deja cu o pătură de zăpadă. Nici o mașină nu circula pe drumul troienit, nici țipenie de om nu se aven-

tura pe străzi. Se gândi la șoseaua către Inverness, care se deșira pe o distanță de mile întregi, la dealurile povârnite de-a lungul Peninsulei Black către podul peste brațul de mare Cromary.

Spre deosebire de Elfrida și de Oscar, nu se simțea îngrijorată să conducă pe zăpadă. Își petrecuse trei ierni în Alpii austrieci și vitregia anotimpului n-o mai deconcerta. Dar acest peisaj, într-un mod obscur, era diferit. Percepea o anume implacabilitate a acestei vremuri. Ninsoarea se înverșuna să nu contenească sau să fie spulberată într-o izbire de vânt. Se înstăpânise cu totul pentru restul serii și-al nopții.

Carrie se întoarse. Sam aștepta lângă cămin.

— Nu cred c-ar trebui să pleci?

— De ce?

— Vino să vezi.

I se alătură și își pironiră împreună privirile pe fereastră la urgia iernii.

— Vremea s-a înrăutățit cu adevărat, spuse Carrie.

— Da. Fergus Skinner, maistru la filatură, m-a sfătuit să dau un telefon la Asociația automobiliștilor și să aflu prognoza meteorologică. Nu consideram atunci că era necesar, dar m-am înșelat.

— Aș zice că-i o idee foarte bună.

— Am telefonul celular, însă nu știu numărul.

— O să-l caut eu.

Carrie ieși pe palier și se întoarse cu cartea abonaților telefonici din Creagan, o răsfoi consultând serviciile de urgență.

— Iată! Vrei să scrii?

Sam își scoase pixul, Carrie îi dictă și el notă numărul pe marginea cărții de telefoane, apoi își luă mobilul din buzunar.

Carrie îl lăsă să se descurce singur, așezându-se lângă fereastra cu draperiile trase și cu un fundal natural ca un decor de scenă. Puse un alt butuc pe foc și rămase nemișcată, cu ochii ațintiți în vâltoarea flăcărilor.

Sam obținu legătura telefonică aproape imediat și se interesă de condițiile de drum pe șoseaua A9 către Inverness. Apoi întrebă: „Ce știți despre vremea de mâine?". Se lăsă o scurtă tăcere în timp ce asculta. „O.K. Înțeleg cum stau lucrurile". Se așternu altă pauză. „Mulțumesc. La revedere".

Privirile li se încrucișară. Carrie nu scoase o vorbă, dar știu că i se comunicară vești cât se poate de proaste. De fapt, Sam îi confirmă acest lucru numaidecât.

— Ai avut perfectă dreptate. Drumurile sunt impracticabile. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că zăpada o să blocheze circulația.

— Îmi pare rău.

— Eu... Își vârî în buzunar telefonul celular. Socot că ar face mai bine să mă urnesc din loc. Să nu te mai incomodez cu prezența mea.

— Unde?

— Poftim?

— Unde o să mergi?

— Trebuie să fie pe-aici vreo pensiune, vreun hotel... O să mă cazez acolo peste noapte.

— Nu există în Creagan nici un hotel și nici o casă de oaspeți deschisă în perioada asta. N-o să găsești nimic.

— Dar cu siguranţă...

— Trebuie să rămâi aici. Cu noi, spuse Carrie.

— Aici? Nu pot accepta.

— De ce nu?

— Nu mă cunoşti. Sunt un străin. Nu se poate ca să apar din senin şi...

— Bineînţeles că se poate. Şi oricum, n-ai alternativă. Există un dormitor neocupat, ştiu prea bine. Şi un pat liber. Ar fi ridicol să rămână gol.

— Dar...

Carrie surâse. Acum că lucrurile se aranjaseră şi-şi îşi impusese punctul de vedere, se delecta mai degrabă cu tulburarea lui de moment.

— Cum se obişnuieşte să se spună, la nevoie, orice ieşire din impas e acceptabilă.

— Însă domnul Blundell...

— Îi va face mare plăcere să găzduiască alt oaspete. Şi extrem de interesat să asculte ce ai de spus. Iar Elfrida o să fie în al nouălea cer de bucurie. Nimic nu-o încântă mai mult pe lumea decât apariţiile neaşteptate şi petrecerile improvizate. Nu-i nevoie nici măcar să te necăjeşti în legătura cu cina. Avem o budincă în cuptor şi suficientă apă caldă pentru baie. Tot confortul modern. Ce şi-ar mai putea dori oare un om?

Sam clătină din cap, învins de insistenţa ei.

— Nimic, presupun.

— Periuţă de dinţi?

— E în maşină, împreună cu aparatul electric de ras.

— Şi oricum, probabil că nu porţi pijama. Aşa că toate problemele s-au rezolvat.

— După câte s-ar părea. Sam chibzui câteva clipe. Dar, dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să mai dau un telefon.

— Te rog! (Trebuia de bună seamă să sune acasă, oriunde va fi locuind; să-i explice soției ce se întâmplase.) Nu-i nevoie să se alarmeze nimeni.

Sam își scoase din nou telefonul mobil din buzunar și apăsă cu putere pe micile butoane. Carrie se întrebă dacă nu s-ar cădea să găsească o scuză și să părăsească încăperea, nedorind să surprindă o conversație confidențială și personală; cuvinte pline de iubire, mesaje de dragoste pentru copii. Dar înainte să se retragă cu discreție, Sam căpătase legătura și vorbea deja cu recepționera unui hotel din Inverness. „Vreau să vă anunț că nu mă întorc în seara asta. Sunt blocat aici în Creagan, într-o furtună de zăpadă. Totul e în ordine. Sunt la niște prieteni. Poate o să mă înapoiez mâine. Păstrați-mi camera. Mulțumesc. La revedere."

Convorbirea se isprăvise.

— Asta-i tot? întrebă Carrie.

— Absolut tot.

— Nici un alt apel telefonic?

Își strecură aparatul celular în buzunarul jachetei și dădu din cap a negație.

— Da' de unde!

— În ordine. Păi, în cazul ăsta, ce-ai zice să bei ceva?

— Ar fi nemaipomenit.

— Cobor în bucătărie și-ți aduc ceva. Nu ținem o tavă cu sticle aici sus pentru că nu există o servantă pe rotile.

Pivnița de vinuri a lui Oscar se reduce la un raft din plăci de ardezie în oficiul de lângă bucătărie.

— Dă-mi voie să te ajut.

— Nu, stai aici și simte-te ca la tine acasă. Ce prefer să bei? Avem de toate.

— Un whisky scoțian?

— Cu sifon, apă gazoasă sau gheață?

— Cu cuburi de gheață.

— Bine. Așteaptă o clipă.

Carrie alergă pe trepte până la parter, se repezi în încăperea auxiliară pentru spălatul vaselor, găsi o tavă pe care așeză sticla de whisky, două pahare, tăvița cu cuburi de gheață și sticla de vin. Cără tava încărcată în etaj, balansând-o ușor în vârful brațelor, și-și descoperi cu surprindere vizitatorul nu lângă șemineu unde îl lăsase, ci în celălalt capăt al salonului, privind cu atenție micul tablou al Elfridei. Pentru a vedea mai bine, își pusese o pereche de ochelari cu ramă de baga, care îi dădeau o înfățișare destul de savantă.

Când Carrie reapăru, își scoase repede ochelarii.

— Ce tablou fermecător!

— Da, îi aparține Elfridei. L-a adus cu sine din Hampshire. Îl are de mulți ani. E pictat de Sir David Wilkie. Elfrida zice că-i polița ei de asigurare pentru zile negre când o să rămână fără bani, dar o să-l vândă ca să nu cerșească mila creștinilor prin piețe și pe la biserici. După cum vezi, e singurul tablou din cameră, așa că arată oarecum stingher.

— E fără doar și poate o comoară. Hai, dă-mi voie să te ajut. Îi luă tava și o ținu până când Carrie făcu loc pe

masa lui Oscar, mutând deoparte câteva dosare și hârtii.

— Te las să-ți prepari singur băutura.

— Și cum rămâne cu tine?

— Eu beau vin.

— Pot să-ți reumplu paharul?

— Sigur, dacă vrei.

Carrie se așează din nou pe fotoliul de lângă cămin și-i urmări cu plăcere mișcările mâinilor lui îndemânatice. Intrigată, într-un mod obiectiv, fiindcă apariția lui neașteptată la Estate House, temeiul pentru care se găsea aici și motivul rămânerii în continuare din pricina vremii urâte, i se păreau toate un soi de născocire meșteșugită. Precum, să zicem, intriga unei piese de teatru. Începutul unui film care s-ar putea dovedi a fi tulburător.

Sam străbătu încăperea cu cele două pahare în mână, îi întinse vinul, apoi se instală în fotoliu.

— Multă sănătate!

— Și ție.

— Parcă ziceai că tocmai ai avut gripă, nu?

— N-a fost foarte grav. M-am vindecat dormind pe săturate.

— Și nu locuiești aici?

— Ți-am spus doar, sunt musafir. Trăiesc în Londra. Am o nepoată. A venit cu mine, ne petrecem aici Crăciunul și Anul Nou.

— A plecat și ea la petrecere?

— Da, după care merge la un fel de reuniune cu dansuri scoțiene, împreună cu alți tineri din oraș. Dumnezeu știe când o să ajungă acasă. Cunoști bine acest colț de lume?

— Nu, absolut deloc. M-am născut în Yorkshire. Apoi m-am stabilit o vreme în Londra şi pe urmă am stat şase ani la New York.

Carrie schiţă un surâs fin pentru că avusese dreptate în legătură cu accentul lui oarecum străin.

— De aici preferinţa pentru whisky cu gheaţă.

— Exact.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt în esenţă curtier, comisionar în industria lânii. Lucrez pentru Sturrock & Swinfield.

Carrie rămase de-a dreptul impresionată.

— Dumnezeule!

— Compania a cumpărat acţiunile filaturii de lână a tatălui meu din Yorkshire cu câţiva ani în urmă şi din atunci sunt angajatul lor.

— Şi cu serviciul la New York?

— Da, au o filială acolo.

— Mutarea cu slujba tocmai aici în nordul ţării o să însemne şi un fel de schimbare culturală, nu-i aşa?

— Ai dreptate, încuviinţă Sam.

— Cum ziceai că se numeşte fabrica?

— McTaggart din Buckly.

— O să devină un concern?

— Nu, îi răspunse el direct, apoi îi vorbi pe scurt despre acest subiect. Îi explică şirul evenimentelor care aduseseră filatura în stare de faliment. În pofida eforturilor eroice făcute de muncitori, o calamitate naturală, sub forma unor inundaţii dezastruoase, dăduse lovitura de graţie afacerii.

— Şi s-a contat pe tine să preiei responsabilitatea relansării fabricii?

— Nu de unul singur în întregime.

— Vrei să spui că te sprijină Sturrock & Swinfield?

— Întocmai. Cu capital și expertiză. Îmi asigură arhitecți și proiectanți prestigioși.

— Și ce o să produceți după intrarea în funcțiune a filaturii?

— De toate. Ne lărgim gama de mărfuri. Dar și stofe de lână englezești și tartane tradiționale, însă ne propunem să ne extindem pe piețe noi de desfacere. Comerț cu articole de lux. Confecții din lână la modă.

— Când va începe producția?

— Filatura trebuie mai întâi să fie amenajată și reconstruită pe dinăuntru. Așa că, poate peste nouă luni. Un an.

— De ce nu o demolați pur și simplu cu buldozerul și s-o clădiți din nou?

— Pentru că-i o clădire veche, deosebit de frumoasă. Din piatră masivă, cu frontoane sculptate și cu ferestre boltite. Datează de peste o sută și cincizeci de ani și se armonizează cu arhitectura micului oraș. Ar fi un act de vandalism s-o distrugem.

— Și ești nevoit să-ți găsești o locuință?

— Da. Sam zâmbi. Dar nu pot să lămuresc problema asta până când nu stau de vorbă cu gazda ta.

— Ți-a pomenit Hughie McLellan, oricine ar fi, de vreun preț?

— Da.

— Mi-e permis să aflu cât?

— O sută și cincizeci de mii de lire împărțite pe din două între cei doi veri, cei doi proprietari.

— Prin urmare, dacă Oscar i-ar da lui Hughie suma de șaptezeci și cinci de mii de lire, i-ar putea răscumpăra partea.

— Așa cred.

— Nu-s prea mulți bani, nu-i așa?

— Nu, după standardele de azi.

— Dar se poate întâmpla ca Oscar să nu dispună de atâția bani peșin. De fapt, sunt aproape convinsă că nu-i are. Și e atât de nematerialist, încât n-ar ști cum să obțină o asemenea sumă. Oricum, conchise Carrie ridicând din umeri, toate astea nu mă privesc câtuși de puțin, deși consider că ar fi un gest frumos să i se îngăduie lui Oscar să locuiască aici.

— Îți promit că n-o să-l azvârl pe stradă.

— Nici n-ai putea. E totuși casa lui.

— Doar pe jumătate.

— Drepturile locatarului stabil căruia legea îi permite să rămână în locuință și după vinderea acesteia. Garanții pentru zidiri din cărămidă cu mortar.

Pe neașteptate, dezamorsând un mic conflict, Sam bufni în râs.

— Ai atâta dreptate în privința asta. Mi-am cumpărat primul apartament conform dreptului inalienabil asupra proprietății când m-am mutat cu serviciul în Londra. Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Am încercat atunci o senzație extrem de plăcută.

— Unde era situat?

— În Eel Park Common.

— Ce amuzant!

— De ce?

— Am și eu o căsuță pe Ranfurly Road. E la o distanță de aproape jumătate de milă de apartamentul tău.

— Acolo locuiești?

— O să reintru în posesia ei în februarie, după ce scap de chiriași. Sam părea întrucâtva derutat, iar Carrie îl compătimi pentru că, probabil, nu se dovedise a fi suficient de explicită. Problema era că nu se simțea cu adevărat dispusă să-i vorbească despre sine însăși. Vezi, am stat în Austria timp de trei ani, în Oberbeuren, am lucrat pentru o agenție de turism numită „Overseas". De aceea mi-am închiriat micul apartament. Dar acum m-am întors și m-am stabilit din nou în Londra. Sunt încă angajată la aceeași companie de voiaj însă mi s-a oferit o slujbă la sediul central de pe Bruton Street.

— Și o s-o accepți?

— Da. De ce nu?

— O să duci dorul munților din Austria.

— De bună seamă, îngână Carrie. Pentru câteva clipe, nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă, tăcerea fiind încărcată de cuvinte nerostite. Apoi, Carrie se foi în fotoliu și-i aruncă o privire fugară.

— Paharul ți-e gol. Nu mai vrei un whisky?

Elfrida

Oscar și Elfrida, braț la braț, își croiau drum prin zăpadă cu extraordinară prudență, înotând prin troianul de omăt spre casă. Se făcuse aproape ora opt seara, și întunecase beznă, ninsoarea cădea deasă și neîntreruptă, dar felinarele de stradă le luminau calea cu mănunchiuri de raze, așa că nu aveau nevoie de lanternă pe care Oscar, cu simțul prevederii, și-o îndesase în buzunarul hainei. Pe când înaintau anevoie de-a lungul potecii povârnite pe coama dealului, micul orășel li se așternea la picioare și putură deslușI, dincolo de crengile desfrunzite ale copacilor, cadranul rotund și luminat al ornicului din turla bisericii. Totul de jur-împrejur arăta atât de transformat, ca prin farmec, parcă printr-o simplă atingere cu o baghetă magică, încât Elfrida se simți obligată să se oprească în loc și să contemple priveliștea.

— Oscar, cât de mult mi-aș dori să pot picta, spuse ea.

Și cum îl ținea strâns de braț, Oscar trebui să stea locului.

— Crezi că-i momentul potrivit să stărui pe larg asupra ocaziilor ratate? întrebă Oscar.

— De ce nu?

— Fiindcă mi se preling fulgi de zăpadă pe ceafă.

— Dar n-ar fi cu adevărat minunat să fiu în stare să imortalizez un asemenea peisaj? Să-l surprind pe pânză pentru totdeauna? Zăpada căzând în bătaia razelor împrăştiate de felinare şi de ferestrele scânteietoare. Şi ornicul, ca o lună plină. Unicul lucru pe care n-aş reuşi să-l transpun în pictură ar fi mirosul de fum de turbă.

— Sunt de acord, ar fi o împlinire plină de satisfacţii. Dar, te rog, hai să mergem acasă.

Cărarea se înclina destul de abrupt pe lângă zidul de piatră care împrejmuia grădina lui Oscar. Se găsea însă acolo, montată în piatră, o balustradă şi coborâră ţinându-se bine cu mâinile de bară, precum pasagerii care părăsesc un avion, mărşăluind în coloană pe pasarela de debarcare. Ajunşi la capăt, văzură portiţa din dos şi lampa strălucind de lumină, agăţată deasupra uşii din spate.

Sosiseră acasă teferi şi nevătămaţi.

În oficiul de lângă bucătărie, imitând-o pe doamna Snead, îşi lepădară hainele jilave, căciulile ude leoarcă, îşi traseră ghetele acoperite de zăpadă şi îşi atârnară veşmintele la uscat. Elfrida pomeni ceva de cină, dar Oscar îşi exprimă dorinţa să mai zăbovească puţin. Se simţea sătul de sandvişuri cu file de somon afumat şi de plăcintă cu carne. De asemenea, se abţinuse din prudenţă de la băuturi alcoolice de grija drumului pe jos spre casă şi vroia acum să bea un whisky mare înainte să se aşeze la masa de seară.

Elfrida ieşi din oficiu şi, în bucătărie, îşi întâmpină câinele cu cuvinte drăgăstoase, deschise uşiţa cuptorului să se uite cu atenţie la budinca gustoasă şi-l auzi pe Oscar exclamând: „Mi-a dispărut sticla de whisky!"

— Eşti sigur?

Oscar i se alătură pe când închidea cuptorul, afectând un aer contrariat.

— S-a volatilizat pur şi simplu.

— Poate Carrie a avut chef să bea un strop.

— Credeam că trebuie să stea încă în pat.

— Poţi să zaci întinsă în pat şi să ţi se facă chef de o duşcă. Nu mai ai şi altă sticlă?

— Ba da, însă aia era destupată.

— Haide să cercetăm!

Părăsiră bucătăria şi urcară treptele. Elfrida zăbovi pe palier. De dincolo de uşa închisă a salonului, răzbăteau murmure de glasuri. Le auzi şi Oscar. Se priviră unul pe celălalt cu perplexitate.

— Ştiu acum unde e sticla mea de whisky, spuse Oscar.

— Sst! Elfrida merse tiptil, în vârful picioarelor, până la dormitorul lui Carrie, la uşa uşor crăpată, iscodi cu privirea prin crăpătură, apoi se reîntoarse lângă Oscar.

— Nu-i acolo, şopti ea cu afectare. Patul e gol.

Intrând în joc, Oscar îşi coborî tonul vocii.

— Şi are un musafir.

— Cine poate fi?

— Mister de nepătruns. De ce nu intrăm să descoperim?

Ceea ce şi făcură.

Deschizând binişor uşa salonului, dădură peste o scenă tihnită, armonioasă, de plăcută sociabilitate: încăperea încântătoare, cu draperiile lăsate şi iluminată difuz, focul arzând cu flacără în cămin şi cele două fotolii

confortabile trase aproape de dogoarea vetrei, iar adânciți în ele, arătând de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, Carrie și un bărbat necunoscut. Elfridei îi scăpă rară numaidecât prin minte un șir de posibilități: o veche cunoștință de-a lui Carrie, pornită pesemne în căutarea oi, vreun admirator de multă vreme, stăruind cu fidelitate...

Carrie întoarse capul, îi văzu și se ridică brusc în picioare.

— Elfrida, v-ați înapoiat. Nu v-am auzit. Ați petrecut bine?

— Da, splendid. Dar nu trebuia să te scoli din pat.

— M-am plictisit la culme.

Între timp, necunoscutul se săltase din fotoliu, stând în fața șemineului și așteptând să fie prezentat. Prima impresie pe care i-o lăsă Elfridei acest străin era una de formalitate riguroasă: învești mântat în costum cenușiu-închis, cu croiala elegantă, cu cravata impecabil înnodată la gât și cu părul tuns foarte scurt. Era înalt și cu picioare lungi, cu chipul bronzat care-i scotea în evidență ochii căprui-deschis. În pofida vârstei de șaizeci și doi de ani, o străbătu un fior de atracție fizică, fără a-i diminua câtuși de puțin afecțiunea profundă pentru Oscar. Emoția vie trezită de bărbatul necunoscut se reducea doar la un soi de recunoaștere, o amintire înflăcărată păstrată din tinerețea de odinioară, înscrisă în suflet.

— Elfrida, dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu Sam Howard. Elfrida Phipps. Și gazda mea, Oscar Blundell.

— Încântat de cunoștință!

— Am onoarea! Își strânseră cu toții mâinile.

— Îmi pare nespus de rău pentru prezența mea inoportună, spuse Sam.

— De ce-i inoportună?

— Pentru că am intrat nepoftit, fără să fi fost invitat în casa dumneavoastră.

În acest moment, Oscar își zări sticla de whisky.

— Iat-o! Mă întrebam cum de s-a evaporat.

Carrie izbucni în râs.

— Doar nu credeai că trag la măsea pe ascuns? Îmi pare rău. Am adus-o sus să-l servesc pe Sam. Vrei să-ți torn într-un pahar?

— Foarte mult! Am petrecut dinadins o seară în absolută nență totală ca să-mi păstrez forma și să mă țin tare pe picioare când o conduc pe Elfrida prin nămeții de zăpadă.

— În cazul ăsta, îți pun imediat un whisky dublu, spuse Carrie. Dar trebuie să cobor mai întâi în bucătărie și să mai aduc niște pahare. Tu ce preferi, Elfrida? Eu beau vin...

— Atunci îți țin companie. Elfrida se simți deodată istovită. Se așeză cu oarecare ușurare în mijlocul canapelei, întinzându-și picioarele drept în față. Am stat în poziție verticală două ore, ronțăind sandvișuri și plăcintă cu carne.

— A mai venit cineva acolo?

— Oh, da, o petrecere în toată regula. Încă trei cupluri, cu toții guralivi, prietenoși și neconvenționali.

— Cum a rămas cu Lucy?

— A dispărut cu copiii Kennedy în altă cameră și n-a mai ieșit nici unul de acolo. Bag seamă că au șters-o cu

toţi în grabă la chermeza cu dansuri scoţiene, până când am pornit noi spre casă. Întocmai cum aranjaseră.

— Asta-i bine. Dau fuga să aduc paharele şi o sticlă de vin. Şi sifon pentru Oscar.

Îi părăsi repede şi Elfrida o auzi alergând pe scară. Deocamdată, Oscar se prăbuşise în fotoliul său şi rămaseră singuri cu bărbatul necunoscut. Oscar, Elfrida ştia prea bine, nu avea nici cea mai mică idee cum să înfiripeze o conversaţie, aşa că îi sări în ajutor. Surâse în cel mai prietenos mod cu putinţă şi prinse a grăi:

— Acum, spune-ne exact cine eşti şi de ce ai venit aici. Trebuie să fii un vechi prieten de-al lui Carrie.

— În realitate, nu sunt.

Întinse mâna după un scaun, îl trase aproape şi se aşeză lângă Elfrida, aplecându-se în faţă când îi vorbea şi împreunându-şi mâinile pe genunchi.

— N-am întâlnit-o niciodată până în seara asta.

— Doamne Sfinte! exclamă slab Elfrida.

Începu să le explice şi ei îl ascultau cu luare-aminte. Se numea Sam Howard. Lucra pentru Sturrock & Swinfield, concernul din industria textilă care preluase defuncta filatură de lână din Buckly. McTaggart. Se mutase aici fiindcă îşi luase în primire postul de director general.

Elfrida, nefiind după aceasta cu nimic mai informată, nu sesiza faptele, dar Oscar prinse din zbor sensul lucrurilor.

— Peter Kennedy mi-a spus de preluarea fabricii McTaggart, dar nu mi-am închipuit că situaţia s-a pus deja în mişcare.

— Nu chiar, dar suntem pe cale să trecem la acțiune.
— Asta-i o veste nemaipomenită.
— Așa sper.
— Când o să reintre în funcțiune?
— Trebuie mai întâi să refacem interiorul devastat.
— Ce s-a întâmplat? îl întrerupse Elfrida.
— A fost o lungă serie de nenorociri și apoi inundațiile au distrus totul, îi răspunse Oscar. Se întoarse spre Sam. Ești în branșa asta de mult timp?
— De când mă știu. Tatăl meu a deținut o mică filatură de lână în Yorkshire.
— Ia te uită, cerule! Unde aveți sediul? În Londra?
— Da, însă eu am lucrat în ultimii șase ani la filiala noastră din New York. Apoi, în noiembrie, m-au chemat înapoi la Londra să preiau coordonarea acestui proiect.
— Asta înseamnă că o să te stabilești aici?

Reapăru și Carrie cu o a doua tavă încărcată cu sticle și pahare. Sam sări în picioare s-o elibereze de povară și-și petrecură câteva clipe să rânduiască lucrurile puse de-a valma pe masa lui Oscar, mutând tăvița cu cuburi de gheață și aranjând paharele. Sticlei de vin, încă brumată de la frigider, Sam îi scoase dopul de plută cu tirbușonul; îi turnă Elfridei și-i aduse paharul.

— Cum rămâne cu dumneavoastră, domnule?
— Oh... Oscar arăta pe deplin mulțumit. Era plăcut să te încălzești la gura focului și un alt bărbat mai tânăr să îndeplinească îndatoririle de gazdă. Whisky cu sifon. Fără gheață.

Sam îi prepară băutura.

— Așa e bine?

— Perfect!

Apoi, umplu cu vârf paharul lui Carrie.

— Și tu? îl întrebă Elfrida, dar Sam îi spuse că era în ordine, nu-și terminase de băut cel de-al doilea whisky. Îl recuperă de pe măsuța din fața șemineului și se reinstală pe scaun.

— Cât de departe ai ajuns? se interesă Carrie.

— Poftim?

— Cu explicațiile.

— Am auzit totul despre filatura de lână, îi spuse Elfrida. Cu siguranță că nu mai urmează nimic captivant.

— O să rămâi suprinsă, Elfrida. Carrie se ghemui ca o pisică în fotoliu.

Elfrida aștepta.

— Atunci, luați-mă prin surprindere.

Sam își reînnodă vorbele.

— E o problemă personală și foarte complicată. Chiar înainte de a sosi aici, după ce m-am întors de la New York, am stat în Londra cu niște vechi prieteni – Janey și Neil Philip. Au o casă în Wandsworth. Într-o seară, o cunoștință a părinților lui Janey a venit la cină. Se numește Hughie McLellan.

Zăbovi câteva clipe asupra cuvintelor, probabil în mod deliberat, lăsând suficient răgaz pentru ca această bombă să-și croiască drum. Pauza i se păru Elfridei că durează la infinit. Apoi, într-un târziu, Oscar interveni.

— Hughie! Doar nu vorbești despre vărul meu, Hughie?

— Ba da, așa cred.

— Dar Hughie e în Barbados.

— Nu, s-a înapoiat în Londra să-şi viziteze nişte prieteni şi să se ocupe de diverse afaceri, presupun. Pleca pe urmă să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului şi Anul Nou cu o femeie pe nume Maudie Peabody în sudul Franţei.

— Ce coincidenţă extraordinară!

— Am discutat puţin şi apoi a aflat – bănuiesc că de la Janey – de transferul meu aici în Buckly pentru a prelua conducerea fabricii McTaggart. Şi m-a întrebat unde o să locuiesc. I-am răspuns că nu dispun de nici o locuinţă, dar că o să găsesc ceva de închiriat. Atunci, a scos la iveală din buzunar cheia casei. Mi-a spus că posedă această casă în comun cu vărul lui şi că intenţionează s-o vândă.

— Ei drăcie, fir-aş la naibii! exclamă Oscar şi Elfrida hotărî în sinea ei că limbajul vulgar, în împrejurările date, se dovedea a fi realmente prea blând. Ce pungaş afurisit e, un avocăţel necinstit de mâna a doua. Aşa a fost de când îl ştiu. De ce naiba n-a luat mai întâi legătura cu mine?

— Ce-i al lui e al lui, a încercat să vă telefoneze. Locuiaţi în Hampshire, aşa am înţeles. V-a sunat cu adevărat, dar n-a răspuns nimeni.

— Tatăl lui, Hector, ştie unde sunt şi că m-am întors aici în Creagan. De ce nu i-a spus?

— Cred că nu s-au văzut şi nu intenţiona să treacă pe la el decât când revenea din Franţa, înainte de plecarea spre Barbados.

— Ei bine, ce întâmplare neaşteptată! Afectat moral de perfidia propriului văr, Oscar trase o duşcă de whisky şi medită la monstruozitatea situaţiei. De ce s-o fi hotărât aşa deodată să vândă casa? Am scos-o de bine de rău îm-

preună la capăt atâția ani la rând, împărțind frățește chiria modestă, și nu mi-am închipuit niciodată că vrea s-o pună în vânzare. Și fără măcar să discute cu mine.

— Bănuiesc că are nevoie de bani lichizi.

— Nici nu mă surprinde. Pensia alimentară pentru trei foste neveste trebuie să-l coste o avere frumușică. Dar, la urma urmelor, și-a prăpădit totdeauna toți banii cât ai zice pește. Lui Oscar îi zbură gândul la altceva. Ați ajuns la această învoială prin intermediul unui mijlocitor?

— Nu. Hughie intenționa să meargă a doua zi după ce ne-am cunoscut la agenția imobiliară Hurst & Fieldmore, dar s-a decis în ultimă instanță că o vânzare confidențială ar fi mai avantajoasă pentru toate părțile implicate.

— Știai că dețin și eu dreptul de proprietate?

— Da, mi-a spus.

— Și ce i-ai zis?

— Că nu putem în nici un chip să convenim nimic până când dumneavoastră, vărul lui, nu sunteți consultat.

— Păi atunci, ce cauți aici?

— Aveam cheia de la el. Și m-a sfătuit, de vreme ce tot mă mutam aici în nord, să arunc o privire asupra casei. Mi-a zis că stătea goală, că un cuplu de bătrâni locuiseră aici cu chirie, dar că soțul murise și soția se stabilise în altă parte. Într-un cuvânt, a scos pur și simplu cheia din buzunar și mi-a înmânat-o.

— N-ai fost oarecum credul?

— Din cale-afară. Dar, în împrejurările date, am socotit că m-aș putea baza pe vorbele lui.

— Și o vânzare directă v-ar scuti de onorariile intermediarilor?

— Exact.

— Ţi-a pomenit o sumă?

Tot timpul cât despicaseră firul în patru, Sam nu se foise pe scaunul cu spătar vertical şi destul de incomod. Stăpânirea sa de sine era remarcabilă şi, de-a curmezişul spaţiului care-i despărţea, rămase cu ochii pironiţi la Oscar, cu privirea concentrată. Acum, odată ajunşi la miezul problemei, nici măcar nu clipi, netrădând nici urmă de stânjeneală.

— O sută şi cincizeci de mii de lire, spuse el.

— Ai fi dispus să plăteşti atât?

— N-am apucat încă să văd toată casa.

— Dar dacă te-ai hotărî s-o cumperi?

— Firește.

— Împărţit pe din două, asta înseamnă şaptezeci şi cinci de mii de căciulă?

— Absolut corect.

— Presupunând că aş cere mai mult?

— E negociabil. Eu v-am reprodus doar cuvintele vărului dumneavoastră.

— Înţeleg! Oscar îşi isprăvise de sorbit băutura şi, fără să scoată o vorbă, Sam Howard se ridică în picioare, luă paharul gol, i-l reumplu şi i-l aduse.

— Acum că ştiţi cum s-au petrecut lucrurile, trebuie realmente să mă scuz de mii de ori. Vă restitui cheia lui Hughie şi dăm uitării întreaga poveste. Se cuvenea doar să vă spun tărăşenia ca să mă înţelegeţi.

— Desigur. Oscar îşi privea contemplativ whisky-ul proaspăt turnat în pahar. Mulţumesc, zise el şi îl aşeză pe măsuţa de alături.

Elfrida, care izbutise cu oarecare greutate să nu se amestece în conversație, consideră acum că sosise timpul să intervină.

— Ne-ai arătat totul cât se poate de clar, domnule Howard.

— Spuneți-mi Sam.

— În regulă. Ne-ai explicat extrem de clar, Sam, dar eu încă n-am priceput cum ai ajuns aici.

— Am mers cu mașina pe ruta către nord și am sosit cu vreo două zile în urmă.

— E prima vizită la filatura de lână? întrebă Oscar.

— Da.

— Ziceai că ai fost chemat din New York în noiembrie. Și acum se apropie Crăciunul. Mi se pare că Sturrock & Swinfield a cam tărăgănat lucrurile.

Sam rânji larg, recunoscând implicit această observație întemeiată.

— Cred că da. Însă eu și cu președintele concernului ne-am deplasat în Elveția să evaluăm noile utilaje pe care o să le achiziționăm. Am stat acolo o săptămână încheiată.

— Locuiești în Buckly? se interesă Elfrida.

— Nu, m-am cazat într-un hotel din Inverness. Azi după-amiază am avut prima întâlnire cu muncitorii. Am clarificat o groază de probleme. După ce întrunirea s-a sfârșit, am băut o bere cu Fergus Skinner, reprezentantul local care a organizat totul, și pornisem înapoi către Inverness, când mi-a trecut prin minte ca o străfulgerare să mă abat din drum spre Creagan, să trec pe aici și să inspectez locul, vorba aceea. Un trecător mi-a spus că

aici e Estate House și am văzut limpede că-i ocupată de locatari, fapt care mi-a stârnit curiozitatea. Am coborât din mașină și am sunat la ușă. Nu m-am priceput niciodată să dezleg mistere.

— Înțeleg. Elfrida hotărî în sinea ei că șirul de întâmplări erau ca un joc palpitant. Își putea imagina totul: străinul chipeș ivit pe neașteptate, țârâitul soneriei și... Carrie. Coborând în grabă scara să deschidă ușa și lăsându-l să intre.

Se uită la Carrie, ghemuiră în celălalt fotoliu. Nu suflase nici un cuvințel. Câteodată îi era imposibil să ghicească îndată ce gândea.

— Carrie, sper că l-ai invitat pe Sam să rămână la cină, spuse Elfrida.

Carrie începu să râdă. Întoarse capul și schimbă o privire furișă cu Sam, aproape conspirativă, cel puțin așa o etichetă Elfrida. De parcă ar fi împărțit deja un secret amuzant. Și apoi Sam îi zâmbi cu gura până la urechi și fața i se lumină, arătând dintr-o dată mai tânăr, mai puțin grav și sobru.

— Mai urmează alte mărturisiri, spuse el.

„Ce Dumnezeu urziseră în minte?"

— Sau alte încurcături, remarcă Elfrida pe un ton destul de caustic, iar Carrie se înduioșă de starea ei.

— Elfrida, Sam rămâne peste noapte la noi. Eu l-am invitat și, de fapt, n-are încotro. Toate drumurile către Inverness sunt blocate de zăpadă. Am sunat la Asociația Automobiliștilor și așa ni s-a zis. După cum știți, nu există nici un hotel deschis sau vreo pensiune. Îmi pare rău. Te deranjează foarte mult?

— Nici pomeneală, îmi face o deosebită plăcere, rosti Elfrida, neputând să-și ascundă bucuria din glas.

Se făcuse aproape miezul nopții. Elfrida se lungise în pat și, alături, Oscar își citea cartea. „Dragoste în vremi de restriște". Veioza de pe noptiera lui era singura iluminație și restul dormitorului se cufundase în umbră. Draperiile groase, date foarte puțin deoparte, doar cât o crăpătură îngustă, permiteau să pătrundă pe fereastra ușor întredeschisă o dâră de lumină și o pală de aer rece. Din fericire, Oscar și cu Elfrida căzuseră de acord în privința unor astfel de mărunțișuri și nici unul nu putea să doarmă într-o beznă sufocantă.

Dunga albă de lumină strecurată înăuntru cădea pe tăblia de alamă de la capătul patului, făcând-o să strălucească precum aurul. Imensul dulap de mahon, lustruit în fiecare săptămână de doamna Snead, se profila estompat, proptit de perete, iar pe măsuța de toaletă, de modă veche, se înșiruiau fotografiile Elfridei în rame de argint, oglinda cu plăsele de fildeș și sticla de parfum. Era odaia ei. Camera lor. Casa lui Oscar.

I se perindau în minte numeroasele evenimente neprevăzute petrecute în acea seară. Ea, Oscar, Sam și Carrie se așezaseră în cele din urmă la masa din bucătărie, pe la ora nouă, ca să cineze, timp în care budinca din orez, ouă, ceapă și pește se uscase în cuptor, dar nimeni nu păru să se sinchisească și nici să se plângă. Ca garnitură, mâncaseră mazăre sote (congelată în vechiul frigider), apoi, la desert, piersici cu frișcă și Oscar destupase o sticlă de vin alb iar, când aceasta se isprăvi, mai desfundă una. Își sorbeau cafeaua când

Lucy şi Rory Kennedy se reîntoarseră de la serata dansantă, amândoi îmbujoraţi de zbânţuială în ritm vioi sau, pesemne, de plimbarea pe jos de la şcoală prin nămeţi şi aer rece.

Lucy rămase puţin surprinsă să vadă o altă persoană aşezată la masă, dar făcu cunoştinţă cu Sam şi i se explicară împrejurările prezenţei lui acolo. Se arătă uimită.

— Vrei să spui că te-ai înzăpezit aici? întrebă ea cu neîncredere.

— Aşa s-ar părea, spuse Sam.

— E extrem de palpitant. Ca-ntr-un roman poliţist de Agatha Christie. Până mâine dimineaţă, ne trezim pe neaşteptate că unul dintre noi a fost ucis în mod misterios.

— Nu de mine.

— Atunci, de Oscar. Oscar, tu trebuie să joci rolul răufăcătorului. Te furişezi noaptea prin casă cu un cuţit sau cu o funie să-ţi strangulezi victima. Şi, în zorii zilei, nimeni n-o să te bănuiască, o să vină poliţia şi un detectiv grozav de deştept o să investigheze crima.

— De ce trebuie să fiu eu personajul negativ? protestă Oscar.

— Pentru că tu pari cel mai drăguţ dintre noi toţi şi vinovatul e totdeauna persoana de la care nu te aştepţi să facă aşa ceva. Prin urmare, tu trebuie să fii.

Oscar o întrebă apoi despre petrecerea cu dansuri scoţiene ţinută în sala de festivităţi a şcolii şi Lucy le povesti că se distrase de minune, că învăţase toate mişcările săltăreţe, cu excepţia unui dans îngrozitor de greu, numit „Ducele şi Ducesa de Edinburgh", pentru care trebuia să mai exerseze. Îi acompaniase o formaţie

de muzică şi băuseră limonadă când li se făcuse sete sau când se încălziseră peste măsură.

Carrie se amuza.

— Rory e cel care a plănuit toate astea?

— Nu, directorul şcolii împreună cu unul sau doi elevi din ultimul an de liceu. Am petrecut nemaipomenit. A venit toată lumea. Până şi copiii mai mici.

Oscar îi oferi lui Rory o bere, dar acesta refuză, preferând o ciocolată fierbinte. Lucy optă pentru aceeaşi băutură şi se grăbi bucuroasă s-o prepare pentru amândoi. Li se făcu loc la masă, îşi traseră scaunele şi se alăturară micului grup, sorbind ciocolată caldă şi ronţăind biscuiţi din cutia Elfridei.

Într-un târziu, Rory le spuse că venise timpul să plece acasă. Se sculă în picioare şi Sam îl întrebă:

— Cum mai e vremea?

— Ei, ninsoarea s-a oprit, dar cam atât se poate spune deocamdată. O să-i zic tatălui meu că v-am cunoscut şi despre McTaggart şi despre pornirea afacerii. Va fi încântat.

— Temperează-i încântarea. O să mai dureze ceva timp până când or să reintre toate pe făgaşul normal.

— Păi, în tot cazul, trebuie să începem de undeva, rosti Rory în mod filosofic. Lucy, o să-ncerc să-ţi aduc televizorul mâine după-amiază. Totul depinde de ce o să se întâmple pe terenul de golf. Nu prea multe, presupun. S-ar putea să se dea copiii cu săniuţa, dar te anunţ. Te sun la telefon.

Ieşi pe uşa din spate fiindcă îi stătea la îndemână şi Lucy îl conduse la plecare. Se întoarse în bucătărie cu

fața zâmbitoare și apoi începu să se întindă, acoperindu-și cu palma un căscat.

Carrie o înlănțui cu brațul pe după umeri și o trase aproape.

— Ești obosită. Du-te la culcare.

— Pot să fac mai întâi o baie fierbinte?

— Bineînțeles. Te-ai distrat?

Lucy o sărută pe obraz.

— Mai bine ca niciodată.

În timp ce Oscar și cu Sam își savurau pe îndelete cafeaua și coniacul pe care Oscar, în mod surprinzător, îl scosese la iveală de pe rafturile din plăci de ardezie fixate de-a lungul pereților oficiului, Carrie și Elfrida spălară vasele, apoi urcară la etaj să întreprindă o razie în dulapul de lenjerie stivuită de doamnă Snead și să pregătească ultimul pat neocupat pentru Sam. Găsiră cearceafuri, fețe de pernă, un prosop de baie și o pătură de rezervă în caz că îl pătrundea frigul peste noapte. Carrie inspectă șifonierul, care era gol, cu excepția a două umerașe, și emana un miros puternic de cristale de naftalină. Elfrida se îndreptă către debara și se întoarse cu o cârpă de praf și cu un tișlaifer din olandă împodobit cu dantelă. După ce șterse repede de jur-împrejur, așeză tișlaiferul deasupra comodei. Carrie potrivi și întoarse ceasul de pe noptieră.

— Ce oare și-ar mai putea dori un om? întrebă Elfrida.

— Flori proaspete? Șervețele de hârtie fină? Un minibar? Până când Oscar termină de băut cu Sam, ultimul

lucru de pe lume de care o să mai aibă nevoie e un minibar. Nu dispun însă de o periuţă de dinţi de rezervă.

— Are el. Şi aparat de ras. Se descurcă.

— Pijama?

— Probabil că doarme oricum în costumul lui Adam.

— De unde ştii?

— Din instinct, Elfrida. Sau mai bine zis, intuiţie feminină.

Deodată, amândouă izbucniră în hohote de râs.

— Eşti o sfântă, spuse Carrie. Trebuia să-l invit să rămână peste noapte, dar ştiam că n-o să te superi.

— Mi-a plăcut totdeauna la nebunie casa plină şi asta-i tocmai potrivită pentru petreceri şi oaspeţi. Oscar şi cu mine am lâncezit singuri aici prea mult timp. Acum, casa s-a umplut de musafiri. Până la refuz. Un cămin de familie. Întocmai cum trebuie să fie. Elfrida rosti aceste cuvinte pe un ton de maximă satisfacţie.

Un cămin familial. Elfrida stătea întinsă în pat şi percepea casa în jurul ei ca pe un scut, o carapace, un refugiu. O îndrăgise de la bun început şi ajunsese s-o adore. Plină de prieteni, se transformase într-un cămin adevărat. Casa lui Oscar. Dar Hughie intenţiona s-o scoată în vânzare şi, într-un fel sau altul, însuşi gândul că Oscar trebuia să se conformeze planurilor lui Hughie şi să părăsească singurul loc care-i aparţinuse vreodată întrecea puterea de îndurare a Elfridei.

Oscar ajunsese la sfârşitul capitolului. Puse semnul, închise cartea şi o aşeză pe noptieră.

— N-ai adormit încă? întrebă el.

— Nu.

— Îmi pare rău.

— Stăteam trează și mă gândeam.

Oscar stinse veioza, dar dormitorul nu se adâncl în întuneric beznă datorită dârei de lumină furișate prin crăpătura draperiilor.

— Oscar! rosti Elfrida.

— Ce e?

— Dacă Hughie vrea să-și vândă partea de moște nire, n-ai putea să i-o răscumperi pentru a renunța la dreptul său de proprietate și atunci toată casa o să fie a ta? Pentru totdeauna.

— Să-i plătesc șaptezeci și cinci de mii de lire?

— Tu... n-ai suma asta?

— Dacă aș vinde tot ce posed, s-ar putea să încropesc abia douăzeci de mii.

— Ai putea obține un credit ipotecar.

— Nu pentru suma asta. Nu la vârsta mea. Și am avut mereu oroare de ipoteci. Oamenii spun „să-ți ipotechezi lucrurile", dar asta înseamnă în realitate să împrumuți bani și să te împovărezi cu datorii. Ceea ce mă îngrozește de moarte. N-am posedat niciodată multe bunuri, însă nici nu m-am înglodat în datorii. Nu mă simt în stare să încep acum.

— Dacă aș dispune de șaptezeci și cinci de mii de lire, ne-ar ajuta să ieșim din încurcătură, nu-i așa?

— Dacă ai avea suma asta, ți-ar aparține în întregime ție. N-aș accepta nici în ruptul capului să te pui chezaș pentru mine.

— Ador pur și simplu casa asta.

— Adevărat, draga mea?

— E atât de solidă, așa de modestă și de... acomodabilă. Nu-i simți pulsul ca pe al unei inimi vii, plină de viață, strângându-ne pe toți laolaltă, adăpostindu-ne între zidurile ei ocrotitoare și oferindu-nè un refugiu liniștit?

— Cred că nu-s tot atât de plin de fantezie ca tine.

— Nu se cuvine s-o pierdem, Oscar.

— Hughie nu poate s-o vândă fără consimțământul meu.

— Dar are nevoie disperată de bani. Elfrida tăcu, licluindu-și cu grijă în minte cuvintele. Oscar, ascultă-mă bine. Dacă-mi vând micul tablou de David Wilkie, ce preț crezi că pot să primesc?

— Păi, e comoara ta.

— Nu, o consider polița mea de asigurare pentru zile negre. Și poate că acum e timpul să mă folosesc de ea.

— E asigurarea ta în caz de nevoie, nu a mea.

— Oscar, suntem împreună. Și-n plus, prea bătrâni ca să ne împotmolim în amănunte insignifiante.

— Șaptezeci și cinci de mii de lire nu reprezintă un amănunt insignifiant, ci o avere.

— Pictura valorează destul de mult, după câte socot, și atunci o s-o vindem. Dacă nu obținem chiar toată suma care ne trebuie, putem să completăm golul rămas cu o ipotecă pe casă. Totul are noimă. De ce să păstrăm un mic tablou, dacă ne permitem în schimb să ne câștigăm prin el siguranța? Dacă poți să-ți răscumperi casa? Dacă poți să trăiești aici pentru tot restul zilelor? Ți-ar plăcea, nu-i așa? Te-ar încânta să rămâi aici pentru totdeauna? Nu suport gândul că locul ăsta încântător

va începea pe mâini străine. Îmi doresc să-ți aparțină ție. Vreau nespus de mult să te statornicești aici.

Oscar nu scoase o vorbă destul de mult timp. Apoi, o prinse de mână și i-o cuibări în căușul palmei lui. Atingerea mâinii lui îi dădea senzația de căldură și Elfrida se strânse mai aproape de trupul său.

— Ești cea mai scumpă făptură din lume, spuse Oscar.

— Hai, culcă-te.

— Ești cea mai generoasă.

— O să mai vorbim de toate astea mâine dimineață, încheie Elfrida.

Lucy

„20 decembrie

E ora opt și jumătate dimineața și m-am apucat să scriu în jurnal. Ar fi trebuit să notez toate întâmplările aseară, dar m-am simțit foarte obosită, așa că mi-am făcut baie și m-am retras imediat la culcare. M-am sculat devreme cu grijă să-mi consemnez ideile înainte să-mi sece inspirația.

M-am distrat fantastic.

Am mers cu toții pe jos peste deal până la casa familiei Kennedy fiindcă Oscar nu s-a încumetat să conducă mașina pe drumul acoperit de nămeți. N-am mai văzut niciodată atâta zăpadă decât în ilustrații. Am ajuns destul de repede pentru că am luat-o pe scurtătură. Familia Kennedy locuiește în prezbiteriu pentru că Peter Kennedy e preotul paroh. Este o casă mare și veche, destul de asemănătoare cu cea în care stăm noi, cu singura deosebire că-i împodobită cu multe mobile și obiecte decorative.

Carrie nu ne-a însoțit din pricina răcelii.

Când am sosit acolo, am găsit și alți invitați deja veniți. Gazdele au făcut prezentările. Doamnei Kennedy i se spune pe numele mic, Tabitha, și e foarte drăguță, tânără și neobișnuită. Rory mi-a zis că predă artele fru-

moase la școală. Apoi, i-am lăsat pe adulți în salon și am mers în bucătărie, unde se adunaseră alți trei băieți, prieteni din școală de-ai lui Rory, și sora lui, Clodagh, în vârstă de doisprezece ani, foarte slăbănoagă și isteață, cu ochi albaștri strălucitori și cu părul bălai împletit în două codițe lăsate pe spate. Ne-am așezat cu toții în jurul mesei, am băut Coca-Cola și Clodagh cocheta cu băieții, făcându-le ochi dulci. Masa era deja aranjată, ni se pregătiseră gustări copioase la ceai, macaroane cu brânză, salate, mezeluri, apoi la desert, prăjitură cu ciocolată și înghețată. Când am terminat de mâncat, ne-am pregătit cu toții de plecare și am pornit la drum. Am coborât dealul de-a lungul potecii până la școală, cam o jumătate de milă. Școala e veche, însă înconjurată de multe clădiri noi, printre care se numără și sala de gimnastică. Toată lumea îi spune sala de festivități, dar servește de fapt drept loc pentru exerciții fizice.

Se strânseseră acolo o grămadă de lume, copii de toate vârstele, de la șapte ani până la adolescenți și maturi. Directorul se numește domnul Mackintosh McIntosh și toți elevii l-au poreclit pe ascuns „Impermeabil" din cauza jocului de cuvinte bazat pe asemănarea caraghioasă de sens. Însă pun pariu că bănuiește cum l-au botezat copiii în glumă. Era destul de tânăr și foarte cumsecade. Pe o platformă, ridicată într-un capăt al sălii, se instalase o mică formație de muzică alcătuită dintr-un acordeonist, un toboșar și un scripcar. Când sala se umplu până la refuz, se stârni o larmă îngrozitoare și toată lumea forfotea de colo până acolo și se ținea de pozne. Așa încât domnul McIntosh le atrase

atenția tuturor să se potolească, pe un ton calm, și îl ascultară cu toții. Ne spuse apoi că era timpul să cânte muzica și să înceapă balul. Tot directorul ne anunță că urma să exersăm mai întâi un contradans englez, asemănător cu cadrilul, deoarece consta dintr-un șir de figuri care nu erau prea dificile pentru cei mici și pentru începători (ca mine, adică).

Rory și ceilalți care ne însoțeau dădură o mână de ajutor să-i așeze în linie pe dansatori și să le găsească parteneri. Nu conta de fapt cu ce partener nimereai. Băieții dansau cu băieți, iar fetele cu fete, dacă așa vroiau, ceea ce mi se păru a fi un aranjament foarte rezonabil. Doi băiețandri se oferiră să danseze cu Clodagh, iar Rory îmi spuse că mă alege pe mine ca parteneră de dans.

Ne-am aliniat cam la jumătatea distanței de șir, astfel încât să pot vedea cu aproximație cum execută ceilalți mișcările și să-i imit. Melodia era foarte vioaie și săltăreață, însoțită de bătăi de tobă, și te făcea să simți cu nu poți să stai încremenit în loc. Nu era un dans prea greu, te învârteai mereu și mereu ca un titirez în jurul partenerului sau al altei persoane din șir și apoi, din rotiri tot mai mici, reveneai în poziția de la început. Câteodată, te trezeai înșfăcată de brat de un flăcău uriaș care aproape că te sălta tot mai sus de pe picioare, și apoi, după ce partenerii se schimbau între ei la următoarea învârtire, te pomeneai cu altul slăbuț și trebuia să fii atent să nu cumva să-l smucești de pe picioare.

Până la sfârșitul contradansului, ne trecuseră toate nădușelile și gâfâiam, dar ne-am răcorit cu limonadă și apoi am început din nou.

Ne-am prins într-o învârtită scoțiană, executată de obicei în opt, după cât am aflat, însă ne-am strâns șaisprezece dansatori, ceea ce a complicat lucrurile. Și apoi am jucat un dans numit „Hamilton House", care a fost distractiv pentru că porneai cu un partener și după aceea te învârteai cu altul. A urmat „Dashing White Sergeant", când trebuie să te rotești în direcție inversă prin toată sala, într-un grup de câte trei parteneri, așezați în linie, așa încât, până la sfârșit, trecând pe sub brațele partenerilor, te întâlneai cu absolut toți. S-a jucat apoi „Gay Gordons", dar Rory mi-a zis că-i un dans stupid, așa că am stat deoparte și am băut limonadă. N-am dansat numai cu Rory, ci și cu alți tineri, care erau prietenoși, deși nu le știam numele, dar au venit să mă invite. Cei mai mulți se îmbrăcaseră în blugi și în haine vechi, dar câțiva băieți purtau fustanele scoțiene cu cămăși în dungi sau cu veste de tweed.

Timpul a zburat pe nesimțite și încercai o senzație atât de stranie, fiindcă oricât de înfierbântat te simțeai, cu răsuflarea tăiată, de îndată ce începea să cânte muzica, nu te puteai pur și simplu stăpâni să rămâi în afara ringului de dans.

Petrecerea s-a sfârșit cam pe la ora zece seara și nimeni nu vroia să meargă acasă, însă formația a dispărut dintr-o dată, și nu mai avea rost să stăm, așa că ne-am îndreptat cu toții spre vestiar, ne-am recuperat hainele și ne-am îmbrăcat. Clodagh și cu ceilalți s-au întors la casa parohială. Unul dintre băieți venise cu o sanie și s-au tras cu rândul pe potecă, pe creasta dealului. Însă Rory m-a condus până la casa lui Oscar. Era o seară atât de

frumoasă, cu fulgi de zăpadă care cădeau încet, învelind totul într-o mantie albă.

Carrie îmi spusese să-l invit pe Rory la o bere, așa am și procedat și am intrat împreună. Și apoi, ne-au așteptat alte surprize. Se adunaseră cu toții în bucătărie, terminând de mâncat cina. Și Carrie se sculase din pat, se agita de colo-colo și se găsea împreună cu ei un bărbat necunoscut. Se numește Sam Howard și se ocupă de o veche filatură din Buckly. E foarte plăcut la înfățișare și aș spune că se potrivește tocmai bine ca vârstă cu Carrie. Credeam la început că e un prieten de demult, dar se pare că s-a blocat aici din cauza zăpezii, nu s-a mai putut întoarce la Inverness și rămâne peste noapte la noi. Eu și cu Rory văzuserăm un Range Rover frumos parcat pe stradă, dar n-am pus atunci lucrurile cap la cap.

Oricum, am băut ciocolată caldă, ne-am înfruptat cu biscuiți, apoi Rory a plecat acasă. Dar mi-a zis că trece mâine pe aici să-mi aducă televizorul pentru odaia mea. Nu înseamnă că am nevoie de unul, dat fiind că se întâmplă atâtea lucruri aici tot timpul, încât nu cred că o să găsesc răgaz să mă uit la vreun film sau vreo emisiune.

După câte chibzuiesc eu, sunt șanse ca lucrurile să se țină lanț ca și până acum. Nu m-am simțit niciodată înainte atât de bine. În Londra, când un prilej de plăcere se sfârșește, nu mai urmează un altul, dar stând aici, am parte de momente neașteptate de bucurie în fiecare zi.

Acum, presupun că ar trebui să mă îmbrac, să cobor și să mănânc micul dejun. Se răspândește în sus, pe scară, un miros de slănină afumată prăjită, care-mi lasă gura apă și-mi stârnește pofta de mâncare."

Elfrida

Ca de obicei, Elfrida se trezi din somn prima și coborî la parter. La cotul scării în spirală, se opri să dea la o parte perdelele (din pânză lucrată din fire de cânepă, minunat de fine, cumpărate în târgul din Buckly) și își aținti privirea pe fereastră la începutul de ziuă. În fapt, întunecimea nopții nu se destrămase, dar ninsoarea încetase și, în licărirea de lumină a felinarului de stradă, putu desluși întinderea grădinii, cu forme și contururi șterse în umbră. Tufișurile și copacii se aplecau sub povara zăpezii, iar arbuștii întroieniți se pierdeau în pâclă.

Elfrida merse în jos pe trepte și intră în bucătărie. Îi părea că Horace începea să se vindece. Pe când deschise ușa, câinele se scoborî din coș și îi ieși în întâmpinare, clătinându-și bucuros coada stufoasă. Îl mângâie, trecându-și palma ușor peste spinarea lui, și îl vorbi cu afecțiune. Apoi deschise ușa din spate și Horace merse afară. Când reveni în casă, câinele avea o expresie de indignare. Nu se așteptase la o asemenea inconveniență, mai ales în starea lui delicată de sănătate. Se culcuși iarăși în coș și rămase îmbufnat.

Elfrida se ocupă de micul dejun; așeză masa, făcu cafeaua, scoase slănina afumată din frigider. Era ultima

bucățică și trebuia așadar să mai cumpere. Ba chiar se cuvenea deja să se gândească la pregătirile de Crăciun: le tot amânase de pe o zi pe alta, dar de-acum nu mai rămăsese decât puțin timp și probabil să magazinele se goliseră de produse și nu va fi în măsură să cumpere mai mult decât o plăcintă cu fructe confiate. Găsi un plic vechi și un pix și, în timp ce stătea lângă soba de gătit, prăjind feliile de slănină, se apucă să întocmească o listă prealabilă. Scrise „slănină", apoi „mandarine" și se hotărî să nu mai adauge nimic altceva până când nu-și sorbea prima ceașcă de cafea.

Tocmai își bea pe îndelete licoarea de dimineață, când ușa bucătăriei se deschise și se ivi Sam. Elfrida purta pantalonii din stofă ecosez de lână și puloverul albastru-închis, tricotat cu modele în relief, dar Sam apăru în costum pentru că, firește, nu avea altă îmbrăcăminte. Arăta cam pompos înveșmântat și Elfrida se gândi în primul rând la confortul lui.

— O să-ți împrumut un pulover, spuse ea.

— Par de bună seamă tot atât de ciudat pe cât mă simt. Dichisit din cale afară.

— Nicidecum. Atâta doar că semeni puțin cu președintele unei companii pe punctul să rostească un discurs. Cum ai dormit?

— Ca un prunc. Îmi aduc aminte de paturi moi ca ăsta din casa mamei mele.

— Am prăjit niște slănină pentru micul dejun.

— Am simțit mirosul plutind pe scară.

— Îți fac un ou ochi, dacă vrei.

— Mă descurc și singur. Sunt extrem de priceput în gospodărie.

— Nu şi îmbrăcat în cea mai bună haină. O să prind iz de mâncare gătită. Mă duc chiar acum să-ţi caut cevi mai lejer.

Elfrida urcă la etaj. Oscar se bărbierea în baie, aşa că întreprinse o razie în comoda lui şi descoperi un jerseu di Shetland agreabil, de culoare albastră, cu guler răsfrânt. Întorcându-se în bucătărie, îl găsi pe Sam în cămaşă, prăjindu-şi cu grijă oul în tigaie. Elfrida îi aruncă puloverul.

— E prea rece să stai fără haină. Sam îl prinse în aer şi şi-l trase pe cap, care-i ieşi la iveală prin deschizătura gulerului precum creştetul unui înotător înălţat din adâncul apei.

— Aşa-i cu mult mai bine, îi spuse Elfrida. Acum poţi să te relaxezi.

Sam răsturnă oul ochi pe o farfurie şi-şi adăugă câteva feliuţe de slănină prăjită. Elfrida puse două felii de pâine în noul prăjitor electric, apoi îi turnă cafea într-o ceaşcă. Se aşezară la masă şi se simţeau într-o companie plăcută.

— Ninsoarea s-a oprit...

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate aseară...

Amândoi prinseră a grăi în acelaşi moment, pe urmă îşi curmară vorba, aşteptând să continue celălalt.

— De ce să-ţi pară rău? întrebă Elfrida. Nu ne-ai deranjat câtuşi de puţin. N-am făcut altceva decât să te hrănim cu o budincă destul de uscată în cuptor şi să-ţi aşternem patul.

— Nu mă refeream de fapt la asta. Deşi m-aţi tratat cu enormă amabilitate. Vroiam să spun că am dat buzna aici cu cheia casei în mână, zicându-vă în plus că am

venit s-o cumpăr. M-am frământat azi-noapte și am înmărmurit la gândul situației jenante. Sper doar că nu l-am ofensat sau supărat pe Oscar.

— Oscar nu-i genul ăsta de om. Pentru câteva clipe, s-a mâniat puțin, dar pe Hughie, nu pe tine. Și trebuie să admit că Hughie s-a purtat josnic. Dar, după spusele lui Oscar, așa îi stă în fire. Totuși, eu nu mă pot pronunța fiindcă nu l-am cunoscut niciodată. L-ai agreat? Mă refer desigur la Hughie.

— Nu chiar. E foarte onctuos. Oarecum învechit. Își tot netezea lavaliera.

Elfrida recunoscu numaidecât acest năravexasperant.

— Oh, îi urăsc pe bărbații care au obiceiul ăsta. Aproape că-l pot vedea aievea.

— Cheia casei e încă în buzunarul hainei mele. O să l-o dau lui Oscar.

— Nu-i chiar atât de îngrijorat din pricina asta.

— Eu... Sam puse deoparte cuțitul și furculița și întinse mâna după ceașca de cafea. Bănuiesc că Oscar nu se gândește să cumpere partea lui Hughie?

— Am vorbit despre asta aseară în pat. Trebuie să înțelegi, eu și cu Oscar nu ne cunoaștem de prea multă vreme. La începutul lui noiembrie, soția și fata lui au murit într-un accident de mașină îngrozitor și Oscar a părăsit comitatul Hampshire. Eu l-am însoțit aici. Împărțim dormitorul și patul, dar n-avem un viitor sigur împreună. Nu fac deocamdată parte în mod permanent din viața lui. Sunt pur și simplu un soi de roată de rezervă care menține mașina în mișcare până când Oscar o să-și rezolve problemele personale. Așa că-i dificil pen-

tru mine fie să-l îndemn la vreo acțiune, fie să-i sugerez măcar o idee.

— O să se întoarcă în Hampshire?

— Nu. Casa în care locuia cu Gloria e scoasă deja la vânzare.

— Asta-i singura lui proprietate?

— Da. Și pe deasupra, stăpânită în comun cu vărul lui

— Atunci, n-ar fi rezonabil să-l despăgubească pe Hughie pentru a renunța la dreptul său?

— Ba da. Rezonabil, dar imposibil din punct de vedere financiar. De-abia am descoperit și eu acest lucru.

— Vrei să zici să Oscar n-are banii necesari?

— Exact.

— O ipotecă poate?

— Refuză să se gândească la asta.

— Înțeleg. Sam reîncepu să mănânce din feliile de slănină și ou, iar prezența lui răspândea atâta forță și susținere, încât Elfrida continuă să-i vorbească sincer, dezlegându-și băierile inimii așa cum nu i se mai întâmplase cu nimeni altcineva.

— După cum ți-am zis, am discutat aseară. Oscar mi-a destăinuit că nici dacă ar vinde tot ce posedă, n-ar putea strânge mai mult de douăzeci de mii de lire. Și atunci i-am spus: «Oscar, eu am micul meu tablou».

Sam își înălță ochii și privirile li se încrucișară peste masă, ținându-și-le atintite unul la celălalt câteva clipe. Elfrida intui că o asemenea posibilitate îi trecuse deja prin minte.

— Te referi la pictura lui David Wilkie?

— Întocmai. Mi-a fost dăruită cu mulți ani în urmă și sunt convinsă de autenticitatea ei. N-am evaluat-o nicio

dată pentru că n-am încheiat o asigurare contra furtului. Dar, ca orice femeie vârstnică trăind de una singură, îmi îngădui să cred că valorează o grămadă de bani. E rezerva mea în vremuri de lipsuri și necaz.

— Ai fi dispusă să vinzi tabloul?

— Pentru Oscar aș face orice – în afară să mă arunc în gol de pe o stâncă sau să mă împușc. Și, la urma urmelor, ce înseamnă o mică pictură? M-a desfătat ani de-a rândul, dar trebuie să ne păstrăm simțul măsurii. Cu siguranță că-i mai important să poți deține o casă plină de încântătoare ca asta.

— Sunt de acord cu tine, spuse Sam. N-ai idee cât valorează?

— Nu prea. Și nu-i nici timpul, nici locul să începem cu evaluările. Sunt străină în colțul ăsta de lume. N-am nici un fel de rude. N-aș ști cum să mă descurc. Există un magazin de antichități peste drum, însă n-aș putea merge mai departe.

Sam păstră tăcerea pentru câteva clipe. Și apoi grăi:

— Janey Philip... e măritată cu cel mai vechi prieten al meu. După cum știi, stăteam cu ei în Londra când l-am cunoscut pe Hughie. Janey a lucrat mai demult pentru Boothby's, renumiții comercianți de obiecte de artă. O să-i dau un telefon. Sunt convins că o să ne dea o sugestie strălucită.

— Se apropie Crăciunul și n-avem răgaz de vândut tablouri.

— Nu trebuie să ne ocupăm de asta chiar acum.

— Și zăpada asta căzută în troiene ne împiedică orice mișcare. Ești încă înzăpezit aici cu noi, nu-i așa,

Sam? Cel puțin așa sper. Sam puse pe masă ceașca de cafea și îl bufni râsul. Ce-i așa de amuzant?

— Tu. Cei mai mulți oameni ar încerca disperați să te descotorosească de musafirii nedoriți.

— Nu te consider un musafir nedorit, dar presupun că am spus un lucru stupid. Vrei în mod evident să te întorci la Inverness. Să ajungi mai repede acasă.

— Elfrida, nu merg mai departe de Inverness.

— Dar cum rămâne cu căminul tău?

— În momentul de față, n-am nici un cămin. Cu excepția unui apartament în New York. Acolo am locuit în ultimii șase ani, dar eu și soția mea ne-am despărțit. Apoi, a trebuit să mă înapoiez în Anglia ca să-mi iau în primire postul ăsta în Buckly.

— Oh, Sam, îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru despărțirea de soția ta... Nu știam.

— Așa se mai întâmplă uneori.

Prin urmare, se despărțise de nevasta lui, își spuse Elfrida în sinea ei.

— Așadar sunteți căsătoriți încă?

— Da.

— Aveți copii?

— Nu.

— Părinți? Elfrida stăruia cu întrebările și propriile vorbe îi răsunau în urechi a deznădejde.

— Părinții mei au murit. Vechea noastră casă din Yorkshire a fost vândută.

— Și unde o să sărbătorești Crăciunul?

— Nu m-am gândit. În clipa asta, Crăciunul e un eșec

(Din start. Probabil că o să stau pur și simplu în Inverness până când or să se sfârșească petrecerile din ultima zi a anului, apoi mă întorc în Buckly și mă apuc de treabă cu zel. Pentru moment, sincer vorbind, reconstruirea fiilaturii e mai importantă decât orice. O să ratez anul ăsta sărbătorile în familie.

— Trebuie să-ți petreci Crăciunul cu noi.

— Elfrida...

— Nu, vorbesc serios. N-aș putea suporta să te știu stând în barul hotelului din Inverness, cu o pălărie de carton pe cap și fiind de unul singur. E absurd. Oscar și cu mine n-am plănuit să sărbătorim Crăciunul. Ne gândeam să ne păgânim și să celebrăm solstițiul de iarnă după ritualurile străvechi cu cotlete de miel. Dar apoi Carrie și Lucy s-au invitat aici și Oscar a comandat un brad, iar el și cu Lucy au cumpărat deja niște podoabe de pom. Și, când ai intrat mai adineuri în bucătărie, eu ședeam aici cu gândul la masa festivă pentru Crăciun. Nu prea mă pricep la astfel de pregătiri și n-am notat pe listă decât slănină afumată și mandarine. Însă am putea târgui la repezeală un mic arbust ilex și un curcan sau orice e necesar. Și, oricum, oamenii contează, nu-i așa? Prietenii cu care îți petreci Crăciunul. Nu pleca. Te asigur că ne vom distra de minune cu toții împreună.

Elfrida isprăvi cu vorba, dar Sam rămase tăcut și ea se întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura și nu se acoperise de ridicol ca de obicei.

— Oh, Sam, fă cum vrei. Restul nu contează. Și cu asta am sfârșit!

— Ești cea mai ospitalieră și generoasă persoană pe

care cred c-am întâlnit-o vreodată, rosti el într-un târziu. Dar ascultă cum o să procedez. Voi da telefon la Asociația Automobiliștilor ca să văd cum se prezintă drumurile. Dacă sunt degajate și circulația s-a restabilit, atunci mă înapoiez la Inverness și scapi de mine. Am realmente infernal de multe treburi de pus la punct. Dacă șoselele sunt impracticabile, atunci îți accept invitația cu mare recunoștință.

— Ah, bine. O să mă rog să se pornească viscole. O să dansez făcând invocații pentru ninsoare.

— Ce va spune Oscar?

— Doar atât: „Splendid!" și se va apuca să-și citească ziarul.

Sam își sumese mâneca jerseului lui Oscar și se uită la ceasul Rolex.

— E aproape ora nouă, rosti el. Dacă nu te superi, mă duc acum să mă închid în dormitorul meu cu telefonul mobil și încep să dau câteva apeluri telefonice.

— Păi, atunci, așa să faci. Dar, întâi de toate, mai bea o ceașcă de cafea.

După plecarea lui Sam, apăru Carrie.

— Unde-i toată lumea? Mi s-a părut că aud glasuri.

— Nu te-ai înșelat. Era Sam, dar s-a retras în camera lui să vorbească la telefon.

— S-a așternut o grămadă de zăpadă. Carrie își turnă cafea și puse două felii de pâine în prăjitorul electric. Luă o felioară foarte subțire de slănină și o mâncă din mână. Se așeză apoi pe scaun și zări vechiul plic pe care Elfrida se apucase să întocmească lista de cumpărături. Ce-i cu astea? Slănină și mandarine. Pui la cale o petrecere de pomină?

— Încercam să mă ocup de pregătirile pentru Crăciun. Trebuie pur și simplu să-mi adun puterile și să-mi încropesc un plan de ansamblu. Am tot tărăgănat de azi pe mâine și de-acum nu ne-au mai rămas decât patru zile.

— De ce nu mă lași pe mine să preiau inițiativa? Sunt expertă în organizare și nimic nu-mi place mai mult decât să fac liste. Unde pot să merg ca să cumpăr tot ce-i nevoie în cantități uriașe?

— Există un centru comercial imens peste pod la Kingsferry. Ai trecut pe acolo în drumul de la aeroport. Se numește Price Rite. Singurul inconvenient e că nu-s sigură dacă se ajunge până acolo pe șoseaua blocată de zăpadă. Depinde dacă a fost curățată cu plugurile. Dar o să știm după ce o să vorbească Sam cu Asociația Automobiliștilor.

— Price Rite. Sună promițător.

— Poți să târguiești tot de la biscuiți speciali pentru hrana câinilor până la îngrășăminte naturale pentru flori. Am fost acolo doar o singură dată pentru că noi doi nu aveam nevoie de alimente în cantități mari. Dar acum se schimbă lucrurile.

— Sam se întoarce la Inverness?

— Depinde. Dat fiind că-i izolat și părăsit de restul lumii, l-am invitat să rămână aici în perioada sărbătorilor Crăciunului.

Fața lui Carrie nu trăda nici o stare sufletească.

— În cazul ăsta, o să fim cinci în casă..., rosti ea simplu, trase plicul mai aproape și ridică pixul de pe masă. Acum să vedem. Pregătim un ospăț bogat de Crăciun?

— Da, așa cred. Prânzul sau cina în ziua de Crăciun?

— Oh, cina, e mult mai festiv.

— N-o să reușim niciodată să băgăm un curcan în cuptorul ăsta neîncăpător.

— Atunci o să mâncăm pui. Doi pui ne ajung.

Carrie începu să noteze energic: „Carne de pui. Varză de Bruxelles. Cartofi. Cuișoare, sosul din miez de pâine, lapte, ceapă și mirodenii, servit la friptura de pasăre. Mazăre congelată. Morcovi. Fructe. Unt. Baghete. Sos de merișor. Batoane cu scorțișoară". Ce zici de biscuiți sărați? întrebă ea.

— Da, ne trebuie.

— Și vinul?

— Oscar o să se ocupe de băuturi.

— Filé de somon afumat?

— Aperitivul meu preferat.

— Și alune, nuci, fistic. Plăcintă cu carne și cu fructe confiate?

— N-ai putea să le cumperi? Nu mă pricep la aluaturile pentru patiserie. O să trișăm și o să stropim plăcinta cu puțin coniac. Așa ne alegem cu prăjitura și budinca pregătite special pentru Crăciun. O să fac eu asta.

— N-ar trebui să avem și jambon? E extraordinar de folositor pentru „ziua darurilor"* și pentru sandvișuri.

— O ideea strălucită. Și o oală mare de supă.

— Am să pregătesc eu supa. Deodată, Elfrida se simți competentă și eficientă. Fiertura de pasăre și legume, dreasă cu diverse condimente, reprezenta speciali-

* „Ziua darurilor" – 26 decembrie, a doua zi de Crăciun, când, după obiceiul englezesc, servitorii, factorii poștali, comisionarii etc. primesc cadouri.

tatea ei. Îi spunea în glumă „zeamă lungă de resturi, presărată cu steluțe de grăsime".

— Și poate cartofi pai prăjiți crocant și pastă de brânză care se servește cu legume sau cu biscuiți ca gustare în caz că ne hotărâm să dăm o petrecere.

— O petrecere?

— Nu s-ar cuveni?

— Pe cine am invita?

— Păi... să vedem... Elfrida cântărea în minte opțiunile care nu erau prea numeroase... Familia Kennedy. Doctorul și soția lui și librarul cumsecade și consoarta. Au venit ieri la casa parohială și el și cu Oscar s-au înțeles de minune.

Oscar, în toane bune, pătrunse pe ușă la țanc.

— Cu cine m-am înțeles de minune?

— Cu librarul.

— Se numește Rutley, Stephen Rutley, iar pe nevasta lui o cheamă Anne.

— Grozav de isteț, mai ești că ai ținut minte! Oscar, dragule, o să dăm o mică petrecere, așa că o să-i invităm și pe ei.

— Când va avea loc sindrofia?

Carrie și Elfrida se uitară lung una la cealaltă, pentru că nu se deciseseră asupra acestui lucru.

— Sâmbătă seara e tocmai potrivită pentru organizarea unei mici petreceri, spuse apoi Carrie.

— Cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului.

— Va trebui să cumpăr ceva de băut, rosti Oscar.

— Dacă podul e deschis pentru circulație, Carrie o să meargă la Price Rite în Kingsferry să facă toate târguielile. Poate că n-ar strica s-o însoțești.

— Da, poate. Elfrida, s-ar părea că cineva a terminat toată slănina afumată.

— Oh, Oscar, îmi pare rău. Eu sunt de vină, recunoscu Carrie. Am mâncat ultima feliuţă. Îţi prăjesc alta.

— N-a mai rămas nici o bucăţică, îi informă Elfrida.

Dar acest aspect nu conta prea mult deoarece aveau cârnaţi în frigider, iar Carrie se apucă să-i frigă în tigaie şi chiar atunci îşi făcu apariţia şi Lucy. Elfrida îi lăsă să se descurce cum îi tăia capul şi urcă la etaj, simţindu-se de-acum cu mult mai fericită că întocmiseră în cele mai mici detalii un plan de bătaie şi că scăpase de corvoada alergăturii de colo-colo, cu orele, prin centrul comercial Price Rite, împingând un cărucior pe rotile de-a lungul intervalelor de trecere între raioanele magazinului, aglomerate de clienţi, căutând cu disperare cafea măcinată şi alte produse.

Ajunsă în dormitorul ei, deretică puţin, lipsită de vigoare, aranjă patul şi întinse deasupra aşternutului şalul de mătase roşie. Împături hainele şi le aşeză în dulap, apoi sortă rufele din coşul de lenjerie în speranţa că le va spăla şi le va atârna afară pe frânghie să se usuce. Expuse la aer, pesemne că albiturile se vor zvânta destul de repede pentru că soarele se furişa sus pe bolta senină printre nouri, în sclipiri scurte şi fugătoare, iar zăpada scânteia unde cădeau razele de lumină şi petele de umbră căpătaseră o minunată tentă albastră-fumurie. Jos, în stradă, freamătul dimineţii era în toi: se iviseră primele gospodine sprintene, ieşite la cumpărături, maşinile rulau cu viteză mică, un bărbat la volanul unei camionete parcate lângă trotuar mânca o

chiflă cu șuncă pentru a-și fortifica organismul. O tânără ieși din brutărie echipată cu o mătură și începu să curețe trotuarul. Purta o salopetă și o pereche de cizme din cauciuc. Sus pe cer, pescărușii de mare se învârteau cu neastâmpăr în văzduh și poposeau din zborul lor săltat pe girueta din vârful de clopotniță, curățându-și penele cu ciocul în dimineața minunată.

Elfrida se dezlipi cu greu de priveliștea încântătoare, strânse rufele de spălat și trânti coșul pe pardoseala băii. Mai târziu, urma să-l care la parter. Intră în salon, învăluit încă în întuneric din seara trecută, și trase la o parte draperiile. Mănunchiuri de raze de soare se revărsară înăuntru și scăldară în lumină încăperea. Resturile rămase din seara precedentă zăceau împrăștiate prin toate părțile: pahare goale, sticla de wihisky a lui Oscar, pernițe decorative turtite, scaune în dezordine. Adună paharele și puse toate lucrurile la locul lor, apoi îngenunche lângă șemineu să aprindă focul – nu era îndatorirea ei preferată, mai ales că stătea în genunchi, dar trebuia s-o îndeplinească în fiecare dimineață. Oscar îi spunea mereu să lase această treabă în seama lui, însă în sarcina sa cădea să se spetească săltând în spinare coșul cu lemne și i se părea cam nedrept să-l împovăreze și cu curățatul cenușii din vatră. Tocmai scotea cu vătraiul jarul rămas în cămin când auzi din spate glasul lui Sam.

— Elfrida, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— Oh! Se întoarse și-l văzu stând în prag. Sam închise ușa binișor și Elfrida lăsă deoparte unealta în formă de lopățică, se ridică în picioare, ștergându-și praful de pe mâini pe turul pantalonilor din stofă ecosez de lână.

— Nu te îngrijora. Fac asta în fiecare dimineață. O mai termin mai târziu. Care-s știrile?

Sam arăta oarecum dezamăgit.

— Mă tem că trebuie să rămân aici de Crăciun.

— Minunat! Elfrida nu încercă să-și ascundă satisfacția, dar apoi se gândi că s-ar arăta plină de tact dacă și-ar exprima părerea de rău pentru ce i se întâmplase. Bietul Sam! Te-ai înzăpezit aici. N-ai de ales. Vino să-mi povestești totul.

Elfrida se îndreptă spre bancheta fixată în perete lângă bovindou și Sam o urmă. Se așezară unul lângă celălalt. Se simțeau aproape încălziți de razele soarelui palid bătând în fereastră.

— Drumurile sunt practicabile până la podul Cromarty, dar peninsula Black e zonă interzisă, iar Inverness e acoperit în întregime cu troiene de zăpadă. Circulația spre sau din oraș s-a blocat deocamdată.

— Probabil că a nins acolo mai mult decât la noi.

— Da, așa s-ar părea.

— Carrie și cu Oscar plănuiesc să facă o uriașă incursiune la centrul comercial Price Rite după cumpărături. E situat de partea cealaltă a podului nostru. Crezi că or să reușească?

— Vor ajunge până acolo fără probleme. Plugurile de zăpadă au degajat șoseaua. E doar puțin mai departe spre sud, unde s-au deszăpezit arterele de circulație.

— Ai telefonat la hotel?

— Da, mi-am anunțat lipsa și am vorbit cu președintele companiei mele, David Swinfield, la Londra și cu Janey.

— Janey? Elfrida încruntă din sprâncene. Uitase deja cine era Janey.

— Janey Philip. Ți-am pomenit de ea. Soția prietenului meu, Neil.

— Oh, da, desigur. Îmi pare rău. Cea care a lucrat odinioară pentru Boothby's.

— Exact. M-a ajutat enorm. A pleçat imediat și a găsit un catalog actual cu comercianții de obiecte de artă. L-a cercetat cu de-amănuntul. Există un reprezentant local al firmei Boothby's în ținutul de nord. Locuiește la Kingsforry House și se numește Sir James Erskine-Earle.

— Dumnezeule mare! Grozav de pompos și aristocratic. Elfrida rămase impresionată.

— Janey mi-a dat numărul lui de telefon, dar nu l-am sunat încă. Mă gândeam că aș face bine să discut mai întâi cu tine. Doar ca să mă conving că vrei într-adevăr să vinzi tabloul... sau cel puțin să-l evalueze un expert.

— Nici măcar nu i-am pomenit nimic lui Oscar.

— Dorești să vorbești pe îndelete cu el?

Elfrida chibzui câteva clipe, apoi spuse:

— Nu, fiindcă ar putea încerca să mă determine să renunț.

— O stabilire a valorii nu înseamnă că trebuie să și vinzi tabloul. Și, orice s-ar întâmpla, s-ar cuveni într-adevăr să-l asiguri.

— Presupun că nu-mi pot permite să achit primele de asigurare.

— Așadar, ce părere ai? Să-i dau un telefon expertului?

— Da, te rog. Vezi ce spune.

— Mi-am lăsat telefonul mobil în cameră. Mă duc să-l sun de acolo.

Sam părăsi salonul și Elfrida rămase pe loc, pironindu-și privirea spre peretele pe care atârna mica ei comoară, singuratică și răzleață în mijlocul straturilor de var grunzuros aplicate pe suprafața întinsă. Tabloul făcuse parte din viața ei atât de multă vreme – înfățișând un cuplu de bătrânei așezați la o masă pe care trona Biblia lor de familie, bărbatul în ținută vestimentară așa de sobră, femeia mândră în rochie roșie, purtând pe umeri un șal de mătase cu franjuri, brodat cu narcise galbene, chipurile lor duioase, atente și înțelepte, seninătatea lor răspândind o anumită demnitate, o liniște sufletească. Amândouă personajele zugrăvite pe pânză îi fuseseră companioni care-i aduseseră mângâiere de-a lungul anilor și care o susținuseră până la capăt în nenumăratele zile de dezolare și tulburare sentimentală. Ajunsese să le îndrăgească nespus de mult.

Dar nu erau nici pe departe tot atât de importante ca Oscar.

Sam se întoarse după cinci minute, arătând foarte mulțumit de sine însuși.

— Totu-i aranjat. Se instală comod alături de Elfrida.

— Ai vorbit cu el? Cu Sir James Erskine-Earle?

— Da. Nici o problemă. A răspuns chiar el la telefon. Vine în Creagan azi după-amiază. E ceva legat de monumentul comemorativ închinat soldaților morți în război. E membru într-un comitet sau altul. O să treacă pe aici cam pe la ora patru și o să-și arunce o privire peste tabloul tău. Părea destul de interesat.

— Oh, Sam. Dintr-o dată, Elfrida se simți copleșită de nervozitate. Nu sunt sigură dacă pot aștepta atât de mult.

— N-ai încotro.

— O să-i ofer o ceașcă de ceai. Am să cumpăr o plăcintă de ovăz cu lapte sau altceva. S-a arătat amabil?

— Cât se poate de binevoitor.

— E... foarte palpitant, nu-i așa?

— Posibil.

— Să-i spun lui Oscar?

— Eu i-aș spune, dacă aș fi în locul tău. Doar nu vrei să te mustre conștiința că i-ai tăinuit lucrurile?

— Nu. Ai perfectă dreptate. Îți mulțumesc, Sam, pentru toată osteneala.

— Plăcerea e de partea mea. Măcar atât pot să fac. Acum, ziceai că Oscar și cu Carrie intenționează să plece după cumpărături la Kingsferry. În loc de asta, ce-ar fi dacă eu și Carrie am merge cu mașina mea? Atunci, aș ajuta-o să încarce căruciorul pe rotile și să care totul acasă.

Elfrida găsi că era o idee excelentă din mai multe motive.

— Grozav! Ești prea bun. Oscar o să fie încântat la culme. Detestă să umble prin magazine după târguieli.

— Am de fapt un temei ascuns. Din ce în ce mai bine, chibzui Elfrida. Trebuie să-mi cumpăr niște haine. Nu pot să mă învârt pe aici arătând ca un manechin de croitorie în următoarele cinci zile. Crezi că supermarket-ul din Kingsferry se ridică la înălțimea unui magazin de haine bărbătești? Și poate dau de raionul de articole de parfumerie și toaletă pentru că am nevoie de pastă de dinți.

— Bineînțeles, rosti cu veselie Elfrida, dar se simți puțin decepționată fiindcă nădăjduise că motivul său tăinuit era să se apropie de Carrie.

— Și aș dori să cumpăr niște sticle de vin pentru Oscar... Poate că n-ar strica să discut cu el înainte de plecare.

— Ce idee bună ți-a trecut prin minte! Oscar are gusturi fine în materie de vinuri.

— Așa cum și trebuie.

Afară, în dimineața scânteietoare, pescărușii gălăgioși scoteau țipete ascuțite, cocoțați pe coama acoperișului înalt, plutind apoi în cercuri line pe deasupra turlei bisericii, înviorați de aerul proaspăt. Elfrida întoarse capul să-i urmărească din priviri.

— În mod bizar, mi-ar plăcea ca tu să deții această casă, spuse ea. Are atâta prestanță și trăinicie, tocmai potrivite pentru un important șef de companie. Se uită la Sam, stând acolo îmbrăcat în jerseul albastru al lui Oscar și se simțea deja ca și cum Sam ar fi fost împreună cu ei dintotdeauna. E straniu, nu-i așa, cum se întâmplă lucrurile? Tu, apărut din senin cu cheia și apoi zăpada căzută în troiene. Și iată-ne pe toți strânși laolaltă aici. E foarte mulțumitor să ai în preajmă tineri energici. Carrie organizează totul, iar tu iei hotărâri la care eu n-aș putea ajunge niciodată. Mă dovedesc mereu incapabilă să hotărăsc de una singură. De când mă știu, am acționat sub impulsul momentului și unele decizii au fost dezastruoase. Oscar și cu mine am îmbătrânit. Doamna Snead zicea că oaspeții ne vor înveseli, dar e mai mult decât atât. Și știu că amândoi ne

Îngrozeam la gândul sărbătorilor Crăciunului, fără să fi vorbit de fapt despre asta. În împrejurările date, presimțeam că nu putea fi nimic altceva decât o perioadă de amărăciune și tristețe. Dar acum, cu tine, Lucy și Carrie alături de noi, emoțiile de care ne-am temut s-au risipit. Elfrida cumpăni o clipă la toate cele spuse, apoi surâse. Orice ar fi, nu ne mai rămâne nimic de făcut ca să curmăm mersul lucrurilor, așa că nu putem decât să ne distrăm cât mai bine. Poate că o să semene cu una dintre acele petreceri la care nu-ți arde să mergi și până la urmă se dovedește a fi una dintre cele mai reușite și memorabile. Înțelegi ce vreau să spun?

Sam îi răspunse că știa exact la ce se referea.

Lucy

Ora zece și jumătate dimineața și toată lumea era ocupată.

Sam și Carrie plecaseră cu impunătorul Land-Rover Discovery la Kingsferry să facă târguieli în centrul comercial Price Rite. Înainte să pornească totuși la drum, Sam depusese un oarecare efort fizic. Găsise o lopată în magazia lui Oscar cu unelte de grădinărit și curățase zăpada așternută pe aleea care ducea de la intrarea principală la poartă, apoi măturase omătul strâns grămadă pe mașina lui. Stropise parbrizul cu antigel. În cele din urmă, i se alăturase Carrie și purceseră în expediția de cumpărături, înarmați cu o listă nesfârșită a cărei întocmire necesitase mult timp și bună chibzuială. Carrie purta lodenul și căciula de blană neagră, iar Sam se îmbrăcase într-un palton frumos, bleumarin, care-l dădea o înfățișare de om de afaceri încununat de succes, ceea ce probabil că și era.

Depărtându-se cu autovehiculul de teren, îți lăsau amândoi o impresie de opulență.

După ce-și întinse rufele spălate în aerul rece și încremenit, Elfrida îl scoase pe Horace la o scurtă plimbare, în susul coastei de deal până la hotelul închis și cu

obloanele trase, apoi se întoarseră acasă pe drumul dinspre staţia de benzină. Altminteri, spunea ea, muşchii i se vor atrofia şi nu va mai putea să se ridice niciodată din coş. Oscar stătea lângă foc în salon, citindu-şi ziarul. Se arătase cât se poate de uşurat când fusese anunţat că nu mai trebuia să meargă după cumpărături.

Lucy se aşezase la măsuţa din dormitorul ei şi îşi schiţa propriile planuri. Îşi pusese în gând să iasă în oraş şi să cumpere darurile de Crăciun în această dimineaţă. Le dăduse cadouri mamei şi bunicii înainte să părăsească Londra, dar mai avea încă multe de făcut. Dat fiind că primise banii de buzunar, starea ei materială se îmbunătăţise simţitor, fapt ce însemna că nu mai era nevoită să se zgârcească.

Prin urmare, daruri pentru Elfrida, Oscar, Carrie. Acum îl adăuga şi pe Sam. Şi n-o uită nici pe doamna Snead. Şi nici pe Rory. Poate şi pentru Clodagh, altfel ar părea ciudat.

Isprăvise cu toate persoanele apropiate, nu-i mai trecea nici un nume prin minte.

Îşi luă rucsacul, vârî lista înăuntru şi îşi verifică portmoneul ticsit în mod satisfăcător. Se îmbrăcă cu jacheta vătuită, se încălţă cu ghetele şi porni spre parter. Ajunsă pe palierul de la etajul întâi, se iţi prin crăpătura uşii salonului.

— Oscar!

— Da, scumpo?

— Ies să fac nişte cumpărături.

— E-n regulă.

— Când se-ntoarce Elfrida, îi spui?

— Așa am să fac.

Îl lăsă să-și continue lectura ziarului și coborî restul treptelor. Crăciunul prindea viață încet-încet. În timpul micului dejun, se elaboraseră planuri de acțiune și i se dăduse de veste lui Lucy că urmau să aibă un banchet în seara de Crăciun, o adevărată petrecere de adulți. În Londra, unde sărbătoarea Crăciunului se transforma de obicei într-un prilej insipid și monoton, festinul important se desfășura totdeauna la prânz, dar o cină de gală, într-un cadru festiv, însemna că Lucy va aștepta cu mare înfrigurare reuniunea sărbătorească de-a lungul întregii zile și că va putea să epateze prin eleganță cu noua fustă-mini neagră și cu jerseul alb. Cufundată în gânduri, parcurgând vestibulul lung, Lucy zăbovi o clipă și apoi, sub imboldul momentului, deschise ușa sufrageriei dezolante și nefolosite. Era mohorâtă, învăluită în întuneric, colbuită, nelustruită, însă Lucy și-o imagină scăldată în lumina focului din cămin și în pâlpâirea lumânărilor, gemând sub belșugul mâncărurilor fine și delicioase – delicatese ca de pildă fructe confiate, budinci stropite cu coniac, cupe cu vin, băuturi gazoase, pișcoturi, uscătele, tăvițe de argint pline cu alune și bomboane de ciocolată.

Reprezentarea mentală lua formă concretă, dar nu avea timp în acel moment să se adâncească în reverie, așa că închise ușa și păși afară, în răcoarea dimineții plăcute, călcând pe zăpada orbitor de strălucitoare. De cealaltă parte a străzii, staționa un camion uriaș, al consiliului orășenesc, dotat cu o scară mobilă extensibilă, și doi oameni corpolenți se ocupau de împodobirea ramu-

rilor copacilor golași de lângă zidul împrejmuind curtea bisericii cu șiraguri de instalații electrice de pom.

Porni de-a lungul trotuarului să dea o raită prin magazinele modeste. Și în acestea domnea o atmosferă sărbătorească, vitrinele fiind decorate cu zăpadă artificială și etalând mărfuri ornate cu funde mari din satin roșu și cu rămurele de ilex. În vitrina fierăriei, era expus un ferăstrău cu lanț tăietor, împodobit cu o ghirlandă de beteală și cu o felicitare pe care stătea scris: „Darul de Crăciun potrivit".

Lucy se întrebă cine oare ar putea să cadă în plasă și să creadă cu naivitate într-o reclamă comercială.

Ajunse la magazinul de tricotaje, intră și descoperi înăuntru toate sortimentele posibile de pulovere, jachete, berete scoțiene cu pampon, șosete și mănuși. Unele împletituri de lână erau ornamentate pe piepți cu ciucuri și franjuri sau cu desene etnice care arătau ca și cum ar fi fost schițate de un peruan puțin țicnit. În cele din urmă, descoperi o eșarfă roșie din cașmir, foarte fină și lungă, care chibzui că i-ar sta bine lui Carrie, înfășurată în jurul gâtului subțire. Și i-ar da de asemenea un aspect cochet.

Poposi apoi la librărie. Și aici, gata să-și ofere cu promptitudine serviciile, se găsea domnul Rutley, care conducea papetăria și pe care Lucy îl cunoscuse deja în casa parohială. Librarul o întâmpină ca pe o prietenă apropiată și se arătă a fi extrem de binevoitor. După priviri scrutătoare, discuții și răzgândiri, Lucy alese o carte pentru Oscar, plină de fotografii în culori pe o pagină întreagă, înfățișând vechi conace scoțiene, castele și

grădini. Era convinsă că avea să-i placă la nebunie. Domnul Rutley îi spuse că putea s-o schimbe dacă nu corespundea gusturilor sale, dar Lucy știa că nici măcar nu i-ar trece prin minte lui Oscar să facă una ca asta pentru că nu era genul de om care să se comporte astfel și că ar prefera să cadă mort decât să jignească sentimentele cuiva.

La sugestia domnului Rutley, cumpără pentru Sam o hartă a orașului Creagan și a regiunii înconjurătoare, incluzând Buckly, alcătuită de Direcția cartografică engleză de stat. I se părea a fi un dar cam anost, dar, pe de altă parte, era probabil cel mai util lucru pe care i-l putea oferi, de vreme ce ajunsese să trăiască și să lucreze în împrejurimi. Harta costă destul de scump, însă Lucy achită prețul și mai cumpără câteva felicitări de Crăciun, coli de hârtie lucioasă de împachetat, imprimată cu rămurele de ilex și șnur răsucit din fire de bumbac, îmbrăcat în mătase strălucitoare. Domnul Rutley îi puse toate cumpărăturile într-o pungă și încasă banii.

— Sper că o să ne vedem cu toții în perioada Crăciunului, Lucy.

— Da, și eu. Vă mulțumesc.

— Distracție plăcută!

Se opri apoi la drogherie. Aici totul dură mult mai puțin. Târgui un săpun de toaletă cu parfum de levănțică pentru doamna Snead, iar pentru Clodagh, mici clame de păr pe care și le putea prinde la capătul cozilor împletite. Cadoul pentru Rory era dificil de ales deoarece Lucy n-avea nici cea mai vagă idee ce i-ar plăcea cu adevărat. I-ar fi venit mai ușor să se hotărască dacă ar

fi avut un frate sau chiar un prieten. Apoi văzu o sticlă mare de Badedas. Tatăl ei întrebuința mereu această loțiune spumantă de baie în zilele fericite ale copilăriei lui Lucy dinainte de divorț. Obișnuia să se cufunde în cada plină cu apă și aburii înmiresmați, mirosind a ulei de castane, umpleau jumătate din etajul superior al căminului lor. Poate că lui Rory nu i-ar displăcea să se scalde în Badedas după osteneala unei zile lungi de muncă petrecută pe terenul de golf. Ezită pentru câteva clipe, apoi, nefiind în stare să ajungă la o idee mai bună, cumpără uleiul de baie.

Alegerea cadoului pentru Elfrida se dovedi a fi cea mai grea de făcut. Ce ar putea oare să-i dăruiască Elfridei astfel încât s-o răsplătească măcar în parte pentru toată voioșia și afecțiunea spontană cu care o înconjurase pe Lucy? Nu o inspira nimic în drogherie, așa că ieși și merse de-a lungul străzii, trecând pe lângă prăvălia cu firma: „Arthur Snead. Fructe și legume". Apoi, fulgerată de un gând strălucit, se întoarse pe același drum și pătrunse pe ușa care scârțâi când o închise.

— Domnule Snead?

— 'Neața.

— Sunt Lucy Wesley. Stau la Estate House. Doamna Snead e prietena mea.

— Oh, da. Mi-a spus despre tine.

— Dacă aș comanda niște flori deosebite pentru Elfrida, credeți că ați putea să i le livrați acasă în Ajunul Crăciunului?

Domnul Snead căzu la îndoială, ținându-și buzele.

— Păi, draga mea, Ajunul Crăciunului pică duminică.

— Ei bine, atunci, sâmbătă. De fapt e cu atât mai bine pentru că o să dăm o mică petrecere.

— Adevărul e că totu-i hazardat acum cu zăpezile astea. Nu mai circulă nimic dinspre Inverness și de acolo mă aprovizionez cu marfă. La ce te-ai gândit? Crizanteme? Garoafe?

Lucy strâmbă din nas.

— Nu chiar.

— Am niște crini-de-pădure în magazie, aduși ieri când drumurile erau încă deschise. Dar sunt cam piperați la preț.

— Crini-de-pădure?

— Boboci minunați, îi țin la răcoare. Gata să se desfacă într-o zi sau două.

— Pot să văd unul?

— Se-nțelege.

Domnul Snead dispăru pe ușa din spatele prăvăliei și reapăru ținând în mână o singură tulpină de muguri sfioși, abia rotunjiți, de culoare crem și în formă de elipsă. Bobocii semănau surpinzător cu cei cumpărați de obicei de bunica ei de la florăria din colțul străzii și rezistau câteodată chiar și două săptămâni încheiate.

— Câți crini aveți?

— O duzină, dar, așa cum ți-am zis, sunt cam costisitori. Trei lire firul.

Trei înmulțit cu șase făcea optsprezece. Optsprezece lire sterline. Însă florile vor arăta minunat în salonul Elfridei. Se vor deschide încet-încet, desfășurându-și în toată splendoarea corola fragilă cu petale pale și răspândind în toată casa mireasma lor amețitoare.

— Cumpăr șase fire și le plătesc acum, dar sunteți amabil să le păstrați aici până sâmbătă și apoi să le aduceți la Estate House?

— Desigur. Și știi ce? O să le înfășor într-o hârtie specială și o să le leg cu o fundă mare roz.

— Am o felicitare. Am cumpărat-o de la librărie. Dacă o scriu, puteți s-o puneți în buchet.

— Chiar așa am să fac.

Domnul Snead îi împrumută un pix și Lucy așternu câteva cuvinte simple, dar pornite din inimă: „Elfrida – Crăciun fericit! Cu multă dragoste, Lucy".

Băgă felicitarea în plic, îl lipi, scrise „Pentru Elfrida Phipps", i-l dădu domnului Snead și apoi îi întinse cele optsprezece lire. O grămadă de bani cheltuiți pe flori, dar meritând cu prisosință.

Domnul Snead trase sertarul de tejghea care servește drept casă de fier în prăvălii.

— Dacă vreți vâsc, dați-mi de știre. Mi-au mai rămas câteva crengi, dar se vinde ca pâinea caldă.

Pentru Lucy, vâscul era sinonim cu tradiția sărutărilor sub rămurelele lui ramificate, cu frunze totdeauna verzi și bobițe albe.

— O să vedem, spuse ea cu prudență.

Își luară rămas-bun și Lucy purcese spre casă, împovărată de cumpărături și simțindu-se pătrunsă de atmosfera sărbătorească a Crăciunului. Odată ajunsă, avea să urce direct în dormitorul ei, să închidă ușa și să se apuce de împachetat cadourile în hârtie lucioasă, legându-le cu șnurul strălucitor și apoi ascunzându-le în sertarul de jos al comodei. Pe când traversa piațeta,

văzu o mașină break veche parcată în fața casei lui Oscar, cu ușa de la portbagaj deschisă, dar nu-și în chipui nimic: în Creagan, oamenii își garau vehiculele peste tot, oriunde puteau să găsească un loc liber de staționare. Totuși, când împinse cu umărul în ușa din față, auzi susur de glasuri răzbind din bucătărie. Porni în cercetare, îi descoperi pe Elfrida amestecând cu lin gura într-o oală pusă pe foc și pe Rory Kennedy. Tronau pe masa lungă de lemn un televizor și un mic suport pe rotile din material plastic.

Când se ivi în prag, încărcată de pungi, ei își curmară dintr-o dată conversația și o întâmpinară cu zâmbete.

— Bună, o salută Rory. Purta o jachetă pufoasă de culoare gri și cizme de cauciuc, arătând plin de vigoare bărbătească. Lui Lucy îi pieri graiul pentru că nu se aș teptase să-l găsească acolo și totuși prezența sa neprevăzută îi făcu mare plăcere.

— Bună! Credeam că vii mai târziu. Cam pe la ora ceaiului. Mă gândeam că lucrezi până atunci.

— Nu-i cine știe ce lucru de făcut pe terenul de golf pe o vreme ca asta. Șeful ne-a trimis pe toți acasă, așa că am împrumutat mașina tatei și ți-am adus televizorul.

Lucy își îndreptă privirea spre aparat. Părea să fie cu mult mai sofisticat decât cel pe care care-l avea ea la Londra.

— Îmi închipuiam că-i unul vechi. Nu arată deloc așa.

— Tocmai am primit unul mai mare. Ți-am adus și suportul pe rotile în caz că n-ai pe ce să-l pui.

Elfrida ridică oala de pe sobă și o așeză pe pirostria de fier fixată de grătarul mașinii de gătit.

— Socot că-i uimitor, spuse ea. O să ne strângem cu toții în mansardă ca să ne holbăm la televizor. Lucy nicumpo, ai face bine să-i arăți lui Rory unde-i dormitorul lui.

— Sunt patru șiruri de trepte până sus, îl informă Lucy pe Rory.

— Cred că mă descurc, rosti el zâmbind cu gura până la urechi.

Lucy merse în frunte, balansând sacoșele care o izbeau peste picioare.

— Ai fost plecată la cumpărături? o întrebă Rory urcând în spatele ei. Lucy chibzui că numai el putea să care o povară atât de grea pe scară și totuși să-și păstreze suflul pentru conversație.

— Da. După cadouri de Crăciun. N-am avut timp în Londra.

Ajunseră pe palierul de la mansardă și la ușa care dădea în odaia ei. Lucy se strecură înăuntru și trânti pungile grămadă pe pat. Rory o urmă și puse cu grijă televizorul pe pardoseală. Îndreptându-se din șale, privi în jur cu încântare.

— Ei, ce cameră grozavă! Și spațioasă. O ții mereu atât de ordonată și curată?

— Oarecum, îi răspunse Lucy cu dezinvoltură, nevrând să-i lase senzația că suferea de mania pedanteriei.

— Odaia lui Clodagh e veșnic ca o groapă de deșeuri. Mama îi trage totodeauna câte o săpunească pentru că nu-și pune lucrurile la locul lor. Dau o fugă la parter, aduc măsuța pe rotile și apoi ne apucăm să instalăm televizorul.

După ce Rory se evaporă tropăind pe scări, Lucy îngrămădi toate pungile în sertarul gol al comodei și-l împinse cu putere. Ar fi fost păcat dacă Rory ar fi descoperit sticla de Badedas.

Rory se întoarse într-o clipă cu mica masă pe rotile. Găsiră o priză potrivită și el așeză televizorul pe suport și băgă ștecherul în priza de curent. Aparatul avea propria antenă și Rory îl aprinse, apoi îl reglă jucându-se întruna cu degetele pe butoane până când imaginea estompată deveni clară.

— Merge într-adevăr bine, se minună Lucy.

— Pot să-l potrivesc și mai bine. Absorbit de ceea ce făcea, se așezase turcește pe covoraș. Apăsa cu putere pe taste, schimba canalele. Se transmiteau desene animate cu Superman pe programul pentru copii, iar pe alt canal de televiziune, se difuza un vechi film artistic, alb-negru. Apoi apăru pe micul ecran imaginea unei femei care le demonstra telespectatorilor cum se pot confecționa felicitări de Crăciun, împodobite cu diverse forme decupate din carton și hârtie lucioasă. Rory verifică sunetul și ciupi de antenă. Lucy se instală alături, pe podea, cu picioarele încrucișate sub corp.

— ... și apoi terminați ultimele retușuri cu o fundiță făcută dintr-o fâșie de panglică, îi sfătuia femeia de pe ecran. O aplicați astfel. Cred că veți fi de acord că orice persoană va rămâne încântată să primească de sărbători o astfel de felicitare lucrată de mână.

— Nu și eu, comentă sec Rory și apăsă pe alt buton. Un prezentator scoțian, cu un zâmbet larg așternut pe buze, furniza pe un post informații despre situația mete-

orologică prezentă și despre evoluția vremii în viitorul apropiat, care nu favoriza excursiile sau ascensiunile pe povârnișurile munților.

— Vrei să ți-l las deschis? o întrebă Rory.

— Nu. Știu cum funcționează acum.

Rory stinse televizorul.

— Nu atinge antena. Cred că l-am reglat cât se poate de bine.

— E foarte drăguț din partea ta că mi l-ai împrumutat și mi l-ai adus.

— Nici o problemă. Totu-i aranjat. Rory aruncă din nou o privire admirativă prin odaie. Astea-s lucrurile la care mama i-a dat o mână de ajutor Elfridei să le cumpere? Arată grozav. Mamei îi place mai mult decât orice pe lume să meargă la târgul din Buckly – se întoarce totdeauna cu vreun chilipir. O față de pernă din olandă, destul de veche și urâtă, sau un obiect de porțelan, așa-zis puiul târgului, căpătat în zi de iarmaroc sau un mărunțiș nefolositor. Casa noastră e înțesată de troace de mâna a doua, dar se pare că mai rămâne suficient loc și pentru altele. Ai o cameră asemănătoare cu asta acasă la tine în Londra?

— Nu. Nu e atât de mare și n-am o priveliște frumoasă de la fereastră. Dar e plăcută. Și cel puțin nu trebuie s-o împart cu nimeni. Mi-am aranjat acolo cărțile și computerul. Lucrurile mele personale.

— Cum e să trăiești într-un oraș mare?

— În regulă.

— Trebuie să fie extraordinar cu toate muzeele, expozițiile, spectacolele și concertele la îndemână pentru

petrecerea timpului liber. Am fost în Londra doar o dată. L-am însoţit pe tata când a participat la o conferinţă, am stat într-un hotel şi am mers la teatru în fiecare seară. Era o arşiţă dogoritoare, mâncam prin mici taverne, ne boveam pe trotuare urmărindu-i din priviri pe toţi trăsnaţii care hoinăreau dintr-un loc în altul. M-am simţit bine. Dar cu mult mai palpitant decât în Creagan.

— E cu totul altceva dacă locuieşti acolo tot timpul.

— Presupun că da.

— Poate să fie agreabil dacă dispui de o casă convenabilă, cu grădină. Când eram mică, stăteam într-o casă veche în Kensington, cu o grădină adevărată, şi nu încercam senzaţia că trăiesc într-un oraş pentru că mă înconjura mereu priveliştea ierbii, a pomilor şi florilor. Dar apoi părinţii mei au divorţat şi acum locuim într-un apartament, eu cu mama şi cu bunica mea. E situat în apropierea fluviului, are o terasă de unde se vede întreaga panoramă a Tamisei, dar viaţa de oraş nu-ţi permite să te bucuri de natură. Adică să cutreieri şi să te întinzi pe o pajişte ca să citeşti o carte. Prietena mea Emma – suntem colege de şcoală – are norocul să locuiască într-o vilă mare şi câteodată facem friptură la grătar în aer liber.

Lui Lucy nu-i trăsnise prin minte altceva mai bun de spus şi deveni conştientă în mod dureros că vorbele ei sunau foarte anost şi neinspirat.

— Ţi-e dor de-acasă? o întrebă Rory după scurt timp.

Lucy îl privi cu surprindere.

— Dor de-acasă?!

— Ei bine, mă-nţelegi, tânjeşti de dorul mamei tale? Simţi lipsa lucrurilor tale personale? Suferi după tot ce ai

ncolo? În privinţa asta, Clodagh e disperată. Refuză cu încăpăţânare să plece undeva chiar şi pentru o singură noapte, ţipă în gura mare ca un copilaş.

— Nu. Propria-i voce îi răsună în urechi surprinzător de tăioasă şi de puternică. Nu, nu duc absolut deloc dorul casei. Nici măcar nu mă gândesc la întoarcerea în Londra. Îmi scot pur şi simplu lucrul ăsta din minte.

— Dar...

— N-ai cum să-nţelegi. Acolo nu-i la fel ca aici. Nu se aseamănă nici pe departe cu casa asta, cu căminul tău, plin de oameni şi de prieteni de vârsta ta care o ţin într-un neîntrerupt du-te-vino. E apartamentul bunicii şi ea nu primeşte cu plăcere vizitele prietenelor mele. Îmi zice mereu că o apucă durerea de cap. Emma vine câteodată, dar bunica n-o agrează câtuşi de puţin şi atmosfera e mereu încordată. Eu şi cu Emma ne petrecem cea mai mare parte a timpului în camera mea. M-a vizitat odată când bunica şi cu mama erau plecate în oraş, aşa că ne-am distrat toată după-amiaza în baie, spălându-ne pe cap, parfumându-ne şi dându-ne pe unghiile de la picioare cu lac sidefat. Când sunt în casa Emmei, nu contează ce facem. Mama ei lipseşte toată ziua, lucrează ca redactor-şef la o revistă. Şi tânăra menajeră angajată să aibă grijă de gospodărie e amuzantă şi ne lasă să pregătim tot felul de budinci cu aspect neapetisant.

Lucy îşi curmă potopul de destăinuiri, dându-i lui Rory prilejul să comenteze în vreun fel sau altul, însă el nu rosti nici un cuvânt. După un timp, Lucy continuă să vorbească:

— Aici e cu totul deosebit, ca de la cer la pământ. Poţi să faci tot ce-ţi trece prin minte şi, dacă nu-i cine ştie ce mare lucru de făcut, poţi să ieşi în lume, să colinzi prin magazine şi să hoinăreşti în împrejurimi. Sau să te plimbi pe ţărmul mării, să explorezi plaja ori să mergi seara la petreceri şi nimeni nu te împiedică. Şi aici toţi mă alintă cu apelative ca „scumpo, iubito ori draga mea", dar mă tratează în acelaşi timp ca pe un egal. De parcă aş fi adultă, şi nu o fetişcană. Bunica şi mama îmi spun pe nume, Lucy. Doar aşa, fără diminutive alintătoare. Însă nu mă simt niciodată conştientă de valoarea mea ca persoană în carne şi oase. Acum am paisprezece ani şi socot uneori că n-am realizat nimic altceva decât să urmez cursurile şcolare. N-ar fi fost atât de rău dacă aş fi avut un frate sau o soră. Mai ales un frate. Pentru că viaţa alături de femei tot timpul poate fi îngrozitor de mohorâtă. Discută numai despre fleacuri, ca de exemplu modă, restaurante sau cunoştinţe...

— Unde mergi la şcoală?

— Se numeşte Stanbrook. E destul de aproape de cartierul în care locuiesc. Iau metroul şi cobor după două staţii. Îmi plac cu adevărat şi profesorii şi directoarea, iar acolo m-am împrietenit cu Emma. Şi se organizează diverse activităţi plăcute în timpul liber, mergem cu profesorii la concerte şi la expoziţii de artă, înotăm în bazin şi desfăşurăm jocuri sportive, chiar şi alergări de ştafetă, în parc. Dar e o şcoală de fete particulară şi cred câteodată că m-aş fi simţit mai bine dacă aş fi urmat un gimnaziu mixt, subvenţionat de stat. Aş fi întâlnit elevi atât de diferiţi.

— Cum rămâne cu tatăl tău? se interesă Rory.

— Nu ne vedem prea des pentru că mamei nu-i convine și, oricum, el s-a recăsătorit și soției lui nu-i place să mă primească în vizită. Am un bunic, pe nume Jeffrey Sutton. E tatăl mamei și al lui Carrie. Dar s-a stabilit în Cornwall cu nevasta mai tânără și cu cei doi copii mai mici din cea de-a doua căsătorie.

— Nu poți să mergi în vizită la ei?

— Ba da, aș putea, însă bunica e înverșunată împotriva lui și neiertătoare, nu-i pomenește niciodată numele. Într-o bună zi, o să-mi iau inima-n dinți și o să-i zic că vreau să plec într-o vacanță acolo. Dar bănuiesc că trebuie să mai aștept până când mai cresc puțin.

— Nu trebuie să aștepți deloc. Poți să faci asta și acum.

— Nu cred că am curajul necesar, spuse Lucy cu tristețe. Detest pur și simplu scandalurile și să-mi impun cu forța punctul de vedere. M-am certat mai demult cu mama și cu bunica pentru că nu mă lasă să-mi fac găuri în urechi. Toate fetele de școală poartă cercei cu șurub sau cu tortițe, însă ele refuză să-mi dea voie. E o bagatelă, însă ne-am ciorovăit câteva zile la rând și până la urmă n-am mai putut să suport, așa că am bătut în retragere. Sunt îngrozitor de slabă în situații tensionate. Prefer să cedez eu prima.

— Cred că ți-ar sta bine cu cercei în urechi, spuse Rory. Ți-ai putea pune unii de aur. Așa ca mine.

— Atâta doar că eu mi-aș face găuri în ambele urechi.

— Se poate și aici. Există un magazin de bijuterii cu toate cele necesare în Kingsferry.

— Mama ar muri de supărare.
— Mama ta e plecată în America.
— De unde știi?
— Elfrida i-a spus mamei mele, iar ea mi-a zis mie.
— Are un prieten. Se numește Randall Fischer. În petrecere sărbătorile Crăciunului în Florida, împreună cu el. De-aia am venit aici cu Carrie. M-a invitat și pe mine acolo, însă n-am vrut să merg. Le-aș fi stat în cale. În plus, nu-l simpatizez prea mult pe Randall, adăugă Lucy.

Rory nu se lansă în nici o remarcă, iar lui Lucy îi trecu prin minte că avea delicatețea morală s-o asculte cu luare-aminte. Se întrebă dacă natura îl înzestrase cu acest dar sau dacă tatăl său îl învățase importanța tăcerii în momentul potrivit. Și-și reaminti de ziua aceea în Londra, când Carrie sosise pe neașteptate tocmai în clipa în care Lucy tânjea cu disperare după o confidentă. Își închipuise că putea să i se destăinuie lui Carrie, să-și descarce sufletul, dar mătușa ei, de-abia reîntoarsă din Austria, se manifestase altfel, într-un mod nedeslușit, lăsându-i impresia limpede că nu avusese starea de spirit potrivită pentru mărturisiri. Decepționată și retrasă în sine erau poate cuvintele nimerite, ca și cum o parte din ființa lui Carrie rămăsese în alt loc. Dar altfel stăteau lucrurile cu Rory Kennedy. Rory găsea răgaz s-o asculte și îi împărtășea necazurile. Lucy se trezi că i se umple inima de afecțiune și recunoștință.

— Îmi pare rău că-ți împovărez conștiința cu toate astea, rosti ea. N-am avut de gând să îndrug verzi și uscate. Numai că mă distrez nemaipomenit aici. Stând

cu Elfrida și cu Oscar, dansând învârtite scoțiene cu alți lneri de vârsta mea. Și mă gândesc că sărbătorile Crăciunului vor fi cu adevărat măreț în acest an și nu se vor limita la un dineu cu friptură de fazan împreună cu mama și bunica sau chiar la o ieșire la un restaurant banal pentru că ele nu se ostenesc să gătească. Și zăpada așternută și peisajul de iarnă. Și biserica. Și instalațiile electrice de pom...

Glasul i se stinse treptat. Sfârșise cu vorba. Nu mai ora nimic de spus. Alunecă cu gândul la apartamentul din Londra, apoi își refulă această imagine neplăcută și închise ermetic capacul unei cutii imaginare în străfundul minții. Nu găsea nici o noimă în aceste aduceri-aminte apăsătoare. Nu vedea ce rost avea să stăruie cu gândul la întoarcerea acasă. Lupta cu sine însăși să-și alunge din minte imaginile obsedante. Socotea că era lipsit de sens să-și strice plăcerea acelei clipe, acelei ore, acelei zile. Trebuia să se bucure din plin de momentul prezent.

Rory nu o pierdea din ochi. Își încucișară privirile și Lucy surâse.

— Vrei să mergem la săniuș, în după-amiaza asta? o întrebă el.

— Ai timp?

— De ce nu? O să-i sun la telefon și pe ceilalți din grup. Ne ducem cu toții la terenul de golf – sunt niște derdelușuri grozave. Rory se uită la ceas. E aproape ora douăsprezece. Trebuie să pornim devreme, înainte să se întunece. Ce-ai zice să vii acum la mine acasă? Mama o să ne ofere o masă bună și apoi o să-i căutăm pe ceilalți.

— N-am sanie, spuse Lucy.

— Avem noi trei sau patru în garaj. Poți împrumuta una. Se sculă în picioare. Hai cu mine!

— Dar mama ta...?

— Nu, n-o să se supere. Și e mâncare din belșug, cât să îndestulăm o întreagă armată. La noi se gătește în cantități pantagruelice. Se aplecă, o prinse pe Lucy de mână și o ajută să se salte în sus. Încetează cu grijile! Nu mai pune bețe în roate!

— Așa mă comport eu?

— De-acum încolo, sper că nu.

Elfrida

Expediția după târguieli la Kingsferry fusese încununată de succes: Sam și Carrie aduseseră cu ei nu numai cutii de carton ticsite cu alimente, legume, cereale, fructe și delicatese de Crăciun, dar și lăzi de vin și bere, Coca-Cola și șase sticle de whisky „Grouse", celebru în toată Scoția. În plus, reușiseră să depisteze locul în care se afla magazinul de haine bărbătești, de unde Sam se înzestrase cu o garderobă de veșminte lejere, de mică ținută: pantaloni de catifea reiată, cămăși cadrilate groase, un pulover dungat, o pereche de cizme și un cojoc scurt, până la șold. Se dotase fără îndoială cu lenjerie de corp, ciorapi și lucrurile de strictă necesitate pentru bărbierit și spălat ca să devină înmiresmat și lercheș, dar Elfrida se stăpâni din discreție să se intereseze.

Sam se îmbrăcă în noile haine la prânz și îi admirară cu toții înfățișarea dezinvoltă și plăcută. După ce luară masa de prânz, Sam se încotoșmănă în scurta din piele de oaie și el și cu Oscar porniră la drum apostolește spre clubul de golf, unde Sam își fixase o întâlnire cu secretarul pentru că dorea să discute despre posibilitatea de a fi admis ca membru. Privind pe fereastră cum

păşeau umăr la umăr de-a lungul trotuarului acoperit de zăpadă, Elfrida gândi că nu-i strica lui Oscar să aibă o companie masculină.

Ea şi cu Carrie rămaseră acasă să se pregătească pentru sosirea lui Sir James Erskine-Earle, anunţată la ora patru. Trebuiau să se hotărască dacă urmau să-l ofere ceai şi unde anume aveau să-l primească. Elfrida chibzui că bucătăria era tocmai locul potrivit – la urma urmelor, nu vedea ce rost avea să se formalizeze, însă Carrie opină că nu se impunea respectarea cu stricteţe a regulilor de politeţe în cazul cunoştinţelor apropiate. Dar poate că Sir James ar fi descumpănit dacă ar fi poftit să-şi strângă genunchii sub masa de bucătărie şi să-şi soarbă ceaiul dintr-o cană.

Elfrida îi împărtăşi punctul de vedere.

— Atunci o să-l invităm în salon.

— Ce? Să stăm cocoţaţi cu toţii lângă şemineu?

— De ce nu?

— Bărbaţii deştestă să fie aşezaţi pe un loc ridicat, afară de cazul când sunt antrenaţi serios ca vicarii. Nu izbutesc să mânuiască farfurioarele, ceştile şi prăjiturile, toate în acelaşi timp. Hai să mutăm masa de lucru a lui Oscar lângă bovindou – aranjăm totul cum se cuvine, aşa cum obişnuieşte să facă mama.

— Atunci trebuie să caut o faţă de masă elegantă.

— Pariez că o să găseşti una dosită în dulapul cu rufărie al doamnei Snead. Să fac o plăcintă de ovăz?

— Te pricepi? Elfrida rămase impresionată.

— Bineînţeles. Iar tu poţi să te duci până la brutărie ca să cumperi nişte fursecuri cu glazură de ciocolată.

Elfrida își puse haina din stofă de lână și plecă. Brutarul nu vindea fursecuri, dar avea în schimb turtă dulce, așa că Elfrida cumpără o bucată și un borcănaș cu peltea de mure, făcută în casă.

— Dați o petrecere, doamnă Phipps? o întrebă vânzătoarea, întinzându-i restul. Elfrida îi răspunse negativ, precizând că aștepta doar un invitat la ora ceaiului.

Venind înapoi la Estate House, băgă de seamă că plăcinta de ovăz pregătită de Carrie se cocea deja în cuptor și mirosea ispititor. Elfrida scoase din pungă turta dulce și borcanul cu peltea, găsi la îndemână o tavă pe care așeză în piramidă cele mai bune platouri, farfurioare și cești, chiar dacă erau desperecheate. Completă vesela cu tot dichisul: zaharniță cu clește de argint, șervețele de hârtie, untieră de porțelan și chiar un cuțitaș pentru întins untul.

— O să fim gazde cu maniere foarte alese, spuse ea cu voce tare. Pregăti linguriţele și frecă bine ceainicul pe dinăuntru cu detergent lichid pentru vase.

Sus la etaj, descoperi o față de masă în dulapul de albituri. Apretată și netezită cu fierul de călcat, arăta destul de festiv după ce o așternu pe masa veche. Aranjă platourile, cuțitașele, cești le și farfurioarele, untiera și borcanul de dulceață. Nu împodobise salonul cu flori, dar probabil că Sir James Erskine-Earle nu se va sinchisi de acest amănunt.

Se depărtă de colțul mesei cu tava goală în mână și-și îndreptă privirea spre micul ei tablou care, pesemne, după ziua de azi, va dispărea pentru totdeauna. Anina de perete ușor strâmb, așa că Elfrida se repezi să-l în-

drepte cu un gest de mângâiere în semn de dragoste, ca și cum ar fi fost un copil încurajat să se comporte cât se poate de bine.

— Fiindcă n-avem timp de pierdut, o să ne luăm adio acum, rosti Elfrida. Rămas bun! M-am simțit încântată să te am în preajmă.

Oscar și cu Sam se înapoiară de la clubul de golf bine dispuși și de cu vreme. Întrevederea cu secretarul clubului decursese în mod satisfăcător. Lui Sam i se adusese la cunoștință că exista o listă de așteptare pentru potențialii membri, însă, după toate probabilitățile, erau mari șanse să se sară peste rând, având în vedere că Sam urma să se stabilească în Buckly. Oscar și cu Sam fuseseră prezentați căpitanului de echipă și altor câțiva membri, admiraseră portretele expuse în hol și trofeele câștigate de-a lungul timpului, apoi se înoarseră acasă.

Lui Oscar îi tihnise în mod limpede această plimbare. Amintindu-și de singura lui peregrinare la clubul de golf, care se sfârșise atât de dezastruos cu o fugă sub imboldul panicii, Elfrida îi mulțumi lui Dumnezeu în sinea ei și-și dori să-l strângă în brațe pe Oscar. În loc de acest lucru, urcă la etaj să-și pieptăne părul roșu ca focul și să-și dea încă un strat de ruj pe buze.

Când își făcu apariția cu punctualitate la ora fixată, Sir James Erskine-Earle îi luă pe toți prin surprindere. Soneria de la ușa din față prinse a țârâi strident și Elfrida coborî scările alergând să-i deschidă. Rămase oarecum uimită să se pomenească față în față cu un bărbat atât de tânăr și, deși venise direct de la ceremonia dedicată comemorării eroilor căzuți în război, Sir James se

Îmbrăcase de parcă s-ar fi pregătit pentru grădinărit, în pantaloni bufanți de tweed, prinși sub genunchi, ușor uzați, și într-o jachetă care părea să-și fi pierdut aproape tot nasturii. Gulerul cămășii era destrămat, iar puloverul cenușiu avea o mică gaură. Când Elfrida deschise ușa, Sir James își scoase șapca de tweed și ea observă că părul blond spălăcit îi era tuns băiețește.

— Doamna Phipps?

— Da, Sir James. Își strânseră mâinile. Poftiți înăuntru, vă rog. Mergând în frunte spre scară, Elfrida spuse:

— Câtă amabilitate din partea dumneavoastră să veniți într-un timp atât de scurt după primirea telefonului.

— Câtuși de puțin. Avea un glas fermecător și un surâs ingenuu. Mă bucură mereu astfel de prilejuri când sunt chemat să-mi arunc privirea asupra unei opere de artă cu totul speciale.

Elfrida îl conduse în salon și-l prezentă celorlalți, care stăteau în picioare simțindu-se stingheriți, ca și cum Sir James Erskine-Earle ar fi venit anume ca să știe cât prețuiesc ei.

— Oscar Blundell. Carrie, nepoata mea, și Sam Howard, numit de curând în postul de director al vechii filaturi de lână din Buckly.

— Am vorbit la telefon. Încântat de cunoștință. Lucrați pentru Sturrock & Swinfield, nu-i așa? Am fost coleg la colegiul Eton cu un membru al familiei Swinfield, dar nu cred că-i vorba de președintele companiei dumneavoastră. Sir James își roti un moment privirea prin încăpere. Ce casă de-a dreptul surprinzătoare! Din afară, nu-ți poți forma o idee clară despre splendoarea ei.

Făcea parte din proprietatea Corrydale, după câte am înțeles.

— Da, însă cu mulți ani în urmă, îi spuse Oscar. Poate că l-ați cunoscut pe unchiul meu, Hector McLellan?

— Nu prea bine. Am lucrat în Londra vreme îndelungată. M-am stabilit în ținutul de nord abia după ce a murit tatăl meu și am venit cu toții să locuim la Kingsferry. A fost un soi de șoc cultural pentru familia mea, dar se pare că s-au acomodat cu ușurință. Se îndreptă în mod inevitabil către bovindou, așa cum se întâmpla totdeauna cu nou-veniții. Fereastra boltită era învăluită în întuneric, cu toate că Elfrida dăduse puțin draperiile la o parte și, peste drum, beculețele instalațiilor electrice cu care se pavoazaseră copacii pentru sărbătoarea Crăciunului licăreau ca niște giuvaere pe fațada bisericii de piatră. Ce privelițte minunată! Și sunteți atât de aproape de biserică. Trebuie că auziți de acolo răsunetul orgii. Un instrument muzical fermecător. Sunteți așa de norocoși. Sir James se întoarse cu fața spre ei. Dar nu se cade să vă irosesc timpul cu atitudinea mea de gură-cască din curiozitate. Unde-i tabloul pe care vreți să-l văd?

— E... Elfrida își drese glasul, tușind ușor. E chiar aici.

— Înțeleg. Într-o stare solitară.

— Nu avem alte picturi.

— Îmi permiteți să-l dau jos de pe perete?

— Firește.

Sir James străbătu încăperea, prinse binișor cu mâinile de marginile ramei, desprinse tabloul din cui, ținân-

du-l cu atâta delicatețe de parcă ar fi fost un obiect de porțelan subțire și fin.

— Ce pânză splendidă! Înclină ușurel tabloul spre mănunchiul de raze împrăștiate de lampa care stătea pe masa lui Oscar. Pictată de Sir David Wilkie.

— Da, cel puțin așa cred.

— Un portret al părinților lui. Știați asta? Zugrăvit prin 1835, așa presupun.

— Nu știam că-i vorba de părinții lui. Mă gândeam că e doar un cuplu de bătrânei drăguți.

Se lăsă tăcere. Cu toții oarecum cuprinși de neliniște, îi așteptau verdictul. Sir James Erskine-Earle nu se pripea, bâjbâind cu mâna în buzunarul jachetei ponosite și scoțând la iveală o pereche de ochelari plianți, fără rame. Când și-i potrivi pe nas, semăna izbitor cu un tânăr student, sărac lipit. Sau mai degrabă cu un învățăcel la medicină, deoarece mâinile îi erau la fel de sensibile ca ale unui chirurg. Scruta cu ochii, cerceta cu atenție, pipăia cu vârful degetelor, răsucea tabloul pe toate părțile și examină îndeaproape dosul pânzei.

În cele din urmă, așeză cu grijă tabloul pe masa de scris a lui Oscar.

— Cum ați intrat în posesia lui, doamnă Phipps?

— L-am primit în dar. De la un prieten cu mult timp în urmă, sunt aproape treizeci de ani de-atunci.

— Și știți de unde l-a cumpărat?

— Cred că dintr-un magazin cu lucruri de ocazie din Chichester.

— Da, așa îmi închipuiam și eu, încuviință din cap Sir James.

— Am... am crezut dintotdeauna că-i un tablou original, sau, cel puțin, totul mă face să cred astfel. Dar nu-l cunosc valoarea și nici nu l-am asigurat vreodată.

Sir James o privi pe Elfrida drept în ochi, lumina reflectată de lampă scăpărând în lentilele ochelarilor săi, și-i zâmbi cu bunătate. Același surâs fermecător și tineresc. Se sprijini de masă și-și scoase ochelarii.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Sir James. Dar nu-l originalul, ci o copie.

Se așternu o tăcere împietrită, pe care nimeni nu cuteză s-o spulbere cu o vorbă.

— E o operă de artă minunată și frumos executată, însă nu aparține pictorului cu pricina.

— Cum de știți cu atâta siguranță? Oscar prinse glas.

— Întâi de toate fiindcă tabloul nu-i semnat. Recunosc că stilul, compoziția și tema reproduc cu fidelitate penelul lui Sir David Wilkie, dar nu există nici o semnătură. Un alt motiv pentru care-mi dau seama că-l o imitație e că, în mod destul de ciudat, originalul a fost scos la licitație de prestigioasa casă Boothby's din Bond Street doar cu un an în urmă. A fost adjudecat unui intermediar care a licitat în numele unui anumit muzeu. Tabloul autentic e mai mare decât al dumneavoastră, doamnă Phipps, ceea ce mă determină să socot că această copie n-a fost niciodată menită să servească drept un fals grosolan, ci, mai degrabă, drept o operă în semn de respect și admirație. Pesemne, făcută de vreun discipol din dorința de a încerca să-și depășească maestrul. Și e fără îndoială o imitație extraordinară – grație stilului de mânuire a pensulei, coloritului și tușelor

luminoase. O operă de artă cu adevărat frumoasă. Dacă imitaţia reprezintă cea mai sinceră formă de flatare, atunci nu poţi decât să te întrebi cine s-a angajat într-o lucrare atât de meticuloasă.

Tăcerea domni iarăşi în încăpere. Într-un târziu, Elfrida se sforţă să pună întrebarea temută.

— Cât valorează, Sir James?

— Spuneţi-mi, vă rog, Jamie.

— Ei bine, Jamie, ce valoare crezi că are?

—Dacă ar fi fost vorba de original aş fi zis în jur de optzeci şi cinci de mii de lire sterline. Nu-mi amintesc suma exactă cu care s-a vândut, dar ceva în genul ăsta.

— Şi întrucât nu-i decât o copie?

— O mie de lire? Poate mai mult, poate mai puţin. Depinde de conjunctura pieţei. Nimic pe lume nu valorează vreun sfanţ decât dacă cineva e dispus să ofere un preţ.

O mie de lire. O copie care valora o mie de lire sterline. Cheagul Elfridei, micuţa comoară, poliţa de asigurare într-un viitor însingurat şi sărăcit. O mie de lire. Într-un mod straniu, nu se sinchisea de sine însăşi îndeosebi. Vânzarea tabloului pentru această sumă derizorie n-avea nici un sens, aşa că putea să se bucure de el tot restul vieţii. Dar suferea o decepţie cumplită pentru Oscar. Se alesese praful şi pulberea de toate planurile ei pentru răscumpărarea părţii lui Hughie şi pentru asigurarea liniştii lui Oscar. Toate speranţele se prefăcuseră în scrum şi cenuşă. Visele măreţe i se sfărâmară, parcă ar fi fost măturate de vânt, purtate în vârteje, mărunţite în resturi şi gunoaie care plutesc pe apă după furtună. Nimicite cu desăvârşire, într-o clipită.

Pentru un moment îngrozitor de lung, se gândi că s-ar putea s-o podidească plânsul. Căzută pradă disperării, se întoarse spre Carrie şi ochii ei frumoşi şi negri erau aţintiţi asupră-i, plini de căldură şi înţelegere.

Elfrida deschise gura să vorbească, dar cuvintele îi secară pe buze şi Carrie îi sări în ajutor.

— Cred că o să cobor în bucătărie să pun ibricul la fiert. Şi apoi o să bem cu toţii câte o ceaşcă de ceai reconfortant.

Şi, pe urmă, prinse grai şi Sam pentru prima oară de când făcuse cunoştinţă cu Jamie Erskine-Earle.

— Te însoţesc să-ţi dau o mână de ajutor.

Elfrida ştia cât se poate de bine că nu era nevoie de două persoane ca să fiarbă apa pentru ceai, dar îi purta recunoştinţă lui Sam pentru bunul simţ de a se retrage într-o situaţie neplăcută. Se pomeni dorindu-şi ca şi Sir James Erskine-Earle să plece.

Chemat fiind, Sir James onorase invitaţia şi venise să evalueze micul tablou, iar Elfrida îşi dădea limpede seama că nu-l putea învinui pe el pentru faptul că pictura se dovedise a fi un fals, dar cunoştinţele şi profesionalismul lui îi dăunaseră atât de mult, şi acum Oscar n-avea altă soluţie decât să-şi vândă partea de moştenire. Nu-i păsa câtuşi de puţin că s-ar putea întâmpla ca Sam să cumpere casa. Însă o mâhnea peste măsură că lui Oscar nu-i stătea în putinţă s-o păstreze.

După ce Sam şi cu Carrie părăsiră salonul, se lăsă o tăcere apăsătoare. Pesemne că Jamie percepuse resentimentele Elfridei deoarece se scuză din nou.

— Îmi pare atât de rău.

Elfrida îşi pierdu răbdarea cu el şi cu sine însăşi deopotrivă.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i vina ta!

Sir James atârnă din nou tabloul pe perete cu multă băgare de seamă. Bătrâna doamnă cu şalul roşu împodobit cu flori galbene, pictată pe pânză, privea în jos cu bunătate spre Sir James, aşa cum Elfrida nu se simţea în stare să facă.

— Cel puţin, veţi continua să vă bucuraţi de el, spuse Jamie.

— N-o să mai fie niciodată la fel ca înainte.

Sesizând tensiunea care plutea în aer, Oscar se amestecă în conversaţie.

— Cu toate astea, rămâne foarte preţios pentru Elfrida. Sunt uşurat că nu mai există nici un motiv să se dispenseze de el.

— Oh, Oscar, am toate motivele de pe lume. E pur şi simplu o pictură. Dar nu renunţ la ea pentru o mie de lire. O atare sumă de bani e ridicolă.

— Dragă Elfrida, totul o să meargă bine, ai să vezi.

Se întoarse cu spatele la amândoi, se îndreptă spre şemineu din nevoia presantă de a se îndeletnici cu ceva ca să-şi domolească dezamăgirea. Înhăţă un butuc din coşul de lemne şi-l azvârli în vâlvătaia focului. Rămase ţintuită locului, privind cum se aprinde şi arde cu flacără tremurătoare.

Şi apoi, din spatele ei, Jamie vorbi din nou.

— Regret că vă deranjez şi sper din tot sufletul că n-o să mă consideraţi bolnăvicios de curios, dar cine-i proprietarul acelui mic ceasornic interesant?

Preț de o clipă, Elfrida își închipui că auzise greșit. Îl privi cu încruntare și nedumerire.

— Ceasornicul?!

— Mi-a atras atenția. E atât de deosebit...

— E al Elfridei, spuse Oscar.

— Nu vă supărați, îmi permiteți să mă uit?

Elfrida dădu din cap în semn de aprobare. Se depărtă câțiva pași. Jamie își puse ochelarii, se apropie și luă ceasul așezat pe polița de deasupra căminului. Pentru a doua oară în acea zi, ea și cu Oscar îl urmăriră din ochi în tăcere pe când cerceta minuțios micul ornic. Elfrida hotărî în sinea ei că îi va despica țeasta în două cu vătraiul dacă îi va spune că este un bibelou lipsit de valoare.

— Un cronometru de voiaj, rosti Sir James. Minunat! Cum ați ajuns în posesia acestei mici comori?

— Asta vrea să însemne comoară sentimentală sau tezaur descoperit întâmplător?

— Nu sunt sigur, îi răspunse Jamie cu politețe.

— Mi-a fost lăsat moștenire de bătrânul meu naș, vorbi ea cu bruschețe. Un om care a călătorit pe mare. Și apoi, știind că îi grăise cu asprime, se îmbună puțin. După cum vezi, are un cadran gradat pentru ore, unul pentru minute și unul pentru secunde. Trebuie să întorc ceasul în fiecare zi. Bănuiesc că aș putea să-i pun o baterie potrivită, dar mi se pare...

— Doamne ferește! E mult prea rar.

— Rar? E sigur că nu-i doar un ceas demodat, folosit odinioară în navigația maritimă?

— O mașinărie utilă, dar și frumoasă.

Elfrida își pironi privirea asupra ceasornicului și, deodată,

micul aparat de măsurare a timpului căpătă o nouă strălucire, aşa cum se întâmplă cu obiectele familiare din viaţa cotidiană când sunt admirate de alţii. Îmbrăcămintea de piele era ponosită, dar suprafaţa circulară se împărţea în diviziuni pentru citirea indicaţiilor date de ace; şi capacul de sticlă pliat precum coperta unei cărţi era mărginit cu o fâşie de catifea de culoarea coralului. De jur-împrejurul plăcii circulare, care cuprindea cele trei cadrane, învelitoarea de piele era ornamentată cu o ghirlandă de frunze aurii în miniatură şi acest motiv decorativ se repeta şi pe marginea ramei. Cheia şi arătătoarele erau făcute din alamă.

— Nici măcar nu ştiu cât e de vechi. Poate îmi spui tu, rosti Elfrida.

— Din păcate, nu mă pricep la ceasuri. Dar am un coleg care e expert în materie. Dacă vreţi, dacă-mi îngăduiţi, pot să i-l arăt, adăugă Jamie.

— De ce?

— Pentru că-l consider deosebit.

— Cât de deosebit?

— Parcă am folosit cuvântul „comoară".

— Vrei să zici că valorează ceva?

— Aş prefera să nu mă pronunţ încă. Nu sunt suficient de specializat.

— Dar nu valorează şaptezeci şi cinci de mii de lire, nu-i aşa? întrebă cu francheţe Elfrida, aşteptându-se la o clătinare din cap sau chiar la un râset batjocoritor.

Însă Jamie Erskine-Earle nu bufni în râs.

— De fapt, nu ştiu, spuse el. Doamnă Phipps, îmi permiteţi să-l iau cu mine? Dacă-l găsesc pe colegul meu, vorbesc cu el la telefon sau îi trimit prin poştă o fo-

tografie cu ceasul. Bineînțeles, vă dau o chitanță și o să-l păstrez sub cheie, n-aveți grijă.

Dintr-o dată, situația deveni ridicolă.

— În Hampshire, în căsuța mea din Dibton, ceasul se găsea pe polița de deasupra căminului din salonaș și nu încuiam niciodată ușa, îi explică Elfrida.

— Atunci, dați-mi voie să vă felicit pentru așa noroc orb. Nici măcar nu-i asigurat contra furtului, preciză cu gravitate Sir James, expunând un fapt grăitor.

— Nu, n-am încheiat nici un contract de asigurare. E doar un mic obiect pe care-l am de mulți ani și pe care-l port cu mine peste tot.

— Dacă-mi e permis să mă exprim astfel, un mic obiect foarte deosebit. Pot să-l iau cu mine?

— Desigur.

— Dacă aveți o cutie sau ceva în care să-l împachetez? Batista mea nu-i tocmai potrivită.

Oscar merse spre masa de scris, trase un sertar și scoase la iveală niște hârtie de ambalaj păstrată de la un pachet de cărți noi.

— Merge?

— Perfect! Și o foaie de scris pentru chitanță? Am de obicei la mine un chitanțier, dar l-am lăsat azi acasă.

Îi întinse ceasul lui Oscar, care îl înfășură într-o bocceluță bulbucată, iar Jamie Erskine-Earle se așeză la birou și întocmi chitanța.

— Ar trebui s-o păstrez eu, îi spuse Oscar. Elfrida are tendința să-și piardă lucrurile. Și se grăbi s-o pună în siguranță în buzunarul jachetei.

— Mai e o problemă, interveni Elfrida.

— Da, doamnă Phipps?

— Hai să nu mai vorbim despre ceas când se întorc Sam şi cu Carrie. Ne-am ambalat cu toţii prea mult în logătură cu tabloul de Sir David Wilkie şi n-aş mai putea suporta să nutresc speranţe şi apoi să mi le văd spulberate. Nu-i mai bine să le spunem că trebuie să-l asigur şi că dumneavoastră v-aţi oferit să-l evaluaţi?

— Firește. O explicaţie grozavă! Şi, pe deasupra, se nimereşte să nu fie prea departe de adevăr.

În acea seară, pe când pregătea cina, Elfrida se simţea ca şi cum şi-ar fi petrecut întreaga după-amiază rostogolindu-se de sus în jos într-un montagnes russes. Şi din pricina agitaţiei, dezamăgirii şi a speranţelor redeşteptate, uitase cu desăvârşire de Lucy. Amesteca dusă pe gânduri într-un sos Bolognese, când Lucy sosi pe neaşteptate, strecurându-se în bucătărie pe uşa din spate.

Elfrida aruncă o privire spre vechiul ceas de perete. Se făcuse aproape ora şapte. Se holbă mirată la Lucy, încercând să-şi amintească cum îşi umpluse timpul copila.

— Da, eu sunt, spuse Lucy.

— Oh, scumpa mea, îmi pare rău.

— Arăţi ca şi cum aş fi chiar ultima persoană de pe lume pe care te aştepţi s-o vezi.

— Sunt absorbită de gânduri. S-au întâmplat atâtea aici, încât aproape că te-am lăsat uitării. Dar acum că ai apărut, îmi îndrept toată atenţia spre tine, ceea ce-i minunat.

— Ce s-a întâmplat? Lucy îşi scoase căciula de lână, apoi începu să-şi descheie jacheta. Am ratat ceva important?

— Nu chiar. N-ai pierdut cine știe ce mare lucru. Atâta doar că un om cumsecade a venit să bea ceaiul cu noi. Carrie a făcut o plăcintă de ovăz. Cred că invitatul nostru a mâncat cele mai multe bucăți.

— Cine era?

— Se numește Sir James Erskine-Earle. Și locuiește la Kingsferry House.

— Am trecut pe la Kingsferry House. Cu Rory, spuse Lucy.

— Am avut impresia că te-ai dus la sănius.

— Da, așa a și fost, dar s-a întunecat devreme și ne-am întors la casa parohială ca să ne încălzim cu un ceai, și apoi eu și cu Rory am mers la Kingsferry.

— Ai umblat iarăși prin magazine după cumpărături?

— Nu tocmai.

Urmărind cu luare-aminte, Elfrida deveni curioasă. Expresia întipărită pe chipul lui Lucy era tainică, șicanatoare. De parcă s-ar fi înfrânat cu greu să nu se hlizească.

— Arăți ca pisica din Comitatul Cheshire, rânjind mereu cu gura până la urechi. Ce ai pus la cale?

Lucy ridică o mână și-și răsfiră pletele, dezvelindu-și gâtul. Elfrida văzu strălucirea aurului.

— Mi-am făcut găuri în urechi. La bijuteria din Kingsferry. Rory m-a dus acolo. Și mi-a cumpărat o pereche de cercei ca dar de Crăciun. Bijuterii adevărate!

— Oh, draga mea...

— Mi-i doresc de o veșnicie.

— Lasă-mă să te privesc.

— Dar mama o să se enerveze.

— Sunt de-a dreptul minunați. Atât de potriviți pentru o adolescentă. Arăți așa de emancipată. Ce cadou generos!

— Nu cred că mi s-a dăruit vreodată ceva mai de preț, spuse Lucy.

Lucy

„Miercuri, 20 decembrie

Cred că aceasta a fost cea mai fericită zi din viața mea. Pretutindeni, zăpada s-a așternut în troieno și peisajul de iarnă te uimește prin frumusețe. În această dimineață, am pornit prin oraș după cumpărături pentru Crăciun și, când m-am întors, l-am găsit aici pe Rory, vorbind cu Elfrida, de curând venit să-mi aducă televizorul pe care mi l-a împrumutat cu amabilitate. Mi l-a cărat până sus în odaia mea de la mansardă, mi l-a instalat și apoi ne-am așezat pe podea și am stat la taclale. Dintr-un motiv sau altul, a fost atât de ușor să discut pe îndelete cu el, încât i-am destăinuit totul; despre plictiseala din Londra, îngrădită în apartamentul în care locuiesc, și despre mama, bunica și Randall Fischer. I-am pomenit despre tata și Marilyn, ca și despre familia din Cornwall. M-am simțit minunat să am alături pe cineva care m-a ascultat fără să mă întrerupă și care s-a străduit să mă încurajeze și să se poarte cu blândețe. Și nu mi-a dat de înțeles că spun numai fleacuri și prostii. Sau că nu-i pasă nici cât negru sub unghie. M-a ascultat pur și simplu de la început până la sfârșit.

După ce am terminat de spus tot ce aveam pe suflet, am mers cu mașina la casa parohială și doamna Kennedy ne-a făcut hamburgeri. Rory și-a sunat la telefon niște prieteni și am pornit cu toții să ne dăm cu sania pe terenul de golf, unde ne-am distrat formidabil, dar ne-am și sleit forțele pe derdeluș.

Ne-am dat cu sania până când s-a înserat și apoi ne-am întors la prezbiteriu să bem câte un ceai fierbinte. Pe urmă, Rory l-a rugat pe tatăl lui să-i împrumute iarăși mașina. Domnul Kennedy a încuviințat, iar Rory m-a dus la Kingsferry. Este un oraș foarte vechi și uimitor, cu o grămadă de magazine, am parcat pe o stradă, ne-am croit drum spre bijuterie și un bărbat mi-a făcut găuri în urechi într-o clipită cu un fel de pistol automat, special, și mi-a fixat cerceii mici de aur, rotunzi ca niște bănuți, cu șurub. Nu m-a durut deloc.

I-am spus lui Rory că nu mi se va permite să-i port acasă, iar el mi-a replicat că nu mă aflu în Londra, ci suntem împreună în Sutherland, și a plătit cerceii, zicându-mi că mi-i dăruiește de Crăciun.

În drum spre Creagan, ne-am petrecut timpul vorbind despre una și alta, și m-am simțit ca și cum aș fi ajuns într-un punct de cotitură sau într-un moment crucial. Rory m-a sfătuit că trebuie să nu pierd din vedere o serie de lucruri. Iată care sunt lucrurile de ținut minte:

Învăț bine la școală, iau note mari, așadar îi întrec pe alții în agerimea minții. Dacă nu te afirmi prin propriile puteri, atunci nimeni nu-ți acordă nici cea mai mică atenție.

Trebuie să mă impun prin argumente raționale și să nu stau înbufnată.

Dacă îmi doresc să merg în Cornwall ca să-i văd pe bunicul meu, pe Serena, pe Amy și pe Ben, atunci nu cuvine să ascult de îndemnul inimii. Absolut nimic nu mă poate împiedica. Trebuie doar să aranjez din timp ca bunicul să mă invite și să plec pur și simplu.

Să dau dovadă de spirit întreprinzător. La vârsta mea, pot să-mi port și singură de grijă. Știu o groază de lucruri despre pericolul consumului de droguri derivate din amfetamină la unele petreceri deșănțate; și despre bețivani, toxicomani, exhibiționiști, maniaci sexuali și babalâci care acostează tinere în stațiile de autobuz. Poate că s-ar cuveni să mă mut într-o instituție de învățământ mixt ca să-mi dau examenele de bacalaureat pe baza cărora să fiu admisă la facultate. În ultimii doi ani de școală. Nu m-am gândit niciodată la asta. Îi voi sugera mamei această idee și în cele din urmă o voi convinge prin argumente. O voi atrage de partea mea pe domnișoara Maxwell Brown. Și nu mai sunt decât doi ani până când voi absolvi liceul. Mă simt cu mult mai hotărâtă acum că mi-am făcut noi planuri și abia aștept să mi le aduc la îndeplinire.

Mi-aș dori să am un frate ca Rory.

De fapt, n-aș vrea câtuși de puțin. Pentru că altfel ar fi stat lucrurile, dacă Rory ar fi fost fratele meu.

Nu mă dor deloc urechile. Când bunica și mama mă vor vedea cu cercei, vor ști că m-am schimbat. Că mă călăuzesc după propriile dorințe. Că pot să iau hotărâri de una singură. Nu mai sunt un copil.

Aici, în lipsa mea, a fost invitat la ceaiul de după-amiază un om pe nume Sir James Erskine-Earle. El a luat cu

Mine ceasul Elfridei ca să-i stabilească valoarea pentru încheierea unei asigurări. Carrie mi-a spus că Sir James a mâncat șase bucăți de plăcintă de ovăz.

Mâine e prima zi din perioada ce precede sărbătorile Crăciunului.“

Sam

Sam miji din ochi în beznă și într-un frig pătrunzător care-l învăluia din cap până-n picioare. Se trezise din somn din cauza senzației de rece și își dădu seama că plapuma de puf alunecase de pe pat și că tremura sub cele două pături subțiri și în așternutul de olandă împodobit cu monogramă, devenit glacial. Draperiile erau puțin date la o parte ca de obicei și prin crăpătura ferestrei năvălea înăuntru un curent de aer înghețat care îl pătrundea până la oase ca și cum ar fi stat într-un congelator. În timpul nopții, temperatura scăzuse dezagreabil de mult.

Se săltă cu efort în capul oaselor, se aplecă după pilotă și o trase cu putere la loc. Dârdâia încă de frig, dar plapuma cu puf îi aduse oarecare confort. Așteptând să se încălzească, întinse mâna spre noptieră, aprinse veioza și se uită la ceas. Era ora șapte și jumătate dimineața.

Odaia în care dormea, de-acum familiară, se întindea de jur-împrejur, cu ungherele cufundate în umbră. Nu era încărcată de mobile: un șifonier mare în care își păstra toate hainele și lenjeria de care dispunea în acel moment și un lavoar în stil victorian servindu-i drept

masă de toaletă – lavaboul avea o placă de marmură de culoare roșie-cafenie, pe care se găseau un vas împodobit cu desene florale și o cană cu toartă din porțelan pentru apă. Singura oglindă era fixată pe ușa șifonierului și exista doar un scaun bogat ornamentat. Nu era o încăpere pentru lucru sau pentru ședere, dar cât se poate de potrivită pentru dormit.

Și pentru îndeletniciri mărunte ca de pildă convorbiri telefonice la aparatul mobil.

Zăcea lungit, dezmorțindu-se de frig încet-încet, și se întrebă de ce oare odaia, destul de modestă, îi producea o stare de mulțumire deplină. Hotărî în sinea lui că proporțiile erau armonioase, pereții goi, acoperiți cu zugrăveală simplă, fără ornamente inutile, draperiile ușor uzate, din creton decolorat, atârnau în falduri până la marginea covorului tocit, care îi aminteau de draperiile mamei din vechiul cămin părintesc de la Radley Hill. Erau aninate cu inele mici de galeria de alamă cu măciulii bulbucate la capete, cizelate în formă de ananas, și, când le trăgea, numeroasele verigi zornăiau.

Acest zăngănit îi readucea în memorie glasul mamei. „Dragule, scoală-te! E timpul să-ți iei gustarea de dimineață."

Cuprins de nostalgia locurilor iubite.

Întreaga casă îi evoca frânturi din trecut. Spațiozitatea, încăperile frumoase și neîncărcate, cu cornișe lucrate cu minuțiozitate și cu uși înalte, îmbrăcate în panel. Scara în spirală, cu șirul de trepte neabrupte între două paliere, se înălța până la mansardă, cu stâlpi de balustradă fasonați în formă de popic din lemn de pin

lăcuit; bucătăria demodată, dar ușor de recunoscut, camerele de baie, cu lambriuri vopsite în alb, îmbinate cu lambă și uluc, înzestrate cu instalații originale, datând din epoca victoriană, și cu rezervoare de closet cu lanț și mâner de porțelan, pe care stătea scris „Trage".

Din acea primă seară, oarecum stânjenitoare, se simțise ca și cum s-ar fi întors acasă. Estate House îl atrăsese pe Sam din prima clipă. Îi vorbise, îl întâmpinase cu căldură. Alunecă înapoi cu gândul la șirul de evenimente întâmplătoare care îl aduseseră aici, într-un moment anume, și apoi se văzuse lăsat în voia sorții, astfel încât nu avusese de ales decât să rămână. Cu înțelepciune dobândită ulterior, s-ar fi zis că destinul îi trasase cu grijă locul hărăzit pentru vremelnicul popas. Vreo ființă cu însușiri supranaturale – milostivă, din fericire; influența semnului său zodiacal ori, pesemne, magnetismul ininteligibil al străvechilor configurații planetare.

Întâlnirea cu Hughie McLellan în Londra fusese prima verigă în lanțul întâmplărilor. Atunci, i se înmânase cheia de la casa lui Hughie din Creagan. Urmase tragerea la sorți prin aruncarea cu banul pe când stătea în mașină, peste drum de biserica din Buckly. Dacă moneda ar fi căzut cu efigia în sus, ar fi pornit direct spre Inverness și, după toate probabilitățile, ar fi fost în stare să străbată șoseaua de-a lungul peninsulei Black înainte ca zăpada să se aștearnă în troiene. Dar, în schimb, moneda picase cu pajura în sus și se îndreptase în direcția orășelului Creagan.

Dacă Sam ar fi găsit casa nelocuită și cu obloanele trase, nu și-ar fi irosit timpul. Nu-l bătuse gândul decât

să determine cu precizie poziţia clădirii, iar amplasamentul, mărimea, aspectul de trăinicie şi demnitate caracteristice stilului arhitecturii din perioada victoriană i-ar fi fost de ajuns să se încredinţeze dintr-o privire că merita să se întoarcă pentru o cercetare cu de-amănuntul. Însă casa nu fusese pustie. Luminile străluceau viu la ferestrele etajului superior şi, fiindu-i stârnită curiozitatea, îşi abandonase autovehiculul de teren la marginea trotuarului, urcase pe alee şi apăsase pe butonul soneriei.

După aceea, se înzăpezise şi nu mai existase cale de întoarcere.

Acum, locuia aici de două zile, împreună cu alte patru persoane neînrudite şi avea să rămână până când treceau sărbătorile Crăciunului. Intenţionase să-şi petreacă această perioadă de timp întocmindu-şi lista de priorităţi pentru filatura de lână, lucrând pe calculatorul portabil şi pe computer, dar trândăveala îl scosese din ritm pentru că îşi lăsase în camera de hotel din Inverness laptopul, dosarele, numerele de telefon importante şi tot teancul de hârţoage. Nu-şi adusese cu sine la întrunirea din Buckly decât telefonul mobil, servieta şi cheia de la Estate House.

Întrucât îi era imposibil să se concentreze asupra lucrului, socotea extraordinar de uşor să se detaşeze de toate problemele şi să alunece într-o stare de spirit prin care nu mai trecuse de ani de zile. Orizonturile se micşorau. Priorităţile se schimbau. Se simţea ca şi cum s-ar fi urcat la bordul unui vapor, izolat de restul lumii, dar implicat cu intensitate în relaţiile cu ceilalţi pasageri. Necunoscuţi care deveneau treptat-treptat tot atât de

apropiaţi ca membrii familiei demult pierduţi. Casa, asemeni unei nave, îi adăpostea pe toţi între zidurile ei cu o anumită graţie, de parcă s-ar fi mulţumit să-şi umple din nou încăperile spaţioase, să-şi deschidă larg uşile, să strălucească în lumina focului din cămin, să vibreze de glasuri şi de zgomotul paşilor pe scări.

O casă îmbietoare şi Sam şi-o dorea din tot sufletul. Aceasta era problema. Ar fi vrut s-o cumpere de la Hughie şi de la Oscar, să intre în posesia ei. Poziţia era perfectă – nu dura mai mult de douăzeci de minute să se deplaseze în fiecare dimineaţă cu maşina pe drumurile pustii până la filatura de lână şi să se întoarcă acasă la sfârşitul unei zile de muncă. Putea să treacă pragul uşii şi să se plimbe agale până la terenul de golf. Lipsit de o cutie cu bere, o bucată de pâine sau o pinltă de lapte, n-avea decât să traverseze piaţa până la centrul comercial.

Ar fi reprezentat totodată un cămin cu viitor. Viitorul lui. Ca proprietar, Sam n-ar mai fi trebuit niciodată să părăsească locurile. Spre deosebire de un apartament cu o mică terasă sau de o căsuţă ţărănească, pitorească şi acoperită cu trandafiri căţărători, acest sălaş trainic putea adăposti o sumedenie de calabalâcuri strânse claie peste grămadă într-o viaţă de om. Şi tocmai această conştientizare a longevităţii îl atrăgea cel mai mult. Urma să împlinească în curând patruzeci de ani. Nu mai vroia să se tot mute dintr-un loc în altul, cumpărând şi vânzând, sau să pornească mereu de la început. Îşi dorea ca acesta să fie ultimul popas. Râvnea să prindă rădăcini aici.

Dar jumătate din casă îi aparținea lui Oscar Blundell și aici locuiau el și Elfrida. Se părea că nu dețineau alte proprietăți și că nu se aveau decât unul pe celălalt. Un tip plictisitor, îi spusese Hughie despre Oscar. Vărul meu este un individ anost. Dar Sam nu-l considera pe Oscar câtuși de puțin anost. Îl plăcea enorm și acest fapt îi îngreuna situația.

Dacă Sam s-ar fi asemănat cu Hughie, și-ar fi pus lacăt la gură și n-ar fi suflat o vorbă despre micul tablou al Elfridei. Nu s-ar fi ostenit niciodată să-i telefoneze lui Janey la Londra și să descopere locul în care se afla reprezentantul casei de licitație Boothby's, Sir James Erskine-Earle. Elfridei îi trecuse prin minte să vândă tabloul, dar era atât de dezinteresată de bunurile materiale și de aspectele practice, încât n-ar fi reușit niciodată să se descurce pe cont propriu. În final, vizita lui Sir James Erskine-Earl nu rezolvase absolut nimic pentru că pictura se dovedise a fi un fals. Așa că se învârtiseră în cerc și ajunseseră de unde plecaseră. Într-un fel, Sam și-ar fi dorit ca așa-zisa pânză pictată de David Wilkie să fi fost rară, autentică și să fi valorat un milion de lire sterline, astfel încât să-și fi putut alunga visele amăgitoare, să-și fi urmat propriul drum și să-și fi căutat o locuință.

Și totuși... nu-i stătea în putință să scape de senzația că aici, în această casă în stil victorian, solidă, pătrată, neornamentată excesiv, îi era destinat să se statornicească și să-și petreacă restul zilelor.

Reflecții deșarte. Cu oarecare efort, își izgoni din minte aceste gânduri, coborî din pat și se grăbi să

închidă ferestra. Camera lui era situată în partea din spate a casei și, în mănunchiul de raze împrăștiate de felinarul așezat lângă poarta de lemn, desluși grădinile cu terase ce se povârnea lin spre pâlcul de pini, o întindere încremenită, presărată cu chiciură. Nici o adiere de vânt. Nici un zgomot.

În zilele copilăriei petrecute în Yorkshire, se deștepta din când în când foarte devreme și pornise într-o lungă excursie pe jos către ținuturile mlăștinoase până la un colț de stâncă de unde putea să privească răsăritul de soare. Revărsatul zorilor nu era pretutindeni la fel și lumina care împânzea păienjeniș de aur pe bolta cerului îi păruse dintotdeauna un adevărat miracol. Își amintea de întoarcerea acasă, după aceste expediții matinale, alergând pe potecile acoperite cu iarbă și sărind peste pârâiașe întortocheate și șușotitoare, explodând de bună dispoziție și energie, conștient că o bună parte din fericirea lui se datora faptului că un mic dejun copios avea să-l aștepte când pătrundea în casă în cele din urmă.

Se scursese multă vreme de când nu-și mai îngăduise să contemple un răsărit de soare. Astăzi, cea mai scurtă zi din an, era probabil o dimineață prielnică pentru a retrăi această experiență. Se îmbrăcă, își legă șireturile de la ghete, se încotoșmănă cu scurta de cojoc, pipăi în buzunare după mănușile de piele. Ieși din încăpere fără zgomot, închise ușa cu grijă și coborî la parter. În bucătăria pustie, îl găsi pe Horace moțăind în coș.

— Vrei să mergem la plimbare?

Înzdrăvenit după încăierarea cu Rottweiler-ul, Horace își clătină bucuros coada stufoasă. Sam dădu peste lista

(lo cumpărături a Elfridei şi mâzgăli un bileţel, apoi străbătu holul, înşfăcă din cuier şapca de tweed şi un fular, care nu-i aparţinea, dar care, înfăşurat la gât, îi făcea cald. Răsuci cheia în yală, deschise uşa şi păşi afară, în dimineaţa cumplit de friguroasă, încremenită şi întunecoasă. Pe când deschise poarta, auzi huruitul unui motor şi văzu camionul enorm, încărcat cu nisip de împrăştiat pe stradă, cu farurile aprinse, cu plugul de zăpadă fixat, pornind în curmezişul pieţei către şoseaua principală.

Sam şi cu Horace se îndreptară în direcţia opusă.

Mergeau spre terenurile de golf şi spre plajă, lăsând în urmă felinarele oraşului. Cerul se limpezise şi o singură stea anina clipind în înaltul văzduhului, dar o uşoară pâclă împresura ţărmurile mării. Mareea era joasă, apele se retrăseseră, nisipurile îngheţaseră, iar bălţi, puţin adânci, adunate în gropi, pe lângă colţi de stâncă, deveniseră de un albastru mat, oţeliu. Vântul, stârnit dinspre nord, sufla tăios de rece, biciundu-i faţa, şi Sam îşi trase peste bărbie marginile fularului pufos. Se gândi la celelalte ţinuturi aflate la această latitudine, însă situate cu vreo şaizeci de grade spre sud. Către vest, dincolo de Oceanul Atlantic, se întindeau peninsula Labrador, golful Hudson şi peninsula Alaska. Către est, Scandinavia şi pustiurile Siberiei. Acolo, un om care se aventura să iasă din adăpost pentru cinci minute în miezul iernii murea îngheţat. Şi totuşi, iată că el se găsea aici, înaintând cu paşi mari ca un vilegiaturist de-a lungul litoralului, cu câinele în urma lui, netulburat de frigul aspru.

Curentul marin cald, Golfstrom, din partea nordică a Atlanticului, era o adevărată binecuvântare.

Cu paşi iuţi, străbătu întinderea plajei, apoi se depărtă de ţărmul mării. Se căţără pe dune, traversă drumul pentru tractor cu şenile, apoi cele două porţiuni de parcurs cu iarbă, bine întreţinută, unde trebuie să cadă mingile bine jucate la golf, aburcă pe panta abruptă care trecea dincolo de colină, pe poteca şerpuitoare în susul dealului, printre tufişuri dese de grozamă. Până când ajunse pe creastă, se încălzise de efort, iar Horace gâfâia din greu, părând că avea să-şi dea sufletul dintr-o clipă într-alta. Poposi la un pârleaz peste un gard scund din bârne aşezate orizontal. De-acum bolta cerului pălise, devenind de culoare cenuşie, şi steaua solitară dispăruse printre pături subţiri de nori.

Se sprijini de grad, adăpostit de paravântul format de tufele dese de genistră, şi se întoarse cu faţa spre mare. Văzu linia lungă a orizontului, pe care se profila golful scobit în mal, cu ape învălurate în bătaia vântului până în depărtare, unde razele farului clipeau încă, aruncând dungi mişcătoare de lumină. Dincolo, către sud-est, cerul era pătat cu trandafiriu, revărsatul zilei fiind estompat de ceaţă. Din acea poziţie, i se deschidea o privelişte cât se poate de minunată. Se uită la ceas şi văzu că se făcuse ora opt şi patruzeci de minute. Se aşeză pe treapta de lemn a pârleazului şi aşteptă.

Horace se tolăni la picioarele lui. Sam îşi scoase mănuşa şi întinse mâna spre creştetul câinelui, mângâindu-l pe blana moale şi mătăsoasă, pe urechile catifelate. Întreaga lume, universul pustiu, le aparţinea în acel

moment numai lor. Din acea mică ridicătură de pământ, universul i se părea a fi nemărginit, creat de curând, imaculat, ca și cum Facerea săvârșită de Dumnezeu, Vizionarea tuturor lucrurilor și vietăților de pe pământ, ar fi avut loc abia ieri.

Dintr-un motiv obscur, își aminti de după-amiaza petrecută în Londra, când hoinărise pe King's Road în amurgul jilav, pe străzile deosebit de animate, înțesate de cumpărători, cu circulație intensă, și-și spuse în sinea lui că nu exista nici o persoană pe lume care s-ar fi așteptat să primească un dar de Crăciun din partea sa. Așadar, nosise în Creagan complet nepregătit. Dar acum, trebuia să se ocupe de cadouri, astfel încât să facă niște pachețele pe care să le dăruiască în dimineața de Crăciun. Pentru patru persoane. Cele cu care locuia. Sau poate chiar cinci, inclusiv misterioasa doamnă Snead, pe care nu o cunoscuse încă. Oscar, Elfrida, Lucy, Carrie.

Carrie.

Pierzând-o pe Deborah, încuind apartamentul, părăsind New York-ul și întorcându-se la Londra pentru noua slujbă, ultimul lucru care-i trecuse prin minte fusese posibilitatea ca o altă femeie să intre în viața lui. Chiar acum, nu avea nevoie de complicații în plus sau de implicare emoțională. Dar Carrie îl așteptase, cea din urmă verigă în lanțul de coincidențe extraordinare, întărindu-i senzația că era doar un pion neputincios în jocul abil, urzit de altcineva. Mersese prin zăpadă până la poarta ce străjuia Estate House, urcase pe alee și sunase la ușă. Și Carrie îi deschise în cele din urmă, îmbiindu-l să intre.

Carrie, cu claia de păr castaniu-închis, cu ochii negri și expresivi, zveltă, cu gâtul lung. Cu sprâncene arcuite, cu alunița fermecătoare în colțul gurii. Glasul ei cu tonuri joase, cu inflexiuni șugubețe, astfel încât nu puteai fi niciodată sigur dacă îl tachina sau dacă îi vorbea serios.

Încheieturile mâinilor îi erau subțiri, mâinile delicate, cu degete lungi, cu unghii nelăcuite, și purta un inel cu safir și diamante care arăta ca și cum i-ar fi fost dăruit cu insistențe de un bărbat îndrăgostit până peste urechi, înnebunit s-o ia în căsătorie. Sau, poate, îi fusese lăsat moștenire de o rubedenie în vârstă, care o adorase.

Carrie se comporta fără prefăcătorie și afectare. Dacă nu găsea nimic de spus, tăcea din gură. Dacă îți exprima o părere, aceasta era chibzuită, bine gândită și inteligentă. Nu părea să cunoască înțelesul cuvintelor „pălăvrăgeală" și „bârfă măruntă", iar, în timp ce ceilalți din jur sporovăiau despre mâncare și băuturi, Carrie îi urmărea totdeauna cu luare-aminte, dar păstra adesea tăcere. Totuși, relațiile ei cu Elfrida și cu Lucy erau profund afectuoase. Cu nepoata ei, Carrie se arăta protectoare, dar nu o copleșea cu o dragoste sau grijă sufocantă. Lucy venea și pleca, însă era mereu întâmpinată cu vorbe de alint, îmbrățișări dezinvolte și cu bunăvoința de a o asculta. Cu bună dispoziție.

Cât despre Sam, găsea că era imposibil să ghicească în vreun fel ce gândea Carrie despre el. Ea se simțea pe deplin nestingherită, ținând sub control situația, dar, în același timp, păstra o atitudine rezervată, mergând până la retragere în sine. Singura dată când stătuse în preajma ei mai mult de cinci minute – atunci când se

deplasaseră cu mașina pentru cumpărături la centrul comercial din Kingsferry – Sam crezuse că putea răzbate prin această barieră, însă, de fiecare dată când conversația se învârtise în jurul lui Carrie și al vieții ei personale, ea o curmase brusc, apoi virase discuția în altă direcție. Când Sam, cu oarecare dificultate, depistase magazinul cu haine bărbătești din Kingsferry, se așteptase ca ea să-l însoțească, să-i dea sugestii, chiar să glumească în legătură cu alegerea lenjeriei de corp și a pijamelelor (vândute la raionul numit „Îmbrăcăminte intimă") sau să insiste asupra unei anumite cravate, îngrozitor de urâtă și nepotrivită. Dar Carrie nu procedase astfel. În schimb, traversase drumul până la fierărie, de unde trebuia să-i cumpere Elfridei o tavă de copt și un vas de tablă, smălțuit, de formă rotundă, cu marginile ridicate, pentru budincă. Așa că Sam își târguise de unul singur lenjeria de corp și, când se întorsese la mașină, Carrie îl aștepta așezată pe banchetă, citind „The Times", nemanifestând nici cel mai mic interes pentru cumpărăturile lui.

Se pomeni întrebându-se dacă fusese căsătorită cândva, însă știa că n-ar putea niciodată să-și ia inima în dinți ca să-i pună o asemenea întrebare. La urma urmelor, acest aspect nu-l privea câtuși de puțin. În acea primă seară petrecută împreună, pe când stăteau și-i așteptau pe Oscar și pe Elfrida să se întoarcă de la mica sindrofie, Carrie îi dezvăluise în treacăt lucruri mărunte despre sine însăși. Însă nu se întinsese la vorbă, nu-i oferise informații gratuite și Sam rămase cu senzația că o ușă solidă se închisese cu putere între ei și că nimic

pe lume n-ar fi putut s-o înduplece pe Carrie să deschidă acea uşă.

Se dovedi a fi mai vorbăreaţă în legătură cu Lucy.

Îi povestise totodată despre tatăl ei, moment în care glasul i se înmuiase, ochii minunaţi îi străluciră şi deveni mai însufleţită. Tatăl ei se numea Jeffrey şi locuia în Cornwall, împreună cu cea de-a doua soţie, cu mult mai tânără, şi cu cei doi copii.

— E un om uimitor, îi spusese Carrie. Cel mai generos din câţi cunosc. A stat cu mama mea, deşi nu erau deloc fericiţi, până când Nicola şi cu mine am ajuns la vârsta maturităţii şi ne-am croit un drum în viaţă. Abia atunci, şi-a urmat calea proprie, ne-a părăsit şi a plecat cu Serena. Dacă Lucy ar fi avut un tată ca Jeffrey, altfel ar fi stat lucrurile. Nu mi-a fost doar părinte, ci şi cel mai bun prieten. Mi-a lăsat deschise toate porţile vieţii, n-a contenit să mă încurajeze şi să mă laude. Cu un astfel de om care m-a susţinut în mod necondiţionat, am crezut totdeauna că pot să realizez absolut orice.

Absolut orice. Dar cândva, undeva, într-un oarecare punct pe linia vieţii, ceva îi mersese anapoda. Şi Carrie nu avea de gând să i se destăinuie lui Sam.

Cu cât îi vorbea mai puţin, neîncredinţându-i tainele, cu atât mai mult tânjea să afle. Se întrebă dacă această obsesie reprezenta începutul iubirii pentru Carrie. Altminteri, de ce ar conta atât de mult? Şi ce rost avea să se îndrăgostească de o femeie deja profund angajată într-o carieră şi cu o familie lipsită de armonie; care, nici într-o mie de ani, n-ar renunţa la standardele ei de viaţă şi n-ar catadicsi să trăiască în nordul Scoţiei, laolaltă cu

Sam Howard. Lăsând la o parte faptul că era încă însurat cu Deborah.

Horace își schimbă locul și scheună; semn că îl pătrunsese frigul până la oase. Și Sam se zgribulise de frig, dar nu se mișcă. Când își înălță ochii spre cer, văzu cum cochilia ușor trandafirie explodase într-o aureolă de raze portocalii-roșietice; dâre de culoare vaporoase, pâlpâiri de flăcări. Și, deasupra steiurilor de pe promontoriul îndepărtat, înfipt în mare, se ivise un crâmpei din soarele portocaliu. Dunga arcuită de lumină orbitoare atingea ușor apele mișcătoare, așternea umbre pe dune și spulberă negurile din văzduh, astfel că acesta se decoloră treptat-treptat, devenind acvamarin din albastru ca safirul.

Sam nu-și dezlipea privirile de la acest spectacol grandios și pierdu noțiunea timpului, pe când sfera portocalie luneca în înaltul bolții, depărtându-se de partea orizontului de unde răsărise. Era același miracol al ivirii soarelui pe cer care se întâmpla de când lumea și pământul, iar Sam uită cu desăvârșire de senzația de frig. Începuse o nouă zi, de-acum zilele aveau să se lungească, apoi anul se scurgea și Sam, gândindu-se la vremuirea vremurilor, se pomeni incapabil să-și imagineze ce ar putea să-i rezerve soarta.

Se înapoie în Creagan cu pași zoriți, apucând pe cărarea îngustă ce șerpuia de-a lungul povârnișurilor acoperite de zăpadă. Ceața se risipise, norii albi și spumoși se destrămaseră, dând la iveală azuriul cerului. Când ajunse la primul rând de case, văzu că dimineața începe să se anime; mașinile treceau în goană, maga-

zinele se deschiseseră, primele gospodine, înarmate cu coşuri de nuiele şi sacoşe de plastic, ieşiseră la cumpărături. Măcelarul mătura zăpada de pe treptele din faţa intrării, iar o tânără mamă îşi plimba copilaşul înfofolit într-o săniuţă de lemn, cu spătar.

Lui Sam i se făcuse o foame de lup.

Pătrunzând în casă, realiză că şi aici se desfăşurau activităţi febrile. De la etajul superior, răzbăteau zumzetul unui aspirator şi un glas de femeie fredonând un cântec al vechii formaţii „Beatles":

„Te iubesc, da, da, da..."

Redutabila doamnă Snead, fără îndoială, venită să scuture şi să deretice.

Un şuvoi de lumină şi mirosuri apetisante de slănină prăjită şi cafea proaspătă se revărsau pe uşa deschisă a bucătăriei. Sam desprinse lesa de zgarda lui Horace, îşi scoase scurta şi trecu pragul. Acolo o găsi doar pe Carrie, stând la masă, înconjurată de resturile rămase de la micul dejun luat de ceilalţi. Îşi sorbea cafeaua şi citea „The Times", dar îşi ridică privirea şi-i spuse:

— Bună dimineaţa!

În acea primă seară, cu doar două zile în urmă, când dăduse buzna înăuntru cu necuviinţă, ţinând strâns în mână cheia lui Hughie McLellan, farmecul neaşteptat al tinerei, care îl întâmpinase, îl lăsase cu gura căscată şi-i luase piuitul. Carrie abia se înzdrăvenea după boală şi arăta palidă, plăpândă şi extrem de vulnerabilă. Şi totuşi, Sam rămăsese uluit de frumuseţea ei. Dar acum, gripa îi trecuse, biruită de vigoarea tinereţii. În această dimineaţă, Carrie purta un pulover roşu din caşmir, a

cărui culoare o făcea să devină plină de viață, radioasă și mai atrăgătoare decât oricând. Într-o stare sufletească deosebit de bună, Sam simți un imbold irezistibil s-o atingă, s-o cuprinsă în brațe, s-o strângă la piept, sfărâmând barierele psihologice și durând punți de comunicare.

— Ai făcut o plimbare plăcută?

Impulsurile nebunești pieriră.

— Prea lungă, poate. Horace e istovit. Câinele lipăia apă din castronul lui, împroșcând cu stropi în toate părțile.

— Trebuie să fi înghețat bocnă.

— Nu. M-am încălzit de efort. Dar sunt lihnit de foame.

— Slănina e prăjită. Carrie puse jos ziarul și se sculă în picioare.

— Am simțit mirosul de la ușă.

— O să-ți fac o cafea proaspătă.

— Carrie, mă descurc și singur.

— Nu, lasă-mă pe mine. O farfurie, acoperită cu o alta, stătea la cald pe plită. Carrie o ridică, o așeză pe masă și scoase capacul improvizat cu un gest larg, aproape ostentativ. Acum, poți să mănânci. Sam văzu nu numai feliuțe de slănină rumenite, ci și ouă prăjite, cârnăciori și o roșie. Se uita cu uimire la adevăratul festin și nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Cine a pregătit toate astea?

— Eu în persoană. Mi-am închipuit că o să vii hămesit după atâta umblat.

Sam rămase impresionat.

— Eşti drăguţă.

— Nici o problemă.

Se aşează şi se apucă să-şi ungă cu unt o felie de pâine prăjită.

— Unde-s ceilalţi?

Carrie umplu cu apă ibricul şi-l puse la fiert.

— Oh, ici şi colo. Şi-au terminat cu toţii micul dejun. Doamna Snead s-a apucat de curăţenie şi cred că Elfrida face paturile. Oscar vorbeşte la telefon. Trebuie să mergem după bradul de Crăciun în dimineaţa asta. Oscar se întreba dacă nu s-ar putea să cărăm pomul cu maşina ta – e mai uşor de transportat şi el se teme să şofeze pe zăpadă.

— De unde trebuie să-l aduc?

— De la moşia Corrydale. Acolo a şi dat telefon. Vorbeşte cu un tip pe nume Charlie Miller. Totu-i aranjat şi pus la punct, dar Oscar vrea să se asigure că o să-l găsim pe Charlie când o să ajungem noi acolo.

— Noi? Vii cu mine?

— Oscar ne-a schiţat o hartă. O să te însoţesc ca să-ţi arăt traseul de urmat. În plus, vreau să merg la Corrydale. Oscar mi-a povestit o groază de lucruri despre moşia asta. Cum au trăit acolo bunica lui, apoi unchiul său şi Hughie. Iar Oscar şi-a petrecut acolo toate vacanţele în perioada copilăriei. Spune că grădina, pământurile, terenurile de vânătoare erau uimitoare, dar firește că totul arată acum diferit pentru că s-a construit acolo un hotel. Oricum, mi-ar plăcea să văd locurile. Hotelul e gol, aşa că putem să aruncăm o privire, dacă Charlie e de acord.

Ospătându-se cu gustarea delicioasă, lui Sam i se umplu inima de mulțumire la auzul acestor cuvinte. Nu și-ar fi putut închipui niciodată un mod mai plăcut în care să-și petreacă această dimineață minunată decât conducând-o pe Carrie cu mașina la Corrydale, aducând bradul de Crăciun și explorând ținuturile din împrejurimi. I se trezise interesul să vadă ce stăpânise odinioară Hughie McLellan și ce risipise nebunește. Dar se mărgini să spună sec: „E-n regulă!" și continuă să mănânce, pentru că nu dorea să trădeze nici cea mai mică urmă de plăcere și, ca atare, Carrie să bată în retragere.

Carrie puse cu lingurița în cană cafea solubilă și turnă apă fiartă.

— Să-ți mai fac pâine prăjită?

— Dacă ești atât de amabilă...

Carrie băgă două felii de pâine în prăjitorul electric, apoi își umplu din nou ceașca de cafea și se așeză pe scaun. Sam se întrebă dacă urmau să-și petreacă împreună câteva clipe în tihnă, dar, în mod inevitabil, fură întrerupți de Lucy, care coborâse în fugă scările și năvălise în bucătărie.

— Carrie, doamna Snead zice că o să spele toate rufele albe. Ai ceva de dat la spălat? Bună, Sam. Ți-a plăcut plimbarea?

— Firește.

— Când ai plecat?

— Cam pe la ora opt. Era încă întuneric. Am văzut răsăritul de soare.

— Oh, ce minunat! Păcat că nu m-ai luat și pe mine. N-am văzut niciodată cum răsare soarele. Trebuie să fi

fost o priveliște încântătoare cu toată zăpadă așternută pe terenul de golf. Ca într-o stațiune alpină din Elveția sau din altă parte.

— Sam și cu mine mergem la Corrydale să aducem bradul de Crăciun, spuse Carrie. Vrei să vii cu noi?

— Oh... Lucy se schimonosi la față. Oh, mi-ar plăcea să vă însoțesc, dar i-am promis doamnei Snead s-o ajut. Avem de făcut ceva împreună. Așa că nu pot. Deși îmi doream nespus de mult să văd moșia Corrydale.

Bucurându-se în sinea lui că Lucy îi refuzase, Sam se strădui s-o consoleze:

— Lasă că te duc cu mașina altă dată.

— Vorbești serios? Îmi promiți? Oscar zice că-i cel mai minunat loc din lume și bunica lui cultiva în grădină azalee de toate culorile. Și parcul conacului coboară până la brațul de mare și Oscar obișnuia în copilărie să se suie în barcă și să vâslească de-a lungul țărmului.

Doamna Snead țipă strident de la etajul superior.

— Lucy! Cum rămâne cu rufele de spălat? Vreau să le strâng odată...

Carrie făcu o grimasă ironică.

— Mai bine am face imediat ce ni se spune, altminteri o să dăm de bucluc. Haide, Lucy!

Rămas singur, Sam își sorbea cafeaua fierbinte și se simțea tot atât de mulțumit ca un băiat de școală având în perspectivă un prilej de nemăsurată desfătare.

Mica hartă cu îndrumări spre Corrydale, creionată de Oscar, se dovedi a fi un plan meticulos întocmit al întregii regiuni cuprinse între pietrele de hotar. Părea să

fie un labirint de drumuri şi alei de acces privat, împrejmuite de ţinut păduros şi de linia coastei. Fiecare proprietate funciară fusese desenată în detaliu şi notată: casa maiorului Billicliffe, căscioara Rosei Miller, casa pădurarului, ferma şi locuinţa fermierului, corpul principal de clădiri din Corrydale. Urma casa grădinarului, alături de parcul înconjurat de ziduri din piatră şi de hangarul pentru tractoare, de-a lungul unui alt drum de acces şerpuitor care mergea paralel cu ţărmul apei şi, dominant prin măreţie, Oscar schiţase conacul Corrydale, înconjurat de o grădină englezească în aranjament riguros geometric, cu terase largi, în formă de trepte, coborând spre pajiştile de la marginea braţului de mare.

Harta îi amintea lui Sam de paginile cu ilustraţii de la începutul şi sfârşitul cărţii cu isprăvile lui Winnie-the-Pooh, dar Carrie socoti că era o veritabilă operă de artă şi că ar trebui să fie înrămată.

Drumul urmat de Sam şi Carrie îi purtă spre un ţinut necunoscut în care nici unul dintre ei nu se mai aventurase. În loc să treacă podul către Kingsferry, virară la dreapta înainte de a ajunge acolo şi apoi merseră pe vechiul drum, care se îndrepta spre vest, unduind printre terenuri arabile, coborând şi urcând, afundându-se în tuneluri ţesute de ramurile fagilor scheletici. Pretutindeni, zăpada se aşternuse în straturi groase, dar dimineaţa îndreptăţea pe deplin toate aşteptările, cerul era senin, aerul sticlea în săgetările soarelui. Circulaţia nu era intensă şi se zăreau puţini oameni primprejur: un tractorist hurducând pe un câmp cu o claie de fân pentru o turmă de oi; o femeie întinzând rufe pe frânghie să

se zvânte în aerul înghețat, o furgonetă de poștă, de culoare roșie, croindu-și drum pe o potecă brăzdată de făgașe.

În drepta lor, se întindea brațul de mare, pătrunzând până în adâncul regiunii. Apele mării, cu luciri albastre ca în timpul verii, erau la limita fluxului. Pe țărmul îndepărtat, crestele dealurilor se înălțau spre bolta cerului, încununate cu cușme orbitor de albe, cu pereți de stâncă drepți și colțuroși, cu lungi dâre de grohotișuri rostogolite ca o cascadă de pietriș.

— Totul are dimensiuni uriașe, nu-i așa? spuse Carrie. Până și cerul pare să fie de două ori mai mare decât în orice altă parte a lumii. Purta o canadiană matlasată, căciulă de blană neagră și își pusese ochelari fumurii ca să-și protejeze ochii împotriva luminii prea puternice.

— Nici urmă de smog sau de poluare, presupun. Ce limpezime de cristal are aerul. Știai că cinci dintre cele mai mari râuri din Scoția în care trăiesc somoni se varsă în acest golf?

— Cine ți-a spus asta?

— Oscar.

— Bănuiesc că a pescuit cu undița în copilărie.

— Băiat norocos!

Carrie examină harta desenată de Oscar.

— Cred că o să fim acolo în curând. Trebuie să ajungem mai întâi la zidul de piatră, apoi poarta principală se află la o distanță de un sfert de milă...

Zidurile împrejmuitoare se iviră aproape imediat pe partea stângă a drumului. Dincolo, se zăreau copaci groși și voinici, perfect aliniați, sugerând parcul de formă

regulată, cu pajiști deschise și cărări șerpuitoare, creat parcă pentru peregrinările unor visători solitari. Când ajunseră în dreptul porții principale, văzură că aceasta era flancată de doi pilaștri pătrați, semeți, împodobiți cu turnulețe. Pale de fum albicios ieșeau alene pe hornul căsuței paznicului; câteva rufe atârnate la uscat pe frânghie în mica grădină fluturau în adierea vântului și un tractoraș de jucărie, făcut din plastic, fusese abandonat pe treapta pragului de ușă.

Zăriră reclama:

REGIUNEA CORRYDALE
HOUSE HOTEL
A.A.
R.A.C.
****

— Iată-ne ajunși! spuse Carrie.

Sam coti spre porți, intră și aleea de acces cobora în pantă printre șirurile de stejari uriași, cu nenumărate ramuri vânjoase, îndreptate către cerul senin. Era striată cu dâre lăsate de roțile altor vehicule care trecuseră de curând pe acolo și zăpada se învârstase cu umbre albăstrii, alungite, așternute de arbori. După ce parcurseră un sfert de milă, aleea se bifurcă și aici, la răspântie, stătea înfipt un indicator rutier din lemn. Spre dreapta, hotelul. Acest drumeag, nefolosit, era acoperit cu omăt de un alb curat, neatins. Drept înainte, locuința fermierului și fabrica de cherestea, așa că merseră în direcția aceea. Carrie cercetă harta întocmită de Oscar.

— Ajungem în curând la o altă bifurcație, o luăm la stânga și dăm de casa maiorului Billicliffe.

— Și cine-i Billicliffe?

— Fostul administrator de moșie. Elfrida și cu Oscar au trebuit să treacă pe la el ca să capete cheia de la Estate House. Elfrida mi-a povestit că e un bătrân pleoș cos, că locuința lui seamănă cu o groapă de gunoi și că amândoi s-au purtat cam nepoliticos cu el. Și apoi Billicliffe a stupefiat pe toată lumea când, slab și colo nogit cum e, a căzut la pat, bolnav de moarte, iar Oscar l-a transportat cu mașina la spital. Unde se află și acum, Iată răspântia de drumuri, așa că o luăm la stânga.

Urmele pneurilor se imprimaseră adânc în zăpadă. Era în mod limpede o cale de acces des folosită. Și chiar atunci, îi se înfățișă vederii prima dintre căsuțele ocupate de foștii lucrători de pe moșie.

— Iată unde locuiește maiorul Billicliffe, spuse Carrie.

Curios, Sam micșoră viteza mașinii ca să arunce o privire. O casă mică, clădită din piatră, cu o verandă rustică și cu două lucarne fixate în acoperișul învelit cu plăci de ardezie. O scurtă alee de acces ducea de la poartă la ușă, în dreptul căreia, înfundat într-un strat de zăpadă de cel puțin zece țoli, se găsea un vechi automobil, marca Vauxhall, ruginit și părăsit. Ferestrele erau închise, nici o lumină nu licărea dinlăuntru, nici o dâră de fum nu ieșea alene pe horn.

— Ce locșor sumbru, observă Carrie.

— Orice loc arată deprimant când e lăsat în paragină.

Își continuară drumul, roțile scrâșneau pe făgașurile înghețate, brăzdând omătul cu linii ondulate. Aleea

înzăpezită șerpuia și se încolăcea în mlădieri line. O altă cotitură și se ivi acum căsuța Rosei Miller, cu un aspect cu totul diferit, ca de la cer la pământ: cochetă, plăcută și îngrijită, cu perdele de dantelă la ferestre, câteva găini gălăgioase cotcodăceau în mica grădină. Aprinsese în cămin un foc de turbă și vălătuci de fum umpleau aerul cu un miros încântător.

Merseră mai departe pe drumul șerpuitor, trecură pe lângă ferma cu toate acareturile, din a cărei curte venea o duhoare de bălegar, lăsară în urmă un țarc de oi, apoi o altă căsuță, locuința pădurarului, cu cuști de câini în spatele casei, de unde apărură doi prepelicari repezindu-se cu lătrături furioase.

— Ce bine că nu l-am adus cu noi pe Horace, spuse Carrie. Ar fi făcut un atac de cord și ar fi sucombat.

Brațul de mare îngust, aproape în întregime înconjurat de uscat, li se dezvălui din nou privirilor, cu câmpuri coborând spre ape. Alte pâlcuri de arbori, o altă căsuță și apoi zidul îndreptat către nord al grădinii împrejmuite, un edificiu impunător, clădit din piatră, cu porți duble de fier forjat. În spatele acestuia, se găsea hangarul din lemn pentru tractoare, cu ușile stând larg deschise, și cu un Land-Rover vechi, împroșcat cu noroi, parcat alături. Sam opri și ieșiră din mașină. Auzind huruitul roților, un tânăr se ivi din hangar, urmat îndeaproape de o bătrână câțea Labrador, cu blana de culoarea untului. Tânărul purta o salopetă, cizme de cauciuc și o șapcă de pâslă, cu cozorocul înclinat spre nas.

— Charlie Miller?

— Da, eu sunt. Ei, dar mai încetează odată, Brandy.

Stai pe loc, nu mai sări în două picioare. Eşti o căţoi prostuţă, lipsită de bună-cuviinţă.

— Nu mă deranjează, zise Carrie zâmbind.

— Ba v-ar deranja, dacă v-ar murdări cu labele. Se întoarse spre Sam. Sunteţi Sam Howard, nu-i aşa?

— Exact. Şi ţi-o prezint pe Carrie Sutton.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Charlie Miller şi el şi cu Carrie îşi strânseră mâna.

— Oscar mi-a dat telefon. Aţi venit după brad, e în hangar, dacă vreţi să intraţi cu mine.

Îl urmară în hangarul întunecos, care avea mai multe întrebuinţări, servind mai degrabă ca magazie decât ca loc destinat adăpostirii sau reparării vehiculelor de tracţiune. Sam zări o stivă de saci cu cartofi, un morman de butuci tăiaţi cu ferăstrăul, un vraf de cutii de lemn pentru fructe, rapiţă sălbatică ambalată în pungi mari de hârtie rezistentă. Se simţea miros de rumeguş şi de ulei de motor. Bradul de Crăciun era proptit de un vechi tractor Ferguson.

— Oscar mi-a cerut ca pomul să fie înalt de şase picioare, aşa că i l-am ales pe ăsta. Are o formă potrivită şi nici o creangă ruptă.

— Mi se pare tocmai bun.

— Două lire pe unitate de măsură. Deci costă în total douăsprezece lire. Aveţi un suport pentru brad?

— Nu ştiu. Oscar nu mi-a spus.

— Am aşa ceva la îndemână. Charlie scoase la iveală dintr-un ungher un suport de lemn cu trei picioare, confecţionat de mântuială şi prins în cuie de tâmplărie. E lucrat de băiatul fermierului, îl vinde cu două lire şi cincizeci de şilingi.

Sam privi stativul cu un aer de îndoială.

— E destul de rezistent?

— Oh, da, fără doar și poate.

— E-n regulă. Charlie așează jos trepiedul lângă brad. Așadar, îmi datorați paisprezece lire și cincizeci de șilingi. Se arăta a fi un om care nu ezita să spună pe șleau ce dorea.

Sam își scoase portmoneul și-i întinse cincisprezece lire.

— Zi-i băiatului fermierului să păstreze restul. Îl merită, măcar pentru spiritul său întreprinzător.

— Așa o să-i spun, rosti Charlie și bancnotele dispărură în buzunarul salopetei. Să pun bradul în mașină?

— Dacă vrei, ar fi foarte amabil din partea ta. Am lăsat în jos bancheta din spate, așa că a rămas suficient loc.

— Nici o problemă.

— Charlie, crezi că avem voie să facem o scurtă plimbare? interveni Carrie. N-am mai fost niciodată la Corrydale și vrem să mergem prin împrejurimi și să vedem conacul. Dar dacă e o proprietate privată și nu ni se permite accesul...

— Vă este îngăduit. Duceți-vă oriunde vreți. Oricum, hotelul e închis și nu prea aveți ce admira în parc pe vremea asta.

— Nu contează! Încotro să pornim?

— Întoarceți-vă pe același drum și, la casa maiorului Billicliffe, luați-o la stânga. Așa ajungeți la parcul conacului. De acolo, apucați pe potecă printre copaci până la ape și apoi urmați făgașul care duce de-a lungul țărmului până aici. În timp ce vă plimbați, eu o să leg bradul

cu o sfoară și o să-l pun în mașină. Dacă nu mă găsiți aici când vă înapoiați, să știți că am plecat să iau masa de prânz.

— Îți mulțumim.

— Pentru nimic. Și plimbare plăcută!

Porniră la drum, omătul înghețat le scârțâia sub tălpi, aerul îi înviora ca o cupă de vin brumată, lumina soarelui le încălzea spatele și topea încet-încet zăpada care picura de pe ramurile copacilor. Crengile desfrunzite țeseau arabescuri și dantelării, create parcă de o mână de artist, profilate pe fondul albastru strălucitor al cerului. Trecură pe lângă fermă și pe lângă căsuța pădurarului; lăsară în urmă portița sălașului încântător al Rosei Miller.

— E genul de locșor cald și plăcut, în care poți să stai fericit și să-ți petreci tot restul vieții, observă Carrie.

După ce trecură de căscioara pustie a maiorului Billicliffe, părăsiră drumeagul și apucară pe cărarea care ducea către conac. Înaintau cu greu prin zăpada virgină, neatinsă și destul de adâncă.

— Proprietarul domeniului trebuie să se fi scăldat în bani, spuse Carrie. E o moșie uriașă, cu toate acaretu-rile, căsuțele construite pe proprietate, cu ferma și grădinile împrejmuite. Mă întreb cum a agonisit-o. Bineînțeles, mă refer la averea colosală.

— Probabil din industrie. Construcții navale, siderurgie sau ceva de genul ăsta. Ori din legături comerciale cu Extremul Orient. Vase de comerț cu ceai și cu lemn de tec. Nu știu cu precizie. Trebuie să-l întrebăm pe Oscar.

— Se pare că Oscar nu deține nimic din toate astea.

— Da. Nu cred că mai posedă mare lucru.

— Ce s-o fi întâmplat oare cu tot avutul? Și cu banii adunați?

— Ceea ce s-a întâmplat pretutindeni. Bătrânii s-au stins din viață și plata taxelor de moștenire uriașe a impus fărâmițarea proprietăților. Costul vieții a crescut vertiginos. Războiul a schimbat înfățișarea lumii. După război, s-a înregistrat un declin progresiv. Atunci, indivizi ca Hughie McLellan au intrat în posesia unor moșii, au tocat banii, au dat faliment și toate bunurile au fost în cele din urmă vândute la licitație. În sudul Angliei, astfel de terenuri întinse ar fi fost probabil împânzite de bungalouri sau de vile-parter cu terasă, construite dintr-o dată. Dar aici pământurile or să rămână neschimbate din pricina depărtării și a faptului că rețeaua hotelieră a preluat proprietatea funciară.

— De ce n-a moștenit Oscar? Ar fi devenit un moșier strașnic.

— Presupun că n-a dobândit dreptul de moștenire. Hughie era fiul proprietarului legitim. Conform dreptului de primogenitură, cum se spune. Un ghinion afurisit pentru toată lumea că Hughie s-a dovedit a fi un mare ticălos.

— Pare injust, nu-i așa?

— Carrie, viața e de cele mai multe ori nedreaptă.

— Regret din tot sufletul pentru Oscar. Merită mai mult, atât el, cât și Elfrida. Merită cu prisosință să aibă o casă în care să conviețuiască și care să le aparțină în întregime și pe care să nu fie nevoiți s-o părăsească.

Mi-aş dori să fiu putred de bogată, astfel încât să pot avea grijă de amândoi – şi să le cumpăr o locuinţă confortabilă în care să sălăşluiască lipsiţi de griji pentru tot restul vieţii. Aş fi vrut să nu fiu de faţă când au aflat că tabloul e un fals şi nu valorează absolut nimic. Elfrida îşi pusese atâtea speranţe. Şi era atât de sigură că posoda o comoară cu care urma să treacă peste greutăţi şi să capete siguranţa zilei de mâine. M-a îndurerat să o văd pe Elfrida aşa de distrusă şi de deprimată. M-am simţit cumplit de stânjenită.

— Şi eu, mărturisi Sam.

— Dar e cu totul altceva pentru tine.

— De ce?

— Păi, dat fiind că n-au nici un ban, Oscar o să fie silit să-ţi vândă ţie partea lui din Estate House şi atunci o să-ţi atingi scopul pentru care ai venit aici.

— Mă crezi un soi de monstru?

— Nu ştiu. Nu te cunosc destul de bine. Nu-mi dau seama cum gândeşti.

Sam trecu cu vederea aceste vorbe. Nu vedea ce rost avea să iste o discuţie în contradictoriu chiar de la începutul plimbării. În schimb, orientă conversaţia spre un alt subiect:

— Crezi că Oscar şi cu Elfrida vor rămâne împreună?

— Nu ştie nimeni precis. Probabil că da. Nici unul dintre ei nu are pe altcineva. Dar unde or să locuiască?

— Unde locuiesc şi acum. Dacă Oscar se împotriveşte să vândă, atunci nu poate nici Hughie.

— Şi tu ce o să faci?

— O să-mi caut un apartament undeva.

— În Buckly?

— Habar n-am. Până acum, n-am apucat să văd localitatea și cartierele la lumina zilei, darămite să cercetez proprietățile de vânzare sau de închiriat.

Preț de câtva timp, Carrie nu scoase o vorbă. Se plimbau cu pași mărunți, Carrie se străduia din greu să nu rămână în urma lui Sam, pe când mergeau țârșâindu-și picioarele pin nămeți. În stânga lor, câmpurile acoperite cu zăpadă se întindeau înspre brațul de mare îngust, iar în dreapta lor, o mică pădure de fagi bătrâni le dezvăluia privirilor vâlcele și cărări printre trunchiurile de copaci masivi, cu ramuri răschirate, unde zăpada era întipărită cu urme lăsate de iepuri sau de păsări. Pe deasupra capetelor lor, stoluri de ciori, ridicate de pe mirişti, își amestecau croncăniturile în văzduhul liniștit, iar de pe țărmurile pustii, răzbăteau până acolo țipetele lungi și ascuțite scoase de ploierii mari.

— Mi-ar plăcea să văd filatura de lână, spuse brusc Carrie.

Sam nu bănuise niciodată că fabrica i-ar putea deștepta interesul și se pomeni luat prin surprindere de această sugestie.

— Vorbești serios?

— Pari neîncrezător.

— Atâta doar că nu-i cine știe ce mare lucru de văzut. Numai spații imense, goale și igrasioase, câteva cuve folosite în vopsitorie și utilaje salvate în urma inundațiilor.

— Dar mi-ai spus că-i o clădire de patrimoniu. Acest aspect mi-a trezit interesul. Se poate intra acolo? Ai o cheie? Carrie nu glumea câtuși de puțin.

— Bineînțeles.

— O să mergem într-o bună zi?

— Dacă vrei...

— Îmi place să văd clădiri și case goale, nemobilate. Locuri pustii, pereți neacoperiți, neîmpodobiți. Mă încântă să-mi imaginez cum erau odinioară și încerc să-mi închipui cum ar putea deveni. Desigur că te simți entuziasmat și nerăbdător să te apuci cu râvnă de treabă. Să pui fabrica pe roate ca să funcționeze fără piedici.

— Da, așa e. Sam meditã câteva clipe la cele spuse și la celelalte probleme aparent insurmontabile pe care trebuia să le depășească. Sunt și entuziasmat și nerăbdător. Dar e în același timp o perspectivă destul de descurajantă. Din când în când, mă voi simți indiscutabil frustrat, irascibil și chiar mânios la culme, însă dificultățile pot deveni stimulative, mai ales dacă o altă persoană te crede în stare să le depășești. Și în Buckly am un om cumsecade de partea mea, pe nume Fergus Skinner. Mă încred orbește în părerea lui.

— E totuși o distanță ca de la cer la pământ față de slujba din New York.

— Dacă aș fi fost mai tânăr, probabil că n-aș fi acceptat postul ăsta. Dar acum am treizeci și opt de ani. Am umblat de colo-colo, mi-am făcut o situație, am reușit în carieră. Și pentru mine a sosit timpul potrivit să-mi schimb drumul. În pofida marii finanțe din lumea întreagă, nimic altceva nu-ți dă mai multe motive de satisfacție decât întoarcerea la formele incipiente ale afacerilor.

— Un soi de regres.

— Într-un sens, așa e. Dar, vezi, m-am născut și am crescut într-un mediu impregnat de comerțul cu lână și

cred în taină că nu există nimic altceva tot atât de atrăgător, confortabil și plăcut ca o jachetă de tweed, bine croită. Ador mirosul și moliciunea stofelor de lână. Îndrăgesc zgomotul roților de angrenaj, uruitul războaielor de țesut, pistoanele imense ale mașinilor folosite pentru dărăcitul și pieptănatul lânii. Și îmi plac nespus de mult oamenii care le pun în mișcare, bărbați și femei care lucrează la filarea, țesutul și vopsitul fibrelor de lână și care au în sânge aceste meserii, transmise din generație în generație. Așadar, sunt în lumea mea.

— Cred că ești foarte norocos.

— Datorită slujbei mele?

— Nu numai. Carrie se opri din mers, lăsându-și capul pe spate ca să urmărească din priviri un uliu șopârlar care se avânta în zbor spre bolta cerului. În primul rând, pentru că te-ai hotărât să te stabilești aici. În aceste locuri întinse, neîntinate și neprihănite. Carrie porni din nou. Gândește-te doar, aici poți să joci golf, să vânezi potârnichi și fazani și să pescuiești somoni într-unul dintre râurile de care mi-ai pomenit. Carrie chibzui câteva clipe la cele spuse. Îți place să pescuiești?

— Da. În copilărie, obișnuiam să merg la pescuit împreună cu tatăl meu în Yorkshire. Dar prindeam păstrăvi, nu somoni. Și nu mă pasionează deloc vânătoarea.

— Nici pe mine. Bietele păsări sălbatice doborâte cu pușca și prăvălindu-se din înaltul cerului. Sunt ucise pentru carnea lor gustoasă și servite ca delicatese în restaurantele de lux.

De-acum, drept în față, zăriră zidul grădinii englezești, împodobit deasupra cu un gărduleț din fier forjat,

bogat ornamentat. Poteca ducea către poarta înaltă de fier forjat, flancată de stâlpi încununați cu lei heraldici, sculptați în piatră, cu capetele culcate pe labele dinainte, și încolăciți de trandafiri cățărători țepoși, vestejiți în miezul iernii.

Ajunseră la poartă și zăboviră acolo, ițindu-se prin grilajul ajurat cu înfloriturî încâlcite spre grădina care se întindea la nesfârșit: pajiști povârnite în terase largi, în formă de trepte, oferind vederii ca-ntr-o panoramă măreața zidire de la Corrydale. Era un conac în stil victorian, cu fronton bogat sculptat, cu turnulețe și foișoare susținute de coloane, clădit din piatră roșie, acoperit de viță sălbatică. Li se păru imens și, poate, puțin cam pompos și înflorit, dar atrăgător într-un fel ce vădea prosperitate și stabilitate. Ferestrele, orientate către sud, erau închise; geamurile scânteiau în lumina soarelui. Se vedea un catarg pentru steag, înalt, vopsit în alb, pe o latură a terasei, dar nici un stindard nu flutura în vârful lui.

— Încântător! rosti Carrie după un timp. Ce vremuri bune trebuie să fi trăit Oscar aici.

— Ți-ar plăcea să locuiești aici? întrebă Sam.

— Te referi la conacul ăsta? La locurile acestea?

— Nu, vreau să spun pur și simplu aici. În Creagan. În Sutherland.

— Am o slujbă. În Londra. Trebuie să muncesc și să-mi câștig existența.

— Presupunând că n-ar trebui? Ai fi mulțumită? Ți-ar surâde să te retragi în ținuturile astea îndepărtate?

— Nu știu. Cred că aș avea nevoie de un răgaz. Ca să cântăresc în balanță argumentele pro și contra. Și ca

să părăsesc Londra pentru totdeauna, ar trebui să fiu liberă ca pasărea cerului. Fără îndatoriri, fără responsabilități.

— Și nu ești liberă?

— Mai e și Lucy la mijloc.

— Lucy?!

— Da, Lucy. Carrie trase zăvorul porții și o deschise. Se deșira dincolo o potecă lată, ca o linie dreaptă, străbătând grădina și ducând către un pâlc de fagi. În mijlocul acestei poteci, în dreptul șirului de trepte care urcau spre terasele conacului se găsea un cadran solar de piatră și o bancă de lemn curbată. Un alt șir de trepte dădeau înspre o porțiune a parcului, rezervată cultivării florilor, adăpostind tufe de rododendroni și de azalee. Structura riguros alcătuită, dispusă radial dintr-un centru în care se înalța statuia de piatră a unei zeițe mitice, era compusă din curbe, cercuri și elipse, toate mărginite de cimișiri; cufundată în zăpadă, se asemăna cu desenul unui artist, schițat pe o hârtie groasă și albă, cu un ciot de cărbune.

— Lucy constituie principalul motiv pentru care am acceptat slujba din Londra. Cineva trebuie să fie acolo pentru ea. Cineva trebuie s-o smulgă din existența anostă, izolată, monotonă pe care se vede silită s-o ducă, deși nu-i vina ei. Biata de ea n-are perspective favorabile. De-aia, sunt nevoită să-i ofer o șansă.

Sam reflectă asupra problemei.

— Mi se pare că s-a adaptat destul de ușor. E chiar fericită, spuse el șovăitor.

— Asta-i pentru că se simte cu adevărat fericită aici. Cu Elfrida și Oscar, cu toată lumea care vine și pleacă.

Și, firește, mai e și Rory Kennedy. Întoarcerea în Londra va reprezenta pentru ea o mare decepție.

Sam se pomeni că se revoltă din cauza acestei atitudini de mătușă proteguitoare. Carrie era prea tânără, prea frumoasă ca să-și modeleze întreaga viață numai și numai de dragul nepoatei.

— Lucy o să se descurce fără îndoială, grăi el. Are capacitatea de a-și reveni rapid. Cu timpul, o să găsească o cale de ieșire.

— Nu. Carrie era neclintită. Tu n-o cunoști pe mama ei egoistă. Nu poți să spui una ca asta.

— Așadar, ce ai de gând să faci cu Lucy?

— Oh, nu știu. Măcar să-i stau în preajmă, la celălalt capăt al firului de telefon. Să-i fiu aproape. Poate că de Paște am s-o iau din nou cu mine. În Cornwall, să stăm câtva timp cu Jeffrey. E bunicul ei la urma urmelor. Sau poate că o să mergem la schi. Copiii lui Jeffrey sunt destul de mari. Tata m-a învățat să schiez când aveam nouă ani și mi-a plăcut atât de mult, încât a devenit o pasiune pentru mine.

— Te vei întoarce în Oberbeuren?

— Nu. Rostise cuvântul răspicat, aproape înainte ca Sam să fi terminat de pus întrebarea. Nu în Oberbeuren. Pesemne, voi pleca în altă parte. Arosa sau Grindelwald sau Val d'Isère.

— Ai putea merge în Statele Unite. În Colorado sau Vermont. Pare să fie o călătorie îngrozitor de lungă, dar e cu siguranță mai puțin costisitoare.

— Vermont! Cu mâinile vârâte în buzunarele canadienei, Carrie mergea cu pași mari alături de el. Ai schiat vreodată în Vermont?

— Da, de câteva ori. Noi obișnuiam să plecăm cu mașina acolo la sfârșit de săptămână.

— Noi! repetă Carrie. Te referi la tine și la soția ta, nu?

Așadar, inevitabilul se întâmplase. Miezul problemei în jurul căreia se învârtiseră, momentul adevărului, punctul critic din care nu mai exista cale de întoarcere.

— Da, eu și cu soția mea, spuse Sam. Știi că sunt căsătorit.

— Da, am aflat. Carrie nu părea să fie tulburată.

Pășeau umăr la umăr, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și nici un cuvânt n-ar fi fost rostit.

— Elfrida ți-a spus.

— Firește. Credeai că n-o să-mi spună?

— Nu. Mi-a trecut prin minte această posibilitate. Soția mea și cu mine suntem despărțiți.

— Elfrida mi-a pomenit și de lucrul ăsta.

— Vrei să afli amănuntele neplăcute?

— Nu în mod special.

— Cred că sunt importante.

— Sunt sigură că doar pentru tine.

— Vreau să înțelegi, de aceea am spus că au importanță.

— Să-nțeleg? Te-ai purtat atât de urât?

— Nu. Da. Nu m-am culcat cu diverse femei, n-am avut nici o aventură amoroasă, dar munceam din greu, lipseam prea mult de acasă și nu-mi făceam niciodată destul timp liber și pentru ea.

— Cum o cheamă?

— Deborah. Debbie. Eu îi ziceam totdeauna Deborah. Lucram în New York. Am plecat odată la Easthampton

să-mi petrec weekend-ul cu un prieten, am fost invitat la o petrecere și am cunoscut-o atunci. Bunicul ei avea o casă mare acolo; pământ, plajă, cai, padocuri, piscină și tot dichisul. Ne-am cununat pe pajiștea din fața casei bunicilor ei din Easthampton și am avut la nuntă șapte sute de invitați, zece domnișoare de onoare și zece cavaleri de onoare, înveșmântați cu toții în ținută de mare gală. Deborah arăta fermecător și eu mă simțeam în culmea fericirii și mă lăsam purtat în voia curentului fără să opun rezistență sau să-mi țin în frâu sentimentele. Și apoi ne-am cumpărat un apartament într-un cartier rezidențial și Deborah și-a păstrat buna dispoziție cât timp s-a ocupat de decorarea noului cămin. Dar când lucrările s-au terminat și decoratorii de interioare au plecat în cele din urmă, a început să se plictisească și să devină agitată și nemulțumită. Eu trebuia să călătoresc în lung și-n latul Americii și câteodată, pe când eram departe de casă, Deborah se refugia la Easthampton. Alteori, își umplea timpul cu distracții de tot felul.

— Și copii?

— Nu. Nu vroia nici în ruptul capului. Nu atât de curând. Într-o bună zi, pasămite, cel puțin așa îmi promisese, dar nu chiar atunci. Oricum, la un moment dat, vara trecută, l-a întâlnit din nou pe acest tip. Îl cunoștea din colegiu. De atunci, individul fusese căsătorit de două ori și scăpase de curând din laturile căsniciei. Individul ducea o viață mondenă în New York. Bogat, onctuos și destul de stupid. Ațâțat ca un cotoi care umblă cu priviri viclene după plăceri. Au început o relație sentimentală, așa cum se spune în mod politicos în zilele noastre. N-am

bănuit niciodată. N-am știut nimic până când Deborah mi-a mărturisit că mă părăsește pentru că își dorea să trăiască laolaltă cu el. Și am fost distrus, pustiit sufletește. Nu numai pentru că o pierdeam, ci și pentru că știam sigur că îi căzuse cu tronc un nemernic. Și îmi dădeam seama că era genul de om care, binevoind să se însoare cu amanta, își crea pur și simplu un post vacant.

— Dar n-ai divorțat încă?

— Nu. N-am găsit răgazul să mă ocup de formalități. La șase săptămâni după ce Deborah a plecat, am primit un telefon din partea președintelui companiei, Sir David Swinfield, care mă ruga să mă întorc în Londra. Și de atunci... ei bine... am tot tergiversat lucrurile. Le-am neglijat. Mi-am ocupat timpul cu alte treburi. Fără îndoială că mai devreme sau mai târziu o să primesc o scrisoare din partea unui avocat și după aceea mingea o să se rostogolească până la capăt.

— Crezi că o să se lăcomească și o să-ți ceară o pensie alimentară mare?

— Nu știu. Depinde de avocat. Dar nu cred. Deborah nu-i genul ăsta de persoană. Oricum, ticălosul e doldora de bani, iar Deborah are o avere bunicică. Prea mare, poate. Pesemne că acest aspect ne-a provocat numai probleme. Mai ales mie.

— O mai iubești?

— Oh, Carrie...

— Știu. Te simți răspunzător. Te neliniștește viitorul ei. Ți-e teamă că o să sufere sau o să fie părăsită. Ai vrea s-o protejezi.

După scurt timp, Sam recunoscu:

— Da, așa cred.

— Dacă Deborah te-ar chema printr-un semn... dacă te-ar îmbia cu felurite vorbe... te-ai întoarce la ea?

Sam cumpăni o clipă.

— Nu, spuse el răspicat.

— De ce nu?

— Pentru că viața mea și-a schimbat făgașul. Fiindcă Deborah face parte din trecutul pe care l-am lăsat în urmă. Sunt aici acum. Și aici e locul în care am de gând să rămân pentru că m-am angajat să duc un lucru la bun sfârșit.

— E totuși soția ta.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Când te unești prin căsătorie cu o persoană, te legi pentru totdeauna printr-un jurământ sfânt. Acea persoană devine parte din tine și nu mai poți să fii liber niciodată. Vă aparțineți unul celuilalt până la sfârșitul vieții.

Carrie îi vorbise cu atâta amărăciune, încât Sam intuise deodată că nu trebuia decât să împingă cu putere înainte și zidul ridicat între el urma să se năruie în ultimă instanță.

Se întoarse spre ea.

— Carrie...

Dar Carrie mergea întins, se grăbi s-o prindă din urmă, o apucă de braț, trăgând-o binișor spre el. Sferele fumurii ale ochelarilor de soare se boldeau parcă de nedumerire la el și Sam ridică mâna, îi dădu la o parte și văzu, spre oroarea lui, că ochii ei negri erau scăldați în lacrimi.

— Carrie, spune-mi.

— De ce? Era mânioasă, clipind repede și des pentru a-și reține lacrimile.

— Pentru că şi eu am fost sincer cu tine.

— N-am încheiat împreună nici un târg. Nu te priveşte câtuşi de puţin şi nu vreau să vorbesc despre asta. Nu merită osteneala. Şi n-ai putea să înţelegi.

— Încearcă şi ai să vezi! Şi cred că o să-nţeleg cât se poate de bine. Am trecut şi eu prin multe situaţii dureroase. Partea cea mai proastă era că toată lumea ştia ce se întâmpla, în afară de mine, cap de lemn. Îmi luam câte o zi liberă de la lucru ca să-mi recâştig liniştea, continuam să muncesc mecanic, cu gândurile aiurea, şi nu ajungeam la nici un liman. Mă străduiam din greu să mă împac cu respingerea totală.

— Eu n-am fost respinsă. Carrie strigă în gura mare şi dintr-o dată chipul i se boţi cu cute mărunte asemeni unui copil plângăcios şi şiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obraji. Furioasă pe sine însăşi, îl îmbrânci la o parte, încercând să se elibereze din strânsoarea care o imobiliza, dar Sam o înlănţuise cu braţele de după umeri şi nu se îndura să-i dea drumul de teamă că s-ar frânge de pământ şi gândind că numai prin puterea lui o putea ţine teafără şi nevătămată.

— N-am fost respinsă. Am fost iubită. Eram îndrăgostiţi până peste urechi şi nu tânjeam decât să fim împreună. Dar sorţii erau împotriva noastră. Am înfruntat forţe potrivnice. Prea multe presiuni, responsabilităţi şi tradiţii. Serviciul lui, familia, soţia, copiii, religia şi situaţia socială înaltă. I-am fost pur şi simplu amantă. Am trăit în concubinaj. N-am avut nici o şansă. Niciodată. Şi ceea ce detest cu adevărat e că am ştiut dintotdeauna. Mă scoate din fire faptul că am închis ochii, am ignorat situaţia în

mod voit și, nemaiavând puterea de a mă împotrivi, mi-am ascuns capul în nisip ca struțul, așteptând nenorocirea să vină. Prefăcându-mă că problema se va rezolva de la sine. Am treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Credeam că sunt în stare să-mi rostuiesc viața. Și în cele din urmă, când Andreas m-a părăsit, mi-am pierdut cumpătul. Așa că acum știi totul, Sam, și nu mai trebuie să te străduiești să descoperi faptele. Și, poate, accepți că nu mă interesează câtuși de puțin bărbații însurați. Și dacă or să te cuprindă compasiunea și părerile de rău pentru mine, o să țip până răgușesc.

Sam deschise gura să protesteze, dar, în acel moment, Carrie se smuci să scape din îmbrățișare, se desprinse cu mișcări repezi și începu să alerge prin zăpadă, poticnindu-se, clătinându-se, gata să cadă, și apoi îndreptându-se din șale. Sam porni în goană după ea și o prinse iarăși din urmă.

— Oh, Carrie! și de această dată nu-i opuse rezistență. Pesemne că ostenise sau că i se curmase răsuflarea de atâtea suspine. O cuprinse în brațe și Carrie se lipi strâns de pieptul lui, umerii îi tremurau într-un zgâlțâit, pe când își ușura durerea plângând, cu fața îngropată în scurta lui de cojoc.

Sam își dorise fierbinte toată ziua s-o strângă în brațe cu afecțiune. Îi simțea trupul zvelt, aproape lipsit de greutate, și inima zvâcnind tare dincolo de straturile de haine groase. Puful căciulii ei de blană îl gâdila pe obraz și pielea îi mirosea dulce și proaspăt.

— Oh, Carrie! Era rușinos să exulte, radiind de bucurie și transportat de emoție, când ea suferea de

deznădejde și mâhnire. Încercând să-i aducă alinare, spuse:

— Totul o să fie bine.

— Slabă mângâiere!

Glasul îi era atât de rece și de neînduplecat, încât Sam își dădu seama numaidecât că n-avea rost să continue cu banalități inutile. Stând acolo, cu brațele petrecute în jurul trupului ei, Sam se pomeni neobișnuit de confuz și de dezorientat. În mod normal, instinctele nu-l înșelau. Dar, chiar atunci, pricepu lămurit că se găsea în mare încurcătură. Carrie era frumoasă, inteligentă și seducătoare, dar și dificilă. Și probabil din pricina firii ei greu de descâlcit, rămânea o enigmă. Trebuia să se înarmeze cu multă răbdare și să-i consacre mult timp pentru a o înțelege cu adevărat.

Dar accepta situația de voie, de nevoie.

— Totul o să meargă bine, spuse el din nou.

— Habar n-ai de nimic.

Acum, Sam avea încredere în sine și bunul simț să nu discute în contradictoriu. După un timp, plânsetele ei se domoliră. Carrie începu să se miște cu neastâmpăr ca și cum ar fi făcut un efort pentru a-și redobândi stăpânirea de sine. Sam își desprinse brațele cu blândețe și o urmări cum își șterge obrajii stropiți de lacrimi cu mănușa căptușită.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Pentru ce?

— Regret că lucrurile n-au ieșit așa cum le-am plănuit și că nu le-am anticipat. N-am vrut să te supăr. Asta era menită să fie o simplă plimbare ca să aducem bradul de

Crăciun și să luăm aer. Fără motive ascunse. Însă totul a mers anapoda.

— Nu-i vina ta. Sunt așa de stupidă...

— Ți-am vorbit despre Deborah pentru că simt nevoia câteodată. N-am avut intenția să te îndurerez.

— Știu. Hai să ștergem totul cu buretele. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată. Să ne continuăm plimbarea așa cum ne-am pus în gând de la bun început.

— Dar am discutat despre problemele noastre personale. E bine totdeauna să-ți descarci inima. Nu credeam că o să avem o convorbire intimă vreodată.

— E atât de bine să-ți descarci inima? Nu sunt atât de sigură.

— Ba da, așa se lămuresc lucrurile și devin mai ușor de înțeles.

— Nu știu dacă vreau să fiu înțeleasă. Nu-mi doresc altceva decât să fiu lăsată în pace. Probabil că acum mă simt mai bine așa. Independentă. Fără să aparțin nimănui, fără să depind de altă persoană.

— Nu fi așa de convinsă, îngăimă Sam, dar Carrie nu-l auzi.

Lucy

„Pagina 36

În această dimineață, Carrie și cu Sam au plecat să aducă bradul de Crăciun. Iar doamna Snead și cu mine ne-am apucat cu râvnă să facem curățenie mare în sufrageria abandonată. Era îngrozitor de prăfuită și de pustie. Am agățat un bilet pe ușă pe care am scris „Nu deranjați!", astfel încât să nu dea buzna nimeni. Doamna Snead a aprins focul în șemineu cu o bucățică de hârtie ca să se asigure că hornul nu era astupat cu cuiburi de stăncuță. Fumul a ieșit alene din cămin și doamna Snead a tras concluzia că nu era înfundat cu nimic, așa că putem să încingem un foc cu vâlvătăi în șemineu, ceea ce va schimba cu totul situația și va încălzi atmosfera.

Și se găseau acolo două lăzi mari din carton, care păreau să fie umplute cu ziare vechi, mototolite, însă am scotocit înăuntru și am descoperit niște sfeșnice de argint, patru la număr, groaznic de pătate, dar foarte frumoase. Am cărat toate gunoaiele în coridor și apoi le-am depozitat în oficiul de lângă bucătărie. Sunt atârnate la ferestre draperii grele de brocart, însă erau pline de praf, așa că am căutat scara mobilă dublă din oficiu, le-am

desfăcut din cârligele galeriei, le-am scuturat în grădină din spatele casei și apoi le-am prins la loc. Eu am spălat geamurile și doamna Snead a lustruit plăcile de teracotă smălțuită cu care e acoperit șemineul. Apoi am mutat masa în mijlocul sufrageriei și doamna Snead a dat cu aspiratorul. Am lustruit toate mobilele și am frecat bine sfeșnicele de argint, treabă care a durat o veșnicie pentru că sunt bogat ornamentate și cizelate într-un stil prea înflorit. Pe urmă, pe când eu am ieșit să aduc niște lumânări (înalte, de culoare crem, asemănătoare cu cele aprinse în biserică), doamna Snead a urcat la etaj să caute o față de masă în dulapul de lenjerie. N-a găsit nici una curată, dar, în schimb, a dat peste un vechi cearceaf de olandă, care este destul de potrivit și am întins o pătură groasă dedesubt ca să protejăm tăblia mesei. Cam la atât s-a rezumat dereticatul sufrageriei pentru că doamna Snead a trebuit să plece acasă ca să-i pregătească prânzul lui Arthur dar, împodobită cu sfeșnice, curățată de praf și cu hornul căminului desfundat, încăperea a căpătat un aspect cu adevărat sărbătoresc.

Am vrut să țin totul secret ca să fie o surpriză plăcută pentru toți ceilalți, dar Carrie și Sam s-au întors cu pomul de Crăciun chiar înainte de prânz și s-a iscat o mare discuție în legătură cu locul în care ar trebui pus bradul. Ne-am gândit să-l așezăm în salon, însă Elfrida organizează o petrecere sâmbătă la care a invitat o grămadă de oameni și ea și-a exprimat părerea că acolo ocupă prea mult din spațiu. Apoi Oscar a sugerat să-l punem pe palierul de la primul etaj, însă acolo se

găsește măsuța de servit băuturi și ar sta în calea celor care urcă și coboară pe scări. Așa că atunci m-am văzut nevoită să-mi divulg micul secret și s-au îmbulzit cu toții la parter să inspecteze ce făcusem. M-am simțit minunat pentru că toată lumea era emoționată, sufrageria mirosea a curățenie și a ceară de lustruit, iar Elfrida mi-a spus că nu-și închipuise niciodată că această cameră ar putea arăta atât de festiv. Și, bineînțeles, se nimerea tocmai bine pentru bradul de Crăciun. Așadar, Sam a ieșit din casă și a reapărut cu bradul și cu un soi de suport de lemn. Iar Elfrida s-a dus să aducă șalul de mătase roșie și a drapat piciorul de pom ca să ascundă cuiele de tâmplărie. Bradul e minunat și are forma și dimensiunea potrivite. Ador mireasma crengilor de brad, seamănă cu balsamul de baie cu esență de pin.

După-amiază, Oscar a strâns laolaltă toate podoabele cumpărate de noi, am împodobit împreună bradul, l-am încărcat de globuri colorate și ghirlande de beteală, iar Sam a aranjat instalația electrică de pom și a pus ornamentul în formă de stea în vârful bradului. Și Elfrida a scos la iveală o întreagă rolă de panglică lucioasă, cumpărată pentru legarea cadourilor, spunând că o să folosească în loc bandă adezivă. Am tăiat mici fâșii, am făcut fundițe și le-am prins de crengi. În cele din urmă, pomul de iarnă, decorat cu globuri, beteală și cu beculețe aprinse, e cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Carrie mi-a povestit că moșia Corrydale e încântătoare și deci trebuie neapărat să merg acolo într-o bună zi. Zăpada se așternea pretutindeni, pe câmpuri se

întindeau umbre albăstrii, lumina soarelui strălucea vio, iar grădinile se desfășurau în trepte de la conac până la brațul de mare. Într-un fel, mi-aș fi dorit să-i însoțesc, dar trebuia să fac curățenie în sufragerie cât timp doamna Snead se afla aici și putea să-mi dea o mână de ajutor.

Mâine o să ne pregătim pentru petrecere. Elfrida i-a telefonat deja doamnei Kennedy și ea ne va împrumuta niște pahare pentru că nu ne ajung. Iar lui Carrie i s-a dat în grijă pregătirea delicateselor. Azi după-amiază, după ce am terminat cu împodobitul bradului de Crăciun, am mers împreună până la patiserie și Carrie a comandat ruladă cu carne, un fel de pizza și pateuri. Și apoi am cumpărat filé de somon afumat pentru tarte. Petrecerea e programată să înceapă la ora șase și vin să ne ajute la pregătiri doamna Snead și cu Arthur. N-am realizat până acum că organizarea unei petreceri presupune atâta trudă. Probabil de aceea mama și bunica nu dau niciodată petreceri în apartamentul nostru din Londra.

Firește că au fost invitați și Rory și Clodagh. Mă voi îmbrăca elegant, cu noua fustă-mini neagră, cu colanții negri și cu jerseul alb. Aș vrea să-mi strâng părul într-un fel de coc ca să-mi etalez cerceii de aur."

Elfrida

În miezul iernii, în acest ținut nordic și friguros, deșteptându-se în beznă, Elfrida deschidea ochii și nu se dumirea cât era ceasul, pierzând șirul orelor. După scurt timp, bâjbâia după ceasornicul așezat pe noptieră și privea printre gene spre cadranul fosforescent, iar, dacă se întâmpla să fie vreo două noaptea, cobora din pat, își punea halatul și mergea împleticindu-se la baie. Câteodată, era ora cinci în zori. Sau opt dimineața, timpul să se scoale și să se apuce de treabă, dar chiar și atunci nici o rază de lumină nu licărea pe cer și văzduhul era întunecat ca în miezul nopții.

În această dimineață, Elfrida întinse mâna orbecăind după ceasornic, îl găsi pe dibuite și văzu că se făcuse deja șapte și jumătate. Oscar dormea încă alături. Coborî încetișor din pat ca să nu-l trezească, își luă capodul gros, își puse papucii și merse bâjbâind să închidă fereastra. Privind afară, observă că începuse să ningă din nou, fulgi de zăpadă cădeau lin, plutind în aer, purtați în voia vântului dinspre mare. Se roteau ca un vârtej pe deasupra clopotniței bisericii și, printre ramurile copacilor din cimitir, lumina împrăștiată de felinarele de stradă îi preschimba în steluțe aurii. Efectul

era atât de spectaculos încât Elfrida ardea de dorința să i-l împărtășească altei persoane. Oscar n-ar fi apreciat o asemenea priveliște, dacă l-ar fi trezit din somn, așa că îl lăsă să doarmă, ieși binișor din cameră, aprinse luminile pe palier, coborî în bucătărie, puse ibricul la fiert și făcu două cești de ceai. Urcă din nou în salon, unde trase draperiile și așeză cele două căni pe măsuța de lângă bovindou. Apoi se îndreptă spre mansardă să-i dea deșteptarea lui Lucy.

Lucy dormea ca un prunc nevinovat, cu mâna vârâtă sub obraz, cu părul lung răsfirat pe pernă. Patul ei era așezat sub lucarna fixată în acoperișul înclinat. Nu-și trăsese storul și se vedea geamul acoperit cu zăpadă. Elfrida aprinse veioza de pe noptieră.

— Lucy!

Lucy se foi în așternut, se răsuci pe o parte, căscă și deschise ochii.

— Lucy!

— Hm!

— Ești trează?

— Acum da.

— Vreau să te scoli. Vreau să-ți arăt ceva. Ți-am făcut o ceașcă de ceai.

— Cât e ceasul?

— Aproape opt fără un sfert.

Somnoroasă, Lucy se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Credeam că e abia miezul nopții.

— Nu. E dimineață. Și-i atât de frumoasă. Ceilalți dorm încă, dar te-am trezit să-ți arăt ceva.

Încă buimăcită și confuză, Lucy coborî din pat și-și trase pe umeri halatul de casă.

— E frig, spuse ea.

— Bate vântul. Și ninge iarăși.

Porniră spre salon, o liniște adâncă domnea pretutindeni. Camera de ședere era inundată de lumină.

— Uite! rosti Elfrida și merse în frunte, străbătând încăperea și instalându-se comod pe bancheta fixată în perete lângă fereastră. E atât de uimitor încât trebuia să te trezesc și să-ți arăt. Mă temeam că ninsoarea o să înceteze și o să ratezi spectacolul ăsta minunat.

Holbând ochii mari, Lucy se așeză alături.

— Seamănă cu un glob de sticlă pe care l-am avut în copilărie, spuse ea într-un târziu. Era plin cu apă, avea înăuntru o mică biserică și când îl clătinam, se stârnea o adevărată furtună de zăpadă.

— Și eu am încercat aceeași senzație. Dar fulgii ăștia sunt aurii din pricina luminii reflectate, ca niște stropi de soare.

— Se aseamănă cu o ilustrație desprinsă dintr-o felicitare de Crăciun și te gândești că n-ai putea să vezi niciodată aievea așa ceva.

— Și străduțele sunt atât de curate! Nici urmă de pas, nici o dâră sau făgaș lăsat de roțile mașinilor. De parcă n-ar mai exista nimeni pe lume, în afară de noi. Elfrida tăcu, apoi îi fulgeră prin minte un gând. Presupun că or să fie viscole și troiene pe drumurile principale. Mă bucur că nu trebuie să mergem nicăieri. Lucy tremura de frig. Hai, bea-ți ceaiul.

Lucy începu să soarbă cu recunoștință cuprinzând cana între degete și bucurându-se de licoarea fierbinte.

Amândouă contemplau în tăcere priveliștea ce se dez-făcea dincolo de fereastră. Se ivi apoi o singură mașină, ocolind pe lângă biserică și îndreptându-se în direcția șoselei. Se deplasa cu prudență, scrâșnind prin zăpadă în viteza a doua și lăsând în urmă făgașe întunecate în omătul moale.

După ce dispăru în depărtare, Lucy întrebă:

— Ce oră e acum în Florida?

Elfrida se văzu luată prin surprindere. Lucy nu pomenise niciodată până atunci despre Florida, despre mama ei sau despre noul prieten al mamei.

— Nu știu, spuse Elfrida cu dezinvoltură. Presupun că sunt cu cinci ore în urma noastră. Trebuie să fie acum cam trei dimineața. Și bănuiesc că e cald și umed. E greu să-mi imaginez. N-am fost niciodată în Florida. N-am apucat să merg în America.

Așteptă ca Lucy să-i vorbească pe larg, însă copila nu mai scoase nici un cuvânt.

— Ți-ar plăcea să fii acolo? o întrebă Elfrida cu blândețe. Cer senin, palmieri și piscine.

— Nu. Mi-ar displăcea profund. De-aia nici n-am plecat.

— Dar e minunat pentru mama ta. Ca o vacanță de basm.

— Îl detest pe Randall Fischer.

— De ce?

— E genul de om insinuant și mieros care-ți dă fiori.

— Probabil că-i drăguț și total inofensiv.

— Oricum, așa crede și mama.

— Ei, cu atât mai bine pentru ea.

— Prefer să stau aici. O să sărbătorim un Crăciun adevărat, nu-i așa? O să avem parte de un Crăciun nemaipomenit, nu?

— Așa sper, Lucy. Nu sunt sigură. Văzând și făcând.

*

— Oscar!

Adâncit în fotoliul de lângă șemineu, Oscar își ridică privirea din paginile ziarului.

— Da, draga mea.

— Mă pregătesc să te las singur.

— Pentru totdeauna?

— Nu. Doar pentru o jumătate de oră. I-am dat telefon Tabithei Kennedy și mă duc până la casa parohială să împrumut niște pahare pentru petrecerea noastră. Tabitha are văsăraie de rezervă, împachetată în cutii, pe care o păstrează pentru diverse evenimente din enorie.

— E foarte drăguț din partea ei.

— Trebuie să-ți iau mașina. O să conduc cu cinci mile pe oră și o să fiu foarte prevăzătoare.

— Să te-nsoțesc?

— Dacă vrei...

— Aș prefera să rămân aici, dar sunt gata să-ți fiu de folos.

— Poate, când mă-ntorc, mă ajuți să descarc portbagajul și să car cutiile înăuntru.

— Bineînțeles. Strigă-mă. Oscar chibzui câteva clipe. E atâta liniște. Unde-s ceilalți?

— Sam și cu Carrie au plecat la Buckly. Și Lucy s-a închis în mansardă ca să-și împacheteze cadourile de

Crăciun. Dacă nu ţi-e greu, scoate-l pe Horace la o scurtă plimbare. Ninsoarea s-a oprit.

Oscar nu se arătă deosebit de încântat de această propunere.

— Da, încuviinţă el într-un mod evaziv.

Elfrida surâse şi apoi se aplecă să-l sărute.

— Ai grijă, îl sfătui ea, dar Oscar îşi reluase deja lectura.

Afară vântul sufla tăios şi zăpada era înşelătoare. Înfofolită în haina ecosez, încălţată cu cizme şi cu căciula de lână înfundată peste urechi, Elfrida părăsi căldura casei şi zăbovi să privească spre văzduh. Văzu norii rostogolindu-se pe cerul neguros şi pescăruşii bătând grăbiţi din aripi în aerul îngheţat. Maşina lui Oscar era acoperită de zăpadă. Elfrida curăţă parbrizul cu mănuşa, dar, dedesubt, se închegase o pojghiţă de gheaţă, aşa că se sui în automobil, porni motorul şi puse în funcţiune radiatorul. Curând după aceea, gheaţa se topi încet-încet, prelingându-se de-a lungul parbrizului, şi izbuti s-o scoată la capăt fără alte eforturi. Demară cu prudenţă, hârâind de-a lungul străzii, apoi coti spre dreapta în punctul în care drumul se bifurca şi urcă încet pe povârnişul ce ducea către prezbiteriu. Camionul încărcat cu nisip de împrăştiat pe drumuri trecuse deja pe acolo, aşa că ajunse cu bine la destinaţie, fără derapaje sau alte incidente.

Parcă lângă poarta casei parohiale, păşi cu băgare de seamă pe poteca din grădină, îşi scutură zăpada de pe cizme, apăsă pe butonul soneriei şi deschise uşa.

— Tabitha!

— Sunt aici. În bucătărie.

Elfrida observă că prezbiteriul era deja decorat pentru sărbătorile Crăciunului. Un brad (nu foarte mare) se găsea lângă piciorul scării, împodobit cu beteală, steluțe și ornamente în formă de ghirlandă, confecționate din hârtie lucioasă de diverse culori. Tabitha se ivi la capătul coridorului, cu șorțul prins la mijloc și cu părul negru strâns la ceafă într-o coadă de cal.

— Ce zi! Îmi pare bine să te văd. Cafeaua e gata. Intră repede și închide ușa. Ai mers pe jos?

Elfrida își descheie haina și o atârnă pe pilastrul ce susținea balustrada scării în spirală.

— Nu, am fost îndrăzneață și am venit cu mașina. Trebuia. Nu puteam să car cu brațele acasă două cutii pline cu pahare. Aș fi alunecat pe drum, probabil că mi-aș fi rupt picioarele și cu siguranță că aș fi spart paharele. O urmă pe Tabitha în bucătărie. Ce mirosuri apetisante!

— Am pus aluaturile la copt. Fac plăcintă cu fructe confiate, ruladă cu carne, două checuri și biscuiți din aluat fraged. Știi că-mi place să gătesc, dar nu mai prididesc cu treaba în perioada sărbătorilor Crăciunului. Robotesc de azi dimineață și mai am de făcut umpluturile și crema din zahăr, unt și coniac. Problema e că mulți enoriași trec pe aici în această perioadă a anului cu felicitări sau cadouri pentru Peter și trebuie să-i poftești înăuntru și să le oferi ceva de mâncat și de băut, măcar în semn de recunoștință.

— Îmi pare rău. Ești așa de ocupată și eu te întrerup.

Tabitha turnă cafeaua în cești.

— Nici pomeneală! E un prilej să fac o pauză pentru cinci minute. Trage-ți un scaun și simte-te ca la tine acasă. Tabitha așează ceașca pe masă. Ceea ce mi-aș dori cu adevărat este să ies în aer liber. Ar trebui să ne plimbăm pe plajă sau să lunecăm cu sania pe terenul de golf, scăpând de toate responsabilitățile, în loc să trudim ca niște sclave pentru pregătirile de Crăciun. Sunt sigură că perioada sărbătorilor nu înseamnă numai osteneală și muncă herculeană. În fiecare an, mă jur că o să simplific lucrurile și nu fac decât să le complic.

Tentată de mireasma cafelei, Elfrida se conformă îndemnului Tabithei. Bucătăria casei parohiale era de modă veche, aproape la fel ca și cea de la Estate House, dar cu mult mai veselă, cu ilustrații și desene făcute de Clodagh, agățate pe tăblia ușii și cu un birou înțesat de hârtii și fotografii de familie. Se vădea că acesta era domeniul Tabithei, în care nu numai că gătea pentru a-și hrăni familia, dar în care își și organiza viața, dând telefoane și compunând scrisori.

— Hai, spune-mi toate noutățile. Ce vi s-a mai întâmplat? se interesă Tabitha.

— Nimic deosebit. L-am lăsat pe Oscar să-și citească ziarul, iar Sam și cu Carrie au plecat la Buckly să vadă filatura de lână.

— Sam e străinul misterios care a sosit pe neașteptate la voi, nu? E încă la Estate House?

— Rămâne să petrecem împreună Crăciunul. Vremea e groaznică și, de fapt, n-are unde să meargă.

— Dumnezeule, ce trist! El și cu Carrie s-au împrietenit?

— Așa se pare, spuse Elfrida cu prudență.
— Destul de romantic.
— Tabitha dragă, Sam e căsătorit.
— Atunci de ce nu stă cu soția lui?
— Pentru că ea se află la New York.
— Nu-și vorbesc?
— S-au despărțit. Dar nu cunosc amănuntele.
— Ei bine, sunt tot felul de oameni, rosti Tabitha pe un ton filosofic.
— E ciudat că n-ai avut ocazia să-l întâlnești încă. Mă simt ca și cum am fi cu toții împreună de luni întregi, însă n-au trecut de fapt decât câteva zile. Oricum, o să-i cunoști pe Sam și pe Carrie mâine seară. Petrecerea începe la ora șase.
— Ți-am pus cutiile în vestibul. Șase pahare pentru vin, șase pahare de apă, fără picior, și câteva cești. Ai nevoie și de farfurii?
— Nu cred. O să fie mai degrabă un bufet rece, cu aperitive, prăjituri și băuturi. Carrie se ocupă de toate astea.
— Câți invitați or să vină?
— Cam șaptesprezece. Voi patru...
— Clodagh n-o să poată participa. A fost invitată la cină de o colegă de școală și o să rămână peste noapte acolo. Te superi?
— Câtuși de puțin. Se va distra mai bine probabil.
— Dar Rory nu va rata ocazia în mod sigur. Cine altcineva?
— Jamie Erskine-Earle și soția lui.
— Jamie și Emma? Habar n-aveam că îi cunoști!

— Jamie a trecut pe la noi să evalueze un tablou. Dar s-a dovedit a fi un fals, nu era pictat de David Wilkie, așa cum credeam eu, prin urmare un alt vis deșert.

— Te gândeai să-l vinzi?

— Aș fi putut, dar nu și acum.

— E adorabil, nu-i așa? Mă refer la Jamie. Arată ca un adolescent. Și e nu numai expert în materie, dar și tată de familie, are trei fii viguroși. Ai cunoscut-o pe Emma?

— Am vorbit doar la telefon când i-am invitat la petrecere.

— E cu adevărat simpatică, ființa cea mai sinceră, realistă și pragmatică pe care am întâlnit-o vreodată. Crește ponei de Shetland, câini și supraveghează totul la Kingsferry. Jamie e mai interesat să alerge după obiecte vechi și de preț, să descopere sfeșnice de valoare și portrete uitate. Emma conduce ferma, dă o mână de ajutor în perioada de fătare la oi și repară acoperișul. Pe cine ai mai invitat?

— Pe librar și soția lui, familia Rutley.

— Perfect!

— Și pe doctorul Sinclair cu nevasta.

— Cât se poate de bine.

— Nu le știu numele de botez.

— Geordie și Janet.

— Și familia Snead.

— Doamna Snead și Arfur?

— Păi, când a aflat că dăm o petrecere, doamna Snead s-a oferit să mă ajute cu pregătirile. Și nu suportam s-o știu închisă în bucătărie și spălând vase tot tim-

pul, așa că i-am spus să ni se alăture și să-l aducă și pe Arfur. Mi-a zis că Arfur o să care tăvile și o să servească băuturile.

— Ca un majordom.

— Oscar și cu mine ne-am împrietenit cu ei, prin urmare nu puteam să-i tratez cu desconsiderare.

— Vor fi sufletul întregii petreceri.

Tabitha își terminase de băut cafeaua. Puse ceașca pe masă și atunci privirile li se încrucișară.

— Cum se mai simte Oscar? întrebă Tabitha.

— Destul de bine. Îi place totuși să stea liniștit, să fie lăsat să-și citească ziarul și să dezlege cuvinte încrucișate.

— Peter i-a dat cheia de rezervă de la orga bisericii. Știai?

— Nu. Oscar n-a suflat o vorbă despre asta.

— Peter s-a gândit că muzica l-ar ajuta, că ar fi un soi de terapie.

— Oscar n-a folosit-o niciodată. A intrat în biserică doar o singură dată și atunci pentru că Lucy vroia să arunce o privire. După câte știu, n-am mai trecut pe acolo.

— Nu-mi închipui că asta i-ar aduce mare consolare.

— Oscar n-are nevoie de consolare. Își dorește pur și simplu să fie lăsat în pace ca să depășească situația dificilă pe îndelete. Cât despre musafirii noștri, așteptați și neașteptați, cred că se bucură în sinea lui de acest neîntrerupt du-te-vino. Oscar o îndrăgește foarte mult pe Lucy. Dar, Tabitha dragă, lucrurile nu merg încă strună. Oscar și cu mine suntem foarte apropiați și totuși

îmi dau seama că se retrage în sine. Ca și cum o parte din ființa lui hălăduiește în altă parte. Pribegind departe, pe meleaguri străine, căutând drumul și încercând să iasă la liman. Sau rătăcind într-un crud exil, peste mări și țări. Iar eu nu-l pot însoți pentru că nu mi se dă voie să trec prin toate vămile.

— Peter ar spune că-i o chestiune de răbdare.

— Răbdarea n-a fost niciodată una dintre virtuțile mele. Nu înseamnă că aș avea multe.

Tabitha izbucni în râs.

— Prostii! Nu se poate să existe oameni absolut virtuoși sau absolut vicioși. Mai vrei cafea?

— Nu. A fost delicioasă. Elfrida se ridică în picioare. Acum trebuie să te las să-ți vezi de treburi și să fac umplutura pentru curcan. Îți mulțumesc pentru pahare și pentru că m-ai ascultat cu bunăvoință ca de obicei.

— Te ajut să pui cutiile în portbagaj. Și ne vedem așadar mâine seară la ora șase. O să ne prezentăm îmbrăcați în ținută de paradă. Ce palpitant, de-abia aștept!

Oscar

Elfrida plecase de vreo zece minute când Oscar, absorbit de dezlegarea jocului de cuvinte încrucișate din „The Times", se pomeni întrerupt de Lucy, care se ivi în prag. Îmbrăcată cu jacheta roșie matlasată, încălțată cu ghete, Lucy se pregătise să iasă din casă.

— Oscar!

— Bună, scumpa mea. Oscar puse jos ziarul. Credeam că te ocupi de împachetatul cadourilor pentru Crăciun.

— Da, însă mi s-a terminat panglica. Unde-i Elfrida?

— S-a dus până la casa parohială ca să împrumute niște pahare. N-o să zăbovească prea mult.

— Mă întrebam dacă are ceva de cumpărat de la magazin.

— Cred că nu vroia decât ca Horace să fie scos la plimbare.

— Bine, mă duc întâi la librărie, apoi merg cu Horace la plimbare pe plajă.

— Pesemne că-i acoperită de zăpadă.

— Nu contează!

— Păi, ai grijă să nu fiți atacați de un Rottweiler.

— Nu-mi aduce aminte. Lucy făcu o grimasă de groază.

— O să-i spun Elfridei că te întorci la prânz.

Lucy plecă. După câteva clipe, Oscar auzi chelălăitul de bucurie scos de Horace, care aştepta cu nerăbdare să iasă la plimbare, apoi zgomotul de uşă deschisă şi trântită şi rămase singur. Se întoarse la jocul de cuvinte încrucişate. Şi atunci începu să sune telefonul. Sub impulsul momentului, hotărî să-l lase să zbârnâie şi să aştepte ca altcineva să răspundă. Dar îşi aminti că rămase singur în casă, aşa că puse deoparte ziarul cu oarecare agasare, îşi îndesă creionul în buzunarul cămăşii, se săltă cu efort din fotoliu şi se îndreptă spre palier.

— Estate House.

— Nu vă supăraţi, aş putea vorbi cu domnul Blundell? Un glas de femeie, cu un puternic accent scoţian.

— La telefon!

— Oh, domnule Blundell, sunt sora-şefă Thomson de la Royal Western Hospital din Inverness. Mă tem că trebuie să vă dau o veste tristă. Maiorul Billicliffe a murit azi de dimineaţă. Am numele dumneavoastră trecut în registru ca ruda cea mai apropiată.

Bătrânul Billicliffe. Mort! Oscar se sforţa să găsească cuvinte.

— Înţeleg! reuşi el să îngaime.

— S-a stins din viaţă ca o candelă. A avut un sfârşit bun, fără chinuri.

— Bine măcar că nu s-a chinuit. Vă mulţumesc că m-aţi anunţat.

— Sunt câteva obiecte personale pe care vreţi probabil să le recuperaţi. Dacă aţi putea...

— Desigur, spuse Oscar.

— Și alte aranjamente... Plină de tact, infirmiera-șefă nu-și încheie propoziția. Dar Oscar pricepu la ce făcea aluzie.

— Desigur, repetă el. Vă mulțumesc. În primul rând pentru că ați avut grijă de el. O să ținem legătura.

— Și eu vă mulțumesc, domnule Blundell. Îmi pare rău. La revedere.

— La revedere, doamnă Thompson.

Oscar închise telefonul și, simțind dintr-o dată nevoia să se așeze, ca și când i s-ar fi tăiat genunchii, se ghemui pe treptele scării care suia spre mansarda lui Lucy. Billicliffe murise, iar Oscar nu era numai ruda cea mai apropiată, ci și executorul testamentar. Se pomeni că i se învălmășeau în minte gânduri tulburi și nevrednice și se simți recunoscător că Elfrida nu se găsea aici, altminteri s-ar fi trezit că le dă glas.

Cât de tipic pentru bătrânul neghiob să se stingă din viață chiar acum, într-un moment cu totul nepotrivit. Când Oscar avea casa plină de musafiri, când se apropiau sărbătorile Crăciunului și când drumurile spre Inverness erau blocate din pricina zăpezii. Dacă și-ar fi plănuit moartea, Billicliffe nu și-ar fi putut alege să dea ortul popii într-un moment mai nepotrivit.

Dar apoi Oscar își aminti de clipa în care își luase rămas-bun de la bătrânul Billicliffe și resentimentele i se spulberară ca-ntr-o izbire de vânt, simțindu-se în schimb mâhnit pentru că bătrânul murise singur, iar Oscar și cu Elfrida, în pofida bunelor intenții, nu fuseseră în stare să-l viziteze la spital, să se revanșeze pentru comporta-

mentul lor nepoliticos, să repare nedreptatea făcută şi să-şi ia adio.

Medita la ceea ce se cuvenea să facă. Mingea era în terenul lui şi el trebuia să preia iniţiativa, dar nu-i trecea prin minte cum să înceapă. Şi stând aşa acolo, ca un caşalot eşuat pe ţărm, împotmolit în nisip, se gândi că nu trecuseră decât două luni din seara îngrozitoare în care i se dăduse de ştire că Gloria şi Francesca îşi pierduseră viaţa în accidentul de maşină.

Dar acum lucrurile erau diferite şi trebuia să-şi îndeplinească promisiunea făcută maiorului Billicliffe. Cum de ajunsese oare într-o astfel de situaţie? Îşi reaminti de dimineaţa geroasă în care-l condusese pe maiorul Billicliffe cu maşina la spitalul din Inverness. Şi cum bătrânul sporovăise fără încetare, răscolind prin şuvoiul amintirilor. Şi atunci îi spusese: „Pregăteşte-te pentru tot ce poate fi mai rău şi nu-ţi pierde speranţa", rugându-l pe Oscar să-i fie executor testamentar.

Avocatul! Oscar îşi notase în agendă numele acestuia. Se ridică de pe trepte, se îndreptă spre salon şi-şi găsi carnetul de notiţe pe birou. Răsfoi paginile la repezeală. Murdo McKenzie. Îi trecu prin minte că numai maiorul Billicliffe putea să aibă un avocat cu un nume atât de ciudat. Murdo McKenzie, McKenzie & Stout, South Street, Inverness.

Nu scrisese nici un număr de telefon lângă adresă, aşa că îl căută în cartea cu lista abonaţilor, îl copie în agendă şi se întoarse pe palier. Se aşeză din nou pe treaptă, ridică telefonul de pe comodă şi apăsă cu putere pe taste. Se gândi că trebuia să se ocupe de funeralii. Biserică. Priveghi. Tot ritualul aşezării în mormânt a cor-

pului celui decedat. Va trebui să-i anunțe pe oameni și să-i spună lui Petre Kennedy. Și un ferpar în ziar. Doar câteva rânduri. În presa națională sau în cea locală...

— Firma de avocatură McKenzie & Stout.

— Oh, bună ziua. Aș putea vorbi cu domnul Murdo McKenzie?

— Cine îl caută?

— Oscar Blundell. Din Creagan.

— Așteptați o clipă, vă rog.

Lui Oscar i se strânse inima în piept. Oamenii rosteau de obicei astfel de cuvinte consacrate prin uz și se văzuse deseori silit să aștepte la celălalt capăt al firului o groază de timp, ascultând o melodie neîntreruptă. Dar temerile lui se vădiră a fi neîntemeiate. Murdo McKenzie răspunse aproape imediat.

— Domnule Blundell, bună ziua. Aici e Murdo McKenzie. Cu ce vă pot ajuta? O voce puternică, gravă, cu accent scoțian.

— Bună ziua. Îmi pare rău că vă deranjez, însă tocmai am aflat că maiorul Billicliffe a murit. Maiorul Godfrey Billicliffe, adăugă el, ca și cum ar fi putut exista două persoane cu același nume.

— Oh, ce veste tristă! Regret sincer.

— M-au anunțat pe mine pentru că eram înregistrat în catastif ca ruda cea mai apropiată. Și, firește, maiorul Billicliffe mă rugase să-i fiu executor testamentar. Se pare că nu mai are pe nimeni altcineva.

— Da, n-are familie. Billicliffe m-a înștiințat de acest aranjament și mi-a spus că ați acceptat să vă asumați această îndatorire.

— De aceea v-am și sunat. Trebuie să aranjăm din timp funeraliile, dar unde, când și cum? Billicliffe mai are prieteni în Creagan care vor dori cu siguranță să-l conducă pe ultimul drum, însă, după câte știu, drumurile sunt blocate de zăpadă și nimeni nu poate ajunge la Inverness. Ca să nu mai vorbim că se apropie sărbătorile Crăciunului. Și pentru pregătirea înmormântării, trebuie să ne adresăm unui antreprenor de pompe funebre și să înștiințăm banca și oficiul de stare civilă...

Murdo McKenzie interveni cu blândețe:

— Domnule Blundell, de ce nu lăsați totul în seama mea? Problema e că maiorul Billicliffe și-a exprimat dorința înainte de moarte să fie incinerat, așa că acest lucru ne scutește de multe bătăi de cap. Cât despre antreprenorul de pompe funebre, o să mă ocup eu. Există o firmă de pompe funebre în Inverness, cu o bună reputație. Ce-ați zice să iau legătura cu domnul Lugg și să fac toate pregătirile necesare?

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, dar când?

— Aș sugera ca incinerarea să aibă loc la sfârșitul săptămânii viitoare. Înainte de Anul Nou. Până atunci, vremea se va îmbunătăți și dumneavoastră și ceilalți prieteni ai răposatului din Creagan veți putea să străbateți peninsula Black pentru a asista la ceremonia incinerării.

— Dar nu s-ar cuveni să organizăm un soi de praznic creștinesc după funeralii? Aș fi dispus să suport aceste cheltuieli.

— Domnul Lugg se va ocupa și de acest lucru. Poate în holul unui hotel sau într-o sală de recepție. Depinde câți oameni se vor strânge la funeralii.

— Și toate celelalte detalii în legătură cu testamentul prevăzut cu o formulă executorie și cu banca. Înghețarea contului bancar...

— O să rezolv și aceste lucruri.

— Și bunurile sale personale. Oscar zbură cu gândul la pijamalele decolorate ale maiorului Billicliffe, la aparatul auditiv, la valiza de piele uzată. Toate lamentabile însă, spre marea lui surprindere, simți că i se așează un nod în gât. Lucrurile lui personale! Trebuie să le ridice cineva de la spital.

— O să dau un telefon și o să vorbesc cu infirmiera-șefă a secției. Vă amintiți numărul salonului de spital?

Oscar își reaminti.

— Da, cincisprezece. Se lăsă o pauză, timp în care Murdo McKenzie își nota în agendă.

— O s-o rog pe secretara mea să se ocupe de recuperarea lucrurilor.

— Vă rămân profund îndatorat. Mii de mulțumiri. Mi-ați luat o piatră de pe inimă.

— Știu că maiorul Billicliffe nu și-ar fi dorit să vă supere în vreun fel, așadar o să-i telefonez domnului Lugg și o să mă ocup de toate pregătirile necesare. O să vă pun la curent cu mersul lucrurilor. Dați-mi numărul dumneavoastră de telefon!

Oscar i-l dictă.

— Și locuiți la Estate House?

— Exact!

— Nici o problemă atunci. O să ținem legătura.

— Sunteți prea amabil. Vă mulțumesc pentru bunăvoință. Și acum n-o să vă mai răpesc timpul...

— Domnule Blundell!

— Da?

— Nu închideți. Mai am ceva de spus. Intenționam să vă scriu, dar firește că nu te poți baza pe serviciile poștale pe o vreme ca asta și, din moment ce tot discutăm acum, n-ar strica să vă informez.

— Îmi pare rău, nu înțeleg despre ce-i vorba.

— Odată internat în spital, maiorul Billicliffe m-a sunat să-mi spună că vrea să ne vedem. Eu locuiesc pe lângă Nairn și trec prin fața spitalului în drum spre serviciu, așa că l-am vizitat lunea trecută. Zăcea întins în pat și era foarte slăbit și plăpând, dar perfect lucid. Se frământa cu gânduri de tot felul în privința testamentului. De la decesul soției lui, n-a apucat să-și facă unul nou și vroia să i-l redactez pe loc. Mi-a dat dispoziții în legătură cu dorințele ce urmează a-i fi îndeplinite după moarte, mai ales în privința transmiterii bunurilor materiale, și a fost în stare să-l semneze. Dumneavoastră sunteți singurul moștenitor testamentar, domnule Blundell. Maiorul Billicliffe nu era un om cu proprietăți și avere, dar v-a lăsat moștenire casa din Corrydale, mașina și câinele. Mă tem că nici mașina, nici câinele, nu reprezintă bunuri deosebite, dar acestea au fost dorințele lui. Cât despre bani, maiorul Billicliffe trăia foarte cumpătat din pensie care, firește, se suspendă acum că a murit. Însă avea niște economii care, de îndată ce se achită cheltuielile de incinerare și notele de plată restante, ar trebui să se ridice la suma de două mii și cinci sute de lire.

Oscar ședea pe treaptă, cu telefonul la ureche, și încremenise de uimire.

— Domnule Blundell?

— Da, sunt aici.

— Credeam că s-a întrerupt legătura.

— Nu, ascult.

— Mă tem că nu-i o moștenire substanțială, dar maiorul Billicliffe era dornic să știți cât de mult a apreciat gestul dumneavoastră de bunătate.

— N-am fost câtuși de puțin bun cu el, spuse Oscar, dar se părea că avocatul îi ignoră vorbele.

— Cunoașteți casa?

— Am intrat o dată acolo să iau o cheie. Dar firește că îmi amintesc de ea din vremea când era căsuța pădurarului și bunica mea locuia la Corrydale.

— Am redactat actele de cesiune când a cumpărat-o maiorul Billicliffe. Este o locuință destul de modestă, dar aș spune că există posibilități de îmbunătățire.

— Da, da, desigur. Îmi pare rău că sunt necomunicativ, însă mi-a pierit graiul.

— Înțeleg.

— Nu m-am gândit niciodată... nu m-am așteptat...

— O să vă expediez totuși o scrisoare cu toate detaliile și atunci o să vă puteți hotărî cum procedați. Și nu vă neliniștiți în legătură cu pregătirea funeraliilor. O să vorbesc cu domnul Lugg și el o să aranjeze totul cum se cuvine.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc foarte mult.

— Pentru nimic, domnule Blundell. La revedere. Și vă urez un Crăciun fericit.

Închise telefonul. Oscar lăsă încet receptorul în furcă. În final, bătrânul Billicliffe își jucase atuul și ticluise lucrurile. Oscar își trecu mâna peste frunte.

— Ei poftim, al naibii să fiu!

Alunecă cu gândul la căsuţa de pe moşia Corrydale, aşa cum şi-o amintea din vremea când sălăşluiseră acolo pădurarul şi soţia lui. Pe atunci, fusese un cămin vesel care clocotea de viaţă şi fremăta ca un stup, cu patru copii, cu trei câini, o cuşcă cu dihori albi lângă uşa din spate, cu şiruri de rufe întinse pe frânghii, fluturând în bătaia vântului. Ardea totdeauna un foc de turbă în vatră şi el, Oscar, pe atunci un băieţandru, era primit cu bucurie şi căldură. Încercă să-şi reamintească planul casei, dar, în acele zile demult apuse, nu se avântase mai departe de camera de şedere, cu miros de petrol lampant şi de pâine dospită şi coaptă în cuptor.

Acum îi aparţinea.

Oscar se uită la ceas. Era douăsprezece fără cinci minute şi tânji dintr-o dată după o băutură tare. De obicei, nu bea niciodată în miezul zilei. Însă simţea nevoia să tragă o duşcă de gin cu apă tonică pentru ca să se liniştească, să capete curajul beţivului şi să facă faţă acestor neprevăzute întorsături ale vieţii.

Se urni din loc, coborî la parter şi scotoci pe rafturile din plăci de ardezie din oficiul de lângă bucătărie. Acolo găsi o sticlă de gin Gordon's, pe jumătate plină, şi o sticlă de apă tonică, se întoarse în bucătărie şi îşi prepară băutura fortifiantă.

Uşa din faţă se deschise brusc.

— Oscar! Se înapoiase Elfrida.

— Sunt aici!

— Vii să mă ajuţi?

Îi ieşi în întâmpinare, cu paharul în mână.

— Beau pe ascuns, rosti Oscar. După cum vezi, am devenit un băutor împătimit.

Elfrida nu se arătă prea tulburată.

— Oh, bună treabă, n-am ce zice! Am două cutii grele în portbagajul mașinii. Elfrida lăsase ușa larg deschisă. Oscar întinse mâna peste umerii ei și împinse ușa, trântind-o cu zgomot.

— Mai târziu, spuse el.

— Dar...

— O să le aducem mai târziu. Haide, vreau să-ți vorbesc. Avem ceva de discutat.

Elfrida căscă ochii de mirare.

— E grav?

— Nicidecum. Scoate-ți haina și hai să mergem în bucătărie ca să ne așezăm și să vorbim în liniște.

— Unde-i Lucy?

— A ieșit să cumpere niște panglică. Iar Sam și cu Carrie nu s-au întors încă. Așa că suntem singuri. Hai să nu ne irosim timpul. Vrei să bei un gin cu apă tonică?

— Dacă tot ne-am pus pe băut înainte de prânz, aș prefera un pahar cu vin de Xeres. Elfrida își descheie haina, o atârnă pe balustrada scării și-l urmă în bucătărie.

— Oscar, ești aprins la față și emoționat. Ce s-a întâmplat?

— O să-ți spun imediat.

Elfrida se așează la masă, Oscar îi aduse paharul cu vin de Xeres, apoi se instală și el pe scaun.

— Noroc și să trăiești, draga mea!

— Și tu, Oscar.

— Dacă îți povestesc pe îndelete, mă asculți până la capăt fără să mă bombardezi cu întrebări? Altminteri, o să mă fâstâcesc și toată tărășenia e destul de complicată.

— O să mă străduiesc.

— E-n regulă. Maiorul Billicliffe a murit azi dimineață. Am primit un telefon de la spital.

— Oh, Oscar! Elfrida își acoperise gura cu palma.

— Știu! Nu ne-am învrednicit să-l vizităm la spital. Nu l-am vegheat la căpătâiul patului și nu i-am dus strugurii. Dar sincer să fiu, cu drumurile astea înzăpezite, n-am fi reușit niciodată să parcurgem o asemenea distanță.

— Nu-i vorba numai de asta. E atât de trist! Să fii singur și să mori părăsit de toți...

— N-a fost singur. Stătea într-un salon de spital, înconjurat de infirmiere binevoitoare și de alți pacienți.

— Probabil că da. Elfrida chibzui câteva clipe, apoi oftă. Ce încurcătură! Și tu ești trecut în scriptele secției ca ruda cea mai apropiată... Asta înseamnă că...

— Ascultă-mă! spuse Oscar.

Și începu să-i povestească totul de-a fir a păr. Despre convorbirea telefonică cu avocatul Murdo McKenzie și despre modul în care acest om cu experiență îi luase o piatră de moară de pe cuget. Îi spuse despre antreprenorul de pompe funebre din Inverness, domnul Lugg, în care Murdo McKenzie avea atâta încredere, și cum domnul Lugg era persoana potrivită să pregătească toate cele necesare pentru incinerare.

— Dar când or să aibă loc funeraliile? întrebă Elfrida.

— La sfârșitul săptămânii viitoare. Până atunci, toți prietenii lui din Creagan vor putea să ajungă la Inver-

ness pentru ca să-i aducă un ultim omagiu. Zăpada asta nu poate dura la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să se topească.

— S-ar cuveni să-i anunțăm decesul în ziar.

— Și să-i înștiințăm pe oamenii de prin partea locului.

— O să-l sun pe Peter Kennedy.

— Of, dragul meu. Ce moment nepotrivit!

— Exact același lucru mi-a trecut și mie prin minte și a trebuit să fac un efort pentru a-mi veni în fire și să-mi curm gândurile necreștinești.

— Ei bine, presupun că asta e situația.

— Nu, Elfrida, n-am terminat.

— Mai e ceva?

— Testamentul lui Billicliffe nu mai era valabil. Soția lui a decedat demult și și-a făcut unul nou. M-a trecut pe mine singurul moștenitor testamentar. Nu, să nu spui nimic până nu isprăvesc. Asta înseamnă că mi-a lăsat casa, mașina, câinele și tot avutul lui. Averea sa se ridică la două mii și cinci sute de lire. Toate economiile lui de-o viață. Maiorul Billicliffe trăia din pensie.

— Casa? Ți-a lăsat moștenire căsuța lui? Ce înduioșător! Nu avea familie? Absolut nici o rudă?

— Pe nimeni.

— Bietul om singuratic! Oh, Oscar, ne-am purtat de-a dreptul răutăcios cu sărmanul bătrân.

— Asta rămâne între noi.

— Te ascundeai după canapea și evitai să dai ochii cu el.

— Nu-mi aduce aminte.

— Și ce o să faci cu casa?

— Nu știu. N-am avut răgaz să mă gândesc. O s-o vând, presupun. Dar mai întâi trebuie să fie golită de toate țoalele și vechiturile lui Billicliffe și apoi dezinfectată.

— Cum arată?

— Știi doar, ai văzut, o groapă de gunoi.

— Câte camere are? Există bucătărie și baie?

— Bănuiesc că un agent de vânzări imobiliare ar spune că se compune din două camere situate la etaj și alte două la parter. Probabil că bucătăria și baia au fost adăugate după război.

— Către ce punct cardinal e orientată?

— Fațada casei dă înspre nord.

— Și grădină?

— Da, probabil o bucățică de pământ. Nu-mi amintesc cu exactitate. Doamna Ferguson, nevasta pădurarului, obișnuia să cultive cartofi și praz.

Elfrida tăcu câteva clipe, meditând pe îndelete asupra acestor lucruri.

— Ce-ar fi să locuiești acolo? spuse ea în mod surprinzător.

Oscar se zgâia la ea cu nedumerire.

— Să locuiesc acolo? De unul singur?

— Nu, prostuțule, împreună cu mine.

— Dar socoteai că-i dezgustătoare.

— Nici o casă nu-i dezgustătoare. Nu există locșor sub soare care să nu poată fi înfrumusețat, extins sau îmbunătățit. Sunt convinsă că fostul pădurar a avut un cămin cochet și îngrijit. M-am îngrozit să văd aparatul auditiv al maiorului Billicliffe lăsat pe polița de deasupra șemineului, păr de câine peste tot, scrumiere pline până la refuz și

pahare soioase. Într-un cuvânt, harababură și murdărie. Nimic de-a face cu construcția din cărămidă și mortar.

— Păi, eu am deja o casă, pe asta.

— Ești coproprietar. Nu ești liniștit în privința viitorului. Ai putea să vinzi partea ta și să investești cele șaptezeci și cinci de mii de lire în înfrumusețarea căsuței maiorului Billicliffe. Astfel, ai trăi fericit și lipsit de griji până la adânci bătrâneți.

— Să vând aici? Să plec din Creagan?

— Oh, Oscar, de ce ți se pare atât de îngrozitor. E cu adevărat o idee bună. Și-n plus, Sam vrea să cumpere casa asta, iar Hughie McLellan de-abia așteaptă să scape de ea. Știu că-ți place aici, dar recunoaște că-i prea mare și rău mobilată. Când Sam, Carrie și Lucy vor pleca, vom rămâne iarăși singuri, rătăcind stingheri de colo până colo. Și mi-am imaginat mereu sălașul ăsta ca pe un cămin rostuit și primitor, destinat unei familii. Nu-i menit să adăpostească o pereche de bătrâni ca noi. Trebuie să freamăte de veselia tinerilor și a copiilor...

— Păi, Sam n-are copii.

— Nu, dar s-ar putea să se căsătorească din nou... Elfrida nu-și isprăvi propoziția. În tăcerea așternută, îl privi pe Oscar drept în ochi.

— Doar nu cu Carrie... spuse el.

— De ce nu cu Carrie?

— Mijlocești petitorlâcuri, bag seamă.

— Nimic nu-i imposibil. Sunt atât de potriviți unul pentru celălalt.

— Nici pomeneală! Sam e curtenitor și se întrece în amabilități, în timp ce Carrie e distantă și înțepată.

— Se simte vulnerabilă acum. Dar ieri, când s-au dus după bradul de Crăciun, au lipsit o veşnicie. Carrie mi-a spus că au explorat ţinutul din preajma moşiei Corrydale, însă nu-mi vine a crede că s-au plimbat cu pas mărunt două ore în şir fără să schimbe o vorbă.

— Tot ce s-a petrecut e că întâmplările neprevăzute i-au apropiat.

— Poate că da, oftă Elfrida. Probabil că ai dreptate. Dar, făcând abstracţie de Carrie, ăsta-i tocmai locul potrivit pentru un om ca Sam Howard. Om de afaceri, directorul filaturii de lână, un membru important al comunităţii. Parcă-l văd aievea primind oaspeţi din Japonia şi Germania şi găzduindu-l aici pe preşedintele companiei la un sfârşit de săptămână pentru partide de golf. În plus – şi ăsta-i cel mai important lucru – Sam îşi doreşte cu adevărat această casă. Cred că se simte bine aici, în largul său. Şi n-ar fi mai bine să-i vinzi lui decât unui străin? Şi să ai în buzunar şaptezeci şi cinci de mii de lire?

— Elfrida, nu sunt un om înstărit, nu pretind mai mult decât îmi permit posibilităţile. Dacă aş vinde Estate House, ar trebui să-mi drămuiesc banii pentru vremea când o să fiu senil şi ramolit. N-aş fi nebun să bag atâta bănet în căsuţa maiorului Billicliffe şi să rămân fără nimic pus deoparte.

— Nu ştim cât ar trebui să cheltuieşti pentru repararea, zugrăveala şi decorarea interioarelor.

— O groază de parale.

Dar Elfrida nu se descuraja prea uşor.

— Atunci, presupunând că mi-aş vinde eu căsuţa din Hampshire şi cu banii obţinuţi...

— Nici să nu te gândești, îi reteză vorba Oscar.

— De ce nu?

— Pentru că-i casa ta. E singura ta proprietate. Închiriaz-o dacă găsești pe cineva dispus să locuiască acolo, dar nu trebuie s-o vinzi cu nici un chip.

— Oh, fie cum spui! Elfrida se resemnase. Părea să fie o idee bună, însă cred că ai dreptate. Apoi își recăpătă încrederea în sine. Oricum, tot ce s-a întâmplat e palpitant și nu-i de mirare că ți s-a urcat sângele în obraji. Un lucru-i sigur, trebuie să cercetăm căsuța părăsită din pod până-n pivniță. Și să salvăm mașina înainte să ruginească în zăpadă. Și cățelușa. Ce o să facem cu bietul animal? Deodată Elfrida bufni în râs. Cum o să procedăm cu monstrul nostru din Baskerville, care urlă în timpul nopții și se năpustește să spargă ușile zăvorâte și încuiate?

— Sincer să fiu, îl prefer pe Horace. Poate că o să-l înduplec pe Charlie să aibă grijă de Brandy. O să vorbesc cu Rose...

Telefonul prinse a zbârnâi prelung.

— La naiba! Telefoanele astea sunt așa de agasante, spuse Elfrida.

— Lasă-l să sune. O să-și închipuie respectivul sau respectiva să suntem plecați.

— Ce păcat că nu mă rabdă inima să fac una ca asta. Elfrida se sculă în picioare și părăsi în grabă bucătăria. Oscar o auzi alergând pe scări și zbârnâitul insistent al telefonului încetă aproape numaidecât.

Oscar rămase nemișcat, așteptând răbdător reîntoarcerea ei, meditând la ideile fanteziste exprimate de

Elfrida şi dorindu-şi să şi le poată însuşi. Dacă i-ar vinde Estate House lui Sam, atunci banii obţinuţi ar fi singurul lui capital, unica asigurare contra bătrâneţii împovărătoare.

Sus la etaj, Elfrida vorbea încă la telefon. Deslușea murmurul glasului ei, dar nu şi cuvintele rostite. Din când în când, Elfrida păstra tăcere, apoi glăsuia iarăşi domol. Nu-şi putea închipui cine se găsea la celălalt capăt al firului. Nădăjduia din tot sufletul că nu era vorba de veşti tulburătoare sau de rău augur.

Îşi terminase de băut ginul cu apă tonică. Ridicându-se în picioare să clătească paharul la chiuvetă, îşi aminti de cele două cutii din portbagajul maşinii. Ieşi din bucătărie, străbătu vestibulul şi păşi afară, în frigul pătrunzător. Înaintă cu prudenţă pe poteca acoperită de zăpadă până în locul în care era parcat automobilul. Cutiile erau grele şi dificil de mânuit, aşa că se văzu silit să facă două drumuri, cărându-le una câte una în casă. Le puse pe masa din bucătărie, apoi merse să închidă uşa din faţă. Chiar atunci auzi declicul telefonului, ceea ce însemna că receptorul fusese aşezat în furcă. Se îndreptă spre piciorul scării, stând cu privirea aţintită în sus, aşteptând să apară Elfrida. Dat fiind că întârzia să vină, o strigă în gura mare: „Elfrida!"

Nu-i răspunse. Elfrida coborî alene scările, cu o expresie întipărită pe chip pe care Oscar n-o putea pătrunde cu mintea. Realiză doar că ochii îi sticleau de bucurie nestăpânită, că nu o văzuse niciodată atât de întinerită, cu o vitalitate debordantă, cu umbra unui surâs fluturându-i pe buze, radiind de fericire.

— Draga mea...

— Oscar! Elfrida ajunsese în dreptul lui, îl cuprinse cu brațele pe după umeri și-și lipi obrazul de-al său. Mi s-a întâmplat ceva pur și simplu minunat.

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba?

— Da, însă cred că trebuie să stăm jos.

Oscar o prinse de mână și o conduse în bucătărie și se așezară din nou față-n față.

— Era Jamie Erskine-Earle, zise Elfrida. M-a sunat în legătură cu ceasornicul. Știi că l-a luat să i-l arate unui coleg de la Boothby's, nu? Ei bine, colegul lui e în Londra și pe vremea asta nu se poate călători spre sudul țării. Dar Jamie i-a trimis un fax, cu o descriere amănunțită a ceasului și cu câteva fotografii. Și acest coleg, indiferent cine o fi, i-a telefonat din Londra azi dimineață. Și l-a anunțat că acest ceasornic este un obiect cu totul deosebit. Un cronometru foarte rar. E franțuzesc, a fost făcut de un oarecare J.F. Houriet și datează din 1830. Denumirea lui consacrată e cronograf, întrebuințat pentru înregistrarea începutului și sfârșitului turbioanelor. Închipuiește-ți Oscar, am de atâta amar de vreme un cronograf de argint și n-am bănuit absolut nimic. Și apoi colegul ăsta a vrut să știe cum am intrat în posesia cronografului, iar Jamie i-a spus că l-am moștenit de la nașul meu, un bătrân marinar. Oricum, Jamie mi-a zis că-i o mică și neprețuită comoară și că ar trebui să-l asigur. Așa că mi-am adunat tot curajul și l-am întrebat dacă-i într-adevăr atât de valoros, iar Jamie mi-a răspuns afirmativ. Și apoi m-am interesat la cât s-ar ridica prețul dacă l-aș vinde la licitație... Și, hai, ghicește ce mi-a spus, Oscar!

— Mi-e imposibil. Îndură-te de mine şi zi-mi mai repede.

— Şaptezeci până la optzeci de mii de lire, strigă Elfrida plină de bucurie.

— Cred că am auzit greşit. Nu poate fi adevărat.

— E purul adevăr! Colegul lui Jamie a spus că-l o piesă valoroasă pentru orice colecţionar pătimaş, iubitor de antichităţi. Dacă l-aş scoate la licitaţie la casa Boothby's, suma de bani oferită s-ar putea ridica la mult mult.

— Am rămas fără cuvinte.

— Şi-n tot timpul ăsta am crezut că micul meu tablou e poliţa mea de asigurare pentru zilele negre. Nu-i un noroc chior că nimeni nu l-a şterpelit de pe poliţa căminului din căsuţa mea de pe Poultron's Row?

— Pentru a ne exprima în termeni moderaţi. Mai ales că nu catadicseai niciodată să încui uşa. Dar posezi un obiect de colecţie. Doar că n-ai de gând să-l vinzi? Nu trebuie cu nici un chip!

— Oh, Oscar, pentru numele lui Dumnezeu, bineînţeles că o să-l vând. Chiar nu înţelegi? Cu banii obţinuţi, putem să tranformăm căsuţa lui Billicliffe într-o reşedinţă confortabilă şi plăcută. Să construim o seră. Să amenajăm o sală de bal...

— Elfrida!

— ... şi să cumpărăm un cuptor cu microunde.

— Ascultă-mă bine! Dacă vinzi ceasornicul, banii-ţi aparţin numai ţie.

— Oscar, notează tu bine ce-ţi spun! Ne aparţin amândurora. O să ne sfârşim zilele într-o casă încântătoare, plină de lumina soarelui, aşa cum este şi asta.

O să cultivăm cartofi și praz, dacă vrei, și o să ne învecinăm cu Rose Miller. Cine și-ar putea dori mai mult de-atât? E atât de palpitant, nu-i așa?

— Desigur. Dar, draga mea, trebuie să fim practici și raționali.

— Detest să fiu cumpătată și rațională. Îmi vine să dau buzna în stradă și să strig în gura mare ca să afle toată lumea această veste extraordinară.

Oscar cântări în minte argumentele pro și contra. Și apoi spuse:

— Nu.

— Nu?

— Deocamdată. Pentru moment, hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt, până când găsesc un prilej favorabil să-i explic situația lui Sam. Nu se poate să nu-și dea seama că vrem să vindem aici și sunt sigur că n-o să refuze așa o ofertă. Nu mai trebuie să caute altă proprietate și scapă de o corvoadă. O să-l punem la curent înainte să plece. O să aibă nevoie de timp ca să reflecteze pe îndelete și să strângă banii. Dar socot că Sam trebuie să fie prima noastră opțiune.

— Da, ai perfectă dreptate. Când o să-i spui?

— O să-l invit în seara asta la bar.

— Și cu ceilalți cum rămâne? Cu Carrie și Lucy?

— Le dăm de știre după ce discut cu Sam.

— Și ce s-ar întâmpla dacă bojdeuca lui Billicliffe se dovedește a fi un dezastru?

— O să ne gândim la altă soluție.

— De-abia aștept să o vedem. Tu și cu mine. Însă nu putem să mergem azi după-amiază din cauza dru-

murilor înzăpezite. Şi nici mâine pentru că ne pregătim de petrecere.

— Duminică?

— E Ajunul Crăciunului.

— O zi la fel de nimerită ca oricare alta. O să mergem duminică dimineaţa.

— E-n regulă! Atunci, aşa rămâne. Poate că n-ar strica să-l rugăm pe Sam să ne ducă cu maşina. Astfel, am preîntâmpina o posibilă catastrofă, ca de pildă să derapăm, să ne rostogolim într-un şanţ şi să ne frângem gâtul. Deodată, Elfridei îi fulgeră prin minte o idee strălucită. Ştiu! O să mergem cu toţii, inclusiv Carrie şi Lucy.

Oscar stătea în cumpănă.

— Asta înseamnă cinci persoane cu păreri şi idoli diferite.

— Cu atât mai bine. Sunt convinsă că Sam e un om cât se poate de practic, care ştie să se orienteze în orice împrejurare. Şi mi-a mai trecut ceva prin minte. Dacă nu plouă sau nu ninge, am putea face un picnic. Un picnic în miezul iernii. O să pregătesc o oală cu ciorbă de cap de berbec cu orez şi legume. Oscar, ai cheia de la căsuţa maiorului Billicliffe?

— Nu.

— Atunci, cum o să intrăm?

— Probabil că o are Rose Miller sau altcineva din vecini. O să-i dau un telefon. O să-i dau de veste că bătrânul a murit, deşi cred că a aflat deja. Şi trebuie să-l sun şi pe Peter Kennedy.

Carrie

Sam și Carrie mergeau cu mașina spre Buckly, înaintând pe drumul îngust ce șerpuia de-a lungul coastei. De jur-împrejur, pământul își pusese mantie albă și-și dormea somnul hibernal: dealuri acoperite de troiene, nori groși se rostogoleau în văzduhul cenușiu, purtați în voia vântului ce sufla dinspre Oceanul Înghețat de Nord și, în depărtare, se întindeau ținuturile mlăștinoase, cu vegetație arbustivă măruntă, acoperite cu zăpadă. Vehiculul de teren începu să urce cu scrâșnet de roți pe creasta unui deal și Carrie privi în jos spre brațul de mare, spre țărmul îndepărtat, cu păduri de conifere, spre pâlcul de căsuțe albe, cocoțate pe digul de piatră, care înainta de la mal către larg.

— Cum se numește brațul ăsta de mare?

— Fhada. E un paradis pentru păsări, îi spuse Sam.

Cotiră la dreapta, părăsind drumul șerpuitor. Țărmurile erau stâncoase și neospitaliere. Marea, învolburată de curenții produși de flux și smălțată cu valuri spumegătoare, devenise cenușie ca și cerul. În depărtare, pe un banc de nisip, se odihneau câteva foci și, pe când Carrie le urmărea cu privirea, un stol de rațe sălbatice, pornite în zbor dinspre est, poposiră pe o limbă de

pământ joasă, îngustă, între ochiuri de mare, neacoperită încă de revărsarea apelor.

La capătul îndepărtat al golfului, un pod de fier arcuit trecea peste ape, legând malurile, şi, dincolo de acesta, se deşira un ţinut sălbatic, o viroagă adâncă, săpată de pâraie, umbrită de ferigi, mărginită de dealuri. Părăsind drumul principal, îndreptându-se către nord; aici zăpada era mânjită de noroi împroşcat de roţile camioanelor şi tractoarelor. Între drum şi ţărmul mării, se întindeau terenurile arabile; turme de oi se înghesuiau pe o fâneaţă îngrădită cu zid de piatră fără mortar, se zăreau curţile fermelor cu toate acareturile, fumurile căsuţelor se înălţau drept în sus. Un tractor străbătea câmpul, trăgând în urmă o remorcă încărcată cu fân, iar o femeie ieşi din casă să arunce boabe de grâu unui cârd de gâşte gălăgioase.

Carrie îşi aminti de fermele din sudul Angliei, atât de înverzite, şi de micul teren agricol al tatălui ei din Cornwall, pe care vitele de lapte păşteau în toiul iernii.

— Nu-mi pot imagina cum de reuşesc oamenii de pe aici să-şi lucreze pământurile pe o vreme haină ca asta, spuse Carrie. Pare mai degrabă o chestiune de supravieţuire.

— Sunt pregătiţi pentru vreme proastă. Iernile sunt aici totdeauna aspre. Iar ei sunt soi dur, bătăios şi tenace.

— Aşa şi trebuie să fie, dacă vor să supravieţuiască.

Acum, Carrie îşi dorea să nu-i fi propus niciodată lui Sam să viziteze Buckly. Îşi croiau drum spre filatura de lână, care reprezenta viitorul lui Sam Howard, şi mai aveau de parcurs o distanţă scurtă.

Dar era prea târziu. Prea târziu ca să șteargă cu buretele izbucnirea de sinceritate cu care își deschisese inima, adevărul pe care se străduise îndelung să-l țină în taină și să-l ascundă în străfundul sufletului. Își spuse în sinea ei că nu putea să priceapă nici în ruptul capului cum se petrecuseră lucrurile, deși cunoștea perfect de bine cauza care precipitase „prăbușirea zidurilor de apărare": ușurarea conștiinței și descărcarea unui suflet nefericit.

Faptul că Sam îi vorbise despre soția lui, despre destrămarea căsniciei și despre slujba din New York îi agravase pur și simplu starea de nefericire și suferință. Iar când Sam rostise oribilul cuvânt „respingere", se năpustise deodată asupra lui cu o furie dezlănțuită de care nu se crezuse niciodată în stare. Și vorbele pline de mânie îi țâșniseră de pe buze și numai potopul de lacrimi îi domolise izbucnirea violentă. Un șuvoi de lacrimi care o lăsaseră umilită și rușinată. Iar când încercase să fugă, Sam o prinsese în brațe, o strânsese la piept, ca și cum s-ar fi străduit să aline durerea unui copil neajutorat.

Se gândi acum că în romane sau în filme acest moment ar fi constituit deznodământul, aducând cu sine dezlegarea unei situații încurcate. Îmbrățișarea finală, după secvențe nesfârșite de conflicte și tensiuni, camera de luat vederi redând panorama cerului, un stol de rândunele de curând sosite zburând în bătaia soarelui sau alt simbol plin de înțelesuri, și apoi genericul cu numele actorilor și al realizatorilor, derulat pe un fond muzical, iar spectatorii bucuroși la culme de finalul fericit.

Dar viața nu se oprește la sfârșitul poveștii. Merge mai departe. Îmbrățișarea lui Sam, brațele sale înlănțuite în jurul ei, atingerea, apropierea îi aduseseră mângâiere, dar nu-i înmuiaseră firea, nu-i topiseră glacialitatea. Nu se schimbase. Era aceeași Carrie, cu dragostea vieții el pierdută pentru totdeauna. Poate că așa își dorea să rămână, cu inima înghețată ca peisajul hibernal.

Elfrida îi spusese cu tristețe: „Lumea e plină de bărbați însurați". Era mai bine să nu se mai apropie de altă persoană. Cu cât te atașezi mai mult de cineva, cu atât mai mult riști să fii îndurerat.

*

Fabrica McTaggart din Buckly.

Filatura de lână se găsea la periferia orășelului, ascunsă în spatele unui zid de piatră cu o poartă dublă, impunătoare, din fier forjat, destul de lată să permită trecerea unei trăsuri trase de doi cai. Deasupra pilaștrilor porții, se boltea o arcadă decorativă, încununată cu ornamente cu aspect heraldic.

În această dimineață, porțile stăteau larg deschise și, dincolo, se înfățișa vederii un spațiu întins, cu răzoare circulare, mărginite de pietre de pavaj. Zăpada se așternea pretutindeni și partea de grădină destinată florilor era pustie, dar Carrie își închipui că, în plină vară, brazdele gemeau sub belșugul năprasnicelor, lobeliilor și altor plante ornamentale.

Construită din piatră, fațada se întindea într-o simetrie desăvârșită. Deasupra intrării edificiului, se găsea un fronton bogat sculptat, încununat cu un turn cu ceas. Acoperișul înclinat era învelit cu plăci de ardezie și ghir-

lande de iederi se cățărau până la streșini, prinzându-se cu cârceii de zidăria de piatră.

Sam opri mașina în fața ușii principale și coborâră. Carrie rămase o clipă țintuită locului, uitându-se împrejur, iar Sam i se alătură, cu mâinile băgate în buzunarele scurtei de cojoc.

— Ce părere ei? o întrebă el.

— Cred că arată minunat.

— Ți-am spus doar, nici nu se pune problema demolării cu buldozerul.

— Mă așteptam să văd o fabrică îngrozitoare. Asta seamănă cu o școală particulară gimnazială, cu tradiție. Nu-i lipsesc decât terenurile de joc.

— Acest corp de clădire a fost construit în 1865 și proiectat cu scopul vădit de a produce impresie. Dotat cu birouri, sală de licitații, săli de întruniri și cu toate cele necesare. Exista chiar și o sală de lectură pentru angajați – un exemplu tipic de paternalism victorian. La etajul întâi, spațiul era destinat depozitării produselor finite, iar la ultimul cat se stocau fibrele de lână.

— Nu pare să fie într-o stare jalnică, spuse Carrie. Mi-e greu să cred că a suferit de pe urma inundațiilor catastrofale.

— Ei bine, înarmează-te cu curaj. Te poți aștepta la un adevărat șoc.

Sam scoase din buzunar o cheie de dimensiuni considerabile, o potrivi în broasca de alamă, o răsuci de două ori și împinse în lături ușa grea. Se dădu la o parte, lăsându-i loc să treacă, și Carrie pătrunse într-un vestibul pătrat, cu tavanul înalt.

Și atunci i se înfățișă privirilor dezastrul în toată grozăvia lui.

Era prăpăd. Dârele de murdărie și semnele lăsate de potopul de apă ajungeau până la înălțimea de cinci picioare. Deasupra, tapetul lipit pe pereți supraviețuise, dar, dedesubt, culorile și desenele, îmbibate de apă, se șterseseră, iar pereții muceziți și umflați de umezeală se scorojeau în bucățele sfărâmicioase. Pardoseala de scânduri era deteriorată; dușumele putrede și sparte, cu găuri larg căscate prin care se vedeau traversele și hăurile întunecate ale temeliilor construcției. Peste toate plutea un iz de mucegai și umezeală, pătrunzător și deprimant.

— Asta era sala de primire pentru vizitatori și clienți, spuse Sam. Cred că fusese mobilată și acoperită cu covoare după stilul epocii și pavoazată cu portretele diverșilor membri ai familiei McTaggart, care au întemeiat fabrica. Poți să vezi că toate cornișele și ornamentele arhitectonice făcute din ghips, pe care se sprijină acoperișul, au supraviețuit, dar inundațiile au distrus totul la parter și resturile au trebuit să fie aruncate.

— Cât a durat până când s-au retras apele?

— Cam o săptămână. De îndată ce a fost posibil, s-au instalat ventilatoare speciale pentru uscat, dar nu s-a mai salvat nimic aici.

— A mai ieșit râul din albie?

— Doar o dată. Cu cincizeci de ani în urmă. După aceea, s-au construit diguri și stăvilare pentru a zăgăzui cursul apei. Dar atunci a plouat cu găleata, apele râului s-au umflat și s-au revărsat peste diguri.

— E greu de imaginat.

— Știu. Vino să vezi și bagă de seamă pe unde calci, nu vreau să te prăbușești cu dușumea cu tot.

O altă ușă se găsea la capătul vestibulului și Sam o deschise. Carrie îl urmă. Intrară într-o încăpere pardosită cu dale de piatră, mare cât un depozit, cu geamlâcuri de sticlă fixate în tavan. Era pustie, friguroasă, pașii lor, pe lespezile reci, deșteptară ecouri prelungi. Ici și colo, li se dezvăluiau privirilor locurile de amplasare a războaielor de țesut și, în capătul îndepărtat, se zărea o scară de lemn care suia în spirală către o galerie de trecere, situată la catul superior.

— Ce s-a petrecut aici? întrebă Carrie.

— Aici era atelierul de țesut. Fergus Skinner – tipul care conducea pe atunci filatura – mi-a povestit ce s-a întâmplat. În noaptea aceea, și-au continuat lucrul până la ora unsprezece, sperând să scadă debitul apelor, deși începuseră să se infiltreze în clădire. Tot restul nopții, s-au străduit să salveze ce au putut. Mașini de dărăcit, rame de darac, mașini pentru pieptănatul și spălarea firelor de lână. Din punct de vedere financiar, cea mai mare pagubă a fost distrugerea tuturor produselor finite, comenzi în valoare de mii de lire, gata de livrare.

Captivată și atentă, Carrie începuse totuși să simtă cum o pătrundeau frigul și umezeala până la oase. Fiori reci o străbăteau prin tot trupul și dârdâia. Sam observă și avu mustrări de cuget.

— Carrie, îmi pare rău. De îndată ce mă pun pe vorbă, uit de orice altceva. Vrei să plecăm? E de ajuns?

— Nu. Vreau să văd totul și să-mi arăți totul. Să-mi povestești despre planurile de viitor. Pe moment, sunt

complet derutată. E șocant și uluitor în același timp. Dar parcă mi s-ar fi impus un lucru imposibil.

— Nimic nu-i imposibil.

— Chiar și așa. Ai fost ales să preiei conducerea fabricii. Mă întreb de ce.

Sam zâmbi cu gura până la urechi, arătând dintr-o dată nu numai băiețos, ci și încrezător în sine.

— Pentru că sunt născut și crescut în Yorkshire, cel puțin așa presupun. Și cine are voință, are și putere. Dacă-și pune mintea, scoate apă și din piatră seacă. Acum, hai să mergem înainte să înghețăm bocnă și să-ți arăt și restul...

Până când isprăviră de făcut turul de orizont al filaturii și păsiră afară, Carrie amorțise de frig. Stătea în zăpadă, în timp ce Sam închidea și încuia ușa. Apoi își întoarse privirea spre ea și o văzu zgribulită în loden, clănțănind din dinți și cu mâinile îndesate în buzunare.

— Carrie, ai înghețat până-n măduva oaselor.

— Da.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te reții aici atât de mult.

— Mi-a plăcut. Atâta doar că mi-au degerat picioarele.

— Sper că nu te-ai plictisit.

— Nicidecum. M-a captivat tot ce mi-ai arătat.

— E ora unsprezece și jumătate, zise Sam, uitându-se la ceas. Ne întoarcem în Creagan sau ne oprim să bem ceva fortifiant? După cum arăți, ți-ar prinde cât se poate de bine un whisky tare.

— Aș prefera o cafea fierbinte.

— Cum dorești. Hai cu mine, urcă-te în mașină și o să ne încălzim imediat cu o băutură reconfortantă.

Se depărtară de filatura părăsită și porniră pe pietrele de pavaj, trecură pe sub portic, apoi virară spre dreapta și merseră de-a lungul străduțelor înguste și întortocheate, străbătând orășelul Buckly. Nu se zăreau prea mulți oameni pe trotuare, dar magazinele te ademeneau cu vitrinele bogat împodobite și viu luminate de Crăciun. Sam trase binișor mașina lângă trotuar în fața unei taverne cu aspect mohorât, pe firma căreia, aninată deasupra ușii, stătea scris cu majuscule aurite și spiralate „Duke's Arms".

— Sunt sigur că există localuri și mai grozave în Buckly, dar se întâmplă că ăsta-i singurul pe care-l știu, spuse Sam. Și-n plus, e pitoresc în felul lui.

— Nu pare prea atrăgător.

Coborâră din Land-Rover, traversară trotuarul și Sam împinse ușa în lături, prin care răzbătu un miros stătut de bere și de fum de țigară. Un foc de cărbuni pâlpâia în vatră și, deasupra poliței căminului, atârna un pește enorm într-o cutie de sticlă. Pe măsuțele ușor șubrede erau așezate suporturi de pahare și scrumiere și nu se zăreau decât alți doi clienți, amândoi tăcuți și în vârstă. Dincolo de tejgheaua barului, proprietarul urmărea cu concentrare o emisiune transmisă la televizor. Un ceasornic ticăia domol ca o inimă bolnavă și o bucată de cărbune se prăbuși cu un susur în flăcările alungite. Atmosfera era atât de neplăcută, încât Carrie se întrebă dacă n-ar trebui pur și simplu să facă stânga împrejur și să plece în vârful picioarelor.

Dar Sam avea alte idei.

— Hai, așează-te aici, lângă foc. Îi trase un scaun. N-ai vrea să încerci totuși un whisky? E cea mai înviorătoare băutură de pe lume.

Părea să fie mai tentantă decât cafeaua.

— Bine.

Carrie luă loc, își scoase mănușile, își descheie haina și-și întinse mâinile spre dogoarea focului. Sam se îndreptă spre tejgheaua barului, unde proprietarul își dezlipi privirile de la ecranul televizorului și-i ascultă comanda. După aceea, potrivit obiceiului tuturor provincialilor veniți în cârciumi să se dreagă cu un rachiu bun, înfiripară o conversație cu glas slab, de parcă și-ar fi împărtășit taine de-ale lor. Sam stătea cu spatele la ea, într-o atitudine dezinvoltă, cu picioarele proptite pe bara orizontală de alamă și cu coatele sprijinite pe tejgheaua lustruită. Cu mișcări încete, pe când sporovăiau de zor, barmanul prepara băuturile, zăbovind din când în când ca să arunce o privire spre ecranul televizorului.

Sam i se alătură într-un târziu, aducând cu sine două pahare cu whisky și două pungulițe cu alune.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți. Puse totul pe măsuță și-și trase un scaun. M-am antrenat în conversație.

— Despre ce ați vorbit?

— Despre fotbal, pescuit și vreme. Banalități, ce altceva. Ridică paharul și-i ură: Noroc!

Carrie luă o înghițitură și, parcă opărită pe gâtlej, lăsă în grabă paharul jos.

— Dumnezeule, ce tare e!

Dogorită probabil de vâlvătaia focului sau sub efectul whisky-ului, Carrie se simți deodată copleșită de sentimente potrivnice ce se luptau în sufletul ei și destul de nesigură pe sine însăși. Se gândi la victimele unor accidente cumplite, care zăceau în comă pe patul de spital, conectate la tot soiul de aparate sofisticate, în vreme ce cei apropiați le vegheau la căpătâi, ținându-le de mână, vorbindu-le în șoaptă și sperând împotriva evidenței să observe o tresărire din somnul letargic sau un semn de recunoaștere. Și apoi se întâmpla miracolul. O clipire molatică din gene, o clătinare ușoară din cap. Începutul vindecării.

Ieri, la Corrydale, după izbucnirea de mânie și hohotele de plâns, Sam o cuprinsese în brațe și o ținuse strâns la piept până ce contenise din plâns. Și nu încercase nici un sentiment de afecțiune pentru Sam, nu reacționase în nici un fel față de apropierea fizică, ci simțise doar recunoștință pentru gestul lui de alinare și rușine pentru comportamentul ei prostesc.

Dar acum... era pesemne începutul însănătoșirii. Topirea gheții care fusese unica-i armură. Să iubească. Să fie iubită din nou...

— Carrie!

— Ce e?

— Putem să vorbim?

— Despre ce?

— Despre noi. Carrie nu scoase un cuvânt. După scurt timp, încurajat pesemne de tăcerea ei, Sam continuă: Mi se pare că ne-am întâlnit și am ajuns să ne cunoaștem într-o oarecare măsură într-un moment cu

totul nepotrivit. Amândoi, ca să zic așa, ne găsim într-o situație incertă. Probabil că avem nevoie de o perioadă de timp ca să ne rostuim viețile. Tu ți-ai asumat răspunderea morală pentru Lucy, iar eu sunt încă însurat cu Deborah.

Sam o urmărea din priviri și expresia așternută pe chipul lui era gravă și încordată. Se vădea că răspunsul lui Carrie atârna greu în balanță.

— Ce vrei să spui cu asta, Sam?

— Că ar trebui să ne îngăduim un răgaz sau liniștea necesară pentru a ne orândui lucrurile. Tu te-ntorci la Londra, reintri în posesia casei și te angajezi în noua slujbă. Iar eu o să iau legătura cu avocatul lui Deborah din New York. Sunt aproape sigur că ea a intentat deja acțiune de divorț. Nu știu cât timp or să dureze formalitățile de desfacere a căsătoriei, dar, neavând copil, nu mă aștept la complicații sau la tergiversări. E pur și simplu o chestiune de împărțire a bunurilor comune. Apartamentul, mașina și banii din cont.

— Asta îți dorești cu adevărat? Să divorțezi?

— Nu. Nu mi-am dorit asta pentru nimic în lume. Mă simt ca și cum mi s-ar fi retezat pe cale chirurgicală un membru al corpului. Dar trebuie să rup definitiv cu trecutul înainte să-mi pot clădi viitorul. Să mă debarasez de povara emoțională.

— Și crezi că o să-i meargă bine lui Deborah?

— Așa sper. Și nădăjduiesc să fie fericită. Are șanse mari și sprijinul unei familii iubitoare și devotate.

— O să te-ntorci în New York?

— Probabil.

— O să fie o încercare dureroasă?

— Când sfârșești cu o etapă din viață, te copleșește totdeauna durerea. Dar, terminând definitiv, rănile sufletești se vindecă încet-încet.

— Știu ce vrei să zici, spuse Carrie.

— O să mă stabilesc și o să lucrez aici în Buckly, continuă Sam. Tu o să stai în Londra. La sute de mile distanță. Dar o să călătoresc cu avionul din când în când ca să iau parte la întâlnirile și conferințele desfășurate în capitală. Mă gândeam că... ne-am putea vedea. Să mergem la concerte sau să mâncăm în oraș. Să începem o relație nouă. S-o luăm de la capăt. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

O relație nouă? De la capăt. Ei doi.

— Nu mi-aș dori să șterg cu buretele aceste întâmplări trăite aici, rosti Carrie.

— Mă bucur. Au fost extraordinare, nu-i așa? Magice. Ca niște clipe furate din altă viață, din altă lume. Când se vor fi sfârșit, mă va cuprinde nostalgia. Cum o să te găsesc în Londra, Carrie?

— Pe Bruton Street. Adresa e trecută în cartea de telefon. Și o să locuiesc pe Ranfurly Road până în februarie.

— N-am mai fost în Fulham de când mi-am vândut casa din Eel Park Common și am plecat la New York. Poate că o să vin. Și tu o să-mi arăți unde locuiești.

— Treci oricând vrei. O să-ți pregătesc o gustare de prânz.

— Fără promisiuni. Fără angajamente.

— Fără promisiuni.

— Deci lăsăm lucrurile în seama timpului?

— Da, timpul le lecuiește pe toate!

— Bine, spuse Sam. Și, ca și cum și-ar fi pecetluit înțelegerea, Sam îi cuprinse mâna într-a lui, iar Carrie își încolăci degetele în jurul încheieturii sale. Își terminaseră de băut whisky-ul, alunele zăceau abandonate pe măsuță și sosise probabil vremea să plece, însă amândoi se codeau să se urnească din loc. Așa că rămaseră neclintiți, în timp ce barmanul, lustruindu-și încet paharele cu un șervet pentru ștersul vaselor, urmărea cu atenție o emisiune-concurs, de genul „cine știe câștigă" în care se testează cunoștințele participanților. Amândoi păreau să nu fi observat că întreaga lume se schimbase ca prin farmec, pe când dimineața se scurgea cu repeziciune.

Sam

În acea seară, la ora șase și jumătate, Sam se găsea iarăși într-un birt, dar de data aceasta în Creagan, invitat fiind de Oscar.

— Hai să mergem și să bem ceva, îi propusese Oscar.

Rămăseseră singuri în salonul din Estate House. Ceilalți se îndeletniceau cu diverse treburi; Carrie și cu Elfrida zăngăneau vasele prin bucătărie, pregătind cina și gustările pentru petrecerea de a doua zi. În cursul după-amiezii, Rory Kennedy își făcuse apariția cu crengi de ilex, iar el și cu Lucy se apucaseră să decoreze casa de la mansardă până în vestibul.

Cârciuma din Creagan era mai animată și mai plăcută decât Duke's Arms din Buckly, deși Sam bănuia că avea să-și aducă aminte totdeauna de acel local cu multă afecțiune și cu un sentiment de recunoștință. Aici însă, sărbătorile de sezon păreau să fi început și mulți clienți necunoscuți se înșiruiau la tejgheaua barului. Într-un colț, o petrecere zgomotoasă era în toi: tineri în sacouri elegante de tweed cu prietene îmbrăcată după ultimul strigăt al modei, sporovăind cu accentul londonezilor de baștină. Probabil că poposiseră acolo la un pahar, venind dinspre o cabană de vânătoare, situată într-o viroa-

gă între dâmburi, deschisă pentru sărbătorile Crăciunului și ale Anului Nou, înțesată de oaspeți.

Dură ceva timp până ce își croiră drum cu umerii prin mulțimea de oameni spre bar și până ce captară atenția barmanului adâncit într-o activitate frenetică, dar, în cele din urmă, Oscar reuși să comande două whisky-url Grouse, unul cu gheață pentru Sam și celălalt cu apă gazoasă pentru sine însuși. Porniră apoi în căutarea unor locuri și sfârșiră prin a se așeza la o măsuță liberă într-un ungher îndepărtat, departe de foc. Nu conta. Era destul de cald și acolo.

— Noroc! îi ură Oscar, luă o înghițitură și trecu direct la fondul chestiunii. M-am gândit că-i mai ușor să discutăm aici, decât acasă. Acolo telefonul sună întruna sau cineva te întrerupe, dând buzna cu vreo întrebare. Nu vreau să fim deranjați.

— Oscar, sună îngrijorător.

— Nu-i nimic îngrijorător, prietene, ci doar puțin mai complicat. Și intenționam să vorbim între patru ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Maiorul Billicliffe a murit. Probabil că ai aflat deja. Ai auzit de maiorul Billicliffe, nu?

— Bătrânul administrator de moșie, internat în spital.

— Întocmai.

— Îmi pare rău.

— Cu toții îi regretăm moartea din diverse motive. Orice-am putea zice, s-a stins din viață și asta e situația. Cred că suferea de cancer de multă vreme și nimeni n-a bănuit nimic. Ca să nu mai lungim vorba, maiorul Billicliffe mi-a lăsat mie moștenire căsuța lui din Corrydale.

— Păi, asta-i o veste bună!

— Nu sunt atât de sigur. E într-o stare destul de jalnică.

— Carrie și cu mine am aruncat o privire în jur din fugă, când ne-am dus să luăm bradul de Crăciun. Un pic dezolantă, pesemne, și acoperită de zăpadă, dar aș socoti că-i o proprietate bunicică. Și, desigur, are o priveliște minunată spre câmpuri și spre crângul de lângă apă.

— Totodată, continuă Oscar ca un om hotărât să spună tot ce are pe suflet, mi-a lăsat prin testament mașina, cățeaua lui Labrador și o mică sumă de bani.

Sam se schimonosi la față.

— Nu mă pot arăta prea entuziasmat de mașină. Mi s-a părut că n-o să mai pornească niciodată. E un hârb. Cât despre cățea, cred că-i cea care umblă după Charlie Miller peste tot. Poate îl convingi să aibă el grijă de ea.

— Da.

— Oscar, asta-i într-adevăr o veste grozavă. Ce ai de gând să faci cu căsuța? O s-o scoți în vânzare sau o s-o transformi într-o cabană de vacanță, care aduce un profit frumușel, cum se spune?

— Da, s-ar putea, zise Oscar. Dar eu și cu Elfrida ne-am gândit să ne instalăm acolo. Știu că sună cam ciudat și totul depinde de reacția Elfridei când va ajunge în sfârșit să vadă cu ochii ei locul. Vezi, ea n-a fost niciodată la Corrydale. Până să veniți cu toții aici, noi am dus o viață retrasă. Și Elfrida își dă seama că mă îngrozește gândul să mă întorc în locurile în care am fost atât de fericit cu multă vreme în urmă.

— Te-nțeleg.

— Firește, în seara când am sosit aici, i-am făcut o scurtă vizită maiorului Billicliffe pentru că trebuia să luăm cheia de la Estate House. Însă era întuneric și frig, noi eram istoviți după drum, iar bătrânul Billicliffe nu se pricepea să se îngrijească de gospodărie, așa că de-abia așteptam să scăpăm de acolo. Când a căzut bolnav la pat, m-am dus să-l văd, dar casa arăta și mai rău. Impresiile noastre sunt atât de jalnice, încât trebuie să chibzuim pe îndelete înainte să luăm o hotărâre și să analizăm situația.

— Ți-ar plăcea să locuiești acolo? întrebă Sam. Nu-l prea departe?

— Nu chiar. La o oarecare distanță, dar avem vecini de jur-împrejur. Suntem aproape de fermă, de Charlie Miller și de Rose care a fost jupâneasa bunicii. O mică și plăcută comunitate. Va trebui să aranjăm căsuța și să rezolvăm problemele, dar o să găsim o soluție.

— Părea să fie neîngrijită și lăsată în paragină, însă acoperișul nu-i stricat și ferestrele nu-s sparte. Cât spațiu aveți?

— Toate căsuțele de pe moșie au fost proiectate și clădite la fel, cu două camere la etaj și alte două la parter. Bucătăriile și băile au fost amenajate după război.

— O să fie destul de încăpătoare pentru voi amândoi?

— Așa cred. Între noi fie vorba, nu dispunem de prea multe bunuri materiale.

— Și cum rămâne cu Estate House?

— Tocmai de aceea vroiam să-ți vorbesc. Dacă ne mutăm la Corrydale, Elfrida și cu mine vrem să-ți vin-

dem ție partea mea din Estate House. Asta înseamnă că poți să iei legătura cu Hughie și să-l anunți că te-ai hotărât să cumperi proprietatea.

— Dacă vă mutați la Corrydale?

— Da.

— Și dacă Elfrida se răzgândește după ce vede casa? Și ce s-ar întâmpla dacă vă schimbați hotărârea?

— Atunci, o să reflectăm îndelung și bine asupra întregii chestiuni. Dar nu cred că se va întâmpla una ca asta. Va trebui să investim un anumit capital în reparații, zugrăveală și vopsitorie. Dar o să ne descurcăm. Și dacă obțin șaptezeci și cinci de mii de lire pentru partea mea din Estate House, atunci nu mai am probleme din punct de vedere financiar.

— Șaptezeci și cinci de mii de lire, Oscar?

— Asta-i suma pe care ai menționat-o de la bun început.

— Nu, asta-i suma pe care a pomenit-o Hughie. Ceea ce mi-ai spus acum schimbă cu totul datele problemei.

— Nu pricep.

— Vărul tău, Hughie, e strâmtorat. Are nevoie de bani pește cât mai repede cu putință. De-aia s-a arătat nerăbdător să-mi ofere cu insistență cheia și să evite comisionul datorat unei agenții imobiliare care mijlocește operația de vânzare. Personal, cred că Estate House valorează mai mult de o sută și cincizeci de mii de lire. Așa că trebuie să fii un om cu simț practic, Oscar. Înainte să perfectăm tranzacția, se cuvine să chemi un inginer topograf care să facă o expertiză și un

releveu. După aceea, consultă un avocat care să redacteze actele de transmisiune a proprietății. S-ar putea să ți se spună – și eu așa socot – că această casă valorează mai mult de o sută și cincizeci de mii de lire. În ceea ce mă privește eu aș evalua-o la două sute de mii de lire. Poate și mai mult.

— Două sute de mii de lire?! Oscar îl privea cu gura căscată.

— Cel puțin. Și încă un lucru, Oscar. Poate te hotărăști s-o scoți la licitație.

— Nu, vreau să ți-o vând ție.

— O tranzacție particulară?

— Da.

— În cazul ăsta, ca să respectăm legea, ar trebui să-ți ofer cu mult peste prețul de evaluare. Sam surâse. După câte s-ar părea, te descurci cât se poate de bine, Oscar.

— Sunt nedumerit. De partea cui te situezi?

— De partea ta și a Elfridei. Aveți o proprietate minunată aici și eu îmi doresc cu disperare s-o cumpăr. Dar nu m-aș putea privi în oglindă, dacă n-am înfăptui totul cât mai corect cu putință.

— Ai atâția bani?

— Da. Există avantaje când lucrezi pentru un concern ca Sturrock & Swinfield.

Oscar clătină din cap, oarecum deconcertat de întorsătura evenimentelor.

— Ei, al naibii să fiu! îngăimă el.

Sam pufni în râs.

— Nu te surescita! Așteaptă până când cercetezi în întregime și cealaltă mică proprietate.

— Te referi la căsuța maiorului Billicliffe. Elfrida se gândea că am putea să mergem cu toții duminică dimineață. Și să facem un picnic. Dacă plouă cu găleata sau ninge, ne adăpostim în casă și ne înfruptăm din gustările pregătite. Trebuie să aflu cine are cheia. O să-i dau telefon Rosei. Ea știe cu siguranță.

— Ești sigur că vrei să venim cu toții? Nu trebuie să fiți influențați. Tu și cu Elfrida trebuie să decideți de unii singuri.

— Bineînțeles că ținem neapărat să ne însoțiți, mai încape vorbă? Elfrida vrea să verifice rezistența pereților și să vadă dacă grinzile de lemn sunt roase de cari.

— O să fiu tentat să mă prefac că nu observ nici un defect de construcție.

— Nu cred că ai face tu una ca asta. Ești un om bun, Sam.

— Un sfânt! Și ca să-ți dovedesc și să pecetluim tranzacția, dă-mi voie să ofer eu al doilea rând de whisky. Se pare că amândoi suntem oameni cu oarecare avere și merită să bem în sănătatea noastră.

Petrecerea Elfridei

Până la ora cinci și jumătate în acea după-amiază, Estate House era pavoazată pentru petrecerea Elfridei. O coroniță împletită din ramuri de ilex anina pe ușa din față și lampa de deasupra ilumina o bucată de carton, prinsă în pioneze, pe care stătea scris: „Vă rugăm să intrați". Acest anunț, spera Elfrida, avea să preîntâmpine sâcâiala și bătaia de cap cu zbârnâitul soneriei, cu chelălăitul lui Horace și cu alergătura continuă în sus și-n jos pe scări pentru a-și întâmpina musafirii. Odată pătruns pe ușă, ți se dezvăluia privirilor în toată splendoarea bradul de Crăciun, așezat în sufragerie, cu beculețele instalației electrice de pom aprinse și înconjurat de cadouri.

La catul superior, palierul fusese transformat într-un bar, unde masa mare de lângă bovindoul din salon – mutată în noul loc de Oscar și Sam – era așternută cu o față albă și aranjată cu sticle, tăvițe cu cuburi de gheață și pahare lustruite.

Toate aceste pregătiri necesitară oarecare timp și efort și, când soții Snead sosiseră să se ocupe de aranjamentele de ultim moment, ca de pildă, încălzirea micilor bucăți de pizza și prăjirea cârnaților, toată lumea

dispăruse să se dichisească, să se îmbăieze, să-şi schimbe ţinuta şi să se gătească pentru seara festivă. De dincolo de uşile închise, răzbăteau şiroitul robinetelor lăsate să curgă în plin debit de apă, zumzetul aparatelor electrice de ras şi mireasma uleiurilor şi spumantelor de baie.

Furişându-se la etaj pentru puţină companie, Horace nu găsi pe nimeni, aşa că se strecură în salon şi se tolăni acolo într-o poziţie comodă, în faţa focului ce ardea cu flacără vie.

Oscar ieşi primul din cameră. Închise binişor uşa dormitorului şi rămase nemişcat pentru câteva clipe ca să se bucure de aspectul festiv al casei sale, împodobite pentru sărbătorile Crăciunului, gata să primească valul de oaspeţi. Observă şirul de pahare aranjate cu grijă, sticlele de şampanie puse la rece în frapieră, şervetele şi faţa de masă din olandă, apretate şi strălucitor de albe. Draperiile trase învăluiau firida ferestrei de pe rampa scării, iar casa scării în spirală, cu toate cele patru şiruri de trepte, era împodobită cu ghirlande din crengi de ilex şi cu beculeţe în formă de stea. Se terminase cu tot ce-i promisese mai demult Elfridei, şi anume un Crăciun fără fast şi pompă, iar solstiţiul de iarnă, sumbru şi posomorât, căzuse în uitare. Şi hotărî că Estate House, de obicei atât de neînsemnată şi de austeră, dar acum decorată şi aranjată la perfecţie, semăna într-o oarecare măsură cu o mătuşă vârstnică, rigidă şi puritană, dar foarte iubită, care se împopoţonase cu cele mai preţioase şi alese bijuterii pentru o ocazie specială şi sfârşise prin a arăta uimitor de bine.

Şi Oscar se străduise să se îmbrace frumos, cu smochingul preferat şi îşi pusese cea mai bună cămaşă de mătase. Elfrida îi alesese cravata şi insistase să se încalţe cu pantofii de casă, din catifea neagră, brodaţi cu fir de aur. Abia dacă îşi mai amintea de vremea când se îmbrăcase în mare ţinută, dar simţea mătasea molatică pe piele şi se fricţionase cu esenţă de laur pe obraji şi-şi netezise părul alb şi des.

Elfrida, pe care o lăsase în faţa oglinzii, îmbrăcată încă în capot şi prinzându-şi cerceii cu şurub în lobul urechilor, îi spusese că arăta ca scos din cutie.

Se auzeau din bucătărie glasurile soţilor Snead şi alte zgomote de robotealâ culinară. Doamna Snead venise îmbrăcată în cea mai bună rochie neagră, cu paiete sclipitoare aplicate pe corsaj.

Pe când se îmbăiase, se bărbierise, se îmbrăcase, sporovăind din când în când cu Elfrida, Oscar nu-şi îngăduise să se ducă înapoi cu gândul la ultimul Crăciun petrecut la Grange, la splendoarea şi opulenţa acelui timp şi la ospitalitatea care întreceau orice închipuire – mese îmbelşugate, prea mulţi oaspeţi, prea multe cadouri şi un brad de Crăciun prea înalt. Într-un fel sau altul, Gloria îşi impunea punctul de vedere şi amploarea serbărilor era moderată de bucuria şi generozitatea spiritului ei.

Nu se lăsase purtat cu gândul spre trecut, dar acum, într-un moment de solitudine, aruncă o privire retrospectivă. Şi i se părea că se scursese mult timp de atunci – cu greu putând realiza că trecuseră doar douăsprezece luni – şi se simţea ca şi cum şi-ar fi reamintit de clipele

trăite într-o altă existență. Se gândi la Francesca, amintindu-și cum alerga pe scara impunătoare de la Grange, cu părul despletit, purtând rochia de catifea neagră primită în dar de la mama ei. Părea să gonească totdeauna, de parcă timpul ar fi fost prea prețios și nu și-ar fi permis să irosească nici o clipă.

Doar cu puțină vreme în urmă, aceste amintiri l-ar fi zdrobit de durere adâncă, dar acum Oscar se simțea pur și simplu recunoscător pentru că Francesca avea să facă parte mereu din viața și din ființa lui. Și după toate câte se întâmplaseră, reușise să supraviețuiască într-un fel sau altul. Și, mai mult decât atât, se pomenise înconjurat și susținut de prieteni.

De la parter, auzi ușa bucătăriei deschizându-se și glasul doamnei Snead dându-i instrucțiuni precise lui Arthur. Apoi, Arthur apăru în capătul scării, cărând o tavă încărcată cu ceea ce doamna Snead numea aperitive: bușeuri cu brânză și cu carne, alune, biscuiți unși cu pateu.

Arthur purta cei mai buni pantaloni din flanelă gri și sacoul sport de bowling, împodobit cu un blazon auriu pe buzunarul de la piept.

Urcând ultimul șir de trepte, îl zări pe Oscar.

— Ei, iată-vă, domnule Blundell, și sunteți șic, nu glumă! Nevastă-mea mi-a zis să aduc gustările și să le pun în salon. Problema e că Horace a spălat putina. Pun pariu că s-a lungit lângă foc. Nu vreau să-și bage botul în gustări.

— Arthur, o să le așezăm undeva sus, ca să nu-i fie la îndemână.

Îl conduse pe Arthur în salon, care arăta primitor, curat și ordonat. Toate luminile și lămpile fuseseră aprinse și focul ardea în cămin cu flacără mare. Elfrida umpluse ulcioarele de pământ cu crenguțe de ilex și cu crizanteme albe și aranjase într-o vază crinii pe care-i primise ca dar de Crăciun din partea lui Lucy. După ce se descotorosiră de tavă, așezată la o înălțime sigură, Oscar și cu Arthur se întoarseră pe palier, unde dădură peste Sam, îmbrăcat elegant, cu un costum negru și cu cămașă albă cu dungi albastre.

— Îl cunoști pe Sam Howard, nu-i așa, Arthur?

— Nu cred că am avut plăcerea. Îmi pare bine de cunoștință.

— Arthur o să fie barmanul nostru, Sam.

— Sunt sigur că te pricepi să destupi o sticlă de șampanie, Arthur, spuse Sam.

— Păi, n-aș zice că am prea multă îndemânare, pentru că eu sunt băutor de bere. Dar am văzut la televizor, la marele premiu de la cursele automobilistice de formula unu, cum se împroașcă toți câștigătorii cu șampanie ca dintr-un extinctor. O risipă îngrozitoare de băutură fină, după părerea mea.

Sam izbucni în râs.

— Se distrează, dar sunt de acord cu tine. O risipă groaznică. De fapt, nu-i nici o problemă. Sam luă o sticlă din frapieră. Trebuie doar să desfaci sârma și apoi să scoți dopul încetișor... așa. Și nu răsuci dopul. Ține-l strâns cu mâna și învârte puțin câte puțin sticla... Sam îi demonstră cu pricepere și dopul se deșurubă binișor, fără să pocnească sau să sară în tavan.

— Ia te uită, habar n-aveam că se poate destupa atât de ușor, spuse Arthur.

După ce-și rimelă genele, Elfrida, stând în picioare, își cercetă cu de-amănuntul propria-i imagine reflectată în oglinda lungă, fixată în mijlocul șifonierului. Se îmbrăcase cu pataloni negri de mătase și cu o bluză fină, de aceeași culoare, peste care își pusese o tunică de mătase verde. Purta cercei și un șirag de mărgele la gât, de culoarea jadului, își fardase pleoapele, își conturase buzele cu un ruj roșu-aprins și își coafase părul roșcat-aprins.

Nădăjduia că toți noii ei prieteni din Creagan nu vor considera că depășise limita decenței.

Ieșind din dormitor, îl găsi pe Arthur Snead postat lângă barul improvizat, gata să-și îndeplinească datoria.

— Arthur! Arăți atât de chipeș! Unde-i doamna Snead?

— Termină de aranjat ultimele platouri cu aperitive, doamnă Phipps. O să urce într-o clipă. Sper să nu vă supărați pe mine că vă spun, dar sunteți de o eleganță irezistibilă. Nu v-aș fi recunoscut, dacă v-aș fi întâlnit pe stradă.

— Oh, îți mulțumesc, Arthur. Toată lumea e prezentă și dornică de distracție?

— S-au strâns cu toții în salon, lângă foc. Musafirii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Am pus un anunț să intre fără să mai sune, dar dacă nu se întâmplă așa, ești amabil să cobori și să le deschizi ușa?

— Așa am să fac, doamnă Phipps. Și acum, ce-ai zice de un pahar cu șampanie? Pe ceilalți i-am servit deja. Ca să prindă curajul beției, după cum a spus domnul Blundell. Deși nu înseamnă că ar avea cineva nevoie de curaj într-un moment de sărbătoare.

Îi turnă în pahar și Elfrida se îndreptă spre salon să li se alăture celorlalți. Încăperea și toți cei prezenți arătau nemaipomenit de rafinat și seducător, ca o ilustrație de pe coperta unei reviste tipărite pe hârtie lucioasă. Lucy își strânsese părul într-un coc și arăta de șaptesprezece ani, cochetă și emancipată, cu fusta -mini neagră, cu colanții negri și cu cerceii de aur, prinși de lobul urechilor. Cât despre Carrie, era fermecătoare, radia de frumusețe, pielea îi căpătase reflexe strălucitoare și ochii negri îi scânteiau, așa cum Elfrida n-o mai văzuse de multă vreme. Se înveșmântase într-o rochie neagră, fără mâneci, cu croială simplă, dar faldurile i se învălureau ușor în jurul coapselor până la glezne. Purta sandale cu tocuri înalte, din câteva bentițe de piele lucioasă, și singurele bijuterii erau inelul cu safir și cerceii cu diamante.

Văzând-o, Elfrida nu-și închipuia cum ar putea rezista vreun bărbat să nu se îndrăgostească nebunește de Carrie, dar Sam nu-și etalase cărțile și părea să nu se lase impresionat de farmecul lui Carrie. Ceea ce, pesemne, era un semn dătător de speranță. Elfrida își dorea mai presus de orice ca fiica vărului ei să fie iarăși fericită, însă probabil că Oscar avea dreptate. Nu se putea lansa în presupuneri și ipoteze; era prea devreme pentru petit. În viață, trebuie să știi unde să te oprești și să fii mulțumit cu

ceea ce dobândești la un moment dat. Iar Sam și cu Carrie păreau să se fi apropiat în cele din urmă.

Sporovăiau cu toții, dar Oscar, stând în picioare lângă șemineu, o văzu pe Elfrida când pătrunse în salon. Privirile li se încrucișară și, preț de câteva clipe, încercară senzația că rămăseseră ei doi singuri în încăperea scăldată de lumină. Apoi Oscar așează paharul pe măsuță și înaintă spre ea ca s-o prindă de mână.

— Arăți absolut minunat, îi spuse el.

— Credeam că arăt ca o actriță bătrână și ridată. Ceea ce, firește, și sunt. Dar una cu adevărat fericită. Îl sărută cu băgare de seamă pe obraz ca să nu-l mânjească de ruj.

— Și tu, Oscar? Se înțelegeau de-acum foarte bine. Te simți bine?

Oscar încuviință din cap. Jos, la parter, cineva apăsă din greșeală pe butonul soneriei, neobservând anunțul agățat de ușă. Horace sări în sus, izbucni într-o cacofonie de chelălăituri, fugi din cameră și se năpusti în jos pe scări.

Elfrida bufni în râs.

— S-a terminat cu planurile mele întocmite cu grijă, rosti ea.

— Mă duc eu să deschid, interveni imediat Lucy. Dispăru după Horace și, în următorul moment, răsună ecoul glasurilor: „Suntem primii? N-am venit prea devreme?“ Și Lucy răspunzând: „Bineînțeles că nu. Vă așteptam. Dați-mi voie să vă pun hainele în cuier. Toată lumea e la etaj.“

Petrecerea Elfridei era pe punctul să înceapă.

*

La ora opt fără un sfert, sindrofia se isprăvise. Familiile Rutley, Sinclair și Erskine-Earle plecaseră în hărmălaia de glasuri amestecate care strigau „La revedere" și „Mulțumesc". Numai familia Kennedy mai zăbovi la un pahar pentru că sosise mai târziu decât ceilalți invitați, venind la Estate House direct de la petrecerea anuală desfășurată la căminul de bătrâni. Cu gâtul înfundat în gulerul preoțesc, înalt și drept, Peter îl anunțase la venire că se îndopase acolo cu brioșe cu stafide, păscuțe și ceai, dar acest fapt nu-l împiedică din fericire să dea de dușcă un rachiu și să năvălească entuziasmat în salonul plin de prieteni neatinși încă de bolile bătrâneții.

Acum, îi biruise pe toți o stare de moleșeală. Sam întețise focul în cămin și se prăbușiseră cu toții în fotolii, recunoscători să-și întindă oasele și să-și odihnească picioarele. Rory și cu Lucy coborâseră în bucătărie, ajutându-i pe soții Snead să facă ordine și să spele vasele.

Instalată confortabil între pernele canapelei, Elfrida spuse:

— Nu-mi vine să cred că s-a terminat atât de repede. Am trudit din greu toată ziua și, fără să băgăm de seamă, s-a făcut ora opt și musafirii încep să se uite la ceas, spunând că a sosit vremea să plece spre casele lor.

— Ăsta-i semnul unei petreceri reușite, zise Peter. Și adăugă: Timpul zboară pe nesimțire când toată lumea se distrează de minune. Se afundase în fotoliul de lângă

șemineu, iar soția lui ședea cu picioarele încrucișate sub corp pe covorașul din fața căminului.

— Mi-a plăcut nespus de mult de doamna Erskine-Earle, spuse Carrie. Seamănă cu un ponei drăgălaș.

— Nu-i așa că e o scumpă? zise Tabitha zâmbind.

— Ea și cu doamna Snead au sporovăit fără încetare.

— Asta pentru că amândouă fac parte din comitetul de colectare a fondurilor pentru biserică. Și din asociația femeilor. Elfrida, invitarea soților Snead a fost o surpriză plăcută. Nu te temi de pauze apăsătoare când îi ai în preajmă.

— Arthur n-a practicat degeaba meseria de precupeț, sublinie Oscar. Nu-i scapă nici cel mai neînsemnat lucru și cunoaște toate trucurile. Când nu făcea pe majordomul, își găsea timp să pună la cale o mică afacere. Comenzi pentru ajunul Anului Nou. Crizanteme pentru Emma Erskine-Earle și avocado pentru Janet Sinclair. Apropo, cred că Janet e de-a dreptul fermecătoare. N-am avut ocazia s-o cunosc până acum.

— Și-n plus, e arhitectă, îi spuse Carrie lui Oscar. Lucrează trei zile pe săptămână în Kingsferry.

— Și e extrem de eficientă, adăugă Peter. Janet a proiectat noua aripă a căminului de bătrâni și a făcut o treabă bună. Peter lăsă jos paharul, se foi ușor în fotoliu și se uită la ceas. Tabitha, draga mea, ar trebui să pornim spre casă.

— Oh, nu plecați, îi rugă Elfrida. Acum e partea cea mai amuzantă a petrecerii. Când stai la taclale pe îndelete cu prietenii apropiați. Mai rămâneți și o să luăm cina în bucătărie. O să terminăm de mâncat toate res-

turile, mai avem niște supă și câteva felii de somon afumat. Și niște brânză delicioasă de Stilton.

— Ești sigură? Tabitha era în mod limpede tentată. Dacă ne întoarcem în casa parohială, ne înfruptăm cu ouă jumări.

— Bineînțeles că trebuie să rămâneți la masă.

Aici Carrie preluă inițiativa.

— În cazul ăsta, mă ocup eu de toate. Se ridică de pe canapea. Mă duc să văd ce se întâmplă în bucătărie și să pregătesc tot ce trebuie. Nu, Sam, rămâi să stai de vorbă, ți-ai făcut porția de lucru în seara asta.

Elfrida era recunoscătoare.

— Draga mea, ești o dulce. Dacă vrei să-ți dau o mână de ajutor, strigă-mă.

Carrie părăsi salonul și închise ușa. Pe palier, tot ce mai rămăsese după petrecerea Elfridei era masa așternută cu fața albă din olandă. Sticlele și paharele fuseseră strânse. Soții Snead, Rory și Lucy munciseră din greu.

Telefonul începu să sune. Carrie se holbă la aparat cu surprindere pentru că, dintr-un motiv oarecare, era ultimul lucru de pe lume la care s-ar fi așteptat. Ridică receptorul.

— Alo!

— Cine-i acolo? Un glas de femeie, limpede și sonor ca cristalul, dar în pâlnia telefonului se auzeau și câteva păcănituri înfundate.

— E Carrie.

— Carrie. Sunt Nicola. Din Florida.

— Dumnzeule! Cum o mai duci?

— Splendid! Dar tu?

— Tocmai am făcut o mică petrecere. Acum ne odihnim puțin.

— Lucy e acolo?

— Da, la parter, ajută la strâns și la curățat. S-a distrat de minune. Cum e în Florida? Soarele strălucește?

— Fără întrerupere. Totu-i minunat.

— Așteaptă o clipă! Mă duc s-o chem pe Lucy.

Carrie lăsă receptorul pe măsuță și coborî la parter. În bucătărie, văzu că toate vasele fuseseră spălate și aranjate la locul lor, iar doamna Snead își trăsese pe umeri haina de blană artificială și își încheia nasturii argintii. Arthur își savura ultimele înghițituri de bere, în timp ce Rory se sprijinea cu spatele de chiuvetă, iar Lucy se cocoțase pe masă.

— Iat-o pe Carrie! exclamă doamna Snead. Tocmai spuneam că a fost o petrecere cu adevărat grozavă. Într-o companie foarte plăcută.

— Și eu m-am distrat formidabil, zise Carrie. Lucy, trebuie să dai fuga până sus, te cheamă mama ta la telefon.

Lucy întoarse capul. Privirile li se încrucișară și Carrie îi citi îngrijorarea așternută pe chip.

— Mama?

— Da, din Florida. Hai, du-te repede, telefoanele costă scump.

Lucy coborî lunecând de pe masă, se uită la Rory, apoi la Carrie, ieși în grabă din bucătărie și o luă la goană pe scări. Carrie închise ușa încetișor.

— Închipuiește-ți, tocmai din Florida! spuse Arthur.

— E încă după-amiază acolo. Diferența de fus orar e de cinci ore, știi doar, îl informă doamna Snead cu un

aer de importanță. Își scoase pantofii escarpen de antilopă, își trase cizmele în picioare, gata pregătită să pornească la drum spre casă. Lucy ne-a fost de mare ajutor, trebuie să recunosc. Am reușit să isprăvim cu treaba destul de repede, nu-i așa, Rory? Și Arfur a cărat toate sticlele goale în oficiul de lângă bucătărie.

Carrie le rămase recunocătoare.

— Ați fost cu toții minunați. Și sufletul petrecerii.

Arthur băuse paharul până la fund și-l așeză pe masă.

— Dați-mi voie să fiu de acord cu nevastă-mea. Un grup de oameni foarte agreabili. Și spune-i prietenului tău că-i sunt recunoscător pentru că mi-a arătat cum se destupă o sticlă de șampanie. E foarte îndemânatic. Data viitoare, când o să se dea o petrecere la clubul de bowling, o să fiu în stare să-mi demonstrez priceperea. Zic totdeauna că-i o zi bună când înveți ceva nou.

Doamna Snead își strânsese lucrurile personale, geanta și sacoșa de plastic în care își pusese pantofii.

— Atunci, noapte bună, Carrie!

— Noapte bună, doamnă Snead. Și vă urez un Crăciun fericit.

— Mulțumesc la fel. Și spune-i doamnei Phipps că o să vin joi, ca de obicei.

După ce plecară, braț la braț, și ușa din spate se închise, Rory întrebă:

— De ce a sunat mama lui Lucy?

— Nu știu. Probabil ca să-i ureze toate cele bune de Crăciun.

— Încă nu-i Crăciunul.

— Poate că a ţinut să-i facă mai devreme urările de bine. Elfrida i-a invitat pe părinţii tăi la cină, aşa că am coborât să pregătesc masa.

— Vrei să-ţi dau o mână de ajutor?

— Cred că ai trebăluit destul.

— Nu mă deranjează. Şi prefer să-mi umplu timpul cu ceva, decât să pălăvrăgesc vrute şi nevrute.

— Mi se pare că te-ai descurcat foarte bine.

— E mai simplu când ai de-a face cu oameni cunoscuţi. Deci, ce-i de pregătit?

— Păi, dacă tot vorbeşti serios, aşează masa. Pentru opt persoane. Cuţitele şi furculiţele sunt în sertar, iar farfuriile în dulap. Şi scoate somonul afumat din frigider. Aranjează feliile pe un platou şi apoi o să ungem cu unt nişte tartine.

Carrie se îndreptă spre oficiu şi se întoarse în bucătărie cu oala de supă. Aprinse aragazul şi puse oala la încălzit.

— Lucy mi-a povestit tot, spuse Rory în spatele ei.

— Poftim? Carrie întoarse capul şi-l privi cu nedumerire.

— Despre apartamentul din Londra, despre divorţul părinţilor ei şi despre bunica ei. Nu doreşte câtuşi de puţin să se înapoieze acolo.

— Oh, Rory, îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru că mă simt într-un fel răspunzătoare. Vinovată, pesemne, pentru că am stat atâta timp în Austria şi am pierdut legătura cu familia. De-abia când m-am întors în ţară, mi-am dat seama ce viaţă imposi-

bilă duce. Și-i simte lipsa tatălui ei. Și n-a fost niciodată încurajată să ia legătura cu bunicul ei, tatăl meu. A asistat la multe certuri. Nu-i ușor să te împaci cu ataro situație și să trăiești într-o asemenea atmosferă tensionată.

— N-ar putea să meargă la o școală cu internat? Acolo, cel puțin, ar fi un mediu diferit.

— Poate că da, Rory. Dar, vezi, eu sunt doar mătușa ei. Nu îndrăznesc să fac propuneri de genul ăsta de teamă să nu mă pomenesc pusă la punct sau, și mai rău, dată afară pe ușă. Și școala ei e foarte bună. Lucy are o directoare minunată, pe care o îndrăgește foarte mult.

— Dar e numai de fete. Rory isprăvise de aranjat masa. Unde-i somonul afumat?

— În frigiderul din oficiu. Tu ești foarte drăguț cu ea, Rory. Mulți tineri de vârsta ta nu s-ar fi sinchisit câtuși de puțin.

— Îmi pare rău pentru ea.

— De ce?

— E atât de însingurată.

— Lucy e o fată minunată.

— Mă întreb ce face de nu mai vine.

— Poate că n-ar strica să merg sus și să văd. Hai și tu. Ai muncit destul.

— Nu, rămân aici, să fiu bucătarul. Îmi place să pregătesc mâncarea. Au mai rămas câteva bucăți de pizza și o să le încălzesc în cuptor. Vrei să destup o sticlă de vin?

În cele din urmă, Carrie ieși din bucătărie și urcă la etaj. Palierul era pustiu. Receptorul fusese pus în furcă.

Lucy dispăruse. Ezită pentru o clipă, încercând o strângere de inimă inexplicabilă. Și chiar atunci, telefonul prinse iarăși a zbârnâi.

Carrie răspunse.

— Alo!

— Cine-i la aparat? E Estate House? Vreau să vorbesc cu Carrie.

O voce inconfundabilă. Pe Carrie o cuprinse îngrijorarea.

— Da, eu sunt. Bună, mamă! spuse ea.

— Tu ești! Oh, slavă Domnului! Draga mea, te-a sunat Nicola?

— Da, acum jumătate de oră. Dar a vorbit cu Lucy.

— Ți-a spus?

— Ce să-mi spună?

— Oh, draga mea, s-a căsătorit cu Randall Fischer. Azi dimineață. Ceremonia s-a oficiat rapid într-o biserică numită Wee Chapel of the Angels, sau ceva de genul ăsta, și s-au cununat. Nici măcar nu mi-a dat de știre că s-au logodit sau că plănuiau una ca asta. N-am avut nici cea mai vagă idee. Până când am primit telefonul ei din Florida.

Carrie își spuse în sinea ei că trebuia să-și păstreze calmul, altminteri totul se ducea de râpă.

— Te-a sunat pe tine înainte s-o sune pe Lucy?

— Da. Vroia să facă pregătiri.

— Ce fel de pregătiri?

— Pentru Lucy, se-nțelege. Ce altceva credeai? Să se intereseze când se-ntoarce din Scoția și lucruri de genul ăsta.

„Oh, Dumnezeule! murmură în gând Carrie. Ce încurcătură! Asta mai lipsea!"

— A început să-mi vorbească despre luna de miere și m-a anunțat că nu se întoarce în Londra la sfârșitul lui decembrie. Are de gând să-și anuleze biletul de avion. Să-și prelungească șederea. Și-mi pretinde să fiu în Londra ca să am grijă de Lucy când începe școala. Dar eu mi-am propus să rămân aici în Bournemouth până la sfârșitul lui ianuarie și nu pricep de ce trebuie să-mi schimb planurile. Asta le întrece pe toate, Carrie. Nu mă simt pur și simplu în stare să am grijă de Lucy de una singură. I-am spus pe șleau Nicolei. Nu-i datoria mea. Dar știi cât e de egoistă și de răutăcioasă când își pune ceva în gând. Și acum, firește, e înnebunită după acest bărbat, care i-a sucit mințile și nu se gândește decât la el.

— Intenționează să-și petreacă tot restul vieții în America?

— Presupun că da. Dacă s-a căsătorit cu un american, n-are încotro.

— Și cum rămâne cu Lucy?

— Oh, Lucy va trebui să înțeleagă de vorbă și să facă așa cum i se spune. Problema e cine o să aibă grijă de ea până când o să se întoarcă acasă mama ei?

Carrie nu-i răspunse la această întrebare. Stătea nemișcată acolo, cu receptorul la ureche, conștientă de pornirea furioasă împotriva mamei și a surorii ei deopotrivă.

— Carrie?

— Mamă, cred c-ar fi mai bine să te sun mai târziu.

— Ai discutat cu Lucy?
— Nu încă. Am aflat vestea fericită de la tine.
— Eşti sarcastică?
— Nu.
— Ai numărul meu de telefon din Bournemouth?
— Da, o să te sun.
— Când?
— Poate că mâine.
— Nu mă lăsa să aştept prea mult. Sunt îngrijorată la culme.
— Sunt sigură.
— Oh, draga mea, o să petreci un Crăciun minunat, nu-i aşa?
— Absolut minunat! spuse Carrie.

Puse receptorul în furcă şi rămase ţintuită locului, aşteptând să se liniştească, să-şi vină în fire şi să privească lucrurile aşa cum erau în realitate. Nicola devenise acum doamna Randall Fischer. Se căsătorise în Florida în Wee Chapel of the Angels. Carrie încercă să-şi imagineze ceremonia: cerul albastru, nisipuri galbene arzătoare, palmieri încremeniţi în soare, Randall Fischer într-un costum alb şi Nicola într-o rochie vaporoasă, potrivită pentru o asemenea ocazie. Asistaseră oare şi prieteni la ceremonia cununiei? Vreun vechi prieten de-al lui Randall o condusese pe Nicola la altar? Oare soţia acestui vechi prieten ţinuse loc de domnişoară de onoare, purtând o rochie lungă până la glezne, cu un buchet de orhidee prins la corsaj? Şi după ceremonie, cei patru goniseră cu maşina spre un club select să sărbătorească acolo evenimentul?

Dar i se părea că totul întrece orice închipuire. Şi, la urma urmelor, nu mai conta câtuşi de puţin cum şi când se petrecuseră faptele pentru că lucrul făcut nu se mai poate desface.

Lucy! Lucy aflase prima. Mama ei îi dăduse vestea la telefon, apoi copila lăsase aparatul în furcă şi dispăruse. Dar unde? Lucy îl detesta pe Randall Fischer şi se revoltase când i se propusese să-şi petreacă vacanţa de Crăciun în compania acestuia, în Florida. Deodată, Carrie fu cuprinsă de o teamă vagă, nedesluşită, cauzată de presupunerea posibilităţii unui pericol. Unde era Lucy? Trântise oare telefonul, coborâse alergând pe scări, ieşise tiptil din casă şi se evaporase, îndreptându-se către ţărmul mării, învălurat de dune? Carrie şi-o imagină pe Lucy oprindu-se pe ţărmul stâncos, căţărându-se apoi din stei în stei, aruncându-se de pe creastă într-un hău şi sfărâmându-şi creierii în cădere.

Tremurând de nelinişte, se sforţă să-şi redobândească luciditatea şi să-şi alunge din minte astfel de imagini înspăimântătoare. Respiră adânc şi porni să urce scările spre mansarda lui Lucy. Lumina de pe palier era aprinsă, însă uşa era închisă. Carrie ciocăni uşor cu două degete. Nici un răspuns. Întredeschise încetişor uşa. Totul era cufundat în beznă. Întinse mâna după întrerupător şi aprinse lumina.

— Lucy? Vocea îi trăda îngrijorarea.

Ghemuită sub cuvertura cu dungi albe şi albastre, Lucy nu se mişcă, nici nu-i răspunse, dar Carrie răsuflă uşurată că se afla acolo, teafără şi nevătămată, şi nu fugise din casă, bâjbâind prin beznă...

— Lucy! Intră în cameră, închise ușa, se apropie de pat și se așeză pe marginea lui. Lucy, draga mea!

— Pleacă!

— Scumpo, sunt eu, Carrie!

— Nu vreau să vorbesc.

— Iubito, știu ce s-a întâmplat. Bunica m-a sunat din Bournemouth și mi-a spus.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Nu contează! Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Totu-i distrus acum. Absolut totul! Așa se întâmplă mereu. Ele îmi strică plăcerea.

— Oh, Lucy... Carrie întinse mâna s-o mângâie, dar Lucy smuci îmbufnată din umeri, ferindu-se de atingerea ei.

— Aș vrea să pleci și să mă lași în pace. Glasul îi era sugrumat, înecat de lacrimi. Plânsese și acum se simțea mânioasă, indignată și revoltată. Carrie o înțelegea, dar nu se îndura s-o lase singură.

— Sinceră să fiu, cred că mama ta n-ar fi trebuit să facă una ca asta și să-ți dea brusc vestea la telefon. Însă străduiește-te să-i înțelegi punctul de vedere...

Dintr-o dată, Lucy azvârli cât colo cuvertura și se întoarse cu fața spre Carrie. Chipul îi era înroșit, umflat, mânjit cu dâre de lacrimi, iar părul, pe care și-l aranjase cu atâta grijă, i se încâlcise și lațe rebele îi atârnau peste obraji. Fața i se urâțise de furie și suferință, iar Carrie realiză cu disperare că pornirea-i de mânie se îndrepta nu numai împotriva Nicolei, ci și a ei însăși, pentru că amândouă erau adulte și nici un singur adult nu poate fi crezut pe cuvânt.

— Bineînțeles că-i ții partea, strigă Lucy. Doar e sora ta. Ei bine, o urăsc de moarte. Nu pot s-o sufăr pentru că nu însemn nimic în viața ei. Și acum n-o să contez absolut deloc. Și n-am de gând să trăiesc în America, sau în Florida, sau în Cleveland, sau în orice altă parte. Și-l detest pe Randall Fischer. Nu vreau să vorbesc despre toate astea. Vreau pur și simplu să fiu lăsată în pace. Așa că pleacă, ia-o din loc!

Carrie încercă din nou fără convingere s-o domolească.

— Familia Kennedy rămâne la cină.

— Nu-mi pasă!

— Îți aduc cina aici?

— N-am poftă să mănânc nimic. Pleacă, n-auzi?

Carrie mai zăbovi pentru o clipă și apoi, știind că n-avea rost să insiste, se ridică în picioare, părăsi încăperea și închise ușa.

Se simțea complet zdrobită sufletește și nu-i trecea prin minte cum să procedeze în atare situație. Rămase nemișcată în capătul scării și auzi glasurile celorlalți, adunați în salon, lângă foc. Un hohot de râs. Coborî la etajul întâi și telefonul prinse a zbârnâi pentru a treia oară în acea seară.

— Alo?

— Carrie! Tu ești?

— Nicola.

— Da, eu sunt. Glasul îi suna strident și indignat. Încerc de zece minute să vorbesc cu voi. N-am reușit să obțin legătura. Lucy mi-a trântit telefonul în nas. Îi spuneam...

— Știu ce-i spuneai.

— Mi-a închis telefonul. N-am terminat ce aveam de spus. Vreau să mai vorbesc cu ea. Du-te s-o chemi. N-are nici un drept să-mi închidă telefonul.

— Ba cred că-i pe deplin îndreptățită. Își închipuia că o suni ca să-i urezi un Crăciun fericit și când colo tu i-ai trântit vorba că te-ai măritat cu Randall Fischer și te aștepți să fie încântată.

— Așa s-ar și cuveni. Un tată minunat, un cămin fermecător și un loc paradiziac în care o să trăiască. Dacă ar fi venit cu mine, s-ar fi convins cu ochii ei. De ce mi se împotrivește atât? Am făcut totul pentru ea! Nu-i timpul să se gândească și la fericirea celorlalți? Nu înseamnă nimic pentru ea că sunt atât de fericită? În sfârșit...

— Nicola...

— Mama se comportă la fel. S-a înfuriat din cauză că mai rămân aici ca să ne petrecem luna de miere.

— Nicola, eu nu m-am supărat. Dimpotrivă, mă bucur pentru tine. Îți spun cu toată sinceritatea. Dar ai un copil de care trebuie să ții seama. Nu te poți aștepta să sară în sus de bucurie când toată viața îi este dată peste cap.

— Nu sunt dispusă să-ți ascult logosul moralizator. Nu-mi imaginez de ce s-a stârnit atâta agitație. Du-te repede și cheam-o la telefon.

— Nu, nu pot. Lucy s-a închis în camera ei, și-a îngropat fața în pernă și varsă lacrimi amare. Am încercat să vorbesc cu ea, dar e prea supărată și mă respinge și pe mine. În plus, sunt la mijloc câteva aspecte de ordin practic. Noi ne întoarcem în Londra după Anul Nou și

Lucy trebuie să meargă la şcoală. Cine o să stea cu ea? Mama vrea să mai rămână în Bournemouth.

— N-ai putea să faci tu asta pentru mine?

— Eu n-am o casă în care să locuiesc.

— Păi, te muţi în apartamentul mamei şi stai cu Lucy acolo.

— Nicola, trebuie să încep serviciul.

— Oh, cariera ta, presupun. Marea ta carieră! Asta a fost totdeauna mai importantă decât oricare dintre noi. Mi-aş fi închipuit că măcar o dată...

— Şi eu mi-aş fi închipuit că măcar o dată ai să te gândeşti şi la ceilalţi, şi nu numai la tine în primul rând.

— Ce răutate din partea ta! Asta-i prima dată când mă gândesc la mine, după ce m-a părăsit Miles. Cel puţin Randall mă apreciază. Am în sfârşit pe cineva în viaţa mea care mă preţuieşte.

Carrie lăsă la o parte atitudinea binevoitoare.

— Oh, încetează cu aberaţiile!

— N-am de gând să-ţi ascult mustrările!

Glasul Nicolei explodă de indignare şi Carrie se îmbună.

— Nicola, uite ce e! Îmi pare rău. Aşa nu ajungem nicăieri. Am numărul tău de telefon din Florida. O să încerc să găsesc o soluţie şi o să te sun.

— Spune-i lui Lucy să-mi dea telefon.

— Nu cred că se va îndupleca să ia legătura cu tine în viitorul apropiat. Dar străduieşte-te să nu te ambalezi. Iar eu o să-ncerc să rezolv problema.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, Nicola spuse:

— E-n regulă!

— Și-ți doresc un Crăciun fericit.

Dar, ca de obicei, Nicola nu sesiză ironia fină.

— Asemenea și ție, rosti ea și închise telefonul.

După terminarea convorbirii, Carrie își dorea mai mult decât orice să dea timpul înapoi și să șteargă cu buretele cele întâmplate. Să fie în filatura de lână, pustie și părăsită, împreună cu Sam Howard: pășind pe lespezile de piatră care răsunau de ecouri prelungi, urmând îndeaproape silueta lui înaltă pe trepte și de-a lungul pasarelelor înguste. Tânjea să se întoarcă în taverna „Duke's Arms", cu focul arzând cu vâlvătăi în cămin, cu cei doi mușterii bătrâni zăbovind la un pahar de băutură și cu televizorul barmanului murmurând în surdină. Și să nu se gândească la nimeni altcineva decât la sine însăși și la bărbatul așezat la măsuță față-n față cu ea, vorbindu-i pe îndelete despre viitorul lor nesigur și fragil.

Dar ziua aceea trecuse și totul se schimbase. Își netezi părul cu degetele, își îndreptă spatele, se întoarse și deschise ușa salonului. Se aflau cu toții adunați acolo, cufundați în fotolii, în aceleași poziții comode, de parcă nimic neplăcut nu s-ar fi petrecut. Observă că li se alăturase și Rory, isprăvind cu pregătitul bucatelor în bucătărie și venit să descopere ce se întâmplase și de ce nu apăruse nimeni să se înfrupte din cina improvizată, neprotocolară. Rory se așezase alături de mama lui, cu picioarele încrucișate sub trup ca orientalii, pe covorașul din fața șemineului, și ținea în mână un pahar cu bere slabă.

Sporovăiau cu toții în liniște, dar când Carrie intră pe ușă, conversația se curmă brusc și toate capetele se

întoarseră deodată ca şi cum apariţia ei ar fi fost tardivă sau neaşteptată.

— Iată-mă în sfârşit! rosti Carrie, ceea ce era o banalitate. Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi atât.

— Draga mea, ce se-ntâmplă? se interesă Elfrida. Telefonul a sunat întruna. Rory zice că mama lui Lucy a telefonat din Florida. Nimic grav, sper?

— Nu. Nimic grav. Ceea ce era adevărat şi neadevărat în acelaşi timp. O altă criză de familie, dar e familia mea, aşa că vă rog să nu vă alarmaţi.

— Carrie, sună cumplit, spune-ne despre ce-i vorba.

— Nu ştiu de unde să-ncep, grăi Carrie, iar Sam, care stătea pe un scaun în capătul îndepărtat al încăperii, se ridică în picioare şi se apropie de ea.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el.

Carrie clătină din cap, întrebându-se dacă i se aşternuse pe chip o paloare cadaverică sau dacă, dimpotrivă, se congestionase la faţă şi sângele îi năvălise în obraji din cauza emoţiei puternice. Sam întinse mâna după un scaun şi-l trase aproape de Elfrida. Carrie se prăbuşi pe scaun cu un bufnet înfundat şi Elfrida se simţi datoare s-o încurajeze luând-o de mână.

— Draga mea Carrie, hai spune-ne!

Aşa că începu să le povestească de-a fir a păr.

— Nicola tocmai a dat telefon. Mama lui Lucy, sora mea, dădu ea explicaţii suplimentare pentru soţii Kennedy. A plecat în Florida să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului cu prietenul ei pe nume Randall Fischer. Şi azi dimineaţă, tam-nisam, s-au căsătorit. A sunat să vorbească cu Lucy, i-a dat vestea şi Lucy i-a trântit tele-

fonul în nas, în mijlocul convorbirii, și acum plânge amar în camera ei, jurându-se că nu i-a plăcut niciodată de Randall Fischer și că nu va accepta să trăiască în America. Apoi a sunat mama să-mi spună vestea. După câte s-ar părea, Nicola și-a amânat călătoria cu avionul și e hotărâtă să-și petreacă luna de miere înainte să se întoarcă în Londra. Pe mama au apucat-o istericalele pentru că vrea să mai stea în Bournemouth până la sfârșitul lui ianuarie și refuză să se înapoieze ca să aibă grijă de Lucy. Apoi Nicola a sunat a doua oară ca să-mi spună că Lucy i-a închis telefonul. Rezultatul e că am avut un diferend ca de la soră la soră și puțin a lipsit să nu ne certăm la cuțite.

— Nu suport una ca asta, interveni Elfrida și Carrie hotărî în sinea ei că era o declarație incompletă, care deci atenua faptele și nu ilustra pe deplin realitatea.

— Așa că această criză e imediată și pe termen lung totodată, continuă Carrie. Imediată, pentru că nu se găsește nimeni în Londra care să aibă grijă de Lucy când începe școala. Firește, în afară de mine, om bun la toate. Și, desigur, dacă-i necesar, o să fac și asta, o să mă mut în apartamentul mamei și o să stau cu Lucy până când ea și Nicola or să se întoarcă în Londra. Dar problema pe termen lung e o altă poveste și vizează de fapt viitorul lui Lucy. Nicola s-a măritat cu un american și, în mod firesc, se va stabili acolo. Cred că-i surâde perspectiva. Pe de altă parte, Lucy n-a vrut niciodată să meargă în America, nici măcar în vacanță. Nu-l agreează deloc pe Randall și, sinceră să fiu, socot că a ajuns să nu-i mai placă nici de mama ei.

O ascultară cu toţii cu luare-aminte şi cu crescândă preocupare, dar acum, când Carrie tăcu, nimeni nu scoase o vorbă.

Apoi, într-un târziu, Tabitha prinse glas:

— Oh, draga de ea!

— Nu trebuie să se mute în America, dacă nu vrea, se încumetă să afirme Elfrida cu încredere. Ce-ar fi să stea la internat, unde are locuinţă şi întreţinere?

— E un externat, Elfrida, o şcoală medie cu cursuri de zi. Şi mai sunt şi vacanţele de care trebuie ţinut cont.

— Dar mama ta?

— Ştii la fel de bine ca şi mine că mama n-ar face faţă de una singură. Nici măcar nu s-ar încumeta să încerce.

— Poate, tatăl lui Lucy, atunci...

— Nici pomeneală! Soţia lui de-a doua n-ar accepta nici în ruptul capului.

— Dar...

— E de-a dreptul ridicol! Un nou glas se amestecă în discuţie. Era Rory Kennedy. Cu oarecare surprindere, Carrie întoarse capul să-l privească şi văzu că nu mai stătea turceşte dinaintea focului, pe covoraş, ci se ridicase în picioare, iar ochii albaştri îi scăpărau de indignare. E ridicol! Ne învârtim cu toţii în jurul chestiunii, eludând fondul problemei şi luând drept sigur că Lucy se va întoarce în Londra, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar nu se poate înapoia acolo. E destul de nefericită acolo, după cum mi-a spus, şi cele petrecute nu fac decât să-i îngreuneze situaţia, şi aşa greu de suportat. N-are prieteni, n-are un cămin adevărat şi nu s-a simţit niciodată iubită. Şederea aici, în Creagan, cu

Elfrida și Oscar, i-a adus fericire. Mi-a mărturisit că nu s-a simțit niciodată atât de fericită ca aici. Așa că n-o obligați să se întoarcă în Londra. Nici nu vrea. Lăsați-o să rămână aici. Poate să stea cu Elfrida și Oscar, iar mama, tata, eu și Clodagh îi vom sta în preajmă și Lucy se va împrieteni cu prietenii noștri și va merge la o școală cu cursuri de zi din Creagan. Tata poate să aranjeze cu domnul McIntosh. Directorul o să-i găsească un loc și o s-o înmatriculeze. Asta-i ceea ce cred că trebuie să facem. Dacă o siliți să plece la Londra, fără nici un fel de plan pentru viitor, comiteți un act criminal. Adolescenții deznădăjduiți sunt tentați să săvârșească lucruri prostești și cumplite. Știm cu toții asta. Lucy vă aparține mai mult decât îi aparține mamei sale. Deci trebuie să rămână în locurile acestea. Consider că aveți obligația morală să faceți tot ce-i omenește posibil pentru ea. Asta înseamnă să-i îngăduiți să stea aici, în Creagan.

Rory conteni din vorbit, aprins la față de dogoarea focului și de izbucnirea sentimentelor. Preț de câteva clipe, o tăcere împietrită se așternu în încăpere, în timp ce adulții îl priveau încremeniți, cu mirare, rămași fără grai. Considerând probabil că împinsese lucrurile prea departe, Rory arăta oarecum jenat și se scuză:

— Îmi pare rău. N-am vrut să vorbesc cu asprime.

Se lăsă iarăși tăcere. Apoi Peter Kennedy se sculă în picioare și se așeză alături de fiul lui.

— N-ai vorbit cu asprime, îi spuse el, cuprinzându-l cu brațul pe după umeri. Cred că ai dreptate. Bravo, Rory, bine spus!

*

Lucy zăcea lungită în pat și își pironise privirile în tavanul înclinat al mansardei, extenuată de hohotele de plâns și începând să simtă mustrări de cuget pentru modul în care se purtase cu Carrie. Nu-i stătea în obicei să se lase cuprinsă de accese de furie și nu era sigură cum să procedeze ca să aplaneze diferendul iscat între ea și Carrie. Nimic nu avea să fie la fel ca înainte până când nu-i cerea iertare lui Carrie, curmând supărarea cu o îmbrățișare, dar nu se putea hotărî să se ridice din pat, să-și pieptene părul, să se spele pe față și să coboare ca să dea ochii cu ceilalți. Familia Kennedy se găsea încă acolo, rămasă la cină, însă acest lucru îi îngreuna situația.

O durea capul, se simțea secătuită, sleită de puteri și totuși era lihnită de foame. Se gândi la satisfacția încercată când îi trântise mamei telefonul în nas, în timp ce ea îi spunea pe un ton însuflețit că se căsătorise cu Randall Fischer, că Lucy avea acum un nou tată, că urmau să trăiască în huzur și-n belșug, ca-n paradis, gustând din plin plăcerile existenței, în clima tropicală din Florida, influențată de curentul marin Golfstrom. Ascultând-o pe mama ei cum bolborosea copleșită de emoție și insensibilă la sentimentele altora, Lucy nu-și mai putuse stăpâni indignarea și lăsase pur și simplu receptorul în furcă.

Acum, singură și îndurerată, își spuse în sinea ei că fusese lașă. Că ar fi trebuit să se dezlănțuie pe loc împotriva mamei și să-și verse toată mânia și supărarea. S-ar fi cuvenit să-i dezvăluie pe dată că se

îngrozea la gândul să fie smulsă din rădăcini, silită să-și părăsească locul de naștere și să se mute într-o țară străină, acceptând ca întreaga-i existență să fie întoarsă cu susul în jos.

Dar acum era prea târziu.

Tânjea să fi ajuns la maturitate sau măcar la majorat, când se poate bucura prin lege de drepturi depline. La optsprezece ani, putea refuza să fie dezrădăcinată, alegându-și locul în care se simțea în siguranță, croindu-și drum în viață și clădindu-și un viitor. Dar vârsta de paisprezece ani era ingrată: prea mare ca să fie manevrată de colo până colo fără să se plângă, ca o cutie de carton, și prea mică pentru a-și câștiga independența.

Deodată, auzi zgomot de pași pe scară. Venea Carrie. Probabil că era Carrie. Lucy se temea că, fără să vrea, avea să răcnească în gura mare ca o disperată și îi repugna să-și piardă cumpătul.

Un ciocănit ușor în ușă. Stătea cu obrazul sprijinit pe perna umezită de lacrimi și nu răspunse. Ușa se deschise încetișor.

— Lucy?

Nu era Carrie, ci Oscar. Și Lucy se simți stânjenită că Oscar o găsea astfel, ciufulită, nearanjată și cu obrajii mânjiți de dâre de lacrimi. Nu spuse nimic.

— Te deranjez? o întrebă Oscar. Și apoi, dat fiind că nu-i răspunse, Oscar străbătu încăperea, lăsând ușa întredeschisă și se așeză pe marginea patului. Apăsa cu toată greutatea corpului pe cuvertură, care se strânse în jurul trupului lui Lucy, și ea își schimbă

poziția, răsucindu-se pe o parte ca să-i facă loc, trase aer în piept și grăi:

— Nu, absolut deloc.

— Cum te simți? se interesă Oscar, de parcă ar fi fost un doctor grijuliu, venit să-și trateze pacienta care zăcea grav bolnavă la pat de multă vreme.

— Groaznic, îi spuse ea.

— Carrie ne-a povestit ce s-a întâmplat.

— M-am purtat oribil cu ea.

— N-a pomenit de așa ceva, ci doar că ești supărată. Și nici nu-i de mirare, după ce ți s-a comunicat la telefon o asemenea veste. Mi-a displăcut dintotdeauna să mi se împărtășească la telefon vești neplăcute. Într-un fel sau altul, te simți atât de neputincios și de descurajat, pur și simplu pentru că nu poți vedea chipul celeilalte persoane.

— N-ar fi fost așa de rău, dacă l-aș fi agreat câtuși de puțin. Mă refer la Randall.

— Poate că ai să ajungi să-l simpatizezi cu timpul.

— Nu, nu cred. Lucy îl privi pe Oscar drept în față și-i văzu ochii întredeschiși, adânciți în orbite, care-i dădeau totdeauna o expresie de tristețe, și se gândi că, în general vorbind, oamenii te atrag prin ceva anume, greu de descris în cuvinte, și îți plac de la prima vedere, așa cum i se întâmplase ei cu Oscar. Și tot timpul de pe lume nu i-ar fi fost de ajuns să se apropie de Randall Fischer, întocmai cum se legase sufletește de Oscar chiar din clipa în care-l cunoscuse.

— M-am comportat îngrozitor cu Carrie, spuse Lucy. Ochii i se umplură iarăși de lacrimi, care i se înșirau pe

obraji, dar nu mai conta acum pentru că era important să-și ușureze conștiința. Am țipat la ea, i-am strigat să plece, deși Carrie încerca să fie drăguță cu mine. Mă simt cumplit de vinovată.

Lucy își smârcâia nasul din cauza plânsului, gura îi tremura asemeni unui copilaș pus pe bocit, însă Oscar băgă mâna în buzunarul de la piept al smochingului de catifea și scoase la iveală o batistă mirosind a esență de laur. I-o întinse, Lucy o luă cu recunoștință, și-și suflă nasul cu zgomot.

După aceea, se simți mai bine.

— De obicei, nu zbier la oameni, spuse ea.

— Știu. Și partea cea mai proastă e că atunci când suntem cu adevărat mâhniți ne vărsăm focul pe oamenii cei mai apropiați și pe care-i iubim cel mai mult.

— Așa să fie oare?

— Întotdeauna.

— Nu mi te pot închipui țipând în gura mare la cineva.

Oscar îi surâse cu bunătate și atunci toată fața i se lumină.

— Ai rămâne surprinsă dacă ai ști adevărul.

— Mă simt atât de groaznic, deși presupun că ar fi trebuit să mă arăt încântată la aflarea veștii. Dar a fost...

— Știu. Un șoc.

— Dacă ar fi fost vorba de cineva cunoscut, care trăiește în Anglia, atunci nu mi s-ar mai fi părut atât de rău. Însă nu vreau să mă mut în America și să merg la școală acolo. Nu-i cine știe ce mare lucru nici în Londra, dar cel puțin nu mă simt înstrăinată acolo. Și nu pot sta

cu bunica pentru că mă sâcâie cu lucruri mărunte şi neimportante, nu-i pasă decât de propria-i persoană, îşi petrece vremea vizitându-şi prietenele şi jucând bridge. Bunica îşi iese din fire când vine Emma la mine şi zice că facem prea multă gălăgie. Nu pot să locuiesc cu ea, Oscar.

— Nu, de bună seamă.

— Habar n-am ce o să se întâmple cu mine. Ăsta-i cel mai rău lucru. Nu ştiu ce o să fac. Şi nu sunt destul de mare să-mi hotărăsc singură soarta.

— Nu cred că trebuie să faci ceva, zise Oscar. Alţii or să te ajute.

— Cine?

— De pildă, eu.

— Tu?

— Acum, ascultă-mă cu atenţie! Iată care-i propunerea. Am discutat cu toţii şi am ajuns în cele din urmă la o soluţie. Să spunem că, după Anul Nou, nu te întorci la Londra cu Carrie. Rămâi aici cu Elfrida. Iar eu o să merg la Londra, împreună cu Carrie, ca s-o vizitez pe bunica ta în Bournemouth.

— Ce ai de gând să-i spui? se alarmă Lucy.

— Intenţionez să-i propun să rămâi în Creagan, împreună cu Elfrida şi cu mine, până când mama ta îşi aranjează problemele personale într-un fel sau altul. Măcar pentru un timp.

— Dar ce fac cu şcoala? Trebuie să merg la şcoală, nu?

— Bineînţeles că da, însă ce-ai zice să întrerupi cursurile şcolare din Londra şi să le continui în Creagan? Peter Kennedy e bun priten cu directorul şcolii, o să vor-

bească cu el și o să te înscrie într-o clasă corespunzătoare. E o școală foarte bună și sunt convins că actuala ta directoare n-o să aibă nimic împotrivă.

— Domnișoara Maxwell Brown?

— Așa se numește?

— Nu pot să abandonez școala.

— Nici nu-ți propun asta. E vorba de o simplă mutare, un soi de transfer dintr-o școală în alta. O groază de copii trec prin situația asta, dacă părinții lor sunt trimiși să lucreze în străinătate sau dacă alte împrejurări îi obligă. Sunt sigur că domnișoara Maxwell Brown va binevoi să-ți permită să te transferi pentru un singur trimestru, păstrându-ți locul până la întoarcere, când această criză se va fi aplanat.

— Vrei să spui... Lucy socotea că trebuia să priceapă foarte bine cuvintele rostite de Oscar fiindcă i se părea prea frumos ca să fie adevărat. Asta înseamnă că nu mă mai întorc la Londra după Anul Nou? Și că rămân aici cu tine și cu Elfrida?

— Dacă vrei. În orice caz, tu hotărăști.

Lucy tăcu câteva clipe, rumegând în minte toate cele spuse. Chibzuia că întreaga situație era plină de obstacole. Unul dintre ele fiind chiar Elfrida.

— Bunica nu o privește cu ochi buni pe Elfrida, îi spuse pe șleau.

Oscar izbucni în râs.

— Da, așa cred. Dar sunt convins că va avea o părere bună despre mine. O să mă prezint ca profesor de muzică și organist cu o origine socială ireproșabilă și cu o reputație neîntinată. O să fie în stare să-mi reziste?

Lucy îi răspunse cu umor:

— Pentru nimic în lume! Nu și dacă asta înseamnă să se descotorosească de mine.

— Și mama ta?

— Nu-i pasă câtuși de puțin. Nu s-a sinchisit niciodată de mine. Și acum că s-a căsătorit cu Randall, o s-o doară-n cot de mine.

— Deci nici o obiecție din partea ei?

— N-aș crede.

— Carrie le va telefona amândurora mâine. O să le prezinte în linii generale planurile noastre. La urma urmelor, e vorba să stai aici până la Paște. După aceea, trebuie să chibzuim serios la ce avem de făcut.

— N-o să-mi schimb părerea, Oscar. Nu vreau nici în ruptul capului să plec de aici și să trăiesc în America.

— Nu văd de ce s-ar întâmpla una ca asta. O vizită ocazională ar fi pesemne interesantă și educativă. E totdeauna plăcut să călătorești într-o țară străină și să descoperi cum trăiesc alți oameni. Dar socot că, în esență, ar trebui să locuiești unde te simți cu adevărat fericită.

— Nu m-am simțit niciodată în al nouălea cer de fericire ca aici.

— Atunci ce-ar fi să considerăm lucrurile stabilite o dată pentru totdeauna? Rămâi cât timp vrei, cu Elfrida și cu mine în Creagan. O să mergi la școala locală. O să-ți dai examenele de treapta a doua. După aceea, vei prinde aripi, îți vei lua avânt și te vei încumeta și la zbor. Poate te înscrii într-o școală mixtă cu internat, unde o să treci examenul de bacalaureat. Cunosc câteva instituții

de învățământ excelente, unde sunt sigur că o să te bucuri de fiecare clipă petrecută acolo. Folosindu-mă de relațiile mele de pe vremea când eram profesor, aș putea să mă interesez și să obțin programele de învățământ ale colegiilor urmate după absolvirea școlii secundare. Vom discuta atunci cu toții pe îndelete. Vom merge să le cercetăm îndeaproape. Și tu o să alegi după voia inimii.

— Exact asta mi-a spus și Rory când am stat de vorbă. Să mă înscriu la o școală mixtă cu internat.

— E un tânăr înțelept. E apărătorul tău. El ne-a îndemnat la acțiune când Carrie ne-a împărtășit vestea despre noua căsătorie a mamei tale. „Trebuie să faceți tot ce e omenește posibil pentru Lucy"; așa ne-a zis. Și firește că avea perfectă dreptate.

— Dar, Oscar...

— Ce mai e acum?

— Tu și cu Elfrida n-o să vreți să locuiesc cu voi doi ani.

— De ce nu?

— Pentru că sunteți în vârstă. Ca bunica. Ea spune mereu că nu poate să se lupte de una singură cu toate greutățile.

Oscar bufni în râs.

— Oh, Lucy, bunicii sunt făpturi minunate. Peste tot în lume, dintr-un motiv sau altul, ei își cresc nepoții, își petrec bătrânețea cu folos și se descurcă grozav, uneori chiar mai bine decât părinții.

— Dar vreți cu adevărat să rămân aici?

— Mai mult decât orice pe lume.

— N-o să vă stau în cale?

— Nicidecum.

— Presupunând că vă mutați la Corrydale și că-l vindeți casa asta lui Sam?

— Ei și ce-i cu asta?

— N-o să aveți suficient loc și pentru mine.

— Încă n-am văzut căsuța maiorului Billicliffe. Și, dacă-i necesar, o s-o refacem din temelii. Și o să amenajăm un apartament special pe care o să-l etichetăm ca „odăile lui Lucy".

— Oscar, nu știu de ce sunteți atât de buni.

— Fiindcă te iubim. Poate pentru că avem nevoie de tine. Pesemne că sunt egoist, nu vreau să te las să pleci. Simt nevoia unei persoane tinere în preajmă. M-am obișnuit cu glasul tău, cu zgomotul pașilor tăi pe scară și cu ușile deschise brusc. Și cu veselia ta. O să fiu dezolat dacă ne părăsești. Probabil că o să-ncep să mă șubrezesc și o să mă sting pe picioare.

— Când am sosit aici, eram îngrozitor de neliniștită deoarece Carrie îmi povestise despre fiica ta...

— Francesca.

— Îmi povestise despre Francesca și mă temeam să nu te mâhnesc din cauză că îți aminteam din nou de ea...

— Îmi amintești de ea, dar lucrul acesta nu mă întristează.

— Cum arăta?

— La fel ca tine, presupun. Cu părul lung și bălai, cu pistrui pe obraz. Purta aparat dentar. Era cu doi ani mai mică decât tine. Nu stătea locului nici o clipă, era mereu

în mișcare, în afară de cazul când ne instalam comod în fotoliu și citeam cu glas tare pe rând.

— Și tata avea obiceiul ăsta. Când eram mică și locuiam cu toții împreună. Îmi citea din „The Borrowers" și îmi spunea Arietty, când vroia să mă tachineze. Ce altceva îi mai plăcea Francescăi să facă?

— Orice. Avea un ponei și o bicicletă, un cobai într-o cușcă și dormitorul plin de cărți. În zilele ploioase, se retrăgea în bucătărie și făcea biscuiți, dar ieșeau totdeauna fie prea arși, fie prea necopți. Însă eu îi mâncam și-i juram că erau delicioși. Și ascultam împreună muzică și cântam în duet la pian...

— Cânta bine la pian?

— Nu prea.

— Învăța bine la școală?

— Nu chiar.

— La ce se pricepea cel mai bine?

— Să guste din plin toate plăcerile vieții.

Privirile li se încrucișară și se uitară țintă unul la celălalt, amândoi reduși la tăcere de enormitatea spusă de Oscar. Era ca și cum vorbise aiurea, fără să se gândească, și cuvintele rostite pluteau între ei ca o minciună nevinovată și salvatoare. Francesca trăise cu intensitate, dar fata vioaie, plină de avânt și vise, murise, viața ei se curmase cu brutală fatalitate într-un accident de mașină.

Lucy nu știa ce să spună. Spre surprinderea ei, observă că ochii lui Oscar se umpluseră de lacrimi și că gura îi tremura. Apoi, cu o mișcare bruscă, își acoperi ochii cu palmele. Încercă să vorbească, însă cuvintele i

se stingeau pe buze: în schimb, se auzi un geamăt de disperare, slobozit din străfundul sufletului, apăsat ca de-o piatră de moară.

Lucy nu văzuse niciodată un adult plângând, adus în stare de neputință și copleșit de o durere zdrobitoare. Îl privea încremenită, întrebându-se ce ar putea face ca să-l aline și-l văzu clătinând din cap, înăbușindu-și slăbiciunea și luptându-se într-un fel sau altul să-și stăpânească emoția insuportabilă. După puțin timp, spre marea-i ușurare, Oscar își dezlipi mâinile de la ochi și își scoase batista din buzunar. Apoi își suflă nasul și se sforță să-i surâdă liniștitor.

— Îmi pare rău, îi spuse el.

— Nu face nimic. Nu contează. Te-nțeleg.

— Da, știu. Moartea și viața sunt legate indisolubil una de alta. Trebuie să-mi aduc aminte de asta, dar, din când în când, acest adevăr îmi scapă.

— Viața e importantă, nu-i așa? Și aducerea-aminte?

— Mai importante decât orice altceva. Oscar își îndesă batista în buzunar. În acea primă zi, când ai sosit aici, tu și cu mine am stat în biserică și am vorbit despre Crăciun și despre solstițiul de iarnă. Atunci mi-am reamintit de Francesca fără dezolare. Mi-am amintit că am purtat exact aceeași conversație cu ea în urmă cu un an. Încercam să-i explic despre steaua răsărită pe bolta cerească vestind către toți nașterea lui Hristos și despre teoria științifică a timpului. M-a ascultat, dar nu s-a lăsat convinsă. Nu vroia să se lase deloc convinsă. Îi plăcea nespus de mult legenda așa cum e.

„În miez de iarnă întunecat

Se tânguiește-n lung bocet vântul
Pământu-n tot cuprinsul încremenește
Apa împietrește".

— Astfel își dorea să fie Crăciunul și altminteri vraja s-ar fi spulberat pentru Francesca. Pentru că solstițiul de iarnă, colindele și darurile de Crăciun fac parte dintr-un timp când viața prinde aripi și întreaga lume se avântă către stele.

— Așa o să fie și acest Crăciun, spuse Lucy.

— Rămâi cu noi.

— Te iubesc, Oscar.

— Dragostea plutește peste tot, în jurul nostru. Să nu uiți niciodată asta.

— N-o să uit.

— Vrei să coborâm acum și să ne alăturăm celorlalți ca să luăm cina? Dacă ne-au mai lăsat și nouă ceva de mâncare.

— Trebuie să mă pieptăn și să mă spăl pe față.

— În cazul ăsta, mă retrag... Oscar se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. Lucy îl urmărea cu privirea. Înainte să iasă din odaie, întoarse capul și-i zâmbi liniștitor. Nu zăbovi prea mult, scumpa mea.

Ajunul Crăciunului

În clima capricioasă din ţinuturile nordice, te trezeai din somn în fiecare dimineaţă fără să-ţi poţi închipui cum se vor dezlănţui forţele naturii, dar în acea zi, zorii mijiseră cu scânteieri pure şi blânde, de parcă s-ar fi desprimăvărat. Încălzirea vremii topise zăpada pe străzi şi câmpuri, doar dealurile mai erau învelite în mantii albe, crestele lor scânteind în lumina soarelui, revăsată valuri-valuri din înaltul bolţii fără nori. Păsările ciripeau vesel pe ramurile desfrunzite ale copacilor şi, în grădina de la Estate House, câţiva clopoţei şi ghiocei răsăriseră, delicaţi şi subţiri, sub tufele de liliac, străpungând pământul gloduros.

La Corrydale, în grădina Rosei Miller, se găsea o scândură de lemn, proptită pe butuci, pentru hrănirea păsărelelor, încărcată cu resturi de mâncare, coji de pâine şi nuci. Porumbei şi grauri hulpavi coborau pieziş să ciugulească firimitură cu firimitură, în timp ce piţigoii şi măcăleandrii ţipau bătând grăbiţi din aripi pe deasupra lor.

Datorită faptului că vremea se înseninase şi drumurile erau deszăpezite, Elfrida şi Oscar se încumetaseră să meargă la Corrydale cu maşina lor. Ceilalţi, Carrie,

Sam, Lucy şi Rory Kennedy urmau să sosească mai târziu, deoarece Carrie considerase că trebuia să aştepte până la amiază, înainte să vorbească la telefon cu sora ei din Florida. Carrie luase deja legătura cu Dodie, ţintuită în camera de hotel din Bournemouth, şi convorbirea decursese mai bine decât ar fi îndrăznit să spere vreuna dintre ele. Dodie răsuflase uşurată să scape de răspunderea găzduirii şi îngrijirii lui Lucy şi chiar vorbise cu căldură de bunătatea şi ospitalitatea Elfridei, uitând cu desăvârşire că, odinioară, nu o privise cu ochi buni pe verişoara fostului ei soţ.

„Oscar va veni să-ţi facă o scurtă vizită în Bournemouth", îi promisese Carrie. „Mi-a spus că doreşte să te cunoască şi să discutaţi problema sub toate aspectele." Dodie nu ridică nici o obiecţie şi declară că ar rămâne încântată să-i ofere lui Oscar o ceaşcă de ceai în holul Hotelului Palace.

Acum, de la fereastra salonaşului din căsuţa Rosei Miller, Elfrida urmărea cu ochii forfota păsărelelor. Grădina Rosei nu era cultivată cu flori, dar răzoarele rânduite în trepte fuseseră afânate cu grebla şi curăţate de frunze căzute, gata pregătite pentru plantarea răsadurilor. În spatele Elfridei, Oscar şi Rose se aşezaseră lângă căminul în care ardea mocnit un foc de turbă, şi-şi sorbeau cafeaua pregătită de Rose. Bătrâna jupânească sporovăia fără încetare. De când sosiseră Oscar şi cu Elfrida la ora fixată, unsprezece şi jumătate, Rosei îi turuise gura ca o moară neferecată.

— ... şi, bineînţeles, bietul om şi-a lăsat casa în paragină. Betty Cowper, nevasta tractoristului, l-a ajutat cât

a putut la treburile casnice după moartea doamnei Billicliffe, dar are de îngrijit trei copii și un bărbat și s-a jurat că era o muncă obositoare. De îndată ce am aflat că și-a dat obștescul sfârșit, Betty și cu mine ne-am dus iute acolo și am dereticat prin toate cotloanele. Cea mai mare parte a hainelor erau murdare și pătate, bune de aruncat pe foc, însă sunt câteva lucrușoare de dat ca pomană în amintirea răposatului pentru mântuirea sufletului său și le-am împachetat în valize. Maiorul Billicliffe nu poseda nimic de valoare, însă am lăsat bibelourile, obiectele personale și cărțile la locul lor, așa că puteți să faceți cu ele ce vreți.

— E drăguț din partea ta, Rose.

— Betty a curățat și a făcut ordine, a frecat cu peria podelele în bucătărie și-n baie, s-a spetit muncind pentru că totul era într-o stare jalnică. Un dezastru! Sărmanul om! Ce trist când te gândești că a murit singur, fără familie. Parcă ziceai că funeraliile or să aibă loc la sfârșitul săptămânii? O să-mi dai de veste, nu? Aș vrea să-l conduc pe ultimul drum.

— Se-nțelege... dar o să fie incinerat. Însă o să te luăm cu mașina la Inverness.

— Nu-i vina lui că toată gospodăria s-a dărăpănat. Dar fără îndoială că o s-o reparați și o s-o aduceți în stare bună.

— Nu ne-am hotărât încă dacă o să ne luăm reședința în primire, spuse Oscar.

— Și de ce nu v-ați stabili definitiv acolo? Glasul Rosei suna a indignare. Maiorul Billicliffe nu ți-ar fi lăsat niciodată casa prin testament, dacă nu s-ar fi gândit că o să locuiești acolo. Ca să vezi! Cine și-ar fi închipuit!

Norocul tău să te-ntorci și să trăiești la Corrydale după atâta amar de ani!

— S-ar putea să nu fie destul de încăpătoare pentru noi, Rose. O să mai locuiască împreună cu noi o copilă.

Rose izbucni într-un hohot de râs neașteptat.

— Să nu-mi spui că o să aveți un pruncușor!

Oscar rămase impasibil la această remarcă nebunească.

— Nu, Rose, nu-i vorba de asta. Dar amintește-ți când ți-am povestit că primim vizitatori de Crăciun. Se numără printre ei Lucy care are paisprezece ani, dar maică-sa tocmai s-a recăsătorit în America și nu se poate întoarce la Londra, așa că o să stea un timp cu mine și cu Elfrida și o să meargă la școală în Creagan.

— Păi, asta-i de-a dreptul minunat! Și e plăcut să ai în preajmă o făptură tânără, îți umple casa și sufletul de voioșie. O să se împrietenească negreșit cu copiii lui Betty Cowper. Sunt mai mici decât ea, dar foarte veseli și vioi. Iar aici, la Corrydale, e un adevărat paradis pentru copii. Se pot plimba cu bicicleta în voie pe moșie, fără teama de a fi loviți și făcuți fărâme de un camion.

Elfrida își dezlipi ochii de la fereastră, se alătură lui Oscar și Rosei, se așeză într-un vechi balansoar și întinse mâna după ceașca de cafea.

— Am putea să extindem casa maiorului Billicliffe. Să construim încă o cameră. Trebuie să vedem.

— Aveți nevoie de aprobare din partea cadastrului, îi avertiză Rose cu înțelepciune. Tom Cowper și-a ridicat o seră fără aprobare și a trebuit s-o dărâme în doi timpi și trei mișcări. Unde-i copila acum?

— Vin cu mașina mai târziu. Lucy, mătușa ei Carrie, Rory Kennedy și Sam Howard. Sam e musafirul nostru neașteptat. A trecut pe la Estate House într-o seară, s-a înzăpezit în Creagan și nu s-a mai putut întoarce la Inverness.

— Și cine e?

— O să conducă filatura de lână McTaggart din Buckly.

— Ia te uită! Nemaipomenit! Ce grozav o să petreceți de Crăciun! Când Oscar mi-a dat telefon să mă anunțe că veniți azi, am luat cheia casei de la Betty și m-am dus să pregătesc focul, în caz că vi se face frig. Dar ziua e însorită, vântul nu suflă cu vijelie, adie în aer un zvon de desprimăvărare, de parcă bunul Dumnezeu și-ar fi dorit să vedeți casa scăldată în lumină.

— Da, așa s-ar părea, spuse Elfrida.

Rose era uscățivă, gârbovită, cu trupul împuținat de bătrânețe, dar veselă și sprintenă ca o cinteză. Purta o fustă din tweed, o bluză cu o broșă prinsă la guler și un cardigan roșu, tricotat din lână, fără mâneci. Își strânsese părul alb într-un conci răsucit la ceafă și singurele semne de bătrânețe erau mâinile cu pielea îngroșată și înăsprită, cu articulațiile degetelor noduroase și deformate de artrită. Nu se căsătorise niciodată și-și dedicase toată viața fostei sale stăpâne, doamna McLellan, și conacului Corrydale.

— Și ce o să faceți mâine? întrebă ea.

Elfrida râse.

— Nu știu sigur. Presupun că o să deschidem cadouri de Crăciun. Am împodobit bradul în sufragerie și o să luăm cina de gală acolo.

— Dineul de Crăciun! Îmi amintesc de dineurile de Crăciun de la Corrydale din vremurile de odinioară, cu masa lungă aşternută cu o faţă de dantelă şi împodobită cu sfeşnice. Se dădea totdeauna o petrecere la conac, care dura mai multe zile, cu prieteni, rude apropiate, toată lumea îmbrăcată în mare ţinută şi-n toalete de seară. Şi apoi, după ce se termina masa festivă, toţi invitaţii plecau cu maşinile spre Creagan pentru a asista la slujba religioasă de la miezul nopţii. Şi ce mai senzaţie stârneau când păşeau în biserică, mergând cu toţii de-a lungul naosului, printre strane, înveşmântaţi elegant, şi doamna McLellan gătită cu rochie de tafta neagră şi cu blană de nurcă. Oamenilor le plăcea să-i vadă. Atât de dichisiţi şi de veseli. Nu-ţi mai aduci aminte, Oscar?

—Nu. N-am fost niciodată la Corrydale în perioada sărbătorilor Crăciunului.

— Când Hughie s-a instalat în conac, toate vechile tradiţii s-au dus pe apa sâmbetei. Nu cred că a mers vreodată la biserică, nici măcar în Ajunul Crăciunului. E trist când te gândeşti că s-a ales praful şi pulberea de toată averea. Tocmai Hughie, o creatură jalnică, a moştenit proprietatea şi a risipit-o în mod uşuratic. Rose clătină din cap şi oftă din greu. Dar toate astea au trecut ca un vis şi trecutul nu mai poate fi reînviat. Şi cum rămâne cu tine, Oscar? O să iei parte la slujba divină oficiată la miezul nopţii? N-ai nevoie de maşină. Doar traversezi strada.

— Nu, Rose, n-o să merg. Dar poate că or să asiste ceilalţi...

— Eu o să merg cu siguranţă, spuse Elfrida. Biserica e atât de frumoasă în lumina strălucitoare a lămpilor. Ceilalţi pot face ce vor, dar cred că Lucy şi Carrie or să vină cu mine. Şi tu, Rose? O să fii acolo?

— N-aş lipsi de la slujbă pentru nimic în lume. Nepotul meu, Charlie, mi-a promis că o să mă ducă cu maşina în Creagan.

— Ne vedem atunci acolo.

Oscar îşi aminti de ceva. Sau poate că vroia pur şi simplu să schimbe vorba.

— Rose, maiorul Billicliffe mi-a lăsat moştenire şi câinele, fapt care nu mă entuziasmează câtuşi de puţin.

— Ţi-a lăsat-o pe Brandy?

— Mă tem că da.

— Nu vrei s-o ţii?

— Nu.

— În cazul ăsta, Charlie o să aibă grijă de ea. O îndrăgeşte pe biata căţeluşă şi ea îi ţine de urât când meştereşte în magazie. Iar copiii lui ar rămâne cu inima frântă dacă s-ar despărţi de Brandy.

— Eşti sigură? N-ar fi mai bine să discutăm cu Charlie?

— O să vorbesc eu cu Charlie, nu-ţi face griji. Şi acum, ce-aţi zice de o altă ceaşcă de cafea?

Dar sosise timpul să plece. Elfrida şi Oscar se sculară în picioare, Rose scoase cheia dintr-un vechi ulcior înflorat, aşezat pe poliţa de deasupra căminului. I-o întinse lui Oscar. Apoi îi conduse până la uşă. Ce-ar fi să vă lăsaţi maşina aici şi să mergeţi pe jos până la căsuţa maiorului Billicliffe? E la o aruncătură de băţ şi acolo nu-i loc de parcare.

— N-o să te incomodeze?

— Și de ce m-ar incomoda?

Așa că se conformară sfatului ei, zăbovind însă puțin ca să deschidă portiera mașinii și să-i dea drumul lui Horace care, cât timp sporovăiseră cu Rose, stătuse încarcerat acolo, în caz că se îndemna să gonească după iepuri sau să se poarte necuviincios. Horace sări îndată, țopăi de bucurie, clătinându-și coada stufoasă, și începu să adulmece mirosurile necunoscute, aspirând grăbit și scurt pe nas de câteva ori.

După câteva clipe, parcurseră distanța de o sută de iarzi dintre cele două căsuțe și ajunseră acolo, oprindu-se la poarta noii proprietăți a lui Oscar. Urcară pe aleea de acces, pietrișul scârțâindu-le sub tălpi, iar Oscar băgă cheia în brosca ușii, o răsuci de două ori și apăsă pe clanța de alamă. Ușa se deschise spre interior și pătrunseră în micul salon. Se simțea frig și umezeală, dar căsuța nu arăta atât de rău cum își amintea sau cum se temuse Elfrida. Prin fereastra din spatele încăperii, se revărsa înăuntru un potop de lumină, iar Betty Cowper și Rose măturaseră, frecaseră podelele, șterseseră praful, scuturaseră covoarele, lustruiseră mobila, goliseră scrumierele și făcuseră totul să lucească. Plutea în aer un miros de săpun și de dezinfectant. Masa de scris cu capac-rulou fusese închisă, iar servanta pe rotile, denumită de maiorul Billicliffe „micul său bar", fusese curățată de sticle vechi și de pahare murdare. Chiar și draperiile de bumbac, înnegrite de fum și prăfuite, fuseseră spălate și călcate, iar în cămin se vedeau stivuite vreascuri și surcele, gata pregătite pentru aprinsul focului.

Alături se găseau o găleată plină cu cărbuni și o grămadă de butuci uscați.

— Lucrurile cele mai importante trebuie rezolvate în primul rând, spuse Oscar, își scoase jacheta, îngenunche să scapere un chibrit și să aprindă focul de vreascuri. În capătul încăperii, se găsea ușa în care sărmana Brandy se năpustise cu furie, frustrată și urlând, vârând spaima în Elfrida. Acum Elfrida merse să o deschidă cu băgare de seamă și se pomeni într-o bucătărioară friguroasă și prăpădită, construită din cărămidă tip BCA și cu ferestre fixate în cercevele metalice. Se zăreau o chiuvetă din argilă, un suport de lemn în care se pun vasele la scurs, un frigider mic și un aragaz. Măsuța era acoperită cu o mușama, iar un linoleum uzat pe alocuri era așternut pe podea. În stânga ei, o ușă cu ochiuri de geamlâc dădea spre un pavaj, unde se găseau o roabă stricată, o furcă și un ghiveci cu o năprasnică ofilită. Nu se vedeau nicăieri țevi sau conducte de încălzire centrală și era un frig de-ți îngheța sângele în vine.

Elfrida se întoarse la Oscar, care stivuia cărbuni și butuci în cămin ca să întețească focul.

— Cum își încălzea casa maiorul Billicliffe? întrebă ea.

— Habar n-am. O să descoperim în curând. Oscar se săltă cu efort în picioare și-și șterse praful de pe mâini pe turul pantalonilor din catifea reiată. Hai să mergem și să cercetăm.

Cercetarea la fața locului nu dură prea mult timp. Străbătură micul vestibul și intrară în cealaltă încăpere; sufrageria maiorului Billicliffe, unde Oscar își amintea că

văzuse cămășile bătrânului, care nu trebuiau călcate cu fierul, puse la uscat pe spetezele scaunelor. Dar și aici, Betty și Rose dereticaseră cu râvnă și aranjaseră totul în ordine. Vechile cutii de carton și teancurile de ziare dispăruseră, masa fusese lustruită și cele patru scaune rânduite în jurul ei.

Din această încăpere, scările, foarte abrupte și înguste, duceau la catul de sus, urcară treptele și inspectară cele două dormitoare. În camera de dormit a maiorului Billicliffe, doar câteva geamantane de piele, bine închise, rămăseseră ca mărturie despre fostul ocupant. Înăuntrul lor, erau împachetate hainele răposatului. Patul era acoperit cu o cuvertură de bumbac și carpetele tocite fuseseră scuturate și spălate.

— Ne-am putea muta și mâine, observă Elfrida și apoi adăugă în grabă în caz că Oscar ar fi luat-o în serios, ... bineînțeles numai dacă vrem.

— Draga mea, nu cred că ne încumetăm să facem una ca asta.

Cel de-al doilea dormitor era mai mic, iar camera de baie, dacă nu chiar într-o stare dezastruoasă, așa cum îi prevenise Rose, se vădea a fi spartană într-o oarecare măsură și nu îmbia la îmbăieri în apă parfumată și înspumată. Cada era pătată și ruginită, chiuveta crăpată și linoleumul începuse să se scorojească la colțuri. Un prosop curat, dar zdrențuit, atârna pe un suport de lemn și o bucată de săpun „Lifebuoy" era așezată pe marginea chiuvetei. Cel mai îmbucurător lucru în privința băii, ca și a bucătăriei, era priveliștea. Elfrida deschise fereastra cu oarecare greutate și se aplecă peste pervaz.

O mare pace și liniște domneau în împrejurimi, dar auzi foșnetele pomilor legănați în adieri ușoare, misterioare, aproape imperceptibile. Și apoi, doi ploieri mari trecură în zbor iute, îndreptându-se către marginea bălții, slobozind țipete ascuțite și tânguitoare. Mai jos, grădina se întindea neîngrijită și lăsată în paragină: denivelată, acoperită de ierburi și buruieni crescute în tufe mari, cu doi pari înfipți în pământ, de care spânzura o frânghie pentru întins rufele la uscat. Nimeni nu întreținuse grădina de ani de zile și totuși Elfrida nu se simțea nici deprimată, nici descurajată. Priveliștea, aceeași pe care o admirase de la fereastra Rosei, deșirată în zările depărtate o furase. Câmpurile povârnite, apa strălucitor de albastră și dealurile profilate la orizont. Și se gândi că încerca o senzație plăcută în această casă, deși locul nu-i evoca amintirea unor momente fericite. Fusese neglijată, dar existau speranțe de mai bine. Avea nevoie pur și simplu, ca orice ființă umană, de o ambianță veselă și de o îngrijire afectuoasă și tandră și apoi va prinde iarăși viață. Singura problemă era că trebuiau să rezolve situația cu sistemul de încălzire.

— O să ies puțin să explorez prin împrejurimi, grăi Oscar în spatele ei.

— Foarte bine. O să plesnești de mândrie când o să vezi bălăriile care au năpădit grădina.

Îl auzi coborând la parter și chemându-l cu un fluierat pe Horace. Așteptă. În curând, Oscar apăru în câmpul vizual, după ce ieșise, împreună cu câinele, pe ușa bucătăriei. Îl urmări cu privirea, micșorat prin efectul perspectivei, stând în bătaia razelor de soare și privind

în jur. Apoi, cu Horace pe urmele lui, porni la drum de-a lungul potecii. Când ajunse la capătul ei și la gardul de lemn, înclinat într-o parte, care delimita linia de hotar a proprietății, Oscar se sprijini cu coatele de unul dintre stâlpi și rămase nemișcat acolo, contemplând păsările de mare de pe țărmul golfului.

Elfrida se gândi că trebuia să-i cumpere un binoclu. Și apoi chibzui în sinea ei că Oscar arăta liniștit și-n largul său. Ca un provincial întors în cele din urmă, după ani de peregrinare, în locul de baștină.

Surâse, închise fereastra, ieși din baie, străbătu coridorul îngust și intră iarăși în micul dormitor pentru o reevaluare rapidă: această odaie trebuia aranjată pentru Lucy. Măsură încăperea dintr-un capăt în altul cu un ochi de expert, încercând să se lămurească dacă exista suficient spațiu pentru un birou de scris. Rămânea destul loc numai dacă înlocuiau patul dublu enorm de stejar cu un divan. Problema era că această odaie, orientată spre nord, era cufundată în întuneric.

Elfrida auzi huruitul unei mașini ce se apropia și, ițindu-se la fereastră, văzu Land-Rover-ul lui Sam hurducându-se pe aleea de acces, virând spre dreapta și oprindu-se în fața porții deschise. Portiera din spate se deschise brusc și Lucy țâșni afară.

— Elfrida!

Glasul îi suna plin de bucurie, de parcă totul în viața ei s-ar fi rostuit așa cum se cuvine. Simțindu-se încrezătoare și fericită, Elfrida se întoarse, părăsi în grabă odaia, alergă pe treptele înguste și întinse brațele s-o întâmpine.

Lucy i se aruncă la piept și începu să-i dezvăluie ultimele vești pe un ton însuflețit, înainte ca Elfrida să rostească un cuvânt.

— Oh, Elfrida, totul s-a aranjat de minune. Carrie a vorbit la telefon cu mama și a trebuit să-i explice lucrurile de două ori până a priceput în cele din urmă intențiile noastre. Și Carrie a fost nemaipomenit de convingătoare și i-a spus să se gândească la ea și la Randall, să-și petreacă luna de miere și să nu se grăbească să se întoarcă în Anglia. Și mama a zis că vor să meargă în luna de miere în Hawaii și apoi la Cleveland ca să vadă casa lui Randall, așa că are nevoie de timp. Și a mai spus că-i foarte amabil din partea ta că mă găzduiești și că pot să rămân cu voi.

Ușurată și încântată, Elfrida se străduia totuși să-și păstreze spiritul practic.

— Și școala? Mă refer la școala ta din Londra.

— Oh, mami o să se ocupe de asta. O să-i telefoneze domnișoarei Maxwell Brown și o va lămuri, rugând-o să-mi păstreze locul până la vara viitoare, în caz că o să mă înapoiez acolo. Și a vrut să vorbească și cu tine, dar Carrie i-a zis că ești plecată. Elfrida, nu-i așa că e o căsuță drăguță? Unde-i mașina voastră?

— La Rose.

— Oh, Elfrida, Rory a primit o scrisoare. Pleacă în Nepal la mijlocul lui ianuarie. Nu-i palpitant? Problema e că n-o să mai fie aici cât stau eu, dar se va întoarce în august ca să se pregătească pentru universitate. Elfrida, ăsta-i salonul? Și ia te uită, ai aprins deja focul! E atât de plăcut. Unde-i Oscar?

— În grădină.

— Cum ajung acolo?

— Prin bucătărie.

Fără să mai zăbovească nici o clipă, Lucy goni spre grădină, strigându-l pe Oscar. Apoi se ivi Carrie, clătinându-se sub povara coşului încărcat cu merinde pentru picnic şi cu termosuri.

— Iată-ne, în sfârşit! Îmi pare rău, sper că nu v-am lăsat să aşteptaţi prea mult. Lăsă jos coşul. Apoi, îndreptându-se din şale, ridică pumnul încleştat, în semn de victorie. Am reuşit! îi spuse ea Elfridei. Am obţinut legătura cu Nicola, am prins-o în toane bune şi totul s-a aranjat. Şi-a dat consimţământul părintesc. Lucy poate să stea aici şi să meargă la şcoală în Creagan. Nicola zice că o să contribuie cu o sumă de bani pentru cheltuielile de întreţinere.

— Nici nu m-am gândit la asta, recunoscu Elfrida.

— Presupun că nu. Şi te va onora cu prezenţa ei când se va înapoia în ţară. Asta înseamnă că se va deplasa spre nord într-o maşină luxoasă, cu Randall Fischer la volan, ca să-şi etaleze avuţia recent dobândită şi ca să vă scruteze din ochi pe tine şi pe Oscar.

— Carrie, nu fi răutăcioasă.

— Probabil că o să vă trateze cu infatuare şi aroganţă.

— Nu contează! Am realizat ce ne-am propus. Bravo nouă, bună treabă! Şi se îmbrăţişară, sărbătorindu-şi triumful. Apoi Carrie se desprinse din îmbrăţişare şi expresia întipărită pe faţă deveni gravă. Elfrida, una e să promiţi şi alta să faci, dar nu crezi că te-ai angajat la o povară prea mare pentru tine?

Elfrida clătină din cap.

— Nicidecum.

— Ți-ai asumat o grea răspundere.

— Să nu spui asta. Niciodată!

— Cum arată casa?

— Friguroasă.

— Pot să arunc o privire?

— Bineînțeles.

— Asta-i bucătăria?

— Nu-i groaznică?

— Dar plină de lumină! Oh, uite, iată-l pe Oscar... Carrie dispăru pe ușa bucătăriei. Oscar!

Elfrida culese de pe jos coșul, îl cără în bucătărie și-l așeză pe masă. I se alătură Sam, ducând o cutie cu articole de băcănie.

— Toate astea-s pentru picnic? întrebă Elfrida cu uimire.

— Un ospăț bogat. Unde să pun cutia?

— Aici, lângă coș. Unde e Rory?

— Meșterește la mașina hârbuită a maiorului Billicliffe. Se îndreptă spre fereastră și privi către grădină, unde Oscar, Carrie și Lucy porniseră în șir indian spre casă. Ce priveliște minunată! spuse el. E o casă frumușică și solidă, Elfrida.

Elfrida se simți înduioșată, de-abia stăpânindu-și firea, ca o mamă al cărei odor e lăudat.

— Așa cred și eu.

Picnicul din Ajunul Crăciunului, prima zi pe care o petrecuseră cu toții împreună la Corrydale, se dovedi a

fi un banchet în toată regula. Începuseră cu un pahar de vin, sorbit lângă cămin, la căldura focului, dar se avântară treptat-treptat afară, pentru că ziua era atât de frumoasă, încât li se păru un sacrilegiu să rămână înăuntru. Rory și Lucy se refugiară primii în grădină și ceilalți li se alăturară, unul câte unul, așezându-se pe scaune sau pe perne sau pe covorul gros, adus de Rory. Aerul era rece, dar soarele strălucea și, la adăpostul casei, nu se simțea nici o adiere de vânt.

Carrie și cu Sam pregătiseră un adevărat festin. Aduseseră supă, pe care o sorbiseră din căni, chifle proaspete, unse cu unt, peste care așezaseră felii de șuncă, slănină afumată, bucăți de pizza, copane de pui, salată de roșii, mere verzi și brânză de Cheddar. În cele din urmă, își turnaseră cafea din termos.

Stând pe o pernă cu spatele rezemat de zid, Elfrida își îndreptă fața către soare și închise ochii.

— Ăsta a fost cel mai grozav picnic la care am participat vreodată. Îți mulțumesc, Carrie. M-a amețit vinul ăsta. Cherchelită de băutură. Parcă aș fi în Majorca, stând cu burta la soare, fără nici o grijă pe lume.

Oscar râse cu poftă.

— Ignorând faptul că ești încotoșmănată încă în haina de lână.

După ce terminară de mâncat și după ce își împărțiseră o pungă mare cu cartofi pai, prăjiți crocant, și un baton de ciocolată, Rory și cu Lucy dispărură în casă ca să o cerceteze din curiozitate. Acum își făcură apariția.

— E atât de drăguță, îi spuse Lucy lui Oscar.

— Singurul impediment e că n-are încălzire centrală, zise Rory pe șleau. E frig aici ca la cercul polar de Nord.

— Rory, stă goală și părăsită de multă vreme, protestă Carrie. Și, pentru numele lui Dumnezeu, suntem în decembrie!

— Rory are dreptate, interveni Oscar. Sistemul de încălzire va trebui să fie prioritatea noastră. Încotro mergeți acum?

— Ne gândeam să-l luăm pe Horace la plimbare până la țărmul apei.

Oscar își sorbi ultimele înghițituri de cafea.

— Vă însoțesc. După ospățul ăsta îmbelșugat, simt nevoia să fac puțin mișcare. Cine mai vine cu noi?

— Eu, zise Carrie.

— Eu nu, spuse Elfrida cu hotărâre. De ce nu mai zăbovim puțin, măcar pentru câteva clipe? E atâta liniște!

— O să se însereze în curând și o să fie prea târziu pentru plimbare. Și tu, Sam?

— Rămân cu Elfrida. Vreau să văd casa.

*

Elfrida îl conduse pe Sam pentru a-i arăta căsuța maiorului Billicliffe. Împreună cu Oscar, Elfrida trecuse pur și simplu dintr-o încăpere în alta și sfârșise prin a se simți recunoscătoare că această locuință nu era nici sărăcăcioasă, nici înghesuită, nici dărăpănată, așa cum se temuse. Dar Sam se arătă a fi cu mult mai practic și meticulos, întocmai cum bănuise Elfrida. El lovi ușor cu vârful degetelor în pereți, verifică robinetele, cercetă cercevelele ferestrelor și prizele și nu făcu nici un co-

mentariu când Elfrida îi dezvălui aspectul dezagreabil al băii din cărămizi tip BCA. În cele din urmă, terminară de făcut turul casei și se întoarseră în salon. Focul mocnea sub cenușă, gata să se stingă, așa că Elfrida puse două lemne pe tăciunii fumegoși și scurmă cu vătraiul în jăraticul de pe vatră.

— Ce părere ai, Sam? îl întrebă ea temătoare.

— Cred că există posibilități de îmbunătățire. Și poziția e minunată... Așteaptă o clipă, trebuie să iau ceva de la mașină. Sunt instalații electrice? Poți să aprinzi lumina? Începe să se întunece aici.

După ce plecă Sam, Elfrida aprinse luminile. Apoi interiorul căpătă o altă înfățișare. Când Sam se întoarse, Elfrida observă că-și adusese cu sine un carnet de notițe cu file gălbui și un pix.

Se așezară pe canapea.

— Acum, hai să vorbim pe șleau, zise Sam, scoțându-și ochelarii și potrivindu-i pe nas. Intenționați să vă instalați în casa asta așa cum e în prezent, sau sunteți dispuși să faceți unele modificări?

— Depinde, îi răspunse Elfrida cu prudență.

— De ce?

— De câți bani trebuie să investim.

— Pentru început, să spunem că... Sam se apucă să schițeze un plan pe carnetul de notițe. Să presupunem că demolați baia și bucătăria existente. Sunt urâte, nepractice și împiedică pătrunderea luminii dinspre sud. Și apoi, cred că trebuie să dărâmați peretele care desparte cele două încăperi de la parter – sunt doar plăci formate din straturi de carton lipite cu ipsos și nu-i

un zid de rezistență. Astfel ați obține o încăpere cu mult mai mare, fără pereți despărțitori. Și propunerea mea este să amenajați sufrageria în locul bucătăriei și să construiți o cameră în care se servește masa pe latura dinspre sud. Pereții orientați către sud și vest ar putea fi făcuți din panouri de sticlă – așa vedeți întreaga panoramă și profitați din plin de fiecare rază de soare. Și obțineți un colțișor adăpostit pentru ședere. Ca o mică verandă. Potrivită pentru serile calde de vară.

— Și cum procedăm cu scara?

— Trebuie mutată mai încolo, pe peretele din spate.

— Cum rămâne cu frigiderul și mașina de spălat? Obiecte de uz casnic, cred că ăsta-i termenul.

— Le încorporați în bucătăria reamenajată. E deja un horn acolo, așa că se poate instala o sobă din cărămidă sau din teracotă. Astfel o să încălziți încăperile în timpul iernii. Și dacă, în toiul verii, se abate un val de căldură, ceea ce-i foarte probabil să se întâmple în ținuturile astea, n-aveți decât să deschideți toate ușile și ferestrele.

— Și soba o să suplinească lipsa încălzirii centrale?

— Așa cred. Casa e solid construită din piatră și, de îndată ce-i izolată cum trebuie, temperatura se menține constantă. Și aveți și șemineul în salon. Cât despre dormitoare, puteți să vă folosiți de radiatoare electrice și să instalați un boiler pentru obținerea apei calde necesare.

Elfrida își pironise privirea pe schița conturată în linii repezi pe carnetul de notițe și rămase uimită că Sam rezolvase cu atâta iuțeală toate dilemele. Cât despre camera de zi fără pereți despărțitori, îi surâdea perspectiva.

— Și vestibulul? se aventură ea.

— Trebuie să te debarasezi de el. E un loc în care se simte curentul. Dar dacă instalați al doilea rând de ferestre și uși noi, sunteți protejați de frig.

Elfrida își rodea unghia degetului mare.

— Cât or să coste toate astea? întrebă ea.

— Sincer să fiu, habar n-am.

— Or să coste mai mult de optzeci de mii de lire?

Sam izbucni în râs, fața încrețindu-i-se în cute mărunte.

— Nu, Elfrida, nu cred. Nu te apuci să reconstruiești la urma urmelor. E pur și simplu vorba de niște modificări. Acoperișul pare să fie nedeteriorat și ăsta-i cel mai important lucru. Dar consider că ar trebui să chemi un inginer topograf. Sam își scoase ochelarii și o privi drept în ochi. Ai optzeci de mii de lire?

— Nu încă, dar sper să-i am în curând. Jamie Erskine-Earle o să-mi vândă ceasornicul. N-am apucat să-ți spun, dar, după câte s-ar părea, e un obiect rar. O piesă de colecție. Valorează mulți bani.

— Chiar optzeci de mii de lire?

— Așa mi-a zis.

— În cazul ăsta, ai scăpat de toate problemele. Mă bucur pentru tine, Elfrida.

— Trebuie să angajăm un arhitect și să obținem aprobarea cadastrului.

— Ce-ai zice de soția doctorului? Janet Sinclair, doar e arhitectă. E de prin partea locului și-i cunoaște pe cei mai buni constructori, tâmplari și instalatori.

— Cam cât o să dureze?

— Presupun că vreo șase luni. Nu știu exact.

— Trebuie să locuim în Estate House până o să ne putem muta.

— Se-nțelege.

— Dar tu, Sam? Îți dorești nespus de mult să cumperi Estate House.

— O să aștept. Doar n-o să vă arunc în stradă.

— Dar unde o să locuiești după ce o să-ți iei în primire postul din Buckly?

— Mă descurc eu.

Elfridei îi fulgeră în minte o idee strălucită și i-o împărtăși imediat lui Sam, sub impulsul momentului.

— Poți să stai cu noi. În Estate House. Tu, Lucy, Oscar și eu. Ai deja camera ta acolo.

Sam pufni iarăși în râs.

— Elfrida, astea sunt genul de propuneri care nu se fac în grabă.

— De ce?

— Pentru că nu-i exclus să te răzgândești. Și se cuvine să discuți și cu Oscar. Poate că lui nu-i surâde ideea.

— Oh, lui Oscar, o să-i facă plăcere să te aibă în preajmă. La fel și mie. O să fie o nouă slujbă pentru mine, închirierea de camere mobilate. Știi, am făcut o groază de lucruri în viața mea – am fost actriță, deși nu foarte talentată, chelneriță, când n-am găsit de lucru, doamnă cu o reputație nu foarte respectabilă, brodeză de perne decorative. Și acum voi deveni proprietăreasa unei case date cu chirie. Oh, te rog, acceptă. Consider că Estate House îți aparține deja, deși n-ai intrat încă în posesia ei. Ca și cum ți s-ar fi hărăzit să vii și să locuiești aici. Și ăsta-i locul în care trebuie să prinzi rădăcini.

— Îți mulțumesc, spuse Sam. În cazul ăsta, accept bineînțeles, cu condiția consimțământului lui Oscar.

Soarele scăpăta spre asfințit, coborând încet-încet dincolo de orizont, până când se întoarseră drumeții. Oscar și Carrie sosiră primii, urmați îndeaproape de Horace, căruia i se uscase limba în gură de sete.

— Cum a fost plimbarea? îi întrebă Elfrida, scotocind într-un dulap după un castron pentru câine.

— Splendidă! spuse Carrie, dezlegându-și eșarfa. E un loc absolut dumnezeiesc! Și toate păsările de mare s-au aciuat pe țărmul golfului. Pescăruși, cormorani, lișițe, rațe sălbatice. Cum v-ați înțeles tu și cu Sam?

— Sam e formidabil. Mi-a schițat planul casei. Trebuie să vii și să vezi, Oscar. N-avem prea multe de făcut. Doar să dărâmăm un perete, să modificăm pe ici, pe colo și să instalăm o sobă. Nu te uita cu gura căscată, Oscar, totu-i foarte simplu și ușor de făcut. Și o s-o rugăm pe Janet Sinclair să fie arhitecta noastră. Iar Sam spune că trebuie să expertizăm casa din punct de vedere topografic. Vino să vezi...

Rory și cu Lucy li se alăturară în cele din urmă după jumătate de oră, timp în care Oscar ascultase toate propunerile lui Sam, fusese convins și-și dăduse consimțământul.

Acum lumina slăbea treptat-treptat în intensitate. Carrie se uită la ceas și spuse că sosise timpul să se întoarcă în Creagan. Lucy trebuia să aștearnă masa pentru dineul de Crăciun, iar Carrie avea de pregătit felurile de mâncare.

— Mergem la slujba religioasă de la miezul nopții, Elfrida? întrebă Carrie.

— Așa cred. Oscar nu vrea să mă însoțească, dar eu merg negreșit.

— Și eu. Lucy și Sam vin cu noi. O să luăm cina festivă mai târziu. O să fie o seară foarte lungă.

— O să jucăm cărți, spuse Oscar. Am găsit două perechi de cărți de joc în sertarul bibliotecii. Cine știe să joace canastă cu trei pachete de cărți?

— O variantă de rummy sau de cooncan, vrei să spui? zise Sam. Era la modă în New York, când locuiam acolo. Eu știu.

— Eu habar n-am, spuse Lucy.

— Nu contează! rosti Sam. Poți să joci cu mine.

În cele din urmă, după ce strânseră resturile rămase de la picnic și făcură ordine, primul grup se urcă în mașina lui Sam și plecă. Elfrida, Oscar și Horace rămaseră în urmă ca să încuie ușa, dar ieșiră în grădină să-i conducă pe ceilalți la plecare.

De-acum, la ora patru după-amiaza, amurgul albăstriu se strecura încet pe boltă, ziua se stingea, zarea se-ntuneca din ce în ce mai mult și luna nouă, pălită, ca o geană îngustă de lumină, se ridica în singurătatea cerului de culoarea safirului. Dealurile acoperite cu cușme de zăpadă străluceau în văzduh, iar refluxul secătuise brațul de mare îngust, dezvăluind bancuri de nisip și petice negre de țărm. Pescărușii și ploierii treceau în zbor razant de-a lungul coastei, țipând cu glas sfredelitor, însă celelalte păsări amuțiseră.

Land-Rover-ul Discovery, cu stopurile aprinse, dispăru în depărtare. Oscar și Elfrida așteptară lângă ușă până când nu mai auziră huruitul motorului, apoi se

întoarseră și intrară în casă.

— Nu mă rabdă inima să plec. Nu vreau să părăsesc locul ăsta. Nu vreau să se sfârșească ziua asta.

— Atunci o să mai zăbovim puțin.

— Dacă am avea ceai, aș putea face câte o ceașcă pentru fiecare.

— O să bem când ajungem în Creagan.

Oscar se prăbuși ostenit pe canapea. Se plimbase, împreună cu cei tineri, mai mult decât își propusese și se simțea frânt, zdrobit de oboseală. Elfrida puse pe foc ultimul butuc, apoi se așeză în fața lui, întinzând mâinile spre vâlvătaia flăcărilor.

— O să locuim aici, nu-i așa, Oscar? întrebă ea.

— Dacă vrei.

— Eu vreau, dar tu?

— Da, recunosc că am avut rețineri, dar acum văd lucrurile altfel și, după ce Sam ne-a sugerat atâtea idei, cred că e tocmai locul potrivit în care trebuie să ne stabilim.

— E palpitant! Un nou început. Arhitecți și constructori, și totul refăcut și reparat. Îmi place mirosul de tencuială și de vopsea proaspătă.

— Și mobila?

— Ne descurcăm deocamdată cu ce avem aici. Poate o să ne aruncăm o privire prin magazinele cu lucruri de ocazie și o să ne alegem câteva piese de mobilier. Prioritatea este însă să transformăm acest cămin așa cum ne place. Cald, plin de lumină și aerisit. Încălzirea e cea mai importantă. Nu-mi pot închipui cum a trăit aici maiorul Billicliffe atâta vreme fără să sucombe de hipotermie.

— Era de modă veche, conservator, călit în serviciul militar. Își punea o jachetă groasă de tweed și izmene de bumbac. Și apoi nu se mai văita de frig.

— Tu n-o să ajungi așa, nu, Oscar? N-aș putea suporta dacă ai începe să porți indispensabili.

— Nu, cel puțin sper să am măcar atâta dram de noroc.

Umbrele amurgului se întindeau. Dincolo de fereastră, copacii desfrunziți se estompau în întuneric. Elfrida oftă.

— Presupun că trebuie să plecăm. Nu se cade să las în seama lui Carrie pregătirea mesei...

— Așteaptă puțin! Trebuie să vorbim, spuse Oscar.

— Despre ce?

— Despre noi.

— Dar... Elfrida fusese cât pe ce să rostească: „Dar am discutat despre noi toată ziua", însă Oscar o întrerupse.

— Ascultă-mă bine! Ia aminte la ce-ți spun! Iar glasul îi suna atât de grav și de hotărât, încât Elfrida se ridică de pe scaun și se așeză alături de el, pe canapeaua veche. Își aminti cum stătuseră unul lângă celălalt, la masa din bucătărie, la Grange, după moartea Gloriei și Francescăi și nici unul dintre ei nu fusese în stare să găsească cuvintele potrivite ca să-și aline durerea.

— Te ascult, spuse Elfrida.

— Avem de făcut un pas important. Împreună. Un adevărat angajament. Renovarea casei, investirea banilor și stabilirea noastră aici. De asemenea, cel puțin în viitorul apropiat, Lucy o să stea cu noi. Nu crezi că a

sosit vremea să ne căsătorim? Să fim soț și soție? E o formalitate, știu bine, pentru că trăim deja laolaltă și ne simțim uniți pentru totdeauna și fără un act oficial. Dar ne-am pecetlui unirea... nu în sens moral, ci ca afirmare deplină a încrederii noastre în viitor.

Elfrida realiză că ochii i se umpleau de lacrimi.

— Oh, Oscar... „Bătrânii, își spuse în gând, arată hidos când plâng."... nu ești dator să faci una ca asta. N-au trecut decât câteva luni de la moartea lor. N-ai avut răgazul să-ți mistui durerea și să-ți vii în fire. Și nu trebuie să te gândești la mine fiindcă nu-s genul ăsta de persoană. O să rămân fericită cu tine pentru tot restul vieții mele, dar nu vreau să te simți obligat să mă iei de soție.

— Nu-i vorba de obligație. Te iubesc și te prețuiesc nespus de mult și nu cred că vreunul dintre noi se sinchisește câtuși de puțin de ceea ce gândesc sau clevetesc alți oameni. Dacă lucrurile ar fi mers la fel ca înainte, m-aș fi mulțumit bucuros să ne ducem traiul ca până acum. Însă, acum trebuie să ținem seama de Lucy.

— Ce importanță are pentru ea cum ne ducem noi viața?

— Oh, draga mea Elfrida, gândește-te! Până acum, oamenii din Creagan ne-au acceptat cu bunăvoință; chiar cu toleranță. Dar pentru Lucy altfel vor sta lucrurile. O să meargă la școala din Creagan. Copiii nu sunt totdeauna binevoitori. Or să se răspândească zvonuri și bârfe pe seama noastră și, chiar în zilele noastre, părinții se pot dovedi josnici. N-aș vrea ca așa ceva să se reverse asupra lui Lucy. Totodată, trebuie să ne gândim la bărbatul Nicolei. Nu știm nimic despre el,

probabil că-i un tip cât se poate de cuviincios, dar s-ar putea dovedi a fi un tip arogant și îngâmfat cu un cod moral rigid. Într-o bună zi, el și cu Nicola ne vor vizita. Nu vreau să le dau vreunuia dintre ei un motiv întemeiat ca să o silească pe Lucy să meargă în America.

— Vrei să spui că n-o să-i dea voie să stea cu noi pentru că trăim în păcat?

— Exact.

— Deci, din dragoste pentru Lucy, s-ar cuveni să ne căsătorim.

— Da, ca să spunem lucrurilor pe șleau.

— Dar Gloria...

— Gloria, dintre toate femeile din lume, ar înțelege de bună seamă.

— A trecut atât de puțin timp, Oscar.

— Știu.

— Ești sigur?

— Bineînțeles că-s sigur. Pentru că un lucru e absolut cert, și anume că tu m-ai ajutat să-mi continuu viața și mi-ai înseninat clipele. Cred că aduci bucurie tuturor celor din jurul tău. Trecutul nu se mai întoarce. Viața, pentru amândoi, nu va mai fi niciodată aceeași, dar poate fi diferită, și tu mi-ai demonstrat că-i plăcut să trăiești. Ți-am spus odată, mai demult, că mă înveselești totdeauna, oricât de posomorât aș fi. Și m-ai făcut să te iubesc. Acum nu-mi pot imagina existența fără tine. Te rog, căsătorește-te cu mine. Dacă nu mi-ar fi amorțit picioarele, aș fi îngenuncheat în fața ta, cu toată ceremonia, conform tradiției.

— În nici un caz! Vreau să mă căsătoresc cu tine. Îți mulțumesc că m-ai cerut de nevastă.

— Prin urmare, suntem logodiți. Le împărtășim sau nu vestea celorlalți?

— O ținem secret. Măcar pentru moment.

— Ai dreptate. Se petrec atâtea lucruri. Să sărbătorim întâi Crăciunul și apoi o să mergem la Kingsferry ca să-ți cumpăr un inel cu diamant. După aceea, o să ne trâmbițăm fericirea în întreaga lumea.

— Sinceră să fiu, nu mă dau în vânt după diamante, recunoscu Elfrida.

— Atunci, ce ți-ar plăcea să-ți dăruiesc?

— Un inel cu peruzea?

Și Oscar izbucni în râs, o sărută și ar fi putut zăbovi acolo pe înserate, însă numai jarul mai mocnea sub spuză și casa se răcise din nou. Era timpul să plece. Afară se lăsase frig și iarna se întronase iarăși. Vântul se stârnise dinspre nord, foșnind printre crengile desfrunzite ale bătrânului fag de lângă poartă.

Cu mâinile îndesate în buzunarele hainei, Elfrida privi în jur. Luna, scoțând capul de după dealuri, se legăna în zare luminând pământul, și primele stele începură a clipi în depărtări.

— O să ne întoarcem, spuse Elfrida.

— Desigur. Oscar încuie ușa, o luă de mână și, cu Horace în urma lor, porniră la drum în lumina crepusculului, de-a lungul aleii prunduite.

*

„Ajunul Crăciunului

E aproape opt seara și mai am o groază de lucruri de făcut, dar trebuie să notez toate întâmplările în jurnal, altminteri o să le uit pentru totdeauna. S-au întâmplat o

groază de lucruri. Ce-i mai rău e că mama a telefonat ieri, în toiul petrecerii Elfridei, ca să-mi spună că s-a căsătorit cu Randall Fischer. Cred că-i cel mai rău lucru care mi s-a întâmpalt vreodată pentru că mă gândeam că trebuie să plec în America, să-mi părăsesc prietenii sau să locuiesc împreună cu bunica în Londra. Și m-aș fi simțit străină și nedorită. Am țipat și am plâns isteric, m-am purtat oribil cu Carrie, dar toate astea s-au sfârșit acum.

Oricum, problemele s-au lămurit și voi rămâne aici, în Creagan, cu Elfrida și cu Oscar, și voi merge la școala din orășel. Rory i-a sfătuit pe adulți cum trebuie să procedeze cu mine și sunt bucuroasă că am avut răgazul să-mi descarc inima față de el pentru că așa au aflat cu toții exact ce simt. Îl consider cel mai bun prieten al meu. Rory va pleca în Nepal la mijlocul lunii viitoare și e stăpânit de entuziasm și nerăbdare. Îi voi regreta absența, dar ne vom revedea, sunt sigură, când se va întoarce în august.

În această dimineață, când m-am trezit din somn, am presimțit că toate se vor aranja de minune și parcă mi s-ar fi luat o greutate de pe inimă. Carrie i-a telefonat bunicii și a înștiințat-o de planurile noastre, iar Dodie a fost întru totul de acord. Mai târziu, Carrie a sunat-o pe mama în Florida și a convins-o prin perseverență verbală. De fapt, totul n-a durat prea mult. Și apoi, am vorbit la telefon cu mama și m-am străduit să-mi ascund încântarea din glas, în caz că s-ar fi simțit ofensată și s-ar fi răzgândit.

La un moment dat, a apărut Rory și Sam ne-a dus cu mașina la Corrydale. Tânjeam de mult timp să ajung

acolo și să văd împrejurimile. Locurile sunt minunate, ziua a fost frumoasă și caldă, fără nori sau vânt. Căsuța moștenită de Oscar e drăguță, tupilată pe moșie, înconjurată de pomi, cu vedere spre dealuri și spre brațul de mare. Nu sunt decât două dormitoare, iar al meu e cam întunecat, dar Elfrida spune că va arăta mai bine, după ce se va termina cu renovarea casei. În preajma căsuței, se întinde o grădină, năpădită acum de buruieni, și am ieșit cu toții pe verandă, unde ne-am înfruptat din gustările pregătite pentru picnic.

Ne-am întors cu mașina lui Sam și l-am lăsat pe Rory la casa parohială. Carrie a pregătit pentru cină un fel de mâncare numit „tortilla", din cartofi, praz, ouă, slănină afumată și alte ingrediente. În timp ce ea era ocupată cu gătitul, eu am terminat de pus masa pentru dineul de Crăciun, am împodobit-o cu sfeșnice, rămurele de brad și vâsc și cu figurine de ciocolată, învelite în staniol. Am așezat în mijlocul mesei un vas mic cu crenguțe de ilex și, când am isprăvit, sufrageria arăta cu adevărat festiv, ca-ntr-o felicitare de Crăciun. Carrie mi-a spus că nu mai lipsea decât Moș Crăciun, cu barbă albă și straie roșii.

Nu-mi vine să cred că am putut fi atât de tristă și de deznădăjduită ieri și, în ziua următoare, m-am simțit, ca prin minune, în al nouălea cer de fericire. Când voi mai scrie în jurnal, sărbătorile Crăciunului se vor fi sfârșit."

*

Elfrida se căznea să-și răsfire în formă de evantai cărțile de joc ținute în mână și să se hotărască în același timp ce carte să etaleze. Rămăsese fără doiari și treiari și

se găsea acum în postura dezagreabilă de a încerca să ghicească dacă cumva Carrie mai avea o pereche în mână și, dacă da, ce fel de pereche? Cărțile de joc inutile, aruncate din mână, se îngrămădeau în mijlocul mesei, ei se apropiau de sfârșitul jocului și dacă cumva Carrie lua cartea acum, însemna că Elfrida și cu Sam erau învinși.

— Haide odată, Elfrida! Oscar se săturase să aștepte. Aruncă din mână ce nu-ți trebuie!

Așa că Elfrida scrâșni din dinți și etală un opt de cupă, pândind-o pe Carrie cu încordare să vadă dacă ea se năpustea să ridice cartea, slobozind un chiot de bucurie. Dar Carrie clătină din cap și Elfrida se liniști, oftând de ușurare.

— Nu mai rezist în tensiunea asta! Dacă n-aș fi mers la biserică, aș mai fi băut un pahar de vin.

Se făcuse deja ora zece și jumătate și jucau acum ultima mână. Deocamdată Sam și cu Elfrida conduceau la puncte, dar suspansul și încordarea se prelungeau până când se arunca din mână și cea din urmă carte. Elfrida jucase canastă cu multă vreme în urmă, pe timpul când Jimbo mai trăia și își petreceau seara cu un cuplu de prieteni. Dar uitase unele dintre reguli și de-abia când se apucară să joace, își aminti vechile trucuri și șmecherii. Oscar și Sam erau versați și se pricepeau grozav la toate stratagemele jocului, însă Carrie și Lucy erau începătoare. Carrie prinsese totul din zbor și Lucy juca împreună cu Sam, care îi explica pe îndelete și cu răbdare iar, la sfârșitul primei mâini, îi îngăduise să aleagă ea singură cartea de etalat și nu se supărase când Lucy greșise.

Carrie luă din grămadă două cărţi, le aşeză lângă celelalte din mână şi termină jocul. Oscar mormăi mulţumit. Carrie puse jos un patru de pică.

— Sam, dacă-l iei pe ăla, te strâng de gât.

— Nu pot.

— N-au mai rămas decât patru cărţi, spuse Lucy.

— Când se isprăvesc, înseamnă că s-a terminat şi jocul, o lămuri Sam. la două cărţi, Lucy şi hai să vedem ce avem.

De sus, de pe palier, telefonul începu să zbârnâie.

— Telefonul ăsta afurisit! bombăni Oscar. Cine sună oare la ora asta?

— Răspund eu, zise Elfrida.

Dar Oscar îşi aşezase deja cărţile pe masă şi se sculase în picioare. Ieşi din salon, închizând uşa. Elfrida îl auzi spunând: „Alo, da, Estate House!"

Apoi se aşternu tăcere în timp ce persoana care telefonase vorbea şi pe urmă răzbătu un murmur nedesluşit. Oscar se întoarse într-o clipă şi se instală la locul său, pe bancheta fixată în perete, lângă bovindou.

— Cine era? întrebă curioasă Elfrida.

— Greşeală.

În cele din urmă, rămaseră fără cărţi în grămada de pe masă şi nimeni nu câştigă. Dar Sam scoase carnetul de notiţe, totaliză numărul de puncte şi-i anunţă că el şi cu Elfrida erau câştigătorii şi că spera ca Oscar să le decerneze un premiu valoros.

— Asta mă şi pregătesc să fac, îl informă Oscar cu demnitate. Aţi avut un noroc chior, aţi ţinut cu dinţii de cele mai bune cărţi, nimic de-a face cu dibăcia. Şi trân-

ti cărțile pe măsuță, sculându-se în picioare. Îl scot la plimbare pe Horace, încheie el.

Elfrida îl privi cu uimire. Seara, înainte de culcare, Oscar obișnuia să dea o raită prin grădină, împreună cu Horace, dar nu ieșeau niciodată la plimbare.

— La ora asta? Încotro? Pe plajă? se minună Elfrida.

— Nu știu. Simt nevoia să iau aer și să-mi dezmorțesc picioarele. S-ar putea să nu mă-ntorc până când porniți spre biserică, dar lăsați ușa descuiată. Și petrecere frumoasă! Să cânți bine, Lucy.

— O să mă străduiesc, îi promise ea.

Oscar părăsi salonul. Elfrida rămase nedumerită.

— Ciudat! Aș fi crezut că a făcut atâta mișcare în aer liber azi, cât pentru o săptămână!

— Oh, lasă-l în pace, Elfrida, spuse Carrie, strângând cărțile de joc și începând să le aranjeze în pachete. Ajută-mă, Lucy! Cred că-i un joc minunat. Modul de notare a punctelor e puțin complicat. Trebuie să-mi explici, Sam.

— Bineînțeles.

— În curând trebuie să ne îndreptăm spre biserică. Or să se adune mulți enoriași și vreau să găsesc un loc, spuse Elfrida.

Singură, în dormitor, Elfrida își netezi părul, își coloră buzele cu ruj, și-și pulverizâ câțiva stropi de parfum. Își scoase haina din șifonier, se încheie la nasturi și își puse căciula.

Se pregătise de plecare. Își studie cu atenție propria-i imagine reflectată în oglinda lunguiață, fixată în mijlocul șifonierului. Elfrida Phipps, care avea să devină în curând

doamna Oscar Blundell. Se gândi că arăta bine pentru vârsta ei. „Iată că sosesc, Doamne! Și îți mulțumesc!"

Coborî la parter să verifice dacă nu lăsase soba aprinsă sau vreun ibric pe foc, ceea ce i se întâmpla deseori. Și, în bucătărie, îl găsi pe Horace, culcușit în coșul lui. Încruntă din sprâncene.

— Horace, ce cauți aici? Credeam că Oscar te-a scos la plimbare!

Horace îi aruncă o căutătură galeșă și clătină din coada stufoasă.

— Te-a lăsat aici?

Horace închise ochii.

— Unde a plecat oare?

Elfrida urcă la etaj și se îndreptă spre salon.

— Oscar!

Dar salonul era pustiu și toate luminile fuseseră stinse. Nici urmă de Oscar!

Pe palier, dădu peste Sam, care-și trăgea pe umeri jacheta bleumarin.

— Oscar a dispărut!

— A ieșit cu Horace, îi aminti Sam.

— Nu, Horace e în bucătărie, s-a tolănit în coș. E un mister.

Sam rânji cu gura până la urechi.

— Probabil că Oscar s-a furișat până la birt.

— Ce idee!

— Nu-ți face griji. E om în toată firea acum.

Lucy coborî în goană de la mansardă.

— Sunt gata, Elfrida! Avem nevoie de mărunțiș pentru chetă?

— Da, ai?

— Cincizeci de penny. E de ajuns?

— Sigur. Unde-i Carrie?

— Nu-i gata de plecare.

— Ei bine, noi două o să mergem, Lucy, ca să păstrăm patru locuri în biserică. Sam, o aștepți pe Carrie și vii împreună cu ea?

— Firește.

Elfrida și Lucy porniră în goană spre parter și, stând pe palier, Sam le auzi deschizând ușa și trântind-o apoi cu putere.

Rămase nemișcat acolo, în casa pustie, așteptând-o pe Carrie. Zgomote ușoare răzbăteau din dormitorul ei: sertare deschise, ușa de la dulap închisă brusc, foșnete de pași. Avea răbdare. De-a lungul vieții sale, Sam așteptase nenumărate femei să apară, cocoțat pe scaunele înalte de baruri, stând în picioare în foaierele teatrelor, omorându-și timpul într-un mic restaurant cu specific italian. Și acum, în această casă care îi va aparține într-o bună zi, o aștepta pe Carrie.

— Oh, Sam! Carrie ieșise în fine din cameră și, dând cu ochii de el, se fâstâci oarecum. Mă aștepți de mult? Îmi pare rău! Nu-mi găseam eșarfa de mătase. Purta lodenul, căciula de blană neagră și cizmele lungi, lucioase. Și eșarfa de mătase, în irizații tremurătoare de trandafiriu și albastru, și-o înfășurase grațios în jurul gâtului. Sam știa că nu o văzuse nicicând atât de frumoasă ca acum. Unde-s Elfrida și Lucy? Au plecat deja?

— Da, spuse Sam și o cuprinse cu brațele pe după umeri, o trase mai aproape și o sărută pe gură. Tânjise

după acest sărut pătimaș chiar din acea primă seară când Carrie îi deschise ușa și se pomenise față-n față cu el, stând pe prețul pentru șters picioarele, în ninsoare. Sărutul înfocat se prelungi și amândoi simțiră cum li se trezesc simțurile atâțate în tot trupul. Când se desprinseră ușor din îmbrățișare, Sam văzu că ea îi surâdea șăgalnic și ochii negri îi luceau ca două mărgele de sticlă.

— Crăciun fericit! îi spuse el.

— Crăciun fericit, Sam! E timpul să mergem.

*

Elfrida și Lucy traversară în grabă strada. Piața, luminată feeric de felinare, era înțesată de mașini și oamenii se îndreptau puhoi către biserică. Era limpede că enoriașii, conformându-se ritualului religios, se îmbulzeau să asiste la slujba divină de Crăciun. Glasurile umpleau cuprinsul piațetei, sătenii de prin împrejurimi se întâmpinau cu urări, potrivindu-și ritmul pașilor unii după alții, croindu-și drum spre biserică.

— Elfrida!

Se opriră în loc și-i zăriră pe Rory, Tabitha și Clodagh, care coborâseră panta abruptă de la casa parohială.

— Bună seara! Credeam că am sosit prea devreme. N-am văzut niciodată atâta mare de oameni.

— Știu, e uimitor, nu-i așa? Tabitha purta haina de stofă ecosez de lână și-și înfășurase în jurul gâtului un fular roșu. Așa se întâmplă totdeauna. Oamenii vin de la mare depărtare... Singura problemă e că ne confruntăm cu un necaz: Alistair Heggie, organistul, s-a îmbolnăvit de gripă și deci n-o să avem parte de muzică adevărată.

Elfrida o privi îngrozită.

— Vrei să spui că o să cântăm colinde fără acompaniament? Nu se poate!

— Nu tocmai! Peter l-a sunat pe Bill Craft, de la televiziune, care ne-a sărit în ajutor. A adus un casetofon cu difuzoare încorporate şi o să ascultăm muzică înregistrată. Ştiu, nu se compară, dar tot e mai bine decât nimic.

— Oh, ce dezamăgire!... Sărmanul Peter!

— N-avem ce face. Hai să mergem, cu puţin noroc o să găsim o bancă liberă în biserică.

Mărşăluiră către porţile înalte, străbătură aleea ce ducea spre şirul de trepte şi spre uşile duble ale bisericii. În această seară, uşile stăteau larg deschise. Lumina din interior se revărsa peste pietrele de pavaj şi Elfrida auzi muzica înregistrată pe bandă magnetică. Un cor. Cântând colinde.

„Domnul să vă fericească
De toate relele să vă ferească."

Suna puţin metalic şi strident. Ca o melodie hârşâită pe o placă uzată de gramofon. Cu totul nepotrivit şi incongruent.

„Pentru Iisus, Mântuitorul nostru..."

Se lăsă deodată tăcere. Fie casetofonul se stricase, fie cineva întrerupsese curentul electric.

Şi atunci începu. Orga răsună armonios, umplând biserica de acorduri grave, valuri de muzică revărsându-se tremurat în noapte, deşteptând în suflete fiori.

Elfrida rămase ţintuită locului. Se uită la Tabitha, ai cărei ochi larg deschişi păreau nevinovaţi. Preţ de câteva clipe, nici una nu scoase o vorbă. Apoi Elfrida întrebă:

— L-a sunat Peter pe Oscar? Pe la unsprezece fără un sfert?

Tabitha ridică din umeri.

— Habar n-am. Haideți copii, să vedem dacă găsim locuri.

Tabitha se întoarse și alergă pe trepte, urmată îndeaproape de Rory, Clodagh și Lucy.

După un timp, Elfrida intră în biserică. O întâmpină un bărbat cu barbă.

— Bună seara, doamnă Phipps, îi spuse și-i întinse o carte cu cântece religioase. Elfrida o luă cu un gest automat, fără să-l privească sau să-i mulțumească. Păși pe dalele de piatră și observă că biserica se umpluse până la refuz de lume. Sunetele prelungi, jeluitoare ale orgii vibrau pierdute în imensitatea bisericii și răspundeau în ecou în înaltul cupolei care se înălța deasupra edificiului. Elfrida începu să meargă de-a lungul naosului.

O mână o atinse. Se opri brusc.

— Elfrida, aici! Era Lucy. Am păstrat locuri pentru tine, Sam și Carrie.

Nu-i dădu atenție. Nu se clinti din loc.

Bradul de Crăciun, bogat împodobit și strălucind de beculețe, trona în mijlocul transeptului, între amvon și pupitrul de citit. Dincolo, lângă zidul dinspre nord al bisericii, tuburile orgii se avântau spre acoperișul boltit. Scaunul organistului era împrejmuit de un parapet de stejar, nu prea înalt, și chipul lui nu putea fi văzut de mulțimea așezată în strane. Dar Elfrida stătea în picioare. Un mic reflector, fixat în perete, își răsfrângea

lumina pe creștetul lui și Elfrida îi văzu limpede profilul și claia de păr alb și des, răsfirat peste frunte din pricina exuberanței interpretării. Apoi finalul simfoniei a noua de Beethoven, „Oda bucuriei".

Și Oscar Blundell cântând cu toată pasiunea. Împăcat. Cu echilibrul regăsit. Întors de unde plecase. În locurile de care se simțea legat sufletește. Ajuns la limanul izbăvitor.

APARIȚII EDITORIALE
Semestrul II / 2002

Pentru semestrul al doilea al anului 2002, Editura VIVALDI vă propune următoarele titluri în colecțiile:

1. Literatura lumii – scriitori ai secolului XXI:

Casa pustie	– autor: Rosamunde Pilcher – traducător: Roxana Popescu
GAM	– autor: Erich M. Remarque – traducător: Sanda Munteanu
Clipe de viață	– autor: Judith Gould – traducător: Elena Giurcă
Martin și Hannah	– autor: Catherine Clément – traducător: Natalia Cernăuțeanu
Cardinalul plăcerilor	– autor: Jean-Marie Ruart – traducător: Irina Negrea
Rabinul	– autor: Noah Gordon – traducător: Anda Fruntelată
Dragostea și afacerile	– autor: Nadine Rothschild – traducător: Sanda Pop
Petrecerea Francescăi	– autor: Patricia Scanlan – traducător: Camelia Popescu

Înzestrată cu darul sensibilităţii, cu acuitatea observaţiei, **Rosamunde Pilcher** şi-a câştigat un loc de seamă printre prozatorii britanici contemporani, aducând prin scrierile ei - revărsare de autentic, de omenesc - expresivitate, lirism, un stil aparte. Izbutind şi în acest nou roman să dea măsura creativităţii, **Rosamunde Pilcher** îşi demonstrează încă o dată talentul de a picta în cuvinte, zugrăvind în faţa ochilor minţii cititorului personaje uimitor de vii, memorabile tablouri de viaţă şi de natură, care rămân întipărite în inima oricui. Dragostea cu puterea ei transformatoare, viaţa cu căderile şi înălţările ei, solitudinea, moartea depăşită prin acceptare, deşi profund dureroasă, solidaritatea umană, probleme fundamentale, care antrenează în acest recent roman al lui **Rosamunde Pilcher** un număr însemnat de personaje, conturate ca individualităţi puternice ori insuficient pregătite să înfrunte asperităţile existenţei.

O carte a experienţelor umane fundamentale, un itinerar în căutarea unei oaze de seninătate, a unui liman izbăvitor după îndelungi frământări şi rătăciri, orchestrată într-o ţesătură amplă, de impresionantă vigoare, care punctează momente cruciale în destinul eroilor principali, profilat pe fundalul unei naturi în consonanţă cu conflictele sufleteşti ce se desfăşoară în sânul ei.

Valoarea acestei cărţi stă în omenescul cuprins în paginile ei, în senzaţia de adevăr psihologic transmisă cititorului.

SOLSTIŢIUL DE IARNĂ

ISBN 973-9473-25-3

Vivaldi